

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

STUDIIS SOCIETATIS BIPONTINAE

B I P O N T I

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CIDIOCCCLXXXIX

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

LUCIANI SAMOSATI

OPERA

GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET HENRICI STEPHANI

ACCURATE REVISIT

CUM VARIETATE LECTIONIS ET APPENDICE

STUDIIS SOCIETATIS

B V

EX TYPO

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A.

I. F. REITZII SYLLOGE

DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE

L U C I A N I.

PRO exiguo quod mihi conceditur temporis spatio, (causam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conscriptam, satisque investigatu difficilem, si singula persequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae investigare potui sparsim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis observatiunculis quibusdam, proponam; postremo vero meam de Nostro sententiam subiungam, aetatemque eius ex ipsius scriptis, quantum licebit, eliciam, ibi desiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere iusserit: cumque plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*, in suis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, suum de Luciani scriptis atque aetate iudicium ita coniunxerint, ut aegrius disiungi queant, eundem sequar morem, de aetate, vita scriptisque Nostri simul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpando, quam ad alios trans eam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni suae Basileensi tertiae praefixit.

Lucian. Vol. I.

Lucianus Samosatensis, cognomento blasphemus, sive maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis suis ridicula etiam illa, esse proponit, quae de rebus divinis & sacris prodita sunt. Dicitur autem vixisse temporibus Traiani Caesaris, & deinceps. Ceterum fuit ab initio causticus, Antiochiae, quae in Syria est; sed cum ea res illi non satis ex sententia succederet, ad scribendum sese convertit, scripsitque adeo infinita. Obiisse autem ipsum, fama est, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuisset. Nam in vita Peregrini Christianismum quoque infectatur, ipsum Christum contumeliose incessit, scelestus ille. Quare & rabiei istius poenas sufficientes in praesenti vita dedit, & in futurum heres aeterni ignis una cum Satana erit. Haec ille. Addit autem Volaterranus, nescio quo auctore: cum ab initio Christianus fuisset, postea eiusdem religionis desertorem factum esse, dicitantem se nihil ex ea consecutum, quam quod nomen ipsius corruptum esset, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samosata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate sita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exsequitur *Bourdelotius*. Luciani vitam hisce verbis conscribens:

Luciani Samosatensis Philosophi vitam scripturum, ope summa niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur assentiri. qui aggressi hactenus falsa veris miscuerunt, & ex tribus vel pluribus huius nominis vel rhetoribus vel sophistis, longo inter se intervallo viventibus, Luciani nostri vitam texuerunt. Suidas, qui ex an-

tiquis βιογράφοις solus Lucianum nobis tradidit, proh Iuppiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum, quae nos in contrarium scribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias insuper de suo liberalis adiunxit. Ceteri aut non viderunt viam, qua iretur ad illam, aut viam similibus aliisque mendaciis refarferunt. Igitur ne simili coinquiner audacia, Lucianum de se narrantem exscribo, ut verus ad oculos legentis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe Samosata, ¹ quae iuxta Euphratis confluenta sita est: circa Traiani ² tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle esse desineret. Patris ignoratur conditio, sed tamen ut appareat, eum ex hoc genere hominum fuisse, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adiuvant. Nam cum deliberandum esset de futura Luciani filii conditione, videretque patrem suum & uxoris fratrem eximios audiri statuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contactus, sed statim fortunae statuariae filium addixit: qui nescio an ingenii bona indole, an fato ³

¹ Urbe Samosata) *Lucian. Q. Hist.* § 24 τὰ Σαμοσάτα dicit plur. num. ut etiam *Strabo*: itaque *Samosatis* natus dicendum fuisset. *I. Alb. Fabricius* in *Bibl. Graec. L. IV*, p. 485, eandem hanc vitam ex *Bourdelotio* exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: Lucianum patriam indicantem vid. in *Q. Hist.* l. d. Item in *Scythia* ad fin. § 9: τοὺς Σύρους ἡμᾶς. In *Revivisc.* § 19: περὶς δὲ

τίς; Σύρος — τῶν Εὐφρατίδων. Porro Luciani nomen iam *Λυκῖνος* efferri, iam *Λυκιανός*.

² Traiani). *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐπὶ τοῦ Κατσαρος Τραϊανου καὶ ἐπέκεινα. Sed conferendum *Vossium II*, 25 de *Hist. Gr.* Immo c. 15. ubi eum serius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac *Dissert.*

³ An fato) Quid dubitemus? ipse causam refert, in *Sonn.* § 3 seq. quod scur-

quodam, artis statuariae desertor efficitur, & ad meliorem frugem se recipit, atque statim ut sibi reliquam aetatem a statuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samosata, ubi levioribus studiis instructus fuerat, Antiochiam petiit, ut causis dicendis ¹ operam daret: sed cum non illi ad mentem succederet causidicinae conditio, videreturque nominis illustrior gloria futura, si Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa notesceret, varias animo concepit peregrinationes, & suscepit: iuvenis in Galliam ² profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam ³ petiit, ubi variis dissertationibus perfectissimum dicendi robur exponebat: quales sunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis divitias, & cetera, quae prima mortales putant, potius sibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philosophiam ⁴ aggressus

tica percussus ab avunculo, ac nimis duriter habitus sit.

¹ Causis dicendis) *Fabric.* monet vidend. *Reviv.* § 29, ubi propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus causidicis utendum, se illam artem deseruisse & ad philos. transiisse refert.

² In Galliam) Vid. *Apollog. pro Merced. Cond.* § 15, ubi Sabinum alloquitur. Observatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi suavitatem in Luciano praedicat *Photius Cod.* 128.

³ Macedoniam) *Lucian.*

Herod. vers. fin. sed & in *Ionnia* & *Achaia* audisse se scriptores Historiam belli Parthici (A. C. 165 gesti) recitantes, testatur lib. *Quom. Hist.* § 14. Confer eius *Bis Acc.* § 27. *I. A. Fabric.*

⁴ Philosophiam) Moralem potissimum, cuius argumenti sunt pleraque eius scripta. Ita cum Socrate existimabat, reliquam philosophiam universam parum ad nos pertinere, certe parum esse utilem, nisi ad usum vitae referatur. In *Convivio* philosoph. § 34: *ὡς οὐδὲν ὄφελος*

est: in qua quid profecerit, est incredibile memoratu. Sed tamen ipsi etiam philosophi plus divitiis quam philosophiae parentabant, auditores invicem sibi aut vellebant, aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam ostentabant philosophiam, factionibus infestabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioso, sed cum strenuo virtute, cum modesto pudore, cum innocente abstinentia certabat ¹, semper ingenio ut conditione liber, tandem sub Divo Marco Aegypti procurationi ² praepositus, & suo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis suis invicem credunt, Christianum fuisse ³ arbitrantur,

ἢ ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις ἄρα καὶ τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philosophiam ex solis libris, sed & consuetudine cum honestis hominibus hau-riendam ratus, prope verum esse duxit, quod multi dice-
rent, ὅτι τὸ πεπαιδευθῆναι ἀπάγῃ τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνον τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνε-
χὲς ἀφορῶντας, eruditionem a recto sensu bonisque institutis abducere istos, qui solos libros eorumque sensu assidue spectarent. Ceterum Epicureum se fuisse indicat in Pseudomante: & a Graeco Scholiaste diserte fuisse τῆς Ἑπικούρου αἰρέσεως traditur, licet ex scriptis eius tantum non omnibus rectius collegeris, eum perinde, ut, cuius vitam scripsit, Demonacem, Philosophiae non

unam sectam peculiariter co-
luisse. *Demon.* § 5. *Idem.*

¹ Abstinentia certabat) *Revivisc.* § 20: μισαλαζὼν εἰμι, καὶ μισο-ψευδῆς, καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοΐκδς, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῇ. *Arrogantiae, imposturae, mendacii, & fastus sum osor — amator veritatis, honestatis, sinceritatis, & eorum quaecunque amore digna sunt omnium.* *Idem.*

² Aegypti procur.) *Apol. pro Merced.* § 6. Immo potissimum § 11 & seqq. sed hoc *Tillemont.* iam egit.

³ Christianum fuisse) Confer *Baronium* ad A. C. 171, num. 7, & *Tillemont.* *Hist. Imperat. T. 2, p. 709.* (sed eum nos totum addidimus) *Scholiastes Graecus ad Mort. Peregr.* § 13: Οἷα ληρεῖς, ὃ κατάρτε, κατὰ τοῦ Σωτῆ-

supposititiorum pravitate decepti. Ipsa de Morte Peregrini narratio satis evincit errorem. Nec sanior eorum opinio, qui a canibus laceratum¹ asseverarunt. Nam senio, vel, quod verius est, podagra² nonagenarius obiit: superstiti unico filio³,

πορ Χριστοῦ &c. Eidem Scholiastae ad Sacras historias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiastae affert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, in Mo- sen & Iosephum scommata iacere videatur, sed Scholiasten fugisse rationem, ut editor bene observavit. Ad- ditque: ab Atheismi crimine Lucianum absolvit D. Io. Phil. Treunerus in Diff. de Theologia Luciani. Ien. 1697, 4.

¹ A canibus lacer.) *Suidas* in Λουκ. nimirum sole- mne fuit multis, horrenda mortis genera comminisci de iis, quorum dogmata impro- basset. Confer, quae de Epi- curo idem *Suid.* in Ἐπικ. & quae de Zoilo notavi Lib. 2, c. 7, p. 365. *I. A. Fabr.*

² Podagra) Podagra la- borasse Lucianum, colligi- tur ex iis, quae in laudem podagrae scripsit. Ita Agrip- pinum Pafonium refert Sto- baeus solitum, rerum, quae ipsi adversae accidissent, en- comia componere, si qui- dem febrirer, febris, si no- taretur infamia, infamiae, si

exfularet, exsilii. *I. A. Fabr.*

³ Superstite — filio) Haec verba *Fabricius* a vita Luciani Bourdelotiana rescidit, ut aliena; sed p. 488 ea refe- rens merito refellit, dicens: parachronismus est, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Iuliani Imp. interce- dat spatium annorum am- plius CLXXX. Equidem in Iuliani epistolis tricesima se- cunda inscribitur Λουκιανῷ σοφιστῇ —. Sed utrum iste Luciani Samosatensis vel ne- pos fuerit (quos avorum no- mine frequentius, quam pa- rentum, appellabant; licet nec hoc inauditum fuisse, Antisthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ul- la eum cognatione attigerit, neutiquam constat; nam fi- lium quidem non fuisse, cer- tos nos facit temporum ra- tio. Meminit Luciani nostri etiam *Lactantius* L. I, c. 9: *Non enim ista Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis & ho- minibus non pepercit; sed hi potissimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae se linguae utcumque peritum fuisse te- statur Lib. de errore in salu- tatione § 13. Haec ille, opti-

qui summus sophista Iuliani tempore, & ad quem huius Imperatoris exstat epistola.

De Luciani autem moribus, vita, scriptisque haec fere IA. ZVINGERUS loco sub init. indicato. Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cuius Suidas mentionem facit, *Philosophum* alterum, qui hic noster Samosatensis, cui, an quae leguntur in Antholog. tribuenda sint epigrammata, adhuc sub iudice litem vigere haud unquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem *σκαπτικὰ* nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Christiano quidem auctori pudori essent.

Theologos quoque Lucianos complures fuisse mox commemorat; & apud Cyprianum esse, cui IV & XVII epistolarum adscribatur. Fuisse & hoc nomine Antiochenae eccles. presbyterum, item Hierosolymitanae, qui & monumentis literarum posteris innotuerit, ib. commemorat. Sed cum de his Biographi possint consuli, nihilque ad nostrum institutum faciant, sufficiat eos tantum nominasse, & potissima Zvingeri ad Nostrum speculantia excerpere; de quo ille p. 2 & seqq. ait:

Parentes nostri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum studia natum, arti statuariae addixere, maius inde certiusque lucrum, quo sublevarentur, captantes, & sumtus disciplinae minores. [Sed vide haec ipsum plenius narrantem in Dial. omnium primo.] Nominare quidem eos videtur in Piscatore, vocans se Parrhisiasten Alethionis Elenxiclei.

me. Sed Bourdelotii error
foran inde natus, quod
Chronologos consulens, Di-

dium Iulianum, pro altero
longe posteriore acceperit fe-
stinans.

At ficta sunt nomina, quibus studium, quo ducatur, veritatis, & personatae sapientiae odium designat.

Patria Samosata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut se ipsum Syrum & Assyrium non semel cognominet: alibi etiam Patrensem, quae civitas est Achaiae: tanquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleii. [locus, quem Zvingerus ob oculos habuit, est T. 2, in *Afin.* c. 55, ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achaiae*; sed errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores satis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Traiano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde.]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3 f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dexterimum arbitraretur.

Sed ad maiora natus puer, cui non lapidum, sed humanorum animorum scabrities erat emendanda: innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta, Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comicarum personam non tam ligato, quam soluto, dicendi genere repraesentarit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus, hac parte vel maxime impium fuisse eum

& παμμιαρὸν, ut ait *Suidas*. libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum, humani generis vindicem, cavillis & maledictis insectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένον σοφιστὴν scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Ioannis quoque Evangelium incesset: quod de *Philopatre* dictum existimari potest. [At neque *Philopatrini* ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum*. *Pario Hellepontii* oppido oriundum, de quo *Gellius* alique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub *Antonino Vero* designari, fatis apertum est. Vide *Gesneri* Dissert. de *Philopatr.* notasque eiusdem & *Solani Fabricii* ad *Peregrin.* pr. & quid de Christiana religione sciverit senseritque *Lucianus*, ipsi dicemus ad finem huius Vitae.]

Deos certe *Ethnicos* coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratulus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, *Atheniensium* exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit, sed *Epicureorum* fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato, exoscultatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo iure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem risit: inspicite nostri *Iov. Confut.* maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos *Parcarum* vocat Deos, si facto obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18, ubi fa-

tum directe & valide impugnatur. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger*. plus quod laudemus, quam reprehendamus, sese obiiacet. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores eius indicans.]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, maior est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persecutus, ut ab antiquis *δύσφημος καὶ βλάσφημος*, a *Vive* subsannator Deorum & hominum, ab *Erasmo* mitius, nugator festivus, quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare sciret, cognominaretur. Huius philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem, ipse fatetur in *Dial. Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse. Amandi virtutem. & Odio prosequendi vitia.* Saevissimus autem adversus philosophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxuriose ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumanum asini exemplum, barba nimirum, incessu, induvio, philosophiam mentiri infami studio contenderent.

Vives equidem ad proscindendam philosophiam invidia Plutarchi Chaeronensis impulsus fuisse scribit, quem in magno honore esse apud Traianum Caesarem invitus & dolens vidisset. [sed errat *Vives*, ut *Vossius*, post paucas paginas allegandus, ostendit.]

Politiae etiam & Oeconomiae studiosus fuit, quod idem scripta eius testantur; ut cum jam senior, quod scribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caesaris se contulisset, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & scriptis similiter inclaruit. Adhuc iuvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam professum se esse, ipsemet testatur: quo non succedente, ut *Suidas* vult, ad scribendum se contulit.

Sunt autem eius scripta quam plurima, quorum causas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus asferenda, & ut vel suis saltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & sapere disceret.

Verbis ad hoc usus est, cum Asianus fuerit, tersis, ingenio ac moribus suis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro successu exprefferit, rebusque dicendis accommodarit, ut & his simul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma scribendi Platonis exemplum secutus, Dialogos scripsit, quibus res ipsa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, si quis ullus miscuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Erasmo* Lucianus sit.

Materia scriptorum eius varia est, & Historica, & Philosophica. Historiam partim in genere perpendit, quomodo tractanda sit, praeceptis propositis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in specie: varia nimirum,

quae vel aliis contigerunt, vel sibi. De sua ipsius adolescentia in **SOMNIO** agit: de senectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deferuerit, in **HERCULE GALLICO**. Quae ad alios spectant, diversa sunt: Theologica, in dialogo **DE DEA SYRIA**. Naturalia, de grandaevis, in **MACROBIIS**.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in **TOXARI**. De philosophis diversarum sectarum apud Aristaeum convivantibus, in **CONVIVIO**: tum ad unum aliquem: sic Demonactis vitam in **DEMONACTE** persequitur. Lucii transmutationem in **ASINO**: Alexandri cuiusdam res gestas & vitam, qui se Podalyrii filium mentiebatur, in **ALEXANDRO**. Neronis conatus perfodiendi Isthmi, in **NERONE**. Peregrini cuiusdam mortem voluntariam, in oratione **DE MORTE PEREGRINI**.

Ipsi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique supersticiosae, quam scoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemptum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere discrimen, abripere voluit.

Organica eius sunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in **JUDICIO VOCALIIUM**: de Soloecismo, in **PSEUDOSOPHISTA**: de dictionis apophradis proprietate, in **PSEUDOLOGISTA**: de oratione affectata, in **LEXIPHANE**.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inscribitur **DISSERTATIO CUM HESIODO**. In **TRAGOPODAGRA** & **OCYPO** dramatum duorum specimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent eiusdem **BACCHUS**,

de ELECTRO, eamque contra reprehensores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum, a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat appellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illustrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta suorum temporum eloquentia & affectato genere dicendi conqueritur. Orationes sunt aliquot illustres omnium generum. Demonstrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorundam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: pulchritudinis in CHARIDEMO: studii sui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi sunt: dum suadet taurum, supplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum esse, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Iudicialis generis, ut cum quaeritur, dignusne sit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam possit abdicari, in ABDICATO: an Phalaris taurum aeneum missurus Delphos iure ac necessitate tyrannidem arripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philosophiam in genere pertinent ea, quae tum contra sectas philosophorum sui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philosophiae, qualis is sit, esseve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus possit esse philosophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & spiritibus metaphysica est hic apud nostrum auctorem, & positiva (verba sunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei potestate, quod illi omnia sunt possibilia, disserit, licet secundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus sit Leo-

nis philosophi Academici: [huius, non Luciani esse, Commentatores etiam nostri persuadent ad § 1 *Halcyonis*.] & negativa, dum festive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in **CONCILIO DEORUM**, **IOVE TRAGOEDO**, ac ceteris **DEORUM DIALOGIS**.

Religionem omnem, tum Christianam in **PHILOPATRE**, tum Ethnicam in **CYNISCO**, ludibrio habet. [sed Philopatrin ab ipso non scriptum, iam diximus.] In Saturnalia invehitur in **SATURNALIBUS**: in Sacrificia, in **Dial. de SACRIFICIIS**. Contra incantamenta & spectra in **PHILOPSEUDE**.

Mathematica attigit in **ASTROLOGIA**.

Physica inferuit subinde, ut in **Dial. MUSCAE, ALCIONIS, DIPSADUM**.

Inter Ethica sunt, quae de fine, summo bono agunt contra philosophos, in **TIMONE MISANTHROPO**, **NAVIGIO**, **CYNICO**. De virtute ac moribus in **ICAROMENIPPO**, **NIGRINO**, **VITARUM AUCTIONE**, **PISCATORE**, **FUGITIVIS**.

Contra libidinem in **AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS**. Contra calumniantes in oratione de **NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE**. Contra assentatores, in **Dial. PRO IMAGINIBUS**. Pro arte assentandi, in **PARASITO**. De humanitate in salutando, in **Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPsus FUERAT**: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in **SOMNIO s. GALLO**.

De amicitia colenda in **TOXARI**. De luctus vanitate in **Dial. DE LUCTU**.

Politica sunt mere particularia, ut **DE GYMNASIIS**, in quibus adolescentes boni cives evadant. De aulicae vitae molestiis, quas ingenuus subire

non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Salutatione*, in Dialogo eiusdem inscriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigisse videtur in IMAGINIBUS, describens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae in primis in domestica administratione sese proferre solent.

BOURDELOTIUS eadem singulis de Luciani scriptis praedicat in praefatione, sed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, auctorem summis ubique laudibus cumulat. Missis autem illis ambagibus, ac rescissis, quae perlonga & ad pompam composita oratione de fati praeicae philosophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua simplicitate ac virtute desciverit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Musonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, frustra tentabant, ac potius exemplo virtutis austeræ invidiam sui provocabant: ideoque elephantorum exemplo taciti servitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae perfectæ sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum*, aliam viam ingressus, ubi rectum iter vitae coepit inspicere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, & ipsis, quod aiunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum, quae de scriptis eius accuratius, quam *Zvingerus*, exposuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus
Lucian. Vol. I. b

dum Pantheam Abradatae coniugem effingit, virtutem praebebat absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper, quibus coniungi Dea, & a quibus disiungi solet. Ne igitur incommutata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque seculi, addidit comites & assessores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philosophos a fictis & simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS: quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione persecutus est, tantum pessimas illas & execrandas aves in his dialogis infectatus est, vanos & fucatos eos clamitans, qui falso se nomine iactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem venisse; nec solum circa res humanas incerta ac stulta docere, sed & de mundo, de Deo, de fidei-ribus, de providentia divina, falsa, ementita & impia iactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire professos. cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero & mimos suos ob quaedam ventosa & obscura argumenta, & falsas rerum definitiones ita ferre supercilium & elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa

conservasse diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS sive *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae societatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus est. Virtutis assessores modestia & frugalitate censerī, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitionē vanaeque gloriae appetitu torqueri, in summam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios, dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras iniicere, verum Deos Deorumque principem Iovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in IOVE TRAGOEDO, IOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIO. Ineptam etiam & nugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subiici; ut testatur IUPPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, servilem metum, cum antithesi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA; privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse. Nam divitias, imperia,

regna, magistratus, & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidissime suspirat, quae ficti philosophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue asinos transire, quorum antea vita inertis pigritia languescebat, in LUCIO f. *Asino*.

Omniū vitam eorundem iudicium sententiis subiici, nullam aestimationem cuiuscunque fortunae futuram, nullam personarum rationem, nullam potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & supplicia parari: DE MORTUIS.

Vana esse perditorum sacrificia, nisi vitam virtuti sacrificent: Iovem non placari donis hostiis eorum, qui periuris linguis minus audientem fatigant: litabilem esse hostiam, animum purum, rectam mentem, & sinceram conscientiam: quae omnia proposuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuisse Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Historicum, Philosophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris eius Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonstrat, quo *Zvingerus*. Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

Scripta haec (Luciani) postquam ingeniosorum hominum manibus teri coeperunt, crevit scientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorundam pectoribus infidet. Et ex hac pingui segete philosophicum illud semen concretum est, cuius progenies & furculi Philostratum, Eunapium, & alios occuparunt. Tantumque potuit aemulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibuscum odium virtutis & literarum innatum erat, relicta ferarum &

praedonum natura, philosophiam summo desiderio sint prosecuti. Nam ab antiquissimis Pherecyde & Isaëo, paucissimisque aliis Syris, quibus philosophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Syrum inter tot philosophantium sectas poteris numerare, licet Laërtium, Philostratum & alios evolveris. Atqui post Lucianum, mirandaque Luciani scripta, cetera sunt philosophorum Syrorum maria. Haec posterior aetas, uno seculo Lucianum attingens, avis longe melior tulit Iamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerosque alios Syros: qui si cum coetaneis, qui Iuliani Caesaris tempora illustrabant, conferantur, longe a primis erant secundi.

Tandem Lucianum suum ab obtrectatoribus defendit, in quos acerbissime invehitur, eos pestes hominum vocans, qui nihil possunt, quam meliores carpere; cumque primum obiiciant, ceteros philosophos aliam ostendisse viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Christum rerum omnium dominum infectatus sit; denique quod amatoris dialogis adolescentulos flagitiis nobilitet. Ad ea respondet, Lucianum ipsum satis haec refutare scriptis suis, & accusationem falsi convincere, ipsumque a principio ad risum provocasse. Fateor (ait) aliud proposuisse philosophos, nec quidquam simile proposuisse. Nam si a philosophiae restauratione talem viam fuissent ingressi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiassent.

Longe acrius pungit (pergit idem) quod sequitur. Christum contumeliosis verbis laesisse. Impium, sceleratum, damnandum fateor. nisi superstitionum erroribus etiam tum irretito parcatur: poenam in se reponere, quam Tacitus, Suetonius & alii Christiane-

rum hostes acriores passi sunt. Nam eum nunquam Christianum fuisse, alibi docuimus.

Restant amores meretricii, (Dialogum amorum non esse Luciani probabimus) in quibus quid aliud describitur, nisi pessima & sceleratissima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae iuvenum, avaritia, gula, scelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis solus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarundam feminarum vaferrimum & pravissimum ingenium explorat. In haec facinora quaere supplicium

Tu qui, nasute, scripta distringis sua.

Haec autem Bourdelotii promissa probatio, Amores non esse Luciani, huc rediit, ut in notis ad huius Dial. initium diceret: *Non esse Luciani, --- sed alicuius, qui Lucianum supervixerit, iam monui praefatione ad Lectorem, videtur esse Aristaeneti.* Interim & mihi aequae ac Kustero, non videtur Luciani esse, tam ex affectato & inflato stilo, quam ex longioribus digressionibus ante quam ad ipsam disputationem veniatur, aut redeatur: nam si Luciano tribuendus sit, conicere licet, scriptum esse, ut Philosophis *παιδεσται* exprobetur, ut vid. § 35 eius *Dial.* ubi manifesto pungit eosdem, dicens, cum divina philosophia hunc etiam amorem adolevisse. At non mihi satisfacit illa coniectura, & pessimus hic exprobrandi est mos, qui nec satis ab auctore ridetur, nec ridendo sanatur, sed abominatione dignus.

G. I. VOSSIUS de Hist. Graec. L. 2, c. 15, Lucianum Samosatensem aequalem facit Athenaeo Naucratae, qui sub M. Aurelio vixerit, sed post Commodum etiam, immo usque ad Pertinacem & Severum vitam protaxerit. [quod non adeo mi-

rum: si enim post Commod. vixit, facile Severum attingere potest, propter perbreve Pertinacis & Did. Iuliani, duorum triumve mensium imperium] paulo maiorem natu facit *Suidas*: nam vixisse ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac sententia *Gilb. Cognatus* & *Iac. Zvingerus*; quin *Ludovicus Vives*, vir acris iudicii, suspicatur eum ad infectandos philosophos impulsus fuisse invidia Plutarchi Chaeronensis, quem summo apud Traianum loco esse cerneret ac doleret. Mihi secus videtur, nec levi de causa; quippe meminit *Lucianus Marci Caesaris*, ac belli *Marcomannici* ab eo gesti, [in *Alex. f. Pseudom.* § 48.] Διαπέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε δὲδὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Vides, ut non tantum belli meminerit cum *Marcom.* & *Quadis*; sed *Marcum* δὲν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae cessisse. Quare extra controversiam poni debet, *Lucianum* tum *Marci Antonini Philosophi* aetate vixisse, cum referat sermones, quos habuit ipse cum *Alexandro Pseudomante*, tum sub *Commodi Antonini philosophi* filio. --- Meretur locum inter *Historiae scriptores*, non ob *Ver. Hist.* libros, sed propter tractatum *Quom. Hist. sit scrib. de Dea Syria.* ac *Macrobios*. *Eunapio* vero refertur inter *vitae scriptores* propter unam *Demonastis* vitam. --- *Gul. Philander* ad *Vitruv.* *Apollonii* vitam *Luciano* huic adscribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pseudom.* eodem propendere arbitror: sed *Lucianum* minime esse huius vitae scriptorem, facile probabo; nam *Epicurei* rident omnes praestigias ac vaticinia. *Lucianus* autem tam *Epicureae* sectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel eius *Alexandrum* oculis

percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis eius scriptis patebit; & qui etiam Epicletum probarit.] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit Voss. quod Lucianus, ostensurus a cuiusmodi praeceptoribus hauserit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἐραστής γόης, --- huic se eum prostituisse, ac mercedis loco κακίαν, seu maleficii artem, reportasse: fuisse autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cuius omnes imposturas probe calaverit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστής, τὸ γένος Τυανεύς τῶν Ἀπολλωνίων τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγινόμενων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδότην. Quae manifeste indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox subiicit; Ὅρᾳς ἐξ οἷας σοι διατριβῆς ἀνθρώπων λέγω; Haec pluribus commemorare visum fuit, quo pateat cuivis, quam inanis sit suspicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abiudicant Philostrato.

Vossio maximam partem adstipulatur HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29 b. scribens: *Variis e Luciani locis patet, eum floruisse sub Antoninorum imperio & Commodi: hac sane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim solus eius Pseudomantis seu Alex. qui omnem, si quis est, scrupulum demat: in eo Σεδν vocat Marcum Philosophum, ex quo recte collegit Vossius, l. d. eum de hoc Imperatore iam defuncto & in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud Alexandri mendax Antonini Pii & Marci aetate sit exortum, --- ea vero de re Lucianus tanquam*

fibi comperta & explorata. quaeque se contigerit vivente & vidente, scribit, quod recte Marcil. cum alibi, tum ad Philopatrin observavit: de hoc autem oraculo legendum suadeo prodigiali doctrina virum Ezech. Spanh. de Us. & Praest. numism. p. 176. Demonax, cuius buccinatorem egit Lucianus, iisdem vixit temporibus: inter alia vero meminit Herodis Sophistae, quem Marci Philosophi praeceptorem fuisse Capitolinus tradit: cetera de Sostrato, quae ibi sequuntur, etiam allegavit Solan. ad Demonactis § 1.

IOAN. IONSIUS de Scriptoribus Historiae philosophicae, L. III, c. 10, § 6, p. 60, de Nostro haec praedicat: Lucianus patria erat Samosatensis, teste ipso de se libro, *quomodo Historia sit scribenda*, quo libro Avidii Cassii post Lucium Verum defunctum Anticaesaris sub Marco occisi aequalem se esse indicat: & Vologesi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coetaneorum, ad Celsum quoque dialogum scripsit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philosophi vitam literis prodidit etiamnum superstitem. Vixit Demonax ille sub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & sub Marco flammis se devovebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomasticon Commodi Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri consularis, Rufini Peripatetici, ut ex *Demonactis* vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημόννακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. *Lucianus Samosatensis, vir ad concitandum risum fa-*

Elus, *Demonactis* sua aetate philosophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpauca aliis, *seriam operam consumpsit*. Edidit quoque Demosthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philosophorum, & Vitarum auersionem, quo dialogo cuiuscunque sectae philosophos mire exagitat. Fuerunt, qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philostrato scriptam Luciano adscribere malint, quorum sententiam iure improbat *Vossius* Hist. Gr. II, 15. Diverfus a nostro est *Lucianus* ille, cuius meminit Laërtius L. VI, *Diog.* [i. e. L. VI, Sect. 73, p. 349, ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστη ποιῇ. εἰ γε αὐτοῦ αἱ τραγωδίαί, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὃν φησι Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευταίην αὐτοῦ συγγράψαι. quod nihil mirum, aliquot enim ille seculis antiquior nostro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cuius alia quoque patria ibi commemoratur.]

De Theologia autem Luciani, dissertationem Ienae habitam sub praesidio *I. Phil. Treuneri*, idem *Ionfius* prodit p. 208 L. III, cuius & *Fabricius* meminit in Bibl. Gr. eamque indicat Ienae prodixisse 1697, ut supra vidimus. Si illius compos fieri potuisssem, nonnihil inde delibasssem: sed cum eam investigare ἀδύνατον sit, videamus, num quid *I. A. Fabric.* amplius de nostro habeat, praeter iam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* scriptam. Concinnavit *Fabric.* catalogum singulorum Luciani scriptorum, cum brevissimo eorum argumento; sed fatis de his iam actum: ideo pauca, ad aetatem Nostri facientia, & alia quaedam singularia tantum inde exhibeamus. Pag. igitur 496 de *Differt. Quom. Hist.* agens, ait: liber ad Philo-

nem, quo Milesium quendam, tum Creperium Calpurnianum Pompeiopolitam, Callimorphum Medicum hastatorum legionis sextae, Philosophum Corinthium Antiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalassensem, Pisidium, aliosque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165 commissi scriptores perstringit, tum docet historicum alienum esse debere a rationibus encomii & invectivae, nec voluptati consulere alii lectorum, nisi quae ex veritate consequatur --- res narrare libere, perspicue, graviter, non paucis illis, ad quos scribentis amor, odium, metus & spes forte spectat, sed omnibus, & posteris praecipue. Lucianus promittit *ib.* § 23, se in alio opere ostensurum, prooemia quaedam Historiarum esse, vulgus lectorum latentia. Nisi respicit alterum locum § 52 seq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hist.* a § 52 ad 56, ubi prooemiorum virtutes, absentiam, exempla prodit; nisi dicas, promissum eius § 23, verbis *ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν* comprehensum, spectare prooemia sua aliis dialogis praefixa.

De MACROBIIS Luciani ad Quintillum scriptis notat idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promisit § ult. *Macrob.*] ad eundem Quintillum vel intercidisse, vel a Luciano non esse scriptum. Sed unde hi suppleri queant, vide ad *Macrob.* § 29, in not. *Maii.*

De MERCEDE CONDUCTIS dissertationem ad philosophum *Timoclem* esse conscriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, observat idem, nihil vero de tempore, quo scripta sit, hinc eliciendo, (foran quia difficile diiudicatu, Stoicisne

is Timocles, an alius, vid. not. ad Dialog. *Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.).

Apologiam vero PRO MERCED. COND. ad *Sabinum* philosophum & ipsum, atque amicum suum esse conscriptam, qua probet, ad se non spectare, quae superiore libro differuit, licet aetate provectus (ἐν γήρᾳ ὑστάτῳ, § 4.) sub Imperatore Remp. suscepit tractandam, (procurator, ut videtur, in Aegypto constitutus a M. Antonino Imp.) notat idem.

Tum DE MORTE PEREGRINI differit: eum philosophum Cynicum Parianum ex-Christianum fuisse, qui senex se ipsum post Olympia celebrata A. C. 169, die 16 Iulii, in Arpina, quae viginti stadiis Olympia distabat, conscenso rogo, spectantibus omnibus combussit, Epistola ad *Cronium* de *Mort. Peregr.* Non integrum ad nos pervenisse hunc libellum, contendit idem *Fabr.* in nott. ad eiusd. *Peregr.* § 11. [sed refutatur a *Solano* & *Gesnero.*] Peregrinum a Christianis reiectum fuisse, innuit *Lucianus* § 16, quod de idolothytis comedisset --- ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων. Varias hinc inde in CHRISTUM & Christianos effudit blasphemias § 11 & 13; & per νομοθέτην πρῶτον Christianorum, *ibid.* videtur intelligere Ioannem Evangelistam, qui in Evangelio & Epistolis unus maxime omnium commendat illam, de qua *Lucianus*, ἀδελφότητα. Quae § 39 de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctissimo *Lemonio* vix crediderim perstringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod § 41 traditur, ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epistolas misisse, διαθήκας five praecepta, ad-

monitiones & leges. Fuit haec sententia magni *Pearsonii* in *Vindiciis Ignatii*, parte 1, p. 6.

Dein de RHETORUM PRAEC. ait: hoc libello Iulium Pollucem perstringi, cuius Onomasticon habemus, auctor est Graecus Luciani Scholiast. Sed vide, quae adversus hanc sententiam differit Pollucis editor *Hemsterh.* in prolegomenis p. 31 seq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari existimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noster ad c. 1 h. l.

De DEA SYRIA haec observat: scriptus est hic liber dialecto Ionica, & Luciano hinc abiudicatur a Petro Iuricio in *Hist. Critica rituum Iudaicorum*, Gallice non ita pridem edita. Sed *Arrianus* quoque, cum reliqua Attice scripsisset, nonnulla (ut Indica) scripsit Ionice. De Dea Syria consulendus praeter laudatum Iuricium *Seldenus syntagm.* 2 de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis § 12, & columba § 33, a Luciano traduntur, illustrat *Octav. Falconerius* in *diff. ad numum Apameensem T. X Antiq. Graec.* p. 678.

TIMON, de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad seriem alphab. Gr. dialogos disposuerat, fusius eidem enarratur: quae omittimus, ex nota eiusdem historica hoc addentes, (quia *Solan.* ait, aetatem eius assignari non posse:) *Timon Atheniensis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci, quod gestum ab Olymp. LXXXVII. 1, ante Christ. 432. Timonem se ipsum deferentem ob Alcibiadis amores finxit Liban. Decl. IX. T. 1, p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7 Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocavit Timonium, in ea deinceps Timonis instar procul ab hominum consortio victurus, teste Strab. L. 17,*

p. 745. Conf. Plutarch. in Ant. p. 948 seq. qui praeter dicta eius quaedam & Callimachi Epigramma affert Timonis Epitaphium. & ab Aristophane & Platone Comicis ob misanthropiam reprehensum refert. At Pseudo-Plato philosophus Ep. 24, inter eas, quas Allatius edidit: συνέγων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὐρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν. De hoc Timone & morte eius Suidas in ἀποβῶγας. Hunc inferorum ianitorem fingit Lucianus, Ver. Hist. c. 31. Fuit & alius Timon iunior Silographus poeta, patria Phliasius, ἰδιοπαύμων & ipse, teste Laërtio IX, 112, discipulus Pyrrhonis Sceptici, de quo supra L. III, c. ult. Praetereo Timonem Aegyptium, memoratum Ptolemaeo Hephaestioni L. 4, & Timonem, quem in Symposiacis suis colloquentem inducit Plutarch. Faber in nott. quas seorsum adiecimus, eum ad annum ante Christum 429 refert; sed Fabricius Chronologorum recentiorum calculum videtur secutus. Multa de Timone etiam Hemsth. in ed. Luciani minore, ubi summis laudibus hoc ingenii Luciani monumentum effert, at nihil de eius aetate, quam curiosius hic investigare nihil opus credo. Addo tantum Photium, qui Epist. CIV, p. 149: Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus, prudenter egisse quidem visus est. cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.

Philopatin demum quod Fabricius contra aliorum sententiam Luciano tribuat, nihil esse, iam occupavimus supra, ad Diff. Gesneri de illo provocantes.

Celebratissimus PETR. BAYLIUS in Lex. Historico Critico, quod miror, de Luciano separatim non agit; in transitu tamen suum de eo iudicium profert in notis ad tit. PERRIERS, T. III, p. 678,

b. ubi ait: Patres Ecclesiae, qui omnia ridicula falforum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemptum cultus Ethnici inspirando efficere, ut credentes fortius verae fidei adhaererent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum subministrare. Sed Lucianus, qui adeo subfannavit falsos Ethnorum Deos, omni-que iucunditate perfudit descriptionem ineptiarum & fraudum, quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico suo stilo, & quia se aequae indifferentem, vel aequae aversum a veritate prae-
bet, quam a mendacio.

Idem BAYL. T. I, tit. APELLES, not. p. 258 h. anachronismum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* § 2, Apellem prodicionis accusatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cuius tamen conspiratio spectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quandam conspurationem sub Ptolem. Philadelpho, cum prodicione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem ibid. p. 653, tit. BRACHMANES, observat, Lucianum horum sese cremandi intrepidum morem opponere morti Peregrini, medias in flammis subito insipientis, ac velle methodum Brachmanum, qui sese tenebant immobiles, dum igne affarentur, multo esse gloriosorem, superque his

Baylius ita iudicat: *Ecce quomodo homo derisor omnia carpere novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus eum accusasset inertiae, ac dixisset. pacisci cum morte quaerit, ac sensim sensimque se confirmare studet: plus enim animi ostenderet, ubi se uno saltu in rogam coniiceret.*

At iustius, ingeniose Bayli, forsan obiiceret, quod eundem subito in ignem insiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet *pro Merced. Cond. § 4.*, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλ-
λόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aequae rideat, omnino licuit ei dicere, Brachmanes esse fortiores: si tamen ea mens est Baylii, oportuisse Lucianum in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare eiusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte iudicavit.

D. TILLEMONTIUS in Hist. Imperatorum T. II, part. 2, art. 29, p. 707 -- 10. cuius verba sic verto: Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare aggressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aequae ac LUCIANUS, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam eius rogatu conscripserat. (vid. Alex. f. Pseudomant. § 1 & 48.) Ille LUCIANUS & hodie perceleber est scriptis suis, quae ob linguae Graecae puritatem stilumque politum, iucundum, vividum, & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aequae sublannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemii & Athei

traxit, teste Suida. Namque & philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian.* Pseud. c. 61, *Phot.* c. 128, p. 309, (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni additus fuit, neque dogma certum & constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, & omnia ridere volens. Quod ipsum apparet ex quatuor versibus, qui tempore Photii eius operibus praefixi legebantur, [iam Epigrammatum primum est.] Sed quod praeterea scripta eius reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non maiorem pudori, quam religioni, reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samolatis in Syria, (vid. *Quom. Hist.* c. 24.) fortuna tenui, per aliquod tempus causas dixit, (adi *pro Merced. Cond.* § ult.) & extrema senectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5, 9 & 12.) non aliam forte occasionem nactus, qua paupertatem effugeret. (ipse nos & alia plura sigularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus, eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166, vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii.) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Traiani (Baron. 171, § 7.) *Suidas* addit, referri, eum a canibus discerptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari IESUM CHRISTUM, (quod forsan ne ipsi quidem daemones unquam sunt ausi. Nos vero optarem id testimoniis melius comprobatum.) Creditur etiam, nonnullorum dictum, quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo *Suidae* male intellecto, & ex eo, quod maiorem Christianismi notitiam habuerit, quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171, § 7.)

Non habemus historiam, quam conscripserat de Sostrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian. Demonact.* § 1.) cuius vita maxime dura fuit atque austera, & cuius vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam Philostratus reliquit. (*Voss. Hist. Gr. L. 2, c. 15, p. 233 & 234.*

Eunapius pr. p. 12 & 13 asseverat, hunc, qui tam pauca composuit seria opera, auctorem esse vitae philosophi Demonactis, cuius per longum temporis spatium discipulus fuerit. Eum omnium, quos noverit, maximum nobis philosophum facit. Interim apparet, eundem tamen modo fuisse Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum, quam ceteros. (*Luc. Vit. Demon. c. 3, 4 &c.*) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli satis favebat. [Verba Tillemontii erant: *Il avoit peu ou point de religion*, & ut id demonstret, allegat *Demon. p. 547* ed. Par. i. e. § 5 editionis nostrae; sed locum inspicienti patebit, non id dicere Lucianum, ut ad finem huius vitae ostendam.] quod tamen in eo melioris notae est, in eo consistit, quod claro loco natus, (*Dem. c. 3.*) opibusque, eloquentia ac scientia instructus, (*ib. c. 6.*) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem sibi asciscere volens, qui ei ministraret aut serviret. (*ib. c. 5.*) Sed finis huius splendidae virtutis fuit, quod videns se centesimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipsum sibi amplius ministrare posse, fame interire maluerit. (*c. 65 & 66.*) Natus erat Cypri, (*c. 3.*) sed vitam transegit Athenis, (*c. 11.*) ibique obiit magna cum exultatione Atheniensium, tam in vita, quam post mortem. (*ib. c. 66.*)

SCRIPTISQUE LUCIANI. xxxv

Narratur de eo, cum Athenienses pugnam gladiatoriam vellent instituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipsum eos monuisse, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam misericordiae consecrassent, destruerent.* (c. 57.) Cumque Imperator ex eo quaeri iussisset, quaenam optime gubernandi ratio esset, respondit, *pauca loqui, audire multa, & nunquam irasci.* Nullo casu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non maius bonum in vita agnoscens, quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit idem, hic enarrare posse complura iucunda, quae acciderunt, & ad bene instituendam vitam utilia, quae Lucianus suis operibus immiscet, & inprimis historias, quae ipsius tempore contingere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat; sed hoc ab instituto nostro longius nos abduceret. In quadam harum historiarum (*Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adversus ceteros Septemtrionis barbaros, maxime contra Bospori accolae, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44, 51 & 54.) Leucanor forsitan successerat Rhoemetalci, qui erat rex Bospori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pseud. c. 57.) Naves, quae Lucianum servaverant, ut mox videbimus, vehabant legatos Eupatoris eiusdem terrae regis, quae in Bithyniam proficiscebantur ad solvendam pecuniam quotannis a se debitam, aut ad accipiendam eam, quam Romani ipsi solvebant: verba enim auctoris ἐπὶ κομίδῃ, dicto c. 57 *Pseudom.* [sed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi posse haec verba] utrumque sensum admittunt. Eubiotus in bello

contra Scythas dux præerat omnibus Graecis, secundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id est, ut existimo, incolis urbium Graecarum Chersonesi: idque eorum confirmat sententiam, qui credunt, istam regionem paruisse imperio regis Bospori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2, p. 711, historiam Alexandri impostoris ex Lucian. enarrat, quam ex Nostro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713 seq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus: Fama Alexandri mox in Italiam usque delata est, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, sed admodum superstitiosum, quique eo dementiae processit, ut aetate valde profecta filiam huius impostoris duceret, credens Lunam eius esse matrem. Falsa quae ediderat oracula *Severiano* & *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pseudom.* c. 27.) auctoritatem eius non minuebant in mentibus illorum, quos daemon captivos tenuit, quique merebant, ut spiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem, quae eos ad salutem perduxisset.

Eo porro insolentiae progressus est, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae, quae imaginem suam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur, num id obtinuerit. [sed ex parte obtinuisse existimat *Solanus* in nota ad c. 58 *Pseudom.*]

Fraus tandem desiit morte impostoris. — Periit enim ante *M. Aurelium*, (si ille idem est Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29 & 30 ait, circa annum 180 conspici sepulcrum in area, *grande place* (foro maiore) Pariae urbis Hellepontii, in eodemque foro statua etiam erat Alexandri, cui sa-

crificabatur ut Deo, festaue publica instituebantur, spe obtinendae sanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accusare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti: sed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam sumere potuit, quam eius vitam, postquam obiisset, scribendo. Ibi se inimicum eius profitetur, adeoque accidentia quaedam addidisse potuit, quibus hunc impostorem magis diffamaret. Ipsius tamen historiae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut suspicari non liceat, veritatem ab eo esse adulteratam.

Eiusdem Tomi p. 724 *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrensi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in asinum, ex quo *Lucianus* aequae atque *Apuleius* suam hauserint narratiunculam. [Sed cum ex *Vossii* Hist. Gr. haec tantum afferat, *Solanusque* & *Gesnerus* in notis ad istum Dial. cap. 1, hoc aliquanto pluribus dixerint, isthoc mitto, *Gesneri* sententiae interim omnino assentiens, *Lucianum* ista scripsisse; stilus enim & ingenium plane respondent: sed fictionem forsan ex altero hausisse, insertis suis iocis, quibus absurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac superstitionem derideret; licet idcirco lascivum hoc scribendi genus minime probem.]

BIOGRAPHI ceteri vix quidquam de Luciano singulare afferunt; sed Suidam fere solum sequuntur, vel Bourdelotium, a quo circa iter Luciani tamen aliquantum discrepat *I. C. Iselinus* in Lexico universali Historico-Geographico haec referens, quae addere visum fuit, quia corpus illud Germanice conscriptum paucorum in manibus est: Initio, ait, caustidicus evadere studuit; sed

XXXVIII DE AETATE, VITA

cum lites forenses ei displicerent, philosophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum concessit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam se contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90 annos produxit, scilicet a tempore Imperatoris Traiani, ultra finem imperii M. Aurelii, sub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti est constitutus. Fuit quidem summi vir ingenii atque eruditionis, sed nulli religioni addictus, ac scurra Christianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Christianismum professus, & propter dissolutam vitam a fide rursus descivisse. *Suidas* a canibus discerptum prodit. Auctores vero, unde haec hauserit, *Ifelinus* allegat hosce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128, *Suidam.* *Voss.* de rhetor. antiq. c. 12, de Hist. Graec. L. 2, c. 15, *Ablancourt.* & *Ionf.* de Script. histor. philos. L. 3, c. 10, ac *Fabr. Bibl. Gr.* p. 485.

HOOGSTRATANUS vero in Lexico eiusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, si ea, quae de Philopatri ab antiquiore Christiano scripto praedicat, excipias, iudicium addens: non solum ex maximis sui aevi ingeniis fuit, sed & omnis antiquitatis. In operibus suis utile dulci miscere scivit, erudire simul ac delectare, doctrinamque cum eloquentia coniungere. Perpetuum in eius scriptis videas iocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philosophorum. In iisdem subinde ingentia praebet virtutis exempla, imaginesque philosophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inspirans, quae ita

deridicula propofuit, ut odio digna appareant. Nonnulli credidere eum Chriftianum fuiſſe; & ſi Dialogus de Peregrino revera ab ipſo profectus eſſet, verofimile foret, eum in myſteriis Chriftianorum fuiſſe exercitatum: ſed hoc opus eſt antiquioris Chriftiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui ſub Traiano natus fuit, contingere non potuit. Illi, qui Lucianum impium ac ſine religione nobis deſcripſere, recte iudicaverunt, ſi religionis nomine intellexere Theologiam poetarum Ethnicorum, aut opinionum philoſophicarum portenta. Sed nullo iure impietatis vel Atheiſmi accuſatur, reſpectu exiſtentiae & cultus veri Dei, quia nunquam alterutrum impugnavit.

HENR. DODWEL in Diſſert. de *Iſidoro Characeno*, quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2, p. 62 & ſeqq. accuratius, quam quiſquam priorum, de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum deſcripta inferere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, Lucianus, qui noſtrum, ut exiſtimo, advocat *Iſidorum* [*in Macrobiis c. 15.*] Nam a Parthiae finibus aliena non ſunt, quaecunque ille ab *Iſidoro* mutuatus eſt, de Perſarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gofethro* illius fratre, & *Goaeſe Omanorum*, aliisque *Characis Spafinis* Principibus. Non alium librum intellexit *Lucianus*, quam hunc ipſum, quem habemus, quamvis illum ipſum legerit multo, quam habemus, *auctiorem*. Nec alium proinde *auctiorem* quam illum, de quo agimus, *Iſidorum Characenum*. Hinc rurfus intelligimus, *Perſarum regem*, de quo *Iſidorus* teſtem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non poſſe, qui Perſarum regum iura in Parthorum ditionem quaſi e poſtliminio re-

vocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae mansiones*, non *Parthiae* appellavisset, & *Persiae*, non *Parthiae*, Periegesin. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo imperio Scriptores iuniores, iure imperii ad *Persas* translato. Immo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* pervenisse non uno in loco ipse testatur: *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis πορθμείου* intelligit) ἔχοντα. Rursus *ib.* c. 4 f. ἐν γῆρᾳ ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum *γῆρας* causatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *senibus*, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6 f. *Ibid.* suos de *Sileni* senectute iocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον, cap. 1, sibi confert *τηλικῶδε ὄντι* cap. 7. Vereturque, ne ad leviora *stylum* convertens videretur κομιδῇ μετριακῶδῃ ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι, *ibid.* Tum *χαλεπὸν γῆρας* c. eod. a *iunioribus* sibi exprobratum esse fingit, & se ἡλικιώτην τῆς εἰκότος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & ὑποπόλιον γένειον. Additque denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quandam sub *Caesare*, de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuisse, testatur *pro Merc.* c. 12. Et *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse, innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες c. 11. Ius etiam dixit, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed maiorem praeterea habuit dignitatem, quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a

principis persona illum *abesse* non pateretur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξάπαντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδίδοναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰὶ χρόνον ἀποκείσομένας. *ibid.* cap. 12. Itaque stipendium accepit, non ιδιωτικόν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. *ibid.* Et quidem illud πολυτάλαντον. Nempe τῆς μεγίστης ἀρχῆς quodammodo κοινωνῶς, *ibid.* cap. 12. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, aerae nostrae 202, quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*, & quo scripsit hac occasione in *Christianos Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*: teste *Spartiano* in *Sever.* c. 47. quem nos potius credimus fuisse *Lampridium*. Nam praevias huic *persecutionis Christianorum κωμωδίας* memorat testis horum temporum exceptione maior *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod nescio quorsum commodius retulerimus, quam ad scurrae celeberrimi *Philopatridem*, si minus *solam*, ad saltem cum aliis *minoris notae Comoedis Antiochenis*. *Comicae* enim lasciviae infamia urbs utraque inclauit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Iulianum Apostatam*, *Alexandriae* in *Caracallam*. [sed non tam fero collocandum *Lucianum* mox videbimus.]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scriberet *Philopatridem*. (*Philopat.* c. 22.) Hoc e nomine mensis colligimus *Mefori Alexandrini*,

non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Perfas* & regiam *Susa* nominat *Lucianus*, pro *Parthis* & regia illorum urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stilum affectat *Comicum* e veterum poëtarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in libro, *quomodo scribenda sit Historia*, coaeavorum scil. scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Perfarum* nomen reposuerint. Hinc ergo belli *sedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio, ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis historiis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem *nominibus* appellarit, quibus tum *vulgo* appellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Atrenos Arabes*, quos nemo *Principum Romanorum*, quod meminerim, aggressus est, a temporibus *Traiani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infelicer. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala illa Christianorum mundi finem* in dies exspectantium de *Republ. Romana auguria*, quae perstrinxit in *Philopatride Lucianus*, causam *persecutioni* dedisse verisimillimum est, quae *Christiani nominis hostes* pro argumento animi in *patriam* infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore *Christianorum metus*, ut *Iudas* decimum *Severi* annum pro *Danielis σωτηρία* habuerit, ap. *Euseb. H. E. VI, 7. S. Hieronymi* de *Script. Eccl. in Iud. & Chron.* Non est certe, cur hoc miremur in Principe *saevissimo*, eodemque *Astrologiae ominumque studiosissimo*. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *senectutem*, si fuerit *sexagenario* maior. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* c. 13 & seqq.

item *ib.* c. 77. Sic autem de eo postea: *τέρων ἦδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σορῶ ἔχων.* c. 78 f. Verba fere ipsa sunt, quibus *suam* ipse tum *senectutem* descripserat. Erat certa aetas illa *ἀμωγέροντος*, illius nimirum, qui *primam* senectutis metam fuisset ingressus. Hoc anno *veteranis* honesta *missio* erat. Hoc anno a *muneribus* Reipubl. gerendis excusabantur. Ut proinde *se*ra esset *honorum* merces, cum alii a *capeffendis* honoribus excusarentur. Ego tamen illo anno paulo *seniorem* existimo *Lucianum*. Illius aetatem ita colligo. Erat, ut fatetur ipse, cum scriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scripsit autem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut studium *philosophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principe* indignum ostenderet. Sic *Marcum Cassius* *anum philosopham* appellaverat, & *Dialogistam*. Vit. *Avid. Cass.* c. 2 & 3, cum aliud praeterea nihil haberet, quod obiiiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philosophatur, & quaerit de clementia, & de animis, & de honesto & iusto, nec sentit pro Republica*. Hunc ergo traducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Clazomenii*, cuius *animam* pro arbitrato suo e corpore egredi solitam fabulantur *Muscae Encom.* p. 376 ed. Graev. Fingit nimirum, in *Marco* iam agere illam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe personam non *suam* agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, sed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, maioremque natu, quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, consilio, ut personam senis *elementarii* sustineret, quod *Marco* obiectum, *scholas philosophorum* frequentanti plusquam quinquagenario. Egit tum annum *aetatis* LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in aetate discessit, ne illum videretur dedi-

ta opera designare, & quod aetas illa, quam dixi, magis ad *senectutem* videretur accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus pallium philosophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo spectabat, ut similiter *philosophi* personam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respubl.* contulerat, personam *Principis*. Sic enim personatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane ad fin.) *τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὥς εἰδεῖν ἅπαντες, ὅτι μήκετι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν.* Spectat eodem, quod in *Hermotimo philosophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abusum* tantummodo *philosophiae* perstringat, non veram *philosophiam*. Nempe quia *causa* ipsa, quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat, quod reprehenderet *alienum* a praeceptis castigatissimae *philosophiae*. Eodem denique spectare censeo *Dialogum*, *de fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut se muniret in illos, qui, *Cassii* causa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, sententiam ex illius *Hermotimo* collegissent. Animum certe sibi *conscium* ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in *universalibus*, nec ad *causae* meritum penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipso anno, quo defecit *Cassius*, *Hermotimum* scripserit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadragesimum*. Itaque post mortem *Veri*, media hieme 169 aerae nostrae *Christianae*, cum *Tribunitiam potestatem* IX haberet ipse *Verus*. Et tamen ante annum 173, si *Marci* gener fuerit *Pompeianus*, quem in *sequentem* annum *Cof.* designabat *Marcus*, cum de *Cassii* causa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam *Cof.* anni 175 defecit *Cassius*, cum, metu *Cassii*, *Roma* arcesseretur *Commodus* ad *virilem togam* in *limite* recipiendam: cum

Tribunitiam potestatem daret pater impetratam a Senatu. Hinc enim certe numerantur Tribunitiae Commodi potestates. Sic natus fuerit Lucianus anno aer. Chr. 135. Desiit ludum literarium frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσθετος, Somn. p. 1. ἀντίπαις, p. 11. κομιδῇ μειράκιον, Bis Accusf. p. 231. Est autem Luciano μειράκιον, qui annos natus esset XIV praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. Philopseud. p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem, qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. ib. p. 344. Πρόσθετος ergo, qui illa aetate paulo inferior erat. Sic tamen, ut eam proxime attigerit: ἀντίπαις propterea seu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum egressus esset, quae Romanorum erat adolescentia. Notae hae in annum conveniunt aetatis $^{14}f_{15}$, aerae nostrae 149, quo patriam reliquerit Lucianus, & peregrinationes versus occidentem suscepit, rhetorices studiis deinceps initiandus. Tum barbare loquebatur, lingua Assyriaca. Candyn indutus. nescius quo se verteret. Bis Accusf. p. 231. Conveniunt satis accurate cum hac Luciani aetate reliqua eiusdem tempora. Proximis aderat Olympiis. Olympiadis nimirum 233, quae anno aerae Chr. 153 celebrata est. Prima enim erant Olympia eorum, quae quater tum viderat Lucianus, cum scriberet de morte Peregrini. Et quarta proinde Olympia ante illa, quibus se combussit Peregrinus. de morte Peregrin. p. 583. Tum comitem navigationis ipsum habuit Peregrinum. Tum venit e Syria Lucianus. p. 589. Postquam evagatus fuisset per Ioniam. Bis Accusat. p. 231. Egerit ergo tum Lucianus annum vitae $^{18}f_{19}$. Sic tria, quibus postea aderat, Olympia in annos vitae convenient $^{22}f_{23}$ $^{26}f_{27}$ $^{30}f_{31}$, Christi autem 157, 161, 165. Ante annos, quam scriberet Hermotimum, xv, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἔτων, ad philosophiam illum

hortatus fuerat *πρεσβύτερος* quidem, quem ille *ἀνείας καὶ νεότητος* contempsit. *Hermotim.* p. 521. Aetatis suae anno $^{25}f_{26}$, Christi 160. Anno autem aetatis suae $^{28}f_{29}$, Christi 163, in *Ionía* audit *Historicos* de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Armenia* adversus *Vologesum* recitantes. *Quom. scrib. sit Hist.* de peste *Nisibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* ἐς τὴν βασιλείας γῆν πολλὴν progressa. Locum autem *Ioniae*, quo praecipue versatus est, *Ephesum* fuisse, colligimus e *Pseudologista* p. 437 & 444. Anno aetatis $^{31}f_{32}$, Christi 166, scripsit librum *Quomodo scribenda esset Historia*. Post *συνεχεῖς νύκτας* p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* & *Medicus* appellatus est, & *Imp.* II, III, IV, ἀπάντων ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphasset. p. 624. Quae huius anni notae sunt. Iam erat in *Ionía*. p. 611. Πρώην in *Achaia*. ib. *Corinthi*. p. 614. Quod scilicet *Olympiis* superiori anno interfuisset. *Pestis* adhuc τοῖς μὴ τὰ *Ῥωμαίων αἰρουμένοις*. pag. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam* usque secuta est. *Capitolin. Ver.* c. 9. *Vologesum* praeterea memorat p. 612, 615 & 624. *Osroem*, p. 615. *Priscum* ducem, p. 616. *Huius* nimirum belli nomina. Hoc primum opus scripsit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento est usus, cur etiam ipse manum calamo admove- ret, quo & *Iuvenalis*, a multitudine eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum describendum susceperant. Nec vero ullum alterius generis scriptum a se editum fuisse innuit, aut novum sibi fuisse scribendi dumtaxat argumentum, aut *Historiam* a se illorum exemplo scribendam. Immo alienum se ab illo argumento satis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Historiam* pro stili *historici* exemplo scripserit, in eo lusit tantum-

modo, & pro more suo cavillatus est. *Satyra* enim illa verius in *Historicos*, quam *Historia*, appellanda erat. Cum scriberet in *Indoctum divitem*, p. 386, ait quidem fuisse quendam, qui *χθὲς καὶ πρῶν Peregrini* baculum emisset, cum quo in ignem insiluisset ipse *Peregrinus*, quod fieri potuit multis a morte *Peregrini* annis. Et certe *Regem* tum memorat unicum, p. 390, dumtaxat *παιδείαν τιμῶντα*, cui *luxus* displiciturus erat, qualis certe nullus erat post *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipse *Lucianus*, p. 380, nondum *stipendium πολυτάλαντον* adeptus. Tum adhuc *Syrus*, p. 388, necdum, ut postea, in illustrem aliquam *Graecam* civitatem ascitus. Certe post annum *Aer. Chr.* 169, quo discessit *Lucius*. Forte post caedem *Cassii* A. D. 175, cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo sequitur, annum fere 90 attigisse *Lucianum*, siquidem eousque superstes fuisset, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe aetate esse non potuit, cum scriberet de *Macrobiis*, quo opere nostri meminit *Isidori*. Alioqui certe suam aetatem non tacuisset, qui *Iuniores* sese multos *Macrobiis* accensuit. Vidit ille senem *Demonactem* & cum eo versatus est, qui *Epieteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* sub *Nerone*, & quem nos alibi sub *Hadriano* periisse probavimus. *Diff. de Aet. Peripli Mar. Euxin.* n. 10, 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68, ad primum *Alexandri* annum A. D. 222, spatium est annorum plusquam 150. *Pii* certe imperio non admodum profecto (qui A. D. 138 coepit) *Lucianum* inclauisse multa docent, antea proinde natum. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum scripta *Isidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, siquidem *Artaxerxi* par aetate fuisset non *Isidorus* ipse, sed parentes dumtaxat *Isidori*. Ita-

que quam certum est *nostrum* esse *Isidorum*, quem testem advocat *Lucianus*, tam certum etiam esse necesse est, alium esse ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Persarum* regem, quem in *Isidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui subiungimus, quae ad illius dicta commentatus est M. V. LA CROZE in Miscell. Berolin. Societatis Regiae, part. 1, p. 27.

Inter eos scriptores Graecos, qui aetatem tulerunt, vix ullum esse ferme contenderim, qui tot ac tantis se dotibus ingenii lectori commendet, atque *Lucianus*. Etenim sive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, sive ad festivissimos scriptoris elegantissimi iocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philosophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare possis. Itaque nonnunquam subiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab instauratis literarum studiis floruisse novimus, nemo inventus sit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo scriptore adornando supra Grammaticas observationes assurgere conati sint. Latent haud pauca in *Luciani* scriptis, idonea rebus historicis illustrandis; quod hic brevi & properato specimine demonstrare constitui.

Edidit nuper vir insignibus eruditionis & humanioris literaturae monumentis merito celeberrimus, *Henricus Dodwellus*, dissertationes in minores *Geographos* a viro clarissimo *Ioanne Hudson* *Oxoniae* editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem *Geographiam* scriptis suis illustrarunt, accuratissime disputat. In ea autem, quae est de *Isidoro Characeno*, Tomo secundo *Geographorum*, *Luciani* aetatem & res gestas, occasione data, ex

ipsis elegantissimi scriptoris lucubrationibus, ita illustrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum esse videatur. Sane licet vir eruditissimus semel & iterum fortassis a vero aberrasse censeretur, multa tamen sunt, quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controversiam temporibus suis assignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingeniosissimam coniecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum scriptum esse contendit, ut Avidio Cassio blandiretur, & philosophicos Marci Aurelii mores sale satyrico defricaret. Quaecunque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione clarissimi auctoris lectorem alliciunt; at in re satis obscura, vim & evidentiam demonstrationis non habent. Avidium tamen Cassium, (*Gallican. p. 453.*) Luciani popularem, teste Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samosatensi nostro innotuisse, per se omnino verosimile videtur: mihi etiam permulta anim-

I Cl. Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514, se anno aetatis XL philosophari coepisse profitetur, quod sane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philos. c. 1.*) in omni vita philosophante viro, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab eius scribendi ratione immane quantum abit, & propterea *ὁμοειδὲς* *Lucian. Vol. I.*

teribus Criticis merito annotatur. Credidit, post alios non paucos, vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Psalm. CIV.*) scriptum fuisse Philopatrim imperante Traiano: verum id de eo scriptore dici non potest, qui Artemidori Daldiani *Ὁρειποκρίτις* laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu post Luciani aetatem referendam esse eius Dialogi scriptionem aliquando demonstraturus sum.

adversa sunt, quae, Lucianum inter Avidii Cassii familiares cooptatum aliquando fuisse, propemodum persuadeant. Etsi enim celeberrimi iis temporibus Cassii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conscribenda sit historia, pag. 624.*) lucubrationibus appareat, nonnunquam tamen tacito nomine non obscure Cassius apud eum significari videtur. Crediderim sane, Lucianum tota illa προσλαλιῶ, quae est de lapsu inter salutandum ¹, ipsum Avidium Cassium adulari, & modeste excusare vocem ὑγιαίνειν, apud eum in matutina salutatione alieno tempore usurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate constitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag. 500 & 501*) Νῦν δὲ καὶ ἔωθεν καὶ μεσοῦσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ αἰετὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. Nunc vero & mane meridie noctuque bene valere semper necesse est: inprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eo-que ad multa sano corpore opus habetis. Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Cassium innuere videantur, cui, antequam a Marco defecisset, iam Lucianus, ut puto, adhaeserat. Eiusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν a Luciano (*pag. 489*) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora scripta est, quibus iam Avidius cum exercitu suo defecerat. Haec enim non abs re mi-

¹ Πρὸς Ἀσκληπίον, id est, ad quendam Aesculapium, scriptam fuisse credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆς προσλαλιᾶς periodum, quae non Αἰσκληπίου, quem hic sibi finxit

Bourdelotius, sed ipsum Aesculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id observarem, nisi nuper Bourdelotii lapsum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuisse animadvertissem.

hi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus iactat spes suas, & mercedem fidei in Avidium, in cuius partes Syros omnes coniurasse Dio apud Xiphilinum (pag. 491) testatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ μικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, Εἰ τα εἰκότα τῖγνοίτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις βασιλικὰς. Deinde non a privato, sed ab Imperatore, mercedem accipio, eamque non exiguam, sed multorum talentorum. Postea, si, quod par est, contigerit, spes non inanis est, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur. Hinc manifesto fatis apparet, studuisse novis rebus una cum Avidio (Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Cassio) suo Lucianum, nec post eius fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum faeviri vetuisset.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam, uxoris Abradatae Xenophonte cognominem, Pantheam videlicet nomine, quam Bourdelotius (in notis ad imagines Luciani) eandem esse cum Abradataea, lapsu plane ioculari affirmat. Eam ego Avidii Cassii uxorem fuisse coniicio, antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen eius reticuerunt. Quae mea opinio hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non est, & eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (Tom. 2, p. 7.) appellat, eamque, quam decuit Imperatorem virum bonum & mansuetum inter cetera felicitatis instrumenta numerare (pag.

15.) Ἐπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῶ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι, ὥς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. *Conveniebat enim, ut Imperator, qui vir bonus est & mansuetus, huius etiam boni possessione una cum aliis, quae iam habet, bearetur, ut nasceretur eius aetate mulier huiusce modi, quae cum eo matrimonio coniuncta, eius amore flagraret.* Unde manifestum, in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae & Panthea dicta sit, & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullae, neque numismata commemorarent, Avidii Cassii, cuius nulla huiusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier, quae Graeca esset, Romani Imperatoris coniux, & Abradatae Xenophonte uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim, ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit, procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba Luciani, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & mansuetudine morum commendat: quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt, ita ab iis, quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis nescit, immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutum interdum commendari, a quibus communi hominum sensu alienif-

simi iudicantur? At alia sunt, quae impedian, quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris, neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites, quos se in Pantheae comitatu Lucianus (p. 7 & 24.) vidisse commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem: quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum iure deducta esset in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare aggrediretur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non est, antequam rem, ni fallor, aliis indicam de Alexandro Pseudo-Propheeta Abonotichitarum attigero. Prolata sunt iam olim in medium a viris doctissimis ea numismata, quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon, ad eam plane formam exactus est, quam Lucianus in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit, eam fraudem, quae, Luciano narrante, Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso Luciano desumpta, a Collega meo coniunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo, ut inde manifestum sit, tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit, tum quantum utilitatis rei literariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum Luciani sedulus inve-

stigator incubuerit. (*Lucianus Pseudom. pag. 775 & 776.*)

Cum iam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello, mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (Σεῦς Μάρκος) cum Marcomanis & Quadis confligebat. Iubebat autem oraculum, ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur. Sed praestat ipsum oraculum referre:

*Istri gurgitibus, celsi Iovis imbribus aucti,
Iniiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum, quas alit Indicus aër,
Flores atque herbas bene olentes: moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.*

His factis, ut praescripserat, leones cum regiones hostium enataissent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea, quae Aquileiae contigerunt, cum parum abfuit, quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt.]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, & ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita iam dudum Dionis eius aevi histo-

na, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo & apostasia Luciani, cuius vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in eius scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut & multa alia, quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI patria satis constat, eamque iam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert in *Somn.* Transiitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter, quod eorum causa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subiectaque nota Fabricii: satis quoque notum, Athenas se profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam, *Aët.* c. 7. Qui causidicorum gregem deseruerit, ob fraudes & mendacia, *Piscat.* c. 29, & ad philosophiam transferit, & hoc alios bene observantes audivimus. vid. *pro Merc.* c. ult. De aetate nondum confectum negotium: quare hoc experiamur, quantum licet, ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto & Atheismo, quem obiciunt, ingenioque & moribus eius disquiramus.

AETAS facilius & accuratius ex scriptis eius erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit: cum vero ad extremam se iam fere senectam pervenisse testetur in *Dissert. pro merced. conduct.* c. 1 & 4, ut satis iam allegatum supra; in sequente vero *Dial. Hermotimi* c. 13, se quadraginta annos natum diserte dicat; perversio ordinis facile patet, aequae atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli

prodierint, prout scribendi materies subnascebatur. Iuvant tamen eiusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas Nostri cognoscitur ex *personis*, quas ut aequales alloquitur, aut paulo ante se defunctas indicat: ex *auctoribus*, quos allegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subiunximus, & ex *factis historicis*, quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium, quos memorat, virorum, sunt: *Alexander impostor*, *Apollonius Thyanenf.* (*Alex. c. 5.*) *Arrianus*, (*Alex. c. 2.*) *Celsus*, (*ibid. c. 1, & not. Sol. item c. 17 & 21.*) *Cronius*, (*de quo Gesn. ad Peregr. c. 1.*) *Demonax*, *Epicletus*, *Herodes Sophista*, (*Demon. c. 24.*) *Paetus Medicus*, (*qui vivus memoratur, Alex. c. 60.*) *Peregrinus*, *Quintillius*, (*ad quem Macrobios scripsit. ubi conf. not. Sol. annum Christi CLXXI indicantem*) *Rutilianus*, (*Alex. c. 30.*) *Sabinus*, (*Merc. Cond. 1, & pro merc. c. 15.*) *Softratus*; ut ceteros mittam ab *Ionfio* supra iam indicatos. Ex his omnibus liquido affirmari potest, verissimum esse, quod *Hemsterhusius* in praefatione Pollucis statuit, floruisse Lucianum sub Antoninorum & Commodi imperio, ob rationes ex vita Alexandri Pseudomantis iam allegatas. Ipsum autem annum nativitatis ac mortis Luciani definire est *ἀδύνατον* illud tamen, quantum colligere ex ipso potui, propius iam statuere possum, vixisse Nostrum ab anno Christi CXX ad CC.

Sed incipiamus ab Epicleta cum nostri tempore comparando. Hic si ad Marci usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad Laërt. T. 2, p. notar. 1, ex *Suida* & *Themistio* asserit, (*vid. Themist. or. XII, ut in Menag. nott. allegatur, vel or. V, p. 63 edit.*

Parif. ubi invenio, multa commiffiffe Epicteto utrumque Antoninum) etiam ferius collocandus eft Lucianus, quam adhuc factum: loquitur enim de Epicteto ut iam aliquamdiu defuncto, *Adverf. Indoct.* c. 13 narrans, *fua aetate fuiſſe, & forte adhuc fupereſſe, qui lucernam fictilem Epicteti Stoici 3000 drachmis emerit.* Illa autem verba, & forte adhuc fupereſt: indicium praebent, iam aliquod tempus ab Epicteti morte elapſum. Eundem vero libellum *Adverf. Indoct.* ſcriptum eſſe paulo poſt Peregrini in rogam inſipientis mortem, docet c. 14, ubi heri & nudius tertius aliquem emiſſe eius baculum, refert. Cumque *Aul. Gell.* XII, 11, Peregrini vivi, quicum ipſe collocutus fit, meminerit, nihil de eius morte; patet, Lucianum & Gellio aequalem, ſed & aliquanto poſtior. Peregrini autem hanc mortem contigiſſe *Solanus* exſtimat anno Chriſti CLXV. quod non repugnat ſententiae, nempe Epictetum tum iam aliquamdiu ante eſſe defunctum, cum Lucianus *Adverf. Indoct.* ſcriberet, adeoque Lucianum eum potuiſſe videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum ſtatuit; ſi hic ſenex ſub Nerone iam vivens Adriano familiaris, (vid. *Ael. Spart.* c. 16, p. 159.) ad Marc. uſque vit. protraxiſſe potuit, ut etiam *Cafaub.* obiter monet ad l. d. Vixiſſe autem Lucianum aliquamdiu poſt Epictetum, etiam patet ex Luciani *Alex.* cap. 2, ubi Arriani Epicteti diſcipuli meminit, & quidem tanquam defuncti; ubi confer not. *Solani.* ac vid. eundem ad eiufdem *Alex.* cap. 48 & cap. 56, ubi Alexandri inſidias Luciano ſtruclas contigiſſe anno Chriſti circiter CLXX probabiliter aſſerit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc

esset, qui patrem suum vivum ibid. commemoraret. Unde ego porro colligo, cum Lucianus Alexandro supervixerit, eoque demum mortuo librum suum contra ipsum ediderit, ut refert cap. 59, eum miserrime periisse, nondum 70 annos natum, aequae ac Rutiliano, qui ad septuaginta annos vitam produxit, superstitem se vixisse testatur eod. *Alex.* c. 34 f. quem cum sexagenarium duxisse Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non solum reliquos X annos Rutiliani, sed & plures vixisse. Plura alia *Solanus* ad c. 35, quem & confer ad eiusdem cap. 4, 5 & 30, & ad *Demonactis* cap. 1, ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem, fuisse quadragenarium coniicit, anno Christi CXXV, vel CXXX. Adde iam, quae *Imag.* cap. 3 habemus, de Panthea Avidii Cassii uxore, ut cl. *La Croze* asserit, & quod *Ionsius* attulit, de bello Parthico, cuius meminit Lucianus, quod *Ionsius* anno Christi 165 contigisse retulit, ut supra vidimus. Cumque in *Quom. Hist.* init. Lucianus perstringat eius belli scriptores, patet, eundem Nostrum aliquamdiu post id bellum vixisse, adeoque, quod & supra indicavi, aliquanto serius vixisse, quam nonnulli putarunt. Ad summam autem se senectam pervenisse, satis ipse testatur *pro Merced.* c. 1, qui prope Aeacum esset, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5: ἐν γῆρα ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Quin ad Commodum se pervenisse, ex nomine unius Imperatoris bene iudicat *Solanus* ad *pro merc.* c. 12, aequae ac *Hemsterhusius* in praef. Poll. supra indicata, quod Marcum Σεδὼν vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tille-*

mont. supra excerptus, ex pag. 713, T. 2, de Severiano, qui etiam in *Q. Hist.* c. 24 commemoratur, ait, eum Prisco iungi, ducemque cum Vindeice fuisse, & nott. ad Nostri *Alex.* c. 27 & 48. cuius rei & plura habeo indicia; sed plura nunc addere nequeo; restaret enim accuratius definienda Epicteti vita, de qua dissident Salmasius & Menag. ex qua lite diremta accuratius etiam vita Luciani definiretur, sed & hoc iam dimittendum, (licet ad Menagii ad Laërt. sententiam paulo supra adducti propendeam, ut forsan in praef. Indicis maioris dicam) & nonnihil de Nostri dotibus addendum.

Eruditionis certe summa documenta in scriptis eius elucent, ingenii autem tanti, quantum eius seduli lectores viri docti recte deprædicarunt. Stilius eius est admodum floridus, at simul simplicior, quod non exigui est ingenii. Imitatur saepe Alciphronem, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Pastoralia reliquit, stilo multum eius dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate *Vit. Auct.* 15 - 18, & alibi, imitatur Aristophanem, licet & alibi prodat, se magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homerica, quod nec opus erit monuisse. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio suo, tempore, atque Athenis versando, Atticissimi lepores sibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi, qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos eius iocos improbat summus ceteroquin eius admirator Hemsterhusius, cuius iudicio plus tribuo, quam decem aliis: nec ego Lucianum nunquam dormire dixero; tamen, quia facile se pati in sua praefat. dixit, Lu-

ciani defensionem fufcipi, videndum cenfeo, an-
ne, quando in *Timon*. c. 52 nimis affectatam il-
lam blanditiam praetermitti potuiffe ab Luciano
ait, ftudio frigidos adulatoris fales propofuerit Lu-
cianus, quo paraſitorum mores eo abſurdiores
proponeret, & quia aſſentatores plerique re vera
tales eſſe ſolent; qui etſi acutiores iocos etiam pro-
ferunt, tamen prae dicacitate non poſſunt quin
& frigidos, etiamſi vel ingenioſiſſimi eſſent. Conf.
Dial. *Paraſiti* fin. ubi ſimilia abſurda tribuuntur
paraſitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeſſum fuiſſe, ex
Demon. c. 5 ait *Tillem*. Unde & alii Atheiſmum
eius deducunt. Sed ex iſto Luciani loco nihil aliud
conficias, quam eum philoſophum fuiſſe ecle-
ſticum, ut hodie dicimus: quare Atheiſmus eius
ex aliis potius locis, vel ex toto eius libellorum
habitu deducendus foret, quem tamen ei non
impingendum idem *Tillem*. & *Hoogſtratanus* mo-
nent, quia atheiſmum nuſquam diſerte profitea-
tur. Mihi tamen diu ſuſpectus fuit Atheiſmi, tum
ex charactere laſciviae, quem his miſeris fere pro-
prium eſſe, recte *Bentleius* in *Friponnerie Laique*
obſervat, aliiſque ſaepe monuerunt; tum ex ni-
mio omnia ridendi ſtudio; tum quod & animae
immortalitatem rideat. Verum eſt, non ſemper
ſufficere, vitiorum tantum turpitudinem propo-
nere, niſi & virtutum laudem ſubinde addas: nam
ut avaritiae ſordes, ebrietatis deformitas, rixarum
de rebus nauci vel incertis ſtultitia, ſimiliaque
ſatis impugnantur, ſola earum deformitate pro-
poſita; ita tamen impurorum amorum turpitudi-
no eodem modo ſe erui ex iuvenum animis pa-
titur, nuda illorum imagine propoſita, eaque re-
velando, quae natura ipſa tegi flagitat; quin ii

hic incenduntur potius. Sed & postea detegens, non esse ab nostro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*, scriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore existimare didici; cui tamen & pessimum illum dialogum *Meretricium* V abiudicare posse vellem, in cuius fine aliquam quidem pudoris sui conscientiam prodit, nimius tamen fuit ipse iam turpiculus in eius pictura, quam longe magis odiosam, omiſſis obſcoenitatibus, potuiſſet proponere, ſi vere ab turpitudine abhoruiſſet; ſed cum naturalia non eſſe turpia male cum perditis Epicureis ſentire videtur, licentius in his ſibi indulſit, qui, licet nulli ſectae addiſtus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cuius continentiam virtuteſque amavit. (loca ex Indice peti poſſunt.)

Amor autem eius in veros philoſophos patet ex pluribus locis, ſequae impoſtores tantum traducere, diſerte ait *Piſc.* c. 15, ac virtutis amatorem ſe proſitetur. Vide *Vit. Demon.* c. 2, f. & 3, ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum*, aliaque hic non repetenda. Sed & ſinceritas eius patet ex teſtimonio peſſimo ab Alexandro Pſeudomante in Lucianum pronuntiato, c. eius *Dial.* 54: *Noctivago gaudet coitu, inceſtoque cubili.* quod omittere potuiſſet: at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipſa vita id refutabat. Tum & honeſtas Luciani patet ex eo ipſo, quod cauſidicorum gregem reliquerit ob fraudeſ & mendacia, *Reviv.* c. 29.

Chriſtianum quondam fuiſſe minime exputo: melius enim eorum dogmata ſciviſſet, nec Iudaeorum ritus cum horum confudiſſet, ut qui illis ſacerdotes & ſcribas Iudaeorum tribuat, in *Peregr.*

c. 11 scribens: Χριστιανῶν — τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγενόμενος, quod bene etiam *Solan.* ad l. d. observavit. Nec adeo infensus fuit Christianis, atque alii existimant: caritatem enim eorum mutuam in eod. *Peregr.* vere praedicat, morumque simplicitatem eorundem ita describit, ut quae se falli potius finat, quam ut fallat; sed eisdem praestigiis ac superstitionibus tamen non falli se sivilisse, five studio, five casu, sincere tamen agit, qui commemoret in *Alex.* c. 38, ubi impostor Christianos etiam arcebat suis sacris, veritus, ne hi facilius ipsius fraudes detegerent ac riderent; sed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Christianos ibi laudarit *Lucianus*; sed eius integritas tamen apparet; at Christum Sophistam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excusationem *Vossii*, quasi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam se nihili facere religionem Christianam, fatis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in *Luciano*, quam in aliis auctoribus priorum seculorum, qui multo peiora in hanc scripsere, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin sic verum videmus, quod *Apostolus* dixit, se annutiare Christum, qui Iudaeis offensio, Graecis stultitia esset; cumque Iudaeos feramus, Christo, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus, neque Christo, neque Christianis maledicentem? Risit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque sempiternae expectationem, in *Peregr.* c. 13, quodque hac spe freti sponte se occidendos praebeant. Ut autem priorem illius sententiam merito improbamus, ita & Christianorum istorum voluntario impetu ad

martyrium ruentium gloriam probare non possumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro senserit, otiosum Deum faciens, non satis indicat: nam in *Iov. Conf.* c. 10, Iovi dicenti, *Tu vis ostendere, nullam nos rerum humanarum curam agere?* respondet, *Non meum hoc est.* Nisi credas, eo ipso id tacite exprobrari Iovi, quasi velit Lucianus: non opus est, ut hoc a me probetur; te enim ipsum hoc melius deceret probare tuis actionibus, si id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuisse Nostrum; satis prodit, utcunque Scepticos belle traducat in *Vit. Auēt.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod spectat, quam ei mandatam alii iam narrarunt ex *Merc. Cond.* c. 11, sed quam graphiarii munus fuisse *Tillemon-tius* statuit: videmus eiusmodi fuisse, ut non omnino Praefectus provinciae totius fuerit; nam *πρωτασιας* munus suum generaliter annumerans distinguit tamen a maiore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12, ubi fore praesumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non servilem se conditionem accepisse*, sed publici imperii se participem esse, *eoque nomine mercedem ab Imperatore accipere* c. 11 & 12 declaret, tamen se actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet scribas, *ibid.* indicat, dicens, *se eorum, quae aguntur in iudiciis, commentarios scribendos curare, & decreta --- tradere reponenda.* Itaque actuarius sive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti compos factus sit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas personae, quam sustinuit, haud levi est indicio, vitae fuisse nostrum compositae, laboriosae, & ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem Apologia pro

IXIV DE AETATE, VITA SCRIPT. LUC.

mercede conductis c. 11. Non tamen famelicum : neque enim ita pauperem olim fuisse oportet, cui tanta itinera eruditionis acquirendae causa instituere licuit; sed cum senectuti ingruenti melius prospiciendum existimarit, nihil mirandum, si mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* praetulit vitae privatae, in qua peculium pusillum consumendum, & ad graviores paupertatem potius recidendum fuisset, quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit *Eunuch.* c. 13 f.

Periisse podagra non affirmare ausim cum Bourdelotio, licet id non absimile vero sit, si ipse auctor est tragopodagrae; quod Luciano ingenio non indignum drama, sed versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum sit, eum tragica licentia & aetatis venia, studio hic usum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam esse, nullis testimoniis probandam, sed ad aetatem provectam supra octoginta annorum pervenisse, satis est certum.

EDITIONES LUCIANI

I. OPERUM

a) GRAECAE

- 1496 *Florentiae*, fol. *Editio princeps*. Luciani Samosatensis Opera omnia. Florentiae, sine typographo. Quam a Phil. Iunta excusam suspicatur Maittarius Annal. typ. T. I, p. 65.
- 1503 *Venetius*, fol. *Aldina I.* Luciani Opera. Icones Philostrati. Eiusdem Heroica. Eiusdem vitae Sophistarum. Icones iunioris Philostrati. Descriptiones Callistrati. *Venetius*, in aedibus Aldi, mense Iunio 1503. — Quam omnium, quas viderit, corruptissimam vocat Bourdelotius.
- 1522 *Venetius*, fol. *Aldina II.* Luciani Dialogi & alia multa Opera. Imagines Philostrati. Eiusdem Heroica. Eiusdem vitae Sophistarum. Imagines iunioris Philostrati. Descriptiones Callistrati. *Venetius*, in aedibus Aldi & Andreae Asulani Soceri, 1522 mense Octobri. — Emendatior priori. Expressae sunt ex hac editione pleraeque posteriores, neglecta Florentina, in non paucis locis meliore, ut observatum Io. Iensio.
- 1526 *Hagenoana I*, 8. tomi duo.
- 1535 *Hagenoana II*, 8. Ambae Reitzio visae & collatae. — *Venetius*, 8. *Iuntina*, cum Indice copioso. II voll. nova recognitione, ut habet titulus, emendata.
- 1545 *Basiliensis I*, 8. Io. Ribitti. II voll.
- 1546 *Francofurti*, II voll. in forma minore. Consulta Io. Fred. Reitzio.
- 1550 *Venetius*, 8. Luciani Opera, Graece. 2 voll.
- 1555 *Basiliensis II*, quae a priore interdum recedit, aliquoties meliorem exhibet lectionem, frequentius tamen prioris vitia augeat.

Lucian. Vol. I.

e

b) L A T I N A E.

- 1514 *Parisiis*, 4. Scripta Luciani pleraque ab *Erasmo* & Th. *Moro* translata, & ab *Erasmo* recognita, prodire apud *Ascensium*. — Quae Luciani vertit *Erasmus* (vertit autem admodum iuvenis, unde Graecae linguae ignoratione saepe peccare notavit *Palmerius*. vid. notas ad T. I ed. *Amst.* p. 474.) leguntur etiam Tomo primo *Erasmi Operum* *Basileae* olim, & hoc ipso tempore iterum *Amstelodami* recuforum. Sunt autem haec: *Saturnalia*, *Cronosolon*, *Epistolae Saturnales*, de *Lucretio*, *Abdicatus*, *Icaromenippus*, *Toxaris*, *Pseudomantis*, *Gallus*, *Timon*, pro *Tyrannicida*, de *Mercede conductis*, *Dialogi amatorii XVIII*, *Hercules Gallicus*, *Eunuchus* seu *Pamphilus*, *Convivium* s. *Lapithae*, de *Sacrificiis* & de *Astrologia*.
- 1517 *Venetis*, 4. Opera Luciani philosophi luculentissimi: De veris narrationibus, de *Asino*, *Philosophorum vitae*, *Scipio*, *Tyrannus*, *Scaphidium*, *Palinurus*, *Charon*, *Diogenes*, *Terpsion*, *Hercules*, *Virtus Dea*, in *Amorem*, *Timon*, de *Callumnia*, *laus Muscae*. — In fine: *Finiunt omnia opera praeclarissimi oratoris: necnon philosophi acutissimi Luciani accurata diligentia. Impressa Venetiis per Melchiorum sessam & Petrum de rauanis socios: Anno domini M. D. XVII. die XX mensis septembris.*
- *Basileae*, 4. *Ascensiana* 1514 repetita.
- 1518 *Hagenoae*, 4. Luciani *Samosatensis* *Dialogi* duo *Charon* & *Tyrannus*, in quibus mira gratia humanae conditionis miseriae depinguntur, *Petro Mosellano* *Protegenfi* interprete. — In fine: *Hagenoae ex Academia Anshelmiana, mense Octobri anno M. D. XVIII.*
- 1519 *Argentorati*, 4. Manium Luciani omnes *dialogi*, iucundis salibus, & impendio festivis iocis referti: quibus aequissima trutina expenditur ab iis qui vita defuncti sunt, quantis in malis vita mortalium versetur. *Erasmo Roterodamo* interprete. *Pontico Virunio*. *Ottomaro Luscinio*. *Vitarum* dein, seu *philosophorum auctio*, *Luciani dialogus*, *Nicholao Beraldo* interprete. *Querela* item *virtutis*, e *Luciano Carolo aretino* traductus nuper *dialogus*.

*Moribus este procul rigidi vultuque Catones,
 Qui fugitis risus, scommata mixta iocis.
 Lusimus in teneris, seris quoque ludimus annis;
 Et reliquum vitae quid, nisi lusus erit?*

Cum privilegio caesareo ad quadriennium ab anno Christi 1519. Ioannes Schottus Argentorati premebat.

1521 *Basileae*, fol. ap. Frobenium repetita Parisiensis 1514.

1538 *Francofurti*, fol. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, e Graeco sermone in Latinum, partim iam olim diversis autoribus, partim nunc demum per Iacobum Micylum, quaecunque reliqua fuere, translata. Cum argumentis & annotationibus eiusdem, passim adiectis.

Lucianus in suum ipsius librum:

Lucianus scripsi haec, antiquaque stultaque doctus.

Id quoque enim stultum est, quod tibi valde sapit.

Nil homini certum est, nec voto vivitur uno,

Sed ridens, eadem, hic elevat, ille probat.

Francofurti, apud Christianum Egenolphum. — In fine: *Christianus Egenolphus excudebat, mense Martio. M. D. XXX. VIII.*

1543 Eadem ibid. fol.

1546 *Parisiis*, fol. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia &c. Parisiis, ex officina Michaelis Vascosani, 1546 mense Ianuario.

1549 *Lugduni*, fol. Repetitio Parisiensis an. 1546.

c) GRAECO — LATINAE.

1563 *Basiliensis III*, 8. apud Sebastian. Henricpetri, IV voll. — Versio Graecis adiuncta varios auctores agnoscit, argumenta sunt Iac. Micylli, denique notae Gilberti Cognati, quibus accedunt ad libros plerosque annotatiunculae Io. Sambuci.

1602 *Basiliensis IV*, 8. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΑΠΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, Graece & Latine, in quatuor Tomos divisa: una cum Gilberti Cognati & Ioannis Sambuci annotationibus utilissimis: narratione item de Vita & Scriptis authoris Iacobi Zvingeri: adiectis suo loco Tractatum elenchis, & rerum ac verborum Indicibus.

Editio nitidissima. Basileae, per Seb. Henricpetri. In fine vol. IV legitur: *Basileae per Seb. Henricpetri. Anno M. DCII. mense Septembri.* — Editio omissa bibliographis, nec visa Reitzio.

- 1615 *Parisis*, fol. Luciani Samosatensis Philosophi Opera omnia quae exstant. Cum Latina doctiss. viro-
rum interpretatione. Io. Bourdelotius cum regis Codd.
aliisque MSS. consulit, emendavit, supplevit. Ad-
iectae sunt eiusdem Bourdelotii, Theodori Marci-
lii, Gilberti Cognati notae. Cum indice locupletis-
simo. Lutetiae Paris. apud Iulianum Bertault. —
Elegans est haec editio, quam Bourdelotius ait se
emendasse collatis non modo editionibus, sed 2
MSS. Bibl. regis Galliae, & variis lectionibus Co-
dicis Thomae Linacri & Florentini. At Tan. Faber
ad Luciani Timonem c. 1 negat se mirari satis pos-
se illius impudentiam, qui ausus sit posteris impo-
nere, professusque sit editionem hanc e MSS. Codd.
regiae Bibliothecae expressam esse. Neque tamen
affert rationes sinistri iudicii. Idem Bourde-
lotius testatur, se novam Luciani versionem affe-
ctam habuisse.

- 1619 *Salmurii*, 8. II voll. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΑΠΙΣΤΑ. Luciani Samosatensis Opera omnia in
duos Tomos divisa. Iohannes Benedictus Medicinae
Doctor, & in Salmurienfi Academia regia linguae
Graecae Professor, ex antiquis libris, locorumque
sensu emendavit: & Latinam versionem ita recogno-
vit, ut maxima ex parte propriam fecerit. Editio
purissima, cum Indice locupletissimo. Salmurii, ex
typis Petri Piededii.

— *Basiliensis V*, quatuor voluminibus, apud Sebast.
Henricpetri. Quam Reitzius in praef. *quartam* putavit.

- 1687 *Amstelodami*, 8. II voll. Luciani Samosatensis Ope-
ra, ex versione Ioannis Benedicti. Cum notis inte-
gris Io. Bourdelotii, Iac. Palmerii a Grentemesnil,
Tan. Fabri, Aeg. Menagii, Franc. Guieti, Io. Georg.
Graevii, Iac. Gronovii, Lamb. Barlaei, Iac. Tollii,
& selectis aliorum. Accedunt inedita Scholia in Lu-
cianum ex Bibliotheca Isaaci Vossii. Amstel. ex ty-
pogr. P. & I. Blaeu, prostr. ap. Wolfgang, Ianslo-
nio - Waesbergios &c. — Editio omnium vitiosis-

lima. Curavit eam Io. Clericus, qui primus addidit Anonymi Scholia ex Cod. If. Vossii.

- 1743 *Amstelodami*, 4. III voll. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΙΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera. Cum nova versione Tiber. Hemsterhusii & Io. Matthiae Gesneri, Graecis Scholiis, ac notis omnium proximae editionis Commentatorum, additis Io. Brodaeii, Io. Ienſii, Lud. Kuſteri, Lamb. Bosii, Hor. Vitringae, Ioan. de la Faye, Ed. Leedes, aliisque ineditis, ac praecipue Mosis Solani & Io. Matth. Gesneri. Cuius priorem partem summo studio curavit & illustravit Tiberius Hemsterhusius. Cereras inde partes ordinavit, notasque suas adiecit Ioannes Fredericus Reitzius. Amstelod. sumtibus Iacobi Wetstenii. — Huic editioni omnium locupletissimae & optimae accessit
- 1746 *Traiecti ad Rh.* 4. Index verborum ac phrasum Luciani, sive Lexicon Lucianicum, ad editiones omnes, maxime novissimam Wetstenianam, concinnatum a Car. Conr. Reitzio. Traiecti ad Rhenum, ex typographia Hermanni Besseling, bibliopolae.
- 1776 - 1780 *Mitaviae*, 8. VII voll. Luciani Opera omnia Gr. & Lat. cum notis selectis (sive potius Hemsterhusii aliorumque male contractis & excerptis) cura I. P. Schmidii.

II. SCRIPTORUM VEL SINGULORUM VEL SELECTORUM

- 1497 *Avinione*. Luciani Palinurus, eiusdem Scipio Rom. Bruti Rom. Epist. & Diogenis Cynici Epistolae. Avinione, per Nic. Sepe. — Editionem rarissimam & satis incognitam dicit Sam. Engeliſ Bernas in Bibl. selectiss. sub voce Aldobrandinus.
- 1515 *Argentinae*, 4. Luciani Deorum Dialogi numero 70, una cum interpretatione e regione Latina, per Ioan-nem Schottum.
- *Noribergae*, 4. Lucianus de ratione conscribendae historiae, ex Graeco in Latinum traductus.
- 1516 *Venetis*, 8. Luciani Opuscula, Erasmo Roterodamo & Th. More interpretibus. Venetiis, in aedibus

- Aldi & Andreae Afulani.* — Vid. Catalogue raisonné de la Collection de livres de P. A. Crevenna T. IV, p. 229.
- 1517 *Noribergae*, 8. Luciani Piscator f. Reviviscentes, interprete Bilibaldo *Pirckheimero*; eiusd. Epist. Apologetica. Orat. in Calumniam & Dialogi duo.
- 1522 *Basileae*, 4. Luciani Tyrannicida Gr. Lat. ab *Erasmo*. Eiusd. Abdicatus eodem interprete Gr. Lat. apud Val. *Curionem*.
- 1527 *Hagenoae*, 8. Luciani Dialogi coelestes, marini & inferni. Item Plutarchus de Educ. Liber.
- *Parisiis*, 8. Lucianus in Calumn. & Plutarch. Hirund. Latine, *Melanchthone* interprete; Lyfid. Epist. ad Hipparch. Latine, *Churrero* interprete; Luciani adversus indoctum libros multos coementem opusculum, Latine ab *Anastasio* versum. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1536 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, cum notis. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- f. l. & a. 4. Luciani Icaro-Menippus f. Hypernephelus, item eiusd. Menippus f. Necyomantia, item Vitarum auctio.
- 1537 *Norimbergae*, 4. Luciani Macrobiani, id est, Longaevi, *Opfopaeo* interprete.
- 1548 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, Latine, cum explanatione. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1556 *Argentinae*, 8. Dialogi Luciani selectiores Superorum, Marinorum, & Inferorum. Quibus additi sunt Prometheus sive Caucasus, Menippus seu Necyomantia, Timon vel Misanthropos. Praeterea alii venustiores istorum in locum substituti, qui Christianis auribus sunt indigni. Cum conversione vulgata. Adiecta sunt Σχόλια ῥητορικὰ Valentini *Erythraei*: & argumenta Dialogorum, Latinis versibus tractata: cum quarundam fabularum μυθολογία Ioannis *Sambuci* Tirnaviensis Pannonii: & Michaelis *Toxitae* Rhoeti. *Argentinae*. Per Paulum & Philippum *Cephaleos* fratres. — Praemittitur huic edit. praefatio Valentini *Erythraei* ad Io. Christoph. Sargandum, studiosum bonarum artium adolescentem, data Argenti-
torati Id. Aug. anno 1550.
- 1557 *Basileae*, 8. Luciani Sômnium Graece & Latine per

Mich. *Neandrum*. ex officina Iac. Parei sumtibus Ioh. Oporini.

1568 *Lipsiae*, 8. apud Voegelin. Luciani Dialogi selectiores. Gr. & Lat.

1574, 1576 & 1579 *Basileae*, 8. de Scribenda historia. Lat. in Io. *Wolffii* Tabernaemont. Penu historica, apud P. *Pernam* T. II.

1577 *Lipsiae*, 4. Somnium, f. Gallus dialogus Gr. & Lat. exstat in *Neandri* Opere scholaastico.

—— *Parisiis*, 8. Luciani dialogi, in Henr. *Stephani* collectione, cui tit. Epistolia, Dialogi breves, Oratunculæ & Poëmata, Gr. & Lat.

1578 *Francofurti*, 8. Luciani declamatio de iis, qui mercede conducti in Aula seu divitum familiis vivunt. Exstat cum *Petrei* vita aulica & privata.

—— *Lipsiae*, 8. Luciani Samof. Dialogi selectiores & coelestes, marini & inferni. Gr. & Lat.

1589 *ibid.* 8. Luciani Dialogi selectiores coelestes, marini & inferni. Gr. & Lat.

1592 *Wittenbergae*, 8. Luciani Samofateni Oratio de non facile credendis calumniis cum duplici versione Lat. edita a Dethard *Horstio*.

1593 *Ingolstadtii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo. Gr. & Lat.

1594 *Helmstadii*, 4. De calumnia Gr. & Lat. per Io. *Casellium*.

1595 *Coloniae Agripp.* 12. Luciani Dialogi selecti & Theognidis Sententiae. Gr. & Lat.

—— *ibid.* 12. Dialogus gallus. Gr.

1608 *Ingolstadtii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo, Gr. & Lat. it. Theognidis Sententiae elegiacae.

1614 *Parisiis*, 4. Luciani lis vocalium interprete Fed. *Morrello* annexa *Clenardi* Inst. L. Gr. cum Ren. *Guilioni* Annot.

1618 *Lugd. Bat.* 8. Dialogus Amores, exstat cum *Eustathio* de amoribus *Ismeniae* & *Ismenes* & *Parthenio* *Nicaeno* de Amatoriis affectibus. Latine.

—— *ibidem*. Tragopodagra Gr. & Lat.

1619 *Hanoviae*, fol. In *Calp. Dornavii* Amphitheatro Sapientiae Socraticae Ioco-seriae exstant Luciani Encomium Muscae Gr. & Lat. T. I, p. 117 sqq. Actio literae Σ adv. T. Gr. & Lat. T. I, p. 680. De parasito, f. quid

- fit ars parasitica. Gr. & Lat. T. II, p. 113. Tra-
gopodagra a Io. Sinapio carmine versa T. II, p. 196.
- 1620 *Augustorin Pislonum*, 8. Dialogi Luciani selecti. Gr.
& Lat.
- 1622 *Augustae Munatianae*, 12. Luciani Dialogi selecti.
Gr. & Lat.
- 1629 *Parisiis*, 8. Luciani Dialogi mortuorum cum inter-
pretatione Latina & Grammatica singularum vo-
cum explanatione.
- 1636 *Lugduni*, 8. Luciani Dialogi selecti, Graece, cum
nova versione Latina & notis ab uno e Patribus S.
I. ad usum collegiorum eiusdem Societatis. Editio
quarta, aucta & emendata.
- 1652 *Lugduni Bat.* 8. Luciani Timon five de Divitiis &
Paupertate Dialogus festivissimus, nunc seorsim edi-
tus in gratiam studiosae iuvenutis, & Scholiis Plu-
tique Aristophanis collatione illustratus a Lamber-
to *Barlaeo*. Adiuncta est Latina versio Erasmi, a
Benedicto *Pererio* interpolata, sed variis in locis
castigata. Lugd. Bat. apud Io. *Meyer*.
- 1653 *Parisiis*, 4. Luciani de morte Peregrini libellus. Cum
notis Tan. *Fabri*. Graece & Latine. Paris. ex offi-
cina Cramoisiiana.
- *Parisiis*, 4. Luciani Timon. Cum notis Tan. *Fabri*.
Gr. & Lat. Paris. ex officina Cramoisiiana.
- 1668 *Amstelodami*, 8. Luciani Pseudosophista seu Soloe-
cista. Gr. & Lat. cum notis & animadversionibus
Io. Georgii *Grævii*. Amst. ap. Dan. *Elzevir*.
- 1671 *Parisiis*. Dialogi mortuorum. Gr. & Lat.
- 1677 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, una cum Ti-
mone. Gr. & Lat. cura Guil. *Dugardi*.
- *Lugduni Bat.* 12. De calumnia. Gr. & Lat. cum no-
tis Iac. *Tollii*. Lugd. Bat. ap. Dan. a *Gaesbeck*.
- 1700 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, ex ed. Guil.
Dugardi an. 1677 repetiti.
- 1702 *Francosurti ad M.* 8. Luciani Dial. Timon Gr. &
Lat. editus a Io. Iac. *Schudt*.
- 1708 *Amstelædani*, 12. Luciani Samofatenfis Colloquia se-
lecta & Timon. Ceberis Thebani Tabula. Menandri
Sententiae morales. Graece & Latine, Colloquia Lu-
ciani & Timonem notis illustravit Tiberius *Hem-
sterhuis*. Amst. apud *Westenios*.

- 1710 *Londini*, 8. Nonnulli e Luciani Dialogis selecti, & in duas partes divisi; alteram prius editam, alteram nunc additam: Omnes Scholiis illustrati ab Edwardo Leedes &c. Accessit etiam; (quod ad hanc rem spectare visum est) quidquid scripserunt Graevius, Gronovius, Ienius, cum nuper tantum edito Scholiasta Graeco. *Londini*, R. Clavel.
- 1715 *Ienae*, 8. Philopatris Dialogus. Disputationem de illius aetate & auctore praemisit, versionem ac notas adiecit Io. Matth. Gesnerus. *Ienae*, apud I. F. Bieleke.
- 1724 *Giesiae*, 4. Macrobiani, sive de Longaevis tractatus, Gr. & Lat. cum nova versione & notis Philologicis Io. Henr. Maii, Prof. biennio ante per modum Diss. Acad. sub Maii praesidio propositus resp. Io. Herm. Benner.
- 1726 *Londini*, 8. Luciani Dialogi selecti, Scholiis illustrati ab Edw. Leedes. vid. ad an. 1710.
- 1731 *Lipsiae*, 8. Chrestomathia Graeca sive loci illustres ex optimis Scriptoribus dilecti, quam potuit emendate editi, notulis brevibus &c. illustrati a Io. Matth. Gesnero. Obiter Demosthenis encomium Lucianum transposita una pagina integritati restituitur. *Lips.* apud Iacob. Schusterum. — Saepius repetita.
- 1732 *Amstelædami*, 12. Luciani Colloquia selecta & Timon. Cebetis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales, Graece & Latine. Colloquia Luciani & Timonem notis illustravit Tib. Hemsterhuis. *Amst.* ap. R. & I. Wetstenios & G. Smith.
- 1739 *Helmstadii*, 8. Luciani mortuorum Dialogi, cur. I. C. Schlaeger.
- 1745 *Londini & Etonae*, 8. Excerpta quaedam ex Luciani Operibus per Nic. Kent. In usum tyronum. Editio altera aliquanto auctior & emendatior. *Londini*, ap. Io. Clarke & Io. Rivington; *Etonae*, apud Ios. Pote.
- 1762 *Lipsiae & Guelph.* 8. Luciani de Somnio, seu vita Luciani, Gr. & Lat. ex recensione Hemsterhusii, cum var. lectt. & notis Io. Adami Schier.
- 1764 *Londini*, 8. Editio 1745 recusa.
- 1771 *Bzileae*, 12. Luciani Colloquia selecta & Timon,

- Cebetis Thebani Tabula &c. cum notis Tib. *Hemsterhusii*. Rep. ed. 1708.
- 1772 *Catinae*, 8. Excerpta ex Luciano, notis ac Lexico illustrata ad usum Seminarii Catinensis. — Ob praestantiam, nitorem & notarum delectum laudatur haec editio.
- 1773 *Dublini*, 8. Selecti ex Luciano Dialogi quidam, una cum eiusdem libello quomodo historia scribenda sit. Accedunt interpretatio novissima castigata & notae variorum.
- *Helmstädti*, 8. Luciani Dialogi mortuorum, Graece. Recensuit & in priores decem Dialogos notas adspersit Io. Bened. *Carpzov*.
- 1774 *Gothae*, 4 & 8. Luciani Opuscula selecta, Graece & Lat. edidit & notis illustravit Dav. Christoph. *Seybold*.
- 1775 *Oxonii & Londini*, 8. Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν βιβλ. cum Anglica versione notisque Franc. *Riollay*.
- 1779 *Upsalae*, 8. Luciani Dialogi mortuorum selecti, Gr. cum Indice locuplet. cura I. *Flodcri*.
- 1780 *Lipsiae*, 8. Luciani Opusc. de non temere credendo calumniae, Macrobi & Patriae encomium. Gr.
- 1785 *Gothae*, 8. Luciani Opuscula selecta, edidit Dav. Christoph. *Seybold*. Edit. II.
-

 V E R S I O N E S.

G E R M A N I C A E.

- 1745 *Leipzig*, 8. Lucians auserlesene Schriften von moralischem, satirischem und kritischem Inhalte, durch verschiedene Federn verteutscht, und mit einer Vorrede vom Werthe und Nuzzen der Uebersetzungen ans Licht gestellt von Ioh. Christoph. *Gottscheden*. Leipzig, bey B. Ch. *Breitkopf*. — Nullius pretii.
- 1769 — 1772 *Zürich*, 8. IV Baende. Lucians von Samosata Schriften, aus dem Griechischen übersezt (von *Waser*.) — Versio ante Wielandinam apud Germanos praecipua; sed qua facile nunc caremus.
- 1783 *Mannheim*, 8. VIII Theile. Eadem reperita.
- 1788 & 1789 *Leipzig*, 8. Lucians von Samosata saemtliche Werke. Aus dem Griechischen übersezt und mit Anmerkungen und Erlaeuterungen versehen von C. M. *Wieland*. Im Verlag der Weidmannischen Buchhandlung. VI Theile. — In qua torus vivit spiratque Lucianus.

* De singulorum Luciani scriptorum versionibus vernaculis vid. I. G. *Schummels* Uebersetzer - Bibliothek, fortge-
sezt von I. G. K. *Schlüter*. Hannover, 1784, 8.

G A L L I C A E.

- 1582 à *Paris*, fol. Lucien traduit par Filbert *Bretin*. Imprimé par Abel *L'Angelier*. — De Bretino vid. Bibl. Françoise de *Du Verdier*, à Paris 1773, T. III, p. 190 sq. Art. *Philibert Bretin*; ubi inter alia: *Il a traduit du Grec les Oeuvres de Lucien — non moins utiles que plaisantes, repurgées de paroles impudiques & profanes &c.*
- ... à *Paris*. Oeuvres de Lucien traduites par I. *Baudoin*. (qui † 1650.)
- 1654 à *Paris*, 4. II voll. Lucien de la traduction de N.

Perrot Sr. *Dablancourt*. Chez Augustin Courbé. — Elegantior quidem est Dablancourtii versio illa Bretini. Quoniam vero non usquequaque Luciani mentem reddit, Aegidius Menagius festive eam appellabat *la belle infidele*, ut legas in Menagianis pag. 329.

- 1674 Eadem ibid. 8.
1683 à *Amsterdam*, 8. Eadem recognita & emendata.
1707 à *Paris*, 12. III voll. Les Dialogues & autres Oeuvres de Lucien, traduits du Grec en François, avec des Remarques par Nic. Perrot Sr. *Dablancourt*.

A N G L I C A E.

- 1634 *Oxonii*, 4. prodire Luciani Dialogi selecti Anglice versi, cum Luciani vita, auctore Fr. *Hickesio*.
1684 *London*, 8. IV voll. Lucian's Works, by *Spence*.
1773 *London*, 8. Dialogues of Lucian, from the Greek (by *Carr*).
1780 *London*, 4. II voll. The Works of Lucian, from the Greek, by Thomas *Franklin*, D. D. sometime Greek Professor in the University of Cambridge. — Versio excellens.

I T A L I C A E.

- 1527 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano.
1535 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano tradotte per Nic. da *Lonigo*.
1551 *Venetia*, 8. I Dialoghi piacevoli, le vere Narrationi, le facete Epistole di Luciano Philosopho. Di Greco in volgare tradotte per M. Nicolo da *Lonigo*. *Venetia*, per Giovanne Padouano. Con figure.
1764 — 1768 *Venezia*, 8. IV voll. Opere di Luciano Filosofo, tradotte dalla Greca nell' Italiana favella, (da Spiridione *Lusi*, Greco di Nazione) Londra (*Venezia*, Colombani.)

H I S P A N I C A E.

Hispanice nonnulla Luciani transfulerunt Franciscus de *Herrera Maldonado* & Ioannes de *Iarava*, teste Fabricio in *Bibl. Gr. Lib. IV*, pag. 507.

IO. FRED. REITZII P R A E F A T I O.

NIMIS diu expectationem tuam, amice Lector, remorata est haec Luciani editio; nimis, inquam, diu in editorum operarumque manibus haesit opus ab tot annis desideratum, ab tot annis iam inchoatum, & forsân nunquam ad exitum perducendum, nisi quis tandem inventus fuisset, qui rupta môra missisque ambagibus vi quadam atque inipetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere aggrederetur. Cum enim anno 1720 eius edendi curam in se recepisset clariss. **TIBERIUS HEMSTERHUSIUS**, & ab anno 1730, quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736, ad sextam circiter totius operis partem pervenisset, id est, ad initium Dialogi de Sacrificiis, verû bibliopolae *Wetstenii*, ne insignes iam factae ad comparanda undique subsidia impensae sibi perirent, & ut stadium vitae suae editorisque sufficeret, si reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc festinando compensaret. Verum cum post varios conatus, intermisso interim per complures menses commentandi labore, & quiescente praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera est Hemsterhusius) exorsam detexendam, idque ne concessio quidem ad praeparandum spatium, recipere auderet, famam reveritus, ne *Atlanti* illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris sustulisse diceretur; adeo enim accurate atque erudite Hemsterh. pertrastavit omnia, ut nihil desideraretur, si ei opus ad finem perducere licuisset, aut libuisset, quem ego *Zeuxidi* pictori comparo, qui teste *Plutarcho* in Πολυφιλ. culpatus, quod tarde pingeret, respondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel iustiores erant detrectandi causae, quam aliis; si enim occupationes spectes, nemo iis me magis est obrutus; si vires, id est, ingenii facultates, doctrinaeque apparatus, ad priorem editorem composita consideres, nemo illorum, quos ad subeundas has viçes sollicitatos scio, me erat

infirmior; quare & ego tergiversabar initio, utramque istam excusationis causam serio praetexens, nec praeterea lubenti animo ad opus edendum accessurus, ad quod nihil fere praeparati haberem, quodque meo consilio in lucem emittere nunquam destinasset. Sed mea me vicit aliis obsequendi nimia facilitas, & gloriae contentio minus de successu sollicita, satisque iam a bibliopolis comparatum adesse subsidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum accessio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etsi ego verbum de meo addidisset nullum. Cumque novae versionis adornandae curam in se recepisset clar. IOAN. MATTH. GESNERUS, cuius diligentia & summa in omni literarum genere eruditio notior est, quam ut me praecone indigeat, isque suas etiam annotationes additurus esset, dimidia me laboris parte sublevatum sentiebam; & cum spectatae diligentiae doctrinaeque vir, MOSES DU SOUL (sive SOLANUS, ut ipse se scribere amat) satis diu in emaculando Luciano occupatus notas suas ad eum plane descriptas ac praelo paratas reliquisset, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, si solis horum duorum, Gesneri ac Solani, accessionibus ditatam emitterem.

His consideratis, cetera coepi pervestigare adminicula, quae mihi a Iacobo Werstenio, eiusque socio ac fratre per affinitatem iuncto, Gulielmo Smith tradebantur, medio fere anno 1737, comperique, satis superesse molestiae in iis in ordinem redigendis ac describendis, nec fieri posse, ut sine ulla addita animadversione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius desungi posse confidebam, quod in legendis Luciani scriptis non plane hospes eram, ut ex crebris eiusdem locis, quos in notis a me adductos & inter se comparatos videbis, patebit. Satiùs igitur duxi editionem ea, quam tempus permittebat, diligentia promovere, quam nimia sollicitudine singula pervestigandi diutius premere.

Et quamvis lector non soleat rogare, quam cito, sed quam bene? necessarium tamen hic est commemorare, quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit concessum; adeo ut interdum ne spatium quidem superesset ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum testimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuissem; dato enim sex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas spatium, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto scribendi labore tantum quotidie pensi absolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis describere va-

leret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praestiti, atque ita quinque annorum spatium opus ad finem perduxit. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis iam descripta fuisse mense Octobri 1742; sed Indices complures, quibus priores edd. carebant, adiciendi, novam iniecere properanti moram, atque efficere, ut non prius publicari potuerint.

Iam quibus copiis instructus, & quomodo iis usus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes hasce. Florentinam primam omnium, anni 1496, Graecam, in forma maiore. Haec etsi ab typographicis vitiis non est immunis, in vestigiis tamen priscae lectionis servandis tantum alias praecellit, ut Codicis Manuscripti vicem praestare queat. Hanc licet Solanus totam contulerit, ego tamen aequae ac reliquas saepissime inspexi, ac de novo consului.

Sequebatur Aldina prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma maiore, Venetiis excusa, an. 1503, quam utendam liberalissime concessit clar. Wesselingius in edendo Diod. Siculo strenue occupatus; eius margini adscriptae erant manu antiqua varietates potissimum ed. Florentinae, sed & aliae, quas ex Codd. excerptas esse nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuisse credo, si coniecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526 ita contuli, ut in corrigendis operarum nostrarum speciminibus modo hanc, modo alteram, qua cl. Gesnerus in conficienda versione usus erat, eiusque sphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega I. H. Reitzio praelegente, ducem sequeretur, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifesta ex necessitate mutare institui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium usus sum Iuntina Graeca, Venetiis anno 1535 excusa II tomis in forma, quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata. In huius margine Solanus omnes a se collectas varietates tam Codicum Mss. quam decem & nonnunquam plurium editionum, diligenter & nitide consignaverat; sed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille usus fuerit, & quo scribendi compendio iisdem aequae ac editiones in notis & variantibus Lectionibus allegatae designentur, ad finem huius praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui Basilensem utramque, similiter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava constantem,

quarum prior anno 1545, altera 1555 prodit. De posteriore illa verum quidem est, quod Solanus prodit, eam ita caeco ductu vestigia primæ secutam, ut vitia etiam typographica prioris expresserit. Non tamen id adeo semper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera Basil. prae priore exhibeat. Ex. c. in Bis Acc. c. 1, ἐκκεκώφηται recte dedit altera illa, cum prior male cum aliis ἐκκεκώφηται. In Philop. c. 36, ἐπαντλοῦν bene Bas. 2, ubi ἐπαντλοῦν male Bas. 1. In Dem. Enc. c. 44, λαμβάνουσιν recte altera, λαμβάνουσι prave prior. Item in Soloec. init. Bas. 2 bene ἐπιστάμενον, cum prior male ἐπιστάμενος. Alibi vero etiam a priore recessit, ut in Icarom. c. 28, ubi in vers. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχει dedit, utraque male. Generaliter autem affirmari potest, secundam istam prioris vitia auxisse; veluti cum in Bis Acc. c. 12, ἀκούοντι recte B. 1 haberet, altera ἀκούων τι prave expressit, ne pluribus lectori molestus fim. Quare miratus ego, cur Solanus tamen alteram longe saepius alleget, quam priorem, potius habui plurimis in locis consulere primam; non enim id agimus, ut vitiosas potissimum lectiones conquirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, sed ut ex optimæ notæ libris & edd. probas lectiones eruamus, (quamquam vitiosas etiam non omitendas duximus.)

Basil. quartam anni 1619 nancisci non contigit. Tertiam vero ibid. anno 1563 ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci serius nactus sum, quam ut ea adiuvari potuerim; nec multum opus erat. Cognati enim ex Parisina inferuimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus Francofurtanam anni 1546, mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis comprehensam, nec vitiiis typographicis destitutam, nec multum singularium lectionum exhibentem, non tamen ad institutum nostrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. apparet.

Tum non negleximus Salmuriensem Benedicti Graeco Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619, quo Basiliensis quarta, excusam. De hac Salmurienfi Benedictus in praefatione affirmat, se Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio iudicio emendasse. Et quamvis mallet indicasset, ubi Codd. ducibus, ubi solo iudicio usus fuerit, verum tamen esse deprehendi, nonnulla probe ab ipso emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut suis locis in notis indicabitur. A vitiiis certe hypotheticis ita suam purgavit

editionem Benedictus, ut plurima antiquiorum errata sustulerit; licet ad veram lectionem ex Mss. restituendam minus operae mihi videatur impendisse.

Parisiinam denique Bourdelotii Graeco-Latinam, anni 1615; forma, quam in folio dicimus, & in qua Solanus nonnulla emendarat, suasque paragraphorum sive capitum divisiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo cl. Hemsterhusii, ad eius contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas nostram editionem describere curaverimus. Notas vero Marcelli, Cognati & Bourdelotii textui ibid. non subiectas, sed calci annexas, exscribere inde coactus fui.

Novissimam tandem Amstelodamensem omnium vitiosissimam cl. Graevii editionem eo potius consilio adhibui, ut eius & cl. Gronovii notas inde exciperem, quam ut ex Graeco eius contextu aliquid utilitatis sperarem, qui ita negligenter est habitus, ut non modo ex Codd. qui ibid. indicantur, nihil in eo sit restitutum, sed mendis typographicis Latina Graecaque scateant, maxime in notis & Scholiaste. Id tamen boni habuit, quod cl. Hemsterh. in eius marg. quaedam adpinxerat, quae de consulendo Dukero ad Thucyd. Davis. ad Cic. & L. Bos in Obs. Crit. monerent, unde & ea notis nostris inserui, monitoris nomine addito, nisi ubi forte idem per me iam notasssem.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhauriendum habuerim, quidve eo praestiterim, mihi docendus es. Ex Brodaeii miscell. quas in Lampadem criticam retulit Gruterus, plurima quoque inserui, etsi levia saepe sunt, & ita vitiose in illa crebris ubique naevis obfuscata face expressa, ut ad auctoris mentem potius, quam ad id, quod literis expressum legitur, saepe respiciendum fuerit: dandum tamen hoc omnium, quos novi, primo Luciani commentatori fuit, ut eius annotata plerumque perbrevia, & contextum interdum bene emendantia repeterentur; quare ea tantum omisi, quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum τέρονθα monet, id esse a πᾶσχω, vel διαπαρῆς, a διαπεῖρω, & similis farinae; interdum & ea, quae aliud agens in Luciano emendat, sed quae nimis dispersa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu scriptae Fr. Guieti, ex quibus Aeg. Menagium sua omnia hausisse mihi persuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet, quae Guietus, quo defuncto forsitan nactus est exemplar Luciani, in cuius marginem Guietus breves suas commentationes & coniecturas coniecerat, quas deinde describens auxit. Sunt enim Guieti illae notulae aliquanto plures, quam quas Menagius dedit; & veterem fuisse po-

pularium huius querelam, quod ex aliis sua desumere amaret, vid. in Miscell. novis Lipl. quae in forma minore prodire anno 1742, vol. 1, pag. 122. Item Lamberti Bos, Horatii Vitringae, & paucae Maturini Veyssierii La Croze, quae omnes rursus a me describendae non modo erant, aequae ac Solani illae supra iam commemoratae, sed & quaerendum, quo pertinerent; cum quisque fere alia Luciani editione usus aliam paginam allegaret, & Solanus notas etiam suas ad Iuntinae paginas accommodasset. La Crozi autem commentationes serius nactus, a Tom. 2 demum inferere coepi, ceteras Addendis adiecturus, nisi easdem observati. ab aliis iam occupatas deprehendero. Notas I. H. Maii ad Macrobios, & Er. Schmidii ad Tragopodagram unde hauserim, ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis absumentum fuit, ut in omnium notis prolata Luciani testimonia, tam diversis paginis indicata, iam ad paragraphorum sive capitum nostrorum numeros aptarem; id quod aliquot millies contigisse facile credes, ubi cl. Iensii notam, quae est ad Imag. c. 22, consideraveris, in qua sola Lucianus advocatur plus centies & quadragies. Solanus quidem Lucianum allegans saepius capitum numeros a se institutos, quam paginarum expressit; sed cum cl. Hemst. ad medium usque Tomi I capita aliter dispescuit, in notis tamen Solani numerum eorum non mutavit, accidet interdum, ut id iam aliquot paragraphis ulterius quaerendum sit, quod Solanus in anterioribus inveniri scripsit. E. c. quando affert Nigrin. c. 10, id iam ex divisione Hemsterhusiana est c. vel § 17. Totum enim Nigrinum Solanus distribuerat in capita 23, Hemst. in 38. Nos vero dialogos omnes sequentes a Dial. de Sacrif. ad fin. tom. ult. ex mente Solani dispescuimus, ne opus esset singulas allegationes mutare, quod in iis facere coacti sumus, quae partem illam priorem spectabant, exceptis forsan aliquot locis per festinationem mutare neglectis, quae lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hisce tamen interdum sublevatus sum iuvenum praestantissimorum opera, primum Theodori Woertmanni, qui olim gymnasii nostri coryphaeus, iam in causarum patronis eximium tenet locum, procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxilium mihi paritis vicibus praestitere Regnerus Henricus Siblink, & is Iuris Doctor ex meritis nuper renunciatus, nec non Iacobus Gohius, eodem honore brevi forsan matlandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex clar. Ioan. Iensii Lectionibus Lucianeis inferui omnia, resctis tantum paucis excursionibus ad Lucianum non plane spectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore serie productis, quae repeti nihil opus erat, cum textui Luciano iam subiectae sint illae observationes, ex quo nexus verborum peti potest. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea iuventute, qua illas Lecti. conscripsit, admiror, ita ipse non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipso dissensero, sed pari humanitate mihi & alibi per festinationem lapsio ignoscet.

Variantium autem Lectionum sat amplum catalogum ab Solano in ed. Iuntinam, ut supra monui, collatum, totum describere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omittas addere, non sum veritus, ut appareret, quanta diligentia editionum codicumque collatio sit instituta. Interdum tamen nimis manifesto vitiosa, qui meri tantum errores typosetorum esse apparebant, quacque nec Sol. notarat, omittere satius duxi; ut quando Iunt. in Iov. Trag. c. 23 f. eadem ridicule exhibet ιατρῖς pro ιατροῖς. Alibi ορος pro μένος, ubi manifestum est μ. tantum inter imprimendum excidisse, vel ubi Hag. 2 in Bis Acc. c. 2 δεσπότης pro δεσπότης, & ib. c. 31 τοιμύωντων pro τοιμίωντων, & similibus. Et si enim non sum in eorum sententia, qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum expectant, eosque ad praefationem Luciani a summo literature P. Burmanno, & ad praefat. Montefalconii, quam bibliothecae Cosleianae praemisit, ablegare, quam hic multa super his disputare malo, satis enim uterque earum necessitatem commendavit; modum tamen aliquem servari posse in iis notandis, probe intelligo: plus enim ex uno antiquo & accurate scripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitiis sive codd. sive edd. nemo negaverit. Cumque Solanus plus millies adscripserit † Fl. vel † Edd. id est nihil mutare Florentinam vel editiones ceteras, sed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum silentio satis patebit edd. consentire. Qui autem etiam sine codicum ope se omnia sanare posse contendunt, sua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta cl. Heumannii, qui in Poecile nimis fervilem operam vocat, ex Codicibus corrigere; quod iis nihil opus sit, ubi rem ingenio perficere possis. Et ut facile largiar, ingeniosorem esse illum, qui sua sponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem describit; ita tamen mihi largietur vicissim, ingenii quidem acumine possit

excogitari, quid auctor dicere potuerit, non semper quid re verā dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. Quin & in Codd. tales saepenumero emendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset unquam.

Ceterum omnino cum eodem & cl. Gronovio sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes, si semper emendanda & sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens, quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare iussit, id quod cl. noster Wesseling. etiam in D. Siculo facere instituit, E. gr. L. XI, c. 46, vj. 8, ἐργῶ πείραν εἰληφὸς in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato ἐγὼ &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius iudicet, nonnulla hic apponam ex iis, quae audaciora videbuntur, at parva literarum, immo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita pro Lapsu c. 8 Καρδιανὸς praeunte Sol. dedi, contra Codd. & edd. quae Σαρδιανὸς. De Merced. Cond. c. 30 med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut δέλω pro δέλη reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἰκοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidi in Hermot. c. 59 f. pro absurdo vulgato εἰκὸς ἔτι.

Ἀφευκτον in ἀρυκτον mutavi paulo post, sine Codd. & edd. auctoritate, sed exemplis Luciani.

Αὐτοῦ bis dedi pro αὐτοῦ, in Quom. Hist. c. 62, ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum exspectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀνομάσων, ex emendatione necessaria Iensii, in Quom. Hist. c. 41.

Ἐπιπολῶν iussu Gesneri ib. c. 57, pro ἔτι πόλεων.

Ἀπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata edd. lectione, ἀπαντὰ ὧν ἐγὼ εἶδον, 1. Ver. Hist. c. 40; etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτοὺς μὲν ἀγνοεῖν edidi in 2. Ver. Hist. c. 20, ex uno Pell. invitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζῶν ἔτι non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeunte Sol. in Tyran. c. 1.

Αἰτιᾶ item pro αἰτία, Abdicat. c. 21.

Γὰρ omissum inserui iubente Solano, sine alia auctoritate, Salt. c. 75 f.

*Ἡ τὴν τοῦ Βρισεῶς excudi iussi in Imag. c. 8 f. pro vulgato ἡ τῇ — ut Latina versio congrueret, quam cl. Gesnerus sic optime dederat.

Καλλίων δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέπουσα necessario reposui ibid. c. 22, pro καλλίων καὶ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέπουσα.

Αὐθις inserui ex uno Cod. O. Iov. Conf. c. 3, ubi Lector iudicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Πεπαρῶδηται admisi sine auctoritate, pro πεπαρόνται, ibid. c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, cum edd. male ἐπὶ τὸ συμφέροντι. ibid. c. 19.

Coniunctionem τε eieci in ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὄν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi. Gall. c. 29 med.

Δεδιότας pro δεδιότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in Parafit. c. 55.

Distinctionem mutavi in Bis Accusf. c. 16; quae erat, κα-
ταδύμενος, ἔωθεν εἰς ἑσπέρην μεθύων αἰὲ, καὶ κραιπαλῶν,
commata prius tollens, & ante μεθύων collocans, quia μεθύων
iam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem
non raro immutavi, praecipue editionis Iuntinae innumera illa
commata, quorum magnam partem Sol. iam deleverat, saepe re-
iiciens, interdum etiam traiciens, quando necessitas id flagitabat,
quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse
libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro μελήσας praeunte Gesnero,
distinctioneque mutata etiam δὲ pro καὶ dedi in Rhet. Praec. c. 18.

Συνηλίσθησαν dedi pro συνηλ — Philopf. c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλεισθῆναι religioni
non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obs-
cutus eod. Philopf. c. 36 f.

Βορῤῥᾶν ventum boream feci ex βορὰν escam; quod licet in
omnibus legeretur, audacter mutavi in Hipp. c. 7.

Ὑπὸ τῶν δρομέων γίγνεται exhibui sine ulla auctor. pro
vulgato ἐπὶ τῶν — idque tamen necessario, quia ἐπὶ iam prae-
cesserat, vid. Calumn. c. 12.

Δράματος διασκευὴ restitui pro πράγματος διασκευὴ, in
Mort. Per. c. 3.

Τοῦτο, quod vulgabatur, διρεμι in τοῦ τὸ sine Codd. sed belle
monente Fabro, ibid. c. 20.

Συνεξελέξαντο scribere non dubitavi, cum omnes male habe-

rent συνεξέλλεξαντο, in Epist. Sat. c. 28 med. Ibid. συγκεκαττυμέναι iubente Solano reposui pro vulgato συγκεκοιμμένοι.

Ἐπ' ἰσῆς ἀξίας iussu Gesneri, sine auctoritate librorum, pro vulgato ἐπίσης ἀξίως in Demosth. Enc. c. 10.

Καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος rescripsi contra libros, qui θάνατον absurde; nam ἐστὶ intelligitur: ibid. c. 46.

Εὐσχήμως etiam restitui pro εὐσχημόνως, ut metro Euripideo consulerem, ibid. c. 47.

Notabilem recepi correctionem, οὐδὲν χεῖρον reponens ex Cod. L. in Cyn. c. 4, pro οὐδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103: At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?

Ἐκλυσε δακρυῖρόων reposui, pro ἔκλυσε δακρ. in Philopatr. c. 6, suassu Solani, etsi invitis libris. Ibid. c. 9 τε inserto versui consultum, & c. 10 λόχμια receptum non δόχμια.

Tandem in Tragopod. versu 41 ἄτην cum Gesnero scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτήν quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi vero maior erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in Hermot. c. 77 elegantissima coniectura Solanus ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ rescripserat, pro vulgato ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐσμεν, idque deleta vulgata lectione iam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut affirmare non dubitem, mille fere locis iam aliter legi, quam ante.

Versionem cl. Gesneri rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lect. tantum accommodavit interpretationem, aut eam mancā vertendo adiuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lect. vel notis apparet, uti in Rhet. Praec. c. 2 anhelantes ab ἔκπνοῦς relictum est in versione, licet ἐκείνοῦς iam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ū mihi videntur rectius sentire,

quī duos accentus acutos in syllabis contiguīs non admittunt, nolentes scribi λόγος τις, sed λόγος τις, nec ἄλλω τινι, sed ἄλλω τινι, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed iubentes παρά σου scribere, non παρά σου. Verum postea animadvertens, edd. antiquissimas, interdum & Codd. persaepe tamen ita duos acutos iungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem traicere, quoties opus est, idque cl. Hemsterhusium etiam secutum, qui e. c. in Necyom. § 4 edidit ὥστε μοι; ibid. § 6 παρά τινος; rursus § 10 ἄλλο τι & ἐκ τινος, ac saepissime alibi: ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicitè abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne unquam ἄλλο τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutius laborare detineo?

Placet super hisce sententia Ioan. Wallis, qui in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minuitiora esse, quam ut semper notentur: Idemque dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato, vel penitus amisso; puta δὲ ἐστὶ, vel δέ ἐστι, vel δ' ἐστι, & quae sunt huiusmodi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scriptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praesertim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, sequor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicitè, ne nimis curiosus videar in re nihili: permisso interim aliis iudicio suo, si quando secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem, Scholiasten Luciani accentum in ἐστὶ & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere satius habui.

Idem intellige, pergit Wallis, de vocibus, quae nunc coniunctim, nunc separatim scribi solent, & quidem pro cuiusque arbitrio: ut ὥς τε ὥστε, οὐκ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως αὐδ' ὁλως, μὴ δὲ μὴδὲ, μόνον οὐ μονονοῦ, τοὶ γὰρ οὖν τοιγαρὸν, ἐφ' ὅσον ἐφ' ὅσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξ ἀρχῆς, ἐφ' ἐξῆς ἐφεξῆς, ὅν τινα οὖν ὄντινον, τοῦτ' ἐστὶ ταυτέστι, δι' ὃ διδ, γ' οὖν γοῦν, & multis aliis.

Addo οὐμενον, quod Fl. in Luciano οὐμερον, & similia, quae in variantibus semper notasse inane fuisset. Inter μὴ δὲ autem & μὴδὲ volui initio observare differentiam, sed comperi deinde, id esse ἀδύνατον, cum aliae edd. id perpetuo connectant, aliae

perpetuo disiungant, aliae promiscue utantur; quare Parisinae scripturam in eo plerumque retineri sum passus, quae fere semper $\mu\eta\delta\epsilon$, ubi I. & H. $\mu\eta\delta\epsilon$, licet & Fl. id persaepe sciungat. Ad-dere possem $\epsilon\pi\iota\mu\acute{\eta}\kappa\iota\sigma\tau\omicron\nu$, quod iungunt edd. sed Fl. separat, vid. quae Hemsterh. ad D. Mort. VI, 5, notat. Item $\delta\iota\alpha\tau\omicron\nu\tau\omicron$, quod I. amat, ac $\tau\alpha\nu\acute{\nu}\nu$ & $\epsilon\pi\iota\pi\lambda\acute{\epsilon}\omicron\nu$. Sed quo maior in his diligen-tia, eo minus forsan utilitatis. Sic τ' $\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha$ Iunt. fere semper, Fl. vero & pleraeque τ' $\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha$. Eadem $\kappa\omega\lambda\acute{\upsilon}\epsilon\iota$ $\tau\epsilon$, & $\kappa\upsilon\epsilon\iota\nu$ $\tau\epsilon$, cum tamen in $\omicron\iota\varsigma$ $\tau\epsilon$, in $\eta\delta\omicron\nu\eta\acute{\nu}$ $\tau\epsilon$ accentum particulae adimat. Ita & Rhodomanni editio D. Siculi $\tau\epsilon$ ubique accentu insignit. Nos vero $\tau\epsilon$ etiam in $\kappa\omega\lambda\acute{\upsilon}\epsilon\iota$ $\tau\epsilon$ & similibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem suam servavi orthographiam, inter-dum & vitia, maxime Bourdelotio, quod & Hemsterh. fecisse video, ut eius incuria appareret. Quare ne putes, me omnia illo-rum probare, quae non refutavi, quaeve post descripta demum typis folia detexi, e. gr. quando in Demon. c. 30 Solanus in contextu $\omicron\upsilon\delta\delta\epsilon$ $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha$ nihil immutans, in notis tamen scribit $\omicron\upsilon\delta\epsilon\nu$ $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha$, ut alia mittam.

Scholias ten vero totum manu describere sumus coacti, quia plu-rima erant emendanda, quae cl. Clericus non correxerat, plu-rima longe alio ordine collocanda, & integra scholia persaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Solani diligentia viam iam munierat, singula numeris distinguendo, & varias lectt. ex Codd. Anglicis adiuciendo, atque utrumque Vossianum codi-cem conferendo, quem & ipse oculis subiicere volui; sed bis fru-stra aditu ad Miss. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem susciperem. Cetera typothetica vitia, qui-bus immanem in modum scatebant illa ab Clerico edita Scholia, quantum licuit, sustuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex coniectura emendavi; sed restant & alia nondum sana, quae se-stinatio non sinit attingere, neque tanti est iste Scholiastes, ut cu-ra adeo exquisita dignus sit. Mirere tamen, qui Clericus in epi-stola ad Graevium, de sua cura maiora praedicet, quam praestitit.

Sed nec nostra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis est libera: etsi enim ab viro perito sedulo est correctâ, ante quam ad me specimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri potest, quin aliqua resideant, vel quae nostram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo fa-cilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo fa-cilium est, ut semel tantum perlustrare mihi quamque plagulam li-cuerit: hoc tamen affirmare audeo, vel minus typographicarum

mendarum iam in contextu Luciani inventum iri, quam in edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam respiciet, quot forsitan remanserint, quam quot sublata sint: pro tribus enim rursus admissis, contra vel triginta esse emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, si mavis, peccatum esse mea culpa, sed per properationem, iam deprehendi: quare in Addendis potissima corrigam, si modo & ad ea subiungenda tempus concedatur, quod si non superfuert, Lector veniam dabit in aliam occasionem & ea reiicienti, quae subinde in notis promisi accuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiserat Solanus; nec dubitabam, quin eam iam confecerit, cum ab anno 1720, quo se suas ad Lucianum notas typographo tradidisse scriptum reliquit, vel saltem ab anno 1723, quo additamenta etiam, quibus eas auxit, ad finem se perduxisse testatur, satis spatii ad id praestandum habuisse videtur; decennio enim & amplius supervixit: spem deinde quoque fecit peritissimus omnis elegantioris literaturae Hemsterhusius, se illam vitam conscripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & clar. noster Gesnerus eandem spem fecisset; hinc ego minus de ea concinnanda sollicitus excerpere atque colligere ex ipso Luciano neglexi, quae illuc spectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam necessariam hanc provinciam plane deserere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim supra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulcissimus Carolus Conradus Reitzius, Gorinchemiani gymnas. Rector, quorum duos adiecimus, primum Scholiorum & Variantium quarundam Lctionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phrasum, tam locupletem, ut annecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus sum. Et quia praecipua tamen in notarum indice satis quoque amplo, occurrunt, confidimus, Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, cum priores edd. nullo Graeco Indice, praeterquam solo Dialogorum, sint donatae. Cum vero copiosissimus ille tertius Index iam plane confectus sit, promisit bibliopola, se eum quoque statim praelo subiecturum, ut primum senserit eum eruditorum votis expeui. Ego vero, qui nullus dubito, quin desiderio plurimorum respondeat istud opus, vel meo periculo illum seorsum edi curabo, ubi Westenius noster hanc aleam subire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque, ut Lexici Luciani vicem praestare queat, indicata via, qua, etsi ad nostram potissimum editionem est aptatus ac destinatus, non adeo magno negotio etiam

ad alias editiones usui esse queat; hunc enim maiore cura, quam reliquos, compositum esse novi.

In indicandis autem Luciani locis, non solum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonstrabunt; sed & Dialogorum paragraphos sive capita simul addita reperies, ut nunquam frustra sis quaesiturus; nam si forte in exprimendo altero numero erratum sit ab operis, alter tamen tibi locum commonstrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia molestum hunc laborem subierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, huius operae exprobrationem, ita & benevolus Lector sua studia hac ope adiuta gratus agnoscet, & utriusque conatibus benigno iudicio favebit. Vale. Dabam Traiecti ad Rhen. ipsis Kalend. Martiis, anni CIO ID CC XLIII.

ET SI mox subiungam notata Solani de scripturae compendiis, quibus editiones & Codices in Variantt. Lectt. designantur, tamen & hic monendus es, literis quadratis Codices Manuscriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli causa P. significat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. sed P. obliquius exaratum, editionem Parisinam; W. Codicem Wittianum, W. edit. Wecheliam; quam deinde potius per Wech. indicavi; sed tam raro occurrit eius mentio, contra tam frequenter W. Codex commemoratur, ut confusio non sit metuenda. B. Baroccianum Codicem, B. 1. edit. Basil. primam, & sic deinceps, ut in catalogo sequente fusius exponitur. At si penes me stetit, potius integris syllabis haec expressissem, Par. Bas. &c. scribendo, quam unica tantum litera, quod brevitatis ista negotium faceffit & corrigenti & lectori; sed quia sic coeptum erat, non licuit mihi ab isto more recedere: cum tamen viderem, Solanum in ed. Hagenoana varietates Florentinae sola litera F. designasse, idque & Hemsterhusium sic expressisse, usque ad medium Tomi primi; at in Iuntina eundem Solanum, in qua longe plures varietates alleverat, Fl. pinxisse pro Florentina, & Fr. pro Francofurtana, id sedulo deinde sic distinxii. Cumque idem dubium possit oriri ex sola litera A. sitne Aldina an Amstelodama intelligenda; licet per A. Amstelodamam denotet Hemst. & Solanus plerumque Ald. ad priorem illam denotandam scripserit, tamen interdum in eo ab ipso erratum deprehendi; quare & hoc postea distinxii, integras syllabas exprimens, nisi ubi numerus 1. 2. additur, ut A. 1. A. 2. satis patet Aldinam intelligendam, quia Amst. non bis est excusa. Ita varietates Aldinae primae Wesselinganae semper sic notantur, marg. A. 1 W.

M O S I S S O L A N I S Y L L A B U S N O T A R U M.

m. 1. mendose.

2. (post numerum) *mediam paginam* significat.

i. *initio paginae.*

f. *finem, sub finem.*

— Deest (At cum literae subiicitur, nihil in reliqua voce mutatum esse, notat.

E. vel EE. Editiones tunc ad manum.

Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. I.*) vel *reliquae editiones.*

B. 1. Basil. 1. in *erratis* seu potius variis lectionibus.

Coll. *Collectanea Galaei.*

W. *Wittianus Codex Ms. a Iensio collatus.*

M. *Marcianus Codex Ms. (qui olim Wittianus) a me in his consultus.*

P. *Poli* (Card.) cuius collatio penes Perizonium.

Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex ed. Flor. cum *Codice Poli collata.* i. e. edit. Fl.

L. *Longolii excerpta* ex Codd. Mss. penes eundem Perizonium; sunt autem hi collati cum edit. Ald.

W. *Wecheli editio* quorundam opusculorum Luciani.

r. Recte.

V. *Ms. Codex Vaticanus* in his locis a Io. Masson collatus. In Scholiis *Codex Vossianus.*

O. *Ms. Oxoniensis* vel Ox.

marg. A. 1 W. margo Aldinae primae Wesselingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.

C A T A L O G U S

Commentatorum Luciani, secundum ordinem aetatis.

Ioannes Brodaeus. <i>designatur</i>	BROD.
Gilbertus Cognatus.	COGN.
Ioannes Bourdelorius.	BOURD.
Theodorus Marcilius.	MARCIL.
Lambertus Barlaeus.	BARL.
Iacobus Palmerius a Grentemesnil.	PALM.

Tanaquillus Faber.	FABER.
Franciscus Guetus.	GUIET.
Aegidius Menagius.	MENAG.
Adolphus Vorstius.	VORST.
Iacobus Tollius.	TOLL.
Ioannes Georgius Graevius.	GRAEV.
Iacobus Gronovius.	GRON.
Ioannes Clericus.	CLER.
Ioannes Ienius.	IENS.
Ludovicus Kusterus.	KUSTER.
Lambertus Bosius.	BOS.
Horatius Vitranga.	VITRING.
Io. de la Faye.	FAY.
Eduardus Leedes.	LEED.
Moses du Soul, (five Solanus)	SOLAN.
Maturin. Veyssi. la Croze.	CROZ.
Tiberius Hemsterhusius.	HEMST.
Ioannes Matthias Gesnerus.	GESN.
Ioannes Fredericus Reitzius.	REITZ.

SOLANI MONITA.

EDITIONES Luciani, quibus usi sumus.

- Anno 1494. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A.* 1.
1522. Ald. 2. Gr. designatur *A.* 2.
1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*
1535. Iuntina Gr. scribitur *I.*
-
- Hag. 2. Gr. *H.* 2.
1545. Basileensis 1. Gr. *B.* 1.
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V.* 2.
1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B.* 2.
1563. Basil. tertia. *B.* 3.
1615. Parisina Graeco Latina. *P.*
1619. Salmuriensis Graeco Lat. *S.*
-
- Basil. 4. Gr. Lat.
1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst.* & *A.*

C O D I C E S C O L L A T I.

O. vel B. Baroccianus vel Oxoniensis Codex Mf.

I. Codex Mf. Bar. (N°. LVI.) continet hosce Luciani

libros: Διαβ. fol. 132.

Καταπλ. 136.

Συμπ. 142.

Ἰκαρ. (deest folium unum aut alterum) 147.

Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omiffus) 152.

Προμ. ἐν Λόγ. 154.

Εὐχ. 155.

Ἐρωτες (de industria omiffa hic plurima) 162.

Z. τρ. (deest folium unum) 164.

Z. ἐλ. (non integer) 171.

Δικ. (pars tantum) 173.

Ἀναβ. 174.

II. — (N°. 136.) continet tantum dialogos aliquot

Mort. cum Iud. Dearum & uno Marino.

III. Bodleianus N^o. E. 2. 16. Dialogos Mortuorum non plures quinque.

I. I E N S I U S.

L [Nobiliff. Io. de Witt dedit mihi anno 1698 Codicem quorundam Luciani opusculorum Manuscriptum, quem contuli, & reperi, eum esse fatis antiquum. 1°. nunquam litera, subscribitur, sed pone apponitur. Tum vocabula γούν, ὅταν, ἐπειδὴν &c. ubique distinctim erant scripta, ut γ' οὖν ὅτ' ἂν ἐπεί δ' ἂν &c. Tum ζῶα non ζῷα. πρόην non πρώην. Litera B. scripta est v. nullae usquam distinctae erant dialogorum personae ipsis personarum nominibus; sed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet persona, erant picta. Denique scholia ad marginem, sed ita minutis & abolitis literis, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuscula Mff. erant haec

Πρ. λ.	Ἀρμ.	Εὐν.	Ἐρω.	Ἡσιόδ.	De hoc ipso Codicē vide plura a me initio vol. 2. annotata.
Μισθ.	Σκν.	Ἀστρ.	Τ. εἰκ.	Συρ.	
Ἀ.μισθ.	Συγγρ.		Γυμν.		
Πτα.	Ὀρχ.		Ἀποφρ.		
Ἐρμ.	Λεξ.		Διψ.		

Omnia quae ex illo Mf. Cod. in Iensiano codice erant an-

notata, in hunc meum a me sub nota W. transumpta sunt.
SOLAN. 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. If. Nirei
& Achillei Archiepiscopi Cantuariensis, anno MDLVII.] (ad
παρασ. usque; cetera manca.)

III. [Excerpta ex Christophori Longolii Luciano (ap. Ald.
MDIII.) cum Mss. collato MDL.]

De Codice M A R C I A N O.

Codex est membranaceus in folio, ut vocant, qui ex li-
bris Cardinalis Seripandi olim fuisse testem habet eius ma-
num. Alibi etiam Chalcopyli Constantinopolitani fuisse,
scriptum est.

Ex Italia advexisse credo virum Nob. Io. de Wit; quo de-
functo, emtus est a viro nob. D^o. van der Mark, qui eum
nunc Ultraiecti possidet. Codicem hunc M^s. nunc vir egre-
gius Lucianique studiosissimus Bridges I. C. Anglus 1722.

Scriptus est elegantissime, nullis literarum, nisi una aut
altera voce, compendiis; ut θ—ς, π. & αν—ς, pro θεός,
πνεύμα, άνθρωπος. Litera β in textu hac fere forma pingitur
u. in scholiis vero figura β constanter adhibetur; unde pat-
et, recentioris esse aevi.

Continet autem opuscula Luciani sequentia; hoc ordine.

1. Πα. ἀκέφαλον est.	8. Μισθ. ξστ'.	15. Ἐρωτ. ογ'.
2. ἀ. μισθ. ξ'.	9. Γυμν. ξζ'.	16. Ὑ. εἰκ. οδ'.
3. Ἀρμ. ξα'.	10. Συρ. ξη'.	17. Ἀποφρ. οε'.
4. Ἡσ. ξβ'.	11. Ὅρχ. ξθ'.	18. Ἐρμ. οστ'.
5. Σκυ. ξγ'.	12. Λεξ. ο'.	19. Πρ. λ. οζ'.
6. Συγγρ. ξδ'.	13. Εὐν. οα'.	
7. Διψ. ξε'.	14. Ἀστρ. οβ'.	

Quibus opusculis adscripti sunt, quos hic vides, numeri.
Unde liquet LVIII titulos ab initio periisse; summamque, si
a fine integer censeatur, fuisse libellorum LXXXVII. qui nu-
merus, reiectis spuriiis, cum nostris Codicibus satis constat,
in quibus LXXXI cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, nisi quod, lacerato folio uno, pri-
mo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique in-
scriptus numerus Graecus, indicat amissos a capite quater-
niones XLVI, & XLVII in folium unum; incipit autem Co-

dex, non ab initio libelli *de Lapfu* &c. sed ab his in eo ver-
bis, τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, quae in Iunt. editio-
ne p. 312 occurrunt. Definit, serie continua quaternionum,
cum LXIII.

Ex 63 quaternionibus

deme 46 qui periere,

habebis 17 quaterniones superflites.

qui ducti in 16 paginas cuiusque quaternionis;
efficiunt 102.

17.

272 pag.

aufer 4 pag. laceratas,

habebis 268 paginas, quibus codex nunc constat.

Constiterat autem, cum integer esset a capite, mille & 8
paginis; qui numerus ex 63 quaternionibus in 16 paginas
ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268 illas, quibus nunc constat
Codex, efficere 312 Iunt. editionis paginas. 1008, quibus in-
teger constabat, efficiebant 1173. qui numerus vera summa
(1274) 101 paginis distat; quibus aut a fine mukatum co-
dicem censeas oportet, aut ut eo non exstitisse spuria quae-
dam, numero IV, quibus & titulorum numeri distant, ut
supra monitum est.

Contuli ego post cl. Iensium $\left\{ \begin{array}{l} \Sigma\gamma\gamma\rho. \\ \mu\iota\sigma\delta. \\ \gamma\upsilon\mu\nu. \end{array} \right\}$ integros

in quibus paucula a viro doctissimo omissa observavi, in
reliquis, quia festinabam, ea tantum loca consului, quae
mihi negotium facebant.

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam
vitiato codice, nulla ope legi possint; & abscissis multis
marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum
Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me, quam potui di-
ligentissime, sunt descripta, praeloque cum reliquis para-
ta 1707. SOLAN.

Codices Vaticani Mss. quos inspexit

I O. M A S S O N.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur XI seculi. Incipit a Φαλ

α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentissima) ordo opusculorum in eo Codice hic est.

Φαλ. α. β.		
γ. Ἰππ.	φιλοφ.	Ἡροδ.
δ. Διον.	V. 2. νεκ. δ. 7.	Ζευξ.
ε. Ἡρ.	{ εν. δ. 19. στ. δ. 7. γυμν. &c.	πτ.
στ. Ἡλ.		δ. μισθ.
ζ. μυια.		Ἀρμ.
η. Νιγρ.	Deinde in quibusdam	Ἡσ.
θ. Δημων.	aliis ab hoc discrepat	Σκυθ.
ι. οἶκ.	θ. χρ.	Τραγ.
V. 2. πατρ.	μισθ.	Ἑρμ.
κ. Μακροβ.	γυμν.	πρ. λ.
ιστ. α. β. paucis Schol.	νεκ.	ἀλκ.
διαβ.	όν.	εὐχ.
δ. φων.	Ἀλεξ.	ὠκ.
Συμπ.	εἰκ.	* πρὸς Ἀριστείδην.
Ψευδοσ.	Συρ.	Κυν.
καταπλ.	Ὀρχ.	νεκρ. δ.
Z. ἑλ.	λεξ.	ἐν. δ.
Z. τρ.	εὐν.	θ. δ.
Ἀλεκτρ.	ἀστρ.	Desunt igitur.
Προμ.	ἔρ.	{ ἐτ. δ. δραμ. ύ. εἰκ. Νερ. πατρ. πενθ. ρητ. φιλοσ. & χαριδ.
Ἰκαρ.	ἀποφρ.	
Τιμ.	θ. ἐκκ.	
ἐπισκ.	τυρ.	
β. πρ.	ἀπικ.	
αναβ.	Περ.	
δ. κατ.	Τοξ.	
δυο.	Δημ.	
ἀπαιδ.	συγγρ.	
ἐνυπν.	διψ.	
παρασ.	Κρον.	

Novus autem unus libellus hic comparet, qui πρὸς Ἀριστείδην stellula notatus in laterculo conspicuus est.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Εγὼ Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαίας τῆς κατὰ Βιθυνίαν μετὰ Ἰακώβου τοῦ φιλτατου ἀδελφου καὶ μετροπολιτοῦ Λαρίσσης. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, sed cum alio coniunctum, sc. μετὰ Θεοδώρου διακόνου τοῦ ἡμῖν ὑπηρετούντος. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγὼ Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαίας τῆς ἐν Βιθυνία μετὰ Ἰακώβου τοῦ ὁμοψυχου ἀδελφου καὶ μὲν ἀριερίης του πρωτ' μ. τ' κατὰ δρομ. τῶν Βουλγαρίων, ἰδῶσαντ' ἀναλωμασιν ἀναστήσαντ' κ' ὅς μεν αὐτῇ κ' τοῖς κτημασι δόντος πλείονα. f. 124. E. A. — ε — Ν — τῆς πρὸς τῇ Ἀσκανίᾳ μετὰ Ἰωαννου τοῦ ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ Κη-

δεστού. Alibi f. ut supra, μετα του ον μεμνηλε. . . συνιεσας και συνεπισ' κ' αδελφου.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum scholiis passim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur XV seculo nitide satis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior illo videtur: habet fol. 316. opuscula, quae continet, alio ordine, quam in superioribus. Pauca sunt scholia. fol. 308. Φιλοπ. usque ad f. 315. sine Schol. solus Codex, qui hunc Dial. habeat.

INDEX ALPHABETICUS

VARIORUM LUCIANI TRACTATUM

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic allegari solet in notis Solani.

Αἰρ. v. Ἑρμ.

Ἀλεκτρ. . . . Ὀνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.

Ἀλεξ. . . . Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.

Ἀλλ. . . . Ἀλκυών, ἢ περὶ μεταμορφώσεως.

Ἀναχ. v. Γυμν. Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων.

Ἀναβ. . . . Ἀλιεύς, ἢ Ἀναβιούντες.

Ἀπαιδ. . . . Πρὸς ἀπαιδευτὸν καὶ πολλὰ βιβλία ᾠνούμενα.

Ἀποκ. . . . Ἀποκηρυττόμενος.

Ἀποφρ. . . . Ψευδολογιστὴς, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.

Ἀρμ. . . . Ἀρμονίδης.

Ἀστρολ. . . . Περὶ ἀστρολογίας.

Β. πρ. . . . Βίων πράσις.

Γυμν. v. Ἀναχ.

Δημ. . . . Δημόδενους ἐγκύμιον.

Δημων. . . . Δημόνακτος βίος.

Διαβ. . . . Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεῦσαι διαβολῇ.

Θ. διαλ. . . . Θεῶν Διάλογοι.

Ἑν. δ. . . . Ἑτάλμοι Διάλογοι.

Νεκ. δ. . . . Νεκρικοὶ Διάλογοι.

Ἑτ. δ. . . . Ἑταιρικοὶ Διάλογοι.

Δικ. . . . Δὺς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.

Δ. φων. . . . Δίκη φωνηέντων.

Διον. . . . Προσλαλή, ἢ Διόνυσος.

Lucian. Vol. I.

Διψ.	Περὶ τῶν διψάδων.
Δραπ.	Δραπέται.
Εἰκ.	Εἰκόνες.
Ὑ. εἰκ.	Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.
Ἑκκλ.	Θεῶν ἐκκλησία.
Ἑνυπν.	Περὶ τοῦ ἐνυπνίου, ἥτοι, βίος Λουκιανοῦ.
Ἐπισκ.	Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.
Ἐπιστ. κρον.	Ἐπιστολαὶ Κρονικαί.
Ἑρμ.	Ἑρμώτιμος, ἢ περὶ αἵρέσεων.
Ἑρωτ.	Ἑρωτες.
Ἑτ. Δ. vid. Δ.	
Εὐν.	Εὐνοῦχος.
Εὐχ.	Πλοῖον, ἢ εὐχαί.
Ζ. ἐλ.	Ζεὺς ἐλεγχόμενος.
Ζ. τρ.	Ζεὺς Τραγωδός.
Ζευξ.	Ζευξίς, ἢ Ἀντίοχος.
Ἡλεκτρ.	Περὶ τοῦ Ἡλέκτρου, ἢ Κύκων.
Ἡρακλ.	Προσλαλιά, ἢ Ἡρακλῆς.
Ἡροδ.	Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.
Ἡσ.	Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.
Θ. Δ.	Θεῶν Διάλογοι.
Θυσ.	Περὶ θυσιῶν.
Ἰκαρ.	Ἰκαρομένηπτος, ἢ Ὑπερνέφελος.
Ἰππ.	Ἰππίας, ἢ βλανεῖον.
Ἰστ. α.	Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.
Ἰστ. β.	δεύτερος.
Καταπλ.	Κατάπλους, ἢ Τύραννος.
Κρον.	Ἱερεὺς καὶ Κρόνος.
Κρονοσ.	Κρονοσόλων.
Κυν.	Κυνικός.
Λεξ.	Λεξιφάνης.
Μακρ.	Μακρόβιοι.
Μισθ.	Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.
ἀ. Μισθ.	Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.
Μυια.	Μυίας ἐγκώμιον.
Νεκ.	Μένιπτος, ἢ Νεκρομαντία.
Νερ.	Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.
Νιγρ.	Νιγρίνος, ἢ περὶ φιλοσόφου ἥτους.
Οἰκ.	Περὶ τοῦ οἴκου.
Ὅν.	Λουκίος, ἢ Ὀνος.
Ὅρχ.	Περὶ ὀρχήσεως.
Παρασ.	Περὶ παρασίτου, ἥτοι ὅτι τέχνη ἢ παρασιτική.

Πατρ.	Πατρίδος ἐγκώμιον.
Πενθ.	Περὶ πένθους.
Περ.	Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς.
Πρ. λ.	Πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.
Προμ.	Προμηθεὺς, ἢ Καύκασος.
Πται.	Ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος.
Ῥητ.	Ῥητόρων διδάσκαλος.
Σκυ.	Σκύθης, ἢ Πρόξενος.
Σολ.	Ψευδοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής.
Συγγρ.	Πῶς δεῖ ἱστορίαν ζυγγραφεῖν.
Συμπ.	Συμπόσιον, ἢ λατῖναι.
Συρ.	Περὶ τῆς Συρίας θεοῦ.
Τιμ.	Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.
Τόξ.	Τόξαις, ἢ Φιλία.
Τραγ.	Τραγοποδάγρα.
Τυρ.	Τυραννοκτόνος.
Φαλ. α.	Φάλαρις πρῶτος.
Φαλ. β.	——— δεύτερος.
Φιλοπ.	Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.
Φιλοψ.	Φιλοψευδής, ἢ ἀπιστῶν.
Χαρίδ.	Χαρίδημος.
Ψευδ.	Ψευδοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής.
ᾠκυπ.	ᾠκύπους.

A D

IO. FREDERICUM REITZIUM
 IO. MATTHIAE GESNERI
 EPISTOLA.

MONITUS ab ornatissimo viro *Wetstenio* nostro, si quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari posset, tempus esse; iam prodire tandem gestire *Lucianum*, & oculos hominum atque manus subire: excutere equidem coepi, quae in scidas, ut fit, coniectione diversis temporibus, secure deinde reposueram. Sed mox abiici illud consilium, cum observarem, quanta tu, vir doctissime, diligentia & iudicio in iisdem rebus versatus esses, quamque metuendum esset, ne aut frustra alteruter nostrum exhausisset illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod posterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati studere iuberet ἐργασίωκτις noster *Wetstenius*. Ne tamen plane ἀσύμβολος ab hoc velut primo missu dapum *Lucianearum* discedam, iuvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc sustinui, videbuntur coniunctiora.

Nam de ipso *Luciano* dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipsius libellis hauriri possint, quae ad ipsum pertinent: quos tibi ita notos esse, ut domus cuique est sua, apparet. De libellis quibusdam quid sentirem, passim iam, de *Philopatri*de etiam iusta disputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me suffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opusculorum referes. Igitur

AMORES non videntur *Luciani* esse. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam est ipse *Lucianus*, *Sophistici*.

IMAGINES totum, quantus est, *Lucianum* spirant & referunt.

IUPPITER CONFUTATUS, & alter ille TRAGOEDUS multum mihi videntur ad evertendam superstitionem, & fidem Dis illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad *Apologias* pro

IO. MATTH. GESNERI EPISTOLA. CI

religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opusculum imbecilli hominis & superstitiosum, non igitur Luciani, nisi tamen imitatione, & velut παραδία ridere voluit superstitiosum aliquem scriptorem, quod etiam Iohnis affectatio ostendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Astrologia, existimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me exspectari debent, sunt observationes quaedam, quae, dum percurro missas ad me chartas festinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem mihi venire. Has ad te mitto, intexendas, si videtur, Addendis, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in qua: a media fere parte Tomi I incidi: si qua ad priora de interpretatione praesertim monenda occurrebant, ea ad Tiber. Hemsterhusium virum clar. pro veteri amicitia iubentem perscripsi.

* * * * *

Supereſt, ut, id quod conceditur vulgo scriptoribus, de meo consilio & laboribus meis quaedam apud te disputem, quae nempe ad ipsos quoque posteros eadem opera cupiam perferri.

Fuisse mihi veterem cum Luciano familiaritatem, ostendunt ea, quae iam quarto decimo huius seculi anno, qui aetatis meae tertius & viceſimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me scripta, & in Ienensium Philosophorum cathedra disputata sunt. Iam eo tempore consilia agitabam revocandi in publicam lucem Sophistae doctissimi, amoenissimi, & ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, accommodatissimi: quae causa fuit, ut nunquam plane illum deponerem de manibus, etsi illi editionis consilio multa subinde impedimenta obicerentur, quo factum est, ut non nonum modo in annum ex Horatii praecepto, premerentur pleraque cogitata nostra, sed fere ad tricesimum penes nos delitescerent, nisi quod capitalem illam encomii Demosthenis restitutionem, non tantum anno seculi XXI cum venerabili iam collega meo C. A. Heumanno, & cum laudatissimo viro Tib. Hemsterhusio, communicavi; sed etiam mense Iulio anni XXXI in Chrestomathia Graeca publicavi Lipsiae, unde in Acta Eruditorum illius anni relata est.

Inter haec modo cum Tho. Fritschio, principe dum viveret bibliothecae negotiationis, consilia agitata, modo communicata cum cl. Hemsterhusio, quae effectu causis hic non commemorandis cauere; donec vir hic doctissimus provinciam, quam nemo melius ipso

ornare potest, nescio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum, cum sexta circiter pars illius praeclare ab ipso curata esset, suas sibi res habere iuberet. Hic enim ad me, veterem sodalem suum confugit, &, si non aliud, certe Latine paulo commodius disertiusque loqui se docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, imprimis per curationem Thesauri Linguae Latinae, licuit. Quintilianus enim & Plinius iunior non multum temporis sibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu est cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum, quae praecedunt, versionem emendavit, puto, cl. Hemsterhusius. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoënsi transferrem omnia, non inspecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere solebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam secutus esset superior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata, (id est, ea, quam Benedictus emendatam a se & interpolatam dedit, a diversis auctoribus scriptam) vel ab ea discrepet, melior illa sit, an deterior. Hoc tantum scio, cum iuvenis tractarem Lucianum, sexcentis locis me offensum vulgata, quam dixi, interpretatione, & iam tum sperasse melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studiose equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum eius per utriusque linguae rationes liceret, non discederem a singulorum verborum significatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; sed ipsum quoque genus dicendi, eumque, quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offendatur, aut vitia accuset, quae ultro affectavimus, uti similis esset Lucianae nostra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, assequi facilius nos posse sperabamus, imprimis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut versus integros Homeri & aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere. nisi putidus fieri velis, & pro iucunda salsaque oratione languidum & fatuum sermonem reddere.

Servile enim illud & interlineari simile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos iuvandosque viros pertinere, iudicamus: ut contra illam Gallorum praesertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, qua non, quid sibi voluerit Lucianus, spectavit, ut hoc potissimum hic utar, Ablancurtius, sed quid a mulierculis & cirratis facile capi & pro-

bari adeo posset. Voluimus ergo interpretationem nostram Lucianæ orationi, quantum eius consequi potuimus, esse simillimam. Annotationes adiecimus, non quibus divitias in hoc genere ostentaremus; sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel coniecturas de emendando contextu, cum argumentis sicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obscuros videri etiam his posse putabamus, qui in his literis iam aliquo usque progressi sunt. Suspenso hic plerumque animo fuimus, cum semper metueremus, ne ea poneremus, quae alii iam occupassent: quod quidem satis saepe accidisse video, tum in aliis, Elfsnerianis, ut hoc utar, cuius viri doctissimi observationes nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatas non memineram; tum frequentissime in his, quae vir doctissimus Moses Solanus commentatus est. Huius viri observata adeo saepe cum nostris congruere deprehendi, postquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me missa est, ut interdum optaverim pudoris mei causa, ne factum esset, quod optimo consilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri clar. ad me mitteretur. Superest, ut mihi consulam qua licet, & primum hoc indicem, pervenisse ad me e mercatu verno Lipsiensi an. XXXVII exemplum versionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & fine truncatum, editionis, ut coniecto, Francof. 1538 f. cum mea interpretatio processisset ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod scis, vir doctissime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere pensiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu Solani eleganti & nitidula, quae animum etiam bene compositum indicet, correctum & interpolatum est eo haud dubie consilio, uti traderetur typographis: continetque opuscula Luciani usque ad Anacharsim sive de Gymnasiis libellum, cuius tantum initium hic est, usque ad columnam 616. Fuit itaque in museo meo interpretatio illa diversorum Solani manu castigata, a declamatione inde Herodoti, s. Actione, ad principium libelli de Gymnasiis; nisi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur libellis plerisque porui consulere Solani sententiam, quod aliquoties a me factum, in ipsis meis annotationibus professus sum. Nimirum inspexi interdum, quoties cognoscere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus secutus sit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione institui. Quid enim attinebat, in hac laboriosa praesertim vita mea, circumspicere, quomodo alii ea interpretati essent, quae recte a me intelligi, recte conversa esse, non poteram dubitare? An-

notationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adscriptus vir doctissimus: quem librum in Bibliotheca Academiae nostrae publica reposui, ut si qui vel iam viventes vel posterius adeo requirere velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, suis possint oculis fidem habere. Qui hoc agere volent, illi collatis nostris annotationibus intelligent facile, non minus saepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpretationem a Solano correctam oculis usurpare non potui, quam in aliis: convenire nobis saepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi ante, quam typis expressae ad me venirent: convenire in illa encomii Demosthenis restitutione, cap. 29; convenire tamen ita, ut appareat, duo esse, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non novicias in hoc genere studiorum, sed qui suam sibi viam teneant, non opus habeant semper alios respicere. Apud te quidem, doctissime Reitzi, non opus erat haec disputare, qui conscius es, qui aliquot locis indicasti, tibi quoque in mentem venire solere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde intellexisti: qui ipse aliquot locis hunc ipsum veri charactera prodidisti, quod inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid constare poterat, pulchre convenire observares. Itaque tota haec oratio supervacua apud te & paene inanis est: neque, fateor, mihi in mentem venisset, ita minute hac de re disputare, cum conscientia videri possit tam accuratum in tali re studium; nisi hisce ipsis diebus mihi allatus tandem esset liber, in quo a magna me spe deiectum, non sine morsicula quadam doloris observo. Putabam ita a me administratam provinciam edendorum Scriptorum rei rusticae, ut forte in ingenio meo, in diligentia, in doctrina aliquid desiderari posset; candoris quidem, pudoris, honestatis summam a me habitam rationem, scio, eiusque rei animum meum testem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commissae atque creditae erant.

Itaque laetus in manus sumebam expectatum aliquamdiu librum Iulii Pontederæ, viri merito suo clarissimi, Patavii MDCCXII editum, cui titulum praescripsit, Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentes epistolis LXVIII comprehensae & tabulis plurimis ornatae. Cupide evolvebam Epistolam LIII, quam agere docebat argumentum de Lipfensi rusticorum auctorum editione. Non magis, credo, perturbatus est Cicero, cum redux a Quaestura Sicula & laudibus suorum civium inhians, quas meruisse sibi videbatur, observaret, esse homines Romae, qui ipsum de vultu ac nomine nossent, qui iidem, fuisse ipsum in Si-

cilîa, nescirent; quam ego miratus sum, non potuisse me humanitatem & fidem meam probare Pontederæ, sed eorum postulari, quæ ego non nisi ab humilis admodum & abiecti animi hominibus admitti posse, arbitror. Coniecit ille quidem partem maiorem eorum, quæ inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in personam amici sui Andreae Marani, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expositulatio cum Appio, Tu cum istiusmodi sermones ad te delati de me sunt, non debuisti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quæ tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus sermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere, *Disputabant, Ego contra differebam: Dicebant, Ego negabam.* An mihi de te nihil esse dictum, (nihil dici posse de epistolis tuis) putas? cetera. Verum sit ita. Ita calide amaverit Iulium Pontederam, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo nosse potui, Andreas Maranus, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederæ bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentissima mater suos liberos: amarit etiam cum aliena iniuria. At a Pontederæ sapientia hoc expectari iure poterat, ut bilem amici, quam iniustam ipse agnoscit, quam de puerorum impotentia aliquid habere ipse fatetur,* mitigaret potius privatis literis, & ut potens est herbarum, catharticiis quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de causa existiment homines, pudoris alicuius literarum, quibus parum profecto decorum est, obiecta talia esse rusticarum rerum editori, siue vera sint illa crimina, siue ficta.

Planè & simpliciter ficta esse ad unum omnia, non ausim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operosiores fecit ratio illa, quod non usus est vir doctissimus consuetudine ea, qua solemus loca scriptorum, quæ designamus, accurate indicare, qua ego per totum opus rusticum non librum modo & caput, sed minorem etiam particulam laudavi; sed plerumque ne librum quidem nominavit, verum simpliciter unum aut pauca verba, ad quæ crimen pertinet, posuit. Unde fit, ut si cuius non multum interest, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem possit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: supersunt sex septem

* P. 464 med. Hoc si dabis (quod nullo modo insituiari potes) pueri est credere, quæ ex te commemoravimus, ad Gesnerum pertinere.

loca ita laxè, uti dixi, designata, ea præsertim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id est, verba, ad quæ illæ referuntur, non rectè dicuntur posita, de quibus nihil nisi hoc dicere possum, secutos nos esse rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos sive indices præmitteremus, verba ad quæ referuntur, qualia supra in ipso contextu scriptorum sunt expressa: ita tamen ut si vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum censeret, illud ex ipsa annotatione intelligi satis posset. Fac autem bis, ter, quater, sæpius, aliquid hic peccatum esse, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos se sentirent, ut non iam per plures, raros bonam partem, libros discurrendum esset, aut bibliothecæ Italiae, Belgii, Galliae, Germaniæ adeundæ; vicissim aliquid nobis ignoscerent, homines esse tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis *κατορθώμασι* unum nobis alterumque humanum errorem sine scutilla transmitterent. Ingrati enim profecto animi est & nimis ieiuni, uti aliorum laboribus, ingenuisque dum commodum est, sexcentis inde in singulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi semel aut aliquoties caespitatum est, clam ire, flagella, stimulos, faces verborum expedire, stigmata inurere hominibus optime meritis. Redeo ad Epistolam Pontederæ. Non ausim confirmare, plane nihil esse in hac Epistola veri: supersunt enim, quæ nondum invenire potui: fateor aliquot locis omissum esse, cum ego Gottingæ iam essem, ultima operis excuderentur Lipsiæ, nomen Pontederæ: sed iis in locis, quæ vel sui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, si reliqua viri decora spectes, ipsi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque est, accedere, si quis mihi tribuat, possit. Ut enim is est vir doctissimus, ea illius in his literis exstant decora, quæ nullam profecto læturam sentiant, si aliquot minutæ annotatiunculæ operarum typographicarum culpa nomine ipsius careant: ita me non ita abiectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederæ thesauris detrita dutescere. Nam quod obiicitur, Nostra (i. Pontederæ observata) ut abdita essent, neque lucem, si fieri posset, aspicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc disperfit inhonora atque abscondidit, illud movere eum forte potest, si quis opus illud nunquam in manus sumsit. Nam ceteri vident, nos secutos esse morem olim receptum, suis locis adiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen sui auctoris, literis quidem maiusculis & ferientibus oculos, adscribendi; nisi quod nostras eo ipso satis signatas putabamus, si nullum nomen adscriptum haberent. Qua in re molestum nobis

laborem compendii poteramus facere, & sumtum Bibliopolae non mediocrem, si illo more, quem temere v. g. in Iulio Caesare Iungermannus, Henninius in Iuvenale, uno tenore poni iussissemus, primo Beroaldi observationes, tum explicationes suarum castigationum Victorii, & ita Scaligeri, Ursini, Pontederæ, lucubrationes. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, & ut nunc apparet, invidia nostra adiuvimus. Quod si separatim sua edi iussisset vir clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, Tabulas ipsarumque explicationes (quae libro tertio Columellae praemissae sunt) eo animo distribuit, ut non nostra, sed Gesneriana existimarentur. Non nulla itaque praemisit, deinde nostra annexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine a Gesnero prodita reputabit. Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam praemissam nostram animadversunculam, cui nomen meum apponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse Pontederæ, cuius illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum & paene furiosum videri, qui de illa Gesnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, de suis vero nihil nisi ampla forina, & magnifice exornatum edendum fuit. Praefatio nostra, si huc forte respexit, pro more maioribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit accusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. Tum a magno illo rustico apparatu, quae a nobis restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime attinentia, reiecit; ubi enim *seges*, ut nos explicavimus; ubi *arvum*; ubi *origa* & *auriga*; ubi *focus* & *foculus*; ubi *capuntur* prisca significatione & *praecipio*; ubi *sittores* & reliqua a *sico* pro *seco*; ubi *serarius*; ubi *articularius*; ubi *curia* pro *coenaculo*; ubi tot alia? Cum haec legerem, putabam amissum aliquid esse, non pervenisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de segete ipsa mihi memoria subiiceret, cum scirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere,

licet non sine temporis iactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contextu orationis, ut de Segete & Arvo ad Varr. 1, 29, 1; reliqua in Addendis, quae serius venerant: Origa & auriga Varr. 2, 7, 8; Focus & foculus Cat. 76, 4; Capiuntur & praecipio Cat. 142; Sictores & fico Cat. 144, 3; Serarius Cat. 150, 2; Articularius Cat. 157, 8. Ubi curia pro coenaculo lateat, non habeo iam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam Pontederæ abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admissis, in praefatione causa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarsinius xc varietates in Columellae lib. 2, 2, notatas e Politiani libro protulisse, quibus careat Lipsiensis editio, fieri potest: neque meum est praestare quidquam, praeter hoc, quae Henrici Brenkmanni studio descripta Florentiae & ad Thomam Frischium missa sunt, ea diligenter & cum fide repraesentata esse. Adhuc nihil dictum est contra Gesnerum, in quo non iniuriam illi factam videant, quicumque aperire oculos voluerint. Graviores supersunt. Nemini persuadere poterit Gesnerus, de Marani sententia, quam a parte probat Pontedera, ea se invenisse primumque excogitasse, quae a Pontedera Lipsiam missa inter manus habebat. Quis enim ante illum de Crescentio in illa re somniavit unquam? Quis de Catonis libro, Catoniana omnia essent an contra, a quo est ante Pontederam ostensum? Quis de Columellae volumine de arboribus inscripto ea, quae tu collegisti, meditatus est? Quasi vero mirum esset, duo homines ab ingenio & literis non destitutos, hoc agentes diligenter, cum eadem subsidia habeant, videre idem. Quin ille ipse veri character est, si idem pluribus videatur. Ceterum viam unumquemque nostrum suam ivisse, apparebit, si quis tanti putet nostras utriusque commentationes inspicere & inter se comparare. Paucas monemus de singulis. De Crescentio, ut bona fide & quasi testis circumspectus agam, non ausim post xv annorum intervallum, neque dicere, neque negare, primam illius notitiam a me deberi vel Pontederæ, vel Morgagno. Sed hoc scio, me in Bibliotheca, quam curabam, Vinariensi reperisse exemplar illud ipsum, cuius in Catalogo rusticis praemisso mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem, & ipse satis otii non haberem, dedi librum Io. Rodolpho Engavio, discipulo tum

meo, iam antecessori apud Ienenses praeclare merenti, ab eoque petii, ut ubicunque triumvirorum alicuius mentionem videret fieri, locum ipsum diligenter quaereret, & quo libro, capite, particula inveniretur, scriberet in margine libri, verba autem ex illis sumta subductis lineis signaret: quod alacriter, ut erat ardens, si gratificari mihi posset, ab illo perfectum summam mihi commoditatem conferendi illos locos praestitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii servat adhuc Bibliotheca Vinariensis; vivit autem, & diu, quaeſo, vivat ipse Engavius, quem mendacii mei conscium habere nolim. De Catone, & Columellae libro qui potuit me fugere, nisi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis versarer, qui in Lexicon illud rusticum referrem illorum formulas; qui componerem hinc scriptores inter se, hinc secum ipso unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis usum, docet ipsa illa allegandi ratio, qua nemo ante me usus est, ipsa illa adscripta loca parallela demonstrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: sed stupidum me putarem, & obtusum, si non vidissem Catoniani libri hinc defectus, hinc interpolationes, Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt, non ingenium illis defuisse puto, sed hoc, quod in praefatione rusticorum memoravi, quod desultoriam nimis operam navare solent libris antiquis plerique, quod non uno tenore legunt, non contrahunt cum iis penitentiorem velut familiaritatem. Haec tu, Reitzii praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster Lucianus suppeditavit eius rei specimina. Si tamen subdolanus hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui, si porro consilio omittere Pontederæ alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quæ religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, & satis temporis habuit suo arbitratu optima quæque eligendi, deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, & auri fiscos intactos relinquit? Talis ego profecto, tam astutus Autolyçi de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine Pontederæ curavi, & ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum aliquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465: At enim in nos dicaculus evasit, nostraque, eius fidei tra-

dita & commissa, ut ederentur, temere habuit, immiscuit; dictis perstrinxit & carpsit, eorum vim infirmare & dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia sacra & intemerata esse oportebat? In his omnibus nihil agnosco, nisi illud immiscuit. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, ceterorum annotationibus ea, qua supra dictum est, ratione cogitata Pontederæ immiscuisse. Male id factum, si invito Pontedera factum est. Tu quidem, mi Reitz, vel non iuranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis Pontederæ observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis infererentur. Reliqua vana sunt: & possem ego, si dicaculo esse mihi luberet, hic pluscula reponere. Cogita hoc unum, Reitz, si mihi in mentem veniret tibi obii cere, dolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse & vestigio posses demonstrare; si quereretur mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse annotationes quasdam meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola cl. Pontederæ, si plane eam silentio praetermissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se & meam & viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & iudices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, & satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si ceteroquin in his epistolis deprehendero, & spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censeam, (maiores quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos iam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis editioni inserantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, & laus, quae ob rem bene gestam ipsi debetur. Quin acerbis & contentionis omnis adeo ipsa quoque vestigia tollere conabimur, studebimusque honestissimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos posterius utriusque ingenio & industria, litem intercessisse ne quidem suspicentur. Hoc Pontederæ bellum, hoc si quis alius pugnare mecum velit, denuntio.

Verum hic addere lubet de accusatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus sum a viro, cuius ego doctrinam & merita semper feci, ut merebantur, maximi. Insimulatus sum quaesivisse in summi, dum viveret, viri observatis ad Quintilianum quod reprehenderem. Ab hac malignitate cum abesse mores meos nove-

rim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec silentio contrivi, neque unquam ulciscar; nisi provocatus ab his, qui Virgilium ipsius curant: tum enim cogar ostendere, quam non quaesierim quod reprehenderem, sed quae ultro se obtulerint, ut sumus homines, peccata, ea me sedulo, uti decebat literas nostras, uti postulabat, quam profitemur, humanitas, texisse. Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, alii-que acerbam etiam censuram in scripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, iudicia deprecor; nunquam, ubi de hisce agatur rebus, contendam ultra, nisi si forte illustrari sententia aliqua mea possit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo, si quis meas mihi aberrationes vel placide, vel superbe etiam ostenderit; Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex disciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τοῦτο ἐλέγξαντι, καὶ ἀρεπρόντι δὲ μὴ οὕτως ἔχον, κεῖται φίλια τὰ ἄδρα. Sed cum nihil mihi pudore; candore, ingenuo animo, maius videatur aut carius; cum mihi conscius sim, quanto laudem illam studio confester; non est mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea est, iniquitatem accusationis ostendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, de animo, de consilio meo existimare, h. e. divinationem sibi arrogare iniustam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere; & a conscientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non esse oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clypeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non nisi ad repellendum. Ceterum apud te ista disputata, Reitzii humanissime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod potest hanc nostri consilii significationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipsis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam, de Luciano & de me etiam. Quod superest, te rogo, vir doctissime, ut quae inter nos contracta est Luciani occasione notitia, eam coalescere in amicitiam, si non indignum me existimas, patiari. Gottingae XV a Kalend. Febr. CIO IO CC XLIII.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

CUM primum ad Lucianum expoliendum aggrederer, comparatis rebus necessariis, quibus eram haud sane contemnendis instructus, id praecipue mearum esse partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio constaret. Versatus in hoc labore qua poteram attentione animi notas, easque saepe luculentiores, certe satis verbosas, perduxì ad finem Ἐπισκοποῦντων qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis ieiunam brevitatem consuetari. Non itaque refugi voces aliquas paulo retrusiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam passim interserere, quae non nimis videbantur ab instituto abhorre: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam scriptoribus, qua corrigendo, qua sensus eorum ignoratos enodando, prodesse fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quidquam studio nostro Lucianus debeat, iudicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem supra dixi, locum postquam perveneram, res ita tulit, ut consultius existimarem operae susceptae curam deponere, & cursu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciana fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, cum faustq; pede in publicum est processurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commissum ipsi officeret, olim scripta repeterem, & quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis sum impulsus, quod Io. Matth. Gesnerus, vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, sic, quod ego non minoris aestimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perscripisset, quae Luciani interesse arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De versione vero illius, quam curavi, Lucianae partis hoc unum admonere restat, eam a me fuisse con-

TIB. HEMSTERHUSII PRAEFATIO. CXIII

fedam in multis prorsus novam: in aliis, praesertim in Nigrino, Mosis Solani viri doctissimi servata est paene integra, nisi quid aliud vel sensus Luciani manifestus, vel verba eius ex Codd. mutata postularent. Timonis tota est Tanaquilli Fabri, hominis ingenio simul & eruditione praestantissimi, qua melior, si universam spectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praestandum, quod ab aliis forte fuisset admissum. Vale.

TESTIMONIA QUAEDAM

D E

L U C I A N O.

P *H O T. cod. 128*: Ad stilum quod attinet, longe optimus: dictione usus significante ac propria, quae efficacæ dicendi genus decet. Distinctionis ad haec, atque puritatis, aequae ut perspicuitatis, & aptae magnitudinis, si quis alius, perstudiosus est. Compositionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non se orationes legere, sed iucundum aliquod carmen, sine manifesto cantu, audientium auribus instillari.

Erasm. Epist. L. 29, Ep. 5, in Luciani Somnium: Omne tulit punctum (ut scripsit Flaccus) qui miscuit utile dulci. Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic Lucianus est affecutus; qui prae-scae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, Deum immortalem! qua vafricie, quo lepore perstringit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos Pythagoricis potissimum, ac Platonicis ob praestigias: Stoicis item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque iure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum; quam im-

probitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est, maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniando felicitatis, tantum in iocando leporis, in mordendo aceti; sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugae seriis miscet; sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit, neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla satyra cum huius Dialogis conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes utilitatem.

Io. Benedictus in praef. Luciani: Nunc superesset, ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est, ut post illos repetam, eum esse Atticae eloquentiae exemplar sincerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, fit gravis: si iocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo foecundo flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque stili penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exsurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus constat, nullum esse auctorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tironibus est facilis, provectioribus

accommodus, Graeca lingua iam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europae gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa iuventus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, auctorum fabulis scatentium, amplius & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis huius, apud quem nulla fere res est, quae non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quae cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Luciano, qui utile dulci miscuit: dignus profecto, quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticae apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque iocosa quaeris, hic invenies, quod animum tuum quocunque tandem modo affectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi auctoris lectione recreare cupies. Hic inter agrorum fata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas neclet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiae scaturigine, & limpidis facundiae rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuae forti convenientibus, nunc falsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

Alia de Luciano iudicia vid. supr. in Dissert. de eius vita.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ, ΗΤΟΙ, ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀρτί μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἡδὴ τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ὢν· ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπέετο μετὰ τῶν φίλων, ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε παιδεία μὲν καὶ πόνου πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐ σμικρᾶς, καὶ τύχης δει-

ΣΧΟΛΙΑ.

Ι ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.) Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ Λούκιος, ἢ Όγος, περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πατρίδος· καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (A. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομάντι· (c. 55.) Περὶ μῦθων αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστηρίᾳ· περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτοῦ ἐν τῷ Ζεῦσις, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεύς. Ὅρα καὶ

περὶ Ἀσσυρίας Θεοῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἀλιεύς ἢ Ἀναβιούντης. Collected by Galei.

5 Φοιτῶν) Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ φοιτᾶν· οὕτω καὶ τὸ γλύφω, ἀντὶ τοῦ γλύφειν. C. G.

7 Διδάξαιτό με.) Διδάσκαμαί τινα, εἰς διδάσκαλον πέμπω μαθησόμενον. V.

LUCIANI SAMOSATENSIS

DIALOGI.

DE SOMNIO, SEU, VITA LUCIANI.

NUPER·admodum cum defuisssem in scholas ventitare, iam pubertati proximus, tum pater consilium inire cum amicis, quid me doceret. Plerisque igitur eruditio visa fuit & labore multo, & longo tempore, & sumtu non exiguo,

Lucian. Vol. I.

A 2

σθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ τα-
χεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δὲ τινα τέχνην
τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς
ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μη-
κέτι οἰκόσιτος εἶναι, τηλικούτος ὧν οὐκ εἰς μακρὰν δὲ
καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰετὶ τὸ γιγνόμενον.

- 2 Δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ προυτέθη, τίς ἀρίστη τῶν
τεχνῶν, καὶ ῥάστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέ-
πουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρ-
κῇ τὸν πόρον. Ἄλλου τοίνυν ἄλλην ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκα-
στος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν Θεῖον
ἀπιδὼν, (παρῇ γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς Θεῖος, ἄριστος ἐρ-
μογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα
εὐδόκιμος) οὐ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν,
σεῦ παρόντος· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δι-
δασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ

& fortuna indigere splendida: reculas autem nostras tum
tenues esse, tum promptum quoddam subsidium postulare.
Sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant,
edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habitu-
rum, quo vitam tuear, neque amplius domi coenaturum
[paternae mensae gravem] id aetatis: dein non diu fore,
quin patrem sim hilaraturus, allato usque, quod mihi na-
tum erit mercedis. Ergo secundae deliberationis initium est
propositum, quae optima sit artium, & ad ediscendum fa-
cillima, & homini libero conveniens, & expedito sumtu
parabilis, & quaestu commodo. Alio aliam commendante,
ut cuiusque sensus aut experientia ferebat, pater ad avun-
culum conversus, (aderat enim maternus avunculus, qui
optimus esse statuarius videretur, & poliendis lapidibus in
primis laudatissimus) fas non est, inquit, aliam artem pri-
mas tenere, te praesente: quin tu illum ducito, me de-

συναρμοστήν, καὶ ἔρμω γλυφεῖα· δύναται γὰρ καὶ τοῦ-
 το, φύσεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρετο
 δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀΦεθείην ὑπὸ
 τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵπ-
 πους, ἢ καὶ νῆ Δί· ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς
 ἔδοκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων
 πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφυΐαν
 καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἑμοὶ τὰς ἐλπίδας,
 ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς
 πλαστικῆς. Ἀμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἔδοκει ἡμέρα τέχνης 3
 ἐάρεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδόμην τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί·
 οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ
 παιδιὰν τινα οὐκ ἀτερπῇ ἔδοκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς
 ἡλικιώτας ἐπιδείξιν, εἰ Φαινοίμην θεοὺς τε γλύφω, καὶ
 ἀγαλματίά τινα μικρὰ κατασκευάζων ἑμαυτῷ
 τε, καὶ κείνοις, εἰς προηρούμην. Καὶ τόγχε πρῶτον ἐκείνο

monstrans, tuamque in curam receptum effice lapidum ar-
 tificem bonum, & coagmentatorem, ac statuarium: potest
 enim, idque ingenio praeditus, ut nosti, dextro. Scilicet
 argumentum capiebat ab istis e cera ludicris: nam dimissus
 a magistris, derasa cera, boves aut equos, aut, ita me
 Iuppiter amet, homines effingebam, scitule, ut videbar pa-
 tri: ob quae quidem a magistris vapulabam; at tunc ad in-
 genii felicitis laudem & ista quoque pertinebant: quare bona
 tenebantur de me spe, fore ut brevi artem discerem, idque
 ex ista fingendi dexteritate. Simul igitur atque idonea vi-
 debatur dies arti auspicandae, committebar avunculo, rem
 haud sane quam valde gravatus: quin & ludum quendam
 non iniucundum mihi videbatur habere, & ad aequales
 ostentationem, si Deos sculperem, & simulacra quaedam
 parva concinnarem mihimet ipse, & quibus vellem. Tum
 primum illud, & quod solet incipientibus, contigit: scal-

καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπεία γάρ
 τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα καθικέσθαι
 πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ
 τοι ἡμῖσι παντός. Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ'
 ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλαξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας,
 σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, οὐ πράως,
 οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, ὥστε δακρύα μοι
 4 τὰ προοίμια τῆς τέχνης. Ἀποδράς οὖν ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν
 οἰκίαν ἀφικνούμαι, συνεχῆς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων
 τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως· καὶ διηγούμαι τὴν σκυτά-
 λην, καὶ τοὺς μάλωπας ἐδείκνυον. καὶ κατηγόρουں πολ-
 λὴν τινα ὠμότητα, προσθεῖς, ὅτι ὑπὸ Φθόνου ταῦτα
 εἶδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι κατὰ τὴν τέχνην.
 Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελ-
 Φῷ λαιδορησαμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι
 5 ἐνδακρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. Μέχρι μὲν δὴ τού-

3 Ἀρχὴ δέ τ. ἡ. π.) Ἡσιόδου
 τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλους ἐν ἁ Προ-
 βλημ. καὶ Πολιτικῶν πεμπτῇ αὐ-

τὸς δὲ Λουκ. ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.
 9 Ἀνολολύζων) ἄλλως γράφε-
 ται ἀναλύζων. C. G.

pro mihi dato avunculus iuffit leniter perstringere tabu-
 lam in medio iacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium*
facti, qui coepit, habet: me vero durius impingente prae im-
 periria, confRACTA est tabula. Ille indignatus, scutica, quae
 sub manu erat, capta, haud placide, neque adhortantis mo-
 re me iniciavit, sic ut lacrimae mihi prooemium essent artis.
 Hinc ergo me domum proripio, crebros singultus ducens,
 lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibri-
 cibusque ostensis, & incusata multa quadam [avunculi]
 crudelitate, adieci, haec illum ex invidia fecisse, [metuen-
 tem] ne arte se superarem. Indigne ferens mater cum mul-
 ta fratri dixisset convicia, ego primis tenebris obdormivi
 adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus. Haeste-

τῶν γελάσιμα, καὶ μεираκιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ
 ταῦτα δὲ οὐκέτι εὐκαταφρόνητα, ὧ ἄνδρες, ἀκούσεσθε,
 ἀλλὰ καὶ πάνυ Φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ
 καθ' Ὅμηρον εἶπω, Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος,
 Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναργὴς οὕτως, ὥστε μηδὲν ἀπο-
 λείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἐτι γοῦν καὶ μετὰ τοσοῦτον
 χρόνον τάτε σχήματά μοι τῶν Φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς παραμένει, καὶ ἡ Φωνὴ τῶν ἀκονοθέντων ἑναυλος·
 οὕτω σαφῆ πάντα ἦν. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν 6
 χερσὶν εἰλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως
 καὶ καρτερῶς· μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλ-
 λήλας Φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν αὖν ἡ ἑτέρα
 ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχε με. ἄρτι δὲ αὖν
 αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμεν. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας
 ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοι-
 το· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιόιτο. ἦν δὲ ἡ

4 Ἐνύπνιον) τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

nus quidem, quae dixi, ridicula sunt & puerilia: quae vero deinceps consequuntur, non iam contemptu digna, o viri, accipieris, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secundum quietem venit insomnium aliam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate: quare post tantum tempus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, & sonus auditorum auribus insonat; tam erant omnia manifesta. Duae mulieres prehensis manibus me utraque ad se trahebant vehementer sane & valide, sic ut parum abesset, quin me discerperent illo mutuo contendendi studio: namque modo haec superior paene me totum habebat, modo rursus ab altera tenebar. Interea vociferabantur invicem ambae: haec, eam me suum possidere velle; illa, frustra res alienas istam sibi vindicare. Erat autem una ope-

μὲν ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην,
 τὰ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα,
 τιτάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὅποτε ξέοι τοὺς
 λίθους· ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα
 εὐπρεπὲς, καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' οὖν
 ἐφ' ἱασι μοι δικάζειν, ὅποτέραι βουλοίμην συνεῖναι αὐ-
 τῶν. προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν·
 7 Ἐγὼ, Φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς
 ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς οἴκοθεν· ὅ-
 τε γὰρ πάππός σου (εἰποῦσα τούνομα τοῦ μητροπά-
 τορος) λιθοξόος ἦν, καὶ τὰ θεῖα ἀμφοτέρω καὶ μάλα
 εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ φλη-
 νάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἐτέ-
 ραν, ἔπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρήψῃ
 γεννικῶς, καὶ τοὺς ὦμους ἔξεις καρτεροὺς, φθόνου δὲ
 παντὸς ἀλλότριος ἔση, καὶ οὔποτε ἅπει ἐπὶ τὴν ἀλλο-
 दाπὴν, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών· οὐδὲ

raria, virilis, squalida coma, manibus callo plenis, succin-
 cta vestem, calce referta, qualis erat avunculus, cum
 poliret lapides: altera vero facie valde formosa, habitu de-
 cora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo mihi permittunt
 arbitrari, utri malim adesse. Prior autem inculta illa & vi-
 rilis sic est locuta: Ego, care puer, ars sum Statuaria,
 quam heri coepisti discere, & domestica tibi & cognata
 genere: etenim & avus tuus, (matris ipso nomine patrem
 appellabat) lapidum erat sculptor, & avunculi utrique
 magnam sunt adepti laudem ex nobis. Siquidem optes nu-
 gis & quisquiliis, quas illa praeberet, abstinere, (monstrabat
 alteram) & me sectari mecumque degere, primum tu qui-
 dem aleris firmo cibo, & humeros habebis robustos; ab
 omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in
 peregrinas regiones, patria familiaribusque relictis: nec te

ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονται σε πάντες. Μὴ μυσαχθῆς δὲ 8
τοῦ σώματος τὸ εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν·
ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκείνος
ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο,
καὶ Μύρων ἐπηγένη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη
προσκυνῶνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων
εἰς γένοιο, πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀν-
θρώποις γένοιο; ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις,
περίβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. τὰυτα καὶ
ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουσα, καὶ βαρβαρίζουσα
πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα,
καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι· τὰ
πλεῖστα γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ'
οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὥδε πως· Ἐγὼ δὲ, ὧ 9
τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ

13 Μνήμην διέφυγεν) Ὁ τὰ φωνὴν ἠναυλον, ἄρα τὴν ἄνοιαν τῶν
σχήματα τῶν φανέντων τοῖς ὀφθαλ- εἰρημίνων οὕτω ταχέως ἐξήμβλη-
μοῖς ἐντετυπωμένα φέρων, καὶ τὴν κας; καὶνὸν τοῦτο. V.

sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti. Cave autem ;
fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum :
a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Iovem
exhibuit, & Polycletus Iunonem effinxit, & Myron in lau-
de, & Praxiteles in admiratione fuerunt: hi nunc propterea
cum Diis adorantur. Iam si tu unus eorum fias, qui pot-
est fieri, quin celebris apud omnes homines ipse habere?
immo patrem efficies, ut beatus praedicetur te filio, pa-
triamque insuper reddes illustrem. Ista, atque istis itidem
plura tirubans & usquequaque barbare locuta dixit Statua-
ria, perquam sane sedulo composita, ut quae mihi persua-
dere conaretur: sed non amplius recordor: nam plurima
iam quidem memoriam effugerunt. Postquam igitur desit,
insit altera hunc fere in modum: Ego, fili, Eruditio sum,
iam tibi familiaris & nota, etsi necdum ad finem usque me

καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου πεπεύρασαι. ἡλίκᾳ μὲν οὖν τὰ ἀγαθὰ πορῇ λιθοζόος γενόμενος, αὐτὴ προεῖρηκεν οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι ποιῶν, καὶ τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφ᾽ ἧς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῇ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν πρόοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερός, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἰς, αἰεὶ τὸν προὔχοντα ὑποπτήσσω, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγῶ βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὢν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις

6 Οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος) Ὁ τοῖς φίλοις ἐν τῇ δικάσει συνι-
χεῖν, καὶ τούτοις βοηθῶν ἐν ταῖς
δίκαις. V.

10 Λαγῶ βίον ζῶν) Ὁ λαγῶς,
ἐπὶ δειλίας αἰνίττεται. Φιλόστρ.
δ. βίου Ἀπολλων. C. G. Παρσι-
μία εἰς τοὺς δειλοὺς· δειλὸν γὰρ

ἄγαν ζῶν ὁ λαγῶς. Vorst.

11 Ἐρμαιον) Τὸ ἀπροσδόκητον
κέρδος, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθε-
μένων ἀπαρχῶν, ἅς οἱ οὐλοπόροι
κατεσθίουσι. V. Ἡ ἀπὸ τοῦ ἐν
ἔθει λεγομένου, κοινὸς Ἑρμῆς, ἐπὶ
τῶν εὐρισκόντων τίς οἶον, κοινὸν τὸ
εὕρημα. Vorst.

pertentaveris. Quanta quidem tu bona sis confecturus, si statuarius fias, ista praedixit: nihil utique nisi operarius eris, corpus labori impendens, in eoque spem vitae omnem habens repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, vilisque prodeas & incommittatus in publicum, neque amicis utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui cives aemulentur: sed ipsum illud operarius, unusque e plebe multa, qui semper praestantiorē revereatur, dicendo promptum colat, leporis vitam vivens, potentiorisque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polyclctum fieri, multaque admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat,

τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὖ ξαίτ' ἂν σοι ὁμοιος γενέ-
 σθαι οἷος γὰρ ἂν ἦς, βάναιστος, καὶ χειρώνας, καὶ
 ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ. Ἦν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον 10
 μὲν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ
 πράξεις θαυμαστάς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλ-
 λουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα·
 καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμή-
 σω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δι-
 καιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρ-
 τερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἐρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὀρ-
 μῇ· ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς
 κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδέν, οὔτε νῦν γενέ-
 σθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψει μετ' ἐμοῦ·
 καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐστὶ τάτε θεῖα, τάτε ἀν-
 θρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι. Καὶ ὁ νῦν 11
 πένης ὁ τοῦ δεινός, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγεννοῦς

optet se tibi similem esse: qualiscunque enim fueris, vilis
 artifex, mercenariusque, & manibus vitam quaerens ha-
 bere. Quod si mihi morem geras, primum equidem tibi
 multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas ad-
 mirabiles, dum eorum scripta tibi recito, atque omnium,
 ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae
 tui pars est primaria, excolam multis bonisque ornamen-
 tis, temperantia, iustitia, pietate, placiditate, aequitate,
 prudentia, constantia, honesti amore, acri denique prae-
 stantissimarum rerum studio: ista enim vere sunt sincera
 mentis decora. Praeteribit autem te nec vetustum quid-
 quam, nec quod nunc fieri expediat: quin & futura pro-
 spicies mecum; & in universum quidquid est rerum divi-
 narum humanarumque, non diu erit, quod te docebo. Tum
 qui nunc pauper audis, & istius, cuius nomen vix con-
 stat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte,

οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλούτῳ προύχόντων ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. κἂν που ἀποδημῆς, οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνώως οὐδ' ἀφανὲς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιβήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥ-
 12 ΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων. Ἄν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ἦ, καὶ τοὺς φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονταί· κἂν που τι λέγων τύχης, κεχηνηότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντες σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως, καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποιήσω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθης, οὐποτε παύσῃ

paulo post omnibus eris aemulationi & invidendus: honores laudemque consequeris, ob rerum optimarum cultum insignis, quique genere ac divitiis excellunt te suspicient: porro tali veste, (sua, quam splendidissimam gerebat, ostentata) amictus, magistratu primaeque sedis honore dignus habebis: si quo peregre profisciscaris, ne in extera quidem regione ignotus eris obscurusve: eiusmodi tibi circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, aiat. Si quid autem maioris momenti aut amicos, aut civitatem etiam universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi disertae orationis potentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt, immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi con-

συνῶν τοῖς πεπαιδευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ἑρᾶς τὸν Δημοσθένην ἐκείνον, τίνος υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἤλίκον ἐποίησα; ἑρᾶς τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τρα-
 Φεῖς, ἐπεὶδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, καὶ δρα-
 πετεύσας παρ' αὐτῆς ἡτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς
 παρὰ πάντων ἀδεται; Ἀφείς δὲ αὐτοὺς τηλικούτους 13
 καὶ τοιούτους ἀνδρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λό-
 γους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ
 δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ
 ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέ-
 σει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτῶνιόν τε πιναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ
 σχῆμα δουλοπρεπές ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυ-
 Φεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξεις,
 κάτω νενευκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς, καὶ χαμαί-
 ζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύπτων δὲ οὐδέ-

ciliabo: etenim cum e vita discefferis, non tu defines unquam adeste doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Viden' Demosthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden' Aeschinem, qui piatricis tympanum pulsantis erat filius? & tamen ipsum propter me Philippus coluit. Socrates autem & ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur? His tu missis tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapientissimis, habitu decore, honore, gloria, laude, principe confidendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, & habitum suscipies servilem, vesiculos, caela, malleolos, scalptra in manibus habebis, vultu ad opus pronο, humilis & humilia confectans, omnemque in modum

- ποτε, οὐδὲ ἀνδράδες, οὐδὲ ἐλευβέριον οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρύθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς εὐρυθμός τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα πεΦροντικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυ-
- 14 τὸν λίθων. Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, οὐ περιμένοντας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεΦηνάμην καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγενηῶς καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάκτει, καὶ τῷ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐνέπριε τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστή-
- 15 σῃτε· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι. Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδούσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς

abiectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna & elegantia protendant, providebis: ut ipse sis concinnus & honestis moribus ornatus, minime curabis, sed lapidibus te viliozem reddes. Haec cum adhuc diceret, ego, non exspectato sermonum fine, surgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria spreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit scutica, & plagas statim non paucas inchoanti mihi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta primum indignabatur manibus complofis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa dirigit, inque lapidem fuit versa. Si vero passa videatur incredibilia, ne tamen non credatis: miras enim somnia praestigias obii-ciunt. Tum altera, cum ad me respexisset, at ego iam, inquit, tibi vices rependam causae iustissime diiudicatae: age

δικαιοσύνης, ἅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἔλθε
 ἤδη, ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχήματος, (δείξασά τι ὄχημα
 ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως
 ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκαι μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃν
 ἐμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ Ὑφηνιόχει
 ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἑω ἀρξά-
 μενος ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους,
 καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπεύρων τι ἐς τὴν γῆν.
 οὐκέτι μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν·
 πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάταθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι,
 ἐπήνουν, καὶ μετ' εὐφροσύνης, καθ' οὓς γενοίμην τῇ πτή-
 σει, παρέπεμπον. Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ μὲν 16
 τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὐθις, οὐκέτι τὴν
 αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος·
 ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καταλα-
 βούσα οὖν καὶ τὸν πατέρα ἐσθῶτά καὶ περιμένοντα,
 ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, καὶ μὲν, οἷος ἦκοιμι·

ergo, inscende in hunc currum, (currum aliquem ostendebat
 equorum alatorum, Pegaso similibus) ut perspicias, qualia
 & quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul
 autem ascendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in
 altum evectus contemplantur, ab Aurora cursu instituto ad
 Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Tri-
 ptolemus feminis quiddam in terram proiciens: quamquam
 haud sane memini, qualem esset sparsum illud semen,
 nisi hoc tantum; homines ad me suspicientes laudare, &
 faustis acclamationibus, quoscunque volatu adiissem, pro-
 sequi. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus
 istis ostendisset, reduxit iterum non ista quidem veste in-
 dutum, quam habebam, cum volucris curru efferrer: sed
 videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato
 redire. Quin &, ut patrem invenit adstantem, meque op-

καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικροῦ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβου-
 λεύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὢν, ἐμὸν
 17 δοκεῖ ἐκταραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον. Μεταξὺ
 δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύ-
 πνιον, καὶ δεικανικόν. εἴτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς
 ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες ἢ τάχα που τριέ-
 σπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' οὖν
 ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆ-
 ναι παιδικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γε-
 γηρακότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία μὴ ὀνείρων τινῶν
 ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπέληφεν; οὐκ ᾧ γαβέ. οὐδὲ
 γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει
 αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε
 γὰρ) οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς Φλυαρεῖν ἐγνω-
 κῶς αὐτὰ διεξῆει καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπο-

perientem, monstrabat ipsi vestem illam, & me, qualis re-
 verterer: immo etiam submonefecit, quam fere de me con-
 filii rationem iniisset. Ista me vidisse memini pueritiam tan-
 tum quod egressus, ut mihi quidem videtur, conturbatus
 ex verberum metu. Haec dum exsequor, Hercules, inquit
 nonnemo, quam longum somnium & iudiciale: tum alius
 interpellat, hibernum scilicet, nam longissimae sunt noctes:
 aut si forte trinoctiale, quemadmodum Hercules est & ipse:
 quid vero ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad nos,
 puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera,
 iamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus:
 num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? Mi-
 nime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon,
 cum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in
 paternam cecidisse domum, & reliqua, (nostis enim) velut
 histrionicam, visionem istam, neque nugaturus de industria
 persequeretur, idque in bello & desperatione rerum, ur-

γνώσει πραγμάτων, περιστάτων πολεμίων· ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. Καὶ τοῖνυν καὶ γὰρ τοῦ- 18
τον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐβелоκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῇ διαφθείρων. ἐπιρ-
ρωσθήσεται εὖ οἶδ' ὅτι καὶ κεῖνος, ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὦν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

gente hoste; sed sane & utile quiddam habebat ista narratio. Similiter & ego somnium istud meum enarravi vobis eius rei causa, ut iuvenes ad meliora convertantur: in primis si quis eorum ob paupertatem animo deficiat, seque deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrumpens. Hic, sat scio, confirmabitur, audita somnii nostri fabula, meque sibi idoneum exemplum ob oculos ponet, considerando, ex quali conditione ad pulcherrima me contuli, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens rei familiaris, quae tum premebant, angustiis; itemque qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at saltem nemine sculptorum obscurior.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΟΝΤΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ
ΕΙ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ.

Ἰ ΟΥΚΟΥΝ Προμηθεά με εἶναι Φῆς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων καί μοι τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ Φημί ὅμοιος εἶναι αὐτῷ οὐ δ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριόδου, βόρβορός τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τοὺς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μὴ τις εἰρωνείαν Φῆ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τοῦμόν; τίς δ' ἡ περιττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοι γε ἱκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοὶ γῆναι ἐδόξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια τοῦ Καυκάσου. καίτοι πόσῳ

ἰο τὸν Ἀττικόν) Οἷον φησὶ, εἰ ρισμὸν γὰρ ἂν ἡγνέαν, οὐκ ἔπαινον καὶ Ἀττικὸν με ἐπαινῶν εἶπας τὸν τοῦτο. V.
Σύρον καὶ ἐκ Σαμοσάτων. μυκτῆ-

AD EUM, QUI DIXERAT, PROMETHEUS
ES IN VERBIS.

PROMETHEUM igitur me esse ais? Si ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea sunt, agnosco imaginem, meque similem illi esse fateor: neque luti figulus dici recuso; tametsi lutum mihi vilius sit, quale ex triviis colligitur, coenum propemodum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide, ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subfannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Caucaso

δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάzoισθε τῷ Προμηθεΐ, ὅπόσοι
 ἐν οἰκαῖς εὐδοκιμεῖτε, ζῶν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶ-
 νας; ζῶντα οὖν ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα·
 καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ φερμὸν αὐτῶν ἐστὶ διάπυρον. καὶ
 τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάτ-
 τετε, ὅτι μὴδ' ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν
 τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα. Ἡμεῖς δὲ εἰς τὰ πλήθη 2
 παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλ-
 λοντες, εἶδῶλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
 ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστι-
 κὴ κατὰ ταῦτα τοῖς κοροπλάβοις· τὰ δ' ἄλλα, οὔτε
 κίνησις ὁμοία πρόσεστιν, οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ
 τέρψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὥστε μοι ἐν-
 θυμείσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω με Προμηθεά λέγοις
 εἶναι, ὡς ὁ Καμικός τὸν Κλέωνα φησὶν· οἷσθα περὶ
 αὐτοῦ. Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα.

ibi videantur. At vero quanto iustius vos comparare Pro-
 metheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres
 essis, vera certamina subeuntes? Viva enim re vera atque
 animata vobis opera sunt, & per Iovem etiam calor illo-
 rum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo profectum vi-
 deri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto
 vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmenta sunt.
 Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi hu-
 iusmodi declamationes profitemur, simulacra tantum quae-
 dam spectanda exhibemus. Et in summa, circa lutum, uti
 paulo ante dixi, haec figulina versatur, quemadmodum pu-
 parum figuli: ceterum neque motus similis inest, neque
 animae significatio ulla, sed delectatio quaedam ad sum-
 mum, & lusus merus est. Ut cogitare incipiam, num ita
 me Prometheus dixeris, ut Comicus ille Cleonem: nosti
 siquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipse post negotia est*. Ipsi

- καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρεάς, καὶ ἵπνοποιούς, καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν ἐν πυρὶ οἶμαι τῶν σκευῶν ὄπτησιν. καὶ εἶγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐθρυπτα ἡμῶν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια· καὶ μικρὸν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.
- 3 Καίτοι Φαίη τις παραμυθούμενος, οὐ ταῦτα εἰκάζει τῷ Προμηθεΐ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε· τοιαῦτα ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἶη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνεργάζετο δέ τοι καὶ ἡ Ἀθηναῖ ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἐμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ

etiam Athenienses figulos ollarum, furnorum constructores, & quicumque circa lutum versantur, Prometheos vocabant olim, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam, quae fit in igne, vasorum cocturam. Quod si hoc sibi vult Prometheus iste tuus, admodum directe iaculatus es, & secundum Atticam illam mordendi acerbitem: quoniam & nostra opera fragilia sunt, perinde ut illorum ollulae; & modicum quispiam lapillum iniiciens, facile contriverit omnia. Atqui, dixerit aliquis, consolando nos, nequaquam ista affmilasse te Prometheo, sed novitatem hanc, laudans, & ad nullum aliud exemplar effictum opus; quemadmodum ille, cum nondum essent homines, sua sollertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quae & moverentur facile, & aspectu gratiosa forent; & in summa, architectus ipse erat, sed cooperabatur tamen etiam Minerva, quae & lutum inspirabat, &

πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρὸς τε τὸ εὐΦημό-
 τaton ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ἦν
 τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανόν, εἰ καινοποιεῖν
 δοκοῖν· μηδὲ ἔχει τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσ-
 ματος, οὗ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ καὶ χάριεν
 φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εὖ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξυμ-
 πατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ,
 παρὰ γὰρ ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετρίφθαι
 ἄμορφον ὄν. καὶ εἶγε μὴ οὕτω Φρονοῖν, ἄξιός ἂν μοι
 δοκῇ ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κεῖρεσθαι, οὐ συνιείς, ὥς
 πολὺ ἄμορφότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα.
 Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, 4
 κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον
 ἄνθρωπον, ὥς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν
 εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ με-
 μερισμένον, ἐς τὸ Θέατρον συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους,

figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit,
 in meliorem partem dictum istud exponens. Et fortassis
 haec sententia etiam dicti fuit: sed mihi non sane satis est,
 si videar nova finxisse, figmentoque nostro nihil verustius
 afferri possit, cuius progenies censeatur. Sed nisi elegans
 videatur, pudeat me sane (fat scias) illius, & conculcans
 comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo
 minus conteratur, si non & formosum videatur. Ac nisi
 ita sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim vulturi-
 bus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea
 esse, quae cum peregrinitate coniunctam habent turpitu-
 dinem. Ptolemaeus igitur Lagi filius, cum duas res novas
 in Aegyptum adduxisset, camelum Baetrianam totam ni-
 gram, & hominem bicolorem, cuius dimidia pars plane
 nigra, altera autem supra modum candida erat; congrega-
 tis in theatrum Aegyptiis, exhibuit illis cum alia multa

ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλὰ τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ
τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον
ἄνθρωπον· καὶ ὥτετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς
μὲν τὴν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυ-
γον ἀναθορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο, καὶ
ἀλουργίδι ἐπέστρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος,
Δαρσίου τιγὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον.
πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δὲ τινες,
ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιεὶς
ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν
Αἰγυπτίων ἢ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐρυθμον
καὶ τὸ εὐμόρφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄν-
θρωπον οὐκέτι διὰ τιμῆς ἤγεν ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ' ἢ μὲν
κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν
διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσατο καλῶς αὐλήσαν-
5 τι παρὰ τὸν πότον. Δέδοικα δὲ μὴ καὶ ταῦτόν, κάμη-

spectacula, tum inter postrema, haec quoque, camelum &
semialbum hominem: putabatque, se magnam admiratio-
nem isto spectaculo concitaturum esse. At illi ad camelī
quidem conspectum perterriti sunt, & parum abfuit quin
exsilientes profugerent, quamquam tota ea auro exornata,
ac purpura instrata erat, frenum etiam gemmis distinctum
habebat, ex Darii, aut Cambyfis, aut etiam ipsius Cyri
thesauris depromptum. Homine autem viso, plerique ride-
bant: quidam etiam ut monstrum sunt averfati. Quare Pto-
lemaeus intelligens se parum laudis capere, neque novita-
tem apud Aegyptios in admiratione esse, sed prae ipsa con-
cinnitatem iustamque formam probari, abduci ea iussit;
hominemque non amplius eodem honore habuit, quo an-
tea. Camelus neglecta mortua est: hominem autem illum
duplicem Thespidi cuidam tibicini, cum in convivio belle
cecinnisset, dono dedit. Vereor itaque, ne & mea, camelus

λος ἐν Αἰγυπτίοις, ἥ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν ἐπὶ αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίστοις συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμωδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἑναρμόνιος, καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὃ ἵπποκένταυρος. οὐ γὰρ ἂν Φαίης ἐπέραστον τι ζῶον τοῦτ' ἐγενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροιμίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοις ξυντεθέν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφοτερον ἥδιστον; Φημὶ ἔγωγε· οὐ μὴν περὶ γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἐκατέρου κάλλος ἡ μίξις συνέφθειρεν. Οὐ πάνυ γοῦν 6 συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμω-

in Aegypto, sint, cuius homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam sufficit, quod ex duobus optimis constat, Dialogo & Comoedia, nisi & ipsa compositio inter se consentiens, iustaque proportionē temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compositio absurdum fieri potest, quale illud vulgatissimum est Hippocentaurus. Non enim amabile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo convenit pictoribus credere, temulentiam & caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Ut ex vino & melle commixtum & temperatum suavissimum? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus & Comoedia fuere. Siquidem ille domi & seor-

δία· εἶγε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἡ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παραδῶσα τῷ Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ ὠμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποίει, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ἐν ρυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ τοὺς τοῦ διαλόγου ἐταίρους ἐχλεύαζε, Φροντιστάς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα καὶ μίαν ταύτην προέλευσιν ἐπεποιήτο ἐκείνους ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ αἰρία λεπτολογουμένους. ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, φύσεώς τε περὶ καὶ ἀρετῆς Φιλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δὲ δια πασῶν, εἶναι τὴν

7 Μετεωρολέσχας) Οἱ φλυαροῦν-
τες τὰ μετέωρα. V. ἐν ταῖς Νεφέ-
λαις Ἀριστεφάνης, addit M.

13 Ὁ διάλογος) Ὡς περ Ἀρί-
στατος Πλάτων. M.

fum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat: haec vero, Baccho se totam tradens, in theatris versabatur, simulque ludebat, & risum movebat, gaudebatque salibus, & dicacitate, & ad numeros tibiae incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vecta, Dialogi sectatores ut plurimum, subfannabat, meditatores, ac vanos sublimium rerum disceptatores, & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos fugillaret, & Dionysiacam istam libertatem in eos effunderet; nunc in aëre ambulantes, & cum nubibus versantes illos exhibens, nunc pulicum saltus metientes, ut qui de aëreis & sublimibus istis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero gravissimas disputationes habebat, de natura rerum deque virtute philosophans: ita ut Musicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutissimo ad gravissimum usque,

ἁρμονίαν, ἀπὸ τοῦ ὀξύτατου εἰς τὸ βαρύτατον· καὶ ὅμως
 ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυν-
 αγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι, οὐ πάνυ πειθόμενα, οὐδὲ εὐ-
 μαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοινωνίαν. Δέδια τοίνυν μὴ αὐθις 7
 ὁμοίον τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῷ πεπονηκῶς φαίνωμαι, τὸ
 θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπό-
 σχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλό τι τοιοῦτο φανείην, ἐξα-
 πατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὅσα παραθεῖς αὐτοῖς
 κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνό-
 τητι φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλε-
 πτικός ὁ θεὸς) ἅπαγε τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνέειναι
 τοῖς ἡμετέροις. ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα
 τις ἐμὲ διέλαβε τοιούτους πιτυοκάμπτας, καὶ τραγ-
 ελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικῶς; πλὴν ἄλλα τί ἂν πά-
 θοιμι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγε
 μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

inter eos esset. Et tamen ausi fuimus nos, haec ita sese ha-
 bentia, inter sese coniungere & coaptare, non admodum
 obsequentia, neque facile societatem sustinentia. Vereor
 itaque, ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo fecisse
 videar, ut qui feminam cum mari commiscuerim, & ob
 id ipsum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar
 decepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse ipsis pin-
 guedine obducta, risum scilicet Comicum sub philosophi-
 ca gravitate. Ad furtum enim quod attinet, (nam & fu-
 randi arte hic Deus insignis est) absit: hoc certe nostris
 inesse non dices. Unde enim furatus sim? nisi forte quis me
 fugit, qui eiusmodi Pityocampas & Hircocervos & ipse
 composuerit. Verum quid faciam? Perseverandum enim est
 in iis, quae semel elegi: mutare enim consilium, Epime-
 thei, non Promethei est.

N I Γ Ρ Ι Ν Ο Σ

ἡ περὶ Φιλοσόφου ἡθους.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Ἡ ΜΕΝ παροιμία Φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὃν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας, ὅτι πολλὰ παρ' αὐτοῖς εἰσιν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμεν ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐβέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἴλημαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον

9 Εἰχόμεν) Ἀντὶ τοῦ ἐνοχος ἦν. V.

N I G R I N U S

five de moribus Philosophorum.

E P I S T O L A A D N I G R I N U M.

Lucianus Nigrino salutem.

NOCTUAS Athenas, inquit proverbium : quasi ridiculum sit, si quis eo noctuas apportet, quoniam apud illos abundant. Ego vero si, dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, & quo nunc sim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugerō fane merito etiam Thucydidis illud, cum ait, Imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores

γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τόλμης,
ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρῳσο.

· ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΕΤΑΙ. ΩΣ σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπαν-
ελήλυθας; οὐ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς ἐτι ἀξιοῖς, οὐδ'
ὁμιλίας μεταδίδως, οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων,
ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῶ τινι
εἰκας; ἡδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν οὕτως
ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον;

ΛΟΥΚ. Τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἐταῖρε, ἢ εὐτυχία;

ΕΤΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΔΟΥΚ. Ὅδοῦ πάρεργον ἦκω σοι εὐδαίμων τε καὶ
μακάριος γεγεννημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς
ὄνομα, τρισόλβιος.

ΕΤΑΙ. Ἡράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ;

efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum;
verum etiam amorem ac studium orationis, huius auda-
ciae causam esse. Vale.

A M I C U S, L U C I A N U S.

Am. QUAM oppido gravis nobis & sublimis rediisti?
Neque enim aspicere nos amplius dignaris, neque con-
versaris nobiscum, neque sermones ut antea confers, sed
repente immutatus es, & omnino fastidiosus videris eva-
sisse. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc insolent-
iae perveneris, & quae eius rei causa sit?

Luc. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas?

Am. Quid ais?

Luc. Insperato felicem & beatum vides factum, &, quod
in scena solet usurpari, ter beatum.

Am. Papae! tam subito!

ΛΟΥΚ. Καὶ μάλα.

ΕΤΑΙ. Τί δὲ τὸ μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾶς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφρανώμεθα, ἔχωμεν δὲ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες;

ΛΟΥΚ. Οὐ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον;

2 ΕΤΑΙ. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ οὕτω μαθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΟΥΚ. Ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαι τινα· τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο.

ΕΤΑΙ. Οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠϋξάμην σὲ τινὲ σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν.

15 Ἐπιτυχεῖν) Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν κείμενον ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, καὶ δοτικῇ συντάσσεται. V.

Luc. Ita res habet.

Am. Quidnam autem tantum illud est, quo te sic effers? ut non summatim modo laetemur, sed &, auditis singulis, accurate scire possimus?

Luc. An non admiratione dignum tibi videtur, per Iovem, pro servo liberum, pro paupere vere divitem, pro stulto autem & insano me factum modestum?

Am. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud sit, quod dicis.

Luc. Recta in urbem profectus sum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingravescebat.

Am. Ordine haec omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres.

ΛΟΥΚ. Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νι-
γρίνον τὸν Πλατωνικὸν Φιλόσοφον, ἔωθεν ἑξαναστὰς ὡς
αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, τοῦ παιδὸς
εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἴσω, κατα-
λαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ
εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. προῦκειτο
δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχη-
μάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλάμιου πρὸς
τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη. ΣΦΟ- 3
δρα οὖν με Φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἡρώτα, ὅ, τι καὶ
πράττοιμι. καὶ γὰρ πάντα διηγησάμην αὐτῷ καὶ δῆτα
ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἠξίου ἐιδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ
εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς
Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὧ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέ-
γειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγέισθαι, τοσαύτην τινά
μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς

Luc. Cum igitur statuissem, Nigrinum quoque illum Pla-
tonicum philosophum, ut quem longo temporis intervallo
non videram, compellare, mane surgens, ad ipsum adeo,
& pulsata ianua, cum puer intro de me renuntiaffet, ar-
cessitus sum. Ingressus, deprehendo ipsum quidem manibus
librum tenentem, circum autem undique multas veterum
sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam ta-
bella quaedam, in qua Geometricae quaedam figurae de-
scriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem uni-
versi, ut videbatur, composita. Amantissime igitur me am-
plexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus
illi expositis, & ego quoque vicissim ex eo quaesivi, &
quid ipse ageret, & numquid apud se statuisset in Grae-
ciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam
coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam expli-
care, tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi

Σειρήνας ἐπεινάς, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδό-
 νας, καὶ τὸν Ὀμήρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδειξάι· οὕτω
 4 Θεσπέσια ἐφθέγγετο. Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε Φιλοσο-
 φίαν ἐπαινεῖσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ
 τῶν δημοσίων νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλού-
 του, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυ-
 σοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς
 πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοὶ δοκούντων. ἅπερ ἔγωγε ἀτενεῖ
 καὶ ἀναπεπταμένη τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲν οὐ-
 δὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγι-
 γνόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπούμην, ἐληλεγμένων μοι τῶν
 Φιλτάτων, πλούτου τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης· καὶ
 μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθηρημένοις· ἄρτι δὲ αὐ-
 τὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον
 δ' αὖ, ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρό-
 2 Ἀρχαῖον) Ἀγόντων. V.

plane Sirenes illas, si quae unquam fuerunt, & Iusciniās,
 & Loton illam Homeri obscurasse & oblitterasse videretur.
 Adeo divina erant, quae loquebatur. Huc enim dicendo
 provectus est, ut Philosophiam laudaret, &, quae ab ea
 manat, libertatem, & ista, quae vulgo pro bonis habentur,
 irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores:
 praeterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quae
 admodum spectabilia plerisque, antea vero etiam mihi vi-
 debantur. Quae ego animo intento atque aperto accipiens,
 continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipse, nescirem,
 atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam,
 quod vanitatis coarguerentur ea, quae mihi carissima fue-
 rant, divitiae videlicet, argentum, & gloria: ac tantum
 non lacrimabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem
 mox mihi videbantur vilia atque ridicula esse; gaudebam-
 que rursus, tanquam ex tenebroso quodam aëre prioris

σθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα Φῶς ἀναβλέπων ὥστε δὴ (τὸ καινότερον) τοῦ ὀφθαλμοῦ μὲν, καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμεν· τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυτερὸς κατὰ μικρὸν ἐγιγνόμεν. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττουσαν περιφέρειν. Προϊὼν δὲ ἐς τόδε περιή- 5 χθην, ὅπερ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. δοκῶ γάρ μοι ὁμοίον τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷον περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἐπίον αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄν-
τες φύσει, πίνοντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξ-
εμάνησαν. οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθεός, καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

ΕΤΑΙ. Καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν 6
τε καὶ σωφρονεῖν ἐστίν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν
τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατα-

vitae ad ferentiam & magnam aliquam lucem respiciens. Adeo ut, novo sane exemplo, neglecto oculo eiusque infirmitate, animo perspicaciori paulatim evaserim, quem ad id tempus caecutientem insciens circumtulera. Tandemque in eum statum adductus sum, de quo mox querebare. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in sublime eve-ctus sum, & omnino humile nihil iam cogito. Videor enim mihi a philosophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum iam essent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo, quam ceteri, magis ex mero insanire. Ita & ego oratione eius quasi furore captus, ac ebrius obambulo.

Am. Atqui hoc quidem non est ebrium, sed sobrium atque temperantem esse. Ego vero optarim, si fieri possit,

Φρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θεμίς, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακῶς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη.

ΛΟΥΚ. Θάρρει, ὦ γαῖε. τοῦτο γάρ τοι τὸ τοῦ Ὀμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἵγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γὰρ σε παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδὺ μοι τὸ μεμνήσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποίησά μιν· ἐπεὶ καὶ τις μὴ παρὼν τύχη, καὶ οὕτω δὲς ἢ τρεῖς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρη-
7 μένα. Καὶ ὥσπερ οἱ ἔρασταί, τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων, ἔργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἐνιοὶ γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἶονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων

12 Διαμνημονεύουσι) Ὅρα τὸ διαμνημονεύουσι, ὡς αἰτιατικῇ συνή-
ψεν. V.

ipſam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas eſt; praeſertim ſi qui audire cupit, & amicus eſt, & eodem tenetur ſtudio.

Luc. Bono animo eſto, o bone. nam iuxta Homericum illud, ultro feſtinantem hortaris. Ac niſi praevertiſſes, iam ipſe rogafſem, me narrantem audires. Teſtem enim te adhibere apud homines volo, me non ſine ratione inſanire. Quin & crebro meminifſe, volupe mihi eſt; & hanc meditando familiarem iam exercitationem feci. Nam etiamſi nemo mihi adſit, tamen ſic quoque his terve de die dicta illa mecum ipſe revolvo. Et quemadmodum amatores, abſentibus amaſiis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisſque immorando morbum fallunt, perinde ac ſi illi ipſi amati adſint; quidam vero etiam colloqui ſecum illos putant, atque iis, quae tum ſibi audire viſi ſunt, quaſi paulo

πρὸς αὐτοὺς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἤδονται, καὶ προσάψαν-
τες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν
οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιάσθαι· οὕτω δὴ καὶ
αὐτὸς, Φιλοσοφίας οὐ παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε
ἤκουσα, συναγείρων, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίττων,
οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πε-
λάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ Φερόμενος, ἐς πυρσὸν τινα τοῦ-
τον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πρατ-
τομένοις τὸν ἄνδρα ἐκείνον οἰόμενος· αἰεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων
αὐτοῦ τὰ αὐτὰ πρὸς με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλι-
στα ὅταν ἐνερείσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ
μοι φαίνεται, καὶ τῆς Φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς
παραμένει. καὶ γὰρ τοι κατὰ τὸν κωμικόν, ὡς ἀληθῶς
ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

ΕΤΑΙ. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος, 8

5 Ἀνατυλίττων) Σημειοῦ τὸ πάδες, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, Φρυ-
ἀνατυλίττων ἀντὶ τοῦ ἀνελίττων κταρίαι. V.
κείμενον. V. 13 Τὸν Κωμικόν). Σημαίνει τὸ
7 Πυρσὸν τινα) Πυρσοί, λαμ- τοῦ Εὐπολίδου. G. C.

ante revera dictis, gaudent, animumque memoriae prae-
teritorum applicantes, macerandi fese praesentibus orium
non habent: sic fane & ipse, philosophia non praesente,
verba, quae tum audivi, recolligens, & mecum cre-
bro revolvens, non exiguum capio solatium. In summa,
perinde ac si in pelago, & per noctem atram ferar, ad
hanc quasi quandam facem respicio, omnibus illis rebus,
quae a me geruntur, virum illum coram adesse existimans,
semperque velut audiens ipsum eadem illa sua ad me di-
centem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id
defixa constiti, vultum ipsum illius videre mihi videor, &
vocis sonus in auribus mihi resonat. Etenim iuxta Comi-
cum, revera aculeum quandam in auditorum mente reliquit.

Am. Subsisite, o admirande, paulumque retrocede, &
Lucian. Vol. I. C

καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἥδη τὰ εἰρημένα· ὥς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἐταῖρε, ἥδη τραγικούς, ἢ καὶ νῆ Δία κωμικούς Φαύλους ἑώρακας ὑποκριτάς, τῶν συριττομένων λέγων τούτων, καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλὰς εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων;

ΕΤΑΙ. Πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο;

ΛΟΥΚ. Δέδοικα μὴ σοι μεταξὺ δοῶ γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθεύρων· κατὰ προαχθῆς ἡρέμα καὶ αὐτοῦ καταγνῶναι τοῦ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, οὐ πάνυ ἄχθομαι· ἢ δὲ ὑπόθεσις οὐ μετρίως με λυπήσκειν εἴκει συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀ-

ab initio repetens iam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias.

Luc. Recte dicis, atque ita factu opus est: sed illud quaeso, vidistine aliquando sive Tragicos, sive etiam, per Iovem, Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo excipiuntur, quique poëmata agendo corrumpunt, ac postremo theatri eiiciuntur, tametsi ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac palmam etiam reportarint?

Am. Multos novi tales. sed quorsum hoc?

Luc. Vereor, ne & ipse minus apte imitari videar, alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris sensim ipsam damnare fabulam. Nam ad histrioniam meam quod attinet, non admodum aegre id feram. Ceterum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur, si mecum una cadat, & (mea cul-

σχημονοῦσα. Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησός μοι τὸν λό- 9
γον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιούτων ἀμαρτημάτων
ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρῳ ποι καθηται, οὐδὲν
αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἑμαυ-
τοῦ σοι πεῖραν παρέχω, ὅποιός τις εἰμι τὴν μνήμην
ὑποκριτῆς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέ-
ρων. ὥστε καὶ ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν
ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς
ἱσὺς διεξήκει· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, οὐ πάνυ τι λυ-
πήσομαι.

ΕΤΑΙ. Ὡς εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν τῶν 10
ῥητόρων νόμον πεπροσιμιάσται σοι. ἔοικας γοῦν καὶ κείνα
προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ
ὡς οὐδ' αὐτὸς ἤκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος,
καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ τὰῦτά λέγοντος ἀκούειν

1 Μήμνησο) Ὅρα σύνταξιν τοῦ μέμνησο. C. G.

pa) indecorum appareat. Proinde hoc per totam mem-
neris mihi orationem, quod poëta quidem ipse talium pec-
catorum innocens est, ac procul a scena seiunctus alicubi
sedet, neque quidquam eorum curat, quae in theatro agun-
tur: ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis
scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod
ad cetera attinet, nihil a nuntio Tragico distans. Quare si
quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi
in promptu sit, quod scilicet melius hoc fuerat, & quod
ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exhibi-
laveris, non admodum moleste feram.

Am. Ut bene sane, ita me Mercurius amet, & iuxta
rhetorum leges exordium hoc tibi peractum est. Videris
igitur etiam haec additurus, sermonem non fuisse longum,
teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum
fuisse, si ipsum dicentem audissem: te enim pauca quae-

σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. οὐ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν οὖν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρησθαι, ὥς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἑτοιμός εἰμι. ἦν δὲ διαμέλλης, μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.

II ΛΟΥΚ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διήλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρησθαι μοι· κακέϊνα δὲ, ὅτι γε οὐχ ἔξῃς, οὐδὲ ὡς ἐκείνος ἔλεγε, ῥησὶν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ περιβείς τοὺς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλό τι γένωμαι τοῖς ἀποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ πρόσωπον ἀνελήφότες, χρυσίδας ἡμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνό-τες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνόν, καὶ γυναικῶδες,

dam, &c, quantum licuit, memoriae mandata depromere. An non haec quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia iam tibi praedicta esse: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me usurum te scias, & acutissime sibilaturo.

Luc. Equidem & haec, quae tu commemorasti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque, ut ille, iusta quadam & continua oratione de omnibus dicturum esse; meae enim facultatis hoc minime est: neque rursus illius personae attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui saepenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur, ipsa etiam

καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἵν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μεῖζον τῆς ἐμαυτοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν καταισχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦμοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπᾶσω που πεσὼν τὸν ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι.

ΕΤΑΙ. Οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρὸς με 12 πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν παύσομαί γε πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέφομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀνθρώπων, ὅτι Φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν, οὔτε τῶν ξέκων οὐδένα τέρπονται ὁρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζεται· ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίκεται παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ἥρέμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης

Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur & ipse deprehendar maiorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum dehonestare, ex nuda tecum volo meaque propria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsum terrae affligam.

Am. Homo hic non desinet hodie apud me crebra illa scena atque tragoedia uti.

Luc. Immo definam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Graeciae, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quemquam intueri gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transforment ipsum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitae transfe-

13 μεθιστάσιν. Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ Φορτικὸς ἀκολουθῶν ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν, οὐ πικρῶς, οὐδ' ἀντικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὃν τινα τρόπον βούλοιο, βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὄχληρὸς ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγγετο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκείνῳ ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ παραπέλῃται μετὰ ξυλουόμενος. καὶ μὴν εἰρήνῃ γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν οὖν δεῖ στρατοπέδου. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν, μετὰ ξυλῷ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστειῶς πάνυ

9 Ολίβαν τοῖς οἰκέταις) Ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦ πλῆθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν. V.

ferant. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset admodum insignis & turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Atheniensibus omnibus sese admirationi esse existimabat, & tanquam beatum fuspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum sibi sumferunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis & balneis molestus esset, suis servis premens, & in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perfringeret, Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Praeterea varia illa veste atque purpurea eundem

τὸ ἀνθρώπον ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς οὗτος; καὶ, τάχα τῆς μητρὸς ἐστὶν αὐτοῦ· καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περιέργον, ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσώφρονίσθη, καὶ παραπολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος. Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται 14 πένιαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρὸς με Φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, ἰδόντας ἐλεῆσαί τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτη ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μιᾷ Φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην

exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem iridentes, iam ver adest, dicebant: &, Unde nobis pavo hic? &, Fortassis materna est: & similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam iusto curatiorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaicis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad praesidem ludorum adductum, quod veste tincta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: praecone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare coepisse, ut venia ei daretur tali veste induto; neque enim

ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπὶ ἡνείκε, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς ἐστί. ἀπεφαίνεται τε φιλοσοφία συνῶδον τὴν παρὰ τοῖς τοιοῦτοις διατριβὴν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάσσει δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ.

15 τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον. Ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκλήληται, καὶ πορφύρα, καὶ δυναστεία μετρεῖ τὸ εὐδαιμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρησίας, ἀβέατος δὲ ἀληθείας, κολακεία τὰ πάντα καὶ δουλεία σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκούων τέρπεται κρουμάτων

aliam habere illum. Haec igitur ille laudabat. & praeterea libertatem, quae illic est, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium, quae apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiae consonam esse, moresque puros conservare posse; viroque gravi, & qui divitias contemnere didicisset, & qui secundum ea, quae natura honesta sunt, vivere statuisset, vitam, quae illic vivitur, quam maxime aptam atque accommodatam esse. At qui divitias amat, aurumque stupeat, purpuraque & potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum assentatione & servitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparae mensae, indulgens vino ac rebus venereis, plenus praestigiarum, fraudis atque men-

τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ διεσπορότων ασμάτων, τοῖς
 δὴ τοιούτοις πρέπει τὴν ἐνταῦθα διατριβήν. Μεστὰι 16
 γὰρ αὐτοῖς τῶν Φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγνυαὶ, πᾶσαι
 δὲ ἀγοραί· πάρεστι δὲ πᾶσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν κατα-
 δέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὠτων
 τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδι-
 σίων· ὅς δὲ ρεούσης ἀεννάω τε καὶ θολερῶ ρεύματι,
 πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοι-
 χεία, καὶ Φιλαργυρία, καὶ ἐπιιορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο
 Φῦλον τῶν ἡδονῶν· παρασύρεται δὲ, τῆς ψυχῆς ὑπο-
 κλυζομένης πάντοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῇ, καὶ δικαιοσύ-
 νῃ τῶν δὲ ἔρμος ὁ χῶρος γεγόμενος, δίψης, αἰεὶ πιμ-
 πλάμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις.
 τοιαύτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκα-
 λον ἀγαθῶν. Ἐγὼ γ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπαγγέλει 17
 ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον που γεγόμενος, ἐπιστή-

dacii; aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque
 lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe est:
 talibus videlicet hominibus convenire huius urbis consue-
 tudinem. Hic enim rerum carissimarum ipsis, omnes pla-
 teas, omniaque fora referta esse: ac licere ipsis omnibus
 quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, par-
 tim per aures & nasum, partim per gulam, & per vene-
 rea: qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes
 viae dilatantur. Una enim irruunt & adulterium, & ava-
 ritia, & periurium, & reliqua id genus voluptatum cognata-
 rum natio. A quibus exundantibus, animo undique sub-
 merso, verecundia, & virtus, & iustitia abripiuntur: qui-
 bus carens iam solum semper fiticulosum multis ac feris
 cupiditatibus suppullulat. Talem esse urbem, taliumque
 magistrum bonorum ostendebat. Ego itaque, inquit, quan-
 do primum ex Graecia reversus iam propius accessissem,

σας ἑμαυτὸν λόγον ἀπῆτουν τῆς δεῦρο ἀφίξεώς, ἐκεῖνα δὴ τὰ τοῦ Ὀμήρου λέγων·

Τίττι' αὖ, ᾧ δύστηνε, λιπῶν Φάος ἡελίοιο,
τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἐλευθε-
ρίαν, ἤλυθες, ὅφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάν-
τας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ
κόλακας, καὶ μισαιφονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας,
καὶ Φιλίας ἐπιπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας,
μὴτ' ἀπαλλάττεσθαι, μὴτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι
18 δυνάμενος; Οὕτω δὲ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ
Ζεὺς τὸν Ἑκτορα, ὑπέξαγαγὼν ἑμαυτὸν ἐκ βελέων,
Φασίν, ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκβ' αἵματος, ἔκτε κυδοι-
μοῦ, τολοιπὸν οἰκουρεῖν εἰλόμην, καὶ βίον τινὰ τοῦτον
γυναικῶδῃ, καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτι-
θέμενος, αὐτῇ φιλοσοφία, καὶ Πλάτωνι, καὶ ἀληθείᾳ
προσλαλῶ. καὶ καθίσας ἑμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ

14 Προσιδόμενος) Ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ προστιθέμενος συντάττει. V.

constiti, a meque ipso rationem poposci mei huc adven-
tus, Homericam illam videlicet mecum ipse dictitans:

*Cur autem, infelix, deserto lumine Phoebi,
(Graecia nempe, & felicitate illa atque libertate) Veni-
sti? ut videas loci huius tumultum, sycophantas, salutatio-
nes superbas, epulas, adulatores, caedes, testamentorum
expectationes, & amicitias simulatas? Aut quid tandem
facere decrevistī, cum neque discedere hinc, neque insti-
tutis hisce uti possis? Cum ita mecum consultassem, &
quemadmodum Iuppiter Hectorem, ita me ipsum e telis,
ut ait ille, subducens, eque hominum caede, atque tumultibus,
eque cruore, de cetero domi me continere statui: & vitam
hanc, muliebrem & timidam plerisque visam, antepone-
ns, cum ipsa philosophia, & Platone, & veritate colloquor.
Ac me ipsum quasi in frequentissimo theatro collocans, ex*

μυριάδων, σφόδρα που μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνώ-
 μενα, τοῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλωτα
 παρέχειν δυνάμενα, τοῦτο δὲ πείραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς
 βεβαίῳ λαβεῖν. Εἰ γὰρ χρή καὶ κακῶν ἔπαινον εἰ- 19
 πείν, μὴ ὑπολάβῃς μείζον τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς
 ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆσδε τῆς πόλεως, καὶ
 τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύ-
 ταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσαύτοις δὲ θεάμασι τε καὶ
 ἀκούσμασι πάντοθεν ἔλκουσι, καὶ ἀντιλαμβανομένοις.
 ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν Ὀδυσσεά μιμησάμενον παρα-
 πλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεδεμένον τῷ χεῖρι, δειλὸν γὰρ, μηδὲ
 τὰ ἅτα κηρῶ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκούοντα, καὶ λελο-
 μέν, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον. Ἐνεστὶ δὲ καὶ φιλοσο- 20
 φῖαν θαυμάσαι, παραθεωρῶντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν,
 καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥς-

13 (ὑπερήφανον) Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κηῖται. C. G.

sublimi admodum contemplor ea, quae geruntur: quae par-
 tim eiusmodi sunt, ut multum delectationis ac risus exhibere possint; partim talia, in quibus vir vere constans periculum de se ipso faciat. Nam si malorum quoque encomium aliquod dicere convenit, ne credas maiorem ullam virtutis palaestram esse, aut veriora usquam animorum experimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivitur, consuetudine. Neque enim parum est resistere tot cupiditatibus, tot spectaculis atque aurium illecebris undique attrahentibus ac detinentibus: sed oportet omnino Ulyssis exemplo praeternavigare illa; non quidem ligatis manibus, ut ille, (nam hoc formidolosum foret) neque etiam auribus cera obturatis, sed audientem & solutum, & vere animum supra haec elatum habentem. Licet autem & philosophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum amentiam: bonaque ista fortunae contemnere, ubi aspe-

περ' ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τὸν δ' ἀντὶ πλουσίου, πένη-
 ταί τὸν δέ, σατράπην ἐκ πένητος, ἡ βασιλέα· τὸν δέ
 Φίλον τούτου· τὸν δέ ἐχθρόν· τὸν δέ Φυγάδα. τοῦτο γάρ
 τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρουμένης
 τῆς τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ
 ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ'
 ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυνα-
 στείας· καὶ μεστοὶ περιῖασι πάντες οὐ γιγνομένων ἐλ-
 21 πίδων. Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελαῖν ἐν τοῖς γιγνομένοις
 ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγέισθαι, τοῦτο ἤδη σοι Φράσω.
 πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ, καὶ τὰς
 πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτεί-
 νοντες, καὶ πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ
 καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ Φωνῇ προσ-
 αγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσ-

xeris, velut in scena, ac multiplicium personarum fabula,
 alium quidem ex servo dominum prodire, alium autem ex
 divite pauperem; contra alium ex paupere satrapam, aut
 regem; rursus alium amicum huius, alium inimicum, alium
 etiam exfulem esse. Nam hoc certe vel gravissimum est,
 quod licet Fortuna ipsa testetur sese in humanis rebus lu-
 dere, fateaturque nihil illarum certum ac stabile esse, ni-
 hilo minus tamen qui quotidie ista aspiciunt, & divitias
 expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes ea-
 rum rerum spe, quae non contingunt. Quod autem dixi,
 licere in iis, quae geruntur, ridere, animumque oblectare,
 illud tibi iam exponam. Quomodo enim non ridiculi sint
 divites ipsi, qui & purpuram suam spectandam exhibent,
 & digitorum annulos ostentant, & multas produnt ineptias?
 quod autem omnium absurdissimum est, etiam obvios
 aliena voce salutant, & hoc quasi magno aliquo conten-

ἐβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνεῖσθαι περι-
 μένοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ
 δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν
 ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαν-
 τα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στήθος, ἢ τὴν δεξιὰν
 καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περίβλεπτον τοῖς μηδὲ τού-
 του τυγχάνουσιν ὅδ' ἔστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω
 χρόνον ἐξαπατῶμενον. ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτοὺς τῆς
 ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται.
 Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες 22
 γελοιότεροί νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιβέον-
 τες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀπο-
 κλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκού-
 ειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς
 περιόδου, τὸ Φορτικὸν ἐκείνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἰτίων
 συμφορῶν ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ

tos esse volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero
 fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e longinquo,
 neque ut Persis mos est, sed necesse est propius acceden-
 tem, & sese incurvantem, animo diu iam ante demisso,
 illiusque affectu etiam per corporis similitudinem declara-
 to, pectus aut dextram deosculari: quod beatum atque spe-
 ctabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem assequun-
 tur. Ille vero diu stat se ipsum praebeus decipiendum. Il-
 lorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora oscu-
 landa nos non admittant. Ceterum his multo ridiculi ma-
 gis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media
 nocte surgentes, & totam urbem circumcursitantes, & a
 servis foribus exclusi, canes, & adulatores, & id genus
 alia audire sustinentes. Praemium vero acerbae illius cir-
 cuitionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa,
 coena est: in qua illi, quam multis comesis epotisque

γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλή-
 σαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφοροῦντες
 ἀπίασιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρο-
 λογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμούντων οἱ στε-
 νωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις μαχομένων. καὶ
 μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐτῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς
 παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ καινό-
 23 τaton, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν. Ἐγὼ μέντοι γε πολὺ
 τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείλη-
 φα· καὶ σχεδὸν αὐτοῖς ἐκείνους καθίστασθαι τῆς ὑπερ-
 ηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν παρουσίαν θαυ-
 μάσωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας
 ἑώθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας
 προσεῖπωσι, τί καὶ φρονήσῃν ἐκείνους εἰκός ἐστιν; εἰ δέ
 γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσθε
 τῆς ἐβελοδοουλείας, οὐκ ἂν οἶε τούναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν

praeter animi sententiam, quam multa non dicenda prolo-
 cuti, postremo reprehendentes, aut aegre ferentes disce-
 dunt, & vel ipsam criminantur coenam, vel contumeliam
 aut fordes accusant! Pleni autem & angiportus sunt vo-
 mentibus istis, & circa vilissima quaeque prostibula depu-
 gnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumben-
 tes, circumeundi causam medicis praebent. Quibusdam
 enim, novo fane exemplo, aegrotandi otium non est. Ego
 vero adulatōres longe iis, quibus adulantur, nequiores exi-
 stimo, & propemodum auctores illis existere superbiae ac
 fastus istius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, au-
 rum laudibus extollunt, vestibula mane complent, & ad-
 euntes ipsos quasi dominos appellant, quid quaeso illos
 cogitare consentaneum est? Quod si vero communi de-
 creto vel tantisper abstinerent ab hac voluntaria servitu-
 te, an non putas vice versa ipsos divites ad fores paupe-

ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀβέατον αὐτῶν μὴδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μὴδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὥς τοῦ διὰ τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ οὕτω δὲ ἔχει, μὴδὲν ὄφελος εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μὴδὲ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτῶν, καὶ ἀπευωνίζεῖν τὴν δυναστείαν, ἐπιτειχίσαντα τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπογοιαν ἄγουσι. Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφαν- 24
δον τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθεῖν. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων, πολλῶ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἶε τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαι μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα

rum venturos esse, ultro rogantes, ne ignobilem, & absque teste latentem suam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni usu remotam mensarum pulchritudinem, & domorum magnitudinem esse paterentur? Neque enim tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos atque felices sese existimari. Atque ita fane res habet, ut neque pulchrarum aedium, neque auri, neque eboris ulla domino sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, & vilem reddere potentiam, contemptum hoc quasi munimentum divitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes, talia facitare, tolerabilius merito existimetur: verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum est. Quomodo enim me putas animum affectum

τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα, καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ Φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλὰ γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δρά-
 25 ματος. Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνε τῶν κολάκων εἰκάσομεν; οὐκ ἐμφοροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ Φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὑστατοί, πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν; οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ἄσαι προήχθησαν καὶ ταῦτα μὲν οὖν γελοῖα ἡγεῖτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὥνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργα-

5 Μεταλαμβάνουσι) Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένον. V.

esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui aetate provecti sunt, adulatorum turbis immixtum, & illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo festantem, & cum iis, qui ad coenam vocant, sermones conferentem, ceteris insigniorem & magis conspicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant. Nam quae in conviviis designantur, cui quaeſo adulatorum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secum volunt: si qui vero ipsorum urbaniores paulo sunt, saepenumero etiam cantare non erubescunt. Atque haec quidem ille ridicula censebat. Praecipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur, virtutemque ipsam venalem

στῆρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεία τὰς τούτων διατρι-
βάς· ἡξίου γὰρ τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάξοντα,
πρῶτον ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων. Ἀμέ- 26
λει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς
ἀξιοῦσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρ-
κῶν, καὶ πάσης περιουσίας καταφρονῶν· τοσούτου δέων
ὀρέγεσθαι τῶν οὐδὲν προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τῶν ἑαυ-
τοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ
πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ἐπιβῆναι αὐτοῦ
πολλῶν ἐτῶν ἡξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι
διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφῶς· ὅτι τούτων μὲν Φύ-

9 Οὐδὲ ἐπιβῆναι) Ἀργῆς τοῦτο
καὶ ραθύμου ψυχῆς καὶ μὴ εἰ-
δυίας εἰς δέον χρῆσθαι τῷ κτήματι·
ἢ γὰρ ἔχρην φιλοσοφεῖντα· μηδὲ
τὴν ἀρχὴν κεκτησθαι, ἢ τῆς πα-
τρώβης ὑποσύσης τῆς κτήσεως ἀπε-
σκεινᾶσθαι τὸ ἀσχολίας παραίτιον,
ἀλλὰ μὴ κεκτημένοι ἐτάσιον ἄλλο
ἄχθος περιφέρειν, ὥσπερ οὐ φθο-
ροῦντα τῆς τοῦ ἀγροῦ περισσῆς καλ-
ιεργίας, καὶ τῆς ἐκ ταύτης τοῖς
χρῆζουσιν ἀφελείας· ὥσπερ οἶμαι
καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης τοῖς ἄλλοις

ἀφῆκε μὴλόβοτον τὴν κατὰ ἀγροῦς
κτησίαν. ὥστε οὐ κατὰ Κράτητα Νι-
γρίνω τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς
ἐπαινον ἀδίκως κρίνειν ἐπισταμίαν
ἀνδρί. V.

10 Ἄλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ
εἶναι διωμολόγει) Λουκιανῷ καὶ
τοῦτύγραμμα,
Ἄγρὸς Ἀχαιμενίδου γινόμενι πότε,
νῦν δὲ Μενίππου·

Καὶ πάλιν ἐξ ἐτέρου βήσομαι
εἰς ἕτερον·
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με πότε - V.

tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponas-
que illorum scholas vocabat. Censebat enim, eum, qui di-
vitiis contemnere alios docere vellet, primum se ipsum
quaestu superiorem gerere debere. Quod & praeftabat
ipse, non solum gratis conversando ac differendo cum vo-
lentibus, sed & indigentibus necessaria subministrando,
omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum
aberat, ut aliena expeteret, ut ne suarum quidem rerum,
quae corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem
non procul ab urbe situm habebat, iam tot annis ne invi-
sere quidem dignatus fuerit. Immo ne suum quidem pror-
sus esse affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura

σει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δὲ σπώται νομιζόμεθα, καὶ πεῖδαν ἢ προθεσμία παρέλθη, τῆνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐβέλουσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέριτον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐϑ' ἅπασιν δὲ τούτοις, τῆς
 27 διανοίας τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἡμέρον τοῦ τρόπου. Παρῇ-
 νει δὲ τοῖς συνούσι μὴτ' ἀναβάλλεσθαι τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὀριζομένους ἑορ-
 τὰς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ δεόντα ποιῆσειν. ἡξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων κατεγνωνκώς Φιλοσόφων, οἱ ταύτην ἀσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσῃσι τοῦτο

istarum rerum nullius domini fumus, lege autem & per
 successionem usum earum in tempus incertum accipientes,
 temporarii possessorum habemur: quo exacto tempore, alius
 easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non
 parva praebebat imitari volentibus exempla, victus scilicet
 frugalitatem, exercitiorum iustum modum, vultus mode-
 stiam, & vestitus mediocritatem, & super omnia haec com-
 positam mentem morumque mansuetudinem. Monebat se-
 cum versantes, ne bene agendi tempus prorogarent, ut
 multis solemne est, certum sibi tempus praefinientibus, aut
 festos dies, aut solemnes conventus, quibus auspicentur
 non mentiri, & recte agere. Morae enim expertem esse il-
 lum ad honesta impetum debere volebat. Ostendebat etiam,
 se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se
 adolescentes putant, si multis tormentorum necessitatibus

μὲν δὲ οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγοῦντες· οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύνοντες. Ἦγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς 28
 ψυχαῖς τὸ στεῖρρόν τοῦτο καὶ ἀπαθεῖς κατασκευάσαι, καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦτο μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐστοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηται. πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν οὕτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἓνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμεταστρεπτί Φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον διακείμενος. Ἦδη δὲ τούτων ἀποστὰς, τῶν ἄλλων αὐ- 29
 θις ἀνθρώπων ἐρέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς διεξήκει, καὶ τὸν ὠθισμόν αὐτῶν, καὶ τὰ θεάτρα, καὶ τὸν ἱππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰς

atque laboribus sustinendis exerceant; vincere plerique iu-
 bentes, alii flagris caedentes, & si qui elegantiores, etiam
 ferro cutim perradentes. Putabat enim ille, multo prius in
 animis duritiem istam & firmitatem contra dolores ac per-
 turbationes parandam esse; eumque, qui homines optime
 instituere velit, partim animi, partim corporis, partim
 etiam aetatis, & prioris educationis rationem habere debe-
 re, ne ea, quae vires excederent, imponendo, reprehensionem
 incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo esse dicebat, dum praeter rationem ita supra vires intenderentur.
 Unum autem etiam ipse vidi, qui cum iam ea apud illos
 mala degustasset, audita statim vera doctrina, irrevocabili
 cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo
 refectum cernere erat. Iam vero ab istis ad alios digres-
 sus, urbis tumultus, & turbae conflictus, persecutus est,
 & theatra, & Circum, & aurigarum statuas, & equorum

- τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τοὺς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ
 τούτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία,
 καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπέιληπται.
- 30 Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρου δράματος ἤπτετο τῶν ἀμφοῖ
 τὴν νεκυίαν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προστιθεὶς,
 ὅτι μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον
 τὸν βίον προείναι, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ
 ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. ἃ δὲ καὶ μεταξὺ
 λέγοντος αὐτοῦ γελᾶν προήχθη, ὅτι καὶ συγκατορύτ-
 τειν ἑαυτοῖς ἀξιῶσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν
 ἔγγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύ-
 οντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν παρὰ
 τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς
 τάφοις· ἐνιοὶ δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἄνθεσιν, εὐήθεις
- 31 ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευταίαν διαμένοντες. Εἰκάζειν οὖν
 ἡξίου, τί πέπρακται τούτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα

nomina, deque iis ipsis in angiportis colloquia: frequen-
 tissimum enim revera equorum insanum studium, quod iam
 & multos summae existimationis viros invasit. Post haec
 quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quae circa
 funera & testamenta agitantur, hoc addens, unam hanc
 vocem Romanos per omnem aetatem veram emittere; ea
 intelligens, quae in testamentis scribuntur, [quia verentur,
 dum in vivis sunt,] ne sibi veritas noceat. Quae vero dum
 ab eo dicebantur, risum tenere non potui: [haec nimirum
 sunt] quod & secum sepeliri ignorantiam suam velle eos
 aiebat, & stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum
 hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant
 carissima, comburere eodem rogo secum mandant; alii &
 servos certos ad sepulcra adstare, alii etiam cippos fertis
 coronari praecipunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte
 manentes. Coniecturam igitur inde fieri volebat, quid in

περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκῆπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελὲς οἶνον ὠνούμενους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας, τοὺς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαιρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερφανούντας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μάλιστα διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μὴδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις παρανομοῦσι, καὶ τοὺς ὅρους συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἥδη καὶ παρὰ θύραν εἰσβιαζόμενοι. Σολοικισμόν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῶν ἡδονῶν. Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καί κεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τοῦ Μῶμου τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν, οὐ προ-

32

vita ab illis actum fit, quando talia de iis, quae post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conviviis cum croco & odoribus effundunt: qui media etiam hieme rosis opplentur, quas, dum rarae sunt & intempestivae, amant; tempestivas, & a natura, nullo cogente, datas, tanquam viles fastidiunt. Hos illos esse, qui & unguenta bibunt, & quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus scirent, sed & in hisce peccarent, sineque earum confunderent, animum voluptatibus undique conculcandum permittentes, & quod in Tragoediis atque Comoediis dicitur, alia quavis parte potius, quam per patentem ianuam, irruentes. Soloecismum igitur vocabat tale voluptatum genus. Ceterum & hoc ex eadem sententia dicebat, prorsus Momi dictum imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem Deum, quod cornua ante oculos

θέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἠτιάτο τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τοῦ στεφάνου τὸν τόπον. εἰ γὰρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἰὼν τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἔχρῃν αὐτοὺς στέφεισθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε τὴν αναπνοὴν, ἢ ὡς
 33 πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. Καὶ μὲν καὶ κείνους διεγέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ περμμάτων περιεργίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρόνιαι τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς πραγματείας ὑπομένειν. ὑπέφαινε γοῦν τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς εἴνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ' ὅσους ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν. οὔτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, οὔτε βρωθέντων, ἡδὴ γε-
 νέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονὴν λαμπρὴν

10 Τῆς ἡδονῆς) Περὶ ἡδονῆς, καὶ ρυγχος, καὶ τούτου μὲν ἐπὶ τεσσάρων δακτύλων μῆκος ἐκτεταταί, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου μὲν ἐπὶ τεσσάρων δακτύλων μῆκος ἐκτεταταί. V.

non possuisset: ita & ipse inscitiae arguebat eos, qui collas in capite gestabant. Nam si odore, inquiebat, violarum rosarumque delectantur, sub naribus potissimum eas collocari oportebat, iuxta ipsum, quam proxime fieri potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent. Eos quoque irridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis coenis adhibent, dum condimentorum varietatem, & cupediarum bellariorumque curiosam compositionem sectantur. Nam & hos brevis ac momentaneae voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat. Indicabat autem, quatuor illos digitorum causa totum hunc suscipere laborem solere, quorum mensuram vix longissimum hominis guttur aequet: neque enim antequam edant, ullam ex emtis tanto pretio cibus voluptatem eos capere; nec devoratis, suaviorem, quam quae ex ceteris viliori-

οὖν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τσαυτῶν
 ἀνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πᾶσχειν ἔλεγεν αὐτοὺς,
 ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας,
 ὧν ἀπασῶν φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαι-
 ρουμένοις. Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις ὁρωμένων πολ- 34
 λα μὲν διεξήκει, τὸ πλῆθος τῶν ἐπομένων, τὰς ὕβρεις,
 τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικροῦ δεῖν ἐκφερο-
 μένους. ἐν δὲ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἑώρακε, πολὺ δ' ἐν
 τῇ πόλει τοῦτο καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόν-
 τας γάρ τινες τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλ-
 λειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἣν ὑψηλὸν τι ἢ κοῖλον μέλ-
 λωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτοὺς, τὸ και-
 νότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος
 μὲν ἀλλοτρίου δεῖπνοῦντες μὴ δέονται, μὴδὲ χειρῶν, μὴ-
 δὲ τῶν ὠτῶν ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἄλλο-

bus fit, repletionem reddi. Restare igitur, ut illam, quae
 velut in transcurfu percipitur, voluptatem, tam grandi pe-
 cunia mercentur. In haec autem absurda delabi eos minime
 mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum
 ignari, quas omnes Philosophia iis suppeditat, qui laborare
 volunt. De iis autem, quae in balneis aguntur, multa com-
 memorabat: multitudinem prosequantium, contumelias,
 eos, qui servis impositi gestantur, ac quasi efferuntur. Unum
 autem maxime ac praeter cetera odisse visus est, quod in
 urbe frequens, & in balneis valde familiare. Prae-euntes enim
 quosdam ex servis clamare oportet & admonere, ut ante
 pedes prospiciant, si quid exstantius paulo, aut cavum
 praetergrediendum sit, atque commonefacere eos, (id quod
 absurdissimum est) quo scilicet sese incedere meminerint.
 Indignabatur itaque, si, cum ederent, alieno ore non in-
 digerent, aut manibus; neque cum audirent, aliorum au-
 ribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac sani,

τρίων δέονται προσφομένων, καὶ ἀνέχονται Φωνὰς ἀκού-
 οντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας, καὶ πεπηρω-
 μένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς
 35 ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. Ταῦ-
 τά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν
 λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθιπῶς, μὴ σιω-
 πῇσιν πεφοβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ
 τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς
 αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκληλημένος· εἴτα πολλῇ συγχύσει
 καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν ἰδρῶτι κατέρρέο-
 μην, τοῦτο δὲ φθέγγασθαι βουλόμενος ἐξεπιπτὸν τε
 καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε Φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶτ-
 τα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. οὐ γὰρ
 ἐξεπιπολῆς, οὐδ' ὥς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο.
 Βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐ-
 στόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἶόν τε εἰπεῖν, διέκο-

ad prospiciendum opus haberent, ac sustinerent voces au-
 dire, quae miseris hominibus & excaecatis convenirent :
 audiunt enim easdem in foro, & medio die, [viri amplif-
 fimi] quibus demandata est urbium cura. Haec atque hu-
 iusmodi alia multa oratione persecutus, dicendi finem fe-
 cit. Ego vero interim, dum loquebatur, stupens ausculta-
 bam, metuens, ne conticesceret. Ubi vero loqui desit, il-
 lud nimirum, quod Phaeacibus olim accidit, ego quoque
 passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulsus con-
 fliti : deinde multa confusione atque vertigine correptus,
 sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac re-
 tro inhibebat ; ipsaque vox intercidebat, & lingua tituba-
 bat : postremo animi pendens lacrimabar. Neque enim sum-
 mam dumtaxat cutem perstrinxerat, aut leviter me eius
 oratio terigerat, sed altius & letale vulnus erat : scire
 enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est,

ψε τὴν ψυχὴν. εἰ γάρ τι δεῖ καὶ μὲ ἤδη φιλοσόφων προσ-
 αἵσασθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπέειλη. Δοκεῖ 36
 μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῶ τινι ἀπαλῶ
 προσεοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ
 μεστοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λό-
 γων, οὐ μὲν πάντες εὐστοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν
 αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ
 δέοντος ἀδιασί· καὶ ἀπτονται μὲν καὶ οὗτοι τῆς ὁδοῦ,
 τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς
 σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν
 μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν
 τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτο-
 νίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκο-
 πόν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης
 τῆς ὁδοῦ· ἦν δὲ ποτε καὶ ἀφίκεται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην

15 Ἐπιλίγδην) Ἄχρι τοῦ ἐπιξέσαι μόνον. V.

animus traiecit. Quod si iam decet nonnihil & me philo-
 sophicos attingere sermones, ita de hisce existimo. Videtur
 mihi animus hominis, bona indole praediti, admodum si-
 milis esse scopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita
 multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis ge-
 neris orationibus habent: ceterum non omnes certo iacu-
 lantur, ac destinata feriunt; sed alii nervo nimium inten-
 to, vehementiori, quam par est, impetu telum emittunt: &
 hi quidem recta insistentes via scopum pertingunt, sagittae
 autem ipsorum non manent, sed prae vehementia ictus
 penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum
 relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate vi-
 rium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum usque
 non perveniunt, sed languente impetu, saepenumero in
 medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum
 contingant, summum illum quidem leviter perstringunt,

ἄπτεται, βαθείαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν· οὐ γὰρ ἐπ'
 37 ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπεστέλλετο. "Ὅστις δὲ ἀγαθὸς το-
 ξότης, καὶ τούτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκρὰ βῶς οἴφεται
 τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακός, εἰ μὴ στερρότερος
 τοῦ βέλους· γίνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί.
 ἐπειδὴ δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηλικαῦτα χρίσας τὸ βέλος οὔτε
 ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, οὔτε ὀπῶ, καθάπερ
 τὰ Κουρήτων, ἀλλ' ἡρέμα δηκτικῶν τε καὶ γλυκεῖ Φαρ-
 μάκῳ τούτῳ χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ
 μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει
 τε, καὶ πολὺ τοῦ Φαρμάκου ἀφίησιν. ὃ δὲ σκιδνάμενον
 ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ
 ἡδοναὶ καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐ-
 τὸς ἔπασχον, ἥσυχῃ ἄρα τοῦ Φαρμάκου τὴν ψυχὴν
 περιβέοντος. ἐπῆει δ' οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκεῖνο
 λέγειν,

altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim va-
 lido impulsu emissae fuerunt. At qui bonus iaculator est,
 atque huic nostro similis, principio quidem diligenter sco-
 pum perspiciet, num valde mollis, num rursus nimis soli-
 dus, & telo impenetrabilis. Sunt enim scopi quidam invul-
 nerabiles. Ubi autem haec omnia perspecta habet, tum de-
 mum tincta sagitta, non veneno, quemadmodum Scytharum
 sagittae tinguntur, neque opio, ut Curetum, sed sen-
 sim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta, certo
 iam iaculatur. Telum autem, valide quantum satis est im-
 pulsus, eousque penetrans ut inhaereat, intus manet, &
 multum medicamenti emittit, quod videlicet dispersum,
 totum circumquaque animum ambit: hinc est, quod oble-
 tantur, & lacrimas inter audiendum emittunt. Quod &
 mihi accidit, sensim medicamento illo animum mihi perva-
 gante. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipsi dicere:

Βάλλ' οὕτως, αἱ κέντι Φόως ἄνδρεςσι γένηται.

Ὡςπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάν-
τες μαίνονται, ἀλλ' ὅποσοι αὐτῶν τῇ Ρέα λαμβάνου-
ται, οὗτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται τοῦ πά-
θους, οὕτω δὲ καὶ Φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔν-
θει καὶ τραυματαίαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπὴν τι ἐν τῇ
φύσει Φιλοσοφίας συγγενές.

ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεϊὰ γε, 38
ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς ὡς ἀλη-
θῶς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος. ὥστε
καὶ μεταξὺ σοῦ λέγοντος ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ καὶ
παυσαμένου, ἄχθομαι. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σέ εἴπω,
τέτρωμαι καὶ μὴ θαυμάσης· οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ
πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσῶντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι
λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες ἐτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μα-
νίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ ἐκφρονες γίγνον-

Sic iace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipforum a Rhea corripuntur; iique audito carmine, prioris affectus remiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes a Deo inspirati ac faucii abeunt; sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiae cognatum subest.

Am. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemorasti! quantaque revera ambrosia, quanto loto saturatus, me infcio, fuisti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc deficiente, moerore afficior, & ut tuis verbis utar, faucius sum. Neque vero mireris: nosti enim, eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripì, sed & si quos alios ipsi in ea infania momorderint, etiam illos mente deiici, atque in furorem

ται. συμμεταβαίνει γάρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δήγματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας διαδοχή.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾶν ὁμολογεῖς;

ΕΤΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαι γέ σου κοινήν τινα τὴν Θεραπείαν ἐπινοεῖν.

ΛΟΥΚ. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

ΕΤΑΙ. Ποῖον αὖ λέγεις;

ΛΟΥΚ. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

verti folere. Nam simul cum morfu etiam morbi istius quidam in alium transfertur, & propagatur, fitque infaniae istius multiplex successio.

Luc. Itaque etiam ipse nobis iam amare te confiteris?

Am. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque invenias.

Luc. Ergo Telephi illud necesse erit facere.

Am. Quodnam illud dicis?

Luc. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundum esse, & ab illo medicinam petendam.

Δ Ι Κ Η Φ Ω Ν Η Ε Ν Τ Ω Ν .

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανειψίωνος ¹
 ἐβδόμη ἰσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σῆγμα πρὸς τὸ
 Ταῦ ἐπὶ τῶν ἐπτὰ Φωνήεντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ
 ἀρπαγῆς, ἀΦηρῆσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ
 ἐκφερομένων.

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὧ Φωνήεντα δικασταὶ, ὀλίγα ἡδικοῦ- ²
 μην ὑπὸ τουτοῦ τοῦ ταῦ, καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ
 καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην,
 καὶ παρήκουον ἕνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος,
 ἦν ἴστε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας
 συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἤκει πλεονεξίας, καὶ
 ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν,

9 Καταίροντος) Καταπλίστοντος,
 κατερχομένου. V.

13 Οὐκ ἀγαπῶν) Οὐκ ἀρκούν-
 μενος. V.

I U D I C I U M V O C A L I U M .

ARCHONTE Aristarcho Phalereo, septima Octobris,
 actionem instituit Σῆγμα adversus Ταῦ apud iudices septem
 Vocales, de vi & rapina bonorum; spoliari se dicens omni-
 bus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

QUAMDIU, o iudices Vocales, non admodum gravi-
 bus iniuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abu-
 tebatur, & eo se inferebat, ubi nullum ei ius erat, damnum
 non graviter tuli; nonnulla etiam, quae dicebantur, au-
 divisse me dissimulabam, propter modestiam, quam noster
 me servare cum erga vos, tum erga alias syllabas: post-
 quam vero eo avaritiae & amentiae pervenit, ut non mo-
 do non sit contentum iis, quae ego saepe dissimulavi, ve-

- 5 Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας,
 εἴτε Κάδμος ὀνησιώτης, εἴτε Παλαμῆδης ὁ Ναυπλίου,
 (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν
 ταύτην,) οὐ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βε-
 βαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλ-
 λά καὶ ποιότητος, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνά-
 μεις συνείδον. καὶ ὑμῖν μὲν, ὧ δικασταί, τὴν μείζω δε-
 δώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι.
 ἡμιθῶνοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκου-
 σθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν
 ἓνια τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ Φωνὴ πρόσεστι καθ' αὐτά.
 τὰ μὲν οὖν Φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τού-
 6 τους. Τὸ δὲ Τ τοῦτο, εὐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖροσι ὀνομά-
 σαι ῥήματι, ἢ ὧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ
 ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὀραθῆναι,
 τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον, τοῦτο

& aequum evertit. Et qui primus nobis has leges fixit, sive Cadmus fuerit ille insularis, sive Palamedes Nauplii filius, (sunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quae debeat esse prima, quae secunda; sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulae nostrum, perspexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valeatis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per se ulla est. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duae quaedam bonae ex vobis, & auditu decenti, ἄλφα scilicet, & ὑψιλόν, [eius misertae]

οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πρόποτε βιασά-
μενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελᾶσαι πατρῶων,
ἐκδιᾶξαι δὲ ἐμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὥς
μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπό-
τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν. Ἐπειδή μουν ποτὲ Κυβέ- 7
λῳ (τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνιον οὐκ ἀηδὲς, ἄποικον, ὥς ἐπέ-
χει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον
ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ κωμω-
διῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιωτίος μὲν,
ὥς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιῶντι
λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν
τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ
ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με
τῶν συγγεγεννημένων μοι, συνήθειαν ὥμην συντεθραμ-

9 Λυσίμαχος) Οὗτος γὰρ πρῶ- ταῦ μεταβολῆς, τέτταρα καταγλω-
τος ἤρξατο οὗς τοῦ σίγμα εἰς τὸ μήσας εἰπεῖν καὶ τήμερον. V.

convenissent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi
maiores vim, quam ullae unquam literae, inferre ausum est.
Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, praeterea
ex ipsis etiam coniunctionibus & praepositionibus expel-
lere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ul-
terius nequeam. Verum iam tempus est dicere, unde & a
quibus initiis coeperit. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id
oppidum est non iniucundum, colonia, sicuti fertur, Athe-
nienfium) adduxeramque mecum fortissimum ῥῶ, ex vici-
nis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quen-
dam poetam, Lyfimachum nomine, genere, quantum ap-
parebat, Boeotium, sed qui se tamen e media Attica oriun-
dum dici volebat. Apud hunc hospitem ego huius ταῦ avi-
ditatem deprehendi. Quod dum paucis aggrederetur dicere
τετταράκοντα, privans me meis cognatis, existimabam eam
esse consuetudinem literarum, quae una essent educatae.

μένων γραμμάτων ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπι-
σπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἰστὸν ἦν μοι τὸ
8 ἄκουσμα, καὶ οὐ πάντι ἐδακνόμενην ἐπ' αὐτοῖς. Ὅπο-
τε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίτερον εἰ-
πεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, εἶτα ἀπερυθρίασαν,
καὶ βασιλίτταν ὀνομάζειν, οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγαν-
ακτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ
σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀδυμοῦντι,
καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθήσόντων, σύγγνωτε τῆς δι-
καίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα
ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων καὶ συνε-
σχολακότην μοι γραμμάτων κίσσαν μου, λάλον ὄρ-
νεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν
κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δέ μου φάσσαν ἅμα νήσ-
σαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου.

11 Ἀφαιρουμένη τῶν συνήθων) τάσσεται. Ὅμοιος ἐπὶ μ' ἀφίλε-
Ἀπὸ τοῦ ἀποστερούμενον ἢ ὅτι σὲ γι' αὐτήν. V.
καὶ τὸ ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συν-

Praeterea cum τήμερον & similes quasdam voces ad sese
pertraheret, diceretque eas esse suas, audiebam patienter,
nec vehementer admodum me ea res mordebat. Verum
postquam, sumto ab his initio, eo audaciae processisset
etiam, ut καττίτερον, κάττυμα, & πίτταν pronuntiaret,
deinde, abiecto omni pudore, βασιλίτταν quoque nomi-
naret: haud leviter sum commotus, & ira accensus, timens,
ne quis temporis successu etiam σῦκα, τῦκα appelleret. Oro
autem vos per Iovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio
destituti, iustam indignationem feratis. Neque enim parvum
hoc, aut vulgare periculum est, cum assuetis & familia-
ribus me rebus spoliatis; nam κίσσαν [id est, picam] avem
meam loquacissimam, ex medio, ut ita dicam, sinu abre-
ptam, κίτταν appellavit. Quin & φάσσαν, [id est, palum-
bum] una cum νήσσαις [id est, anatibus] & κοσσύφοις,

περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπασεν ἀνόμως Ἱμητ-
 τὸν, ὁρῶντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. Ἀλλὰ 9
 τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετ-
 ταλίαν ἀξιοῦν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκέκλεικέ μοι τὴν
 θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις Φεισάμενον σεύτλων
 ὡς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πᾶσσαλόν μοι καταλιπεῖν.
 ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
 αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγδον ἀπο-
 σπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀΦελομένην τὴν Σμύρναν· μήτε
 τῷ ξυ πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγρα-
 Φέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν
 γὰρ γείτονί μου ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ'
 αὐτῷ Φυτεύσαντί μου τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί με
 ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. ἀγὼ μὲν τοιοῦ-

[id est, merulis] interdicente Aristarcho, eripuit. Pertra-
 xit etiam ad se non paucas μέλισσας [apes.] In Atticam
 vero veniens, ex media illa regione Ἱμηττὸν praeter ius
 rapuit, idque vobis ipsis aliisque syllabis videntibus. Ve-
 rum quid ego ista commemoro? tota me Thessalia expu-
 lit, vultque eam Thetraliam dici? Toto insuper [θάλασ-
 ση] mari sum exclusus. Neque a [σεύτλων] betis hor-
 tensibus sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne [πάτ-
 ταλος] paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod vero lite-
 ra sum iniuriarum patiens, vos ipsi mihi testes estis: ne-
 que enim unquam accusavi literam ζῆτα, quae mihi σμά-
 ραγδον abstulit, & totam Σμύρναν furripuit; nec ipsi etiam
 ξυ, omnia [συνθήκαι] foedera rumpenti, litem intendi,
 ipso etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam iniuriam
 ferente. Etenim vicino meo ῥῶ venia danda, quod morbo
 laborans meas apud se μυρρίνας [id est, myrtus] plantarit,
 & aliquando atra bile percitum me [ἐπὶ κόρρης] in faciem

- 10 τον. Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικρῷ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, Φωνήεντας δικασταί, τοῦ μὲν δ λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους τοῦ θῆτα κρούοντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς κολοκύνθης ἐστέρησθαι τοῦ ζῆτα, τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρ-
- 11 κέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τουτί ταῦ; Τὸ δὲ ἄρα οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τουτονὶ τὸν τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρε-

11 Γρύζειν) Γρύττειν γὰρ λέγεται. V.

percusserit. Talis quidem ego sum. Hoc vero ταῦ quam sit natura violentum adversus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abstinerit, consideremus; sed & δέλτα & θῆτα & ζῆτα, & prope omnia literarum elementa iniuria affecerit. Arcesse mihi laesa Elementa. Auditis, Vocales iudices, ipsum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere iubet; quod sane contrarium est omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, & capiti capillos evellens, eo quod privatum est [κολοκύνθη] cucurbita. Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν & σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne γρύζειν quidem [id est, mutire] illi porro liceat. Quis ista quaeso ferat? aut quae poena satis magna erit tam scelestο Tau? Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus laedit, sed iam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis.

σθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὧ δικασταί· μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὧ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν Φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βούλεται· τὸ δὲ παρειαυτοῦ τάλον εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ᾧ πασι προεδρίαν ἔχειν ἀξιούν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλῆμον γάρ ἐστὶν ἀληθῶς) τλῆμα πεποίηκε τὸ κλήμα. καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ὧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἴξει Φασί, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τού-

3 Τὸ μέρος) Ἀπὸ τοῦ ὅσον κατ' αὐτό. V.

Immo vero, Iudices: interim enim res humanae rursus me admonuerunt γλώσσης, [id est, linguae:] nam me hac quoque ex parte extrusit, & γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguae vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod coeperam, hominibusque patrocinator in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere & discerpere conatur. Cum quis pulchrum quippiam videns, id καλὸν [pulchrum] appellare velit, hoc ταῦ ex transverso irruens τάλον ipsum dicere cogit: adeo cupit in omnibus primas sedes obtinere. Rursus alius quippiam dicit, περὶ κλήματος [id est, de palmitis:] hoc vero, est enim re vera τλῆμον, [id est, miserum] τλῆμα facit, quod erat κλήμα. Nec plebeios tantum homines iniuria afficit, sed iam etiam magno illi regi, cui fama est ipsam terram & mare cessisse, atque naturam suam mutasse, in-

τῷ ἐπιβουλεύει καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέ-
 12 Φηνεν. Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς Φωὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ
 ἔργῳ δὲ πῶς; κλαίουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην
 ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ
 ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τού-
 του σώματι Φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ
 μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοι-
 οὔτῳ ξύλα τεκτῆναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ'
 αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν
 πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τούτων οὖν ἀπάντων ἔνε-
 κα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ
 μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὴν τοῦ ταῦ τιμω-
 ρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην
 ὑποσχεῖν ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργή-
 θη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

fidiatur, & ex ipso, cum Kῦρος sit, τῦρον [caseum] quen-
 dam efficit. Atque in hunc modum vocem hominum lae-
 dit. Quomodo vero re ipsa & opere eisdem laedat, au-
 dite. Plorant homines, atque suae fortunae vices deflent,
 atque ipsum saepe Cadmum execrantur, quod ταῦ in ele-
 mentorum genus invexerit: aiunt enim, Tyrannos eius li-
 terae corpus secutos, atque figuram imitatos, postea si-
 mili figura cruces fabricasse, quibus homines affigerent:
 atque ex hoc huic tam perniciosae fabricae pessimum no-
 men obvenisse. Propter ista omnia, quot mortibus ipsum
 ταῦ dignum esse censeis? Ego quidem existimo, merito hoc
 solum ad supplicium ipsius ταῦ relinqui, ut poenam in sua
 illa figura sustineat, quae sane ut crux esset istius opera
 effectum est, nomenque etiam apud homines sortiretur.

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

ΤΙΜΩΝ. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ.
ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

ΤΙΜ. **Ω** ΖΕΥ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἑφέστιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνημος γινόμενος ὑπερίδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηγνός τεῦ ρυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπή, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω

12 Ἄπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος) Ἀντὶ τοῦ οὐδὲν, εἰ μὴ μόνον ψόφος ποιητικῶν ὀνομάτων. V.

TIMON, SIVE MISANTHROPOS.

TIMON. IUPPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS.
GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

Tim. **Ο** IUPPITER Philie, & Xenie, & Hetaereie, & Ephestie, & Asteropeta, & Horcie, & Nephelēgereta, & Erigdupe, & si quo te alio vocant nomine attoniti poëtae, idque adeo cum in versu faciundo haerent impediti; (tunc enim magno nominum agmine sustines versum labantem, & rhythmum hiantem replēs) ubi nunc fulgur illud tuum tanto strepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans? ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuius sane constare potest, ea omnia nil esse aliud quidquam praeter nugas sonoras, ac fumum plane poëticum, nomi-

τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σου, καὶ ἐκ-
 βόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἐπ-
 ἔσβη, καὶ ψυχρὸν ἐστὶ, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀργῆς
 2 κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον. Θᾶπτον γοῦν τῶν
 ἐπιорκεῖν τις ἐπιχειρούντων ἑώλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν
 ἂν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ Φλόγα· οὕτω
 δαλὸν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν
 ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἶεσθαι
 ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπληθῆσονται τῆς
 ἀσβόλου. ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς
 ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν, πρὸς οὕ-
 τω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, καὶ με-
 γαλαυχόμενος. πῶς γὰρ, ὅπουγε καθάπερ ὑπὸ μαν-
 δραγόρα καθεύδεις; ὃς οὔτε τῶν ἐπιорκούντων ἀκούεις,
 οὔτε τοὺς ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς· λημᾶς δὲ, καὶ ἀμ-

12 Θερμουργὸς) Θερμουργὸς ὁ
 παρακεκλιτημένος καὶ παντολμος. V.

13 Ὑπὸ μανδράγορα) Παροιμία

ὑπὸ τῶν ἀνειμένων καὶ ραθυμῶν,
 παρόσον εἰ τὸν μανδράγορα Φα-
 γόντες ἀνήγαρτοι ὑπνιάττουσιν. V.

num strepitum si demas. Telum autem illud ita decanta-
 tum, & longe feriens, & expeditum, nescio quo pacto
 plane restinctum est, & refrixit, ne tantillulam quidem iræ
 scintillam adversus sceleratos retinens. Inde est, quod per-
 iuri potius metuerint hesternum aliquod ellychnium, quam
 fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titio-
 nem iaculari, ut ignem eius vel fumum haud timeant; hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment,
 quod fuligine operiantur, atque inquinentur. Hinc adeo
 est, quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare au-
 sus est, vir, qui hanc de se opinionem in animis hominum
 facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adversum
 Iovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti sub
 mandragoris recubans periuros non audias, neque iniustos
 aspicias; contra autem lippis & lusciosis oculis ea, quæ

βλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφω-
σαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες. Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ 3
ἄξυθμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν; πολλὰ κατὰ τῶν
ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε πρὸς
αὐτοὺς ἐκ χειρὶν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς
ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσεῖετο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο,
καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμόν, προη-
κοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδόν, καὶ ἡ χιὼν, σωρη-
δόν, καὶ ἡ χάλαζα, πετρηδόν, καὶ ἵνα σοι φορτικῶς δια-
λέγωμαι, ὑετοὶ τε ῥαγδαῖαι, καὶ βῆαιοι, ποταμὸς ἐκά-
στη σταγών. ὥστε τηλικαύτῃ ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγία
ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων
καταδεδυκότων, μόγις ἐν τι κιβώτιον περιωθῆναι προσ-
οκείλαν τῷ Λυκῶρεϊ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρ-

3 Πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων) Εἰ σὴ πληγὴ τὴν ἐκβασιν ἐπιφέρει.
ποτ' ἄλλοτε μάλιστα νῦν ταύτων V.
χρεῖα τῶν ἀποδυσπαιτημάτων. Κατ- 13 Ἐν τι κιβώτιον) Ὡς ἐπὶ τοῦ
αλλήλως ἄγαν καὶ προσφυῶς ἐκά- Νῶε ὁ κατακλυσμός γέγονε. V.

fiunt, videas; neque acriores habeas aures, quam qui ae-
tatis sunt iam proVectioris. Nam cum adhuc iuvenis eras,
ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adver-
sus iniustos ac violentos designabas, sublataque omni in-
duciarum spe, bella cum iis gerebas, neque unquam otio-
sum erat fulmen; aegis concussa illis intentabatur, toni-
tru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnae usque
& usque mittebatur: terrae autem motus ita frequenter
siebant, ut cribri agitationem plane referrent: nix acerva-
tim ruebat, grandinem autem saxa diceres; & ut violentius
dicam & elatius paulo, imbres ῥαγδαῖαι & vehementes
deferebantur in terras; singulae guttae fluvium aequabant.
Quamobrem puncto temporis sub Deucalione tot naves
perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfue-
rit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam

4 ματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. Τοι-
γάρτοι ἀκόλουθα τῆς ῥαθυμίας τὰ πῖχαιρα κομίζῃ παρ'
αὐτῶν, οὔτε θύοντός ἐτι σοι τινός οὔτε στεφανοῦντος, εἰ
μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων καὶ οὗτος, οὐ πάνυ
ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συν-
τελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ᾧ θεῶν γενναϊότα-
τε, ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐγὼ λέγειν
ὅποσάκις ἤδη σου τὸν νεῶν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῶ
σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ
ὑψιβρεμέτης ὤκησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς
γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὥς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς
συλλάβοιεν, ἐτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν Φυγὴν.
ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γίγαντολέτωρ, καὶ Τιτανοκρά-

2 Τὰ πῖχαιρα) Μισθοὺς, τὰ διὰ
τῶν χειρῶν κέρυν· τὰ ἐπὶ χεῖρα, τὰ
ἐπὶ χειρῶν, αἱ ἀνταποδόσεις. V.

8 Οἱ δὲ καὶ αὐτῶ σοι) Ὁμοία
ἡ σύνταξις αὐτῇ τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ τοῦ

Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφῇ,
τῇ οἱ δὲ εἰδίστασαν· ἀπὸ γὰρ τοῦ
τινὲς τὸ οἱ δὲ κεῖται. V.

11 Ὡς βοηδρομήσαντες) Ἀπὸ
τοῦ μετὰ βοῆς ὑραμόντες. V.

generis humani fomitem fervans, quo maiora deinde sce-
lora subolescerent. Ergo pretium ob focordiam ab iis tu-
listi, cui nemo hodie rem sacram facit, nec coronam qui-
dem imponit, nisi forte unus aut alter quasi Olympiorum
corollarium: idque qui tibi praestat, rem se haud sane
perneceffariam facere existimat, sed veteri nescio cui in-
stituto id dandum credit. Illi te, o Deorum praestantissime,
paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore
spolient. Mitto iam dicere, quories templum tuum expila-
rint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam sunt ad-
moliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poetae vocitant, ne au-
sus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui
e vestigio concurrentes comprehenderent sacrilegos, res
suas etiamnum convasantes, ut in pedes se protinus darent.
Sed tu, fortis bellator, & qui γίγαντολέτωρ, & τιτανοκρά-

τῶρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐ-
τῶν, δεκάτηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοί-
νυν, ὦ Φαυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς
παρορώμενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
πόσοι Φαίθοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς οὕτως
ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου; Ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ εἴσας, 5
τάμᾳ εἶπω, τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ
πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφῆνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεο-
μένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν
φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα
ἐγενόμην, οὐκ ἔτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσ-
βλέπουσι οἱ τέως ὑποπτήσασοντες καὶ προσκυνῶντες,
καὶ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρητημένοι. ἀλλ' ἦν που καὶ
ὁδῶ βαδίζων ἐντύχοιμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην

5 Πόσοι Φαίθοντες) Τὴν ἐκπύ-
ρῳσιν διὰ τοῦ Φαίθοντος ὑποδηλοῖ,
ὥσπερ διὰ τοῦ Δευκαλίωνος τὸν
κατακλυσμὸν· δοκεῖ δὲ μὲν καὶ τὴν

θείαν γραφὴν μὴ ἀνεπισήμαντον
τῆς ἐκπυρώσεως διατελεῖν, ἀλλὰ
διὰ Σοδόμων ὑποφαίνειν. V.

τῶρ praedicaris, sedebas, manu decemcubitale fulmen fu-
stinens, interea dum cincinnos aureos otiose tibi atronde-
bant. Haec igitur, o Deorum praestantissime, ecquando
tandem diffimulare defines? Ecquando erit, ut tanta faci-
nora ultum eas? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia
fatis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia
compescatur? De me enim ut dicam, iis, quae ad ceteros
pertinent, omisissis, postquam tot Athenienses exexi, divi-
tesque ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus
egebant, benigne largitus sum, seu, ut verius dicam, post-
quam acervatim, ut in amicos beneficus essem, opes ef-
fudi, atque ea re factum est, ut ad inopiam redactus sim,
illi me ignorant; sed ne aspiciunt quidem, cum tamen an-
tea me revererentur, adorarent, & ex meo penderent nu-
tu. Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurram, ii

παλαιού νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται, δυσάτητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτήρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.

6 Ὡστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἐσχατίαν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδαίνειν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαιρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν βαβῦν τοῦτον ὑπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυμον, (ὕπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοί-

13 Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμ.) Ὑπὲρ γὰρ τὸν Ἐπιμενίδην. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρῆς ἦν χρησμολόγος, οὗ καὶ τὸ, Κρῆτες αἰεὶ ψεύσται, λόγιον· λέγουσι οὐ ἔ-

στι ὑπνώσαντα οὕτω μετὰ ταῦτα ἀναστῆναι παραλλάττοντα καὶ κεκινημένον τὴν διάνοιαν, καὶ εἰς χρησμολογίαν τὸ ἐνταῦθεν λαπεῖν ἀπίδειν. V.

me veluti eversum hominis iamdudum sepulti titulum, & temporis diuturnitate collapsum, praetereunt, ne legentes quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam deflectunt viam, rati quippe visuros se spectaculum aliquod occurfu infaustum, atque averfandum, me, inquam, qui non ita pridem σωτὴρ ἰσῆς & εὐεργέτης fui. Tot itaque malis circumvallatus, in hunc remotum & desertum agrum conceffi; & suspenso ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone & hac solitudine philosophans. Mei certe laboris hoc videor praemium vel maximum consequi, quod plerisque praeter aequum & bonum fortunatos non sum visurus. Id enim mihi molestum est ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac Rheae fili, excutiens altissimum istum somnum ac vere νήδυμον, (nam Epimenidem dormiendo vicisti) statu

μησαι,) καὶ ἀναρρίπισας τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν Φλόγα, ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνθρώπους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἔστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

ΖΕΥΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρεΐᾳ; πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος. σκάπτει δὲ οἶμαι ἐπικεκυφώς ἄλαλος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἤπου Φιλόσοφος ἐστίν· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξήκει καθ' ἡμῶν.

ΕΡΜ. Τί Φῆς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιάσας, ὁ νέοπλουτος, ὁ τὰς ὅλας

ἱ Ἀναρρίπισας) Ἀνάκηνσας. V.
ἱ Ἐκ τῆς Οἴτης) Ἡ Οἴτη ἔστι μὲν τῆς Φωκίδος ὄρος ὕψηλον, οὐ μέντοι καὶ πεφυκὸς φλογας ἀνίσταται· πῶς οὖν τοῦτο λέγει νῦν; εἰ-

κέ μοι, διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ τελευταῖον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ Φιλοκτήτου ὠλοκαυτώθη. V.
7 Πιναρὸς) Ῥυπᾶν. V.

denuo fuscitans fulmen, aut ex Aetnae crateribus accendens, ingenti edita flamma, iram illam Iovis fortis ac manu prompti exferes; nisi forte vera illa sunt, quae de te Cretes, & sepulcro tuo apud se siro fabulantur?

Iur. Quis hic est, Mercuri, qui ex Attica vociferatur ad radicem montis Hymetti, fordidatus, & squalidus, & caprinis pellibus semiamictus? incurvus autem, opinor, fodit; homo garrulus atque audax. Haud dubie Philosphus est: neque enim sermones de nobis adeo impios deblaterasset.

Mer. Quid ais, o pater? tun' ut Timonem Colyttensem, Echecratidae filium, haud noris? Hic ille est, qui nos toties sacris rite factis opipare accepit; ille repente dives,

ἐκατόμβας παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια.

- ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι Φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν.
- 8 ΕΡΜ. Οὕτως μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς θεομένους ἀπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς Φίλους ὅς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἦπαρ, Φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἐταίρους ᾤετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὀσᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περι-

1 Τὰ Διάσια) Ἑορτὴ Ἀθήνησι οὕτω καλουμένη, ἣν εἰώθεσαν μετὰ συγγέντητος ἐπιτελεῖν, θύοντες Διὶ τῇ Μειλιχίᾳ· ἔοικε δὲ καὶ τοῦνομα

ταύτη ἀπὸ τοῦ Διασιαίνειν πεθεῖσθαι. V. Διασιαίνειν δὲ τὸ ἀποτρέψθαι τῆς ἀνίας ἕρα ἐν τῇ Ἱκαρομ. καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκεί. C. G.

qui totas hecatombas macerabat; apud quem splendide solebamus agere Diasia.

Iup. Heu! quae isthaec rerum converfio? illene pridem honestus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, squalidus, infelix, & fossor mercede conductus, uti ex ligone coniicere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

Mer. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia & simplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret, corvis se & lupis gratificari; existimaret praeterea, tot vultures iecur sibi assidue exedentes, amicos esse & sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent. Ii vero nudatis Ti-

τραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ὥχοντο, αὖον αὐτὸν, καὶ τὰς ρίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διΦθερίας, ὡς ὀράς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοῦνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, 9 εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ρίσσι τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ

monis ossibus, & circumrosis, ac medulla, si qua supererat, probe & diligenter exsucta, aridum illum & ab radicibus imis excisum relinquentes, abierunt, ne noscentes quidem amplius aut aspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Itaque ligone, uti vides, & rhenone instructus, urbe prae pudore relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad infaniam adactus, quod certos homines a se antea ditatos praetereuntes superbe videat, ne hoc quidem tenentes, Timon necne dicatur.

Iup. Sane nobis talis vir haudquaquam contemnendus negligendusve est. Infelix enim iure indignaretur, si eadem faceremus ac scelesti illi assentatores, virum talem negligentes, qui nobis, tot caprarum, totque taurorum femora in altaribus cremaverit: eorum certe nidorem etiam in naribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus districtus fui, ingentemque peierantium turbam, nec non eorum,

Θορύβου πολλοῦ τῶν ἐπιορκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ
 ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ Φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλούν-
 των, πολλοὶ γὰρ οὗτοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ'
 ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφίᾳσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ'
 ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ Φιλο-
 σοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομέ-
 νων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγόντων, οὐδὲ ἐπακού-
 εῖν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἡ ἐπιβυστάμενον χρή τὰ ὧτα
 καθῆσθαι, ἡ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα,
 καὶ σώματα, καὶ λήρους μεγάλη τῇ Φωνῇ ξυνειρόν-
 των. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς
 10 ἡμῶν, οὐ Σαῦλον ὄντα. Ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον, ὃ Ἐρ-
 μῆ, παραλαβὼν, ἀπὶ τοῦ παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος ἀγέ-
 τω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ με-
 νέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέ-
 σθωσαν οὕτω ραδίως, καὶ ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότη-

qui per vim rapiunt, tum verò propter metum sacrilego-
 rum, (ii enim bene multi sunt, & quos haud facile quis
 viter, neque nobis connivendi spatium relinquunt) iamdiu
 in Atticam oculos non conieci; maxime postquam Philo-
 sophia, & verbosae illae concertationes inter eos exortae
 sunt. Cum enim inter sese digladiantur, perpetuoque vo-
 ciferentur, non est ut quisquam nostrum preces & vota
 hominum possit exaudire: quare vel obstructis auribus
 otiose sedendum est, aut ab iis molestia confici necesse,
 Virtutem nescio quam, & Incorporèa, & meras nugas
 magna voce connectentibus. Hanc ipsam ob causam eve-
 nit, ut hic Timon, vir fane neutiquam contemnendus, a
 nobis usque adhuc fuerit neglectus. Sed ut ut haec se ha-
 bent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam
 ocissime. Adiungat sibi comitem Thesaurum Plutus; ma-
 neantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex eius

τος αὖθις ἐκδιώκη αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολά-
κων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς
αὐτὸν, καὶ αὖθις μὲν σκέφομαι, καὶ δίκην δώσουσιν,
ἐπειδὴν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμέναι γὰρ
αὐτοῦ καὶ ἀπεστομασμένοι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-
σται, ὅποτε φιλοτιμότερον ἡκόντισα πρώην ἐπὶ τὸν σο-
φιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἐπεῖθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως
εἶναι τινὰς ἡμᾶς τοὺς θεοὺς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν διήμαρτον
(ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυ-
νος εἰς τὸ ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκείνῳ τε κατέφλεξε,
καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ. πληθὺν
ικανὴν ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ
ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὀρᾶσιν.

ΕΡΜ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχληρὸν I I
εἶναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ

10 Ἐς τὸ Ἀνάκειον) Τὸ τῶν λεῖτο· Ἀνακὲς γὰρ αὐτοῖ παρ' Ἑλ-
Δισκοῦραν ἱερὸν Ἀνάκειον ἔκα- λήσαν ἔκαλουντο. V.

aedibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est;
denuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo im-
memores beneficiorum praebent, post videro: eos pleste-
re certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim eius
duo omnium maximi diffracti sunt & retusi, cum illud ve-
hementius paulo in Anaxagoram Sophistam iacularer,
qui discipulis suis persuadebat, nos Deos in rerum natura
non existere; & ab eo aberravi, frustrato ictu: protenta
namque manu tutatus eum est Pericles; fulmen autem in
Castorum aedem cum praeter spem delatum esset, eam
exussit; ipsum autem fulmen tantum non ad saxum com-
minutum est. Quamquam interea satis poenarum luent as-
sentatores, si in re perquam ampla Timonem viderint.

Mer. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem
agere, & molestum esse atque audacem! neque id modo

καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκας μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφώς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Διὰ τί, ὦ ἄριστε Πλούτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

- 12 ΠΛΟΥΤ. Ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πατρῶον αὐτῶν Φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοισ με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτουντες. αὐθις οὖν ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ ἐταίραις

10 Ἐξεφόρει) Ἀπῆνται, ἐξί-
φει. C. G.

12 Δικράνοισ) Δίκρανα πτύα
τινὰ οὐ συνεχῇ, ἀλλὰ διηρημένα,

οἷς ἐφάπτονται τοῦ σαρκοῦ, ἢ κατὰ
δύο ἢ κατὰ τρία· τούτοις δὲ καὶ
λιχμῶσιν ἐν ταῖς ἄλυσιν. V.

causarum actoribus utile est, sed iis etiam, qui Deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans, & magna dicendi libertate in precibus usus, Iovem ad sese advertit denique: sin vero tacitus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus foderet.

Plut. At ego, Iuppiter, ad ipsum non ibo.

Iup. Quid ita autem, optime Plute, me praesertim iubente?

Plut. Quia per Iovem in me iniurius erat, domo me extrudens, ac frustulatum partiens, qui tamen ipsi pater-nus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus haerentem excutunt. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, as-sentatoribus, & meretriculis obii-ciendus? Ad illos, Iuppiter,

παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος. οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκηλλαν, ἀγαπάτωσαν ἄβλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεᾶς ἀμελητὴ προϊέμενοι.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἐτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ 13
σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὁσφύν, ὥς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψιμοίρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιά, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἡΦίει περινοστέιν ἐλευθέρως, οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τὸνναντίον ἡγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων, κατακεκλείσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισί,

3 Οἱ λάροι) Ἀντὶ τοῦ, οἱ ἡδέεις. V. ἢ οἱ ἀδόκηταγοι. C. G. 5 Ἀγαπάτωσαν) Ἀντὶ τοῦ ἀρχέισθωσαν. V. 7 Προϊέμενοι) Ἀμιληταί. V.

me, quaeso, mittas, qui benignitatis modum intelligant; qui me amplectantur, quibus pretiosus sim & desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque & usque versentur, quando illam me potiolem ducunt, acceptoque ab ea rhonone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivant, qui decem talentorum munera sic neglectim abiiciunt.

Iup. Nil tale posthac adversus te Timon faciet: a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati antepone; nisi si lumbos forte sortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi reclusis foribus hac illac vagari, prout libitum fuit, permisit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem adversus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, cla-

καὶ σημείων ἐπιβολαῖς· ὥς μὴδὲ παρακύψαι σοὶ ἐς τὸ
 Φῶς δυνατόν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρὸς με, ἀπο-
 πνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο
 ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ Φροντίδος ἀνάπλεως, συν-
 εσπακῶς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισ-
 μῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ καιροῦ λάβοιο
 παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει
 σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δα-
 νάην, παρθενεύεσθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις
 παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λο-
 14 γισμῷ. Ἀτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας
 μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, οὐ τολμῶντας,
 οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίου γε ὄντας,
 ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορούσας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν
 μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν
 οἰομένους, οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μη-

6 Καὶ ἀποδράσασθαι) Ἀποδράσασθαι παρ' αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν. V.

vibus, & annulo impresso, ut ne oculis quidem obliquis
 lucem tibi fas esset aspicere. Haec igitur apud me lamen-
 tabaris, in tantis tenebris suffocari te dictitans: atque id
 propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contra-
 ctos habebas ob frequentem computandi consuetudinem;
 quin & minitabaris, te quandoque aufugiturum, si quam
 nancisci occasionem posses. Ad pauca ut redeam, gravis-
 simum tibi videbatur, in ferreo aut aereo thalamo virgi-
 nem custodiri, velut alteram Danaën, & sub acribus &
 scelerosis paedagogis educari, Foenore & Ratiocinio. Eos ita-
 que plane ineptos esse dicebas, qui cum te misere amarent,
 possentque frui, non auderent tamen: neque amore suo
 secure uterentur, quibus id liberum esset; sed te pervigili
 custodia fervarent, sigillum aut repagulum oculis haudqua-
 quam demotis aspicientes; seque abunde potiri existiman-

δενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
 Φάτῃ κύνᾳ, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε
 τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ
 κατεγέλας αὐτῶν Φειδομένων, καὶ Φυλαττόντων, καὶ
 τὸ καινότατον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων ἀγνοούντων δὲ ὡς
 κατάρματος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότης ὑπεισιῶν
 λαβραίως ἐμπαροινήσει, τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρα-
 στον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνί-
 διον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἕσας τοῖς
 τόκοις. πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰ-
 τιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὴν εἴγε τὰληθῆ ἔξετάζεις, ἄμω σοι 15
 εὐλόγα δοῶ ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦτο
 ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκό-
 τως ἂν δοκοίη τοὺς τε αὖ κατὰ κλειστον ἐν θύραις καὶ

6 Παιδότης) Παιδοτρίβης, ἀλείπτης, διδάσκαλος, γυμναστής. V.

tes, non si fruerentur ipsi, sed omnibus fruendi faculta-
 tem si praereptum irent; quod plane canem in praesepio
 facitare videmus, qui nec ipse hordeum attingat, nec
 equum esurientem sinat attingere. Insuper, si fatis memini,
 eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & custodirent, &
 (quod prodigii instar sit) in se ipsos zelotypi forent; igno-
 rarent autem, scelestissimum aliquem servulum, aut paedotri-
 bam, clanculum subeuntem, hero inamabili & Diis iratis
 nato subliturum os, dum ad lucernam obscuram, & exi-
 guum habentem ellychnium, paululoque instructam oleo,
 usuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, absur-
 dum non sit, haec olim divitibus obiecisse te, nunc vero
 plane contraria Timoni vitio vertere?

Plut. Atqui si vera lubet inquirere, utrumque meritif-
 simo videbor facere. Nam huius quidem Timonis soluta
 licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod

σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελουμένους, οὔτε προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ Φῶς προάγοντας, ὥς μὴδὲ ὀφθεῖν πρὸς τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστάς, οὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τούτοις δεσμοῖς κατασήμεντας· οὐκ εἰδότες ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν
 16 ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες. Οὐτ' οὖν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μῆτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μῆτε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μῆτε φυλάττοι, μῆτε ζηλοτυποῖ τοπαράπαν, ἀφιεῖς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ'

11 Σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ) Παίξει χρημάτων· ἢ καὶ ἠθικόν τοῦτο ποιεῖ πρὸς τοὺς ῥήτορας οὕτω συνεχῶς καὶ ἀπλοϊκόν. V.

spectat, haberi debet: illos autem, qui me clausum tot ostiis in tenebris detinerent, dantes operam, ut me crassiores redderent & pinguiorem, atque corpulentiores aequo, neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorsus desipere, & in me contumeliosos esse rebar, qui nil peccantem computrescere iuberent tot vinculis impeditum, nescientes interim, post paulo se e vita decessuros, meque fortunatorum cuipiam relictuos. Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque eos rursus, qui me libentius contrectant & infumunt, sed potius eos, qui, quod apprimè in vita utile est, moderationem adhibeant; qui neque prorsus abstineant, neque omnino proiciant, & cuiuslibet obtrudant. Illud enim per Iovem vide, quales, Iuppiter: si quis legitimis nuptiis formosulam aliquam uxorem in ipso aetatis flore duxerit, deinde neque domi custodiat, neque ullo zelotypiae sensu moveatur, noctu & interdiu, qua visum est, vagari per-

ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μα-
 στροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦ-
 τος ἔρᾱν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο Φαίης ἄν,
 ἔρασθ' εἰς πολλάκις. Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυ- 17
 ναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παί-
 δων γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας
 καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῃ προσβλέπειν ἐπιτρέ-
 ποι, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατακλείσας παρθενεύοι,
 καὶ ταῦτα ἔρᾱν Φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροᾶς,
 καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδε-
 δικότων, ἐσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίειν δόξειεν ἄν,
 δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, κατα-
 μαραίνων εὐπρόσωπον οὔτῳ καὶ ἐπέραστον κόρην, καθά-

6 'Επ' ἀρότῳ) 'Επὶ σπορᾷ. C. G.

mittens, & cum obviis quibusque aetatulam suam oble-
 ctare; aut potius aliquo corrupendam ab adulteris du-
 cat, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam con-
 vocans; quid, quaeso, talis vir uxorem amare videatur?
 Haud istud tu quidem dixeris, Iuppiter, qui quid sit amor,
 re saepenumero expertus es. Si quis contra uxorem lege
 domum duxerit, *Arvo ut venereo lactus liberos ferat*, floren-
 tem autem puellam nec attingat ipse, neque alium quem-
 quam ad illam oculos adiacere sinat; domi autem conclu-
 sam custodiat, nullam ex ea prolem suscipiens, eius tamen
 amore flagrare se dictitans, idque indicans vultus colore,
 macrescente in dies & horas corpore, concavis & intror-
 sum recedentibus oculis: an non eiusmodi vir pro cerrito
 circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per to-
 tam vitam nutriens, tam venustam tamque amabilem puel-
 lam deflorescere absque omni Veneris usu sineret, cum con-

περ ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντός τοῦ βίου;
 ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως
 λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος
 ὑπ' ἐνίων δέ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.
 18 ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδάσι γὰρ
 ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος,
 ἄποτοι καὶ ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνό-
 τες μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δέ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς
 Φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἀρπυιῶν ἀφαιρούμενοι.
 ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρω παραπολὺ τῷ Τίμωνι
 ἐντευζόμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνος γὰρ πότε παύσεται ὥσπερ ἐκ
 κοφίνου τετρυπημένου, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ
 σπουδὴν ἐξαντλῶν, θβάσαι βουλόμενος τὴν ἐπὶ ῥοήν,
 μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε εἰς τὸν

1 Θεσμοφόρῳ) Τῇ ἐστία· ἐπαρ-
 θενεύοντο γὰρ αἱ ἱερεῖαι αὐτῆς παν-
 ταχοῦ. V.

3 Καὶ λαφυσσόμενος) Ἀπὸ τοῦ

λαφύσσεσθαι καὶ ἐξαντλιῖσθαι πα-
 ραχαρούμενος. V.

9 Ἀφαιρούμενοι) Παθητικῶς
 ἀχυστίον, ἀπὸ τοῦ στερούμενοι. V.

tra liberos ex ea tollere & coniugio frui deberet? Ad hunc
 plane modum quidam me calcibus ignominiose quatunt,
 luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis
 autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

Iup. Quid, quaeso, illis succenses? utrique enim graves
 poenas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco
 ac ieiuno perstant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes;
 alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis
 faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed iam abi: nam Ti-
 monem multo impensius, quam antea, sapere deprehendes.

Plut. Quid autem? an is aliquando definet consulto, vel-
 uti ex perforato cophino exhaurire me, priusquam totus
 influxero, (veluti praevenire studens nimiarum opum in-
 fluxum) ne copiosior incidens ipsum inundem? Quare

τῶν Δαναίδων πίθον ὕδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰσ-
 ρῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιρρέοντος· οὕτως εὐ-
 ρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχηγὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀνώ-
 λυτος ἢ ἔξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχηγὸς τοῦτο, 19
 καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυβέντος ἐν βραχεῖ
 σου, ῥαδίως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὐθις, καὶ τὴν δίκελ-
 λαν ἐν τῇ τρυγί τοῦ πίθου. ἀλλ' ἅπιτε ἤδη, καὶ πλου-
 τίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῇ, ἐπανιῶν, πρὸς
 ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν
 κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγ-
 μένου αὐτοῦ δεησόμεθα.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ Πλούτῃ. τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; 20
 ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ
 χωλὸς ὢν.

3 Τοῦ ἐπιρρέοντος) Τῆς ἐπιρροῆς. V. 7 Εἰς τὸ ἅπαξ) Ἀπὸ τοῦ διόλου. V.

videor mihi aquam in Danaïdum dolium congesturū, &
 frustra infusus, cum vas perfluat, & id, quod ingestum
 fuerit, iam iamque sit effluxurum, priusquam influxerit;
 adeo latus est ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis
 exitus.

Iup. Proinde rimam istam & hiatum nisi semel & dili-
 genter obstruxerit, in faece dolii rhenonem una cum ligo-
 ne reperiet, postquam tu cito effusus fueris. Sed iam ali-
 quando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercu-
 ri, curato adductos tecum ex Aetna Cyclopas, qui mihi
 fulmen exacuant ac reficiant: eo enim perquam acuto no-
 bis opus erit.

Mer. Pergamus, Plute. Quid hoc autem? claudicas?
 Ignorabam, o bone, esse te non modo caecum, sed clau-
 dum etiam.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ αἰὲν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὅποτε μὲν ἀπὶ πᾶσι παραίτινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χλωλὸς ἀμφοτέροις, ὥς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προηγάσαντος ἐνίστε τοῦ περιμένοντος. ὅποτε δὲ ἀπαλλάττεσθαι θέη, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίστε τῶν θεατῶν.

ΕΡΜ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθές μὲν οὐδὲ ὀβολὸν, ὥστε πρίασθαι βρόχον, ἐσχληκώτας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ

6 Ἐπεσεν ἡ ὕσπληγξ } Τὸν συνί-
χοντα τὰς κυγλίδας μεχλόν, ἢν
ἀρτίως λάμναι φασί, ὕσπληγα κα-
λεῖ. V.

10 Πρίασθαι βρόχον) Βρόχον εἰς
τὸ δι' ἀπορίας βίον ἀνάφαντας ἑαυ-
τοὺς ἀπολύσαι τοῦ ζῆν. V.

Plut. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Iove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque aegre itineris finem attingam, cum is iam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque iacet. At si quando discedendum fit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriozem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, iam me victorem proclamat praeco, qui stadium tanta pernicitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint.

Mer. Minus vere isthaec, Plute: nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, qui sibi pararent laqueum, hodie repente divites exsunt, sumtus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne asellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opor-

χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι
ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛΟΥΤ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ 21
τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ
Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδό-
της, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ
ὀνόματι. ἐπειδὴν τοίνυν μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἐτε-
ρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ καταση-
μηνάμενοι ἐπιμελῶς, Φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι.
καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται,
ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ τῇ ὁδῷ σκεπόμενος, περιμέ-
χης ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγο-
ρᾷ περιμένουσι κεχηγότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπε-

1 Χρυσόχειρες) Χρυσόχειρες ἦτοι
τοῖς δακτυλίοις περιαναζόμενοι
ταῖς χρυσοῖς, ἢ δι' εὐπορίαν ὑπερ-
βάλλουσιν χειροπληθεῖς τὸν χρυσὸν
διασπείροντες. V.

4 Ἄλλ' ὁ Πλούτων) Αἰνίττεται
εἰς τοὺς ἀπὸ τῶν τελευτάντων πλου-

σίαν διαδεχομένους τὴν κλῆρον. ταύ-
τῃ τοι καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησὶν
αὐτοῖς τὴν ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ
κρίττονα μεταβολήν. V.

8 Δέλτον) Δέλτην καλεῖ καὶ τὸν
ἐν εἰλήσει βιβλίον. C. G.

nor, nondum fatis sibi persuadere possunt, suas illas opes
somnia non esse.

Plut. Istuc, quod dicis, Mercuri, longe diversum est;
nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Iuppiter,
sed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipse
sit [opum largitor] & splendorum munerum dator, quod
& suo ipsius nomine fatis indicat. Itaque cum mihi ab alio
ad alium migrandum est, me in tabulas testamentarias con-
iiciunt, ac diligenter obsignantes domo me baiulorum ope-
ra efferunt: interea mortuus in obscuro aliquo aedium lo-
co iacet, detricto linteo obtectis genibus, dum circa ipsum
decertant feles, eius cadaver attingere gestiētes; me au-
tem ii, qui tandiu speraverant, ad forum itidem ut hi-

- 22 τομένην τετριγότες οἱ νεοττοί. Ἐπειδ' ἂν δὲ τὸ σημεῖον ἀΦαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ καινὸς δεσπότης, ἥτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἕξωρος ὢν ὑπέρτευσεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκείνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει Φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθεῖς· τοὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθῆς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷς αὐτοὺς ὁ θύνος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγῆνης διέφυγεν,
- 23 οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιῶν. Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως

2 Ἀφαιρεθῇ) Τὸ ἀφαιρεθῇ καὶ τὰ ἐξῆς σχῆμα ἐστὶν ἰσοκατάληκτον παρὰ τοῖς ῥητορσι λεγόμενον, ἢ καὶ πᾶρισον. V.

9 Ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου) Οἰκτικὰ ταῦτα παρὰ τοῖς παλαίοις ὀνόματα. V.

rundinem advolantem pulli exspectant. Ubi autem sublatum est sigillum, & lineum testamenti vinculum incisum est, tabulaeque apertae, ac novus opum dominus declaratus est cognatus aliquis, aut affentator, aut servulus denique, qui ad obsequium venereum praesto erat, & ea gratia ceteris praelatus omnibus, rasa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum se, iam exolatus, ei perdepensum obsequiose permittit. Is igitur, quisquis tandem sit, me cum testamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dromo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur, illos incassum hiantes, & inter se aspicientes reliquens, dolore non ficto lugentes, qui tantum thynnū ex intimo fagenae recessu elapsū amiserint, post opimam escam consumptam. In me igitur

ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν
πέδην πεφρικώς, καὶ εἰ παριῶν ἄλλος μαστίξειέ τις,
ὄρθιον ἐφιστάς τὸ οὖς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀν-
άκτορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχά-
νουσιν· ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμο-
δούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοι-
αῦτα ἔξεστιν· ἄχρις ἂν ἡ ἐς πορνιδίον τι ἐμπεσῶν, ἡ
ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἡ κόλαξι παραδούς ἑαυτὸν
ὁμνύουσιν, ἡ μὲν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν,
εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἡ Κόδρου, συνετώτερον δὲ
τοῦ Ὀδυσσεως, πλουσιώτερον δὲ συνάμα Κροίσων ἐκ-
καίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ'
ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιτορκιῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ παν-
ουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡΜ. Αὐτά που σχεδὸν Φῆς τὰ γιγνόμενα. ὁπό- 24

1 Ἀπειρόκαλος) Σημεῖον τὸ ἀπειρόκαλος πῶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἀπει-
ρος τοῦ καλοῦ. V.

irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, stolidus, qui
pedicas etiamnum exhorrescit, &c, si quis temere praeter-
iens loris increpuerit, arrectis auribus repente resistit, pi-
strinum autem veluti templum adorat: talis, inquam, vir,
iis, quibuscum versatur, non amplius tolerabilis, sed in
homines liberos contumeliosus est, conservos autem suos
flagellis urit, quasi experiundi gratia, num id sibi quoque
liceat; usque adeo, donec meretriculam aliquam nactus,
vel equorum alendorum studio infaniens, aut assentatori-
bus sese totum dedens, deierantibus formosiores ipsum
Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulyssē pru-
dentiores, sedecim simul una Croesis ditiores, puncto
temporis ea effundat infelix, quae unciatim ex multis per-
iuriis, rapinis ac fraudibus sibi pepererit.

Mer. Id ferme, quod res est, dicis. Cum vero tuis ipsis

ταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίξῃς, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὐ-
ρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἂν σε ὁ
Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Οἶμαι γὰρ εὐρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι;

ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ Ἀριστείδην
καταλιπὼν, Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσήεις, καὶ
πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλ-
λὰ τί πράττεις καταπεμφθεῖς;

ΠΛΟΥΤ. Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περिनοστῶν,
ἄχρῃς ἂν λάβω τινὶ ἐμπεσόν. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι
περιτύχῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παρα-
λόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνῶν.

25 ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, εἰόμενός σε κατὰ
τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται τοῦ πλου-
τεῖν ἀξίους;

• ΠΛΟΥΤ. Καὶ μάλα δικαίως, ὦ γὰρ δέ, ὅσγῃ τυ-

pedibus uteris, qui, quaeſo, tanta in te cum fit caecitas;
viam tamen invenis? aut qui tandem diiudicas, ad quos
te miſerit Iuppiter, divitiis illos eſſe dignos deputans?

Plut. Credis videlicet invenire me, quinam illi ſint?

Mer. Sane haud facile arbitror. Neque enim reiecto Ari-
ſtide ad Hipponicum te aut Calliam adiungeres, complu-
resque ex Athenienſibus, homines vix obolares. Ceterum
ab Iove miſſus quid facis?

Plut. Surſum deorſum vagor perambulans, donec im-
prudens in quempiam incidam: is autem, qui me cunque
obvium habuerit, ad ſeſe abductum obſervat, te, Mercu-
ri, ob lucrum adeo inſperatum venerans.

Mer. Deceptus ergo eſt Iuppiter, eos a te ditari exiſti-
mans, quos ipſe opibus dignos iudicarat?

Plut. Neque vero iniuria, o bone; qui quidem me cae-

Φλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὕτω χρήμα, καὶ προπολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου· ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἀν' ἐξεύροι· ῥαδίως, ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἄτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπ' ἐχόντων, ῥᾶον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω περιῶν, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἴτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτοὺς, ῥαδίως Φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν;

ΠΛΟΥΤ. Ὁξυδερκής τότε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς.

ΕΡΜ. Ἐτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς 26 ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἷε-

cum esse sciens, eos quaesitum mittebat, rem, ut vi-des, quam non sine summo labore quis reperiat, quaeque iam pridem inter homines defecit: illam ne Lynceus qui-dem facile reperiat, cum adeo sit evanida & exilis. Ita-que cum boni perquam pauci sint, pravi autem homines & scelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos, quam in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retibus impeditus haereo.

Mer. At vero cum illos relinquis, quo pacto tam facile aufugis, qui viam non noris?

Plut. Ad solam fugiendi occasionem oculi mihi ac pedes vigent.

Mer. Hoc mihi quoque responde, qui tandem fiat, ut, cum caecus sis, insuper etiam (neque enim vera libet re-ticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas, ut omnes omnino homines unum te aspiciant; sique po-tiri te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam sibi

σθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτούς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσεις, εἴτι ξυνίης σαυτοῦ, κορυβαντιάων αὐτούς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμνήντας.

27 ΠΛΟΥΤ. Οἷε γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ἐρᾶσθαι αὐτοῖς, χῶλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλά μοι πρόσσεστιν;

ΕΡΜ. Ἄλλα πῶς, ὦ Πλούτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ;

ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὥς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶην, προσωπεῖον περιβέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγ-

1 Οἶδα γοῦν τινας) Τὸ Θεόγνιδος διαπαίζει. V.

abiudicent. Novi enim permultos, qui te ita misere amant, *Ut se praecipites piscosa per aequora saltu Sublimi e scopulo dederint*, existimantes a te contemni, quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti, insanire istos, qui talem amasium, tam vehementi, tamque perditto amore prosequantur.

Plut. Censes nimirum, eum me ipsis videri, qui sum, claudum scilicet, caecum, & quae alia in me sunt vitia?

Mer. Qui, quaeso, nisi & ipsi caeci sunt?

Plut. Haud ita est, o bone, sed ignorantia & error, quae nunc omnia invaserunt; caliginem ipsis obiciunt. Adde, quod ipse quoque, ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque

χάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ, αὐτοπρόσωπον αἰόμενοι ὄραν τὸ κάλλος, ἐρώσῃ καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὥς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὥς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρώντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιβέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτοὺς, θᾶπτον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόσιντο; οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς, ὥς ἐπίχριστος ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὀρώντας.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

1 Αὐτοπρόσωπον) Ἀντὶ τοῦ αὐτόχρημα. V.

4 Ἀμβλυώττοντες) Ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχοντες, ἥτοι μὴ δυνάμενοι βλέπειν τοσαῦτα μεγέθη τῶν κακῶν ἢ συν-

υπακουστίον τὴν εἰς πρόθεσιν, ἢ ἢ, ἀμβλυώττοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἷον εἰ, σκοτοδινηῶντες, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολαλεχότες. V.

distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, prae doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt ipsi sese, qui tantopere caecutiant, & res prorsus inamabiles & invenustas tam studiose petant.

Mer. Quid quod, postquam iam divites facti sunt, ac sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant, quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare, totam illam pulchritudinem inauratam esse.

Plut. Plurima sunt, o Mercuri, quae me in ea re adiuvant,

Mer. Quanam illa?

Lucian. Vol. I.

G

ΠΛΟΥΤ. Ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταιί με, συμπαισέσρχεται μετ' ἐμοῦ λαβὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν Φευκτῶν· καὶ μὲ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέβηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἂν.

29 ΕΡΜ. Ὡς δὲ λείος εἶ, ὦ Πλούτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ διαΦευκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλα-

3 Λαβὼν ὁ τύφος) Τύφος δὲ τὸ οἰοεὶ ἐκκεκαυμένον χωρίον ἐξηρημαῖσθαι τὸν ἐλαχίστον τῶ πάθει τούτῳ τῶν βελτίστων φρενῶν, καὶ μὴδ' ὅποι ἐναὶ συμφερόντως αὐτῷ ἐπιστάμενον, παρ' ὃ καὶ τύφος εἴρηται τὸ πάθος· τύφος γὰρ τὸ φλέγω καὶ καίω φασί· σύνδρομος γὰρ τούτῳ καὶ ἡ ἀνοια· ἀνεκταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγνευμένοι τῷ μῆδ' εἰδέναι ἔχειν ὃ, τι χρῆσται αὐτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαίριος ἐπαισέσρχεται μεγαλαυχία τῇ ἀπὸ

τοῦ πλούτου περιττότητι· τὸ δὴθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον, ἀλλὰ γε οὐ καὶ μαλακίας συνέστιν αὐτοῖς ἐκβιάζεται τιθέναι ἐαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλότητα διὰ τὴν εὐπρίαν προβαλλομένη. Σύμμαχοι αὐταῖς λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τῆς μὲν τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχρύσης, τῆς δὲ τὸ παράλογον τῆς εἰσέως πρατύνειν ἀναπειθούσης, καὶ ὥς καλῶ καὶ σωτηρίῳ τούτῳ προσαναχέισθαι. V.

Plut. Cum aliquis femel tantum mecum congressus, aperitis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Iactantia, Molli-ties, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta : quae ubi homi-nis animum invaserunt, ibi tum quae miranda non sunt miratur, & quae fugienda appetit; me autem tot malorum, quae ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum fa-tellitio; cruciatus autem quoslibet patiatur facilius, quam me abiicere sustinuerit.

Mer. Quam vero laevis es & lubricus, Plute, quam-que aegre retineris; facile autem fugis, ansem nullam, quae

βῆν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχέλεις, ἢ οἱ ἔφεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθύς ἔχουσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη Φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαβε.

ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον;

ΕΡΜ. Ὅτι τὸν Θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὔτερ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν 30 καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκῆψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. καί

6 Ἀλλὰ μεταξὺ) Ἀτελὴς ὁ λόγος, αὐτῷ τῷ τοῦ δράματος ἔθιμι πολλὰ τοιαῦτα [ἐν] τῇ κωμῳδίᾳ. C. G. 12 Ἐπισκῆψας) Ἐντεϊλάμενος. V.

firma sit, praebens; sed veluti anguillae, aut angues, inter digitos, nescio quo pacto, elaberis! at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam praebens, & infinitos uncas ex omnibus corporis partibus exsertos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illinc expedire queant. Verum interea dum sermones nugando caedimus, rem haud negligendam oblitum sumus.

Plut. Quam?

Mer. Thesaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

Plut. Hac quidem causa animo otioso esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum ad vos ascendo, imperans domi ut adfit foribus occlusis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit.

Mer. Sed iam Atticos fines ingrediamur; tu vero seque-

μοι ἔπου ἔχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐσχατίαν ἀφίκωμαι.

ΠΛΟΥΤ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἔμπε-

4 Ὑπερέλω τάχα ἢ Κλέωνι) Ὑπέρβολος οὗτος, ὡς Ἀνδροτίαν φησὶν, Ἀντιφάνους ἦν, ὃν ὠστρακίσθαι διὰ φαυλότητα. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ λυχνηπιὸς ἦν, καὶ ἐλυχνισπώλει, ὡς Ἀνδοκίδης ἱστορεῖ, ὃς καὶ ξένον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου δὲ καὶ τὸ ἔθος τοῦ ὠστρακισμοῦ κατελύθη, ὡς Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Νόμων λέγει· Πολύζηλος δὲ ἐν Δημοτυνδαρέφ Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκώπων φησὶ. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὀραις ὡς παρελθόντος νέου τῷ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξί, καὶ Εὐπολις Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κομικὸς ἐν Ὑπερέλῳ Λύδον αὐτὸν φησὶν εἶναι. ἄλλως· ἔστι δὲ τῇ ἀληθείᾳ Χρέμης, ὡς Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Δημοαγωγῶν· Θεόπομπος δὲ πάλιν ἐν ὑκάτω Φιλιππικῷ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπιβουλευέντα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ δὲ νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν ῥιφῆναι εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ἦν Ἀθηναίων προστὰς αὐτῶν ἑπτα ἔτη, ὃς πρῶτος δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος καὶ ἐλοιδόρησάτο, θρασὺς ὢν οὕτως, ὥστε, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συνεκλυθόντων Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν στέφανον ἔχοντα, καὶ κτεῦσαι αὐτοὺς ἀναβαλέσθαι τὸν σύλλογον, τυγχάνειν γὰρ αὐτὸν θύοντα, καὶ ξένους ἐστὶν μέλλοντα, καὶ διαλύσαι

τὴν ἐκκλησίαν. Δωροδόχος δὲ εἰς ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν· καὶ τοῦτο δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Μιτυληναίοις ἐπιστολή· ὕστερον δὲ Μιτυλήνης ἀλούσης ὑπὸ Παχῆτος τοῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲν ἔμπροσθεν ἡμέραν συμπεῖσαι τὸν δῆμον, ὡς χρὴ Λισβίων ἀπάντων πλὴν Μηθυμναίων τοὺς μὲν ἡβῶντας ἀποκτείνειν, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσσασθαι, καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀποστείλαι ἐπὶ τῆς Παράλου· τῆς δὲ νυκτὸς ἐπιούσης ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τῶν ἐπιδιημούντων Ἀθηναῖς Λισβίων, καὶ δέκα ταλάντοις αὐτὸν ἀργυρίου μετελθόντων, μεταπέισαι πάλιν τὸν δῆμον, καὶ τριῇ ῥη πάλιν ἄλλην ἀποστείλαι ἀναιροῦσαν τὸ ψήφισμα· εὐτῷ Θουκυδίδης. Ἐπίσθι δὲ καὶ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος καὶ Ἀριστοφάνης, προσδεῖς ἄρχοντα Εὐθυον· Ἀριστοτέλης δὲ καὶ περιζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκάττων· τὰ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀσφαλῆς, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρὺς· εἶχε δὲ καὶ φωνὴν μεγάλην· βυρσοδέψην δὲ αὐτὸν λέγεσθαι ἢ ὡς βυρσοδέψου υἱόν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παιδὸς τὸ ἐπιτήδευμα μεταχειρισμένου· ἐκκαμψείτο δὲ καὶ ἐπὶ μανίας. Ἐξέπλευσε δὲ καὶ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἵνα καὶ ἐτελεύτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου. V. C.

re hac prehensum me chlamyde tenens, donec ad Timonis solitudinem pervenero.

Plut. Recte fane, o Mercuri, quod mihi caeco viam praeis: sin me deferas, fortasse in Hyperbolum aliquem,

σούμαι περινοστών. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον.

ΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὕτως σκάπτει πλησίον ὄρεινόν, 31
καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαί, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δέ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἄνδρα, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ τατταμένων πάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.

ΠΛΟΥΤ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον.

ΕΡΜ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Δίῳ μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

ΠΕΝ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα, χεῖρα- 32
γωγῶν;

ΕΡΜ. Ἐπὶ τούτῳ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός.

ΠΕΝ. Νῦν ὁ Πλούτος ἐπὶ Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν

aut Cleonem oberrans incidam. Sed quis hic sonus, quasi si ferrum ad saxum allidatur?

Mer. Hic Timon videlicet montanum ac saxosum agellum fodit. Papae! Et Paupertas adest, & ille Labor, tum etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & totum illud agmen, quod secum sub signis habere solet Fames: multo haud dubie animosiores sunt satellitibus tuis.

Plut. Quid igitur causae sit, quin hinc quam ocissime fugiamus? neque enim est ut quidquam a nobis memorabile geratur cum eo viro, qui tanto instructus exercitu sit.

Mer. Iovi aliter visum est: quare strenui simus.

Paup. Caecum istum, o Argiphonte Mercuri, quonam abducis?

Mer. Nos ad Timonem allegavit Iuppiter.

Paup. Quid? nunc ad Timonem Plutus mittitur? quem

ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβοῦσα,
 τουτοισὶ παραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γεν-
 ναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; οὕτως ἄρα εὐ-
 καταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ'
 ὁ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθ' ἐμε, ἀκριβῶς πρὸς
 ἀρετὴν ἐξεργασμένον, ἢ αὖθις ὁ Πλούτος παραλαβὼν
 αὐτὸν Ὑβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι,
 μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνάητον ἀποφύνας, ἀπο-
 δῶ πάλιν ἐμοὶ ράκος ἥδη γεγεννημένον;

ERM. Ἐδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διί.

- 33 ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, καὶ Σο-
 φία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα εἴ-
 σεται, εἴαν με οὖσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ
 διδάσκαλον τῶν ἀρίστων ἢ συνῶν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σώ-

13 Ἀγαθὴν συνεργόν) Σημαιοῦ τὸ δηλοῦν οὖσαν γένους ἀπεδοθῆναι αὐ-
 τῇ ἀγαθὴν συνεργῶν πρὸς τὴν πενίαν τὸ ἀρσενικὸν ὄν. V.

ego pessime a Luxu habitum cum accepissem, his, quos
 vides, Mercuri, Sapientiae & Labori tradens virum for-
 tem & quantivis pretii effeci? Itane vobis idonea Pauper-
 tas visa est, in qua sic illudatis, ut quem unum mihi ha-
 bebam, eripere postuletis, postquam ad virtutem probe
 factus est, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliae
 & Arrogantiae tradens, qualis olim fuit, talem eum effi-
 ciat, mollem scilicet, ignavum & stolidum; mihi denique
 illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, & detrito panno
 haud melior?

Mer. Iovi sic visum est, o Paupertas.

Paup. Ab eo igitur. Vosque adeo, Labor, Sapientia, vos-
 que ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nae iste po-
 sterior sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe ope-
 ris consortem, & quae ipsum ad res praeclaras erudie-
 rim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore,

μα, ἐρρώμενος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον
ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ
πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

ΕΡΜ. Ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙΜ. Τίνες ἐστέ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦ- 34
ρο ἤκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες;
ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, μαροῖ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ
ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλον ταῖς βώλοισι, καὶ τοῖς λί-
θοις, συντρίψω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· οὐ γὰρ ἀν-
θρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗ-
τος δὲ, ὁ Πλούτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν
εὐχῶν· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς
τῶν πόνων.

ΤΙΜ. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἥδη, καίτοι θεοὶ ὄντες,

tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & sese respi-
ciens, cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa
talia sunt.

Mer. Abeunt, o Plute: nostrum nunc est, hominem con-
venire.

Tim. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc veni-
stis? mihi ne ut molesti sitis, homini mercede conducto?
Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi
mortalium sitis: iam enim vos & glebis, & faxis opertos
male perdam.

Mer. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, ho-
mines, sed Deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius
sum, hic vero, Plutus: ad te autem Iuppiter, auditis pre-
cibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum fit,
felicitatem & opes excipe, laboribus in posterum valere
iussis.

Tim. Vos quoque, estis, ut praedicatis, Dii estis, vapi-

ὥς φασί· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τουτοῖ δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾤ, καὶ ἐπιτρέψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ.

ΠΛΟΥΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

35 ΕΡΜ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τῷ χεῖρι, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν.

ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι ἱκανὸς ἐμοὶ πλούτος ἢ δικέλλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος.

ΕΡΜ. Οὕτως, ὦ τῶν, ἀπανθρώπως;

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;
Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναι σε, τοσαῦτα

labitis tamen: nam & Deos & homines ex aequo odi. Caecum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone comminueret certum est.

Plut. Per Iovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum iumento meo arcessam: plane enim homo infanire videtur.

Mer. Ne quid inscite facias, Timon: quin potius agreste isthuc & asperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Atheniensium primus; illosque ingratos despicias, tibi uni beatus.

Tim. Ne mihi negotium faceffite. Vobis haudquaquam egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cetera felix, si ad me nemo accedat.

Mer. Tene adeo inhumane agere, amice?

Haecne Iovi referam tam dura atque aspera dicta?

Non fane incredibile erat, invisos esse tibi homines, a qui-

ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθρον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σου τῶν θεῶν.

TIM. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ᾧ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη 36
χάρις τῆς ἐπιμελείας. τουτονὶ δὲ τὸν Πλούτον οὐκ ἂν
λάβοιμι.

ERM. Τί δή;

TIM. Ὅτι καὶ πάσαι μυρίαι κακῶν μοι αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξί τε παραδούς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγών, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθεία καταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας· τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας προσομιλοῦσα, τάτε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ

bus tot tibi ortae essent iniuriae; Deos autem odisse, qui tibi optime consultum velint, haud sane par fuit.

Tim. Tibi quidem, Mercuri, ac Iovi praeterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexistis. Isti hunc vero Plutum haudquaquam admittam.

Mer. Quamobrem?

Tim. Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit; assentatoribus me prodens, mihi infidiatores immittens, odium exsuscitans; deliciis corrumpens, & livori obiiciens; ad postremum me repente per summam perfidiam, ut proditore dignum erat, deserens. Contra autem optima Paupertas, labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quae tempus postulavit, ea mihi opus facienti praebeuit, & tot illas res despiciere docuit, efficiens, ut omnes spes vitae in memet sitae essent; ostendens praeterea, quanam divitiae

πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε σύκο-
 Φάντης φοβῶν, οὐ δῆμος παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησια-
 στὴς ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελέ-
 37 σθαι δύναιτ' ἄν. Ἐρρωμένους τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων,
 τουτονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν
 τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιστα
 παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ,
 τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διί. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν
 ἦν πάντα ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ γαβέ· οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπι-
 τῆδαιο πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἕα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ
 μεираκιώδη, καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε. οὔτοι ἀπό-
 βλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

ΠΛΟΥΤ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς
 σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

meae forent, quas neque eripere posset assentator palpans,
 neque sycophanta autem me terrens, non populus exasperatus,
 non quilibet in concione suffragium ferens, non denique tyrannus insidias struens. Aucto itaque per laborem
 robore, agrum hunc industrie colens, nihil videns malorum
 eorum, quae tot in urbe occurrunt, sufficientem ac
 perennem victum huius ligonis ope mihi paro. Quare iter
 tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Iovem abdu-
 cens: mihi autem sat erit, si omnes omnino homines eiulare
 coegerit.

Mer. Cave isthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad
 eiulandum recte comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam,
 & inconsulti adolescentis impetum mittas, Timon,
 ac Plutum recipe. Quae a Iove mittuntur dona, ea neu-
 tiquam aspernanda sunt.

Plut. Quid, Timon, utrum vis me causam adversus te
 agere? an tibi molestum est loqui me?

TIM. Λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τουτονί.

ΠΛΟΥΤ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὐ- 38
τω πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς Φῆς, ἠδίκηκα· ὅς τῶν μὲν ἠδίστων ἀπάντων αἰτίος σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περίβλεπτος δέ τοι καὶ αἰοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπούδαστος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· καὶ τόγε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδεδωκά σε·

2 Ἀνέξομαι γὰρ σε) Σκόπει, πῶς ἐνέλλαξε τὴν σύνταξιν, οὐκ ἐς τὸ ἀνέξομαι ἀποδοῦς τὴν πτώσιν, ἀλλ' αἰτιατικὴν ἐπιειγῆρας, οἷον ὀλίγα

λέγοντά σε. Ἰσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀντὶ τοῦ εἰσαδέξομαι ἢ παραχωρήσω προσελύθη. V.

- Tim. Dic, fino: modo ne longam orationem & prolixis prooemiis gravem habeas, quod facere perditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures praebeam.

Plut. Consentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accusasti: tamen dispice, an te, quod ais, iniuria affecerim, qui tibi suavissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, praesidentiae, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus: si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non haeret culpa, immo magna mihi abs te facta iniuria est, quem adeo contumeliose sceleratorum illorum libidini subieceris, laudantium, assentantium, omni arte insidiantium. Quin etiam post omnia dixisti, proditum te a me fuisse: sed cum

τοῦναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαβεῖς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας τοιχαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμνωτάτῃ σοι Πενία περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὕτοσι, πῶς ἰκέτευον τὸν Δία μηκέθ' ἥκειν παρὰ σέ, οὕτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

- 39 ΕΡΜ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλούτε, οἷος ἤδη γεγενῆται; ὥστε θαρρῶν ξυνοδιάτριβε αὐτῷ καὶ σὺ μὲν σκάπτει ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θεσαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.

ΤΙΜ. Πειστέον, ὦ Ἑρμῇ, καὶ αὖθις πλουτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπότεν οἱ θεοὶ βιάζοντο; πλήν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας Φροντίδας ἀναδέξομαι.

a te ex aedibus excussus sim, & capite protrusus foras; quanto te verius prodictionis accusare possum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veneranda ista Paupertas: itaque hic Mercurius testabitur, quam enixe Iovem obsecrauerim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruiffes.

Mer. At nunc vides, Plute, qualis sit: itaque cum eo iam audacter facito, ut consuefcas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis: at tu, Plute, Thesaurum sub eius lignonem adductum facito; tibi enim inclamanti auscultabit.

Tim. Parere necesse est; Mercuri, & de integro descendendum. Cum enim Dii ipsi vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen illud vide, in quae me coniecturus sis incommoda, qui vita usque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus sum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

ΕΡΜ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλε- 40
πόν τούτο, καὶ οὐκ οἷστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι
διαρράγῳσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτην ἐς
τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι.

ΠΛΟΥΤ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὥς δοκεῖ· τεκμαίρο-
μαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ περίμενε·
ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θεσαυρὸν ἀπελθών· μᾶλλον δὲ
παῖ· σέ Φημι Θεσαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι
τουτῷ, καὶ πάρασχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ
Τίμων, βαθείας καταφέρων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι.

ΤΙΜ. Ἄγε δὴ, ὦ δίκηλλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυ- 41
τὴν, καὶ μὴ κάμης ἐκ τοῦ βάθους τὸν Θεσαυρὸν ἐς
τοῦ μφανὲς προκαλουμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Φίλοι
Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον;

10 Ὑποστήσομαι) Ἀποστήσο- ἐμβοᾶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ παραδόξῳ
μαι. G. καὶ μανιάδει δῆθεν τῷ συγκυρή-

13 Φίλοι Κορύβαντες) Οὐ μάτην ματι. V.
τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει

Mer. Perfer atque obdura, Timon, mea causa, etiam si
isthuc molestum est, & aegre tolerandum: perfer, in-
quam, saltem ut invidia disrumpantur assentatores. Ego
autem in coelum, ubi supra Aetnae cacumen ascendero,
denuo volabo.

Plut. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex
alarum remigatione coniicere est. Tu vero, Timon, isthic
maneto; hinc enim ubi abiero, Thesaurum ad te mittam:
immo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi
dico, auri Thesauere, huic Timoni ausculta, teque illi tol-
lendum e terra obiiice. Heus, Timon, strenue fodito, li-
gonem altius impingens. At ego nunc abscedo.

Tim. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro
defatigare, dum Thesaurum ex terrae penetralibus in lu-
cem eruis. O Iuppiter prodigialis, & propitii Corybantes,
& Mercuri lucris praefes, unde mihi tantum auri? hoc cinea

ἥ που ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν μὴ ἄνθρακας εὔρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὲν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσωψιν ὑπερήδιστον.

ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς·

Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθε, ὦ Φίλτατε, καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πειδομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαι-
 42 το οὕτω καλὸν ἐραστὴν διὰ τοῦ τέγουσ καταρρέοντα; ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὥς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ὧγε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ὦ δίκელ-
 λα, καὶ Φιλτάτῃ διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατίαν, πυργίον οἰκοδομῆσάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ,

2 Ἐπίσημον) Κεχαραγμένον. G.

13 Ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ) ἑρμωτέροις τῶν χαρίων εἰσάγειται

Ἐπὶ ταῖς ἐσχατιαῖς γὰρ καὶ τοῖς

Ἕλληνας τὸν Πᾶνα ἰδρύσθαι. V.

somnium sit, an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbones, quod aiunt, reperiam. At nil profecto tale est: nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, & aspectu quam gratissimum.

Aurum, suave munus es mortalibus.

Namque ignis instar eximie micas, — & noctu & interdiu. Ades huc, o mea voluptas. Nunc fane mihi credibile fit, Iovem se in imbrem aureum convertisse. Quae enim virgo amantem adeo formosum, & per impluvium defluentem, expanso sinu non excipiat? O Mida, o Croese, & vos Delphici templi donaria, quam nihil estis prae Timone, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Persarum rex ne comparandus quidem est. O ligo, & tu rheno suavissime, optimum erit vos huic Pani consecrassse. At ego universum hunc agrum coëmam, turremque asservando

μόνω ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδαιτᾶσθαι τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανῶν ἔξην μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμυξία πρὸς ἀπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· Φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἐταῖρος, ἢ Ἑλέου βωμός, ὕβλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύνοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ καταλύσις τῶν ἐβῶν· μονήρης δὲ ἡ διαίτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ Φίλος εἰς Τίμων. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες 43 ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν, μῖασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφράς ἢ ἡμέρα. καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν

5 *Ἡ Ἑλέου βωμός) Ἰδρυτο γὰρ παρ' Ἀθηναίοις Ἑλέου βωμός, ἐπὶ συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν αὐτοὺς παρακαλῶν. V.

10 Ἀποφράς ἢ ἡμέρα) *Ἔστι τοῦ Λουκιανῶς ἐπιγραφόμενος οὗτω λόγος. Ἦσαν παρ' Ἕλλησιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγούμεναι παντὸς καὶ ἀργίαν, ἃς ἀποφράδας ἐκάλουν. ἐν ταύταις οὐδὲ προσεῖπεν ἂν τις τινα, οὐδὲ καθάπαξ φίλος ἐπεμίγνυτο φίλῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ ἀχρημάτιστα

ἦν αὐτοῖς· ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τὸν Φευρούριον μῆνα, ὅτε καὶ ἐνήγιζον τοῖς καταχθονίοις· καὶ πᾶς οὗτος ὁ μὲν ἀνείτο τοῖς κατοικομένοις μετὰ συγγνότητος πάντων προϊόντων ἑτέρον τρόπον, ὃν καὶ τὰ Διάσια συγγνάζοντες ἤγον Ἀθηναῖοι. Ἐντεῦθεν καὶ πάντα τινα τὸν ἀπαίσιον ἀποφράδα ἐκάλουν, οἷον εἰ ὃν μηδὲ φράσαι τις, μηδὲ προσεῖπεν ἄξιον νομίσαι δι' ὑπερβάλλουσιν κακίαν. V.

auro exstruam, quae me unum excipere possit, non plures: in ea quoque sepulcrum mihi, ut opinor, faciam. Ceterum quoad vivam, haec fancita sunto, & lege confirmata. Hominum congressum fugere, notum habere neminem, omnes autem despiciere: amicus autem, vel hospes, vel ara Misericordiae, logi ac nugae. Cuiusquam lamentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio habeatur, & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria itidem ut lupis, & unus omnino amicus Timon Timoni. At ceteri mihi in hostium loco sint, & insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear: si quando aliquem videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter & simulacra marmorea, aut

διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν,
 μήτε σπονδὰς σπενδῶμεθα· ἡ ἐρημία δέ, ὅρος ἔστω πρὸς
 αὐτούς. Φυλέται δέ, καὶ Φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ
 πατρίς αὐτῇ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοή-
 των ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτεῖτω δέ Τίμων μόνος,
 καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυ-
 τὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος·
 καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχεῖσθω μόνος, ἑαυτῷ γείτων
 καὶ ὁμορος, ἐκτείων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δε-
 ξιώσασθαι δεδόχθω, ἣν δέη ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφα-
 44 νον ἐπενεγκεῖν. Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος
 ἡδιστον. τοῦ τρόπου δέ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τρα-
 χύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ
 τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἱκε-
 τεύοντα, πῖττη καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι. καὶ ἦν τινα
 τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρει, ὁ δέ, τὰς χεῖρας

aerea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque
 cum iis percutiamus foedus: fines inter me atque illos
 sunt deserta atque solitudines: tribules vero, & curia-
 les, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia
 nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus
 Timon dives esto, ceterosque despicietur: molliter secum
 vivat, procul ab assentatoribus, & iis, qui immodice lau-
 dare solent: Diis sacrificet, ac splendide epuletur solus,
 sibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus homini-
 bus. denique haec lex esto, se unum amplecti atque ama-
 re, si vel mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere.
 Nomen suavissimum sit Μισάνθρωπος: morum autem cha-
 racter esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, at-
 que inhumanitas: si quem autem forte igne pereuntem vi-
 dero, atque ut exstinguam obsecrantem, picis atque olei
 iniectu exstinguere decretum esto. Tum porro si quem hic

ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κε-
 φαλήν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθεῖν· οὕτω
 γὰρ ἂν τὴν ἴσιν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τί-
 μων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ
 Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς
 ἐμμένωμεν αὐτοῖς. Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιή- 45
 σάμην ἅπασι γνῶριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι
 ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐ-
 τοῖς· καίτοι τί τοῦτο; Φεῦ τοῦ τάχους. πανταχόθεν συν-
 θέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὁσ-
 φραίνόμενοι τοῦ χρυσίου. πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦ-
 τον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξιῶν
 ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν, εἰς-
 ἀπαξ αὐτοῖς ὀμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παρορώ-
 μενοί· τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐ-

13 Ἡ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν) Ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον παρα-
 νομήσομεν, ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ὀλίγον παρανομήσομεν. V.

me fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret, ut re-
 tineatur, is in caput trudatur, quo ne se attollere possit:
 sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem
 scripsit Timon Echecratidae filius Colyttensis, concionis
 sententiam confirmavit idem Timon. Eia, statuta haec fun-
 to: haec viriliter observemus. Ceterum magni interesse ar-
 bitror, ut omnes resciscant, esse me satis superque divitem.
 ea enim res ipsos ad suspendium adaxit. Sed hem, quid
 isthuc, quaeſo, est? quid sibi haec properatio quaerit?
 undique pulvere resperſi atque exanimati concurrunt: ne-
 scio certe, unde ipsis aurum suboluerit. Utrum igitur in
 hunc collem evadens, lapidibus ex superiori loco missis
 ipsos arceam? aut hoc unum adversus legem modo latam
 faciemus, eos ut semel alloquamur, quo videlicet in con-
 gressu contemti, urantur impensius. Erit id, ut opinor,

τούς, ὑποστάντες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν εὐτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ἐρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκῶς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμῶζεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46 ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἤδιστε, καὶ συμποτικώτατε.

TIM. Νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε.

ΓΝΑΘ. Ἀεὶ Φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διδύραμβων ἤκω κομίζων.

TIM. Καὶ μὴν ἐλεγείᾳ γε ἄση μάλα περιπαῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ.

ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι

melius. Quare hic subsistentes, iam eos excipiamus. Age, videam, quis hic sit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi eranum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia saepe apud me vomuit. Sed bene fane, quod venit: ante enim alios eiulabit.

Gnath. Dixi' ego saepius, Timonem virum bonum a Diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, & suavissime, & potator hilarissime.

Tim. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, & hominum nequissime.

Gnath. Tu quidem semper dicax es: sed ubi paratae sunt epulae? afferro enim tibi novum quoddam canticum ex recentioribus dithyrambis.

Tim. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice.

Gnath. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes

ὦ Ἡράκλεις, ἰοῦ, ἰοῦ, προκαλοῦμαι σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον.

TIM. Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, Φόνου τάχα προκεκλήσῃ με.

ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἴσχει· μόν' ἐστὶ τὸ Φάρμακον.

TIM. Ἐτι μένεις;

ΓΝΑΘ. Ἀπειμι, σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος.

TIM. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσίων, ὁ ἀναΦαλαντίας; 47
Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὁπότε ἄσαντά με, πάντων σιωπῶντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος

6 Ἰσχειμον) Ἐπύχον τὸ αἷμα. V.

capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum.

Tim. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam caedis dixeris.

Gnath. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens: facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem.

Tim. Etiam hic manes?

Gnath. Abeo vero. At tibi male erit ob istam morum conversionem, qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum praebeas.

Tim. Quis hic recalvaster horsum veniens? is Philiaades est, supra omnes affentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, iureiurando affirmans, me vel cycnis ipsis suavius canere;

ᾠδικοτέρων εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρῶτην εἶδέ με, καὶ προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

- 48 ΦΙΛ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης Φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν οὗτος ἀχάριστος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαρὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενὶ πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἤκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουβητήσων· καίτοι σύ γε

ubi me nuper aegrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subveniret, orans,) plagas etiam, si Diis placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

.Phil. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nuncicine Gnathonides amicus, & conviva? merito igitur, qui adeo ingratus fit, a Timone ita depexus exornatusque est. At nos, qui iam pridem eius familiares, & synephebi sumus, ad haec populares, tamen yerecunde agimus, ut ne in eius congressum irrumperere videamur. Here, salve; a sceleratis istis assentatoribus caveto, qui ad mensam tantum praesto sunt: ceterum eos inter & corvos nihil discriminis. Nostrae memoriae hominibus nulla fides habenda est: ingrati omnes sunt & impuri: at ego talentum tibi afferens, quò uti ad ea, quae res postularet, posses, in itinere, cum iam huc viciniae pervenissem, accepi, in re ampla & bene aucta sorte esse te. Venio igitur, haec, quae iam audies; praecepta daturus; etsi fortasse, cum tanta

οὕτω σοφὸς ὢν, οὐδὲν ἴσως δεήσει τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσεις ἄν.

TIM. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδῃ· πλὴν ἀλλὰ πρόσ-
θι, ὡς καὶ σὲ Φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ.

ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ ταῦ ἀχα-
ρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν.

TIM. Ἰδοὺ τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχε- 49
ται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτε-
ρος εἶναι λέγων. οὗτος ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα
μιάς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει· (καταδεδίκαστο γὰρ,
καὶ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδούς, καὶ γὰρ ἐλέσας ἐλυσάμην
αὐτόν·) ἐπειδὴ πρῶν ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι Φυλῇ διανέ-

3 Κατέαγα τοῦ κρανίου) Καὶ
τοῦτο Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ αἰεὶ ἐπὶ
μέρους εἰῶθαι λέγουσι, ἔφαγον τοῦ
ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. οὕτως οὖν
καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. V.

12 Διατέμνειν τὸ θεωρητικόν)
Ἐσπούδαζε τὸ ἀρχαῖον ἢ τῶν Ἀθη-
ναίων πόλις περὶ τὰ θεῶρεϊα, καὶ
μάλιστα περὶ τὰς θεὰς τῶν Διτυ-
σίαν διὰ τὴν τραγωδίαν ἐπὶ πλεί-
στον ἀξιώματος προβάσαν ποιητῶν
ἀρεταῖς καὶ χορηγῶν φιλοτιμίαις·

μήπω δὲ τοῦ θεάτρου καταλαμβά-
νονταν ὀχλήσεις τε ἐγένοντο καὶ
μάχαι καὶ πληγαί. ἐδεξεν οὖν τοὺς
τόπους μισθοῦν, ἵνα ἕκαστος ἔχων
τὸν οἰκεῖον τόπον μὴ ἐνσχοῖτο φυ-
λάττων καὶ προκαταλαμβάνων, μή-
τε μὲν ὑστερᾶν ἀποστερεῖτο τῆς
θεῆας. Ἐπειδὴ δὲ ἡλαττοῦντο οἱ πέ-
νητες τῶν πλουσίων πολλοῦ καὶ ἐτοι-
μου μισθοῦμένων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνά-
λωμα ἡ πόλις παρέιχεν ἐκ τῶν κοι-
νῶν ἕκαστῳ. Δραχμὴ δὲ ἦν τὸ διδόν-

sis praeditus sapientia, his meis sermonibus haud egeas,
qui vel Nestori praecipere potes, quid factu opus sit.

Tim. Sane bene, o Philiae: sed adestum, ut te quoque
hoc ligone amantissime excipiam.

Phil. O cives! fractum mihi ab hoc ingrato cranium
est, quoniam, quae ipsi conducibilia sunt, monebam.

Tim. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea,
decretum in dextra ferens, seque mihi cognatum dicens.
Hic cum de meo solvisset reipublicae uno die sedecim ta-
lenta, (damnatus enim fuerat, ac in vincula coniectus, cum
solvere nequiret; ego autem, quem illius commiseresce-
ret, hominem liberavi) nuper autem sortito theoricum

μειν τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ προσήλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

50 ΔΗΜ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάσαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφοτέραι περιμένουσι· πρότερον δὲ ἀκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς καὶ γαθός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀρίστα πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ μίᾳς ἡμέρας, καὶ τελεῖα ἄρματι καὶ συνωρίδι παλικῇ.

ΤΙΜ. Ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πάποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

μενον, καὶ οὔτε πλέον ἔξῃν δεῦναι δραχμῆς, οὔτε ἔλαττον, ὥς μήτε οἱ πλούσιοι διὰ τὸν χρυσὸν πλεονεκτοῖεν, μηδὲ οἱ πένητες οὐκ πένιαν βιάζοιντο. Ἔοικεν οὖν ὁ ὑποκείμενος κόλαξ Δημίας τὴν τοιαύτην ἐγ-

χειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων διανομὴν· εἰκότως τοίνυν παρὰ τοῦ Τίμωνος ἀποπέμπεται, ὥς αἰτήσαντος αὐτοῦ τότε τὴν θεωρικὴν δραχμὴν καὶ ἀλαζίνως παροραθέντος. V.

Erechtheidi tribui diriberet, ego vero accessissem, ut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non constare sibi, civis necne forem.

Dem. Salve, Timon, totius gentis decus, Atheniensium fulcrum, Graeciae propugnaculum; iamdiu te totius populi conventus, & utraque curia exspectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me scriptum est: Quandoquidem Timon Colyttensis Ethecratidae filius, vir non tantum probitate praestans, sed sapientia etiam praeditus, quanta haud in quoquam Graeci nominis reperitur, usque adhuc multa pro republica praeclare gessit; rēcit autem uno die pugilatu, & lucta, & cursu in ludis Olympicis, quadrigis praeterea & bigis equestribus.

Tim. Quī pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim?

ΔΗΜ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον. καὶ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνεάς, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

ΤΙΜ. Πᾶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, οὐδὲ προε- 51 γράφην ἐν τῷ καταλόγῳ.

ΔΗΜ. Μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. ἐτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβουλευόντων, καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν ἐπὶ τούτοις ἅπασι, Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις

11 Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλάς) Δικαστήριον Ἀθηνῶν ἡ Ἡλιαία εἰς ὑπαίθρον προκαθήμενων τῶν δικαστῶν παρ' ὃ καὶ Ἡλιαία ἱκα-

λεῖτο, παρὰ τὸ ἡλιοῦσθαι τοὺς ἐκεῖ ἀθροιζομένους. V.

14 Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ) Κεραυνὸν μὲν, ὡς ἴσον δῆθεν τῷ Διὶ ἀκτῖνας δὲ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι. V.

Dem. Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea huius generis multa addi satius est: Quin & anno praeterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, & duas ipsorum μοίρας [mille viros] cecidit.

Tim. Quî tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui.

Dem. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati haberemur, nisi memores essemus: *Insuper scriptis decretis, & consilio dato, exercitu ducto, civitati in primis profuit. Ob haec omnia placuit curiae, & populo, & Heliaeae per tribus, populis autem Atticae singillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare iuxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; eum praeterea septem aureis co-*

ἐπτά, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διονυσίοις τραγωδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὦν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα
 52 πάντα ὅποσα ἂν εὐέλποι. Τοῦτι μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῶ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα.

TIM. Πῶς, ὦ Δημέα, ὅς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι;

ΔΗΜ. Ἀλλὰ γὰρ, ἢν διδῶ θεός, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθῆσόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ.

TIM. Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων.

4 Ἀγχιστεὺς) Ἀγχιστεὺς καὶ ἐγγυτάτῳ τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἀγχιστία ἢ συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς, εἰ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐξ αὐτῶν συγγενεῖς μόνοι. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκείοι λέγονται. V.

ronis redimere, eumque honorem hodie in Dionysiis tragœdis novis proclamari: (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus, eiusque discipulus: etenim optimus rhetor est Timon, & quidquid ei libuerit. Ad hunc igitur modum se tibi habet decretum: ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi.

Tim. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti?

Dem. At, Deo iuvante, ducam anno proximo, & libris creandis operam dabo: &, quod nascetur, Timonem ei iam dico nomen; nam haud dubie mas erit.

Tim. Haud equidem scio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus sis.

ΔΗΜ. Οἴμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀστὸς ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙΜ. Ἄλλ' οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μισαρὲ, ἡ ἀκρόπο- 53
λις, ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν.

ΔΗΜ. Ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὀπισθοδόμον διορύξας.

ΤΙΜ. Οὐ διώρυκται οὐδὲ οὗτος· ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα.

ΔΗΜ. Διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε.

ΔΗΜ. Οἴμοι τὸ μετὰφρενον.

ΤΙΜ. Μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάβοιμι, δύο μὲν Λακεδαι-

7 Τὸν ὀπισθοδόμον οὐρύξας) Ὡς γὰρ ὀπισθοδόμος ἱερόν· τὸ ὀπισθεν
ἱερόσυλον διαβάλλων ταῦτα φησί· ὁ δὲ τοῦ ἀδύτου αὐτῶς ἐλέγχετο. V.

Dem. Hei, hei! Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cuius libertate & civitate non plane constat? sed cito poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci subieceris.

Tim. At enim, o scelus, incensa arx non est: quare cuivis apparet, esse te fycophantam.

Dem. At perfodisti aerarium, & inde natae tibi opes sunt.

Tim. Sed perfossum non est: quare ne isthaec quidem credibilia sunt, quae dicis.

Dem. Perfodietur quidem postea: sed iam illa omnia penes te habes, quae in eo antehac fuere.

Tim. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo.

Dem. Hei, hei tergo meo!

Tim. Mitte clamorem; sin minus, tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, si uni-

μονίων μοίρας κατακόψας ἀνοπλος, ἐν δὲ μιὰρὸν ἀνθρώ-
πιον μὴ ἐπιτρέψας. μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νενικηκώς
54 Ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλην. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρα-
συκλῆς ὁ Φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος· ἐκ-
πετάσας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρύς ἀνατείνας,
καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες
βλέπων, ἀνασσεσθήμενός τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην,
Αὐτοβορέας τις, ἢ Τρίτων, οἴους ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. οὗ-
τος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα,
καὶ σωφρονικός τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ
ἀρετῆς διεξιῶν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ
τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀΐκοιτο ἐπὶ
τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλῃ τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐ-
τῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λή-

6 Βρενθύεσθαι) Διὰ θυμὸν με-
ταρίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι, ὀρ-
γίζεσθαι· καὶ βρενθύεται, ἐπαίρει-
ται. Βρένθος δὲ εἶδος μύρου, ὃ χριό-

μιναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονέσι. V.
10 Καὶ Σωφρονίσκος) Οἶον τεύ-
το πίπαιχεν ἀπὸ τοῦ Σωφρονίσκου
παρὰ δόσας. V.

cum modo homuncionem, eumque impurissimum, perdere nequeam, qui Lacedaemonios mille inermis ipse interne-
cione deleverim. Nam frustra quoque vicerim Olympia,
& pugilatu, & luſta. Quid hoc autem? ecquid hic est Thra-
sycles philosophus? & certe is est. Sane exporrecta bar-
ba, extensis superciliis, graviter secum ac superbe mur-
murans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis antero-
ribus retrorsum reiectis, plane illum ipsum Boream aut
Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui
habitu simplicitatem, incesſu modestiam, pallio sapientiam
ac moderationem prae se fert; qui mane de virtute disse-
rit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, fru-
galitatem laudans: talis vir, ubi lautus a balneo ad coe-
nam venit, & ei capaciorem calicem servulus porrex-
it, (meracius autem libenter bibit) quasi letheum poculum

θης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐωθινοῖς
ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτίνος τὰ ὄψα, καὶ
τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνά-
πλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφῶς, καθάπερ
ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς
τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μὴδὲ ὀλίγον
τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι. Μεμφίμοιρος αἰεὶ ὡς τὸν πλα- 55
κούντα ὅλον, ἢ τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι
περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος, καὶ
πάροις, οὐκ ἄχρῃς ὠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ
καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ
τῇ κύλικι, τότε δὴ καὶ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ
κοσμιότητος· καὶ ταῦτα Φησὶν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πο-
νήρως ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἴτα ἕμετος
ἐπὶ τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκφέρου-

3 Καρύκης) Βρῶμα Λύδιον ἐξ
αἵματος ἢ καρύκη. V.

7 Τοῦ μυττωτοῦ) Μυττωτὸς τρίμ-
μα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντεθει-
μένων· ἐκάλουν δὲ καὶ τι ὑπότρυμ-

μα διὰ σχορόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν
Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ τῶν μυττωτῶν τὸν
ἀπὸ τῶν κρεῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοιῶν
καλεῖν, ὃς τοῦ ζωμοῦ ἐκλελοιπότες
τῷ τρυβλίῳ περιβάλλονται. V.

hauserit, ea omnia facit, quae plane cum illis matutinis
fermonibus pugnant, convivis cibaria veluti milvus prae-
ripiens, & sibi accumbentem cubito propellens, mentum
caryca illitum habens, canum more incurvus sese cibis
implens, quasi in patinis virtutem inventurum se sperans,
lances digito indice sedulo detergens, ut nihil ex alliato
quidquam relinquat. Iniquius partita obsonia semper que-
rens, ut solus placentam aut aprum integrum sibi habeat;
tum porro, (qui gulae & infatiabilis voracitatis fructus
est) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque & sal-
tationem, sed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi,
sumto in manum calice, multos sermones funditat. Tum
enimvero de sobrietate & modestia agit, idque iam vino
fere depositus, & ridicule balbutiens: post haec vomit.

σιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασυήτος, ἢ Φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπισκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγείται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώζεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὢν. Τί τοῦτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

- 56 ΘΡΑΣ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφιγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλοῦτόν σου τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἀπλοϊκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνί-

ς Καὶ ἡ γοητεία προηγείται) Οὐδὲ Ζεῦξίς, ἢ καὶ Παρράσιος οὐ-
τως ἡμῖν διὰ φαρμάκων φιλοσόφων
γοητείαν καὶ τεράτειαν γράφας διει-
τυπώσατο, ὥς οὗτος ἀπαρλλάκτως

διὰ τοῦ προκειμένου Θρασυκλείους
θρασυητά τε καὶ μιαιρίαν ἡθῶν
ψευδοσόφων ἀνδρῶν, ὥς ἐπὶ πίνα-
κος, ἐταργῶς τῷ λόγῳ ἀπνηκριβώ-
σατο. V.

Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum ficcus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciae, vel avaritiae concesserit; sed assentatorum longe princeps est, & peierare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, iuxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, & undiquaque consummatus est, & varia quadam perfectione praestans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir iam iam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! tamdiu est, cum venire distulit Thrasycles?

Thrasf. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quae hos omnes, qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrerunt, auri atque argenti, & sumptuosarum coenarum spe, experiundi gratia, quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, & qui facultates tuas liben-

κόν. οἶσθα γὰρ ὡς μάλα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅψον
 δὲ ἡδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφῶν, ὀλί-
 γον τῶν ἀλῶν ποτόν δὲ ἢ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων οὗτος
 ἢς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν
 τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σοῦ
 δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὥς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκι-
 στον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολ-
 λοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενη-
 μένος· εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατ-
 ταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄν-
 τα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὄραν δυναμένῳ. μὴ
 μέντοι ἐς βάθος, ὧ γὰρ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμ-
 βας ὀλίγον πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου.
 Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω 57
 κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτόν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ'

3 'Εννεάκρουνος) Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλλιρόη καλουμένη πρότερον. V.

ter aliis elargiris. Nosti enim, opinor, mazam fatis mihi
 esse, ut recte coenem, caepe autem & nasturtium iucun-
 diffimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius
 esse volo, falis paululum: potus mihi ex Enneacruno, [ex
 Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura ca-
 rius est. Nam aurum mihi quidem haud pretiosius videtur
 iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui unius gra-
 tia me contuli, ne te divitiae, perniciosissima atque infi-
 diosissima possessio, corrumpant, quae multis saepe gra-
 vissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis
 maxime, illas in mare coniicies, quippe quas non deside-
 ret vir bonus, & qui philosophiae opes possit contemplari.
 Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum
 tenuis aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem pro-
 iicito, me uno vidente. Id vero si minus placet, eas ex
 aedibus alia quavis ratione, quantum potest, eiicito, ne-

ὀβελὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδούς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν, πέντε δραχμὰς, ὧ δὲ, μνᾶν, ὧ δὲ, ἡμιτάλαντον. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμεῖ δὲ, καίτοι οὐκ ἑμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας παράσχοις, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινητικούς. ὀλιγαρκῇ δὲ καὶ μέτριον χρή εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν.

TIM. Ἐπαινῶ ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γούν τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ.

ΘΡΑΣ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παϊόμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει.

TIM. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ γαβὲ Θρασύκλεις; μῶν

que tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quamquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mihi reddas, quae duos Aegineticos modios non profus capit: paucis enim esse contentum, & mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere.

Tim. Isthuc recte, o Thrasyclus: sed ante tibi caput implebo pugnīs, auctarium hoc ligone addens, priusquam tibi peram impleo.

Thras. O democratia, & leges! in libera civitate ab homine sceleratissimo percutimur.

Tim. Quid conquereris, bone Thrasyclus? an quod te

παρακέκρουσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ
τὸ μέτρον τέτταρας. Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχον- 58
ται· Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ
ὅλας τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ
τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκελλαν ὀλίγον
ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους
λίθους συμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς;
ΒΛΕΨ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἀπιμεν γάρ.

TIM. Ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτίγε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυ-
μάτων.

1 Παρακέκρουσμαί σε) Ἠπάτων σε ἐν οἷς ἔλεγον περὶ τοῦ πλούτου. V.

inter admetiendum circumveni? atqui auctarii etiam loco
adiiciam choenices quatuor. Sed quid hoc? multi concur-
runt simul, Blepsias videlicet, & Laches, & Gniphon, ac
denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo.
Quid iraque causae, quin petram hanc conscendam, &
aliqua requie ligonem meum reficiam, quem iam tantope-
re exercui? ipse autem magna vi lapidum in unum colla-
ta, eos grandinis in morem feriam?

Blepf. Parce, quaeso, mittere, Timon: abimus enim.

Tim. At ego certe, sine cruore & vulneribus ne abea-
tis, faxo.

Α Λ Κ Υ Ω Ν

ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Ι ΧΑΙΡ. ΤΙΣ ἡ Φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ᾧ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκεινῆς; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθγγόμενον ζῶον; ἄφωνα γὰρ δὴ τά γε καθ' ὕδατος διαιτῶμενα.

Ι Ἀλκυὼν ὄρνις μέγεθος μὲν ἴση μικρῷ στρουθῷ, χοροῖαν δὲ ποικίλην· ἐστὶ γὰρ ἀναμίξ' ἡλιάρ, κυανὴ, ὑποπόφυρος· ῥάμφος ἔχουσα λιπτόν, ἐπιμηκὲς, ἡλιάρ. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τοὺς τοῦ Σικελικοῦ πελάγους αἰγιαλοὺς, πέντε μόνον κυήσκουσα ἔξ. ἐκ βλίνης τε τοῦ ἰχθύος τῶν ἀκανθῶν ἐπιπλεκόμεναν ὑπ' αὐτῆς ὡς ἰοῦ πηγύσα τὴν καλιὰν παρὰ μόνων ἀνθρώπων φθεῖρεσθαι δυναμένην, ὑπ' ἄλλου δὲ τις τὸ παράπαν οὐ. Ἔστι δὲ σιχῶν τὸ σχῆμα ὁμοία ἱατρικῇ, ὡς εἶναι τὸ κύτος κοιλότερον αὐτῆς, τὸ στόμιον δὲ στενόν τε καὶ οὕτω κρύφιον, ὡς μόνον ταύτη εἶναι καὶ εἰσιτητὸν καὶ γνώριμον· ἐν παντὶ μὲν τῷ οἰκείῳ ἄρρενι μιγνυμένη καιρῷ, ἐν χειμῶνι δὲ νεοττεύουσα μίση, ὡς ἑπτα ἡμέραις ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἑπτα δὲ τί-

κτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττούς. Τὴν δὲ ἡμέραν τοῦ τοκετοῦ φασὶν ἱεράν. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὸν Πλειάδος δύσεως καιρὸν· ἐπικαθελόμενη τε τῶν πετρῶν ἀδεῖ τι μέλος λιγυρόν. Ὅτε δὲ καὶ τὸ πέλαγος δὲ ἀκύμαντον καθάπαξ καὶ ἡνέμενον. Τῆς δὲ ἀλκυῶνος ἡ μὲν μείζων ἄφωνος, ἡ δὲ ἐλάττω ἡδίκη· πάσαι δὲ οὕτως ἀνδροκόμοι πεφύκασιν, ὡς τῶν ἄρρεων γηρασκόντων ὑποπτᾶσθαι τε καὶ διαφέρειν αὐτοὺς, ἧ ἑκείνοι βούλονται· ἐπαποθνήσκουν τε τούτοις τὰς οἰκείας θηλείας ἐκ τοῦ ἀβράτους τε καὶ ἀπότους διατελεῖν μετὰ τῶν ἄρρεων τελευτήν· καλοῦνται δὲ κηῦκες, ὧν μόνων εἰς ἀκούσει τὴν Φωνὴν, σημεῖον ἔχειν πανάλκιος, ὡς φασιν, ὡς μετὰ βραχύν τινα χρόνον τεθνήξεται. G.

H A L C Y O N

feu de Transformatione.

CHAEREPHON, SOCRATES.

Chaer. QUAE ista vox nos pepulit, o Socrates, eminus a litoribus, illoque promontorio? quam suavis auribus? quodnam est tandem animal illud vocem edens? etenim muta sunt, quae quidem in aqua degunt.

ΣΩ. Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν
 ὀνομαζομένη, πολύβρηνος καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ
 παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθεται λόγος· Φασὶ γυναῖκά
 ποτε οὔσαν Αἰόλου τοῦ Ἑλλήνος θυγατέρα, κουρίδιον
 ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ Φιλίας, Κῆρυκα
 τὸν Τραχίνιον, τὸν Ἑωσφόρου τοῦ ἀστέρος, καλοῦ πα-
 τρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τινα δαιμονίαν
 βούλῃσιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι τὰ πελάγη,
 ζητοῦσαν ἐκεῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν,
 οὐχ οἶα τ' ἦν εὐρεῖν.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ' ἔστιν, ὃ σὺ Φῆς; οὐ πώποτε 2
 πρόσθεν ἠκηκῆεν τῆς Φωνῆς, ἀλλὰ μοι ξένη τις τῶ ὄντι
 προσέπεσε. γοῶδῃ γοῦν ὡς ἀληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ
 ζῶον· πηλίκον δέ τι καὶ ἐστὶ, ὦ Σώκратες;

ΣΩ. Οὐ μέγα· μεγάλην μέντοι διὰ τὴν Φιλανδρίαν
 εἴληφε παρὰ θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ τούτου νεοττείας

So. Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Halcyon
 vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua sane vetus
 hominibus est conficta fabula. Ferunt, illam, cum mulier
 esset quondam, Aeoli Hellenis filii nata, maritum, qui
 virginem duxerat, suum fato functum luxisse desiderio con-
 fuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero prognatum, pul-
 ehri parentis filium pulchrum; deinde vero alis instructam
 divina voluntate in avis morem circumvolitare maria,
 quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus
 non poterat invenire.

Chaer. Halcyon id est, quod tu dicis? nunquam ante au-
 diveram eius vocem, quae mihi insolens revera accidit.
 Flebilem ergo plane sonum emittit animal istud. Quali au-
 tem corporis est magnitudine, o Socrates?

So. Non magnum: attamen magnum ob singularem ma-
 riti amorem accepit a Diis praemium: cum enim nidula-

καὶ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέροντας ταῖς εὐδαίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἵθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ;

ΧΑΙΡ. Λέγεις ὀρθῶς. Φαίνεται γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τῷ ποτε χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς. ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναικῆς ποτε ἐγένοντο, ἢ ὀρνίθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

3 ΣΩ. ὦ Φίλε Χαιρεφῶν, εἰκάμεν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποὶ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον οὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐπι-

tur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hieme medio praecipuos serenitate, quorum est etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides, ut serena sint superna, fluctibusque careat & tranquillum sit totum pelagus, consimile, ut ita dicam, speculo?

Chaer. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus esse dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos, qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio sunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam exstitisse, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri videatur posse.

So. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque non, hebeti prorsus acie quidam esse iudices: exigimus enim vero ea secundum facultatem humanam, quae neque nosse, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis & factu facilius dif-

κτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα Φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶν γέρων, ἐπεῖτοι μικρὸς πᾶν καὶ νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ γὰβῃ, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν Θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατόν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν τοιούτων; εἰράκαας, ΧαιρεΦῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμῶν; καὶ ἐνδυμηθέντι γὰρ τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἂν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ δὴ συμπεσεῖσθαι. Μετὰ μικρὸν δὲ 4 θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο; καὶ διέμεινεν αὕτη γέ· ἕως τοῦ νῦν· πότερον οὖν οἶει μεῖζόν τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπτος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς

1 Ἀνέφικτα) Ἀδύνατα καταληφθῆναι. V.

4 Καὶ νεογιλὸς) Ἀπὸ τοῦ νεογνός, νεογέννητος, νεογενής. V. C.

ficilia, & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, & infantiae instar, vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, necne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hiems: quin & animo repetentem metus invadat & ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse collapsuram. Paulo autem post mirifica quaedam exstitit compositi coeli serenitas. Iam tu utrum maius quiddam & operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli fa-

γαλήνην ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθῆν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὲ μεγάλην καὶ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῇ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα' ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτοῦ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

5 ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δύναιτ' ἄν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν.

ΣΩ. Οὐκοῦν δὴ θεωροῦμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς

ciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum univ-
ersum, quam mulieris formam transmutatam in avicu-
lam quandam facere? nam ad eum sane modum & pueruli
inter nos, qui quidem fingere sciunt, luto cerave sumta,
facile ex eadem saepe materiae mole fingunt refingunt-
que multas formarum naturas. Deo enimvero, magnam
habenti virtutis praestantiam, neque omnino comparandam
ad nostras agendi vires, ad manum esse credere par est
omnia istiusmodi, atque in facili posita. At enim totum
coelum quanto tandem temet ipso videatur maius, indi-
care tu possis?

Chær. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere
queat, aut dicendo efferre tale quidquam? neque enim
verbis illa consequi licet.

So. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter sese
si conferantur, magnum aliquod esse discrimen, quo alius

δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας; ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσῃν ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς κείοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατόν φαίνεται. Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσῃν ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρῶσαιτ' ἂν ῥαδίως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δήπου πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὁπνὴν οὖν ἄνθρωπος ὡς εἰκεν ἀνθρώπου τοσούτῳ διαφέρει, τί νομίσομεν τὸν σύμπαντα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς

6 Τυχῶν) Γράφεται, τειχῶν. G.

alium superet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorsus infantes, quinque, si lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus prope modum per vitam actionibus, & iis, quaecunque manibus istis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: ista enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur posse. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur, adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enim vera penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat, ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari va-

- τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν οὖν ἴσως δο-
 ξεῖ πολλοῖς, ὅσῃν ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπερ-
 οχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλι-
 κοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὴν Φρόνησιν, καὶ
 διάνοιαν, ἀναλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως.
- 7 Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις οὖ-
 σι, πόλλ' ἄτ' ἀδύνατα τῶν ἐτέροις πάνυ ῥαδίῳ. ἐπεὶ
 καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι
 τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν
 ἐστι τέως, ἕως ἂν ὧσιν ἀνεπιστήμονες, τοῦ ποιῆσαι γυ-
 ναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὀρνίθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ Φύσις ἐν
 κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλουσα ζῶον ἄπουν, καὶ ἄπτε-
 ρον, πίδαας ὑποθεῖσα, καὶ πτερῶσασα, ποικιλία τε
 Φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμά-
 των, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θείου μέλιτος ἐργάτιν
 ἐκ τε ὠῶν ἀφῶνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει

lent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magni-
 tudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem,
 tantum quoque potentiam eius ac sapientiam atque intel-
 lectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.
 Proinde tibi mihiq̃ue ac multis aliis nostri similibus multa
 quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia:
 nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scri-
 bere illiteratis multo magis arduum est, usque eo dum
 sint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves
 ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere sine
 pedibus ac pennis animal, pedibus appositis atque alis, &
 varietate multa expoliens pulchraque & omnimoda colo-
 rum, apem sapientem produxit, divini mellis opificem:
 tum porro ex ovis mutis & inanimatis plura genera fin-
 git alitum & terrestrium, aquaticorumque animalium, ar-

πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνδρῶν ζώων, ὡς λόγος, τέ-
χαις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη. Τὰς 8
οὖν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας οὔσας, θνητοὶ καὶ
σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγάλα δυνά-
μενοι καθορᾶν, οὔτ' οὖν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπο-
ρῶντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν
ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔτ' Ἀλκυόνων πέρι, οὔτ' Ἀη-
δόνων κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδουσιν πατέρες, ταιούτο
καὶ παισὶν ἑμοῖς, ὃ ὄρνι θρήνων μελωδῇ, παραδώσω
τῶν σῶν ὕμνων πέρι· καὶ σου τὸν εὐσεβῆ καὶ Φίλανδρον
ἔρωτα πολλάκις ὕμνήσω, γυναιξὶ τ' ἑμαῖς, Ξανθίππῃ
τε καὶ Μυρτοῖ λέγων τά τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς
οἷας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἄρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοι-
οῦτον, ὃ Χαιρεφῶν;

ΧΑΙΡ. Πρέπει γοῦν, ὃ Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ

11 Γυναιξὶν τ' ἑμαῖς) Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίπ-
πην καὶ Μυρτά. V.

tibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aethe-
ris magni ad tanti operis curam insuper ufa. Cum ergo
vires immortalium sint ingentes, nos mortales & pusilli
plane, qui neque magna possumus perspicere, & ne par-
ua quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt,
haesitantes, non valeamus utique explorare quidquam sta-
tuere neque de Halcyonibus, nec de Lusciniiis: famam au-
tem fabulae, qualem tradiderunt parentes, talem & liberis
meis, o ales lamentorum modulatrix, tradam, de tuis hy-
mnis; tuumque pium & marito devinctum amorem saepe
celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans
tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris
a Diis. Tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin fa-
cias, non refuses.

Chaer. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te

ῥηθέντα διπλασίαν ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναῖκων
τε καὶ ἀνδρῶν ἁμιλίαν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν Ἀλκυόνα, προά-
γειν ἤδη πρὸς ἄστῳ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ.

ΧΑΙΡ. Πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως.

4 Ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ) Φάληρον δῆμος Αἰαντίδος. G.

dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum vi-
rorumque consuetudini conducatur.

So. Ergo, salutata Halcyone, progredi iam ad astry tem-
pus est e Phalerico.

Chaer. Nulla quidem in me est mora.

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Υ Σ

ἢ Καύκασος.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΕΡΜ. Ο ΜΕΝ Καύκασος, ὃν Ἡφαιστε, οὗτος, ὃς ἱ
τὸν ἄθλιον Τιτᾶνα τουτονὶ προσηλῶσθαι δεήσει· περι-
σκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν τινα ἐπιτήδειον, εἴ που τῆς
χιόνος γυμνός ἐστιν, ὡς βεβαιότερον καταπαγείη τὰ
δεσμὰ, καὶ οὗτος ἅπασι περιφανὴς εἴη κρεμάμενος.

ΗΦΑΙ. Περισκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν
καὶ πρόσγειον ἐσταυρῶσθαι χρή, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν
αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ
τὸ ἄκρον, (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δο-
κεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθά που ὑπὲρ τῆς Φάραγγος ἀνε-

11 Τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι) Τὸν Προμηθεΐα γὰρ λίσσονται Ἕλληνες τοὺς ἀνθρώπους δημιουργοῦν ἡμεῖς. V.

P R O M E T H E U S

five Caucasus.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

Merc. CAUCASUS quidem, o Vulcane, hicce, cui mi-
ferum Titanem istum clavis affigi oportebit: nos iam nunc
circumspiciamus rupem aliquam opportunam, sicubi quae
sit a nive nuda, ut firmitus defigantur vincula, & hic
omnibus conspicuus sit pendens.

Vulc. Circumspiciamus, Mercuri: neque enim in humili
& terrae proximo loco cruci affigendus est, ne suppetias
ipsi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis
verticem; fugiat enim visum eorum, qui infra sunt: sed,
si videtur, in medio isthic propemodum supra praecipi-

σταυρώσθω, ἐκπεταθεὶς τῷ χεῖρει ἀπὸ τουτοῦ πρὸς τὸ ἐναντίον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, πανταχόθεν ἡρέμα ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὥς ἀκροποδιτί που μόλις ἐστάναι· καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σεαυτὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

2 ΠΡΟΜ. Ἄλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῇ, κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἄξίαν δυστυχοῦντα.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος; ἢ οὐχ ἱκανὸς εἶναι σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε,

3 Ἀπότομοί τε γὰρ) Ἀποτετμημένοι, μηδεμίαν ἔχουσαι διάβασιν. V.

tium suffixus haereat, dispanfis manibus ab hac parte in adversam.

Merc. Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes & inaccessibleae, undiquaque leniter inclinatae: & pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheu, ascende, teque praebe defigendum ad montem.

Prom. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, misere mini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo.

Merc. Hoc scilicet aiebas, o Prometheu, miserefcite, ut tua vice iam nos statim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi clavis affigendos? At tu porrige dextram: tu autem, Vulcane, include eam, additisque cla-

κατάκλειε, καὶ προσήλου, καὶ τὴν σφύραν ἐρρωμένως
κατάφερε. δὸς καὶ τὴν ἑτέραν· κατειλήφθω εὖ μάλα
καὶ αὐτὴ· εὖ ἔχει. καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ αἰετὸς
ἀποκερῶν τὸ ἦπαρ, ὡς πάντα ἔχρῳς ἀντὶ τῆς καλῆς καὶ
εὐμηχάνου πλαστικῆς.

ΠΡΟΜ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετὲ, καὶ σὺ Γῆ μήτηρ, 3
οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος;

ΕΡΜ. Οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὅς πρῶτα
μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεῖς, οὕτως ἀδίκον
ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῶ μὲν τὰ κάλλιστα
ὑπέξελέσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅσα κα-
λύψας ἀργετὶ δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νῆ Δί', οὐ-
τως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας,
πανουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας·
ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέ-

6 ὦ Κρόνε καὶ Ἰαπετὶ) Ὁ μὲν τῶν διαχθίντων ὑπὸ Διὸς θεῶν, καὶ
Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διός· ὁ δὲ Ἰα- διὰ τοῦτο αὐτοὺς καλεῖ. V.
πετὸς ἀδελφὸς Προμηθεὺς· ἦσαν δὲ 9'Εγχειρισθεῖς) Ἐμπιστευθεῖς. V.

vis malleum valide, quantum potes, adige. Et alteram prae-
be: haec etiam omnino bene revincta esto. Recte habet:
devolabit iam mox quoque aquila detonsura iecur, ut ni-
hil non habeas pro bella tua & follertissima fingendi arte.

Prom. Saturne, Iapete, tuque Terra mater, qualia per-
petior miser, qui nihil mali admisi!

Merc. Nihil tu mali admisisti, Prometheus, qui primum
distributione carnum tibi concredita, tam iniustam fecisti
& fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas
eximeres, Iovem autem circumvenires obtectis offibus adi-
pe candida: memini fane Hesiodi sic dicentis. Deinde ho-
mines effinxisti, animalia vaferrima, atque inprimis mu-
lieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum pos-
sessionem, ignem subreptum & illum ipsum dedisti homini-

ψας, καὶ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, Φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

- 4 ΠΡΟΜ. Ἐοῖκας, ὦ Ἑρμῇ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιάσθαι· ὅς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγω γε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμωσάμην ἂν ἑμαυτόν. εἰ γοῦν σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δείξαίμι ἄδिका ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δὲ, στωμίλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικός, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔβeto, ἀνεσταυρώσθαι με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ἐπὶ τοῦ Κανκάσου, οἰκτιστον θάμα πᾶσι Σκύθαις.

ΕΡΜ. Ἐωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ,

6 Ἐτιμωσάμην ἂν) Ἄξιον ἂν ἑμαυτὸν ἔλεγον. Πρυτανεῖον δὲ ἐστίν, ἐν ᾧ οἱ πρῶτοι συνήγοντο τῶν βουλευτῶν, ὅθεν καὶ τὰς σιτήσεις ἀπέλυσον· τοὺς δὲ τι μέγα εἰργασμένους πᾶν πολιτικῶν καλῶν, ταύτη ὠρεῖται οἱ πάλαι ἐτίμων. V.

13 Ἐωλον) Ψυχρὸν καὶ ἀνωφελές. V.

13 Τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ) Ἐφεσίς ἐστιν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν καλοῦσιν ἔκκλητον· φησὶ δὲ ὅτι ἀνωφελὲς σοι ἐστὶν ἡ ἔφεσις· μετὰ γὰρ τὴν ψῆφον

bus. Tot mala cum perfeceris, vincitum te esse dicis nulla re patrata.

Prom. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpae, qui talia adversum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore, siquidem ex merito ius redderetur, me dignum aestimasset. Quod si vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te causam meam agam, ostendamque, iniustam de me sententiam pronuntiasse Iovem: tu vero, loquaculus enim es, & forensi calliditate praestans, partes eius tuere, & proba, iuste calculum eum tulisse, quo damnatus sum ad crucem prope Caspiae istas portas, in Caucaso, miserabilissimum spectaculum omnibus Scythiis.

Merc. Inani quidem, o Prometheu, provocatione certa-

καὶ ἐς οὐδέν δέον, ὅμως δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ αἰετὸς καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος· τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν εἴη ἔχον, εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

PROM. Πρότερος οὖν, ὦ Ἑρμῇ, λέγε, καὶ ὅπως μου 5
ὥς δεινότατα κατηγορήσης, μηδὲ καθυφῆς τι τῶν διακαίων τοῦ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἥθαιστε, δικαστὴν ποιῶμαι ἔγωγε.

ΗΦΑΙ. Μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔξων· ὃς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας.

PROM. Οὐκοῦν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἥδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρώ-

τοῦ Διὸς οὐδὲν ποιῆσαι ἄλλο δυνατόν, ἵνῃκα ὁ κρινόμενος μῆζον δικαστήριον ἐξαίτῃται. V.

bis, nullamque in rem : attamen dic : etenim tantisper manere necesse est, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui est temporis, optime fuerit factum, eo si ad declamationem audiendam abutamur sophistae, qualis tu es astutissimus orationum artifex.

Prom. Prior ergo dic, Mercuri : utque me quam vehementissime accuses, nec quidquam tibi perire finas eorum, quae pro iure patris dici possint. Te vero, Vulcane, iudicem mihi lego.

Vulc. Nullam in partem : sed probe scito, me pro iudice accusatorem tibi fore, qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliquisti.

Prom. Quin ergo divisa inter vos actione tu de furto iam dislere : Mercurius autem & hominum creationem, & car-

ποποιίαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται ἄμφω δὲ τε-
χνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ εἰκάτε εἶναι.

ΗΦΑΙ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ
πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἄμφι τὴν κάμι-
νον ἔχω ταπολλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ
παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ.

ΠΡΟΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ποτε ὦμην καὶ περὶ τῆς
κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐβελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδιεῖν μοι
τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοιοῦτον,
ὦ Μαίᾱς παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν
κατηγορίαν.

- 6 ΕΡΜ. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων,
καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγμένα·
οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημά-
των· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σταντῷ μὲν
τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα,

nium distributionem incusabit: ambo enim artifices & di-
cendi peritissimi videmini esse.

Vulc. Pro me dicet Mercurius: nam ego a iudicialium
orationum studio longe absum, quippe circa caminum ple-
rumque occupatus: hic vero rhetor est, ac talia non le-
viter ipsi sunt meditata.

Prom. Nunquam putaveram fore, ut de furto Mercurius
vellet dicere, mihique exprobraret tale quidquam in arte
simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Maiæ fili,
aggredi sustines, tempus iam est peragere accusationem.

Merc. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit ora-
tione, & instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu
perpetraſti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere
tuorum criminum? quod, cum praeficereris dividundis car-
nibus, tibimet ipsi pulcherrimas servares, deciperesque re-

καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλείψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καί μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνίεναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις πάνυ Φιλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένος. εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἴ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὥς ἐνι μάλιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ Φῆς τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγόρηταί μοι καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

ΠΡΟΜ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ εἴρηκας, 7
ὀψόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεὶ περ ἱκανὰ Φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειράσομαι ὥς ἂν οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καί τοι, νῆ τὸν οὐρανόν, καὶ νῦν λέγων

gem; quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat; quod ignem suffuratus a nobis detulisti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Iovem fueris expertus. Quod si neges ista te fecisse, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, annitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem: sin concedis, talem te fecisse divisionem carnum, condendorum hominum inventum novasse, & ignem subduxisse, fatis est mihi accusatum, nec, cur plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

Prom. Ista sintne nugae, quae dixisti, videbimus paulo post. Ego vero, quandoquidem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te prolata, conabor, quantum potero, dissolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me iuvet Coelus, nunc etiam ista referens pu-

ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διὸς, εἰ οὕτω μικρολόγος
καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὥς διότι μικρὸν ὄστούν ἐν τῇ με-
ρίδι εὖρεν, ἀνασκολοπισθιζόμενον πέμπειν παλαιὸν οὐ-
τω θεὸν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε
αὐτὸ τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστὶν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς
μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ
8 μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται. Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ὧ
Ἑρμῇ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὔσας, οὐ χρὴ, οἶμαι,
ἀπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐ-
ωχουμένων, παιδίαν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμ-
ποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὔριον ταμιεύε-
σθαι τὸ μῦθος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑωλὸν τινα μνή-
μην διαφυλάττειν, ἀπαγε, οὔτε θεοῖς πρόπον, οὔτε
ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφέλη τις τῶν συμποσίων
τὰς κομψείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ
τὸ σιλλαίνειν, καὶ ἐπιγελαῖν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι

16 Σιλλαίνειν) Σιλλαίνειν ἐπὶ σκαμμάτων, κατὰ τὴν τῶν τ εἰς σ

dore suffundor Iovis vicem, qui tam sordidi sit contraēti-
que animi, ac suspiciosē querulus, ut, quia parvulum os
in sua portione reperit, in crucem tollendum mittat ve-
tustum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, ne-
que adeo irae causa quantilla sit cogitans, & plane pueri
esse illud, succensere atque indignari, nisi partem ipse ma-
iorem accipiat. Atqui versutias eiusmodi, Mercuri, con-
viviales non decet, opinor, memori mente reponere; sed,
si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare,
atque ibi in convivio depositam iram relinquere: verum
ut in crastinum sub pectore recondas odium, & iniuriae
recorderis, atque hesternae rei memoriam conserves, apa-
ge, neque Deos hoc decet, nec praeterea regium est. Quod
si quis abstulerit a conviviis festivitates eas, astum & io-
cos & subfannationes & irrisiones, nihil scilicet aliud erit

μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ
 πράγματα, καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε
 ἐγὼ οὐδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐτι ὤμην τὸν Δία,
 οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ
 πάνδενα ἠγῆσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα,
 παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσεται τὸ
 βέλτιον ὁ αἰρούμενος. Τίθει δέ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτε- 9
 ρον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Διὶ, τὴν
 δ' ὅλην ὑφηρεῖσθαι· τί οὖν διὰ τοῦτο ἐχρῆν, τὸ τοῦ λό-
 γου, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ
 σταυροὺς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ αἰετοὺς κα-
 ταπέμπειν, καὶ τὸ ἥπαρ ἐκκόπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολ-
 λὴν ταῦτα κατηγορῇ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ μικρο-
 ψυχίαν, καὶ ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐ-

τιλλαίνειν τινές· τίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ
 σκάπτειν. Δημοῖ δὲ καὶ χλευαστι-
 κὸν ποίημα, παρὰ τὸ διασείειν τοὺς
 ἴλλους, καὶ διασύρειν τῷ σχήματι
 τῶν ὀφθαλμῶν· ἴλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλ-
 μοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς
 χόρας. Ἄλλως. Σιλλαίνειν, μυλλαί-

νειν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκάπτειν
 καὶ μυλλίζειν· σίλλος γὰρ ὁ μῖμος
 καὶ ὁ μῦθος καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ὁ
 χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων
 σιλλογραφεῖ. V.

14 Ἀγένειαν) Γρ. εὐτέλειαν.
 G.

reliquum, nisi ebrietas, satietaſque & ſilentium, res te-
 tricae & iniucundae, quaeque minime compotationi con-
 veniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum
 eſſe Iovem poſtridie; nedum ut tantopere propterea indi-
 gnaretur, ſequae gravem iniuriam exiſtimaret eſſe paſſum;
 ſi diſtribuens aliquis carnes ludum quendam luſerit tentan-
 do, num, qui deligit, meliorem partem dignoſcat. Pone
 vero, Mercuri, quod gravius eſt, non minorem me par-
 tem attribuiſſe Iovi, ſed totam ſubripuiſſe: quid igitur?
 ideone oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum
 miſceri, vincula, cruces, totumque Caucaſum adinvenire,
 & aquilas demittere, & iecur extundere? Iſta vide ne ma-
 gnam patefaciant indignantis humilitatem animi ignobilem;
 & in ira concipienda levitatem. Quid enim hic deſignet,

- χέρειαν. τί ἂν ἐποίησεν οὗτος ὅλον βῶν ἀπολέσας, εἰ
 10 κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται; Καίτοι πόσῳ
 οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦ-
 τα, οὓς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν
 θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγεύει
 σταυροῦ ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθεῖς τὸν δά-
 κτυλον, τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο, ἢ ὀπτωμένων ἀπο-
 σπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην
 ἀπονέμουςιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύ-
 λους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκο-
 λοπίσθῃ δὲ οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα.
 καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν κάμῳ
 ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἰσχίῳ κατηγορεῖν ἐκείνῳ.
 11 Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίη-
 σα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δὲ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον

9 *Ἡ κονδύλους) Κόνδυλος περὶ
 τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, αἰστέ
 κόνδυλοι ἔντες· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ
 κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγίνεται.

*Ἡ κόνδυλος τις ἂν, εἰς τὰ κινᾶ
 δόμενος τῶν ραπιζομένων· κατὰ γὰρ
 σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. V.

si totum bovem perdiderit, qui frustulorum carnis pau-
 corum causa tantopere stomachetur? Contra homines
 quanto se praebent aequiores in istiusmodi rebus, quos
 credi poterat ad iram esse promptiores Diis? & tamen eo-
 rum nemo est, qui coquum cruce multarit, si carnes eli-
 xans immisso digito de iusculo degustarit, aut affatarum
 carnum quiddam avulsum deglutiverit; sed veniam dant
 ipsis: sin est, ut etiam valde irascantur, aut pugnos incu-
 tere solent, aut alapas in malam ingerere; nemoque ha-
 stenus apud eos in patibulum ire iussus ob tanta scilicet
 crimina. De carnibus ista sunt satis: quorum ut turpis est
 mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio. De arte
 fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus
 iam dicere. Illud autem, Mercuri, cum duplicem habeat

τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὅποτερον αἰτιάσθ' ἐμὲ
 πότερα, ὥς οὐδὲ ὅλως ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι,
 ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀν-
 ἔργαστον, ἢ ὥς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα
 καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίζθαι τὸν τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως
 ὑπὲρ ἁμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὥς οὐδεμία τοῖς θεοῖς
 ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον
 παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὥς καὶ
 συμφέροντα καὶ ἀμείνω τὰῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ
 ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν. Ἦν 12
 τοίνυν πάλαι (ῥᾶον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἡδύ-
 κησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς
 ἀνθρώπους) τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ
 δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ
 ταύταις ἀνημέροις λάσιος· οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεῶς·
 πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἶα

insimulationem; nescio equidem, quam in partem maxime
 me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homi-
 nes fieri, meliusque fuisse, si conquievissent ac mansissent
 terra prorsus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fin-
 gi debuisse, sed alium quendam, non hunc in modum,
 efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum
 quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse,
 quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere;
 deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit,
 quam si terram desertam hominumque vacuum contigisset
 restare. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an
 quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabri-
 catis hominibus) divinum solum ac coeleste genus: tellus
 vero inculta quaedam res & informis, silvis tota iisque
 agrestibus horrida: neque erant arae Deorum, nec templum,
 (quī poterat enim?) nec statua, neque simulacrum, ne-

πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμε-
 λείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, αἰ γάρ τι προβουλευῶ εἰς τὸ
 κοινόν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν Θεῶν,
 ἐπιδώσει δὲ καὶ τᾶλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος,
 ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον τοῦ πλητοῦ λαβόν-
 τα, ζῶα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορ-
 φὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα· καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι
 ὥμην τῷ Θεῷ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ
 ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαί-
 νειν αὐτό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ'
 ἄλλως, καὶ συνετώτατον, καὶ τοῦ βελτίονος αἰσθανό-
 13 μενον. Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδα
 Φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους,
 καὶ τὴν Ἀθηναίαν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι
 τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἂν μεγάλα ἐγὼ τοὺς Θεοὺς ἡδί-

9 Ἡ ἐξέτασις) Ἀντὶ τοῦ ἢ παράθεσις. V. 9 Εὐδαιμονέστερον) Τοῦ
 Θεοῦ δηλονότι· V. 15 Ταῦτ' ἐστὶ) Βαρύτης ὁ λόγος. V.

que aliud quidquam eiusmodi, qualia multa iam ubique
 apparent summa cum cura in honore habita. Ego vero,
 semper enim aliquid confulo in commune, mecumque agi-
 to, quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque omnia
 incrementum capiant ornatus ac pulchritudinis, in animum
 induxi optimum fore factum, si, parvula quadam luti par-
 te accepta, animalia componerem atque effingerem specie
 nobismet ipsis assimilia: etenim ita statuebam, deficere
 quiddam naturam divinam, dum nihil exstat ipsi contra-
 rium, ad quod instituta comparatione, illam esse beatio-
 rem dilucide pateat: tum mortale illud esse volebam, ar-
 tificiofissimum alioquin & prudentissimum, quodque me-
 lioris haberet sensum. Itaque, secundum poetæ dictum,
 aqua terrae mixta & permollita effinxi homines, Miner-
 vamque etiam advocavi, ut una mecum operi manum ac-
 commodaret. Ista haec sunt scilicet, quae gravia in Deos ad-

κηκᾶ. καὶ τὸ ζημίωμα ὁρᾷς πηλίκον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶα
 πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον·
 καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἦττον θεοὶ εἰσιν οἱ θεοὶ,
 διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγένηται. οὕτω γὰρ
 καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττουμένων τῶν θεῶν
 ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε,
 μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστασιν ἐπ' αὐτὸν βουλευσάσιν, καὶ πό-
 λεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεοὺς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες.
 ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠόκησθε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
 τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ μικρό-
 τaton, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπον-
 θῶς πρὸς ὑμῶν! Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς 14
 θεοῖς, οὕτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν οὐκέτι
 αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλλῇ οὔσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωρ-
 γίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν

14 Αὐχμηρὰν) Γρ. ἀκαμῆ, ἀγτὶ
 τοῦ ἀκατέργαστον, ἀπεριποίητον. G.

14 Ἀκαμῆ οὔσαν). Γράφεται καὶ

ἀκαλλῇ, ἀγτὶ τοῦ ἀκατασκήαστον,
 ἀπεριποίητον, ἀκατέργαστον. V.
 ἀκόσμητον. G.

nisi: tum detrimentum viden' quantum sit, qui e luto ani-
 malia confecerim, quodque haecenus erat immobile, in
 motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Diī
 sunt Diī, quia in terra quoque animantia quaedam mor-
 talia exstiterint: quippe illud etiam Iuppiter indignatur,
 quasi deteriore Diī essent conditione ab hominum ortu;
 nisi forte hoc veretur, ne & illi defectionis consilia ad-
 versum se ineant, bellumque inferant Diis, perinde ac Gi-
 gantes. At nihil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meis-
 que operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum ali-
 quod vel minimum, & conticescam, ac iusta me perpes-
 sum a vobis fatebor. Quin contra haec in rem esse Deo-
 rum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius
 horridam & pulchritudine spoliata, sed urbibus, cultis
 agris, plantisque mitibus ornatē distinctam, mare naviga-

θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχοῦ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πανηγύρεις· μεστὰὶ δὲ Διὸς πάσαι μὲν ἀγυιαί, πάσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἐμαυτῷ μόνῳ κτήμα τούτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτουν ἀντὶ τῆς χρήσεως νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν Φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δέ, ὦ Ἑρμῆ, νεῶς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἐστὶ, Προμηθέως δὲ, οὐδαμῶς. ὅρας ὅπως τὰμαυτοῦ μόνᾳ σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ. Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτήμα, ἢ ποιήμα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὄλων καὶ πλουτῶν

3 Μιστὰὶ δὲ Διὸς) Ἀράτου. καὶ τοῦτο βαρύτης εἰρωνεία. V.
G. Διούς ἡδίκηκα, βαρύτερος ὁ λό-
8 Ὅρατ' ὅπως) Κατ' εἰρωνείαν. γος. G.

tum, insulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Iovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuisssem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Immo, quod magis est, Iovis, Apollinis, & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam. Viden', ut meis solius commodis invigilem, publica prodam & imminuam? Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum, tibine videatur bonum aliquod teste carens, seu possessum, sive arte laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo, similiter suave iucundumque fore habenti? Quorsum autem illud dixi? quia non factis hominibus testem habitura non erat pulchritudo universi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque

τινα πλουτήσῃν ἐμέλλομεν, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυ-
 μασθῆσόμενον, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ
 ἂν εἴχομεν πρὸς ὃ, τι ἔλαττον παραβῶμεν αὐτὸν, οὐδ'
 ἂν συνιέμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὁρῶντες ἀμοίρους
 τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθεῖη
 ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν
 ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, καὶ
 ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλεύματος.
 Ἄλλὰ κακῶργοί τινες Φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύ- 16
 ουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφᾶς γαμοῦσι, καὶ πα-
 τράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τού-
 των ἀφθονία; καὶ οὐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσασαί' ἂν τις
 τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο· ἐπεὶ
 καὶ τοῦτο ἴσως Φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν
 πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. οὐκοῦν διὰ γε τοῦτο

3 Παραβῶμεν αὐτὸν) Ἀντὶ τοῦ θεωρῶμεν. V.
 ἐξετάζοιμεν, συγκρίνοιμεν, παρα- 5 Δειχθεῖη ἂν μέγα) Γρ. δοξῇ
 βάλλοιμεν. γράφεται δὲ καὶ παρα- ἂν μέγα. G.

alii cuiquam essent in admiratione, nec nobismet ipsis perinde
 carae; nihil enim exstaret omnino, ad quod tanquam
 imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quan-
 ta versemur in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bo-
 norum nostrorum expertes: sic enim demum magnum pa-
 tefiat esse magnum, si ad parvi mensuram comparatur.
 Vos vero, quem decebat ob follers inventum honoribus
 afficere, in crucem sustulistis me, easque mihi vices red-
 didistis consilii. At maleficos esse quosdam ais in iis: adul-
 teria committunt, bella gerunt, sorores ducunt, patribus
 insidiantur: quasi apud nos non magna sit vitiorum illo-
 rum copia: nec sane propterea quis culpaverit Coelum &
 Terram, quod nos condiderint. Hoc insuper fieri potest,
 ut dicas, necessum esse multis nos negotiis implicari, dum
 curamus illos. Eandem igitur ob causam pastor indigne-

καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἥδ' ἄλλως, καὶ ἡ Φροντὶς οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσα τίνα διατριβήν. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, οὐκ ἔχοντες ὧν προνοοῦμεν; ἡργοῦμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπινομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα, οὐδὲν ποιοῦν-
 17 τες. Ὅ δὲ μάλιστα με πνίγει, τοῦτ' ἐστίν· οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐράτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλείπετε κακίοντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ τίνα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ὅμοιότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προσετῆσάμην, ὃ πάντως καλὸν ἠπιστάμην; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον

4 Διατριβήν) Ἡ διατριβὴ ἐν-
 ταῦθα τὴν ἀνεσιν σημαίνει καὶ τὴν
 κατὰ σχολὴν ἀπόλαυσιν. V.

9 Ἄρτι μὲν ταῦροι) Ταῦτα πάν-

τα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι' Εὐρώπην ταῦ-
 ρος, δι' Ἀντιόπην σάτυρος, διὰ
 Λήδαν κύκνος. V. Ἔστι καὶ ἐπί-
 γραμμα περὶ τούτου. G.

tur, quod gregem habeat, cuius sibi cura sit gerenda. Fuerit hoc ipsi laboriosum, at iucundum itidem: eaque sollicitudo non ingrati praebet occupationem. Nos autem quid ageremus, non habentes, quibus prospiciamus? cessaremus scilicet, bibereturque nobis nectar, & ambrosia non ingurgitaremus otiosi. Quod vero me maxime urit, hoc est: qui incusatis hominum fabricationem, & potissimum mulieres, ipsi tamen amatis eas, neque intermittitis in terram descendere, nunc in tauros, alias in satyros & cynos versi, Deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quo minus homines effingerentur, sed alium quendam in modum, nec nobis similes. At quod aliud exemplar isto melius mihi proposuifsem, quod omnino pulchrum sciebam? num rationis ex-

ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἡ θεὸς ἔθυσαν, ἢ
 τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, οὐχὶ τοιοῦτοι γενό-
 μενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσ-
 ἄγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, καὶ ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν θέοι,
 μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν
 θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκατε. περὶ μὲν οὖν τῶν ἀνθρώ-
 πων καὶ ταῦτα ἱκανά. Ἦδη δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ 18
 μέτειμι, καὶ τὴν ἐπονείδιστον ταύτην κλοπὴν. καὶ πρὸς
 θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι
 ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀν-
 θρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ, οἶμαι, φύ-
 σις τούτου· τοῦ κτήματος οὐδὲν τι ἑλαττον γίγνεται,
 εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι· οὐ γὰρ ἀποσβέννυ-
 ται ἐναυσαμένου τινός· φθόνος δὲ ἀντικρυς τὸ τοιοῦτο, ἃ φ'
 ὦν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τούτων κωλύειν μεταδιδόναι
 τοῖς θεομένοις· καίτοι θεοὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρὴ εἶναι,

14 Ἐναυσαμένου τινός) Ἀψαντος. V.

pers & ferum conveniebat, atque agreste elaborari animal?
 quomodo Diis sacrificassent, aliosque vobis honores tri-
 buissent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nul-
 lam moram facitis, etsi vel Oceanus longo itinere sit pe-
 tendus, ut visatis probissimos Aethiopas: me vero, hono-
 rum vobis & victimarum causam, in patibulum egistis. De
 hominibus quidem ista sufficiunt. Iam, si videtur, ad ignem
 transeo, exprobratumque tantopere furtum. Per Deos er-
 go hoc mihi responde nihil moratus: estne quidquam
 istius ignis, quod amissimus, ex quo apud homines est?
 non dixeris: haec, opinor, natura eius rei, nihil ut de-
 crescat, etsi vel alius inde partem capiat; non enim extin-
 guitur, si quis ex eo lumen accenderit: invidia vero pla-
 nissime est, ex quibus nullum ad vos damnum redeat,
 eorum prohibere ne usus impertiatur indigentibus: atqui
 Dii cum sitis, beneficos esse oportet, commodorumque

καὶ δοτῆρας ἐάων, καὶ ἔξω Φθόνου παντὸς ἐστάναι· ὅπου
γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς
τὴν γῆν, μὴδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπὼν, οὐ μέγα ὑμᾶς
ἠδίκουν· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ῥιγοῦντες,
μήτε εἴποντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε Φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ
19 δεόμενοι. Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγ-
καίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅ-
πως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγνίας, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμῶν,
καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλι-
στα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἠδί-
στην οἰομένους, ὅπότεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται
ἐλίσσομένη περὶ καπνῷ. ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἀν-
γένοιτο αὕτη τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. Θαυμάζω δὲ ὅπως
οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς·
καίτοι πῦρ οὗτός ἐστι πολὺ φειότερόν τε, καὶ πυρωδέ-
στερον. ἢ καὶ κείνον αἰτιάσθε, ὥς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆ-

1 Ἐάων) Τῶν ἀγαθῶν. V. 8 Κνισσᾶν) Θυμῶν. V. ἀπὸ τοῦ θυμῶν. G.

largitores procul ab invidia remotos. [Hocine vos aegre
feratis,] ubi, si vel omnem hunc ignem subreptum detu-
lisssem in terram, nihilque omnino ex eo reliquisssem, haud
magna a me vobis iniuria foret facta? neque enim vos eo
indigetis, ut qui non frigateis, nec ambrosiam coquatis,
neque opus habeatis arte facta luce. Hominibus vero ignis
usus est & ad alia pernecessarius, & plurimum ad sacri-
ficia, ut possint nidore vaporare vias, thus adolere, &
lumbos hostiarum in aris: video sane, vos summopere
delectari isto fumo, easque epulas putare suavissimas, quan-
do nidor in coelum penetrat multo fumi volumine sub-
vectus: adversetur ergo haec criminatio quam maxime ve-
stro desiderio. Miror autem, quomodo nec solem vetue-
ritis eos illustrare: atqui ignis hic est multo divinius &
flagrantior: aut illumne etiam accusatis, quasi dissipantem

μα; εἴρηκα. σφῶ δέ, ὦ Ἑρμῇ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρήσθαι δοκεῖ, διευθύνετε, καὶ διελέγχετε· καὶ γὰρ αὖθις ἀπολογήσομαι.

ΕΡΜ. Οὐ ῥάδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς οὕτω γενναῖον 20 σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὤνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἐξ καὶ δέκα γύπας ἀν' ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαίρησοντας· οὕτω δεινῶς αὐτοῦ κατηγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν οὐ προεγίνωσκας οὕτω κολασθῆσόμενος.

ΠΡΟΜ. Ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὖθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ὃν Φῆς ἐπιπτήσεσθαι μοι τὸν αἰετόν.

ΕΡΜ. Εἴ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ

5 Ὡνησο) Εὐφράνῃτι, ὁμοίως. V.

6 Οἶδα ὡς ἐξ καὶ δέκα) Ἐξ καὶ δέκα· τὸ ξ Ἀττικῶς ἐφυλάχθη.

αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ τῆς τῶν ἀριθμῶν συνθέσεως τὰ τέλη φυλάττουσι τῶν ἀπλῶν. V.

propriam vobis possessionem? Dixi. Vos autem utrique, Mercuri & Vulcane, si quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

Merc. Facile non est, Prometheu, cum tam valido Sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Iuppiter istam orationem tuam non inaudiverit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures apposuiſſet tibi ad intestina eruenda; tam graviter ipsum obiurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, cum sis vates, non praesciveris, hoc te supplicio puniendum esse?

Prom. Noveram illud, Mercuri; & me solvi debere in posterum, novi: & iam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, sagittis confixurus eam, quam in me involaturam esse dicis, aquilam.

Merc. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear

ἐπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον,
οὐ μὲν τοι καὶ κρεανομοῦντά γε.

21 PROM. Θάρρει· καὶ συνευωχῆσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ
Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας.

ERM. Τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν.

PROM. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ χρὴ
λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπορρήττον, ὥς μι-
σθὸς εἶη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης.

ERM. Ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τίταν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον.
ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἡφαιστε, καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλη-
σίον ὁ αἰετός. ὑπόμενε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἡδὴ σοι τὸν
Θηβαῖον, ὃν Φῆς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὥς παύσειέ σε
ἀνατεμόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρνέου.

6 Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν) νόμος ἀναιρεῖ σε, ὡς ἀντίλκς συ
Λίγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς Θέτι- τὸν πατέρα σοῦ Κρίνον· καὶ αἰσθά-
δος ἰδίᾳ κε φθεῖραι βουλόμενος· ὡς μερος ὁ Ζεὺς, ὅτι ἀληθῆ εἶπεν, τὴν
δὲ ἐγένοντο κατὰ τὸν Προμηθεά, ὁ μὲν Θέτιν ἐζευξε τῷ Πηλεΐ, τὸν
Προμηθεὺς εἰς τὸν Δία ἔφη, ὅτι εἰαν Προμηθεά δὲ δι' Ἡρακλείους τῶν
συγγένῃ τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γε- δισμῶν ἔλυσεν. V.

solutum, & una nobiscum epulantem! sic tamen, ut car-
nes non distribuas.

Prom. Bono esto animo: & simul vobiscum epulabor,
& Iuppiter me vinculis solvet pro non exigua felicitate.

Merc. Quanam ista? eloqui ne graveris.

Prom. Nostin', o Mercuri, Thetin? Sed non expedit dice-
re: custodire praestat hoc arcanum, ut merces sit & pre-
tium, quo me a poena redimam.

Merc. Quin tu tecum ferva, o Titan, siquidem hoc me-
lius est: nos autem abeamus, Vulcane; iam enim ecce,
quae prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: at-
atque utinam tibi iam Thebanus ille, quem dicis, sagit-
tarius exoriat, ut te liberet laceratum ab ista alite!

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

191

[illegible]

VARIAE LECTIONES

IN SOMNIUM.

Pag. 4. l. 2. Prius τινὰ deest in F. in cuius margine notatur ex P. l. 13. Καὶ) Abest ab F. habuit P. ceteraeque edd. l. 14. Εὐδοκίμος) Edd. priores εὐδοκίμοις. Pag. 5. l. 3. ὑπὸ) ἀπὸ P. L. V. 1. l. 13. Τοὺς) Deest in B. 2. P. l. 15. Τινὰ) Deest in F. Pag. 7. l. 1. Τὰ μ. τ. δὲ) τὰ δὲ μ. τ. F. l. 11. Γούρ) γ' οὖν F. quae pari modo saepius. Pag. 8. l. 17. Οὐδέ) οἶδε P. οἱ δὲ margo. A. i W. Pag. 9. l. 1. Μυσαχθῆς) μυσαχθεῖς F. l. 11. Πάντοθεν) Pr. edd. pleraeque πάμπολλα. Pag. 10. l. 5. Ἀγεννή) ἀγενή I. l. 6. Πρόσδον) πρόσδοι Fr. S. A. Pag. 11. l. 5. Ἀπαγγέλλουσα) ἀπαγγεῶ & ἀποφανῶ P. margo A. i W. Pag. 13. l. 3. Ὅς τυμπανιστρίας) ὡς τυμπανιστρίας F. V. margo A. i W. P. ὅς I. V. 2. l. 4. Ὅμως) ὅπως P. I. l. 17. Ἀνακύπτων) ἀνανήφων A. P. F. I. V. 2. margo A. i W. Pag. 14. l. 1. Ἐλευθέριον) ἐλεύθερον C. F. & hinc margo A. i W. l. 11. Ἀπολειφθεῖσα) ἀποληφθεῖσα in quibusdam edd. l. 12. Ἐνέπρις) συνέπρις margo A. i W. Pag. 15. l. 3. Ὑποπτέρων) ὑπόπτερον F. I. l. 4. Ἰδῆς) εἰδῆς A. B. P. I. l. 5. Ὑφηνιόχει) ἡνιόχει I. V. 2. l. 6. Ἐπ-εσκόπου) ἐσκότουν I. margo A. i W. l. 7. Ἐσπέρην) τὰς ἑσπέρη A. P. τὰς ἑσπερίας B. I. Pag. 16. l. 1. Ἐβουλεύσατο) Pr. edd. ἐβουλεύσαντο. Pag. 17. l. 5. Ἐβелоκακεῖ) ἐβелоκαλακεῖ F. adscriptum ἐβелоκακεῖ ex P. l. 8. Ἐαυτῷ) Priores edd. ἑαυτου.

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. l. 7. Βόρβορος) Ita recte I. V. 2. P. S. A. βάρβαρος M. O. & ceterae edd. prior lectio adscripta margini A. W. l. 8. Εὐμηχάνους) ἀμηχάνους F. εὐμ. E. P. l. 9. Ἐπιφημί-ζεις) ἐπευφημίζεις P. l. 12. δ') δαὶ W. Pag. 19. l. 5. Εἰ

μὴ διαλλάττοιτε) εἰ μὲν διαλλάττετε O. εἰ μὲν διαλλάττοι-
 τε M. l. 13. Μοι) με edd. μοι O. M. Pag. 20. l. 1. Ἰπνοπ.)
 Edd. ἰπν. in O. ἰπν. l. 3. Καὶ) καὶ C. L. P. S. ἢ καὶ I. εἶ-
 ναι O. M. edd. ceterae. l. 7. Ἡμῖν) ὑμῖν F. l. 15. Τοι) τι
 O. W. Pag. 21. l. 4. Λέγειν) λέγων O. M. l. 5. Χάριεν)
 καὶ χάριεν P. I. S. A. χάριέν τι C. L. καὶ χαρίεντα F. A.
 H. P. καὶ abest in O. M. l. 11. Πεποιθότα) πεπονθότα C.
 l. 16. Συναγαγὼν) ἀγαγὼν O. P. Pag. 22. l. 7. Κεμήλιον)
 καμήλιον O. l. 9. Ἐμυσάττοντο) M. & Ox. Excepta S. &
 A. priores edd. omnes ἐμυσάττ. ead. ὥστε) ὁ μὲν τοι I.
 Margo A. 2 W. Pag. 24. l. 3. Διονύσω) Ita O. C. W.
 Edd. Διονυσίω. l. 4. Ἐν ῥυθμῷ) ἐν deest in P. notatur quo-
 que in margine A. 2 W. l. 6. Ἐποχουμένη) ἐπηχουμένη
 B. 2. P. l. 8. Προέλευσιν) προαίρεσιν C. P. L. I. margo A.
 1 W. προαιρ. A. Pag. 25. l. 7. Φανείν) φανοῖν edd. prio-
 res. Quod restituiimus, est in O. M. l. 10. Φιλοσόφω) φιλο-
 σόφω I. φιλοσόφου P. B. 2. ead. Κλεπτικὸς) Edd. priores
 κλεπτικῆς. l. 13. Πιτυοκάμπτας) Ita K. M. S. πυτιοκ. O.
 F. A. 1. 2. & pleraeque edd. ἱπποκάμπτας L.

I N N I G R I N U M.

Pag. 26. l. 7. Αὐτοῖς) αὐταῖς I. & margo A. 1 W. Pra-
 va rectae lectionis emendatio. Pag. 28. l. 2. Μέγα) Edd.
 priores μετά. l. 4. Ἀκριβῶς) ἀκριβές P. I. Pag. 29. l. 8.
 Καλάμου) καλάνου P. Pag. 30. l. 15. Δ' αὐ) δ' ἂν margo
 A. 2 W. Pag. 31. l. 2. Τοῦ ὀφθαλμοῦ) τὸν ὀφθαλμῶν, &
 μοx αὐτῶν in P. ut restituiimus, est in C. P. L. Pag. 32. l. 3.
 Γὰρ) δὴ I. Pag. 33. l. 3. Ἐπὶ) Priores edd. ἐν, quod ipsum
 deest in I. l. 10. Αὐτὰ) αὐτοῦ pleraeque edd. αὐτοῦ B. 2.
 αὐτὰ L. I. margo A. 1 W. Non dubito, quin haec vera sit le-
 ctio. l. 17. col. 1. Ἀνατυλίττων) ἀνατυλίττω V. Pag. 34. l. 12.
 Προαχθῆς) προαχθεῖς L. F. P. Pag. 35. l. 2. Ἡμῖν) Ita quo-
 que margo A. 1 W. F. & plures edd. ὑμῖν. l. 4. Μέλον) μέ-
 λων H. 1. & aliae quaedam edd. ead. Πραττομένων) πραγ-
 μάτων I. margo A. 1 W. Pag. 36. l. 13. Πρόσωπον) προσω-
 πείον I. margo A. 1 W. Pag. 37. l. 14. Βιάζεται) βιάζεται
 F. Pag. 38. l. 12. Παραπόληται) παραπύλνται F. pleraeque
 παραπύλλνται, exceptis I. V. 2. S. A. Emendatum παραπύ-
 λνται in margine A. 1 W. Pag. 40. l. 4. Ἐστὶ) Deest in F.
 l. 5. Φιλοσοφία) φιλοσοφίαν C. Pag. 41. l. 7. Δέ) δὴ P. I.

margo *A. 1 W.* *l. 12.* Δίψης) ἰλύος *A. P. l. margo. A. 1 W.* *Pag. 42. l. 1.* Ἐμαντὸν) ἑμαντοῦ *margo A. 1 W.* *Pag. 43. l. 10.* Δεῖ) δὴ *F.* *Pag. 44. l. 8.* Ὅσπμεραι) ὅσαι ἡμέραι *I.* *l. 12.* Οἱ πλουτοῦντες) οἱ πλουτ. etiam in margine *A. 2 W.* *Prior*es edd. excepta *I.* omittunt οἱ. *Pag. 46. l. 10.* Αὐτοῖς ἐκείνους) αὐτοὺς ἐκείνοις *I.* *Pag. 47. l. 3.* Ἀνόνητον) ἀνόητον *C. I. l. 5.* Τδ) Edd. *prior*es τοῦ. *l. 10.* Ἀπόνουαν) ἄνουαν *C.* *Pag. 48. l. 5.* Μεταλαμβάνουσι) Edd. *prior*es μεταλαμβάνωσι. *Pag. 49. l. 3.* Ἐαυτὸν) αὐτὸν *F.* *Pag. 50. l. 10.* Μήτ' ἀναβάλλεσθαι) μήτ' ἀν. μὴθ' ὑπερτίθεται *I.* μὴθ' ὑπερτίθεσθαι *V. 2.* μήγ' ἀναβ. margo *A. 1 W.* *l. 13.* Ποιήσῃν) ποιῆσαι margo *A. 2 W.* *Vulgam* retinere malim ea conditione, ut modo scribatur *ψεύσεσθαι.* *Pag. 52. l. 16.* Ἡξίου) Edd. *prior*es ἡξίου. *Pag. 53. l. 3.* Κρόκων) κρόκων *A. P.* Edd. *prior*es κρότων. *ead.* Ἀρωμάτων) ἀκροαμάτων *L. l. 5.* Τδ δὲ ἐν καιρῷ) τῶν δ' ἐν κ. . . . ὡς εὐτελῶν ὑπερφρονούντας *I.* *Pag. 54. l. 2.* Τοῦ στεφάνου) στεφ. τινος margo *A. 1 W.* *l. 10.* Πραγματείας) πρ. ὑπ' ἀμαθίας *C. l. 11.* Ὑπέφαινε) ἀπέφαινε margo *A. 1 W.* *Pag. 58. l. 1.* Ἐπ' ἰσχυρᾶς) ὑπ' ἰσχ. *P. L.* margo *A. 1 W.*

IN IUDICIUM VOCALIUM

Pag. 61. l. 5. Λέγον) λέγων *F. B. 2. P. l. 11.* Ὑμᾶς) ὑμῶν *C. l. 12.* Πλεονεξίας) πλεονεξίας τε *C.* *Pag. 62. l. 3.* Μοι) με edd. *prior*es. *ead.* Ἐπὶ τῆς ἀποθλ.) ἐπὶ τοῖς τῆς ἀποτρίψεως ἐπ. τοῖς ἐμ. *C. l. 4.* Προστιθέν) προστεθέν *F.* *Pag. 63. l. 6.* Κισσῆρεως) κισῆρεως *F.* *l. 9.* Δ' ἂν) ἂν omisso δὲ solum habent *C.* *Quaedam* edd. δὲ ἂν. *l. 12.* Ἦς) οἷς *F. l. 15. col. 1.* Κεφαλίδος) Exc. *G.* κεφαλαργίας. *V.* κεφαλαργίας. *Pag. 64. l. 13.* Τδ) τὸ δὲ abest a *F.* τό δέ γε *C.* *Pag. 65. l. 1.* Οὖν) τοίνυν margo *A. 1 W.* *l. 14.* Ὡμην) Post ὥμην margo *A. 1 W.* interierit τὸ πρᾶγμα. *Pag. 66. l. 5.* Ἀπερυθρίασαν) ἀπεριθρίασε *F.* *l. 6.* Ὀνομάζειν) ὀνομάζει *I. l. 12.* Γραμμάτων) ῥημάτων *C. l. 13.* Ἀρπάσαν) Abest a *F.* *Pag. 67. l. 5.* Ἀποκέκλεικέ μοι) μου *C.* Edd. *prior*es praeter *I.* ἀποκεκλεισμένον τὴν *Δ. l. 6.* Σεύτλων) σευτλίων *F. l. 13.* Παρ' αὐτῷ) παρὰ τῷ. *C. Pag. 68. l. 9.* Τῆς κολοκύνθης) καὶ τῆς *C. I. l. 10.* Τδ συρίζειν) τοῦ *I. A. 1 W.* *ead.* Ἐξῆναι) εἶναι *C. l. 13.* Οὐ) οὐδὲ *C. l. 15.* Αὐτοὺς) αὐτοῖς *C.* margo *A. 1 W.* *Pag. 69.*

Lucian. Vol. I. L

L 9. Εἰπεῖν) εἰπεῖν αὐτὸ C. Pag. 70. l. 3. Αὐτῶν) Edd. priores αὐτήν. αὐτῶν quoque ad marginem A. i W.

IN TIMONEM.

Pag. 71. l. 15. Ποιητικῶν) C. G. ποιητικὸς τῶν ὀνομ.
 Pag. 72. l. 4. Διαφυλάττον) διαφυλάττων. F. l. 12. Καὶ) A1.
 καινά· vel solum καὶ dele. Margo A. i W. Pag. 74. l. 18.
 col. 1. Ταύτη) Exc. G. & V. αὐτή. Pag. 75. l. 14. Ἐντύ-
 χοιμι) ἐντύχω F. l. 17. col. 2. Ὑποφαίνεται) C. ὑποφάνειν.
 V. ὑποφαῖ. Pag. 76. l. 16. col. 2. Eis χρησμολογον) V.
 εἰς χρησμολογίαν. C. G. πρὸς χρησμολογίαν. Pag. 77. l. 2.
 Ἐναυσάμενος) ἐγκανσάμενος C. ead. Ἐπιδείξαισ) Sic vetu-
 stae edd. omnes. S. & A. ἐπιδείξαις. l. 4. Σῆς ταφῆς)
 τῆς ἐκεῖ σ. τ. l. notatur quoque λ ad marginem A. i W.
 l. 17. col. 1. Οὐ μὲν καὶ) V. μὲν (μέντοι). ibid. col. 2.
 Φιλοκτῆτου) C. Φιλοκτῆμονος. Pag. 78. l. 10. Τοὺς φίλους)
 τῶν φίλων R. Pag. 79. l. 1. Ἐνῆν) ἦν l. l. 13. Μηρία) Hac
 voce, quam R. habet, caruerunt priores edd. Pro ἐπιλε-
 λησμένοι margo A. i W. ἐπιλελησμένοις. male. Pag. 80.
 l. 12. Ἡμῶν) Priores edd. ἡμᾶς. Restituta lectio est in R. l.
 marg. A. i W. Pag. 81. l. 9. Αὐτοῦ) αὐτὸν l. l. 11. Περὶ)
 Ex R. ante παρὰ τὴν πέτραν edebatur. Pag. 82. l. 7. Αὐ-
 τὸν) αὐτῷ F. l. 13. Χειρῶν) τειχῶν L. l. 14. Ἐταίραις) ἐ-
 ταίροις margo A. i W. Pag. 84. l. 1. Ἐπιβολαῖς) ἐπιβο-
 λαῖς F. l. A. 1. l. 6. Ἀποδράσασθαι) ἀποδράσεσθαι Schol.
 Aor. i & Fut. i saepe commutantur, sic ut, quid ab ipso
 scriptore venerit, diiudicari nequeat. Pag. 85. l. 6. Ὑπει-
 σιῶν) ἐπεισιῶν l. marg. A. i W. l. 10. Πῶς οὖν οὐκ ᾄ.) πῶς
 οὖν οὐκ ἄδिका ταυ. . . . πάλαι μὲν ἐκεῖνᾴ αἰτιά. . . . Ita no-
 tatur in Exc. ex P. In C. πῶς οὖν οὐκ ἄδिका ταῦτα π. μ. ἐκεῖ-
 να. l. habet πῶς οὖν οὐκ ἄδिका ταῦτα σοι, πάλαι μὲν ἐκείνων
 αἰτιάσθαι. Pag. 86. l. 6. Εἰδότες) εἰδότες F. Pag. 87. l. 1.
 Αὐτὸς) αὐτοῦς F. Pag. 90. l. 3. Τελεῖν) ἐλθεῖν R. P. L. l.
 marg. A. i W. l. 6. Ὀρέων) ὀνείρων R. P. l. marg. A. i W.
 l. 9. Καὶ) τοι R. Pag. 91. l. 16. col. 2. Αὐτοῖς) αὐτοῦς V.
 Pag. 92. l. 2. Ἀφαιρεθῇ) ἀφαιρεθῇ & μοχ ἀνωχθῇ A. l. 13.
 Αὐτοῦς) αὐτοῖς marg. A. i W. l. 17. col. 1. Ἡ καὶ πάρι-
 σον) ὃ καὶ παρ' ἴσον. C. G. Pag. 94. l. 1. Βαδίζης) βαδίζεις
 marg. A. i W. l. 11. Ἀπαγαγὼν) ἀπαγαγὼν πρὸς αὐτὸν
 ἔρχεται τὸν Ἑρμῆν &c. l. πρὸ αὐτῶν ἔρχ. marg. A. i W.

l. 13. Κατὰ) κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦν πλ. I. κατὰ τὸ αὐτοδοκοῦν
 marg. A. i W. l. 14. Οἶνται) οἶται S. A. Priores omnes
 οἶνται. Pag. 95. l. 1. Ἐπεμπεν) ἐπεμψεν I. l. 14. Ἐχοις)
 ἔχεις V. 2. B. 2. recte: notatur etiam in marg. A. i W.
 Pag. 96. l. 3. Βαθυκῆτεα) βαθυκύττα R. I. l. 15. Αὐτοῦς) αὐ-
 τοῖς marg. A. i W. utrumque bonum. Pag. 97. l. 6. Ὅτι)
 Priores edd. Τί οὖν καὶ ἐν. Ὅτι καὶ R. marg. A. i W. τί οὖν
 ὅτι ἐν αὐτῷ I. l. 9. Πρόοιντο) πρόειντο I. ead. Δὴ) Ita C. P.
 L. Priores edd. δεῖ. l. 10. Ἐπίχριστος) Sic omnes edd. an-
 tiquae: ἐπίχρυσος S. & A. quod Faber, etsi nihil moneat,
 secutus videtur. l. 15. col. 2. Ἰν' ἀμβλυώττοντες) C. ἐν ἡ. V.
 Ἰν' ἡ. Pag. 98. l. 12. Δυσκάθεκτος) δυσκάτοχος R. l. 14.
 col. 1. Ἐξηράσθαι) C. ἐξηρημῶσθαι. V. ἐξηρημῶσθαι. Pag. 99.
 l. 1. Ἐγγέλεις) οἱ ἐγγ. R. l. 3. Ἰξώδης) Ita A. P. L. (in qui-
 bus Exc. additur ἐξώλη τε) I. B. i. V. 2. S. A. marg. A. i W.
 ubi, sicut in F. & P. ἐξώδης. l. 4. Ἐκπεφυκότα) ἔμπεφ. R.
 l. 12. Ἀνέρχομαι) αἰ ἀνέρχ. R. quod mihi placet. Pag. 100.
 l. 6. col. 2. Ὑπερβολὴν) ὑπερβολον V. prave. ibid. l. 7. Ὑπ'
 αὐτοῦ) ἀπ' αὐτοῦ. V. l. 33. col. 1. Δημήγορος) δημηγορ^{ος}
 V. id est, δημηγορῶν. Pag. 102. l. 3. Ἄρα) ἀνδρα. F. nulla di-
 stinctione post ἀπέδειξα posita. Adscriptum in hac ed. ex P.
 ἄρα. Pag. 103. l. 4. Προσίωμεν) δὲ καὶ προσίωμεν R. l. 12.
 Ἐπακούσας) ὑπακούσας marg. A. i W. Pag. 105. l. 9.
 Καταφθείρας) διαφθείρας I. marg. A. i W. Pag. 107. l. 1.
 Μακρὰ) Ita sola F. ceterae μακράν. Notatum quoque in marg.
 A. i W. l. 3. Ἐρμῖν) Excepta P. omnes Ἐρμῆ. Pag. 108.
 l. 2. Ἐξωθεῖς) ἐξωθεῖς F. l. 5. Μηκέθ') Sic R. L. I. Marg.
 A. i W. reliquae μήθ'. Pag. 109. l. 10. Ὑμῖν) ἡμῖν ἀποστ.
 I. ὑμῖν ἀποστ. P. L. marg. A. i W. Pag. 111. l. 7. Τῶν
 ἐθνῶν) τῶν ἡθνῶν R. ἐθνῶν I. marg. A. i W. Pag. 112. l. 8.
 Εὐωχέσθω) Priores edd. εὐωχεῖτω. Pag. 114. l. 7. Εὐμορ-
 φότατε) εὐμορφώτατε. Ita priores edd. monuit I. Ienius.
 Pag. 115. l. 4. Προκεκλήσημε) F. προκεκλήσομαι. notatum
 etiam in marg. A. i W. l. 15. Ἐπομοσάμενος) ἐπωμοσ. edd.
 Pag. 116. l. 1. Πρών) πρότερον I. marg. A. i W. l. 6. Οὗ-
 τος) οὕτως marg. A. i W. idque Fabrum probasse, versio de-
 clarat. l. 11. Πιστευτέα) P. πιστευτέον. Pag. 117. l. 4. Φιλο-
 φρονήσομαι) φιλοφρονήσωμαι B. 2. Pag. 119. l. 5. Προεγράφη
 προυγράφη marg. A. i W. Pag. 120. l. 4. Posterius αὐτοῦ
 deest in F. Pag. 121. l. 7. Διορύξας) ὀρύξας Schol. διαορύξας
 priores edd. διαρρήξας I. marg. A. i W. l. 10. Διορυχθή-
 σεται) διωρυχ. edd. priores. Pag. 122. l. 1. Μιαρὸν) μικρὸν

I. marg. A. i W. l. 8. Τις) Deest in *I. l. 10. Σωφρονικός*) Schol. *V. & F. Σωφρονίσκος. Pag. 123. l. 7. Ὡς*) καὶ marg. *A. i W. l. 14. Γελοῖως*) γελοῖος priores edd. *Pag. 124. l. 2. Τῶν πρωτείων*) Ita *V. 2. B. 2. S. ceterae pleraeque προτείων. l. 11. Σου*) Ita recte *P. S. A. Priores σοι. Pag. 125. l. 10. ὄντα*) ὄντι *I. In marg. A. i W. οὔτι* notatum erat pro μέντοι, quod accidisse credo describentis culpa, qui variationem ed. *I. nec fideliter expressit, & ad alienam voculam retulit. l. 12. Ἐπεμβάς*) ἐπιβάς *I. marg. A. i W. Pag. 126. l. 1. Ἀνῆς*) ἀνείς *I. marg. A. i W. Locus suspectus. l. 2. Ἡμιτάλαντον*) Priores edd. τάλαντον praeter *I. cum qua consentiunt R. Schol. & Th. Magist. Habet etiam margo A. i W. l. 8. Φιλοσοφούντα*) φιλόσοφον *I. marg. A. i W. l. 15. Μῶν*) Τίμων *R. vocem dividit T. Faber τί; μῶν π.*

I N H A L C Y O N E M.

Pag. 129. l. 16. Παρὰ) Sic *F. ceterae omnes περί. Pag. 130. l. 3. Παντός*) πάντων *P. L. I. atque inde margo A. i W. Pag. 131. l. 4. Νεογίλδς*) νεογίλλδς Schol. νεογνός *C. l. 8. Τοι*) τὸ *margo A. i W. male. l. 11. Δὴ*) ἤδη *P. L. margo A. i W. Pag. 133. l. 10. ἔχει*) ἔχειν, nisi quod typorum vitio εἶχειν in *I. edd. cunctae praeter B. 2. Pag. 134. l. 3. Τηλικουτον*) τηλικαύτην καὶ τὴν δ. αὐτὸς *I. margo A. i W. Pag. 135. l. 1. Ἀνύδρων*) ἐνύδρων *C. I. A. i W. rectum puto. l. 9. Ὀρνι θρήνων*) ὀρνιθοθήρων *P. l. 12. Λέγων*) λόγων in *I. error est typorum. l. 15. Πρέπει γοῦν*) In sola *P. πρ. γοῦν, ὧς Σώκρατες, καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ρ. δ. ἔχειν, &c. quod an emendantis Bourdelotii sit, equidem ignoro.*

I N P R O M E T H E U M.

Pag. 137. l. 10. Ἐπαμύνειν) Priores edd. ἐπαμύνειν. Suppletur in *I. ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνωνται* idem in marg. *A. i W. sed transversa linea inductum. Pag. 138. l. 6. Ἀκροποδιτῆ* (που) ἀκρῆ ποδὶ που *I. l. 14. Ἰκανός*) Πлераeque edd. ἱκανῶς exceptis *V. 2. S. A. Ἰκανός* emendatum in marg. *A. i W. Pag. 140. l. 6. Ἐμαντῶν*) ἐμαντῷ *P. marg. A. i W. quod alius iterum induxerat. sic Noster § 10. Pag. 141. l. 4. Ἐχον*) Ita recte *I. A. 1. H. 1. V. 2. B. 2. S. A. ἔχων F. P. ἔχειν & ἔχον.*

τα C. Pag. 142. l. 5. Τὰ τ. οὐ παρ. μεμ.) Ex P. ita notatum invenio : καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ π. μεμέλεται) καὶ τῶν τοιούτων δsc. ex L. μεμελέτῃται αὐτῷ) μεμεληκῇ τῶν τοιούτων I. τῶν τοιούτων οὐ π. μεμέλῃται αὐτῷ. Pag. 144. l. 5. Αὐτὸ τῆς ὀρ.) αὐτὸ τ. ὁ. κ. ἡλίκον ἐστίν. P. L. posterius ἡλίκον ἐστίν alios legere notatur in marg. A. 1 W. l. 15. Κομψείας) F. κομψας mendose. l. 16. Σιλλαίνειν) Διασιλλαίνειν P. I. ead. Καταλειπόμενον) Priores edd. καταλοιπόμενον. Pag. 145. l. 3. Μνημονεύειν) μνημονεύσειν marg. A. 1 W. l. 9. Τφρησσαι) In cunctis edd. ὑφηρεῖσθαι, quod Grammaticae leges respuunt. l. 14. Ἀγένειαν) In Exc. P. sic legitur : καὶ ἀγέννοιαν (haec scriptura F.) τῆς γνώμης) γρ. ἀγέλειαν. In L. ἀγέλειαν τῆς γν.) ἐντέλειαν. Haec male descripta credo : debuerat, ni fallor, dedisse, ἐντέλειαν καὶ ἀγέλειαν τῆς γν. Ἐντέλειαν vitio verustii Codicis pro εὐτέλειαν, quod ipsum I. praebet loco τοῦ μικροψυχίαν ἀγέλειαν pro ἀγένειαν. Pag. 146. l. 2. Τηλικαῦτα ὀργίζεται) Priores edd. τοιαῦτα ἐργάζεται. Quod restituimus, adscriptum etiam in marg. A. 1 W. l. 7. Περιελιχμήσατο) Ita recte A. C. L. I. & H. Stephan. Th. T. II, p. 673. est autem ἀ περιλιχμᾶσθαι. Reliquae edd. περιελικμ. ead. Ὀπτωμένων) Sic I. V. 2. P. In ceteris ὀπτομένων. l. 18. col. 1. Κόνδυλοι) Exc. G. κάνδυλοι. ibid. col. 2. Δόμενος) Exc. G. δυόμενος, & antea κένδυλος. Pag. 147. l. 1. Ὅποτερον) Omnes excepta I. καθ' ὃ πρότερον. Confirmat P. vice τοῦ πρότερον in marg. A. 1 W. πότερον. Pag. 148. l. 13. Φύρας) φυράσας marg. A. 1 W. sed postea deletum. l. 14. Συνεπιλαβέσθαι) Priores edd. excepta B. 1. συνεπιβαλέσθαι. Quod reddidi, habet etiam margo A. 1 W. Pag. 149. l. 14. Ἀκαλλῇ) Schol. invenerat in suo Codice ἀκαμῇ. Pag. 151. l. 13. Ἐπεὶ) ἔτι marg. A. 1 W. l. 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς marg. A. 1 W. Pag. 152. l. 3. Ἀτερπῇ) Priores edd. ἀτερπῆς. l. 5. ὦ I. Pag. 153. l. 14. Ἐναυσαμένου τινός) ἐκκαυσαμένου C. male. Pag. 154. l. 1. Δοτῆρας ἑάων) Ita F. P. Ceterae, quod apud Homerum est, δωτῆρας ἑάων formam vocum poëticam saepe noster mutat, saepe retinet. Ἐάων scribendum sit, an ἑάων, lis est sub iudicibus Grammaticis. l. 13. Ὑμετέρᾳ) Ita B. 2. Priores edd. ἡμετέρᾳ. Pag. 156. l. 2. Καὶ) Ita F. A. 1. I. V. 2. S. A. Reliquae fere γάρ.

ANNOTATIONES

IN SOMNIUM.

Pag. 3. l. 1. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.) Sic titulum auctori meritissimo fecimus, meliores editiones secuti. Mss. duo e regis Christianissimi Bibliotheca, quos beneficio viri clarissimi Nicolai Rigaltii videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoscunt. A postrema etiam editione Basiliensi duae postremae voces aberant. BOURDELOTIUS. Mixta cum sint opera Luciani, in suas quaeque classes olim distributa fuisse omnia, credibile est; quae nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habitâ ratione, uti a maioribus edita sunt, a me quoque traduntur. Istarum classium praecipua, *Dialogi*: qui titulus ab iis, qui, post inventam artem typographicam, Lucianum primi ediderunt, omnibus praefixus mansit. De ordine opusculorum in praefatione a me dicitur. SOLANUS.

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.) Hunc titulum reperio in editis. SOLAN.

ead. l. 4. Περὶ τοῦ Ἑνυπνίου) Non dubium est, quin προσλαλίαν istam voluerit Lucianus operibus suis praefigi. Nec tamen persuasum habeo, scribendi exordium eam illi fuisse. De ordine, quem in his Dialogis servandum putavimus, dictum est in Praefatione nostra ad Lectorem. BOURD. Εἰς λαλίαν, vel προσλαλίαν, ut patet in fine, ubi ait, οἷός δ' ἐπὶ τὴν ὑμῶν ἐπανελήλυθα. MARCILIUS. Scriptum est hoc Somnium a Luciano post primas in Graeciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiae specimen editurus, se suasque fortunas ostentare suis voluit; ne sibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunae adolescentulos ad res magnas suo exemplo existimaret. SOLAN.

ead. l. 5. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.) Habet a Platone, in quo totus est, & a Xenophonte, cuius est assiduus imita-

ror, apud quos *εις τοὺς διδασκάλους φοιτῶν*. Sic in Her-
motimo, five de Sectis: *παρὰ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα*.
Sic de Merc. Cond. & passim alibi. Inde *φοιτηται*, ἀντὶ τῶν
μαθητῶν. *Hesych. Suid. Poll.* Diligens lector monendus est,
Lucianum saepissime loquendi modos eosdem, easdem par-
oemias, & citationes usurpare: qui enim aliter fieri po-
tuit in tam florida & variegata scriptura? Quod igitur se-
mel monuerimus, illud sequentibus sufficiat. Ea satis con-
flans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immo-
randum. BOURD. *Εἰς διδασκαλου* solent illi scriptores usur-
pare, non *εις διδασκάλους* & sic Nost. *Ερμ. § 82, & Εξ. §*
44. SOLAN.

cad. l. 6. Τὴν ἡλ. πρόσῃος) Idem est prope finem huius
scripti ἀντίπαις, ut Iungerm. annotavit ad Polluc. II, 9,
n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaue au-
thoritate fultam destituunt Lexicographi: habet Xenoph. K.
Π. I, p. 8, v. 29. Clearchus apud Athen. XII, p. 548 B. *γυ-
μνὴ παιδίσκη πρόσῃος*. Dionys. Hal. A. R. II, p. 125, v.
41, *πρόσῃος κούρος, & παῖδες πρόσῃοι τε καὶ τοῦ πομ-
πέυειν ἔχοντες ἡλικίαν*, VII, pag. 457, v. 47. quos *impru-
bes* in pompis solemnibus Latini dicunt. Aelian. V. H. III,
32, *παῖς ὃν οὐτῶ πρόσῃος*. Liban. T. II, p. 156 D. 263
C. de Iuliano: *ἥδη δὲ πρόσῃος ἦν* Glossae: *Πρόσῃος, pro-
ximus pubertati*: formula loquendi ex Romano iure sumta,
quales ibi multae: L. 111 D. de Reg. Iur. & § 18 Instit.
de Obl. quae ex del. retinuit ergo Latinas voces Theophi-
lus: hinc integrandae, quod & eruditiss. Schultingium fe-
cisse video, Glossae verb. Iur. *Πρώξιμος πουβεράτι*, ὁ ἐγ-
γὺς ἐφηβότητος: sic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν
τοῦ ἐφηβίου ἡλικίαν, vel τὴν ἐφηβείαν vocant: *vicinum puber-
tati*, Servius etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex
antiquo Iuriconsulo videntur descripta. Πρὸς τὴν ἡβὴν προσ-
άγειν apud Hippocratem est Aph. S. III. HEMST.

ibid. Ο δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο) Egregie congruunt illa Li-
bani T. I, pag. 804 A. *Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἥδη ἦν, ἐν ᾧ
τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλεύ-
ομεν τοῖς ἐπιτηδείοις, ἢν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον* qualia sunt
in eo permulta, si quis ad Lucianum diligentius conferre
velit. Cum autem ludum literarium reliquerit noster ἥδη
πρόσῃος ὢν, annum egisse quartum & decimum manife-
stum est; quo scilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos
secuti Procleiani tradiderunt, observante Merillio Obf. I,

22. id enim aetatis studiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi potest ex L. 21, § 5 D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum verti poterat initium huius libelli, quod me monuit etiam vir eruditionis elegantissimae Io. Matth. Gesnerus, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod defieram lucum literarium frequentare pubertati iam proximus, cum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret: ubi docere sumendum est ea potestate, qua respondet Graeco διδάσσειν velut L. 12 D. de Leg. & Fideic. ut cum heres artificium doceat, unde se iuri possit; & mox: statuet, quod potissimum artificium heres docere eum sumtibus suis debeat.* Neque aliter in principio vitae Terentii Donatus: *A quo, ob ingenium & formam, non institutus modo liberaliter, sed & mature manumissus est.* HEMST.

ead. l. 9. Τύχης δεῖσθαι λ.) Iac. Micyllus, interpret huius λαλίας, auctoris mentem saepissime frustratur: & ege-
re quodam fortunae splendore. Sic de Merc. Cond. BOURD. Aristot. Pol. IV, c. 11, πρὸς παιδείαν, ἢ φύσεως δεῖται καὶ χορηγίας τυχερᾶς neque ineleganter Artemid. IV, 69, ἐφ' ὅδιον παιδείας ὁ πλούτος. Λαμπρὰν τύχην non aliter hic intellige, quam λαμπρὰν οὐσίαν apud Alciphronem I, 38, p. 182, opes splendidas & lautas. Idem I, 8, p. 30, τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παντελῶς ἐστὶν ἄπορα, καὶ βίος κομιδῇ στενός. ubi Berglerus Lucianum illud, quod sequitur, annotare non neglexit. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Λούκιος) In Asino frustra Lucianum quaeras: quae enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Luciano, sed Lucio Patrensi conveniunt. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Γλύφων) Respicit ista cap. 3, εἰ φαινοίμην γλύφων. HEMST.

ibid. l. 8. Εἰς διδάσκαλον) Leg. διδασκάλου. SOLAN. Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: sed & alterum εἰς διδάσκαλον vel εἰς διδασκάλους φοιτᾶν, praesertim recentiores, usurparunt, Iulian. Misop. p. 351 A. Diogen. L. VI, 69 Basil. Hom. πρὸς τοὺς Νέους (quamquam H. Stephano Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiom. praemissa, per ignorationem Atticae dialecti genitivus διδασκάλου in accusativum depravatus fuisse videatur apud Basilium) Thom. M. in φοιτᾶν quamobrem vulgatae lectioni sua constat auctoritas: vid. Bergler. ad Alciphronem pag. 20, 21. Hoeichel. ad Chrysost. περὶ Ἰερ. pag. 500. nec tamen H.

Valesium culpo, qui, cum apud Euagr. H. E. IV, c. 29, legeretur *εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντα*, restituit e Mss. *εἰς χαμαιδιδασκάλου*. HEMST.

Paḡ. 4. l. 1. Τὰ δὲ ἡμ.) *Facultates autem nostras*. BROD. *ibid.* Ταχεῖαν τινα τὴν ἐπ.) Secundam voculam omisit ed. Fl. sola: ceterae cum Codd. Mss. tenent, quibus haud invitus accedo. Solemnis Atticorum in τὴς pleonasmī H. Stephanus exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. Nost. in Nigr. § 33. HEMST.

ead. l. 2. Τέχνην τῶν βαναύσων) Generaliter pro qualibet mechanica: ἀπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult Hesych. Suid. vox est Peloponnesiaca. In Peloponneso βαῦτος κάμινον ἢ ἐστίαν δηλοῖ. Interpr. Aristoph. Poll. BOURD. Βάναυσος πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· εἰρηται δὲ παρὰ τὸ τοὺς βαῦτους αὖειν, τουτέστι τὰς καμίνους καίειν· καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. VORST. Ex Etymologo sumta in v. Βάναυσος. HEMST.

ead. l. 4. Μηκέτι οἰκόσιτος) In Mss. & aliis editionibus quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur, quod semel monitum volui. BOURD.

ead. l. 5. Οὐκ εἰς μακρ.) Brevi, non multum post tempus. BROD.

ead. l. 6. Τὸ γινν.) Τὸν γιγνόμενον μισθόν. BROD. Artis proventum. Budaeus vertit *iustam mercedem*. BOURD. i. e. μισθόν. Vorst. Vid. Μισθ. cap. 23, & Τοξ. cap. 18. SOLAN. Quod mercedis ex opera locata nascitur: quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione I. Fr. Gronovius illustrat de P. V. p. 252. Budaeus C. L. G. p. 84 interpretatur, *iustam mercedem*. Illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res est manifesta e Luciani Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in insula Gyaro purpurariis operam addicebat, καὶ τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρειν ἔτρεφε τὸν Δεινίαν. HEMST.

ead. l. 9. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.) Quae paratam opem ferret: quae promptas praeberet suppetias. Ea repetit passim. BOURDELOTIUS.

ead. l. 12. Ἑρμογ. &c. καὶ λιθ.) Ἑρμογλύφος, ἑρμογλυφεὺς, qui statuas five hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia: λιθοξόος, λιθογλύπτῃς, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praestat. Th. Magister in Dict. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἑρμογλύφος καὶ ἑρμογλυφεὺς, οὐ λιθοξόος &c. Pari ratione, qua hic

agit Th. Magister, posset quis improbare ἔρμολύφος & ἔρμολυφεύς, ut voces minus Atticas, ac probare τὰ λιθοξόος. Quid enim? an non continuo post priora Luciani ab Thoma nostro producta verba sequitur λιθοξόος; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξόος in hoc brevi dialogo habet Noster: iterum § 7, 8, τὴ γὰρ πάππος σου λιθοξόος ἦν, & § 9, ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοξόος γενόμενος. IENSIUS.

ead. l. 13. Ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμοις) Non dubito, quin legendum sit εὐδόκιμος. Sic enim loqui amant Graeci: voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam *cum primis*, *maxime*, ponunt inter duos similes casus, quorum alter est nominis substantivi, alter adiectivi. Aelian. V. H. I, 31, Νόμος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος: *lex, quae maxime servatur*. Idem XIV, 40, Ἀλέξανδρος ὁ Φεραιῶν τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ωμότατος εἶναι. *Alexander Phereorum tyrannus quammaxime truculentus fuit*. Lucian. noster in Gallo: Ἐν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιον. Plutarch. in Coriolano p. 223: Ἀππίος μὲν οὖν Κλαύδιος αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. Idem in eodem p. 232: Ἦν γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς εἰπεῖν. Et in Iside & Osir. p. 364: Ἐτι τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγχετον οὖσαν. Dionys. Halic. lib. I, p. 49: τὸ τῶν Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ. lib. I, p. 15: Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνυ μέγα τε καὶ ἀρχαῖον. Herodot. dixit eodem sensu, ὅμοια τὰ μάλιστα, ut alibi ostendimus. L. Bos. Obs. Crit. c. V, p. 18. Contra Codices scriptos & edd. omnes verissimam emendationem probo L. Bos, ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμος. Origo vitii a librorum inscitia, qui post ἐν τοῖς illud εὐδόκιμος alio casu positum pati non potuerunt, praesertim quod crederent, cum hoc ipso vocabulo coniungi debere μάλιστα. Graeci solent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδόκιμος, ἀριστος, ἀρχαῖος: ubi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις οὖσιν εὐδόκιμος, ut bene docuit H. Stephanus App. de D. A. p. 181, 182. Thucyd. VIII, 90, ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου ἐνάντιος τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur H. Stephanus miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ισχυροτάτοις: hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei sensus est, *vir inter vehementissimos, & a longo iam tempore infestus plebi: quem*

admodum in Plutarchi Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id est, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, praecipuus inter eos, qui vehementissime plebem oderant. Egregius Platonis locus sub initium Symposii, quique optime, quomodo locutio suppleri debeat, ostendit: Aristodemus Σωκράτους ἐραστὴς ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε in Crit. p. 38 E. καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναίων σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα· intellige, ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐνεχόμενοις· μοχ: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογηκῶς τυγχάνω· familia, si quis desideret, reperiuntur apud Dionys. Hal. A. R. I, p. 53, v. 3, Mufon. apud Stob. p. 166, v. 16, Aelian. V. H. II, 38, XIV, 44, Dion. Cassium, imitatorem veterum diligentissimum, XLIV, pag. 244 C. 249 A. Neque adiectivis tantum, sed & verbis apponitur Dionys. Hal. de Comp. Verb. pag. 51, v. 36, ὢν (Demosthenem) ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμεμάχθαι. Plutarch. Pyrrh. p. 391 B. καὶ διετέλει τὴν ἀνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα καὶ χρώμενος. Noster in Pseudol. § 14, τούτο ἐν τοῖς μάλιστα τούνομα διετέλεσεν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum Eunapii locum in Chrysf. pag. 194 sic esse corrigendum, δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλονεικίαις ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι· a quorum mente Hadr. Iunius prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in similibus aliis, quae istorum adverbiorum indolem imitantur. Plato Crit. p. 32 C. ἦν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὥς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύτατα ἂν ἐνέγκαιμι· quem nuntium equidem, ut mihi videor, imprimis, vel, ut qui maxime feram aegerrime: credat aliquis explendum esse, ἐν τοῖς βαρύτατα φερομένοις· sed idem, si contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρουσι vel ἐνεγκούσι. Thucydid. VII, 71, ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον· in quo H. Stephanus itidem obhaesit. Ionibus autem forma non multum diversa placuit, εὐδόκιμος ὅμοια τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. Herodot. VII, 116, ἀνὴρ δόκιμος ὅμοια τῷ μάλιστα· parique modo cap. 141. quibus in locis equidem, quae ratio L. Bos impulerit Obsf. Misc. p. 57, ut contra fidem edd.legeret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim ista scriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipsi Herodoto III, c. 8, σέβονται δὲ Ἀράβιοι πίστις ἀνθρώπων ὅμοια τοῖς μάλιστα. c. 57, θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνγκέεται ὅμοια τοῖς πλουσιωτάτοις. ubi intelligendum est, πλούσιος ἔμ. &c. Ad hoc exem-

plum Thucydides quam proxime, veteris Ἀτθίδος, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25, Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. H. Stephanus hic parum extricat, nullaue parte lectorem adiutum dimittit: atqui in talibus ὅμοια ponatur, an ὁμοίως, nihil interest; Herodot. III, 68, Ὅταντες ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γένει δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων qui locus ad Thucydideam structuram aptissime quadrat: neque aliter Pausanias, qui studiose obsoletam quandam orationis compositionem sectatur, II, p. 199, Arriphon Λυκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος. X, p. 825 de Herophila Sibylla, ταύτην ταῖς μάλιστα ὁμοίως οὔσαν ἀρχαίαν εὕρισκον: atque ita scribendum iudico, deleto ἐν VII, p. 591, ξέανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἔστιν ἀρχαῖον pro ἐν τοῖς μ. & X, pag. 836, forte ὅμοια pro ὁμοία, quemadmodum IV, pag. 364. Ὅμοιον similiter apud Thucydidem exstat VII, 29, τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ &c. φοινικώτατόν ἐστι: at Scholiastes cum vetustis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam esse nullus dubito: vid. Dion. Cass. XLIX, pag. 404 D. Porro, ut operam hanc absolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum ποταμὸς ἐν ὀλίγοις μέγας apud Herodot. IV, c. 52; πομπὴν ὀνομαστὴν ἐν ὀλίγαις γενομένην, Heliodor. II, p. 127; πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud Long. IV, pag. 123, & τὰ πολεμικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem secutus est iure merito Hudsonus in Dionys. Hal. A. R. IV, p. 237, v. 19. eadem membranae H. Stephani acumen approbant, hunc loquendi florem Dionysio restituentis Sched. V, c. 27. Interpretem Aeliani de Anim. X, c. 50, haec formula fefellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulsa: πατὴρ εὐδαιμονιζομένη καὶ ζηλωτὴ δοκοῦσα ἐν ὀλίγαις: illud ἐν ὀλίγαις sequentibus adiunctum reddidit, paucos post dies, cum debuisset, invidendis opibus inter paucos beata: sic enim & Latini loquuntur. Liv. XXIII, cap. 44, pugna memorabilis inter paucos: apud Suidam in Μεσομήδης Κρής, λυρικὸς, γεγονὸς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος. IDEM in Addendis.

ead. l. 15. Διδάσκει) Διδάσκου Thom. Mag. in Διδάσκου-
μαι atque ita margo ed. Ald. i Wesselingii. Probavit hanc

lectionem Pricaeus sic proferens ad Pauli Ep. II ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. IDEM.

Pag. 5. l. 1. δύναται γὰρ καὶ τοῦτο) Meo iudicio melius erit mutari distinctionem: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε &c. Felices filii profectus sibi amicisque pater spondet, neque dubitat, quin in formando ad statuariam Luciano opera minime sit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύναται γάρ. Callimach. H. in Apoll. v. 29, Τὸν χορδὴν ὧ πᾶλλων &c. Τιμήσει δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἦσται. in Del. v. 226. Latinis haud minus usitatum. Valer. Flacc. I, 13:

— versam proles tua pandet Idumen,

(Namque potest) Solymo & nigrantem pulvere fratrem.

ibi plura notat N. Heinsius, & Adr. Behot. Apoph. III, c. 20. HEMST.

ead. l. 2. δεξιῶς) Anglic. & Mss. δεξιᾶς, minus Attice. BOURD. In Codd. A. R. P. & L. δεξιᾶς at Vat. 1 δεξιῶς. Vide supra hoc ipso capite, & Toξ. c. 44. Ἐτ. Δ. VII, οὐ πᾶν μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες adde & Eik. cap. 11. ubi in Impr. quidem legitur μορφῆς εὐ ἡκούσας ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adscripsit, ἔχουσας malim: sed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque sunt allata. SOLAN. Nihil est, quod in hac phrasi desideres: similiter enim dicitur, ac φύσεως εὐ ἔχων. Iulian. apud Cyrill. pag. 229 E. Zosim. I, p. 12. verum conspirantes in δεξιᾶς plerique Codd. vitii suspensionem movent. Quid si a Luciano fuerit? φύσεως τυχὼν δεξιᾶς quomodo Archytas apud Stob. p. 44, v. 24, φύσεως εὐστόχῳ τε καὶ μναμονικᾶς καὶ φιλοπόνῳ τυχὼν nescio quis apud Suidam in Πάριον φύσεώς τε δεξιᾶς τετυχηκώς vel, φύσεως λαχὼν δεξιᾶς, ut Democritus, teste Dione Chrysost. p. 553 B. Ὀμηρος φύσεως λαχὼν θαλάσσης &c de hoc ipso Dione Synesius, δὲ λαχὼν φύσεως θαλάσσης neutrum sane tam longe ab ἔχων distat, quin, prima litera per vetustatem evanescente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque φύσις δεξιᾶ. Malchus apud Suidam in Παμπρέπιος Φύσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾶ χρησάμενος &c δεξιὸς τὴν φύσιν in v. Γενέσλιος. HEMST.

ead. l. 3. Ὑπὸ τῶν δ.) Lege ἀπό. BROD. Angl. ἀπό. BOURD.

ead. l. 5. Ἀνέπιαττον) Ex hoc puerilis lusus oblectamento, si supra aetatem procedere videretur, indolis ma-

iora promittentis omen capiebant. Locus est in Aristoph. Nub. v. 875 tam similis, ut Lucianus imitatus fuisse videatur. Schol. ad v. 879, βούλεται δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς ἀποδείξει εὐφυῶ, καὶ γλύφειν ἀστεῖως δυνάμενον. Vid. Gattaker. ad M. Antonin. VII, § 23. HEMST.

ibid. Εἰκότως) *Ad veram imaginem*, πρὸς τὴν εἰκόνα. Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus sensus elici possit. BOURD.

ead. l. 9. Ἐν βραχεῖ) Χρόνω addi non solet. BROD.

ead. l. 10. Ἐπιτηδεῖος — ἡμ.) *Dies apta*, quae opponitur *diei parum auspicatae*, ἀποφράδι, de qua Lucian. in Pseudol. CLER.

ead. l. 11. Παρεδεδόμην) Praefero παρεδιδόμην. HEMST.

Pag. 6. l. 3. Πλακὸς) Tabulam lapideam intelligit Soping. ad Hesych. in Πλάξ. Sic Mosis tabulae legis πλακὲς λίθιναι. Locutionem καθικέσθαι πλακὸς, totumque locum illustrat A. Dounaeus ad Chrysost. p. 578. HEMST.

ibid. Τὸ κοινὸν) Quod vulgo dicitur. BROD.

ibid. Ἀρχ. δέ τοι ἦ.) Hemistichium est Hesiodi, citante Luciano in Hermot. Illud Horat. in Ep. lib. I ad Lollium ad hunc modum expressit: *Dimidium fassi, qui bene coepit, habet.* COGNATUS. Hesiodeum illud reperit in Hermotimo & alibi. BOURD. Proverbium hoc Lucianus Hesiodo tribuit Ἑρμ. c. 3, cuius auctoritatem Scholiastes alique non cunctanter sunt secuti. Verum neque in Hesiodo hodierno legitur, neque omnino Hesiodeum esse, acute nuper coniecit Alb. Fabricius in notis ad pag. 85 vitae Procli. Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλεὺν ἡμῖν παντὸς, quod hodieque in Hesiodo legitur, & a Platone alicubi meminimus allatum. (ed. Bas. 534.) Et sane in alio illo Platonis, quem affert, loco, de Legg. VI ed. Lugd. pag. 614 D. ἀρχὴ γὰρ λέγεται μὲν ἡμῖν παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργου &c. ut & in vita Procli, proverbium quidem audit, sed Hesiodeum esse minime dicitur. Suidas etiam sine auctoris nomine habet. Galenus etiam de Semine I. I, p. m. 229, l. 10, τὸ ἡμῖν τοῦ παντὸς, ὡς ὁ κοινὸς λόγος, deinde ad Platonis locum ea de re alludit. Nam quod Scholiastes Aristotelem videtur adducere testem, nihil est, cum in Problem. I frustra ista verba quaeras; Polit. autem V. de Hesiodo auctore nihil habeat. ἢ δ' ἀρχὴ λέγεται ἡμῖν εἶναι παντός. Adde & Ἡθ. Νικ. I, p. m. 4, lib. 6, ubi, δοκεῖ οὖν πλεῖον ἢ τὸ ἡμῖν τοῦ παντὸς εἶναι ἢ

ἀρχή. De Hesiodo ne γρὺν quidem. Iamblichus disertis verbis Pythagorae auctori tribuit N. 162, ἀπέφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit Horat. Ep. I, 2, 40: *Dimidium facti, qui coepit, habet*. Locus Platonis, de quo supra, exstat de Legg. III, p. 590 G. ed. Lugd. Idem Plato Πολ. B. ed. Ald. p. 27 A. aliter effert: οὐκ οὖν οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ πάντος ἔργου μέγιστον. SOLAN. Hesiodo qui tribueret, antiquiorem Luciano neminem inveni: sed infra Lucianum Hierocles etiam Hipp. II, p. 172, Ἡσίοδος μὲν ἡμῖσι τοῦ πάντος φησὶ εἶναι τὴν ἀρχὴν. Diogenian. C. II, n. 97, Ἀρχὴ ἡμῖσι πάντος ἐπὶ τῶν εἰς τι προκοπτόντων παρήκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσιόδου vel scribendum ἐκ τῶν Ἡσ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρήκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσ. παροιμίας, πλέον ἡμῖσι πάντος ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodi dicti, quod iidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγεσθαι vel παρήχθαι pro deduci, derivari. Nulla primi auctoris apud veteres mentio. Polyb. V, c. 32: Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἡμῖσι τοῦ πάντος εἶναι φάσκοντες: ita nimirum solent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbialia, vetustissimae sapientiae reliquias, profertunt, neque pluribus in locis aliud est quidquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, ut vetus habet proverbium. Demetr. περὶ Ἑρμ. § 122: καὶ τὴν παροιμίαν ἐποίησαμεν, Ἀρχὴ δέ τοι ἡμῖσι πάντος, ὡς εὐκυῖαν τούτῳ τῷ σμικρῷ κακῷ (nondum constitui, utrum malim, ἐποιέομεν an ἐποικειώσομεν ἐποίησαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur. Dionys. Halic. de Ant. Orat. p. 129, v. 9, καί τοι μέρος γε τοῦ πάντος ἡμῖσι ἀρχὴ λέγεται τε καὶ ἔστιν. Aristot. Probl. S. X, pag. 75, ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ πάντος ἔργου μέγιστον ἡμῖσι γὰρ τὸ δὲ σπέρμα ἀρχή. Ovidium huc respexisse A. A. I, 610, *Fac tantum incipias, sponse disertus eris*, observavit N. Heinsius. Marini locum in Vir. Procli c. 34 descripsit Suid. in Ἀρχή, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi sunt praeter Erasmus in *Principium dimidium totius*, Elias Vinetus ad Auson. Ep. 81, & And. Schottus ad Prov. Suidae c. III, n. 64. HEMST. *ead. l. 6. Σκυτάλην*) De hac voce, eiusque varia acceptione, copiose Grammatici. In Cod. Flor. & edit. Basil. male σκυτάλην. BOURD.

ead. l. 7. Κατήρξατο) Ut hic locus recte intelligatur, vocis κατάρχομαι sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae macstationem antecedunt. vid. Schol. Eurip. ad v. 40 Iphig. in Taur. Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει. κατάρχομαι, inquit Scholiastes, οὐλοχύτας, τοῦτ' ἐστὶ προθύματά τινα, ὡς ἔθος ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ἐξ οὐλῶν, ἤγουν κριθῶν ἄλσὶ μεμιγμένων, οἰονεῖ τινὰς ἀπαρχὰς ἐπιχέω τοῖς βομοῖς. Eo sensu usurpat Noster Τοῦξ. cap. 6. Hic idem valet, quod τὰ προτέλεια &c. Mισθ. c. 14. SOLAN.

ead. l. 8. Τὰ πρ. τῆς τ.) Poterat interponi μοὶ εἶναι τὰ πρ. vel μοὶ εἶναι πρ. sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In Sophili fabula Phylarcho apud Athen. III, p. 100 A. parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προόμια, inquit, ὄρῳ. & Alexis p. 107 B. Strab. I, p. 35 B. φιλειδύμων γὰρ ὁ ἄνθρωπος· τὸ προόμιον δὲ τούτου τὸ φιλόμυθον· quod propius ad Nostrum accedit, ὁ ἐν προομίῳ τῆς τέχνης, apud Liban. Or. XXVIII, p. 619 A. paria reperies & verecunde translata in Maxim. Tyr. D. IX, p. 94, Aristid. T. III, p. 305, 309, Philostr. de V. S. II, pag. 579; ne plura, quod facile foret, congeram. Iuven. imitatur III, 288: — *miseræ cognosce prooemia rixae*. Declamatorem illum vix fero, qui Palaephati caput 47 de Hyacintho in florem verso concinnavit: λέγουσι δ' ὅτι καὶ τῆς προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προόμιον. Nec sane me multum capit audax Basilii Seleuc. figura in Vit. Thecl. p. 8, Ἰκόνιον πόλιν τῆς Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προομίῳ κειμένη· Constantin. Porph. de Them. I, pag. 34, τὰ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προόμια· quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea Lucianus, ut arbitror, solemnem huius vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petatum κατήρξατο· nam προόμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo Iulian. Or. II, p. 56 D. τὸν ἐκ τοιούτων προομιῶν καὶ προνομίων ἀρξάμενον. quae utraque iunxit etiam Synes. Calv. Enc. p. 66 D. HEMST.

ead. l. 9. Συνεχ. ἀναλύζων) Emendo ἀνολούζων. BROD.

Mss. & Angl. ἀνολύζων: de qua voce dico ad lib. 10 Heliod. BOURD. In P. L. & Coll. G. ἀνολύζων. Sed genuina est vulgata. Sic Έτ. Διαλ. XI, ὀλολύζων ὥσπερ βρέφος. & Θ. Δ. XII. V. Eurip. Troad. 1000. Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύζω. Περ. cap. 6. SOLAN. Utra lectio palmam mereatur, ἀνολολύζων, an ἀναλύζων, (pro quo Bourdelotium vitio scripsisse ἀνολύζων, paene credo) diiudicare promptum non est. Olim de faustis acclamationibus & ululatibus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminabant, ὀλολύζειν, ὀλολυγμὸν & ὀλολυγὴν proprie posuerunt: Poll. I, 28. in Euripidae Medea v. 1173 ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicitis doni veneno contactam in solium incidere solutis membris vidisset, ἀνωλόλυσεν, quippe — δόξασά σου Ἥ Πανδὸς ὀργὰς, ἢ τινος θεῶν μελεῖν sed animadversa saevientis mali labe, quae a furore divinitus immisso multum aberat, Εἴτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κώκυτον, pro sacro ululatu in stebiles ciulatus prorupit: quod ideo monere visum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane sententiam, quod factum memini, capiendum existimaret: similiter Iph. in T. v. 1337. certe, nisi in rebus laetis, ὀλολύζειν apud veteres vix reperias usurpatum: vide Euripid. El. v. 691. idque praeter Casaubon. ad Theophr. Char. c. XXI, & Equit. Aristoph. v. 613, docuit Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 258, H. in Pall. L. v. 139. attamen ad sletus & lamentationem traducta sunt a posterioribus haec vocabula, eorumque potestas tam prope ad λύζειν accessit, ut saepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. Hesych. in Λυγμὸς, Suid. in Ἀναλύζουσα, Λυγαίνουσα, Λυγμός. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 690: Λύζει) εἰάν διὰ (vel μετὰ, ut Suid. habet) τοῦ ζ ὀλολύζει) εἰάν δὲ χωρὶς τοῦ ζ ἀλύει, τουτέστιν, ἀδημονεῖ. Λύζει, ποῖαν φωνὴν τραχεῖαν ἀφίησιν, ἢ λυγμῷ συνέχεται. ubi probe separandae sunt annotationes binae, prima vetustioris Scholiastae diversam in Aristophane lectionem consignantis, Εἴτα λύζει & Εἴτ' ἀλύει, (nam ut λύει vice τοῦ ἀλύει unquam fuerit positum pro ἀδημονεῖ, quamquam in Hesychio sic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam, &, meo quidem iudicio, deteriorem scripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras obiecit H. Stephano Ind. Thes. in Λύζω, & Foefio Oecon. Hipp. in Λύζειν. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius lo-

cum immigrare. Neque tamen diffiteor, praeferendum mihi videri ἀναλύζων propter illud συνεχές, crebros singultus ducens, vel, ut cum Val. Flacco dicam III, 338, crebris quatiens singultibus ora. Vid. Petron. c. 91, p. 440. Philo περὶ Πρ. πρὸς Γ', p. 1019 B. ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ὅμως κεκομμένῳ τῷ πνεύματι φησὶν antea mentionem fecerat δακρύων ἀθρόας φορὰς. Similiter ταῦτα λέγων ὁ Ἰώσηπος (de B. I. VI, c. 2, § 2.) μετ' ὀδυρμοῦ καὶ δακρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνεκόπη, vel potius (cur enim respuamus auctoritatem Mssit.?) ἐνεκόπη. Stat. Theb. VII, 360: *Dicentis madiuere genae* — *vocisque repens singultus apertum Intercepit iter.* nec minus eleganter Pedo Albin. ad Liv. v. 120:

*Tandem, ubi per lacrimas licuit, sic flebilis orsa est,
Singultu medios impediēte sonos.*

cuius generis innumera congregare nihil attinet. Lucianus etiam in Peregr. ἐδάκρυε μάλα γελοῖως, & μοχ, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξύ. Hesych. Ἀναλύζων, ἀνανύττων nisi potius scripsit ἀναλύττων, inquit H. Stephan. in Thes. Ind. hoc si verum, nam nonnihil addubito, in λυγμὸς itidem pro ἀνανυγμὸς restituendum erit ἀναλυγμὸς: at non vereor affirmare, verbum illud Hesychio reddi debere in Ἀσταλύζειν, ἀναβλύζειν, κλαίνειν & Ἀστυλάζει, λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ. utrobique scribe, ἀναλύζειν, λύζειν neutrum pervidere potuit Barneſius ad Anacr. Od. 56, p. 196. Glossae quidem Cyrilli: Ἀπεβλύζω, λύζω, *singulto*: sed hic quomodo defendi possit & declarari ex formula poetarum, *singultare animas, sanguinem*, facile video; in Hesychio, non item. Pari virtute dici ἀναφέρειν, ostendit Galenus in Gl. Hipp. δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νούσων τῷ μικροτέρῳ καὶ ἀναφέρειν ὥσπερ παιδία τὰ πεπαυμένα, κλαίοντά τε καὶ εἰς τὰς ῥίνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα. haec commode faciunt ad singultus Luciani verberati: quod clarius patebit, si rescribas πεπαισμένα vel πεπαισμένα. tantillum vitium cum Foësius in Ἀναφέρειν non animadvertisset, prava versione incrustavit: idem apud Hesychium eruditos sefellit in Κροτητά. Egrege proptertus illud ἀναπνεῖν ὑπολύζοντα exprefsit: *Surgei & invitis spiritus in lacrimis*, I Eleg. XVI, 32. λυγδὴν κλαίνει est apud Sophoclem Oedip. Colon. v. 1618. HEMST.

ibid. Δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπέπλεως) τοὺς ὀφθαλμοὺς aberant ab uno Ms. BOURD.

ead. l. 11. Πολλὴν τινα ὥμ.) Vix est, ut non putemus

excidisse, καὶ κατ. πολλήν τινα τοῦ θείου τὴν ὁμ. hoc, nisi fallor, postulant ἔδρασε & αὐτόν. Mox illud ἐννοῶν, succedens post κατέδαρθον ἔτι ἐνδακρυς, mihi non probatur: ἐννοια potius vigilantī convenit. Long. II, p. 39, ἀγρυπνία ἔχουσα καὶ ἐννοίαν τῶν γεγενημένων, καὶ κατὰ μεμν. (asfentior Rhodomanno & Iungermanno sic emendantibus: Mollius aberrat) τῶν παραλελειμμένων. melius quadraret ἐνυπνιάζων vel ὄνειροπολῶν, quemadmodum in Liban. Decl. XXXVII, pag. 807 B. περὶ μὲν πρῶτον ὕπνον κατέδαρθον· ἔπειτα ὄνειροπολήσας τὴν διωρεάν, ἀνηγέρθη· sed haec a vulgata lectione nimis recedunt. HEMST.

ead. l. 14. Ἀγανακτισαμένης) Restitue ἀνακτισαμένης. BROD. Thomas Mag. in Ἠγανακτισάμην. Neminem fore credo, cui Brodaeī coniectura blandiatur. HEMST.

Pag. 7. l. 3. Φιλήκοων) Φιλήκοος non debet verti *auscultandi cupidus*, sed *literatus vel studiosus literarum*, qui sic dicitur, quod sit assuetus audire docentem, & libenter eruditīs sermonibus aurem praebeat. Hinc φιλήκοια, *discendi studium*. CLER.

ead. l. 4. Θεῖός μοι &c.) Agamemnonis verba, Iliad. B, v. 56. BOURD. Tritus usu veterum versiculus: ab eo orationem Ἀσκληπιάδας exorsus est Aristid. T. I, p. 73. εὐφήμεως dicebant θεῖον ὄνειρον. Aristoph. Ran. v. 1379: Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. HEMST.

ead. l. 5. Ἐναργής) Indicium hoc est somnii divinitus missi: nam cetera somnia minus vivida esse credebantur. CLER.

ead. l. 8. Ἐναυλος) Hac dictione passim utitur. Ἐναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος Ἐναυλος ὁ ἐντὸς ὧν τῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem sic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. BOURD. In Galei Coll. adscriptum, *insonans*: quomodo Boëth. C. Ph. II, Pr. 3: *Itaque cum haec auribus insonare desierint*. Quam Bourdelotius, eandem notavit vocis interpretationem Vorstius: sumta sunt ex Eustath. ad Iliad. Φ, p. 1236, v. 52, quem Phavorinus descripsit. HEMST.

ead. l. 9. Δύο γυναῖκες) Hoc Luciani somnium, seu visio, convenit cum Prodicī Cei Sophistae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in solitudine Herculi adhuc puero apparuisse, ut, utram vellet, sibi comitem vitae assumeret. Huius Prodicī σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους Xenophon lib. Ἀπομν. II citat. Meminit eiusdem Quintil. IX, 2, Cicero de Off. I, & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec

diffimilis est Christi doctrina de arcta & lata porta Matth. VII, & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus est Lactant. lib. VI, c. 3, 4. Hesiodum bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV; nos in libro nostrarum Mythologiarum secundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV, Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem transtulit. COGN. Totius narrationis sive τοῦ ἐνυπνίου exordium sumtum e Prodicti Philosophi Hercule. Suid. in Prod. alique multi. Verum figmentum illud non Prodicto, sed Xenophonti, quidam adscripserunt, ut Cic. epist. 12 lib. 5 ad Fam. Scholiast. Homeri ad 14 Odyss. Lucianus hac προσλαλιᾷ § 17. Male hoc illi. Prodictus enim huius auctor primus, ut patet apud ipsum Xenophontem. post primum auctorem alii illud ipsum tetigere, ut Max. Tyr. serm. 4, Themist. Euphrad. Orat. 3, D. Basil. Orat. ad Nepot. BOURD. Imitatio Herculis Prodicti. de quo vide Xenoph. ἀπ. β', p. 429 ed. St. Cic. Off. I, 32, Ovid. III Amor. 1, Sil. Ital. XV, Basil. De leg. Gr. lib. (Grot. ed. 91.) SOLAN. Quin ex Hercule Prodicti delitigantium inter se Ἑρμογλυφικῆς & Παιδείας hanc imaginem Lucianus conceperit, dubitat nemo, passimque eruditi viri notarunt, Dausqu. & Drakenborg. ad Sil. Ital. XV, 20, I. Barnes. V Euripid. § 12, ad Homer. Od. N. 288, I. A. Fabric. B. G. II, c. 23 & 41. Quid sibi velit Bourdelonius, cum Lucianum inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodicto, sed Xenophonti tribuerint, nullus capio. HEMST.

ead. l. 10. Βιαίως καὶ καρτερῶς) Sic iungi solita in Xenophonte & Platone. BOURD.

ead. l. 13. Ὅλον εἶχέ με) Sic in Epist. amator. Philost. IDEM.

ead. l. 16. Τῶν ἀλλοτρίων) Ἀγαθῶν. BROD.

Pag. 8. l. 2. Τὸ χεῖρε) Sic in omnibus & Mss. & edit. sic passim, ut infra, τὸ χεῖρε, τὸ τέχνα, & similia in Platone. BOURD.

ibid. Τύλων ἀναπ.) Ut solent, quibus a rustico aliove gravi opere, fabriliumque instrumentorum tractione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Musis operantur, adscribunt. Divites ac potentes in Hieronis persona Theocritus hortatur Ecl. XVI, 32, ut in poetas faciles sint & largi, ne ἀκλεεῖς ad Acherontem plorent, Ὡσεῖ τις μακέλα τετυλωμένος ἐνδοθι χεῖρας. Dion Chryso-

stomus p. 410 B. ἐν ταῖς χερσὶ τύλους ἔχοντά. HEMSTERH.
ead. l. 5. Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν) Ut post passim, κοσμιώ-
 τερος τὴν ἀναβολὴν. BOURD:

ead. l. 11. Τὸ δ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.) Tollo distinctionem
 omnium *edd.* καὶ τὸ δεινὸν ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον.
 quod fieri iubet verbi numerus dualis: εὐδοκιμεῖν ad avun-
 culum utrumque pertinet, non item ad avum maternum,
 qui statuarius quidem, sed artis laude inferior. Illud καὶ
 μάλα, quasi novam periodum ordiri deberet, turbavit li-
 brarios. Thucyd. VIII, 1, καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ ἐποίουν
 ταῦτα. HEMST.

ead. l. 14. Θρέψῃ γεννικῶς) Male verterunt, *generose edu-*
caberis: hoc voluit Lucianus, *aleris firmo cibo*, unde vali-
 dos humeros laborique aptos nanciscaris; nam delicatae da-
 pes, quibus isti nutriuntur, robur corporis enervant. Γεν-
 νικὸς & γενναῖος, illud rarius, hoc frequentissimum, pari
 sunt propemodum potestate: primum saepe videas degene-
 rasse in γενικὸς, quae tamen distingui debere & ratio lin-
 guae docet, & recte monuit H. Stephanus in Thes. Hesych.
 Γεννικῶς, ἰσχυρῶς, γενναῖως: prave Suidas Γενικῶς. Lucian.
 Pseudom. § 55. Dionys. Halic. Vet. Scr. Cens. p. 124, v.
 13, γενικὰ καὶ μεγαλοφυῇ τῶν προσώπων ἦθη καὶ πάθη: le-
 ge, γεννικὰ: frustra est Sylburg. *fortasse γενναῖα* malet ali-
 quis pro γεννικὰ: reponendum enim & p. 175, v. 4, γεννι-
 κώτερον idem remedium apud Suidam placet in Πρόκωπος,
 ubi Porto suspicanti γενναῖα Kusterus adstipulatur: hoc ra-
 men in loco Suidae si quis μανικὸν potius habuerit, haud
 equidem adversabor; quemadmodum in Gregor. Nazianz.
 Stel. II, p. 98, ὀφθαλμοὺς μανικὸν βλέπων. Non aliter apud
 Platonem scribendum est in Theaet. p. 107 E. Γεννικὸν λέ-
 γεις τὸν ἄνδρα: Phrynichum Ecl. p. 42, γεννικώτατον μάρ-
 τυρα, ubi Nunnesius, *nobilissimum testem*, quasi unquam ea
 virtus esset in γενικὸς. Porro Atticorum est θρέψῃ pro τρα-
 φήσῃ. Plato de Rep. II, p. 600 E. VIII, p. 726 D. Liba-
 nius: πότεν ὁ ἀριστεύς θρέφεται; HEMST.

ead. l. 15. Τοὺς ὅμους ἔξεις καρτεροὺς) Ut in Deor. &
 Mortuor. dialog. & in Contempl. BOURD.

ead. l. 16. Ἄπει ἐπὶ τὴν ἄλλοδ.) De Sophistarum pere-
 grinationibus vide Cresoll. A. G. X, 87. sed, qui ibi lau-
 darur, A. Gellius de Philosophis erraticis loquitur. SOLAN.
 Attico more pro ἀπελεύσῃ: quod ne quis usurpet, cui ca-
 stigatioris stili sit cura, sedulo cavet Phrynich. p. 10. Th.

M. in Ἀπεισιν & Ἰών. Plato Apol. p. 23 C. οὐκ εὐθὺς ἀφῆ-
 σω αὐτὸν, οὐδὲ ἄπειμι. Utitur hoc Luciani loco Kusterus ad
 Aristoph. Plut. v. 70. Vide H. Stephani, qui iampridem haec
 copiosius fuerat persecutus, App. de D. A. p. 139. HEMST.

ead. l. 17. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις) Longe alia lectio concipitur
 ex Mss. & Angl. Cod. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes
 τῆς παιδείας tuentur) οὐκ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονται σε, ἀλλ'
 ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio faciliior, haec durior. πάντες ab-
 est a Mss. BOURD. Pater adscripsit notam Bourdelotii, men-
 tem suam de ea non aperiens. Sane vulgata iocum & fa-
 lem Luciani, & bonum sensum non habet. Cui enim dice-
 re licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut Benedictus
 vertit, aut, ut apertius Micyllus, sed abundantius quam
 Graeca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo lau-
 dabunt te omnes?* ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium.
 Quem illum omnes laudant? Sed nec iudicium Bourdelotii
 probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem,
 eam, quae in Mss. est, durior: nam contrarium verum
 est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λό-
 γοις ἐπαινέσονται σε, ommissa voce πάντες, quam non ha-
 bent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per con-
 temtum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nomina-
 re quidem dignata) *ob studia laudabunt te*; nisi quod etiam
 Graeca vox λόγοις invidiam quandam & contemptum ma-
 iorem prae se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nu-
 gas denotans. Ἐπαινέσθαι ἐπὶ τινι passim in Luciano ob-
 vium. GRONOV. Recte animadvertit I. Gronovius, non pos-
 se haec aliter Latine exprimi, quam, *neque propter verba lau-
 dabunt te omnes*. Sine dubio opponuntur λόγοις ἔργοις, verba
 operibus. Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiam-
 num tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existi-
 marim, ommissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum li-
 brarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amo-
 visset, repeteretque scriptionem, deceptus syllaba γοις,
 ommissis tribus vocolis, quasi eas iam descripsisset, transiliit
 ad eam, quae proxime sequebatur, vocem ἔργοις. Lege ergo,
 οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. &c. non propter
 verba, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur,
 sed propter opera laudabunt te omnes. Eo clare respicit Eloquen-
 tia hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae
 exposuimus: Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαν-
 μαστὰ πολλὰ ἔξεργασαίῳ, τὴν μὲν τέχνην ἈΠΑΝΤΕΣ

ἘΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες: sed haec confutari orationis series, & videntur esse παραδιορθώσεις Grammatici, lacunam hic esse non intelligentis. De eiusmodi omissionibus egimus in Arte Critica P. III, sect. I, c. 5. CLER. Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.) Sic edi ex coniectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobscuro sensu. Praeivit emendationi nostrae scriptura Codicis Bourdelonii, cuius notam praemisi: in Pol. tamen est οἱ δὲ. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me infimulet, quod mea pro Lucianis obtrudam, sciat in paucissimis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quidquam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7, ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων. & Φιλοφ. c. 6, ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι. SOLAN. Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adpicta, postmodum ipsum Luciani contextum invaserint. Summo opere contendunt eruditissimi viri, ut inferatur, tanquam necessarium ad mentem Luciani, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις: vulgatam lectionem, quam princeps ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Iunt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito iuvare debet: *me si praetuleris*, inquit, *non peregrinare procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adversariae meae λῆροι sunt καὶ φληναφοί) cuncti te laudabunt.* In his quid iure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simulatque assutum fuerit ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις. Ἐπαινέσθαι ἐπὶ λόγοις existat in Lexiph. c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram ed. A. W. patrocinator huic lectioni I. Gronovius: ego nihil aliud dicam, nisi me non assentiri. HEMST.

Pag. 9. l. 1. Μὴ μυσσυχθῆς) In Flor. Cod. μυσσυχθῆς, male. hanc vocem alibi interpretatus sum. BOURD.

ead. l. 2. Τοῦ σώματος τὸ εὐτ.) Immo vero σχήματος, vestis ornatus: nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo, *ne abhorreas a vilis ornatu*, aut, *a sorde vestium.* CLER. Subscribo I. Clerico: quemadmodum iungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ παννύχον, eodem modo paulo ante σχῆμα & ἀναβολή.

tum c. 13, quod emendationi probandae solum sufficit, *χιτώνιον πιναρὸν καὶ σχῆμα δουλοπρεπές* quod quid aliud est, quam τοῦ σχήματος τὸ εὐτελές; contra *σχῆμα εὐπρεπές* viri literis expoliti, eodem §. vid. Tim. § 54. Σχῆμα vero corporis habitus: qui, si liberalis, ingenium bene natum prodiit; si vilis & indecorus, turpe atque abiectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obefi corporis, quod simili virio debet, mole liberabo. Diogen. L. V, 86, οὗτος ἐσθῆτί τε μαλακῇ ἐχρήτο, καὶ ὑπέρογκος ἦν τὸ σῶμα. Interpr. *iumentique fuit corpore*: ut apud Aelian. V. H. XIII, 1, p. 787, τὸ ὑπέρογκον τοῦ σώματος commemoratur: at tu lege potius, τὸ σχῆμα, *specie corporis erat magnifica, & quasi ad pompam composita*: quocirca non Ποντικὸν, unde domo erat, sed Πομπικὸν Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud Diogenem, opinionem nostram hrmat: *πρᾶός τε ἦν τὸ βᾶδισμα καὶ σεμνός*. iunguntur saepe *σχῆμα & βᾶδισμα*. Xenoph. Socr. Ap. p. 411, v. 21, Aristoph. Vesp. v. 1165, Diogen. L. VII, 22. HEMST.

ibid. τὸ εὐτελές) *Vilitatem*. Hanc vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cetera huius concionatricis habes in Píscat. BOURD.

ead. l. 3. Φειδίας ἔδειξε τὸν Δία) Olympicum, ut patet postea, & apud Iul. Imper. in epist. BOURD. Vidi, qui daret, *fecit Iovem*, allato pari verborum ἀποδεικνῦναι & ἀποφαίνειν usu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: *tantum simulacro dignitatem addidit, ut Iovem ipsum mortalibus ostendisse videretur*. Δεικνῦναι pictorum est, fictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. Noster in Imag. § 7: τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὃ Ἀπελλῆς δειξάτω κατὰ τὴν Παγκάστην. Píscat. § 38: ἔδειξε τοὺς ἀνδρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας vide locum. Eadem mens Senecae Contr. V, 36, p. 387: *Non vidit Phidias Iovem &c. dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhibuit*: ἔδειξε. Simillimum illud Plotini Enn. V libr. VIII, p. 542 E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. ἔπειτα (l. ἐπλασεν) ὃ Φειδίας τὸν Δία πρὸς οὐδὲν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur νῶ) οἷος ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὃ Ζεὺς δι' ἡμμάτων ἐθέλοι φανῆναι. vide Damasc. apud Suid. in Ἰάκωβος ἱατρός. Liv. XLV, c. 28: *Olympiae & alia quidem spectanda visa, & Iovem velus praesentem intuens motus animo est*: in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus: quan-

to ieiunius, idque minime mirandum est, Valer. Max. III, 7 ext. § 4, *vultum Iovis propemodum ex ipso coelo petitum eboreis lineamentis amplexus*. Sed cogitate Quintilian. I. O. XII, c. 10, p. 1087: *cuius pulchritudo adieciſſe aliquid etiam receptae religioni videtur; adeo maiestas operis Deum acquavit*. Cuius laudis ampliffimum fane praeconium cumulasse videri potest Propert. III, 7, v. 15: *Phidias ſigno ſe Iuppiter ornat eburno*, modo lectio ſit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra noſter illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. § 11: qui in templum ingrediuntur, non iam Indicum ebur amplius ſe videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετῴκιſμένον. Porro notum eſt, quos Homeri verſus, ut dignam Iove maiestatem repraeſentaret, animo ſecutus fuiſſe Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας ἢ μόνος ἰδὼν, ἢ μόνος δειξας Strab. VIII, p. 543. operae pretium erit Apollonii diſputationem in Philoſtrato conſuſiſſe de V. A. T. VI, p. 256. Vere ergo ſcripſit, atque eleganter Schol. Homer. ad Od. Λ, 612, Phidiam κατακλείſαι εἰς τὸν Δία τὸ πᾶν τῆς ἑαυτοῦ τέχνης. De Polycleto Maxim. Tyr. XXVI, p. 266: Iuno, οἶαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἐδείξε λευκώλενον &c. credas ipſi fuiſſe in mente Parmenionis Epigramma Anthol. IV, c. 12, Ep. 65. Eoſdem, qui Luciano memorantur, artiſices coniunxit etiam Dionyſ. Halic. περὶ Θεοῦ. χαρ. p. 224. Iuven. VIII, 102. de quibus vide Fr. Iunium in Catal. HEMST.

ead. l. 4. Τὸν Δία) Iovem Olympium. BROD. Iovis Olympici ſtatuam, quae inter VII orbis miracula habita eſt. de qua videndus Pauſan. El. I, p. 156. Noſter Συγγ. c. 27. Ὑπ. εἰκ. c. 14. Περ. c. 6. Clem. Alex. p. 19 B. τὸν μὲν οὖν Ὀλυμπιάſι Δία, καὶ τὴν Ἀθηνῆſιν Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος καταſκευάſαι Φειδίαν, παρτί που ſαφές. SOLAN.

ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν) De qua nos in Epigrammata Graeca. BROD. Sc. *Argivam*. patet apud Plin. de horum duorum operibus. Auctor libri de mundo; Cic. Tuſcul. 1, Plinius cap. 8, lib. 34, Val. Max. cap. 15, lib. 8. BOURDELOTIUS. Bourdelotius, *Argivam Iunonem*. Baſilius de Leg. Gr. libr. Grot. ed. 107 B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐθαυμάſθη) Mſſ. ἐθαυμαſτῶθη. BOURD.

ead. l. 6. Μετὰ τῶν θεῶν) Pictores inter Deos referuntur apud Ciceronem Tuſculan. I. FAYUS. Vid. Ἐρ. cap. 16. de

phraſi ipſa vid. Iamblich. n. 30, & Porphyg. n. 20. SOLAN.
ead. l. 10. Πλείονα διαπταίουſα) Hunc locum imitatus eſt
 Iulian. Imp. οὐ προſπταίων, οὐ διſſολογῶν, οὐκ ἐφιοſτάμενος
 ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνηſιν ἀθροίſαι ſὺν χρόνῳ. BOURD.

ibid. Καὶ βαρβαρίζουſα, πάμπολλα εἶπεν) Hic quoque ad-
 ſcripſit pater Mſſ. lectionem πάντοθεν, quae longe melior,
 etſi aliud videatur Bourdelotio: mutetur modo diſtinctio ſic,
 καὶ βαρβαρίζουſα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, in quacunq; ſer-
 monis parte barbarizans. Nihil eſt pleraque dicere. GRONOV.

ead. l. 11. Πάμπολλα) Angl. & Mſſ. πάντοθεν. Sed πάμ-
 πολλα Lucianicum eſt: atque ipſa hac diſtione paſſim utitur.
 BOURD. Πάντοθεν praeter Mſ. Bourdelotii & A. P. L. & ed.
 Iunt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. SOLAN. Fer-
 ri poterat, βαρβαρίζουſα πάμπολλα, plurima barbare locuta,
 exempliſque pluribus affirmari: ſed mos fuit gerendus ple-
 riſque libris, cum quibus iudicium eruditorum hominum
 conſentit. πάντοθεν in Nigr. § 19, 31 &c. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὅ τὰ) Ita V. prave fuerat editum ὅτι.
 SOLAN.

Pag. 10. l. 1. Εἰς τέλος) Recte ibi Latinus interpres eiſ
 τέλος, ad plenum. Virg. lib. 2 Georg. Huc ager ille malus,
 dulceſque a fontibus undae Ad plenum calcentur. BOURD. Ad
 plenum. Virgil. II Georg. 244. ſic διὰ τέλους. Euripid. Ἡρ.
 μ. Οἱ τ' εὐτυχῶντες διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς. SOLAN.

ead. l. 2. Αὐτὴ) Pro αὐτὴ mutato ſpiritu & accentu legerim
 αὐτή, id namque δεικτικώτερον. Etenim quanta ſis conſecuturus
 bona, ſtatuaris faſtus, illa (Ἑρμογλυφικὴ) ante me expoſuit.
 Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοίνυν νῆſος αὐ-
 τῇ ἀνώμοτος ἐſτί· vulgo αὐτὴ legitur: quod cum ipſa notet,
 non convenit iſti loco, ut ex toto praecedentium contextu
 clarum eſt. Recte autem id obſervatum in Contempl. § 13:
 Τώμυρις ἐκεῖνη ἐſτί· καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦſα τοῦ Κύ-
 ρου αὐτῇ, εἰς ἀſκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. & in Reviviſc.
 § 16: Τίνες δέ εἰſι; . . . ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὐτῇ, ſωφρο-
 σύνη δὲ ἐκεῖνη . . . ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὐτῇ. At male iterum in
 Prometh. Ἀδς καὶ τὴν ἑτέραν (χεῖρα) κατειλήφθω εὐ μάλα
 καὶ αὐτὴ· ſed ſcribendum αὐτῇ· quod perſpicuum eſt. Pro
 αὐτῇ apud Aeſchylum in hoc Prometheo v. 61 legitur ἥδε·
 nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxiffet,
 ait Κράτος, Καὶ τὴνδε (ὠλένην) νῦν πόρπαςον ἀſφαλῶς. IENS.
 Ienſius αὐτῇ. Et in hac quidem voce, ut recte obſervat,
 ſaepiſſime peccatur. SOLAN.

ead. l. 3. Τῷ σώματι πονῶν) Sallustiana phrasi, inquit I. Fr. Gronovius Obs. II, 7, p. 260: *opifices agrestesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant.* Hunc Luciani locum descripsit totum & interpretatus est Herald. An. in Salmasii Obs. ad I. A. & R. II, c. 22, § 3. ubi multa de βαυαύσοις. Idem ad Martial. I, Ep. 10, formulam loquendi ταπεινὸς τὴν γνώμην obiter illustrat. HEMST.

ead. l. 6. Τὴν πρόσδον) Alii Codices, τὴν πρόσδον. BROD. Ἐντημὶς τὴν πρόσδον legit Micyllus, non πρόσδον. COGN. Ἐντημὶς scriptum typorum errore pro εὐτελής: repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata Bourdelotii festinatio. HEMST. Τὴν πρόσδον recte in omnibus & Mss. & impressis. Iacob. Micyll. nihilominus vult legi ἐντημὶς τὴν πρόσδον. BOURD. Recte Fr. & S. πρόσδον. Reliquae πρόσδον, quod omnino repudiavimus. SOLAN. Non video, quid inter ἀλίγα καὶ ἀγενῆ λαμβάνων, & εὐτελής τὴν πρόσδον intersit, nec Lucianum credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumperet: quam ob causam ex primis edd. revocare placuit πρόσδον, cuius locutionis vim & ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. Heraldus vertit: *vilis in hominum congressu, denique cuius amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri laboret*; utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me iudice, I. Fr. Gronovius, *amicis advocatus*, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit. eadem H. Stephano adversatur Thef. T. I, p. 1013 scribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adiudicandum sua sententia amicis quod petunt.* HEMST.

ibid. Οὐτε φίλοις ἐπιδικάσιμος) Micyllus, neque amicis expetibilis. Benedictus, nec amicis in foro auxiliaris, rectius. Rectissime adscripsit pater *amicis advocatus*. GRON.

ead. l. 8. Ἐκ τοῦ π. δ. εἰς) *Unus e vulgi faece.* BROD.

ead. l. 10. Λαγὼ β. ζ.) Erasmus in Proverb. *Leporis vita.* BROD. Demosth. περὶ στεφ. λαγὼ βίον ἔξῃς, δεδιδῶς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγῆσθαι προσδοκῶν. Paroem. λαγὼ βίον ζῆν λέγονται οἱ ἐν συνεχεῖ φόβῳ καθιστάμενοι καὶ ἀκῆδιάζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγωῶν δειλότερος. de quo Lucianus Pisc. & saepe alibi. D. Anast. in Epist. de huius animalis metu. Arist. c. 1 lib. 1 hist. anim. & in Physiogn. Varr. Horat. Oppian. Aelian. Apul. Iul. Poll. Sidon. Neque ineleganter Q. Cornificius poeta apud Eusebium in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores*. Horum pro-

verbiorum origo est, quam profert Herod. in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὀρνίθου, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud Aufon.

At lepus, In me omnis terrae pelagique ruina est,

Forſitan & coeli, ſi canis aſtra tenet. BOURD.

Demosth. περὶ Στεφ. 191 C. λαγὼ βίον ἔχης, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πληγῆσεσθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς αὐτῷ συνήδεις ἀδικοῦντι. SOLAN. Demosthenis locus de Cor. p. 516 D. Erasmus non fugit in *Leporis vita*: manifesto Galenus imitatur περὶ τοῦ Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲν ἀπολογούμενον, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα λαγὼ βίον ζῆν, αἰεὶ τρέμοντα καὶ τι πείσεσθαι προσδοκῶντα. Liban. Ep. LXXVIII, p. 251: καταφρονοῦντα μὲν τῶν πολλὰ κεκτημένων, λαγὼ δὲ βίον ζώντων. Ad eos spectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec suis se opibus & virtute ab alieno nutu pendent tutari possunt; quorsum etiam refertur elegans illud, τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. Ab animalium moribus istius generis plura Gracci ad homines transferunt. Χαράδριον τινὰ βίον διαζῆν. Plat. in Gorg. λάρου βίον ζῆν Aelian. Ep. 18. sic σκώληκος βίος. Adde Pallad. de V. Ioh. Chrysost. p. 216. HEMST.

ead. l. 11. Ἐρμαιον) Mercuriale Horat. Sat. II, 3. VORST. Phaedr. F. 87. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐκ ἔστι δέ) Eleganter haec Plutarch. in Pericle statim ab initio. BOURD. Si ad rationem temporum hic respiciatur, videtur postulari ἔσται, non ἐστὶ. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore usurpant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit Noster in Herodoto c. 2: ἡδὴ οὖν ἅπαντες αὐτὸν ἴδοντες, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἐστὶν ὅς, τις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος. In Demonacte c. 10: καὶ διὰ τοῦτο φίλος ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἐστὶν ὅν, τινὰ οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζε. In aliis quoque casibus Gracci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄρετος καὶ ἡ Σεμέλη διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός: sensus requirit διαφθεῖρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre superaddo. Achilles apud Homer. Iliad. A, 163: Οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅπποτ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πτολιέθρον: debuit ἔξω. IENS. Consentit Plutarch. V. Pericl. p. 153 A. οὐδεὶς εὐφυνὲς νέος, ἢ τὸν ἐν Πί-

ση θεασάμενος Δία γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἡ-
ραν τὴν ἐν Ἀργεῖ, Πολύκλειτος quae sequuntur, an Lucia-
num item habitura sint adstipulatorem, haud scio: οὐδ' Ἀ-
νακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχιλόχος ἡσθεῖς αὐτῶν τοῖς ποιήμασι.
HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. 'Ο λαγὼς) In Galei Collectaneis
quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis &
multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indi-
ciis deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca,
velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio
erat vetustis Scholiis inferere, in Annotationibus contextui
Luciano subieci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed
Graece tamen scriptum: quae causa est, cur sedes mutare
non iusserim. Philostrati locum quaerat, cui lubet: ego in
Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore
quidquam me legisse non commemini. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Τὸ ἀπροσδύκητον) Haec totidem verbis
leguntur in Suida & Etymologo: apud quem illud etiam,
quod Vorstius adscripsit. HEMST.

Pag. 11. l. 2. Οἷος γὰρ ἂν ᾦς) *Summus quantum voles sta-
tuarius.* BROD.

ibid. Βάνανος) *Sedentarius* Plauto in Aul. III, 5, 39. FAY.

ibid. Χειρῶναξ) *Χειρῶν ἀναξ, μόναις ταῖς χερσὶ δεσπό-
ζων.* Aliter Helych. BOURD.

ead. l. 5. Ἀπαγγέλλουσα) Aliud exemplar, ἀπαγγελῶ
& ἀποφανῶ. BROD. Mss. & Angl. ἀπαγγελῶ. Id Cod. pro
ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. BOURD.

ead. l. 7. Τὴν ψ. ὅπερ σοι κυρ. &c.) Videntur hic interpre-
tes mentem Luciani parum intellexisse, quando verterunt,
animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris orna-
mentis exornabo. Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος
significare *partem praecipuam*, neque etiam, *animum* esse *par-*
tem hominis praecipuam: sed existimamus, illud hic loci
ab auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ
σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad *animum*, sed ad
commodum, quod hic proponit: ita quidem, *Deinde (id quod*
*tibi praecipuum est praeter cetera) *animum tuum multis atque prae-**
claris ornamentis exornabo. VITRINGA. Aberrant quidem in-
terpretes ab hac lectione, ut animadvertit Hor. Vitringa,
cuius explicationi videtur auctor accedere Budaeus C. L. G.
p. 43; non tamen a Luciani mente: pollicetur enim Erudi-
tio, se *animum*, quae pars eius sit longe praestantissima,

omnibus virtutis ornamentis condecoraturam; quod utique multo conducibilis foret, quam si solum corpus ad vilis artificii labores instrueretur. Scribendum igitur ὅπερ σου κυριώτατον, Platonica loquendi formula: huius enim scholae philosophi Pythagoram secuti docebant, τὸ κυριώτατον καὶ ἡγεμονικώτατον ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὴν ψυχὴν, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari. Notter in περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. § 19, τὸ κυριώτατον τὴν ψυχὴν τὴν ἑαυτοῦ. Μοχ σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία: ita iunxit Paulus ad Tit. II, 12, σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum L. Bos ad eum locum. HEMST.

ead. l. 11. Ἀκήρατος κόσμος) Sic passim alibi. sic Iulian. in Epist. dixit ἀκήρατον χρυσὸν defaecatum, ἀκηράσιον, ἀκέραιον, ἀφθορον, ἀφθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἄγνόν. BOURD.

ead. l. 12. Γενέσθαι δέον) Suspectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Τιμ. c. 28, τῷ Ν. τὸ δέον παραινέσειας ἀν. In plurali frequenter, τὰ δέοντα λέγειν Demostheni familiaris dictio, ut 179 A. τὰ δέοντα πράξαι Thucyd. I, 70 C. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ δέοντα πρ.) Nihil est in sensu, quod magnopere reprehendas: & quae fieri expediant, necum prospicies: scilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura sollerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc signo describit Arrian. VII, c. 28: ξυνιδεῖν δὲ τὸ δέον ἔτι ἐν ἀφανείῳ ὄν δεινότητος: apud Liban. T. I, p. 804 B. πλεῖστον ἀφεστῶτων τοῦ τὰ δέοντα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua νῦν γενέσθαι δέον & τὰ δέοντα: quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus isto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero sibi succedunt, οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo simul non parum iuvatur τὸ πρόβει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τὰ τε ὄντα καὶ τὰ ἐσόμενα Liban. Or. XXXI, p. 644 D. & Empedocles apud Apul. de Mundo: Πάνθ' ὅσα ἦν, ὅσα τ' ἐστίν, ἰδ' ὅσα τε ἔσται ὁπίσω. quorum scientia primum divinae naturae tribuitur, pervidenti πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἐσεσθαι, ut Hippocrates ait de Carn. in initio, Orac. apud Diogen. L. I, 33, Xenoph. Symp. p. 517, v. 42. deinde Apollini — *per me quod eritque fuitque Estque patet*: Ovid. Met. I. & Musis ab Hesiod. Theog. v. 38. iisdemque verbis vañibus ab Homer. Il. A, 70. sed saepius viris etiam prudentibus atque eru-

ditis: de Themistocle Thucyd. l. c. 138, τῶν μελλόντων ἐπι-
πλείστον τοῦ γενησομένου ἀριστος εἰκαστής· μοχ: τό, τε ἄ-
μεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεί ἐτι προεώρα μάλιστα· quod Ar-
rianus, cum Alexandrum describeret, aemulatus est: de eo-
dem propius ad Lucianum Aristides T. III, p. 321 A. καὶ
μὴν τῷ μὲν εὐρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προσῶν, καὶ μηδαμοῦ
τῶν πραγμάτων ψευδῆσθαι, ἀλλ' ἄμεινον τῶν μαντέων τὸ
μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἠνέγκατο· ex quibus
verbis erit forte, qui vulgatae Luciani scripturae patrocini-
um petat. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ τοῦ δαίμονος) *Hic huius filius hominis infimae ac
tenuis fortis.* BROD.

ibid. Ὁ βουλευσ. τι) *Litera detrita est: lege ὁ βουλευσάμε-
νος ἐτι, quod sententiam multum ornat: Tu, qui adhuc delibe-
ras, neque utram sectari velis decrevisisti: haec enim auditor
tantum Lucianus. Ὁ τοῦ δαίμονος, filius hominis ignoti, nul-
laque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀ-
ρίστοις εὐδοκμεῖν, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι ὑπὲρ τοῦ
Πτ. § 16. quod si scriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem
loco mutatum nollem: inter optimos celebratus: paulo post,
προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. Toxaris τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων
in Scyth. § 4. HEMST.*

Pag. 12. l. 5. Λαμπρὰν) Vid. Oët. Ferrar. P. II de R. V.
lib. IV, c. 13. HEMST.

ead. l. 8. Τὰ γνωρίσματα) *Dixerunt viri clariss. hac de re,
dico ad Heliod. BOURD.*

ead. l. 9. Τὸν πλησίον) *Prope adstantem.* BROD.

ibid. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ) Arrian. Epict. c. 1 lib. 3. Vi-
ri clariss. Theod. Marcil. Des. Herald. δακτυλοδεικτεῖσθαι.
BOURD. Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur, at-
que eo pervenire, ut digito non infami sed indice tanquam
exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit au-
tem illa demonstratio duplex, in honorem & infamiam. in
honorem legas apud Horatium Carm. l. 4, Od. 3:

Totum muneris hoc tui est,

Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius iunior lib. VI Epist. 6: *solebat tamen vixdum adolescen-
tulo mihi pater eius cum magna laude monstrari.* Et lib. IX epist.
13: *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc? in ignominiam
vero apud Ovidium. lib. III Amor. Eleg. 6: Quid moror? en
digitis designor adultera vulgi.* ALMELOVEEN. Pers. Sat. I: *Pul-
chrum est digito monstrari, & dicier, hic est.* Horat. IV, 5. SOLAN.

ibid. Οὗτος ἐκεῖνος) Hic ille est Lucianus, insignis orator: Persius: *At pulchrum digito monstrari, & dicier, hic est.* BROD. Digito monstrari, & dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei: & ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης* & quod de Telamone memoratur, ob cuius os, ait Cicero, Graii ora obvertebant sua: & Persius Sat. I: *At pulchrum est digito monstrari, & dicier, Hic est:* aliquando contumeliosum est, ut illud, *Ecce somniator venit.* Lucian. in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. COGN. Sic in Harmonid. & alibi. BOURD.

ead. l. 10. *Ἄν δέ τι &c.) Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. Spanhem. de U. & P. N. pag. 708. SOLAN.

ead. l. 11. Καταλαμβάνη) In malam partem usurpant Graeci de periculis & casibus, qui inopinati repentino impetu superveniunt: in Thucydide satis frequens, apud quem ideo legendum est IV, 31, εἰ καταλαμβάνοι ἀναχωρήσεις βίαιότερα, non βεβαιότερα, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. Demosth. in Aristog. p. 846 B. ὅταν τις κίνδυνος τηλικούτος καταλαμβάνη τὴν πόλιν Πισιστρ. vel qui nomen eius mentitur, apud Diogen. L. I, 53, ἦν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβη. Dion Chrys. p. 47 B. 530 D. ἂν μὴ τις μείζων ἀνάγκη καταλάβη. Galen. περὶ τοῦ Προγ. αὕτη μὲν οὖν κοινὴ τῶν τεχνῶν ἀπασῶν δυστυχία κατεῖληφε τὸν νῦν βίον, oppressit aetatem nostram & corripuit. Vid. Aelian. V. H. II, 4. Julian. Or. I, p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interp. non monuissē. HEMST.

ead. l. 13. Κεχηνότες) Ut in Nigr. Timo. Charont. & passim. BOURD.

ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε) Mss. θαυμάζονται σε τῆς δυνάμεως. Impressa lectione alibi saepe utitur. BOURD.

ead. l. 15. Ἀθάνατοι) In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam sibi Lucianus, non vanus augur, promittit. Eleganter Diodor. Sic. sub initium libri primi scribit, principes viros inflammari τῷ διὰ τῆς δόξης ἀθανασισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τῆς ἱστορίας ἀπαθανατιζούσης. istius loci paraphrasin paene dedit Agath. in Prooem. Vid. eundem Diodorum XV, p. 458 B. HEMST.

Pag. 13. l. 1. Τοῖς παιδευομένοις) Πεπαιδευμένοις , ἀμφι-
λογίας vitandae causa. MARCIL.

ead. l. 2. Τὸν Δημοσθ.) Aphthonius in Chria : Τὸν Δημο-
σθένους ὅρα μοι βίον , πάντος μὲν ὄντα φιλοπονώτερον ῥήτο-
ρος γεγονότα δὲ πάντος εὐκλεέστερον. COGN.

ibid. Τίνος υἱὸν ὄντα) Μαχαιροποιου δηλονότι , quod tamen
falsum esse docui. BROD. Demosthenis patrem , si de patre
haec intelligas , nimis deprimit : Plutarchus enim ex Theo-
pompo (qui , ut ex Suida constat , Demosthenis aequalis)
longe aliter de eo in eius vita. Δημοσθένης , inquit , ὁ πα-
τὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν , ὡς
ἱστορεῖ θεόπομπος· ἐπεκαλεῖτο δὲ μαχαιροποιὸς , ἐργαστήριον
ἔχων μέγα , καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad
matrem respicit Lucianus , de qua statim addit Plutarchus :
ἀ δ' Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ εἰρηκε περὶ τῆς μητρὸς , ὡς ἐκ Γύλ-
νός τινος ἐπ' αἰτία προδοσίας φυγόντος ἐξ ἄστεος ἐγεγόνει ,
καὶ βαρβάρου γυναικὸς , οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν εἴτ' ἀληθῶς εἰρη-
κεν , εἴτε βλασφημῶν καὶ καταψευδόμενος. Certe Valerius
Maximus , ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo , qualis
fuerit , tradidit III , 4. SOLAN. I. Brodaeus significat Miscell.
IV , c. 26 , ubi de Demosthene pluribus exponit : vide por-
ro Andr. Schottum in Vit. Demosth. ad A. I. HEMST.

ead. l. 3. Τὸν Αἰσχίνην) Plin. Diog. Laërt. Auctor vitae
Aeschinis. BOURD.

ibid. Ὅς τυμπανιστρίς) Τοὺς διᾶσους μετὰ τυμπάνου τε-
λούσης. Hoc Demosthen. περὶ Στεφ. Aeschini impropert.
BROD. Τύμπανον intelligendum , quod Galli nunc vocant ,
un tambour de Basque ; hoc est , exiguum , & quod saltantes
manibus pulsabant. Figuram eius cernere licet in elegantis-
sima gemma , quae exprimitur in Opusculis I. Scaligeri p.
575 , & quam II. Casaubonus de Sat. Poës. I , p. 67 , reprae-
sentavit. Eiusmodi autem mulieres , ut & tibicinae ac fidici-
nae , servae erant aut libertae , & pleraeque omnes meretri-
ces. Quae optime omnium tympanum pulsabant , Syrae
erant : tympanum enim Orientalium fuit inventum : vide
quae notavimus ad Genes. XXXI , 27. Nomen matri Aeschi-
nis erat *Glauciothea* , ut testatur Plutarchus in eius vita. Ca-
vendum , ne hunc Aeschinem , Demostheni parem , Atro-
meti filium , misceamus cum Socratico Aeschine , Charini
filio , cuius vitam scripsit Diogenes Laërtius : quod moneo ,
quia eum errorem erravit I. Bourdelotius in Notis ad hunc
Luciani libellum. Quin & amicus noster H. Wetstenius ,

Lucian. Vol. I.

N

in pulcherrima editione Diogenis Laërtii, vitae Socratici Aeschini praefixit imaginem oratoris Aeschini e marmore ducis Etruriae. CLER. Suidas Leucotheam pro Glaucothea vocat, (vid. Plutarch. 1543.) sed pro *τυμπανιστρία* is *τελέστριαν* dicit. Vid. Demosthen. pro Cor. 170 B. C. & 194, unde Noster habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus Aelian. V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, Menag. ad Diogen. L. II, 64, & Philostr. p. 506 cum Noris. SOLAN.

ead. l. 4. 'Αλλ' ὅπως) Legendum *ὅμως*. BROD. Ex P. & ed. I. restituimus pro aliarum *ὅμως*, quod frigidius vitum. Philostr. p. 507: *τῶν δ' ἐς Φίλιππον ὁρῶντων ὁ Κ. Αἰσχίνης*. SOLAN. Retinui *ὅμως*. Sensus est: Vides Aeschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas, quin Philippus eum observaret & coleret. *Ὅπως* locum tueri poterat, siquidem abfuisse *ἀλλὰ*, hoc ordine structurae: *ὁρᾷς τὸν Α. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. vides, quantopere Aeschinem illum observaverit Philippus*. Ad marginem ed. A. W. notatum erat *ὡς* pro *ὅπως*: frustra. De Aeschinis matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. *Τυμπανιστρίαν* vocat Lucianus post Demosthenem, quod A. Schottum non praeteriit in Vit. Demosth. neque aliter Tzetz. ad Hesiod. p. 2, *ὁ τῆς τυμπανιστρίας Αἰσχίνης* quae satis refellunt errorem Olearii ad Philostr. de V. S. I, 18, vice *τυμπανιστρίας* in Oratorum principe *τελέστριαν* potius legendum esse coniectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae *τυμπανιστρία* diceretur, ignorabat. HEMST.

ibid. Δι' ἐμὲ) *Διὰ τὴν ῥητορικὴν καὶ παιδείαν*. BROD.

ead. l. 5. Σωκράτης) Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam servivisse & sculpsisse lapides dicitur. Afferunt quidam, Gratas vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde & Timon illum in Sillis, Laërtio teste, sculptorem lapidum dixerit. COGN. Serius, quam Noster, statuariae valedixisse Socrates videtur, cuius opus fuisse aiunt Gratas, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. Diog. Laërt. 37 F. Aristoph. Schol. Nep. V. Paus. Att. IX, p. m. 87, Plin. XXXVI, 5, & Aul. Gellius IV, 919. SOLAN. Phae-na-reta (perperam Phanerete apud Cassiodor. ad Psalm. 72.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta, Socratem, deinde Chaeredemo Patrocle

peperit. Plato Euthyd. p. 207. uterque statuariam artem didicerunt : de Socrate res certa est ; vide Fr. Iunii Catal. Ar. rif. & Menag. ad Diogen. L. II, 19. Dion Chrysost. p. 558 D. Socrates ἐμάνθανε λιθοξόος τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle suspicor tantum : Plin. H. N. XXXVII, 8, scribit Ol. XCV inter alios floruisse Patrocleum ; quem equidem ab isto Socratis fratre ὁμομητρίῳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor : alius est sine controversia Patrocles, cuius Pausan. meminit VI, p. 457. Ceterum quare λιθοξόοι differant & ἑρμογλύφοι, quoniam viri docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἑρμᾶς sculpsit, cuiusmodi rudiore opificio confectae ab Atheniensibus, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἑρμογλύφων καὶ ἐπιδιδράων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδομένου τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάβασιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτίθειον &c. Iamblich. de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, ἐκ παντὸς ξύλου Ἑρμῆν οὐ γίνεσθαι, manifestum est. Ab hoc principio deiaceps in latiorē significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit : hinc ἑρμογλυφεΐα, statuariorum officinae in Plat. Conv. p. 1202 A. quem locum Iulianus expressit Or. VI, p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint : id enim ἔχειν λίθους c. 5. & ξεσθέντες λίθοι Liban. Decl. XIV, p. 418 D. nec dubitandi locum relinquit Noster, quando pro λιθοξόῳ ponit λίθων ἐργάτην καὶ ξυναρμοστήν. ideoque Proclus Diad. III, p. 250, eodem ordine numerat, quo πανπηγὸς, τέκτων, ξυλοσχιστὴς &c. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire : nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret ; quod in avunculo Luciani clarum est : idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat : οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδην ἀπεικάζον, teste Clem. Protr. p. 35 D. Socratis pater Diogeni L. λιθουργὸς, Dion Chrys. & Maximo Tyrio λιθοξόος, ἑρμογλύφος Theoni Progymn. c. 8, p. 105. Socrates ipse λαοξόος Timoni Phliasio : sed egregius inprimis Cyrilli locus contra Iulian. VI, p. 207, 208, &c, quem testem producit, Porphyrii ; ubi nunc λιθουργὸς, mox ἑρμογλύφος, tum

δημιουργός uterque appellatur, diciturque Socrates εἰργάζεσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθοτομικὴν, & πατρώα τέχνην χρῆσθαι τῇ λατυπικῇ. Iam vero qui proprie λιθουργοί, quae λιθουργικὴ, optime docet Suidas, vel is potius, quem descripsit in V. Manetho vocat Λαοτόμους τε πέτρης σκληρώδεος IV, 335. sic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud Aristot. Ἡθ. N. VI, c. 7, tantus artifex λιθουργός σοφός, ubi Paraphrastes Andronicus addere non dubitavit, ὅτι ἀριστος ἔστι τὴν λιθουργικὴν. Moeris annotat, Λιθουργός Thucydidem dixisse, (locus est IV, 69.) Antiphontem λιθοκόπους: recte igitur Hesych. Λιθουργός, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est Plutarchi locus pro Nobil. p. 217: Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδοξία μαίας καὶ ἑρμογλύφου πατρὸς οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τῆς Σαρδαναπάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo iure Thomas Mag. probans ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεύς, λιθοζόον reiiciat. HEMST.

ibid. (ὑπὸ τῇ ἑρμ.) Laërtius in Socrate: Δουρὶς δὲ καὶ δουλεῦσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. Valerius non Socratem, sed eius patrem Sophroniscum, marmorarium fuisse perhibet. BROD.

ead. l. 17. Ἀνακύπτων) Cod. Angl. ἀνανήφων. BOURD. P: Fl. & l. ἀνανήφων. Utrum utri praestet, ex Mss. definiendum est; utrumque enim aptum. SOLAN. Ἀνανήφειν ponitur de iis, qui ad sanam & sobriam mentem redeunt: quae potestas cum aliena sit a Luciani mente, totiusque orationis contextu, nihil est causae, cur scriptorum Codd. primarumque edd. auctoritate moveamur. Ἀνακύπτειν contra *emergere & recto capite sese erigere*, quod animi generosioris est, indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant ταπεινός, ac cetera, quae praecedunt. Plato in Phaedr. p. 1223 E. ψυχὴ ὑπεριδούσα ἃ νῦν εἶναι φαιμέν, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν' plura dabit Budaeus C. L. G. pag. 71. Idem & ἀνανεύειν Dionis Chrys. Or. IV, pag. 71. Isidor. Pelus. I. Ep. 275. quod eleganter I. Potter. ad Clem. Protr. p. 49, n. 4, restituit Origeni contra Cels. p. 334. opponitur τῷ κάτω νενευκέναι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit Noster, *obstupo capite ac demisso operi intentum esse*. Ad mentem & animi sensus utraque transferri solent. Tatian. ad Graec. § 22 & 26, p. 61, locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν παρατρέπουσιν κάτω νενευκνίας, ὅπως μεταρσινοῦσθαι ἐξ αδυνατῶσι. Hierocl. in A. C. p. 208. Noster in περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. διητεύσεις κά-

τω γενευκώς. Platonem confer de Rep. IX, p. 738 A. Adhibuit ea verba Lucianus hoc in loco, quae utramque vim propriam & translata venuste contineant. Porro his usus est Herald. de Rer. Iudic. Auſt. I, p. 65. HEMST.

Pag. 14. l. 2. Τὰ μὲν ἔργα) Sic Socrates apud Diogen. Laërt. II, 33: ἐλεγέ τε θαυμάζειν τῶν τὰς λιθίνους εἰκόνας κατασκευαζομένων, τοῦ μὲν λίθου προνοεῖν, ὡς ὁμοιότατος ἔσται αὐτῶν δ' ἀμελεῖν, ὥς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνεσθαι. Clem. Alex. p. 24: Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν ὅπως ποτὲ ὁ ἀνδρὶας ὅτι μάλιστα ὠραιότατος τεκταίνεται, προσκαρτερεῖτε, ὅπως δὲ αὐτοὶ μὴ ὅμοιοι δι' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδριάσιν ἀποτελεσθῇτε, οὐ φροντίζετε. SOLAN.

ead. l. 9. Ἡ σκυτάλη) *Flagra, verbera.* BROD.

ead. l. 10. Ἐνερτίψατο) Quis? an ἡ Ἑρμογλυφική; si vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi posse nulla, cui non inscite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi posset: καὶ ὅτι πληγὰς ὁ θεὸς οὐκ ὀλίγας &c. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπολειφθεῖσα) *Fl. & l. ἀποληφθεῖσα.* SOLAN.

ead. l. 12. Ἐνέπριε) Docta manus ad marginem ed. A. 1. συνέπριε. priscam lectionem mutari nihil est opus: utrumque bonum συμπρίειν & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vide Suid. in Ἐμπρίσαντες & Κατατείνας ἐρῶν quemadmodum συμβρύκειν vel συμβρύξαι τοὺς ὀδόντας Iambl. de V. P. S. 194, & ἐμβρύξαι. Διαπρίειν alibi Noster habet, & πρίεσθαι τοὺς ὀδόντας D. M. XII. HEMST.

ead. l. 15. Θαυματοποιοὶ γὰρ ὄντιροι) Dixi ad illud Petron. c. 104 — *Somnia quae mentes ludunt.* BOURD.

ead. l. 16. Τῆς δὲ τῆς) Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. SOLAN.

Pag. 15. l. 1. Καὶ ἐλθε ἡδὴ) Multum abest, ut damnem. Noster de Sacrif. § 8, φέρε δὲ ἡδὴ. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθε δὴ, quod in istis adhortandi formulis, ἄγε δὴ, ἴθι δὴ, δεῦρο δὴ, fere perpetuum ab Aristophane, Luciano, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem Sylburgium movit, Graecae linguae scientissimum, ut in Dionysio Hal. A. R. VI, p. 391, pro ἀπιτε ἡδὴ rectius putaret ἀπιτε δὴ. Vid. Thom. in Φέρσ. Ἐπιβαίνειν τοῦ ὀχήματος ex hoc loco profert Scheffer. de R. V. I, p. 232, praetermittens proximum illud ἀνέρχεσθαι, quod multo rarius occurrit. HEMST.

ead. l. 3. Πηγάσφ ἐ.) E nummis exhibet Spanhemius in exi.

mio de U. & P. Num. opere p. 272 ed. postremae, & *Gryphas* intelligit. SOLAN.

ibid. (Ὅπως ἴδης) Mss. & Angl. εἶδης toleranda lectio, aliter tamen ceterae edd. atque aliter legit Interp. BOURD.

ead. l. 7. Ἄ. π. τὰς ἐσπερίας πόλεις) Corrige, τὰς τῆς ἐσπέρας πόλεις. BROD. Ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις) Angl. πρὸς τὰς ἐσπερίας πόλεις. Mss. πρὸς ἐσπερίας. BOURD. Ex iis, quae apponit Bourdelotius, non potest esse dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰ ἐσπερία πόλεις, &c. GRON. Gronovii conjectura non improbabilis. Hesych. Ἑσπέρια, δυτικὰ μέρη quod Berkelius observavit ad Stephan. in Ἑσπερία. Saepe Philostr. de V. A. T. IV, c. 47, ἐσπερία τῆς γῆς V, p. 219. Idem tamen VII, p. 282, τὴν Κελτῶν ἐσπέραν. Neque tamen ulla nobis ratio constat, cur vulgata lectio videretur mutanda. HEMST.

ead. l. 8. Ὁ Τριπτόλεμος) Cum Triptolemo, fationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utilissima disseminant, comparari solent. Paetus ad Artaxerx. inter Epist. Hipp. II. Hippocrates διασπείρων πανταχόθεν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. Athen. V, p. 203 C. Huic Paulus Christianae religionis confitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: consideratius in re sacra fabuloso nomine abstinere voluit Isidor. Pelus. III, Ep. 176, ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπόπτερος γεωργός, πᾶσαν σχεδὸν ἐπέδραμε τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀνηκούοις ἐνσπείρων τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud Ovid. Fr. III, 8. neque aliter Amm. Marcellin. XXII, 2: *Utque solet fama novitates augere, properabat exinde sublimior* Iulianus, *ut quodam Triptolemi curru* &c. Alias poëtae sibi currus vindicant, quibus vel sublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant. Pindarus illo, quo solet, spiritu: Οἱ πάλαι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἐβαινον Π. I, 102. Vid. Aristid. T. III, p. 669. Manil. II, 58, 138. quem Iocum egregie sanavit I. Fr. Gronovius Obs. II, 5, p. 242. ibi Choerili veteris versus opportunos produxit Ios. Scaliger, nec non ad Euseb. p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, νεοζυγὲς ἄρμα ἐλάσαι, vel ἐλάσσαι, non πελάσαι. hoc Scaligerum & D. Heinsum de S. H. II, p. 270, fugisse miror, non item Muretum V. L. XII, 14, & Sam. Petit. Obs. II, c. 2. Huc pertinent illae Ciceronis quadrigae poëticae II

ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poetis notissimi: nec Philostratus spreuit V. S. II, p. 596, de Ptolemaeo Sophista: ἀλλ' ὅσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆς φήμης πορευόμενος δίδωσι τὰ ἄσπρη. Illud autem Callimachi longē tenerrimum est, cum Hipponicum significare vellet gratiis omnibus instructissimum, Ep. L. ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς. Artificiosa vero modestia Lucianus se non meminisse scribit, quale esset illud, quod in terram seminare: satis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam sibi famam pepererat. HEMST. Epigramma venustissimum, cuius a me facta fuit mentio, non est, nec per temporis rerumque memoratarum rationem esse potest, *Callimachi*. Bacchylidem aut Simonidem verus Codex, teste Rich. Benteio, auctorem praescribit. Simonidi sine dubio tribuendum, si Stephanum sequimur in Ἀκαμάντιον nam quod ait, καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipso Epigrammate reperitur. IDEM in *Addendis*.

ibid. Ἀποσπείρων τινὲς) Reponē, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν, aliquid in terram spargens: nota est omnibus Triptolemi fabula. BROD.

ead. l. 14. Ἐνδεδυκότα) οὐκ ἔτι τὴν ἐσθλὴν ἐκείνην ἐνδεδυκότα. sic Thom. M. in Ἐνδεδυκός. HEMST.

ead. l. 15. Καταλαβούσα καὶ τὸν πατέρα) Alia lectio in Mss. καταβαλόνσα καὶ τὴν ἐκείνην ἐσθλὴν. Recepta lectio in margine regii Cod. adscripta est. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) De reditu illo fusius in Ἀλεξ. c. 56. unde patet, quousque pater ei obviam venerit. SOLAN.

Pag. 16. l. 1. Καὶ τι καὶ) Lege, καὶ τοι καί. atque ita video posuisse Iac. Tollium ad Longin. p. 181. Ἐβουλεύσαντο defendi posse non nego: melior tamen, & ad ea, quae supra sunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam secutus sum. HEMST.

ibid. Ἐβουλεύσαντο) In Mss. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. BOURD.

ead. l. 5. Δικανικὸν) Forense dixit, vel quod duae personae inter se decertent: vel quod forenses causae multis clepsydri perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hibernum somnium vocavit, quod hie noctes sint longiores, & proinde longiora somnia. COGN.

ibid. Χειμεριῶδες ἀνέρος) Vide Erasmi in Chil. VORST.

ead. l. 6. Ὅτι μήκ.) I. G. Graevius ad Plr. § K. ὅτε scribit iuber; quod recepissē utique, si vel unus addidisset Codex:

nunc lectione vulgata nos oportet esse contentos: *hibernum somnium; nam longissimae sunt noctes*. Polyd. Vergilius, Cognatum secutus, ex his paroemiam effinxit, *Somnium hibernum*, & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe est causa, cur ἐνύπνιον δικανικὸν vocaverit, *somnium absurdum & auribus grave*, qualia nimirum multa caufidici debilerare solent. Parum distat illud Platonis in Apol. p. 25 A. ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικὰ μὲν, καὶ δικανικὰ, ἀληθῆ δέ. Theaet. p. 128 E. Simili modo apud Lucianum saepe occurrere, notavit Herald. An. in Salm. Obs. ad I. A. & R. VI, c. 10, § 9. HEMST.

ibid. Αἱ νύκτες) Hinc Platonis Comici fabula, cuius titulus *Nox longa*, laudata Polluci VI, 33. SOLAN.

ibid. Τριέσπερος) Facete, ut solet: *τριέσπερον* vocat Herculem ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendi infumtum. Nota est fabula trinoctii concubitus Iovis & Alcmenae vel ex Plauto, vel ex ipso Luciano in Dial. Merc. & Solis. COGN. Haec ait per allusionem ad Lycophronem in Alexandra statim initio, ubi de Hercule sic: Αἱ αἰ τάλαινα θηλαμῶν κεκαυμένη καὶ πρόσδε μὲν πύκῃσιν οὐλαμνηφόροις Τριέσπερου λέοντος —. Quem Herculem *τριέσπερον* λέοντα dixit, ut interpretatur Tzetzes, vel quod plures noctes impendit Iuppiter in eius generationem, vel quod per tres dies mansit in ventre ceti, ut Hesionem liberaret. PALM. Agnoscet etiam Lucianum in Gall. § 12, *τριέσπερον* ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρον. Apud Schol. Homer. ad Il. Ε', 323, Hercules *τριέσπερος*, & in Ara Dosiadae Il. Lycophroni v. 33 *τριέσπερος* λέων, ubi vide Tzetz. & I. Meurs. Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 42, τὸν Βουβοῖναν παρήσομεν αὐτοῖς καὶ τὸν Τριέσπερον τὸν καὶ γεννώμενον οὕτω καὶ γεννῶντα μεγαλοπρεπῶς. Scriptor Christianus, nescio quis, apud Suid. in Ἰωβ parum concinne: Οὐ κατὰ τὸν Ἡρακλέους μῦθον καὶ τὴν Ἀδμήτου Ἀλκηστιν, ἣν ὁ καλλίνικός τε καὶ τριέσπερος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελευτήσασαν ἤγειρε hinc apud Alciphr. p. 356, ἡ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla Berglerus. In historia Ioniae originem fabulae ponit Cyrillus Comm. in Ion. quam subtilitatem Ecclesiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud sane constet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant Orpheus, aut is potius, qui Orphei subiit personam, Argon. v. 118, versibus elegantissimis, & Lucan. apud La-

stant. ad Stat. Theb. IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes, (vid. Passerat. ad Propert. II, 18, v. 25, Muncker. ad Hygin. F. XXIX.) novem alii coniungunt, Clem. Protr. p. 20 D. & Potter. illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit Serv. ad Virgil. Ecl. VIII, 75, temere violant: hi multo sane melius Herculis honori consulunt, cuius tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Iuppiter debuerit: nam si verum est, quod Diodorus IV, p. 151 D. historica gravitate confirmat, τὴν γὰρ Δία μισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τῷ πλήθει τοῦ πρὸς τὴν παιδοποιίαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῆς τοῦ γεννηθισμένου ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Iam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοπρεπῶς apud Nazianzenum non capiat. HEMST.

ead. l. 10. Ἐωλος γὰρ ἢ ψ.) Bona notavit, hoc etiam loco prolato, H. Stephan. Ind. Thef. in v. Ἐωλος, & Iungerm. ad Poll. I, 65, p. 38. HEMST.

ead. l. 11. Ὑποκριτὰς) Hinc cum similibus aliis annotavit Budaeus C. L. G. p. 776. Displacent ὀνείρων τινῶν ὑποκριτὰς τινάς: alterutrum, si nitorem loquendi consulas, suffecerit: nec sane in ed. Fl. primum illud τινῶν exstat, quod in posteriores omnes unde fuerit invecum, mihi non liquet: quamquam in Exc. Cod. Regin. Poli reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. HEMST.

ead. l. 12. Ὁ Ξενοφῶν) Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III Ἀναβ. quo vidit Xenophon per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. COGN.

ibid. Ὡς εἶδ' οὐκ εἶ) Tutatur se Lucianus exemplo atque auctoritate Xenophontis, & eius praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis iam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa, qua visum est, nocte commilitonibus narrat, ἀναβ. III initio fere. Verba autem, quibus id agit hic Lucianus, subobscura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ᾧ ἀγαθὸν, non negat, quod novissime ab auditore obiici sibi sinxerat; sed vocem ληρῆσαι respicit aut ἔωλος ψυχρολογία, quasi dicat, nequaquam, o bone, nugae sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, iam profecturo, tum alia. Obscuritas inde oritur, quod ληρῆσαι, quod re-

peti debuit, omiffum est in hunc modum: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ε. ἐλήρησε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Traiectio est itaque insignis, Luciano tamen non infrequens: nam scribi debuit, οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ε. δ. V. Euripid. p. 401 B. ἐδοξα. Ut autem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρὶα οἰκίᾳ. Similes traiectiones apud hunc vide N. Δ. XXI & XXII. Sed & hoc monendus est lector, aut male locutum Lucianum, aut memoria lapsum, cum scribit ἐν τῇ πατρὶα οἰκίᾳ. Somnium enim illud non *domi* profecturus vidit, sed *in reditu* Graecorum. Erroris occasionem praebeuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est Xenophon. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. SOLAN. Satis est ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita filii Luciani facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem exspectamus, nam in nostris nihil est quidquam subsidii, ita coniecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro verustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex Xenophonte revocare licet, sensus saltem & oratio tolerabilis exibat: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν τῇ πατρὶα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γὰρ) οὐχ ὡς ὑπόκρισιν τὴν ὁ. οὐ. φλ. ε. αὐτὰ δ. quae sic interpretor: neque enim Xenophon aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi factio tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, & cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat &c. illud ὡς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis interfertam, praecipue si Xenophontis verba perpendas K. A. III, p. 175, μικρὸν δ' ὑπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ' ἐδοξεν αὐτῷ βροντῆς γ. &c. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo Xenophontis somnia diversa confuderit Lucianus: hoc certe, cuius modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV, p. 191, cum Chirifopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. HEMST.

Pag. 17. l. 5. Ἐβελοκακεῖ) Mss. & Basil. & Flor. ἔβελοκαλακεῖ. male. BOURD. Adducit Budaëus C. L. G. p. 25. HEMST. ead. l. 8. Ἐαυτοῦ) Scripsi ἑαυτῷ. alterum illud Graeci sermonis norma respuebat: προτύπωμα ἑαυτῷ προτιθέναι Σακράτην Simplic. in Epictet. p. 283. παράδειγμα προστήσασθαι Noster habet in Πρ. ἢ K. HEMST.

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. l. 1. ΠΡΟΣ) Post annum Luciani quadragesimum scripta est haec oratio, qua fautores quosdam suos, solam in eius scriptis novitatem laudantes, monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo coniunxerat, laudem se captasse, quam ex ipsis salibus, ac totius operis concinnitate ac forma. Eiusdem argumenti aetatisque sorte est Zeuxis. Post Dialogos scriptus A. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Προμηθεα) Hanc vocem interpretor ad lib. 5 Heliod. partem priorem huius dialogi interpretatur Athen. lib. 7. Scalig. ad Euseb. BOURD.

ead. l. 7. Βάρβαρος τις παραμικρὸν) Legendum βόρβορος τις. Erasim. in Adagio: *Barbarus e trivio*. BROD. Mirum, omnes editiones habuisse βάρβαρος, cum de menda viri docti monuissent: reperit illud Lucianus passim. BOURD. Sic Plato de Rep. VII, ed. Lugd. p. 488 B. καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινι, de anima tenebris ignorantiae immersa. In Mss. tantum O. & W. & plerisque impressis βάρβαρος legitur. Sed Coll. & I. ed. veram scripturam asserunt, quam coniectura etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota haec [—] sit adscripta. SOLAN. Βόρβορος eo differt a πηλῷ, quod & male oleat, & nulli sit usui; cum contra πηλός, terra liquore affuso subacta, ad fingendum sit idoneus: a Platone in Theaet. p. 109 C. memoratur πηλός ὁ τῶν χυτρίων, καὶ πηλός ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλός ὁ τῶν πλινθουργῶν hoc Latinis lutum, illud coenum; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βόρβορος & βορβορώδης vide H. Iunii Adagia in *Coeni agitator*. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: Aristoph. in Vesp. v. 248, 257, 259. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπισημίζεις) Male in omnibus editionibus ἐπισημίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. BOURD. Ἐπισημίζεις) Ominibus hic nullus locus; aptissima contra elogiorum magnificorum mentio. Hinc est, quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. Demosth. pag. m. 329 A. χρῆ . . . πάνθ' ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπισημίζων, τοιαῦτα φαίνεσθαι, οἷα μὴ ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέν-

τα πονηρὰ φανείν. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τῶν θεῶν τί. optime. Adde Athenag. p. 52 C. D. Clem. Alex. p. 17 A. & 18 A. & Basil. p. ed. Basf. 411 C. Vid. tamen II. A, 22. SOLAN. Gratiam facimus Bourdelotio, iudici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposteræ correctionis: nota sunt ἐπευφημεῖν, & diversa potestate εὐφημίζειν probandum fuerat ἐπευφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit Budaeus C. L. G. p. 593, bene Luciani loci sensum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine insignis & ornas*. Restituendum Pausaniae, I, p. 90, ubi vulgatur ἐπευφήμισαν tu lege, ἐπεφήμισαν, scilicet τῇ τῶν κυάμων σπορᾷ. ut p. 100, & saepius: *comperit autem nihil, inquit, habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitæ titulo donatum inscripserint*. Sic Aristid. T. I, p. 450 B. τούτοις (frumenti rationi) Κέλεός τε καὶ Μετάνεϊρα καὶ Τριπτόλεμος ἐπιφημίζονται. male vertit Canterus, ut & p. 331 A. nec multo rectius in Epistolis Libanii, quas I. Chr. Wolfio, egregie de literis merenti, debemus, p. 114: οἷς τε πράττεῖς, ἐκεῖνον ἐπιφημίζεις, quæ ipse geris, illi attribuis; quasi ab illo gesta prædicas. Aliorum exemplis adde Philon. Iud. L. ad C. pag. 1011 E. 1016 A. Pollux IX, 95, 112. HEMST.

ead. l. 10. Εἰρωνεῖαν καὶ μυκτῆρα) Copiose If. Casaub. ad Theophr. Charact. in subsannationem Atticam. Id. Lucianus de Gymnas. εἴητε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων. Eunap. in Liban. ipse saepiſſ. sic χλευασμός, ἀλισμός, ἐμπαιγμός, & similia Atticor. de quib. interp. Aristoph. BOURD. Ἀθηναῖοι εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. VORST.

ibid. Μυκτῆρα) Nasum: ironias. Erasim. in Proverbio, Naso suspendere. BROD. Utuntur hoc loco I. Brod. Misc. IV, c. 32, H. Stephanus App. de D. A. p. 245, & If. Casaubon. ad Theophr. Ch. Eth. c. I. HEMST.

ibid. Ἀττικὴν) Omnium enim Graecorum dicacissimi & facetissimi habitū sunt Attici. BROD.

ead. l. 14. Τοῦ Κανυ.) Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Τοῦτο) V. τούτου. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim auctor notam Atheniensium εἰρωνείαν. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Τοὺς ἀγῶνας) Nam declamatorum orationes umbratilem pugnam vocat Cicero. BROD.

ead. l. 3. Ζῶντα οὖν) Haud dubie ἑλληνικώτερον Mf. Wittiana ζῶα γ' οὖν &c. IENS.

ibid. Ἐμλυχα) Vide omnino Leosthenis de Demosthene dictum, a Nostro allatum Δημοσθ. c. 14, unde desumptum hoc credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πλὴν εἰ μὴ διαλλ.) In versione Lat. hoc modo: *Nisi si sic dirimatis, vos ex luto non fingere, sed aurea plerisque vestris figmenta esse. Tu potius sic redde: Nisi in eo tantum differretis (a Prometheo sc.) quod non ex luto fingitis, sed quod aurea vestrum plerisque sunt figmenta.* Sic pro Imag. § 21: Ἀλλὰ κἀκείνῳ οὐ μικρῷ διαλλάττουσι. Sed hac re etiam non exigua a se invicem differunt: & alibi. Xiphilin. Nerone p. 189: Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἐκ τοῦ ὁμοίου πάντα ἔπραττον, ἐν ἐνὶ δὲ τούτῳ διήλασσαν. Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque discrepabant in eo &c. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 19. Iure L. Bos Benedictum castigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem Micylli fuerat secutus: sed iamdudum sententiam huius loci viderat Budaeus C. L. G. p. 239. Mox scribo, ὅτι μὴ ἐκ πηλοῦ nihil enim iuvat otiosum illud δ'. Merito Noster probatis causarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit: tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendiosa. Damascius apud Suidam in Σεβηριανός: δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τὸν ἐπιμίσθιον τοῦτον χρηματισμόν· & in Σαλούστιος· ἡ πολυήρατος δικανικὴ, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa sunt forensia lucra, quae se contempsisse, deserto patrocinia tractandi studio, Iulius Firmicus gloriatur Praef. lib. IV. Math. Manetho, modo ne falso nomine, quod suspicor, aetatem mentiat, commemorat II, 259: Ῥητῆρας μύθοντε, καὶ εἰν ἀγορῇσιν ἀρίστους Νεῖκεα τ' ἰθύνειν, καὶ τειρομένοισιν ἀρήγειν. Ἐντε δίκας πολίεσσιν ἐριδμαίνοντας ἔπασσιν, Ὡς ἀπο πλοῦτον ἀπειρέσιον καὶ χρήματ' ἀγειραν e penultimo versu maculam obiter eluamus: tali structura, καὶ ἐρ. δίκας ἔπ. ἐν πόλεσι, qualemunque sententiam extundere sibi visus est I. Gronovius; & sane illud ἐν πολίεσσι satis frequens v. 238, 233 & 224. Θηητοὺς ἄλλοισι καὶ ἐν πολίεσσιν ἀγνητοὺς Τεύχει &c. hanc enim esse veram corruptissimi loci medicinam nullus dubito: sed cum scribit, iudicia vocibus irritantes, ego quidem, quid sibi velit, non assequor: vertisset saltem, causas agentes; quamquam ἐριδμαίνειν δίκας insolens sit, & plane inauditum. Posses itaque non absurde, Ἐντε δίκαις πολίεσσιν &c. verum, ut quidem arbitror, poëtae manus fuit Ἐντε δίκας

πολῆσιν ἔρ. &c. vitii genus in Manethone frequens θυμέ-
λεσσι, πενίεσσι, σοφίεσσι, pro θυμέλῃσι, πενήσι, σοφίσι. Fa-
ma tamen eorum, qui in foro versabantur, valde laborabat,
quasi per fraudes summamque aliorum iniuriam divitias con-
gererent: audi Synesium Ep. 100, p. 240 C. Ἐτέρως δὲ οὐκ
ἔστι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μισγύν-
τα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα ἀντ' ἐλευθέ-
ρου γινόμενον & Ep. 147, pag. 286 B. Hic si testis videatur
parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non
dissimulat, isti vitae instituto, vide, an potius Maternum
probes, *quem patrocinia traſſantem tenuerunt cauſarum conſiſta-
tiones, & caninae contentionis iurgioſa certamina: is ſe forenſium
certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammo-
do invidice laqueis gaudet, improbis & perfidis hominibus craſſa
līvoris & rapiendī, immo potius latrocinandī* (indicare nimirum
voluit, non plus una litera verbum hoc a patrocinando di-
ſtare) *potestate permiſſa.* HEMST.

ead. l. 11. Τοῖς κοροπλάθοις) Vide Ez. Spanhemium ad Iu-
liani Caes. Preuves des Rem. p. 107, ubi perperam hic lo-
cus ex Halcyone Luciani profertur. IDEM.

ead. l. 12. Δεῖγμα) Suspicabar legendum esse δῆγμα. Sed
nunc nihil muto. SOLAN.

ead. l. 13. Ὅστέ μοι) Ex O. & M. illud μοι restituimus,
pro quo in impressis με, mendose. SOLAN. Praeter Codd. il-
lud μοι revocari postulat non minus Graeci sermonis indo-
les, quam ipse Lucianus, in Nigr. § 37, ἐπεί δ' οὖν μοι λέ-
γειν Diogenian. apud Euseb. P. E. VI, p. 264 A. Ὅστέ μοι
δανμάζειν ἔπεισε. Cleomed. K. Θ. II, pag. 89, τῷ Ὀμηρικῷ
Θερσίτῃ ἔπεισί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87, ὥστ' οὐδ' ἐπεί
αὐτῷ ἐκείνο. Plutarch. Agef. p. 603 D. 616 F. parem habet
& notionem & structuram ἐπέρχεσθαι. in Amor. § 23. De-
mosth. Olynth. I, p. 1 B. Ep. II, ἐπέρχεται μοι παρρησιά-
ζεσθαι. in Macart. p. 1028 B. διαπράττεσθαι ὃ, τι ἂν ἐπέλ-
θῃ τούτοις. Strabo XIII, p. 891 B. αἰτίαι, δι' ἃς τοῖς Ἰλιεῦ-
σιν ἐπῆλθε τοὺς μὲν τιμὰν, τοὺς δὲ μὴ. Alciphro. III Ep. 12.
Plutarch. Nic. pag. 527 E. plenius Dion Chrys. pag. 466 B.
σπουδὴ δὲ μοι ἐπελήλυθεν μακαρίσαι, Liviana locutione, *sub-
iit animum impetus.* Haec simul probant in Iud. Voc. § 2 le-
gendum esse, δέος δὲ οὐ μικρόν μοι &c. ἐπέρχεται, non με.
Utroque casu gaudent εἰσέρχεσθαι & εἰσιέναι. Vid. Priscian.
XVIII, p. 1178. Thom. Mag. in Eισήει. Platonis, quae pro-
ferunt, loca reperies in Phaed. p. 44 F. 45 A. de Rep. I, pag.

573 E. Idem de LL. VIII, p. 910 C. εἰσῆλθε δέ με, οἷον εἰκός, φοβηθῆναι. Lys. p. 506 E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt & consequuntur, apte cohaereat, mihi non satis est apertum: quid enim huc facit, si Cleon ab Eupolide vocitetur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, nisi ut planum, his demtis, sententiae cursum interrumpat? quare concinnius immitti posset supra post προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν, ubi vox προμήθεια partem illam hic tam abrupte positam paene flagitat; verum ea conditione, ut ista, ὥς ἐ. ἰκ. εἰ μὴ π. σ. γ. ἐ. μηδὲ κ. ἄξια τοῦ Κ. superioribus, βόρβορος τις παραμικρὸν, adiungantur. Haec uti pro certis non vendito, sic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis seriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἶσθα περὶ αὐτοῦ· praeferrem, οἶσθα γὰρ αὐτὸ, vel potius Platicum illud, οἶσθά που καὶ αὐτός. Tum lepore quidem Comico, sed acerbo simul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, quasi post rem gestam verus Epimetheus consiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil sapiens. Hanc praeposteram ineundi consilii rationem Atheniensibus obiicit Demosthen. Phil. IV, p. 99 F. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰάθασιν χρεῖσθαι τῷ βουλευέσθαι· ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα. Scholiastae credo, Eupolin esse patrem huius iambi, affirmanti: eum etiam κωμικὸν simpliciter vocat Lucian. in Nigr. § 7. HEMST.

ead. l. 15. Ὁ κωμικός) Aristophanes. BROD.

ead. l. 16. Κλέων Προμηθεὺς) Aristophan. vers. Ἰππ. De eo idem Aristoph. in Pac. & Thucyd. BOURD. Aristophanis esse videtur; sed in fabula a Bourdelotio indicata frustra haec verba quaesiveris. Neque usquam in superstiribus eius fabulis reperio. SOLAN.

ibid. Μετὰ τὰ πράγματα) Rebus peractis, quique sero, nec nisi confecto negotio sapit. Ex Comico quopiam citat hunc versiculum dictum in Cleonem. COGN.

Pag. 20. l. 1. Ἰπποπ.) Scribe ἱπνοποιούς, pro ἱπνοποιούς, qui furnos facit; quod non monerem, nisi omnes editiones hanc mendam pervasisse viderem. GRAEV.

ead. l. 2. Προμηθεὺς) Iuvenal. IV, 133: *Debetur magnus patinae subitusque Prometheus: Satyrice*, inquit Schol. *figulus*: immo *Attice*: nec mirum, figulos ita vocatos, cum Tragicum ipsum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint *πηλουργόν*. Eleganter Dion Chrysost. Or. XXXVII, p. 466

C. ἄδην Προμηθεός, ἄδην πηλοῦ. Huñc Nostri locum usurpavit Brodaeus ad Anth. IV, c. 5, Ep. 7. H. Stephan. App. de D. A. p. 196, posititis Luciani verbis addit: *ubi infinitivus εἶναι mendose scribi videtur, & καὶ in eius locum substitui debere.* HEMST.

ead. l. 3. Καὶ) Ita P. S. Coll. & L. recte. I. ἢ καί. Reliquae εἶναι & ἰπτε Ox. vitiose. SOLAN.

ead. l. 4. Βούλεται) Fr. Luifinus Par. III, c. 4, & *si tibi hoc indicare debet Prometheus*: obscuriuscule, nec satis convenienter, quamquam de ipsa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. Platoni frequens: *βούλεται μὲν οὐδ' ἐν ἥττον ὁ νόμος εἶναι τοῦ ὄντος εὔρεσις*: in Min. p. 565 B. Aristid. T. III, p. 421 C. καὶ εἰ μὲν τοῦτο καὶ ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. HEMST.

ead. l. 9. Παραμυθούμενος) Paulo reconditiorem verbi venustatem non assecuti sunt interpretes: tu cape, *mollius, in meliorem partem interpretatus*, quod scilicet duriuscule dictum videri poterat, atque adeo ipsum illud Luciani, quod paulo post sequitur, *πρὸς τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος*. Vim illam, quae fuit a propria potestate τοῦ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus verbis flectere*, declaravit Budaeus C. L. G. pag. 680, 681. nec non If. Casaubon. ad Strab. I, p. 63, n. 4. Saepe Wolfius in Ulpiano non intellexit: cum Demosth. pro Cor. p. 477 E. scripsisset *κλέμμα μὲν Φιλίππου*, ita notat: *παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' οὐ κατόρθωμα· calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Similem in modum Δεραπεύειν τὸ σκληρὸν τοῦ λόγου apud Schol. Pindar. ad Ol. B. 162, *phrasin duriorem commodo epitheto mitigare.* HEMST.

ead. l. 10. Ἐπαινεῖν) Ante Salmuriensem omnes ἐπαινῶν pro quo non absurde Benedictus infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione servata, quodque mihi magis etiam arridet, in promptu est: οὐ ταῦτα εἰκασέ σε τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Posses quoque: οὐ ταῦτα εἰκασαί τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινεῖ non eam in partem, quam dixisti, cum Prometheo comparatus es, sed ille scilicet, qui te Προμηθεὺς ἐν λόγοις vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Cum nullum sit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem scripturam: cuius vice quin, quod maxime placuerit, quisque restituat, non intercedo. HEMST.

ead. l. 12. Τέως ἐννοήσας) Benedictus, *suo Marte commentus.* Non cepit vim & elegantiam. Verte *hactenus comm.* GRONOV.

Pravam distinctionem, quae planissimae sententiae nitorem obscurcabat, mutavi. Id licet saepius a me factum, semper tamen admonere operae non fuit. HEMST.

ead. l. 15. Συνειργάζετο — ἢ Ἀθηνᾶ) Omnia, in quibus mentis ἀκμὴ καὶ τὸ θεϊότερον τῆς ψυχῆςprehenditur, Minervae solent adscribi. BOURD. Melius Ml. συνειργάζετο δὲ τι ἢ Ἀθηνᾶ. IENS.

Pag. 21. l. 1. Πρὸς τε τὸ εὐφ. &c.) Aut delendum τε, aut lacunae signum addendum post καὶ hoc modo: cum in optimam partem interpretatus dissum, tum etiam * * Et fort. esse hic est sensus: τὸ εἰρημένον καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam post τε sequi debet καί. GRONOV. Scribi iubet norma linguae Graecae πρὸς γε tantilla mutatio omnem lacunae suspicionem demit. Τοι & τι saepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. § 16, hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem sperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adiutrix, idque iussu Iovis: Stephan. in Ἰκόνιον ubi Luciani locus hic a Berkelio prolarus: quin Minervae auxilio in coelum escendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teste Serv. ad Virgil. Ecl. VI, 42. HEMST.

ead. l. 4. Ἀρχαιότερον) Si quis pertendat, video satis, quemadmodum defendi possit: mihi tamen persuasum est, vix potuisse Lucianum aliter scribere, quam ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, & iam modo sic usurpatam. Imag. § 15, εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη & quod huic simillimum exstat § 17, εἰ μὴ δὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξει ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς at nihil accedit propius, quam illud Lucilii apud Atil. Fortunat. in Art. p. 2686, Veteres lege, id est, ut ait Lucilius, Archetypa, unde haec sunt omnia nata. sic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχετύπων κατεσκευασμένα. Dionys. Halic. Ind. de Dinarcho. Onesicritus, teste Diogen. L. VI, 84, operum argumentis Xenophontem aemulatus, filii quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπογράφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει. Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, & qua virtute maxime censeri velit, docet Lucianus: vid. Zeuxin. HEMST.

ead. l. 5. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο) Fortean Luciani stilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν καὶ χαρίεν τι. MARCIL. Χάριεν P. & ed. l. recte. Praeter Salm. & quae eam secuta est A. omnes χαρίεντα cum ipsis Mss. Ox. & M. praeferunt. Coll. χαρίεν τι. SOLAN.

Lucian. Vol. I.

O

ead. l. 7. Αὐτῷ) Emendationem Iensii in textum recepimus, quamvis omnes editi & Ox. Mss. habeant αὐτό. De reliqua phrasi vide Kρον. Ep. I, c. 2. SOLAN. Typorum, opinor, vitio legitur apud Iensium αὐτῷ ὠφελεῖν quidem utrumque recipit casum, sed accusativum frequentissime: Thom. Mag. in Ὁφελει σε. Particula γὰρ incommode posita: melius transferri potest, οὐδὲ γὰρ ἂν ὦφ. αὐτὸ παρὰ γ' ἐμοὶ &c. quod & Clerico venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ certe sine controversia rectum est: nam γοῦν Brodaeus & Marcilio probatum talem orationis ordinem postularet, παρὰ γοῦν ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἢ καιν. οὐδ' ἂν (seu οὐδὲν) ὦφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ &c. HEMST.

ead. l. 8. Παρὸν ἐμοὶ) Lege παρὰ γοῦν ἐμοί. BROD. Παρὰ γοῦν ἐμοί, apud me quidem. MARCIL. Aut delendum γὰρ, aut loco movendum: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ ἢ καινότης: neque enim quidquam ei prodesset apud me novitas. CLER. Pro γὰρ Marcilius γοῦν. atque ita legendum, monuerat iam Brodaeus IX Miscellan. cap. 5. Aliquid sane eo ipso affertur; sed ita hic locus, sublata prava distinctione, legendus videtur: Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ παρὰ γε ἐμοὶ ἢ καινότης, μὴ οὐχὶ ἐπιτετριφθαι ἀμορφον ὤν. Neque sane prodesset illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset deformis. Vides sensum planissimum, immo ipsam, si eam confideres, Luciani mentem; quam quoque vulgata versio est assecuta, quare ea sumus contenti. IENS. Ed. I. γοῦν rectius; suspicor tamen scriptum fuisse tantum παρὰ γ' ἐμοί. SOLAN.

ead. l. 10. Ὡς πολὺ ἀμωρότερα) Vult Lucianus, deformiora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant. BOURD.

ead. l. 11. Μετὰ τοῦ ξένου) Μετὰ τῆς καινότητος. BROD. *ibid. Αὐτὰ πεποιθότα*) Αὐτὸ πεπονηότα. Ex sequentibus patescit. MARCIL. Alii Cod. ταὐτὸ πεπονηότα. BROD. Marcilii emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario admisimus, pro πεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, edd. & ipsis Mss. Ox. & M. legitur) πεπονηότα reponentis. SOLAN. Vellem Brodaeus veteres illos Codd. quos nonnunquam laudat, accuratius paulo designasset. Ferri quidem potest, ταὐτὸ πεπονηότα, nimirum τὸ ἀμορφον, quibus accidit, ut deformia sint, adiuncta insuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen dissimulare vult, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar, τὰ μόνου τοῦ ξένου

ἀντιποιηθέντα, quae solam sibi novitatem vindicant; nihilque, quo placeant, aliud habent. hoc, nisi fallor, ad Luciani mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male sit compositum, ac venustate careat, id quidem ineptum & ἄμορφον verumtamen quae sola nituntur inusitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa sane multo deformiora. Haec potestas est in ἀντιποιεῖσθαι. Plutarch. Symp. II, p. 637 D. οὐ μὴν ἄλλὰ τὸ σπέρμα μὲν ἄλλος γέ πως ἀρχῆς τινος ἀντιποιεῖται. Synes. Ep. 116, δεῖ γὰρ ἀντιποιηθέντα σοῦ πρότερον &c. Clem. Paed. II, pag. 208 D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιουμένην. Vid. Suid. in Ἀντιποιηθέντα. HEMST. Nunc lectionem, quam ferri posse dixi, coniecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare se significaverit praestantissimus Gesnerus. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 12. Πτολεμαῖος) Ptolemaeorum insigne fuit in vestigandis rarioribus naturae miraculis studium: si quae animalia reperirentur invisitata, Alexandriam ad eos mitti solebant. Philadelphum praesertim, propter corporis infirmitatem φιλοστορούντα, ab hac sedulae curiositatis laude commendat Strab. XVII, p. 1138 B. Vid. Aelian. de Anim. III, 34, VI, 10, XVII, 3. Agatharchides initio lib. I refert Πτολεμαῖον τὸν μετὰ τὸν Λάγρου πρῶτον ἐλεφάντων θῆραν ευστήσασθαι: ἀλλὰ γὰρ καὶ τῶν ὁμοιοτρόπων id Photius miratur, quandoquidem diu ante Porus adversus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto Strabonis loco atque Adulitano monumento satis constat, quemadmodum Agatharchides sit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem studio deditos pertinere puto, quae canit Manil. I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat Lucianus: nam duo camelorum genera, Bactriani & Arabici, qui quomodo differant docet Aristot. περὶ Ζ. atque ex eo Plin. H. N. VIII, 18. HEMST.

Pag. 22. l. 5. Ἀναθορόντες) Vox poëtica. Έρμ. c. 71, ἐκβαρεῖν. reperitur tamen etiam apud Plutarch. Vorstius, scholii loco, ἀναπηδῶντες. SOLAN. Hesychio debetur, quod scholii vice Vorstius apposuit: neque aliter exponunt Suid. Schol. Euripid. ad Orest. v. 1416. Eorum saepe, qui stupefacti sunt & subito casu perculsi, repentinos impetus atque exiliendi vehementiam significat. Habent Plato, alique veterum, sed parcius: recentiores frequentant. Heliodor. I, p. 5, ἢ μὲν τῆς πέτρας ἀνέθορον: & pluribus in locis: itidem

Achill. Tat. IV, p. 341, ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343 &c. Dion Caff. p. 625 B. ἐξ ἀνδριαντος τινὸς καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν. Apollod. I, p. 11. rariore forma Aelian. de Anim. XI, 32, ἐκ τοῦ λέχους ἀνέθορνυτο. & XVII, 46, ὑπεθορνύμενοι. quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐπιθορνύσθαι in Amor. § 22. utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud Nostrum. Philostr. V. A. c. 5. Appian. de B. C. III, p. 938, ἐκ τῆς εὐνῆς ἄζωστος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε. de infantibus usurpatur, cum ex utero in lucem erumpunt: falsus Hippocr. Ep. ad Damag. ἐκ μητρώων γὰρ λύθραν τοιοῦτος ἐξέθορεν. Callimach. H. in Del. v. 255. idem est προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. Maneth. VI, 33, 100. *Profilire* Latinis. Arnob. II, p. 70, *Feminarum ex genitalibus profilirent.* HEMST.

ead. l. 11. Ἡ καινότης) Antea illam vocavit τὸ ξέρον. BOURD.

ead. l. 13. Ὡς πρὸ τοῦ) Ut antea. BROD.

ead. l. 16. Δέδοικα δὲ μὴ) Cum viderem haec omnia esse confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem lectionem asserere, quam nec agnoscebant ullae editiones, nec Mss. Haec omnia sic puto posse legi: παρὰ τὸν πτότον. οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἐτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. δέδοικα δὲ, &c. BOURD.

Pag. 23. l. 1. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.) Hoc vult: Vereor, ne, quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur Aegyptii fraenum & stragulam vestem, quam ipsam camelum, ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipso spreto: hoc est, pergamenam, καλλιγραφίαν librariorum, aliaque similia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui spernimus, ad rem ipsam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. CLER.

ead. l. 2. Θαυμάζουσι) Θαυμάζωσι. MARCIL.

ibid. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ) Ἐπειδὴ οὐδὲ O. suspensum ex antecedente. MARCIL. Non me fugit, quos usus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum si quid obiiciatur: sed ista nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur, ἐτι δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duobus pulcherrimis confletur, ad venustatem sufficit. Ab argumento priore discedens Noster aliud ingreditur ac diversum; quo in genere commodum est & usitatum ἐτι de Conscr. Hist. § 8, ἐτι ἀγνοεῖν εἰκόασιν οἱ τοιοῦτοι § 10, ἐτι κακῆϊνο εἰπεῖν ἄξιον. nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἐτι, ἐπὶ & ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui

male haerentem sententiam obscuriore versione incrustare frustra sunt conati. In proximis Bourdelotio res pessime successit, ut satis manifestum est, si, Lucianum ipsum conferas in Zeux. § 12, ὅρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμὸν ὁμοιον ἢ τῷ Ἀρτίοχῳ &c. HEMST.

ead. l. 3. Διαλόγου καὶ κωμωδίας) De quibus in Dial. Δὲς κατηγ. BOURD.

ead. l. 5. Μίξις ἐναρμ.) Vide Horat. de Arte Poët. ipso limatissimi carminis initio, tredecimque illos versus, n̄ memoriter iam tenes, perlegito. SOLAN.

ead. l. 6. Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὴν ξυνθήκην εἶναι) Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλόκοτον. MARCIL.

ibid. Ἀλλόκ. τὴν ξυνθ.) Hoc est, rerum natura diversarum compositione absurdum, quemadmodum Humano capiti cervicem pictor equinam Iungere si velit, & varias inducere plumas; Undique collatis membris, ut turpius atrum Desinat in piscem mulier formosa superne. Horat. in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνῆμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστώς. ἀλλόκοτον, καὶ καθ' ὑπερβίβασμιν ἀλλόκοτον. dissimile, vel ex dissimilibus constans: dictum est primum ἀλλόκοτον (quasi ex alio genere natum), deinde transpositione literarum ἀλλόκοτον. Postea: σημαίνει οὖν ἐξηλλαγμένον, καὶ ἰδιότροπον. significat ergo in aliam formam mutatum & morosum. CLER.

ead. l. 7. Ὁ Ἴπποκένταυρος) Hippocentauri ex homine & equo sunt conflati, & propterea διφθεῖς ab Isocrate appellantur. Compositio diversa & varia Hippocentaurus vocatur. COGN. Duplici fere sensu veteres usurpant: primum ad significandam rem sive insolitam & portentosi similem, sive fictam & vera natura vacuum adhibetur: Eustath. ἀνυπόστατους ἐννοίας, καὶ ἂς οὐκ οἶδ' εὖ φύσις τελεσφορεῖν ad II. A, p. 102. quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimæram putat? ut ait Cicer. de N. D. II, c. 2. Noster in Hermot. § 72, cum chimæras & gorgonas adiungit, in animo certe Platonis habuit locum in Phædr. p. 1211 B. qui ἀμυχανούς πλάθει τε καὶ ἀτεπία τερατολόγους φύσεις vocat. Cicer. de N. D. I, 38, quid interest; utrum de hippocentauris, an de Deo cogitemus? Ad hanc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque eiusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vid. Artemid. II, 49, IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturæ miraculorum periti dispiciant, an maior habenda sit fides Plinio, qui H. N. VII, 3, hippocentaurum ex Aegypto in melle Romam allatam se vidisse afferat. Deinde poni

folet haec vox de iis, quae diffimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτήν ῥαψωδίαν ἐξ πάντων τῶν μέτρων, teste Aristot. de Poët. p. 224, v. 24. Victorius, eumque secutus D. Heinſius Κένταυρον dederunt, quia eum in modum Athenaeus proferat XII, p. 608 E. addens, ὅπερ δράμα πολύμετρον ἐστὶ. & XV, p. 676 E. ego nihil in Philosopho movendum cenſeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate ſit petitus: quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem ſcriptum pertinet, quod tradit Aristot. de Poët. c. 24, p. 252, ἐστὶ δὲ ἀτοπώτερον, εἰ μὴ γνῶσι τις αὐτὰ (de metro heroico, iambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαίρων· illa μίξις ἀτοπος, qualis eſt Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo Noſter in Bis Accuſ. § 33, Dialogum querentem facit: ἰπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. & in Fugit. § 10, ſeu Lucianus, ſive quis alius, non inficete quidem Sophiſtas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοſοφίας πλαζόμενον· de quibus quae norat Lud. Creſollius Th. Rh. II, c. 1, ſi ad haec adiungas, nihil erit magnopere, cur plura deſideres. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπέρμαſτον) Ovid. Met. XII, 394, de Centauro: Si modo naturae formam concedimus illi. SOLAN.

ead. l. 9. Ὑβριſτότατον) Placet ὕβριſτικώτατον. BROD. Brodaeus loco citato pro ὕβριſτότατον legit ὕβριſτικώτατον· debuit ὕβριſτικώτατον. Fateor, me neſcire, num Graeci dicant ὕβριſτος, unde deberet oriri ὕβριſτότατος· neutiquam tamen ὕβριſτότατος reiiciendum eſſe, convincat vel unus Ariſtophanis in Veſpis locus, ubi v. 1294 legitur: Τοῦτων ἀπάντων ἦν ὕβριſτότατον μακρῶ. Vides verſum iambicum. Adde H. Steph. (qui & hunc ex Ariſtophane producit verſum) ὕβριſτότερον quoque ex idoneis auctoſibus probantem. Vocem ὕβριſτος Dukerus eruit ex Etymol. M. v. Πύστις. IENS. ibid. Χρὴ πῖſτεύειν τοῖς ζωγράφοις) Hac de re copioſe Philoſtrat. Liban. Greg. Nazianz. BOURD.

ead. l. 12. Τὸ ξυναμφ.) Τὸ οἶνομέλι. BROD. Utitur hoc loco Fabrot. ad Theophil. Inſt. de Rer. Div. § 25. Vid. L. 9 D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi muſſum & oenomeλί quaſi di-verſa. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ μίξις συνέφθειρε) De induſtria τὸ συμφθεῖρειν, cuius ſignificatio ſit ambigua, Lucianum, ut erat perquam

eruditus, posuisse credo. Pictoribus, unguentariis ac tintoribus propria φθεῖρειν, φθοραὶ & συμφθεῖσθαι de colorum unguentorumque diversi generis mixtura: hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur; sed arte tamen alius exsistit color, qui naturalem saepe vincat. Iltas voces illustravit L. Kusterus ad Aristoph. Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus iamdudum explicata fuerat a Casaub. ad Pers. S. II, v. 64, Gataker. ad Marc. Antonin. VI, 30, & Fr. Iunio de P. V. III, c. 3, § 3. Ea mente Dionys. Halicarn. quem certe interpres non intellexit, scripsisse puto de tribus Graecorum literis duplicibus, δι-πλά δὲ λέγουσιν αὐτὰ ἥτοι διὰ τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὲν ζ διὰ τοῦ σ καὶ δ. &c. συνεσθαρμένον ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22, v. 23. Neque aliunde ductum est illud Statii Ach. I, 307, *Lactea Massagetae veluti cum pocula fuscant Sanguine puniceo, vel ebur corrumpitur ostro*: ubi fuscant N. Heinsii pro *fuscant* nequaquam mihi probatur: noti sunt Homeri versus, quorum suavissima venustate capti & hic, & Virgil. Aen. XII, 67, & alii poëtae Latini certatim eos exprimere contenderunt. HEMST.

Pag. 24. l. 3. Τῷ Διονυσίῳ) Sacris Libero patri ludis. BROD. Nempe Dionysius, seu die festo Bacchi, populo solebant dari ludi scenici. Vide Aristoph. Schol. ad Nub. v. 11, & alibi saepe. Horat. Epp. lib. I, Ep. I, 139, & seq. vide & Artem Poëticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus persecuti sunt Is. Casaubonus de Satirica Graecorum Poësi, & G. I. Vossius in Art. Poët. CLER. Προ Διονυσίῳ Mf. uti oportet, habet Διονύσιον neque vero Bacchus Διονύσιος, sed Διόνυσος Graece dicitur. IENS. Διονυσίῳ omnes, quas vidi, editiones; cum tamen vel infans in his literis videat Διονύσιον legendum. Baccho nempe se tradidit Comoedia, &c. Res notissima. Errorem tamen non animadvertērunt, nec Coel. Rhodiginus, qui Ant. Lect. l. IV, c. 17, haec Luciani Latine reddens, τὸ *Dionysio* etiam Latine retinet; nec Brodaeus, qui eandem scripturam retinet Misc. IX, c. 5. Infra in Deor. D. XVIII, ubi de Baccho agitur, identidem in versione *Dionysius*, *Dionysū*, intrusum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος scribatur. IDEM. Διονύσιον legendum recte monuit Iensius. Emendationem, per se liquidam, firmant Ox. Coll. & W. Impressi omnes corrupte Διονυσίῳ. SOLAN. ead. l. 4. Ἐν ῥυθμῷ) Sic Dial. περὶ ἀρχῆς. Angl. ῥυθμῷ ἔβαινε. BOURD.

ead. l. §. 'Ενίοτε καὶ τὸ ὅλον &c.) Versio Lat. *Interdum etiam anapaesticis versibus plerumque in sublime eveſta, dialogi socios subsannabat.* Prava haec versio a prava distinctione est orta. Quid interdum & plerumque in uno membro? Distinguenda sunt verba hoc modo: 'Ε. καὶ τὸ ὅλον ἁ. μ. ἐποχομένην, τὰ π. τ. τοῦ δ. ε. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum posterius. verte igitur, *Interdum etiam omnino. anapaesticis versibus veſta, multa in Dialogi socios scommata coniciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit Noster in Somnio § 4, & πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. § 38, τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταρᾶσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit Comic. in Lyfistr. v. 816. Similiter Latini, multa invehi in aliquem. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 19.

ibid. 'Αναπ. μ. ἐποχομένην) Secutus sum L. Bos recte distinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror interpretum in sublime eveſta, quasi anapaestis veſta Comoedia tanquam Pegaso quodam in altum evaſisset. Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula potestas. Plato de LL. IV, pag. 818 E. ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπιδος ὀχοῦμεθα ταύτης, illa spe veſti & confisi: niride Alexand. Aphrodis. de Fat. 119, ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορουμένοις, dubiis inniti non aliter ac si certissima forent. Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαιστοῖς ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in scenam procedit, in philosophis irridendis modum paene non servans. Illud insuper, quo magis vis phraseos elucescat, animadvertendum videtur, versus quasi vehiculum aliquod orationis spectari: Empedoclis, Parmenidis aliorumque carmina λόγοι εἰσὶ καχρημένοι παρὰ ποιητικῆς, ὥσπερ ὄχημα, τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν διαφύγῃσι ita Plutarch. de Aud. Poët. p. 16 C. de Pyth. Or. p. 406 E. κατέβη ἀπὸ τῶν μέτρων, ὥσπερ ὀχημάτων, ἡ ἱστορία. Porro Davifius utitur hoc loco ad defendendam Ciceronis vulgaram lectionem T. Q. III, c. 24, potentiſſimi regis anapaestum; ubi Lambino placebat anapaesticum, sine causa. Dionys. Halic. A. R. I, p. 20, v. 24, ἀνάπαιστον ὑπὸ τοῦ Χοροῦ λεγόμενον. Noster Symp. § 18, ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod Berglerus opportune notat ad Alciphronis ἀνάπαιστα εὐκροτα ἐπιλέγοντας III, p. 368. Ammian. Marcellin. XXIV, 6, p. 441, velut pedis anapaesti praecinientibus modulis: ibi vide H. Valesium. HEMST.

ead. l. 6. 'Εποχομένην) 'Επηχομένη. MARCIL.

ead. l. 7. Φροντιστὰς καὶ μετεωρολόσχας) Socratem ac reli-

quos philosophos. BROD. Socratem procul dubio innuit, ab Aristophane in Nebulis subsannatum, & *φροντιστήν* & *μετεωροφάνηκα* vocatum. PALM. Apud Aristoph. l. c. dicuntur *μεριμνοφροντισται*, & alio in loco *μετεωροφάνηκες*. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias eiusdem poëtae respexisse fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem respexisse crediderim, qui & ipse a Nostro narratur in Socratem fabulas scripsisse. Nihil tamen ea de re Diogenes Laërtius. Sed Xenophontem adi in Sympos. pag. ed. St. 520, 35. ubi discas, eo nomine solum fuisse vocari Socratem. Ἀρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; sed & sequentia in ipso Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis discas, & ipsum Socratem ea de re audias opprobria in se iacta diluentem. SOLAN.

ead. l. 8. Μίαν τ. προέλευσιν) Hoc est, illa sola de causa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad Aristophanis Nubes respicit, quae in eum solum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum discipulis. *Προέλευσις*, τὸ προελθεῖν, inquit Hesychius, hoc est, in scenam prodire, procedere. CLER. Angl. *προαίρεσιν*. BOURD. Verissima lectio *προαίρεσιν*, quam praefert ed. I. & agnoscunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abludit Angl. Ms. Eadem voce alibi utitur. *προέλευσιν*, quod alias edd. insidet, & ipsum M. Cod. & Ox. nihili est. Vorstius margini adscripsit i. e. ὁδόν. SOLAN. *Προέλευσιν* recte I. Clericus exponit, cui prorsus assentior. Quid sibi voluerit H. Stephanus in Thes. T. I, p. 1273, fane non video. Quamquam *προαίρεσιν* ingerant C. A. & ed. I. plus tamen apud me valet meliorum membranarum & ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere secutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt singula, non difficilia quidem pleraque, sed, quo communi nexu inter se cohaerent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, *προέρχονται* ἔξω προελθεῖν Antonin. de R. S. XI, § 28. *προελθεῖν ἐς ἀγορὰν* Philo Iud. p. 793 C. sic in Dione Chrys. XXXII, p. 392 D. οὐτ' ἂν ἴσως προέλθοι, & ne domo quidem ad emendum aliquid se moveat, capi potest: sed ibi malo *προσέλθοι*. *προϊέναι* eis τὸ δημόσιον, Plutarch. Cat. Min. p. 762 C. ea mente Luciano in Somn. § 9, εὐτελής τὴν πρόοδον, qui nullo stipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari solent, (vid. Necyom. § 12.) sed ob vilitatem vitae contemtus ac solus in publicum prodit: tales

quoque potentium feminarum *πρόδοι*, vel, qua voce frequentius appellantur, *ἔξοδοι*, de quibus alio loco dicam. Deinde *προέρχονται*, qui magna cum pompa, eaque publica & quasi triumphali procedunt. Consulum solemnes processus vel processiones *πρόδους* Iustinianus Nov. CV, *προελεύσεις* Theophilus Inst. de Rer. Div. § 48, vocant; illud enim apud hunc multo, quam *προσελεύσεις*, malo. De sacris Ecclesiasticorum festisque processionibus vide I. Meursii & Car. du Fresne Gloss. in *Πρόελευσις*. recentioribus idem vocabulum pro triumpho in usu fuit. Eustath. ad Il. Ψ, p. 1292, v. 16, *έντευθεν γάρ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπή καὶ τὸ πέμπειν ἐπὶ Δριάμβικης προελεύσεως*. & signatius ad Il. I, p. 762, qui locus C. Fabrotum non fugit: *ὅθεν καὶ πομπή ὁ Δριάμβος, ὃν προέλευσιν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. πρόδον* dixit Thom. Mag. in *Πομπή*. Tum porro alia quaedam huic verbo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem in senatu vel cum populo habendi: Dionys. A. R. VIII, p. 507, v. 28, *προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα*. quod cum Sylburgio in *παρελθὼν* mutatum nolim: similiter enim Plutarch. in Crass. p. 550 E. *ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ προελθὼν* ipsumque hoc in Cat. Min. p. 780 E. *ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κάτωνος προελθόντος*. nec maior est causa, cur quidquam novetur VIII, p. 465, v. 28, *τοσαύτην νεότητα ἐξ ἑνὸς ἔθνους διαφόρου σφίσιν ἐπὶ τὴν δέαν προελθεῖν*. quam lectionem cum ipsa taceatur struaturae forma, repudiandum censeo *προσελθεῖν* V. C. & Portii. Apud Isidor. Pelus. Epaminondas *εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρητήσατο προελθεῖν* &c. II Ep. 146. In Socratis H. E. III, 25, servandumne sit *προελεύσεις ποιεῖν τῷ βασιλεῖ*, an cum H. Valesio praefendum *προσελεύσεις*, non satis habeo constitutum: si retineas, recte de sectarum inter Christianos principibus eo sensu dicetur, quasi nunc e latebris, quibus se Iuliani metu continuerant, proreperent, Iovianum Imperatorem quisque precibus adituri, suis ut partibus potissimum faveret. Eadem plane forma *πρόδον, πρόσοδον* vel *πάροδον* ποιοῦνται apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Christianos, qui sacras conciones habent: utrumque erudite declaravit H. Valesius ad Euseb. V. C. IV, 29, *σχολῇ δὲ λογογραφῶν συνεχεῖς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους* &c. 55, *συνηθῶς δὲ τὰς πρόσδους ποιεῖσθαι*. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi potestatem sibi fieri petebat, nomen & rem, de qua sit dicturus, in tabella perscripta profiteretur:

hoc fuit τὴν πρόσδοσιν ἀπογράφασθαι. Ifoer. Or. Ar. p. 142 E. five etiam simplici verbo γράφασθαι id quidem legas in Timocratea Demosth. p. 781 A. πρόσδοσιν γράφασθαι πρὸς τὴν βουλὴν. *referre ad Senatū* laxè nimis Wolfius interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸν δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων οὐδέν. Si copia dicendi non concederetur, λόγου εἶργεσθαι, ἐκλείεσθαι, οὐ τυχεῖν dicebantur: sin contra, λόγου τυγχάνειν, προσέρχεσθαι τῷ δῆμῳ. Demosth. pro Cor. p. 474 D. παρέρχεσθαι εἰς τὸν δῆμον, & singulari quodam modo πρόσδοσιν ποιεῖσθαι. Ifoer. in initio Areop. & ad finem p. 157, τὴν τε πρόσδοσιν ἐποιεσάμην, καὶ τοὺς λόγους εἴρηκα τούτους. Aeschin. in Tim. p. 11, v. 43, τῆς γὰρ βουλῆς τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ πρόσδοσιν πειουμένης πρὸς τὸν δῆμον. idemque περὶ τῆς Παρατρ. p. 35, v. 30, 37, commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τῶν πρεσβέων προσόδους. Libanius etiam de eo posuit, qui damnatus a iudicibus ad populum provocat, causamque suam apud cives agit: in Προθ. Declam. XXX, p. 689, reperiatur, οὐ γὰρ ἐπ' ἀδύλοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν πρόσδοσιν. at in oratione prima, οὐτ' ἂν ἐδεῖσθην προσόδων. Pari virtute Sophistae οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες supra § 2. οὐτε εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσπράττω in Ep. Socrat. p. 2, & simpliciter οἱ παριόντες apud Demosth. Olynth. III, p. 38 A. quod recte Scholiastes interpretatur, οἱ δημηγοροῦντες. Iam scenicis actoribus haec eadem non dispari ratione conveniunt. Schol. Aristoph. ad Equ. v. 608, τοῦ ὑποκρίτου προσερχομένου, *actore in scenam prodeunte*. Plutarch. Nic. p. 524 E. λέγεται δ' ἐν τινι χορηγίᾳ παρελθεῖν οἰκέτης &c. Andronic. Paraphr. Eth. Nic. IV, c. 3, p. 210, τοῖς κωμικοῖς χορηγῶν παριούσι. quorum pravam D. Heinssii versionem iure castigavit Salmas. de Us. p. 57, ipse vicissim merito castigatus a Des. Heraldo An. in O. ad I. A. & R. VI, c. 8. paulum quidem illud Synesii discrepat de Prov. II, pag. 128 D. ἐν τοῖς θεάτροις καὶ δεῖ τινα προεξελαθόντα διαλεχθῆναι τῷ δῆμῳ, τι μετὰ μικρὸν ὀφείτῃ. nam hae prologi sunt, aut eius, qui nuntii personam sustinebat, partes, antequam ad ipsam fabulam actores aggrediantur: sed quod mox sequitur, plane congruit, περιμένειν δεῖ καταπεμπόμενον τῆς πρόσδοσιν τὸ σύνθημα. ἢ πρόσδοσιν nihil aliud, quam ἡ προέλευσις, quando signo dato in scenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προέλευσις non quin recte dici possit co-

moedia μίαν ταύτην προαίρεσιν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπτειν, quemadmodum Chrysostom. T. VII, p. 422 E. καὶ μία σπουδὴ (mulierum scenicarum) πᾶσαν ἐκ βάθρων ἀνασπᾶσαι τὴν σωφροσύνην sed quod illud eruditius sit, & magis accommodatum. HEMST.

ead. l. 9. Διονυσ. ἐλευθ.) Hoc est, libera dictoria, quibus licebat uti festo Dionysiorum: quae *libertas* vocatur ab Horatio & *licentia*. Eleganter coniungit cum hisce Lucianus verbum καταχεῖν, *perfundere*. Horatius de homine dictoriis acriter proficillo lib. I Sat. VII, 32: *At Graecus postquam est Italo perfusus aceto Persius*. CLER. De Διονυσ. ἐλευθερίᾳ copiose Philostr. dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 10. Ἀεροβατοῦντας) Ex Aristoph. Neb. ut haec tota narratio: sic in Charont. & Icarom. BOURD. Aristoph. Νεφ. v. 4, Sc. III, A. I, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7 C. SOLAN.

ead. l. 11. Νεφέλαι) Inde titul. Aristoph. Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer desumptus. BOURD.

ead. l. 12. Ψυλλῶν πηδήματα) Respicit procul dubio hos versus Comici in Nebul. Αἶ. 1, Sc. 2:

Ἀνθρώπ' ἀρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης

Ψύλλαν ὁπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας.

Hoc alibi saepe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis insultat. BOURD. A. I, Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ὁπόσους ψύλλα τοὺς αὐτῆς πόδας ἄλλοιτο. VORST. Eandem calumniam tangit etiam Xenoph. loco supra citato. SOLAN. Notarunt L. Bos Obs. Crit. c. 12, p. 64, & L. Kuster ad Aristoph. Nub. v. 145. Adde Eunap. in Aedes. p. 38, ψυλλῶν πηδήματα καταμικρύνοντες ubi plura. Synesius istos Comici versus praecipue, quasi rotundissime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40 B. HEMST.

ead. l. 15. Δις διὰ πασῶν) Erasmus in Proverbio, δις διὰ πασῶν. BROD. Proverbium a musicis mutuo sumtum, quo maximum discrimen & longissimum intervallum significatur. Vid. Erasmi. Chil. Hoc usus est Lucian. in lib. de Conscr. Hist. & in fermone, qui est de Mercede servientibus. COGN. Utitur passim hac comparatione. BOURD. Vetustiores musici, uti ex hoc proverbio patet, scalam suorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, ὀκτὰς extendebant. V. Erasmi. Chil. saepius usurpat Noster, ut α. μισθ. c. 11, συγγρ. c. 7, & ἀπαίδ. c. 21. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἐν ταῖς Νεφέλαις) Ex eadem Aristo-

phanis fabula μετεωρολέσχους produxit Suid. in Μετεωροκοπεῖς. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολέσχει, sed μετεωροφέναιες v. 332, μετεωροσοφιστής v. 359. Apud Scho- liaften exstant ad v. 223, 330. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀρίστωνος) Adde δ' Ἀρ. ut Aristonis filius Plato. HEMST.

Pag. 25. l. 5. Τὸ εἶλον τῷ ἄρρενι) Hac de re Phaedrus sine Fab. & ibi interp. BOURD. Miscet hic Lucianus duo figmen- ta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem ho- mines e luto formasse dicebant, & Platonis de primis ho- minibus, quos primum ἀνδρογύνους fuisse ait in Symposio; deinde in duas partes sectos. CLER.

ead. l. 6. Ἐγκαταμίξας) Recte, ne quis conieclet συγκα- ταμ. Noster de Confsc. Hist. § 13, τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ Achill. Tat. IV, p. 261. Pari modo Scriptor de Mund. p. 13, v. 8, χρωμάτων ἐγκερασμένη φύσει, pro συγκερ. HEMST.

ead. l. 7. Τοιοῦτο φανοῖν) Nescio quid ita cunctas edd. in- federit vitiosum illud φανοῖν pro φανείν aut φανοῖμην, quod vel Grammaticae leges expelli iubeant. Praeterea legendum sine dubio τοιοῦτος, id est, ὁμοῖόν τι τῷ Προμηθεῖ πεποιηκώς magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis vi- dear, qualem se Prometheus praebuit. HEMST.

ead. l. 8. Ὅσα παρ.) Aeschylus in Prometheo. BROD.

ead. l. 9. Κεκαλυμμένα τῇ πικρῇ) Sic in Prometh. & Dial. Prom. & Iov. ex Hesiod. i Oper. BOURD.

ibid. Γέλῳτα) Τοῦτέστι, γέλῳτα κωμικόν. BROD.

ead. l. 10. Φιλόσοφον) Sic ed. I. Reliquae φιλοσόφῳ, quod etiam in O. & M. est; duriusculè, quamvis exstet ἐρ. c. 45. P. & B. 2. φιλοσόφου. SOLAN. Lectionem ed. I. interpolatam utique valere iussi: quomodo γέλῳς κωμικός, sic & σεμνό- της φιλόσοφος τὸ κυριώτερον ἀντὶ κηνητικοῦ, ut solent Gram- matici, quo nihil est frequentius. Sic φιλόσοφος χαρακτήρ λόγου Apollon. Tyan. Ep. XIX. βίος Euseb. H. E. VI, 3, φιλόσοφον ἦθος, σχῆμα Origen. in Cels. I. HEMST.

ibid. Τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς, καὶ γὰρ κλεπτικῆς δ' ὁ θεός, ἄπ- αγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἶποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις) Lati- nos interpretes si consulas, nihil hoc loco est obscurius. Sic enim vertunt: Quod enim est furti. (nam furti est aliquis Deus) apage hoc solum, non dixeris inesse nostris scriptis. Non poterat insulsius. Quis enim intelligat, quod est enim furti? dein quid hoc ad rem, esse furtorum Deum, sive is sit Mercurius, si

ve quis alius? Non perceperunt mentem Luciani. Primo post ἀπαγε cum veterioribus editionibus pone distinctionem. ἀπαγε τοῦτο μόνον, & verte: *sed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus insignis est) absit. hanc solum nostris inesse non dices.* Forte, inquit Lucianus, Prometheus dicor, quod furatus sim, ut ille ferula ignem est furatus & coelo subduxit. Apage, hac sola in re nunquam Prometheo comparabor. GRAEV. Facilem & verissimam Graevii distinctionem sum secutus. Ἀπαγε, formulam abominandi, absurdum aliquid procul amovendi, sic interponunt: Noster Amor. § 38, ἀπαγε, μή μοι γένοιτο. Pseudol. § 31. Chrysostomo frequens: οὐχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἀπαγε ἄνθρωπε, ἀλλ' ἡ τρυφή. Hom. XXXIX, ad I ad Corinth. Suid. Ἀπαγε, γενικῇ παῦσαι, μὴ γένοιτο. Praeterea ne quid loci venustatem turbaret, scribendum fuit κλεπτικός: nam quis credat, Lucianum tam insignitam Mercurio factum ivisse iniuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis consensu solus obtinuerat, Prometheum ipsi socium adiungeret? sed κλεπτικὸν eum iure potuit appellare, quippe qui semet ipse in cognomine dialogo ὁμότεχνον Mercurio fateatur. HEMST.

ead. l. II. Ὁ θεὸς) Προμηθεύς. Hesiod. ἐν 'Ε. καὶ 'Η. BROD. Ὁ θεὸς, ἀπαγε τοῦτο μόνον) Sic in Somnio, ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινόν. Hac in re utitur dictionibus ἀπερύκειν, ἀποτρέπειν, ἀπάγειν. Quod semel monitum volo. BOURD. P. mendose, ὦ θεὸς, quod Bourdelotio & Vorstio fraudi fuit. In Fl. tota parenthesis deest; certe incommode dicitur Deus κλεπτικῆς. SOLAN.

ibid. Ἐκείναι) Scribo ἐνεῖναι. BROD.

ead. l. 12. Ἡ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαβε τοιοῦτους πιτυκάμπτας καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικός;) Unde enim furaremur? nisi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipse composuerit. Sic interpretres. Quis autem ex hac versione intelligat, qui sint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorarunt πιτυκάμπτας esse centauros. Suidas, πιτυκάμπτης ὁ κένταυρος. sic proprie dictus est Sinis centaurus, quem Theseus occidit. de quo Ovid. VII Metam.

Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus,

Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto

Ad terram late sparsuras corpora pinus.

Vertendum itaque, nisi quis me fugit, qui tales centauros, &

hircocervos ipse composuerit. suos vero dialogos ex comicis salibus, & gravibus sententiis, ex philosophicis disputationibus haustis, compositos, ut paulo ante ostendit, vocat centauros & hircocervos, quo scribendi genere nemo ante Lucianum fuerat usus. GRAEV. Perperam scribitur, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν. corrige, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro τὶς ponitur, est, veluti τὶς, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicae sapientiae gravis doctor cap. 30, Ἀρκού εὖν ἐν παντὶ τῷ εἶναι φιλόσοφος· εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκανὸς ἔσῃ. Wolfius interpretatione sua palam facit, se non intellexisse veram mentem, & quia Politianus omisit τῷ εἶναι, ipse non necessarias has voculas iudicat. Mericus Casaubonus nescio quid acutum ex iis primo elicere tentans, post eas suspectas habet. Recte novissima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philosophus cupis.* Ad hanc versionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει τῷ εἶναι, σεαυτῷ φαίνου, &c. τῷ pro τινὶ etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphrastes illud τῷ εἶναι agnoscunt, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro suo Epicteto, cuius ea mens est: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero quis sit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus & quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris.* Hinc etiam manifestum, puto, est, Epicteti καὶ ἱκανὸς ἔσῃ, longe plenius & perfectius esse prae Simplicii & Paraphraetae καὶ ἱκανὸν ἔσται τοῦτο. IENS. Παρὰ τοῦ edendum contendit Iens. idque secutus est Hemsterh. contra edd. vet. quibus assentiri codicem O. scribendo παρὰ τοῦ, in marg. Iunt. notavit Solanus; sed Cod. M. παρὰ τοῦ habere. Verum etsi res parvi est, mallem vulgatum retinuisse. nam articulus τοῦ pro τινὸς positus, tum amittit accentum, quando τὶς encliticum eundem amitteret. At quando est interrogantis, ut hic, aequae retinet accentum, ac τίς interrogativum, cuius vicem gerit, quod recte disputat Mich. Rol. vel potius auctor Dissertationis Academicæ, Argentorati habitæ 1716, I. Henr. Lederlinus, p. 15, hæc exempla afferens: Soph. Ai. mast. 815, Τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθὼν; ex quonam hominum hæc didicit, audivit? Et Electr. 408, Τῷ φέρεis τὰδ' ἐμπύρα; cui fers has partes victimarum comburendas? Item 412, Ἐκ τοῦ φίλων πειθεῖσθαι; & 681, ac 915, 932, 935, Oedip. Tyr. 365, 792.

1041, 1176, Oed. Col. 425, Dion. Hal. Ep. ad Pomp. p. 129. Exempla vero, ubi *του* & *τω* sint enclitica, multa quoque praemisit idem. REITZ.

ead. l. 13. Πυτιοκ.) Castigo: *πιτυοκάμπτας καὶ τραγελάφους*, hoc est, *monstra quaedam*. BROD. *Pinuum incurvatores*: quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theseus incurvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in sublime emissos dilaniantem. Eundem *πιτυοκάμπτην* vocat lib. II Ver. Hist. COGN. *Ἰπποκάμπτας* Legebatur antehac *πιτυοκάμπτας*, ut *ά. ιστ. β. c. 25.* (vel mendose *Πυτιοκ* —) quod huc non facit. v. Apollod. III. L. aliam scripturam exhibet, nisi quod illic *ι—μπτας*, legitur. In Ox. vero *πιτυοκάμπτας*. De his consule Spanh. & Aelian. de An. XIV, 20. Hippocampus in Imaginibus describit Philostratus *εικ. p. 774.* (locum ipsum vide ad *έ. δ. VI.*) Vide & p. 729, ubi, ex nummis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctissimus eius interpres exhibet. SOLAN. Graevio *πιτυοκάμπτας* explicanti Centauros praeivit Fr. Luifin. Par. III, cap. 25. quod si ad liquidum deduci posset, rem haberemus confectam. Negari quidem non potest, apud Suidam exstare in *Πίτυς, ὅθεν καὶ Πιτυοκάμπτης* (vel potius, ut Kuster. *Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος*: verum his in rebus tantam Suidae auctoritatem non agnosco, qua sola nos contentos esse oporteat. *Πιτυοκάμπτης* est Sinis vel Sinnis, (ductum a latrocinii & nocendo nomen, quod male nonnullquam *Scinis* & praeter linguae rationem scribi puto) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege I. Meurf. in Thes. c. V. Hunc de gente fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? immo tantum abest, ut Theseum ipsum materno genere contingeret: Pausan. I, p. 90, *ἀποκτείνας καὶ Σίνιν τὰ πρὸς Πιτθέως συγγενήν* quippe natum, ut nonnulli scripserunt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: Plutarch. in Thes. p. 11 F. Iam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse fati constat, origo repetatur? nam quod Luifinus est commentus, *quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratibusque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos esse*, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat. quis, quaeso, *πιτυοκάμπτας* diceret eos, qui arbores vasto corpore & impetu currendi prosternunt? Th. Galeus ad Apollod. III, p. 95, ubi de Sinide pinuum inflexo-

re agitur, hunc Luciani laudavit locum, sed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adiuvens. Non me praeter-eunt Aristophanis in Ran. v. 997, *σαρκασμοπιτυοκάμπται*, de quibus ita Schol. *ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιουμένους τὰ πολεμικά, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιούτους· ἰσχύος δὲ ἐπιμελου-μένους·* paulo plenius Suidas: *Σαρκασμοπ. ἀπὸ τοῦ μεγάλου, ὡς ἀρπάζοντες μὲν καὶ προσπ. &c.* ubi legendum ex prioribus apparet, *ὡς σαρκάζοντες·* necdum enim persuadere mihi possum, quod tamen in mentem venisse non diffiteor, alteram hanc in aliis Comici vetustis Codd. exstitisse lectionem, *ἀρπασμοπιτυοκάμπται*. De Sinide vero quin Schol. cogitaverit, cum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carent, robur ostentantes dicti fuerint *πιτυοκάμπται* eoque pertinere non incommode videatur Hefychii glossa, *Ἀεροκέλαδοι, πιτυοκάμπται*, ex veteri quodam Comico deprompta, sive vocabulum utrumque demta distinctione iungas, sive *ἀεροκέλαδος* per se solos intelligas, *aërem verberantes, iactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes*, vel etiam, *aërem implentes clamoribus*: nam in Hefychio multae sunt voces, & sententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud Palmerio placuit *πιτυοκάμπται* legenti; quod si quis coniecturae nostrae anteferendum statuatur, haud equidem magnopere obnitar: verum idem ipsum in Aristophane Frischlinus spectavit vertens *Erucosanniones*, tanquam si legendum censuisset, *σαρκασμοπιτυοκάμπται*. Sunt sane *πιτυοκάμπται* genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quarum meminit Plin. H. N. XXII, 2, 4, Dioscorid. Alexiph. cap. 2. sed illae, quantum video, nihil ad Aristophanem faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias bestiolas abeant, ad Lucianum: in quo retinui sane priscam lectionem, *ἱπποκάμπται*, vel, ut scribi debebat, *ἱπποκάμπτους*, etsi ad sensum melius congruere videantur, non ausus admittere; praesertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non sit inspectus, assentitur. De Hippocampis adi magnum illum I. Scaligerum in Coniect. p. 35, a quo si quid in re forte, quod sollicite perquirere non vacat, fuerit commissum, egregiis emendationibus certe pensatur, & Rob. Constantin. in Suppl. L. *Τραγελάφων* mentio in Aristoph. Ran. v. 968, qui iun-

Lucian. Vol. I. P

git ἰππαλεκτρύνας· haec causa est, cur, si scripti cuiusdam libri ductus adspirarent, in Luciano probarem τοιοῦτους ἰππαλεκτρύνας καὶ τραγελάφους· etenim vix est, ut ad illum Comici locum non respexerit. Meminit & Plato Πολ. VI, p. 674 B. ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν &c. οἷον οἱ γραφεῖς τραγελάφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque solent, ut hippocentaurum, pro re, quae nusquam existens sola cogitatione effingitur: Eustath. in Il. A, p. 102. Rogat Aristot. initio lib. IV Φυσ. Ἀκρ. τοῦ γὰρ ἐστὶ τραγέλαφος ἢ σφίγξ; Vid. Stephan. in Γάληνος & Berkel. Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impositum fuerit τραγελάφον nomen, recenset Athen. XI, p. 484 D. E. p. 500 E.

Postquam haec scripseram, coniecturam mecum perquam elegantem communicavit vir eruditissimus, & pulcherrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Graecam specimine commendatissimus I. Iac. Wettstenius; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum censet vir egregius τοιοῦτος πιτυοκάμπτης· quasi hunc in modum Lucianus ratiocinaretur: *Primus ego res plae discordes, philosophicam gravitatem, & lepores libertatemque iocorum comicam confociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curvando iungere nitaris: immo maioris est artificii καὶ τραγελάφους συντιθέναι, τοὺς διπλοὺς τὴν φύσιν* (ut Aristides Orat. Plat. 1, T. 2, p. 46, de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores eiusdem speciei, verum ETIAM res diversissimas hircos atque cervos sive Philosophiam Comœdiamque iungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque sine dubio notitiam pervenisset. Iam tu, quaeso, ad animum revoca, quae leguntur sub finem § 6, ἘΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ΕΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ὅΥ ΠΑΝΥ ΤΙΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάμπτην, qui magno nisu in unum cogit confociatque nixa diversis radicibus, & materiam minime sequacem tractando mollit. HEMST.*

ibid. τραγελάφους) De his, si lubet, consule Plin. VIII, 33. Cervis excepta barba & armorum pilis similes. Huiusmodi monstrum, quod fictitium prorsus credidit Lucianus, vidisse sese Salmasius narrat Plin. Exercit. 862 b. B. ed. post. De iisdem consule Spanh. 200 & 203. SOLAN.

ead. l. 14. Τί ἂν πάθοιμι) Locutionem illustrat Gataker. ad Marc. Antonin. XII, § 16. HEMST.

ead. l. 16. μεταβουλεύσθαι) *Post rem consulere*: unde & Pindarus in Pyth. V, 36, illum appellat βέλινον, quasi *sepo sapientem*. Hesiodus in Theog. v. 511, Haec, inquit, peperit Προμηθεά Ποικίλον, αἰολομητιν' ἀμαρτίνοον τ' Ἐπιμηθεά, *Prometheum* vaftrum nominans, ac variis instructum consiliis, *Epimetheum* post erratum sapientem. COGN.

IN NIGRINUM.

Pag. 26. l. 3. ΠΡΟΣ . . .) Philosophicam hanc disputationem Lucianus paulo post adventum suum Romae scripsisse videtur: in qua quam pronus in Satyram fuerit iam prodit; sed nondum comicos illos sales cum reliquo ornatu theatri in Dialogum invexisse, cum haec scriberet, palam est: graviter enim hic vitia perstringit ex gravissimi Philosophi persona, cuius famae invidit illa aetas. SOLAN.

ibid. ΝΙΓΡΙΝΟΝ.) Romanus esset, an Graecus, olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legissem apud Spartianum in Hadriano & Xiphil. p. 260, & Plutarch. 849. Nunc autem Romanum fuisse statuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17, & de fundo prope Romam c. 26. SOLAN.

ead. l. 5. Γλαῦκα εἰς Ἀθ.) Subaudiendum, *porto*, aut, *mitto*. Haec paroemiam Lucianus hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, & Atticae regioni quasi peculiare sunt. Proinde ut absurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic passim omnia nocturnis abundarent, ita ridiculum sit homini consultissimo consilium dare.

COGN. PROV. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς προὔταρχουσιν, οἷον εἰ τις ἐν Αἰγύπτῳ σίτον ἐπαγάγῃ ἢ ἐν Κιλικίᾳ κρόκον. Aristoph. Ὀρνι. & ibi Scholiast. BOURD. Vid. Suid. & Schol. Aristoph. SOLAN. Utitur hoc loco Erasmi. Adag. *Ululas Athenas*. Diogen. L. III, 47: Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασίν, εἰ δὲν σοὶ τὰ κατ' εἶδος διηγείσθαι. Noctuarum obiciam, quae proverbio locum dederit, Atheniensibus coacerunt Comici: praeter Aristoph. Av. v. 302, Antiphanes apud Athen. XIV, p. 655. Μοχ παρ' αὐτοῖς, quasi praecessisset Ἀθηναίοις in Tim. § 9, οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς libello superiore § 5, σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit I. Davil. ad Ciceron. de Divin. II, c. 61. Ratio paulum diversa in Aristoph. Pl. v. 503, πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀδίκως αὐτὰ συλλεξάμενοι χρήματα σοφ.

tinentur in *πλουτοῦσιν* eo pertinet αὐτά. v. 566, εἰ γε δεῖ λαβεῖν αὐτόν scilicet κλέπτην. HEMST.

ead. l. 11. Ὅπως τε νῦν ἔχω) Non infitior, bonam esse locutionem: Noster in Hermot. § 30, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦν ἔχω, quoque *sim erga Te animo*, nota loquendi formula. Lucian. Ἀπ. περὶ τῶν Ἐ. Μ. Σ. § 14, ὅπως ἔχει πίστεως καὶ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα. Artemid. Praef. lib. IV, καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον δυνάμεως. Paulum aliter Demosth. Ep. I, p. 190 B. φήσιν χρεῖναι τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, ὥς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θείναι. Xenophon K. Π. VII, p. 116, οὐχ οὕτω τρόπου μόνον ἔχεις. Liban. Apol. Socrat. οὕτω δὲ ἔχοντα γνώμης. Dixerit aliquis, exponi posse, & *quemadmodum nunc sim affectus*: quasi significaret, se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequuntur, mente. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου) Benedictus enervavit versionem, in qua negligit efficaciam voculae primae, quam recte sic Micyllus expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud*. Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit. GRONOV.

ibid. Ἀμαθία μὲν) Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic Thucyd. ut patet etiam apud Plin. Epist. 7 lib. 4. hanc sic interpretatur D. Hieronym. Epist. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat*. BOURD. Vertendum, *Imperitia audaces, segniores ad agendum ratio facit*. Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμός. designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. CLER. In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in Bourdelotii nota. SOLAN. II, c. 40. Celebris sententia, quam multi expresse-
runt. Procop. Goth. III, p. 256, ἐμπειρία γὰρ λογισμὸν φέρουσα θρασύνεσθαι ἡκιστα εἰσθαι ibi D. Hoefschelium hic Luciani locus non praeteriit. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 171. Synes. Ep. 153, ἀμαθίας ἡγουμένης τοῦ θράσους idem Ep. 79, Thucydidea sententia parumper immutata: τὸ γὰρ ἀλόγιστον ἀνδρείον μὲν οὐδαμῶς, παρὰ δὲ τοὺς καιροὺς δειλόν

τε καὶ θρασὺ γίνεται. Sallustius etiam imitatur B. I. c. 7, ubi plura notat eius generis Ios. Wasse. Quod autem pro λογισμὸς Lucianus dederit τὸ λελογισμένον, in eo Euripidem est secutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368 &c. paulo aliter Philostr. Her. p. 733, τὸ γὰρ ἔννοον τε καὶ λελογισμένον ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν Aeneam. HEMST.

Pag. 27. l. 3. Φ. καὶ Λ.) Bourdelotium laudo, quod nomina personarum, in aliis edd. omissa, editioni suae inferi curaverit. At istud laudare non possum, quod quae Luciani partes erant, eas Amico dedit. Lucianus ipse Nigrinum audierat: hoc enim epistola diserte profitetur. Ipse itaque nunc Lucianus, bonis avibus, Nigrini orationem amico enarrat. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡς σημνός) Similiter Alciph. I Ep. 34, ut Berglerus observavit. HEMST.

ead. l. 6. Ὁμοίων λόγων) Ὁμοιοὶ λόγοι, sermones inter pares, pari libertate & conditione habitū ultro citroque, ut apud Homer. ὁμοῖος πόλεμος, ὁμοῖος θάνατος, ὁμοῖον χηρας. BOURD.

ead. l. 7. Ὡς) Defendi potest, etiam ex iis, quae notat I. Ienius L. L. II, c. 11. Malo tamen ὅλος, ut ad praecedens μεταβέβησαι aptius conveniat: Tu, qui comis esse solebas & affabilis, nunc repente mutatus es, totusque speciem superbi geris. HEMST.

ead. l. 12. Ὅδου πάρεργον) Erasmi in eo Adagio. BROD. Ut te non morer. BOURD. Non est, ne te morer, ut habet Bourdelotius: sed καὶ ὁδου πάρεργον, obiter, aliud agendo, en passant je suis devenu heureux. CLER.

ead. l. 13. Σκηνῆς ὄνομα) Sic idem alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τρισόλβιος) Ter beatus atque felix. BROD. Sophocles apud Plutarch. de aud. Poët. ed. Hanov. an. 1599, p. 21: — ὡς τρισόλβιοι Κεῖροι βροτῶν οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη Μόλωσ' ἐς ἁδου τοῖς δὲ γὰρ μόνοις ἐκεῖ Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοις πάντ' ἐκεῖ κακά. SOLAN.

Pag. 28. l. 2. Μέγα) Hanc vocem pro μετὰ reposui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu est: nihil enim haecenus narravit, ad quod τὸ μετὰ τοῦτο referri possit, sed se beatum esse tantum dixerat; quo dicto hic tantam tamque repentinam felicitatem, quae ei obtigisset, cognoscere volens, ut edisserat hisce perit: ex vulgata nullus elici possit sensus, qui ex hac limpidissimus est. Ne dicam errorem proclivem τοῦ μέγα in μετὰ. SOLAN. Emen-

datio certissima, quam praestant mox, οὐ θαυμαστὸν εἶναι σοι δοκεῖ, pauloque post, μέγιστον μὲν οὖν quae si quis recte considerarit, nullus est dubitationi locus relictus; quare causa non erat, cur in re clara Mss. fidem expectandam putarem. Graeci usurpant μέγα τι pro admirabile quid ac memorandum. Plato Apol. p. 16 E. ἀν δόξα τι ὑμῖν μέγα λέγειν Phaedr. p. 1231 B. τόδ' οὖν μέγα λέγω. Xenoph. ad Xanthipp. in Ep. Socrat. p. 47, ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγαν τε καὶ καλὸν γεγονέναι. Leo Allatius, *At ego & mortem illius magnam & desiderabilem contigisse, mihi autumo: inepte, ut plura: vertendum fuerat, Etenim ego existimo, mortem eius admirabilem atque honestam fuisse: de Socrate praecedit, μέγα τι ἡμῖν ἐγένετο οὗτος ὁ ἄνθρωπος, mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo.* Aristocles apud Aelian. de Anim. XI, c. 4: ἐν δέ τι τοῦτο μέγα κρίνεται ἐν Ἑρμοιενῶσι. Aelianus ipse I, 60, εἴτε γὰρ μὴ ἔχουσι πόθεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Iungitur aliquando θαυμαστὸν Athen. ex Chamaeleonte VI, p. 273 D. καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν. Chrysostom. T. VII, p. 422 B. οὐ θαυμαστὸν καὶ μέγα. quod apud eum frequens. Raphelium vide ad 2 ad Corinth. XI, 14, 15. Notum pro-verbium: Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἐν μέγα. Eodem pertinet, οὐδὲν μέγα, nihil autem magnum & admiratione dignum. Diogen. L. VI, 44. Ex Latinis similia poterant proferri plura. HEMST.

ibid. Κομᾶς) Superbis. κομᾶν indulgere genio & elatum esse. Aristoph. Eq. ubi Schol. κομῶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. alias κομᾶν, κόμπην ἔχειν. κομᾶν, ἐπιμελεῖσθαι. Poll. Hesych. Suid. BOURD.

ead. l. 3. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ) Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς ορπονuntur. εὐφραίνεισθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur, qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum & hilaritatem laetantur. BOURD.

ead. l. 7. Τετυφωμένον) In quibusdam τετυφλωμένον sed recepta lectio sana est. τετυφωμένος, ὁ ἐπηρμένος καὶ ἀλάζων, ἐμβεβροντημένος, ἔξω φρενῶν. τετυφωμένους hebeti ac stolido ingenio praeditos significare tradunt veteres Grammatici, ut sunt qui fulmine tacti fuere. Moschop. Hesych. qui etiam τυφωθέντα interpretatur ἐπαρθέντα, ὑπερηφανεύσαντα. BOURD.

ead. l. 11. Εὐθὺ τῆς πόλεως) Recta ad urbem profectus sum. BROD. Romam intelligit. SOLAN.

ead. l. 12. Ἰατρὸν ὄφθ.) Cygnus πέμψας παρὰ Ἀμασιῶν αἵτις

ἰατρὸν ὀφθαλμῶν. Herodot. III, 1. *Medici ab oculis, ocularii*: meminit Scribon. Larg. § 37, 38. ubi vide Io. Rhodium. ὁ ὀφθαλμικὸς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. Galen. de Us. Part. X. Gloss. *Medicus ocularius, ὀφθαλμικός*: habet etiam Etymol. p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus *artem ocularium medicinam primum fecisse* p. 328. HEMST.

ead. l. 16. Ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν) Supplevi ex V. Haec in G. C. etiam legi notaverat Solan. HEMST.

Pag. 29. l. 4. Εἰσαγγείλαντος) Hunc locum usurpat Caspr. Sagittar. de Ian. Vet. c. XVI, § 32. Servorum ad ianuam sive τῶν θυρῶν munus εἰσαγγέλλειν. Plat. Protag. p. 220 A. Xenoph. Symp. p. 510, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη. Inde in regum aulis εἰσαγγελεῖς. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν χερσὶ) Alciph. I, p. 104, χάρτην διὰ χεῖρὸς ἔχοντα: ibi locus hic a Berglero productus. ἔχων βιβλίδιον μετὰ χεῖρας, idem p. 140. HEMST.

ead. l. 6. Προῦκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένων) Vertit interpres, *posita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae descriptae erant*, quasi legisset τοῖς σχήμασι καταγεγραμμένον. Ego non video, qui salva Graeca phrasi dicatur καταγεγραμμένον τῶν σχημάτων. At videtur Lucianus scripsisse καταγεγραμμένον. Tum autem illa ita verterim, *posita autem erat in medio etiam tabellae aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conscriptae*. Ἀπὸ autem coniungo cum σχημάτων. Et certe καταγεγραμμένον ἀπὸ σχημάτων eodem prorsus modo, quo infra § 24 quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τοῦ σχήματος & Philosophia in Reviviscentib. c. 13, Κόσμιος ἀπὸ τοῦ σχήματος. — Haec iam scripseram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter dispunctus legitur; nimirum, Προῦκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ σχημάτων καταγεγραμμένον. καὶ σφαῖρα, &c. quod eruditus lector consideret. IENS. Nihil mutato opus est, quamquam insolentior dictio est. Et in Fl. exstat γεωμετρίας, quod a Iensio in ea describenda, nescio quomodo, omissum est. V. A. Gell. I, 20. Iamblich. § 22. SOLAN. Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων nunc non disputo: si fit, ut esse debet, *tabella figuris geometricis descripta*, quorsum illud καταγεγραμμένον iam plane supervacuum & nulli usui? ergo retingendum πινάκιον τισι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. σχημ. καταγεγραμμένον, *tabula mathematicis quibusdam figuris conscripta*. HEMST.

ead. l. 8. Καὶ σφαῖρα καλάμου) Et sphaera ex arundine. Sphaerae huiusmodi κρικωτοὶ vocantur. BROD. Καὶ σφαῖρα Καλάμου) Sic voluit interpretes, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Mss. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. Theod. Marcil, monuit me se moniturum, tu consule. BOURD. Robertus Titius locis suis controversis c. 14 lib. 11 relegit, καὶ σφαῖρα Καλάμου &c. & sphaera Calani &c. eaque de re quantumvis copiose disserit, aut potius disperdit opus: magister autem eius Yvo Villiomarus, sive is Scaliger est, aliud discipulo suo nihil praecipit, quam se non videre, quemadmodum sphaera ex calamo fieri possit. Utrique & discipulo & magistro eius fraudi fuit, nescisse etiam ex orichalco fila crassiora dici calamos sive culmos. Atqui eos id Theodoretus docere potuit Orat. III De providentia. Ὁρᾶν γὰρ, inquit, τὸ στόμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμῳ καὶ ὑπ' ἀσκήων ἐκφυσουμένῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῶν τοῦ τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἑναρμόνιον ἐκείνην ἡχῶ. Dixeris Latine, *Os enim, nempe hominis, instar est organi contexti de culmis athenis, & a foliis inflati, & moti artificis digitis, & sonum illum harmoniae plenum efficientis &c.* Idemque mox dentes oris humani cum athenis calamis sive culmis comparat. Et rursus paucis interiectis, καὶ τὸ, inquit, ἔκ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον. MARCIL. Καλάμου videtur potius *arundinem* hic denotare. VORST. V. Th. Cr. Gruter. II, 457, ubi de *Calano* somniat nescio quis. Quin ipse id in Graecum contextum admisit Bourdelotius, & ante eum H. 1. Et ita sane videtur legisse in suo codice Micylus. SOLAN. Apud Brodaeum Thef. Crit. T. II, de *Calano* quaedam, nihil de hoc Luciani loco reperio. HEMST.

ead. l. 9. Τοῦ παντός) Universi, hoc est, mundi. BROD.

ead. l. 15. Τσαύτην τινά μου λ. &c.) Interp. Tantamque verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane videretur Sirenas illas, si quae unquam fuerunt, & aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre. Prorsus non tetigit scopum: sensus enim verborum est, *Tam dulcia mihi verba ipsius fuerunt, ut Sirenes, lusciniae, lotusque Homeri nugae essent ad haec, vel, ut antiqua, stulta & deliramenta viderentur ista alia prae dulcibus huius verbis.* Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόντον. Graeci passim ἀρχαῖον & κρόνιον pro stulto & deliro sumunt. Comic. in Nub. v. 912, Σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος· sed tu stolidus: v. 1360, Ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἀρχαῖον εἶν' ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν Ἀδελφὸν τε πινόντ'· at hic continuo subiecit.

stultum esse pulsare citharam & cantare inter bibendum. Sic Latini, *antiqua. Negligimus ista*, inquit Phil. I Cicero, & *nimis antiqua & stulta ducimus.* Et quemadmodum hic Lucianus ἀρχαίων ἀποδείξει, ita Aristophanes Κρόνους ἀποδείξει in Vesp. v. 1471: Καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησὶν ἀποδείξειν Κρόνους τὸν νοῦν, & Tragoedos mente stolidos esse probaturum se dicit. Simili phrasi Noster παῖδας ἀποφαίνει dixit in de Mort. Peregr. § 11: ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, brevi illos prae se pueros esse ostendit. Ceterum sententiam hanc aliis verbis expressit auctor in Imag. § 13, ὁπότεν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκείνῳ ἄδη &c. Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec sunt expertia cantus, (vel, canendi imperita:) quin & si Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multifonam emittat. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 20.

ead. l. 16. Ὡστε τὰς Σειρῆνας) Desumptum ex Odyss. μ'. Aristaenetus Ep. 1. Petron. Sat. BOURD. Spanhemium de his consule (251.) qui inter fabulosa merito recenset. SOLAN.

Pag. 30. l. 1. Καὶ ἀνδράς) Luscinias. BROD. Quas hic lusciniās memoret, mihi non satis constat. Fabulosas voluisse, cetera non obscure innuunt. Consule Spanhem. 255, ubi de lusciniis multa. SOLAN.

ead. l. 2. Λωτὸν) De quo Homer. Odyss. 9. Eunap. Aedef. p. 50. BOURD. De Loto Aegyptio consule Sphanhem. 301. flos eius in nummis lilio similis. SOLAN.

ibid. Ἀρχαίων ἀποδείξει) Quae de voce ἀρχαῖος paulo ante notat L. Bos, illa quidem vera sunt, & a Budaeo iam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen fatis est affecutus huius loquendi formulae potestatem. Sic intellige: tanta me sermonum suavitate perfudit, ut Sirenas illas, si quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque suae orationis lenociniis memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando, quod iam vetustate obsolevit, atque ex usu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, *leges abrogatae.* Plato Ep. IV, ὡς οὖν ὑπὸ πάντων ὁρώμενος παρασκευάζου, τὸν τε Λυκούργον ἐκείνον ἀρχαῖον ἀποδείξων, καὶ τὸν Κύρον, καὶ εἴτις ἄλλος πώποτε ἔδοξεν ἦθαι καὶ πολιτεία διενεγκεῖν. Pessime Ficinus, *conare Lycurgum illum antiquum exprimere:* neque aliter, Stephano nihil monente, Serranus. Sed an vertemus? Sic igitur mores vitamque institue, ut Lycurgus ille & Cyrus stulti delirique sint ad te comparati: minime vero; sensus enim, si quid iudico, certissimus est hic: Tu igitur, tanquam si omnium in te oculi

sint coniecti, eum in modum te comparā, ut Lycurgus ille & Cyprius, & si qui alii unquam moribus & regendorum civium arte praestitisse sunt, visi, obscurati tuis laudibus obsolescant, & non sola amplius magnae virtutis exempla commemorentur. HEMST.

ead. l. 3. Φιλοσοφίαν ἐπαίν.) Improbitas nihil habet commune cum philosophia, multo minus improbi. Sic Plato in Ep. ad Aristod. τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγὼ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. COGN.

ead. l. 5. Πλούτου) Ad Arrian. de Exp. Alex. IV, p. 160, n. 48, Iac. Gronovius monet, ea voce exprimi fastum illum ex nimia opulentia proveniente, & decori mediocritatisque despectum & negligentiam, denique excelsum fortunae nimiae strepitum; qui praegnans sensus in voce Graeca πλοῦτος & Latina divitiae non videtur animadverti ab viris magnis. Lucianus Nigrin. cum dixisset πλούτου, addit tandem subiungens χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς. HEMST.

ead. l. 7. Τοῖς πολλοῖς) Vulgo. BROD.

ead. l. 9. Ἀναπεπταμένη) Eleganter: animo patente, (sicut Tacit. in Germ. c. 22, tanquam nullo magis tempore aut ad simplices cogitationes pateat animus &c.) quique infusam doctrinae copiam cupide recipiat: contra Quintilian. I. O. I, p. 31, maiora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non subibunt: quos modo cum vasculis oris angusti superfusam humoris copiam respuentibus comparaverat. Nonnihil distidet illud Damascii apud Suidam in Δῶρος· ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, animam eius tanquam velis expansis immisit in immensum veritatis pelagus: qualia sunt venia magis, quam laude digniora, & ingenio Damascii in seculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quidquid acceperat, Seneca dabit Ep. 99, p. 487. Est apud Hesiod. in Theog. v. 661, ἀτερεῖ νόῳ. HEMST.

ead. l. 11. Ἐληλεγμένων) Legendum ἐληλεγμένων ἐλέγχω. BROD. Brodaeus Miscell. IX, cap. 6, corrigit ἐληλεγμένων. Immo sic quidem ex vocis ipsius natura scribendum foret; sed cum non hic tantum, verum & alibi apud Nostrum etiam in aliis huius verbi temporibus, litera χ sit plane extrita, (velut in Dialogis Mortuor. XXX ἐξεληλεγχαι. ibidem ἐληλεγμαι. iterum ἐληλεγμένων in Phalaride c. 9, & Pseudomanti c. 33, & in Asino c. 38. ut & apud Achillem Tatum lib. VI, p. 406, ὁ Σωσθένης αἰ-

Ἰεσθεῖς ὡς ἐληλαγμένους) forte dicendum, id facilioris enuntiationis causa Graecos fecitasse. IENS.

ead. l. 15. Ἐκ ζοφεροῦ &c.) Concepit hanc imaginem ex illa mirifica Platonis spelunca sub initium lib. VII de Rep. ubi tantum non haec eadem existant verba. Saepius eo respicitur, praesertim a Platoniceis: vide Alcin. c. 27, Procl. Th. Plat. pag. 7. Platonem ab Empedocle sumfisse docet Aeneas Gaz. in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad Iamblich. Protr. HEMST.

Pag. 31. l. 1. Ὅστε δὴ τὸ καινότερον) *Ut, quod absurdum maxime est.* BOURD.

ead. l. 2. τῶν ὀφθαλμῶν) Sic reposuimus: ratio patet legenti. BOURD.

ibid. αὐτῶν) Ed. l. uti Vorstius emendabat. In reliquis αὐτῶν, nisi quod P. etiam τῶν ὀφθαλμῶν. SOLAN. Correctio necessaria: unico tantum oculo laborabat Lucianus: § 2, τὸ πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ unde liquet, quam inepte Bourdelotius modo τῶν ὀφθαλμῶν reposuerit in ed. P. pro τοῦ ὀφθαλμοῦ. HEMST.

ead. l. 6. Ἀρτίως) ἀρτί dicendum erat. Vide Ammon. v. ἀρτί. KUSTER.

ibid. Γαῦρος) Haec clausula interpretatur illud τετυφωμένου § 1. BOURD.

ead. l. 9. Οἱ Ἴνδοι) Nonn. Dionysiac. BOURD. Cum Indos expeditione suscepta Bacchus debellare non posset, vino tandem inebriatos fertur in potestatem redegissee: profert egregium eam in rem Duridis Samii locum Etymol. p. 460, v. 49. Hoc etiam inter Bacchi strategemata reponit Polyaen. I, c. 1. Plura dicam ad Luciani Bacchum. Recte vero θερμότεροι τῇ φύσει nam qui calidiore sunt natura, vinum avidius appetunt. de Scythis quaerit Aristot. Probl. III, § 8, cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. HEMST.

ead. l. 13. Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων) Sic apud Philostr. & alios ἔρωτι μεθυσκόμενος. BOURD.

ead. l. 15. Μεθύειν) Liban. Declam. XVI, p. 460 A. νῦν νήφα καὶ σωφρονῶ τότε δὲ μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἡγνῶν. HEMST.

ead. l. 17. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατ. αὐτῶν) Aliquid supplendum in hac oratione, ut series eius intelligatur hoc modo: *Non opinor enim, non opinor fas esse mihi spernere eos sermones, ὥσπερ καὶ οὐδέ μιν ἐστὶ σοὶ τῆς δεισιφροσύνης αὐτοῦ ἀκούειν ἐπιθυμούντος καταφρονεῖν, ut nec fas est tibi spernere preces optantis*

eos audire, praesertim cum ille, qui audire vult, sit amicus. Nescio an exciderit aliquid, an vero ellipticā sit oratio Luciani. CLER. Micyllus & Benedictus ita verterunt, ac si legissent αὐτοῦ αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi sententia copulari possit: nam si ad λόγων referas, nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaerebit, ut egregie M. Gesnerus animadvertit ad Philop. p. 97, qui propterea auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecipisse quasi, idemque sibi voluisse existimat, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ἈΚΟΤΕΙΝ οἶμαι δέ-μεις neque omnino insolens esse arbitratur, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Haec quamquam ingeniose sunt cogitata, & adiuvari videntur ab iis, quae scriptissimus ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam, tum superbum illud aurium iudicium laedat, scrupulus ingratus; cuius amovendi causa sic mutatione minima refingendum censeo: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ἂν σοι, vel potius, ne suo casu verbum destituatur, ἂν τοῦ, οἶμαι, δέμεις sensu aperto, neque enim ne fas quidem, opinor, est contentum aliquem repellere ab audiendis tam praeclaris sermonibus, multoque minus, si & amicus sit, & similium rerum studio ducatur, qui cupiat audire: aut, si propius etiam exprimenda sit vis particulae ἂν, neque enim ne fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem &c. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, οὐδὲ μὲν οὐδὲ, virtutem orationi addunt: Demosth. in Timocr. p. 790 B. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων οὐδὲν ἔθηκεν ὁρθῶς ἔχον. Dion Chrys. p. 401 A. οὐδὲ γὰρ οὐδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἔτι τοὺς ἀσελγεῖς. Artemid. IV, p. 198, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐνεδέχετο τάγε οὕτως ἀλλήλων κεχωρισμένα σωματοποιεῖν &c. Vid. Apollon. Rhod. I, 122, 224. Maneth. II, 379. Mox binarum particularum ordinem invertit: ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος &c. legitima quaedam formula, ἄλλως τε καὶ εἰ, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ, vel ἔάν. HEMST.

Pag. 32. l. 4. Σπεύδοντα καὶ ἀ.) Homerus II. Θ, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις. BROD. Metaphora est ducta ab his, qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumta ex illo Homer. II. Θ, 293, Ἀτρεΐδῃ κῦ-διστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις — Quid me sponte mea properantem, maxime Atrida, Exstimulas? Eodem allusit Od. Ω, 486, Ὡς εἰπὼν Ὀτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην. Iam dudum promptam ac cupientem his Pallada dictis Excitat. — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem,

ad quod suapte cupiditate fertur ac propender. COGN. De hac paroemia copiose paroemiogr. & Erasmi. BOURD.

ibid. Καὶ εἰγε μὴ ἔφθης) Calasir. apud Heliod. lib. 2, ὡδίνω δὲ καὶ οὕτω πρὸς τινὰς ἐξεῖπεν εἶπον ἂν τάχα καὶ τοῖς καλάρμοις κατὰ τὸν μῦθον, εἰ μὴ σοι προσέτυχον. Sic in Lapith. BOURD.

ead. l. 11. Τὸν παιδικῶν &c.) E Platonis Phaedro, cuius locum expressit quoque Maxim. Tyr. Δ. 38, p. 387, ubi vide D. Heinsum. Non iniucundum erit contulisse ductas ab eadem re similitudines in Plutarch. περὶ Ἀδ. pag. 513. Symp. VI. Qu. 6. Eunap. Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod positum pro ὑπ' αὐτῶν iungi debet cum εἰρημένους, ut recte fecerunt Interpp. Cum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ διαμνημονεύειν, ἐξετάζειν, (nam in Aeliano Kuhnius optime coniecit αὐτὰ) tum viderimus, an quidquam hic mutari sit necesse: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῷ, ἑαυτῇ συνειδυῖα ratio longe dispar. HEMST.

ead. l. 12. Αὐτοῖς διαμνημονεύουσιν) Emenda αὐτοῖς secum, apud antiquum suum recordantur. Plus centies in hoc scriptore erratum est in huius voculae spiritu. Est autem αὐτῷ διαμνημονεύειν τι idem, quod paulo ante dixerat Νοστέκ ἀνακυκλοῦν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. & paulo post τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατυλίττειν. & similiter in Tim. c. 54, βρεθυόμενός τι πρὸς αὐτόν. ubi idem perverso spiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non possum, quin confirmem lectionem Aeliani, quam iniuria sollicitarunt Eruditi. Locus est in Ποικιλ. II, c. 20: Ἀντίγονόν φασι τὸν βασιλέα δημοτικὸν καὶ πρῶτον γενέσθαι. καὶ ὅτῳ μὲν σχολή τὰ κατ' αὐτὸν εἶδέναι, καὶ αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, εἴσεται ἐτέρωθεν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὐτὰ alius αὐτά. At vero αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, est, singula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere; pro quo Lucianus noster in Sacrificiis c. 1 ait, πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν. in Herodoto c. 1 & 7, σκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτόν. Tertius autem casus, (qui regitur a suppressa praepositione σὺν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in proposito Luciani loco; sic alibi, ut in Scythia c. 6, λαλεῖν ἑαυτῷ. in Hermotimo dicitur veritas elegantissime, μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud Nostrum in Hermotimo c. 51, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος. IENS. Cl. Iens. αὐτοῖς, & Τιμ. c. 32, πρὸς αὐτόν. Ael. V. H. II, 20, αὐτῷ ἐξετάζειν; ut Lucian. πρὸς ἑαυτόν, Ἡρ. c. 1. SOLAN.

Pag. 33. l. 1. Τότε) Pro τότε legendum esse πότε & sensus suadet & vox sequens ἤκουσαν, quae non potest intelligi nisi de praeteritis, ut & praecedens ἄρτι. Vide amplius, si lubet, Nouv. de la Rep. des lettres 1702, p. 513. SOLAN. Intellige, tunc, cum praesentes ipsis aessent. Tollit omnem dubitationem Lucianus, qui mox, τοὺς λόγους, οὗς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. HEMST.

ibid. Προσάψαντες τὴν ↓. &c.) Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae sunt ante pedes: quid tandem non vacat? an ἀνιάσθαι, molestia affici? nihil hoc ad rem. Legendum ἀνεῖσθαι, hoc est, relaxari animo, praesentibus obiectis. Ita intenti sunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus possit. CLER.

ead. l. 3. Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ) Prius ἐν vacat. BROD. Dele prius ἐν, & interpretare ἐν ποσὶ praesentia. Proverb. Pind. Pythiis Od. ἡ, τὸ δὲ ἐν ποσὶ μοι. Anacr. ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ποσὶ, ante pedes. Terent. Adelph. Sic passim apud Lucianum, ut in Dial. Mort. XII, XIII. Contra ἐκ ποδῶν, ut in Piscat. § 32, & passim alibi. BOURD. Bourdelotius delet primum ἐν ita & ante eum fecit Brodaeus in Miscell. IX, c. 6. Ego vero Lucianum scripsisse existimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶ ἀνιάσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII, Οὕτω γὰρ ἀνπαύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15, Καὶ μὰ Δι' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον. in Pro lapsu inter salut. c. 1, Ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ἐπὶ τῷ πταίσματι. in de Conscrib. Historia c. 38, Μῆτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλειτοῦ σφαγῇ. in Bis accusato c. 11, Καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ Πάγωνος ὁμοιότητι. in de Gymnasiis cap. 38 E. Ὅρας μητέρας ἀνιωμένους ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. & in Epistolis Saturnalibus c. 20, Ἦττον ἂν εὖ ἴσθι ἠνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet auctori nostro placuisse, eam praepositionem ἐπὶ, quae alias solet omitti, saepe addere. IENS. Τοῖς ἐν ποσὶ ed. I. uti Vorstius emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut Iensii emendatione opus non sit. SOLAN. Si § 21 vitio caret γελῶν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil est causae, cur hic tolerari nequeat ἀνιάσθαι ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo Iensii coniecturae idoneis exemplis munitae subscribo. Arat. Phaen. v. 196, φαῖνεν κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί. Contra Apollon. Rh. IV, 997, — φαῖνεν κεν εἶς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι. III, 643. Ἐν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII, § 4, ἑτερόπληκτον ἐν αὐτοῖς. HEMST.

ead. l. 4. Φιλοσ. οὐ παρ.) Hoc est, *Philosopho non praesente*, quem honoris causa cum ipsa philosophia miscet: quasi dicas, qui non tam philosophus unus e multis haberi potest, quam ipsum philosophiae numen. CLER.

ead. l. 7. Ἐς πυρσόν) Pharo cuidam impositum. BROD.

ead. l. 10. Τὰ αὐτὰ) Sic verissime L. & ed. I. Reliquae τὰ αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος) Demaeneta apud Heliod. lib. 1. BOURD.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Κωμικὸν) Eupolidem. BROD. Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentissimo. Versus citantur a Diod. Sic. lib. 12:

—— Περικλῆς Ὀλύμπιος

Ἦστραπτ', ἐβρόντα, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.

Πειθὼ τις ἐπεκάβιζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσι,

Οὕτως ἐκῆλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων

Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3 de Orat. de Pericle loquens: Cuius in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent, (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitasse dixerunt, tantamque in eo vim fuisse, ut in eorum mentibus, qui audivissent, quasi aculeos quosdam relinqueret. BOURD. Diod. Sic. XII, Cic. de Orat. III, 34, & in Brut. 9 & 15. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐγκατ. τι κ.) Consule Plinium Secundum libr. Epist. primo circa finem. BROD. De Pericle hic versus ex Eupoli citatur: — ὁ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. COGN.

ibid. Τὸ κέντρον) Immo τὸ κέντρον nam quod vulgatur, ad minuendam laudem citius pertineret; cum tamen in Nigri-
no mirificos orationis aculeos, quos haud secus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare constituerit. Idem postulat ὡς ἀληθῶς, ipsique Eupolidis versus: — καὶ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις nec mihi dubium est, quin pari modo corrigi debeat in Demosth. Encom. § 20. ibi plura dicam. HEMST.

ead. l. 15. Π. ὃ δ. μ. ἀνακρούμενος) Insulse admodum interpretres: Cessa, o admirande, paulum praeludere. Nihil aliud est μικρὸν ἀνακρούμενος, quam μικρὸν ἐπανιὼν apud Xenoph. Κυρ. Π. I. Metaphora desumpta a re nautica, in qua κρούσθαι & ἀνακρούσθαι πρύμναν dicuntur, qui remis inhibent cursum navis & paulatim retrocedunt, uti docuere viri magni I. F. Gronov. lib. IV Observ. & I. G. Graevius ad Lucian. Ver.

Hist. I. inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι sumuntur pro *retrogrēdi*: ita apud Aelian. Hist. An. III, 13, κρούεσθαι τὸ πτερόν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῷ παῦε similiter allusit Lucianus ad rem nauticam: ea enim voce Celeusta iubebat remiges quiescere, & non ulterius remigare: ita Charon apud Comicum in Ran. v. 271, ὦ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ. Sensus itaque Luciani hoc loco est: Define, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, sed paululum eam inhiibe, retrogradere & repete. Hoc sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἥδη τὰ εἰρημένα. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 21. Rectissime L. Bos. Indidem metaphoram duxit Aristæni. I Ep. 5, p. 28, ὁ τραχὺς ἐκείνος ἐνέφηρε (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aequè placet, atque ἐνέκλινε) γέρων, τὸν τε θυμὸν ἀνεκρούετο· contra quam Propert. III, 13, v. 44, *Nescit vestra tuens ira referre pedem*. Mercerus elegantissimus sententiam venusta versione reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec nē, non aperuit. Hinc Platoni lux est inferenda in Phileb. p. 371 E. ὁ λόγος ἐκπεσὼν ἡμῖν αἰχίσηται· πάλιν οὖν αὐτὸν ἀνακρουώμεθα. qui cum Budaëo in C. L. G. p. 460 exordiamur sunt interpretati, scilicet a pulsus tentandi praeludendique causa citharæ chordis rationem phraseos esse repetendam censuerunt; id enim ἀνακρούεσθαι, sicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcunque ferri poterat: longe deterius Serranus. Vereor etiam, ut satis considerate, proque more suo locum hunc perpenderit I. Fr. Gronovius in observatione illa ceteroquin perdocta ad Liv. III, 30. At apud Platonem utrumque, non minus ἐκπίπτειν, quam ἀνακρούεσθαι, a re nautica sumtum est, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in sensum debeat explicari: *periculum est, ne sermo noster, tanquam navis de recto cursu abrepta, in scopulos nobis impingat: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus*: sequitur autem, ne quid scrupuli superfit, καὶ τάχ' ἌΝΙΟΝΤΕΣ εἰς τὰς ὁμοίας &c. quemadmodum in Luciano ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν. A re nautica metaphoræ sæpius ad sermones traductæ: sic ἀνάγεςθαι apud Aeschin. Eryx. c. 2. ibi satis commode Serranus, Serranumque secutus Clericus: reliqui interpretes aberrant. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Φρυκτωρίαι) Loge ex Suida: λαμπάδες, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, φρυκτωρίαι non φρυκτορίαι, ut in Ms. vitiose habebatur. CLER. In ipso Cod. V. scriptum est

φρυκτορίας, & πυρσοὶ non πυρσὸν, quod in ed. A. legebatur. HEMST.

ibid. l. 4. Εὐπολίδου) L. Εὐπόλιδος. IDEM.

Pag. 34. l. 3. Ἄλλ' ἐκεῖνο) Latini, at illud: formulam elegantem bene Livineius illustravit ad Plin. Paneg. c. 73, ne omisso quidem hoc loco. HEMST.

ead. l. 5. Ὑποκριτὰς) Plato Charm. pag. 468 C. εἰ δ' οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα. contra Philostr. V. S. pag. 607 de Antipatro, qui Severo fuit ab epistolis: ὥσπερ τραγῳδίας λαμπρὴν ὑποκριτὴν, τοῦ δράματος εὐ ξυνιέντα, ἐπάξια τοῦ βασιλείου προσώπου φθέγγεσθαι. HEMST.

ibid. τῶν συριττομένων) Qui sibilum excipiunt. BROD. Sic pag. seq. ἐκσυρίττης, & ὀξύτατα συρίζομαι. ὀξύτατα, rusticius, plausu incompósito. De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc comparisonem saepissime usurpat: ut & illam § 11, τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλὰς ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος &c. BOURD.

ead. l. 7. Ἐκβαλλομένων) Exactorum e theatro, phrasi Terentiana, ex prologo Andriae. CLER.

ead. l. 11. Αὐτὸν) Malim αὐτοῦ, Nigrini, viri illius & philosophi excellentis; ut in αὐτὸς ἔφα' qua de re iamdudum monuerunt eruditi. HEMST.

ead. l. 13. Τοῦ δράματος) Persistit in metaphora. supra est; καὶ τοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὐ ἐχόντων. BROD.

ead. l. 15. Συνεκπίπτουσα) Una cadens. Cadere dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκπίπτει δράμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi interpreter in hac voce postea celsitasset. CLER. Συνεκπίπτουσα; καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονοῦσα, Si mecum reiiciatur, measque partes dehonestet. Sic apud Basileenses & Bourdelotium Micyllus & huius imitator Benedictus. Non secus ac ἀσχημονεῖν idem plane sit notetque, quod καταισχυνεῖν § 11, quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane Lucianus negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meae partes actione quae illam dehonestent. Verte igitur, simul reiecta & per meam operam, vel quantum ad me, meas partes, personam, apparens indecora. Ἀσχημονεῖν neutrum est, non activum. Id Lucian. Vol. I.

debabant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa Cebetis ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πανθ' ὑπαμέειν, καὶ ἀσχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοι ἐμὸν, τότε ἐπ' ἐμοὶ, τὸ δὲ ἐμὸν, τοῦμόν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τότε κατ' ἐμέ. Dinarchus contra Demosthen. in fine, ἐγὼ μὲν ὅσον εἰς τὸ μέρος τοῦμόν τῆς κατηγορίας ἵκει, βεβώηκα. Apud Maximum Tyrium Dissertat. 6 ait Anaxagoras οὔτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδοξότεραν ἡμῖν τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἑλλήσι παρασκευάζω. GRON.

ibid. Ἀσχημονοῦσα) Actor scenicus ἀσχημονεῖ, quando personae, cuius partes agit, dignitatem non ruerit neque implet: sic posuit Epictet. Ench. c. 59, ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἡσχημόνησας. Simplicius ad eum locum saepe. Athen. XIII, p. 583 F. ἐν ἀγῶνι οὖν πύτε αὐτὸν ἀσχημονήσαντα σφόδρα ἀρβῆναι ἐκ τοῦ θεάτρου συνέβη. Egregie Synes. de Prov. I, p. 106 C. καὶ γὰρ ἐν τῷ τῆς γράδος (προσωπείῳ) εὐδοκίμων στεφανοῦται τε καὶ κηρύττεται, καὶ ἐν τῷ τοῦ βασιλέως ἀσχημονῶν κλώζεται καὶ συρίττεται, ἔστι δὲ ὅποι καὶ λίθοις βάλλεται ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exhibiti, συρίττομενοι, solent ἐκπίπτειν. Demosth. de Cor. p. 516 F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριπτον quem verbi usum iam Budaeus observavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλεσθαι. unde ductum illud Aeschinis Dial. III, c. 12, δήμου παίρνιον ἐκκλώμενον, συρίττομενον &c. nam sic apud Stobaeum rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόρῳ που κήθηται parique modo in proximo Synesii loco, ἔστι δὲ ὅπου. HEMST.

Pag. 35. l. 2. Ἡμῖν) Sic optime ed. I. & B. 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. SOLAN.

ead. l. 4. Μέλον) Curae est. BROD.

ead. l. 6. Τὰ ἄλλα) Hoc quid sibi velit, aequè intelligo atque interpretum, quod ad cetera attinet. Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem Harpocratiōni deme in Ξενί-
ζειν τάχα δ' ἂν εἴη μάλλον &c. pro τὰλλα alibi quoque Lucianus pari remedio indigebit. Nuntiorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταῖσμα, ut patet ex Ἀναβ. § 33. HEMST.

ead. l. 8. Ὡς ἀμ. ἦν) Quod ipse narravit auctor. BROD. Quamquam τὰ, ὡς ἀμεινὸν ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν scripserit Lucianus? Si quid minus

ignum videar dicere, illud continuo cogitur, id a me profectum, & quasi additum, aliterque forte ab ipso poeta pertractatum. Sen-
sus haud dubie elegantior & plenior. Nam si *ἄμεινον* fuerit,
quod cogitandum sit dictum fuisse ab poeta, cur *ἄλλως* addi-
tur, quod *ἐν τῷ ἄμεινονι* iam inclusum est? Nihil ad conie-
cturae huius commendationem addam, cum ex literis earum-
que ordine ac forma in *ἄμεινον*, & *ἀπ' ἐμοῦ*, spectatis, spon-
te pateat proclivissima commutatio. Ceterum huic loco simi-
lis occurrit alius apud Nostrum in Rhetorum praecept. c.
12: *Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λό-
γους, φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ
καὶ συντριψῶ πού πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι.* *Ridiculum*
enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum fu-
tilis forte mimus sim, ut ne alicubi labens, heroa, cuius personam
ago, conteram. IENS. Formula loquendi, *ὡς ἄμεινον ἦν*, qua
utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par esset, vel
corrigebant non satis recte quippiam dicentes vel facientes:
occurrit apud Hesiod. in *Ἔργ.* ad Persen fratrem v. 570:
*Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογόνῃ Πανδίωνις ὄρτο Χελιδὼν Ἐς φάος ἀνθρώ-
ποις, ἕκτος νέον ἰσταμένοιο. Τὸν φθάμενος οἶνας περιταμνόμεν-*
ὡς γὰρ ἄμεινον. & apud Homer. *Il. A.* 217: *Καὶ μάλα περ*
θυμῷ κεχολωμένον ὡς γὰρ ἄμεινον. Ita hic Lucian. *ὡς ἄμεινον*
ἦν, sic erat melius. Pro eo, quod hic dixit, *ἐκείνο ἔστω πρό-*
χειρον, ὡς ἄμεινον ἦν, alibi habet, *διεὐθύνατε* in Prometheo §
14, *Εἰ τι μὴ καλῶς εἰρήσθαι δοκεῖ, διεύθυνατε.* *L. Bos* Obi.
Crit. c. V. p. 22. Aberrat *L. Bos.* sensus est: Si quid dete-
rius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar
dicere, hoc tibi sit in promptu, ista melius ab ipso Nigrino
fuisse disputata. Haec Luciani mens ex sequentibus manife-
stum in modum patet: quam ob rem *I. Iensii* coniectura,
licet ingeniosa, non inviti caremus. Recte Brodaeus intelle-
xit. *ὡς* omnes edd. non *ὡς*. Alciph. p. 392. *HEMST.*

ead. l. 9. Διεξήει.) Referebat. *BROD.*

ead. l. 12. Ἐοικας γοῦν &c.) Cum his sunt conferenda,
quae Socrates apud Platonem ad Critiam, ut omnem ipsi an-
sam tergiverfandi eripiat, in Dialogi cognominis initio di-
xit. *HEMST.*

Pag. 36. l. 1. Τῇ μνήμῃ συγκ.) Ex hoc loco colligendi po-
testatem in isto verbo probat Budaeus *C. L. G.* p. 335. recte
quidem: sed alia structura Lucianum dedisse credo, *εἰς τὴν*
μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras, ex
Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita me-

liorum usus iubet: Xenoph. Cyrop. I, p. 15, κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολεμικώτατον κτήμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκρέμισθαι. HEMST.

ead. l. 3. Αὐτῶ) Legendum cum interprete, αὐτῶν nihil opus est illis. CLER. Editio Salm. & ex ea Amstelaedamensis pessime dedit, οὐδὲν οὖν αὐτῶ ἐτί σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· ubi sensus & ratio loquendi postulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. IENS.

ead. l. 5. Διαμέλλης) Interpr. *si prolixior fueris*. Lege διαμέλλης, *si cunctatus fueris*. CLER. Ante διαμέλλης, vitio in vetustis praesertim edd. solemn: iamdudum hoc de loco monuit Iungermann. ad Long. p. 227, & in re nota pluribus exemplis, si quis desideret, uti non est gravatus. Artemid. Praef. p. 2, προετρέψατό με μὴ διαμέλλειν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Restitue Hesychio in Κατουρίσας, καὶ μὴ διαμελλήσας. A. Schottum fefellit in Zenobii C. I. n. 18, ἐμέλει scriptum pro ἐμελλε. Bergler. ad Alciph. p. 181. HEMST.

ibid. Παρὰ τὸν ἀγῶνα) Alludit ad certamina scenica Dionysiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. A. Gellii N. A. XVII, 4. CLER.

ead. l. 9. Ῥῆσιν τινα) Sensum vidit Micyllus, *iuxta quadam & continua oratione*, perperam relictus a Benedicto: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem *τινα*, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam ῥῆσιν μίαν, *unam & perpetuam orationem*: pariter ac Thucyd. V, 85, ὅπως δὲ μὴ ξυνεχεῖ ῥήσῃ &c. cuius vice mox sequitur ἐνὶ λόγῳ nam quod in multis est Codd. ἐν ὀλίγῳ, sententiae repugnat. Aristoph. Acharn. v. 415, Δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν· ut apud Platon. de Rep. X, p. 755 E. Tragici heroes μακράν ῥῆσιν ἀποτείνοντες ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, *prolongant orationem extendentes in lamentationibus*. Aliud est ῥῆσιν εἰπεῖν; ut bene docuit If. Casaubon. ad Theophr. Ch. Eth. c. 15, p. 125, & post eum Gisb. Cuperus Obs. I, 16, in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χρῆσις in Euripidis Scholiaste legi debeat ἡ ῥῆσις, cum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χρῆσιν de poetæ, qui proferatur, loco poni scivit Billius Obs. Sacr. I, c. 21. Vid. Ios. Scaliger. ad Varron. de R. R. p. 211. HEMST.

ead. l. 13. Χρυσίδας) Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: Budaëus apud H. Stephanum ex hoc solo notavit loco. Paene mihi persuadeo, legendum esse ξύστιδας· ξύστις enim exponitur, ἐνδυμά τι τραγικόν. Harpocr.

Hefych. in V. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 70, *Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς*. In hoc etiam instrumento recenset Poll. IV, 116. Vid. Durid. apud Athen. XII, p. 535 F. HEMST.

Pag. 37. l. 2. *Μεῖζον τῆς ἐμ. κ. προσ.*) Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Lique hoc ex verbis Gabii Bassi apud A. Gellium V, c. 7. ubi ita loquitur de persona: *Caput, inquit, & os cooperimento personae testum undique tantum vocis emittendae causa pervium &c.* Vide praefertim p. 127 Gemmarum Leon. Augustini. CLER.

ead. l. 5. *Συγκατασπάσω*) *Ne lapsus mecum traham heroem*: hoc est, ne, dum male ago personam herois, exhiber, eumque mecum contentui obiciam. Absurde hic vertit interpretes. CLER. Plato de Rep. V, p. 651 B. *ἀλλὰ μὴ σφαλῆς τῆς ἀληθείας οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ζυγεπισπασάμενος κείσομαι*: ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud *πεσὼν* vel *οὐ πεσὼν γε κείσομαι* quod ab athletic profectum ad alia quoque migravit: vide D. Heinf. L. Th. c. VII. Luciano verbo Galenus usus, *Ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματοι* in fine: *ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πίνδαρε, λύειν ἀξίου, μὴ συγκατασπᾶν ἑαυτοῖς ἄλλους, ὥς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένους πταίσμασι*. Xenoph. K. Π. V, p. 85, v. 40, *φρούρια πρότερον εἰς τὴν Σύρον ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα*. Quod veretur, ne faciat, Lucianus, id Aeschini contigit Oenomaum agenti, si Demosthenem audimus de Cor. pag. 503 E. *ὃν ἐν Κολυττῷ ποτε Οἰνομάον κακῶς ὑποκριρόμενος ἐπέτριψας*. HEMST.

ead. l. 11. *Φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφος*) Hic unus e praecipuis Luciani scopus. Hinc illa in Aristotelem & Peripateticos proelia. Multi in hanc philosophantium paupertatem scripsere, de quibus Cicer. Tusc. 1 & 5. Hanc saepe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in Dial. Mort. Piscat. Catapl. & alibi. BOURD. Sumsit ab Herodot. VII, 102, *τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν αἰεὶ σύντροφός ἐστι*. HEMST.

ead. l. 16. *Παραπαιδαγωγούσι*) Verbum elegans, *pravum leniter corrigere, atque in melius mutare*. Plutarch. feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321 B. fabulosum esse affirmat Egeriam *δαίμονα σοφὴν* amore captam operam dedisse Numae, & *παραπαιδαγωγεῖν καὶ συσχηματίζειν τὴν πολιτείαν* aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & hactenus infante usurpatur. Clem. Alex.

andrinus ea, quam dixi, tralatae orationis virtute Plutarcho non dissimilis, Paedag. III, p. 247 D. πολλοὺς δὲ καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἀμαρτάνειν διὰ τὸ εὖ ἐξελεγκτον. Ceterum Atheniensibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitae rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud Thucydid. II, 41, esse dicit τῆς Ἑλλάδος παιδευσιν & Dicaearchus p. 10 testatur, ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρὸς τὴν ἡδονὴν καὶ ΒΙΟΥ ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ τῶν ἀγρῶν διαφέρουσι, τοσούτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἢ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει eo spectat Menedemi dictum a Plutarcho laudatum de Ad. & Am. discr. p. 81. si quis autem iuvenis divitis & inepte fastuosi, qui cum hoc Luciano conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat Plutarch. Symp. I, Qu. 2. Athen. IV, p. 159 D. HEMST.

ibid. Πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης) Tangit foeditatem seu malis feritatem sive δυσχέρειαν philosophorum Lucian. in Lapith. & alibi. Liban. Theophrast. in Charact. BOURD.

Pag. 38. l. 2. Ἀκολουθῶν ὄχλῳ) Mancipiorum. BROD. Refert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic § 20, & in Catapl. BOURD.

ead. l. 3. καὶ ποικίλη ἐσθῆτι) Sic postea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλην. & in Tim. § 27, ποικίλα ἐνδύς, & alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quae in quibusdam Graeciae urbibus vestes muliebres. D. Basil. ad Gregor. Theolog. Apul. alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. Suid. νόμος Ἀθήνησι τὰς ἐταίρας ἀνθίνα φορεῖν. apud Locrenses hoc omnino vetitum. idem Suid. ut & apud Romanos, Lege Oppia. Liv. Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Potest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus Tertull. de pall. Achil. Tat. lib. 3. BOURD.

ead. l. 4. ὡς το ζῆλ. εἶναι) Non prout oportebat, expressit interpres Benedictus: omnibus quidem Atheniensibus in admiratione erat. Tu potius sic verte: ipse quidem putabat, se omnibus Atheniensibus esse admirationi. VITRING.

ead. l. 9. Θλίβων) Athenienses servis suis obterens. BROD.

ead. l. 10. στενοχωρῶν) Utrumque verbum iunxit Alexand. Aphrod. Probl. I, § 47. Saepius in Artemid. εὐλίσσεις καὶ στενοχωρίας & Paulo ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priore εὐλίσσειν disiungi potest, ut factum 2 ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed

Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: Machon apud Athen. XIII, p. 582 B. "Ὁς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥα-
 δίας Ἀλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν. Συστενοχωρεῖν, cuius exem-
 plum in H. Stephani Thes. nullum est, Plutarchus habet de
 Exil. p. 601 D. HEMST.

ead. l. 14. Δεῖ στρατ.) Tanto comitatu nihil opus est. BROD.

ibid. Ἀκούων ἃ ἦν) Micyllus, audiens, quae res erat: Beno-
 dictus absurdus, quae dicebat. Istud tam frigidum ἃ ἦν a Lu-
 ciano profectum esse, non inducor ut credam: una litera
 revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδην: nam de spi-
 ritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque
 enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius
 haec auribus eius insonuissent dicta, tam cito ad bonam fru-
 gem fuisse rediturum. Herodot. IX, 38, ὅς δὲ ἄδην εἶχον
 κτείνοντες. Clem. Paed. III, p. 259, ὁ παιδαγωγὸς ἡμῶν ἄδην
 διειλεταί. De Zenone Diogen. L. VII, 16, εἰ δέ τινα ἐπικώ-
 πτοι (hoc a libris probatum causa non est, cur postpona-
 mus τῷ ἐπισκώπτῳ) περιεσταλμένος, καὶ οὐκ ἄδην ἀλλὰ πόρ-
 ρωθεν si quem reprehenderet, id teste aculeoque velut praepilato,
 & non palam ad futietatem usque dictis ingerens. Haec vulgo ma-
 le vertuntur. Illa Luciani proxima τὴν δὲ ἐσθλὴν τὴν ποι-
 κίλην &c. Ofr. Ferrarius habet de Re Vest. P. II, Lib. IV,
 c. 13. HEMST.

Pag. 39. l. 1. Ἐὰρ ἡδὴ) Iam ver adventat. BROD. Athenien-
 ses, inprimis Attici φιλοσκώμμοι, &c, Dicaearcho teste p.
 9, παρατηρεῖται τῶν ξενικῶν βίον: quamobrem, si quis con-
 spicuo quodam laboraret vicio, mox huic veluti notam
 inurebant iocosum aliquod cognomen: quam eorum libidi-
 nem traducit Anaxandr. apud Athen. VI, p. 242 E. Idem
 discere licet, ne alia memorem, ex Harpocr. in Ἀργᾶς, Βά-
 ταιος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάντιον &c. Atque haec est
 causa, cur oratorum acerba, quibus pro concione se invi-
 cem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur.
 Quidquid grata colorum varietate vernat, ἔαρ apud Grae-
 cos: apposuit Lucian. de Dom. § 11 pavo explicata cauda
 ἐπιδείκνυται τὰ ἄθη τὰ αὐτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥς-
 περ αὐτὸν προκαλοῦντες τοῦ λειμῶνος εἰς τὴν ἀμιλλαν: quibus
 affirmari ptest P. Cuiæi emendatio in Nonno p. 104. Ταῶς
 de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comi-
 cum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat Ari-
 stoph. Ach. v. 63. nam quae praeter hoc Scholiastes profert,
 nullius apud me sunt pretii. Philostr. Ic. II, c. 32, ὁ βασι-

λεὺς (Perfarum) ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου στικτὸς, οἷον ταῶς. in Heroic. p. 724 ad pavonem confertur Paris in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, *τάχα τῆς μητρὸς ἐστὶν αὐτοῦ*, sic capiendum putat Cuperus, quasi homines urbani matrem huic iuveni stolide superbo meretricem obiicerent Obs. II, 8, p. 289. neque dissentio: sed ista cum scribebat, ubi narrat Lucianus, quendam introiisse theatrum indutum veste varia, minus attendisse Cuperum satis patet. HEMST.

ead. l. 2. *Τάχα τῆς μητρὸς*) Vestis haec matris eius est. Erasmi. in adagio: Quem mater amittum dedit observare. BROD. Subintellige ἱμάτια: forte haec vestes sunt matris eius: nam vestes variae muliebres erant, non viriles. Inepte interpretes, fortasse suae hic est matris. Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? CLER.

ead. l. 4. *Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος*) De horum numero, materia & usu plene alibi. BOURD.

ead. l. 7. *Δημοσίᾳ πεπαιδευμένος*) Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenae δημοσίᾳ παιδεύονται: qua de re dico copiose alibi. BOURD.

ead. l. 11. *Βαπτὸν*) Colore aliquo infectum. Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra fecisse, ac se ad laetitiam dedisse. Aeschin. κατὰ Κτησιφ. καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουθύτει. BROD. Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide Theophr. Char. XI περὶ μικρολογίας sub finem. CLER.

ibid. *Βαπτὸν* — νόμον) Νόμος γὰρ Ἀθήνησιν, ut Suidas ait, τὰς ἑταίρας ἀνθίνα φορεῖν. VORST. Legis huius Atheniensium ne Meursius quidem, harum rerum indagator diligentissimus, apud alios auctores vestigium reperire potuit. Olympionicis nempe solis id licuisse patet ex nostro, Δημοτων. c. 16. Consule Suidam v. βαπτὰ, & Aristoph. p. 55. Sed qui sit, inquires, ut pauper vestem non haberet, nisi βαπτὸν? Forsan & hic pulla intelligenda est, quo sensu apud Athen. in Comico sumitur, 290 C. SOLAN. Solum huius legis testem produciunt Lucianum I. Meursius Them. Att. II, 34, Panath. c. XIV, & Sam. Petitus LL. Att. pag. 23. quare a Solone, an post eum fuerit lata, discerni nequit: ratio tamen non est in obscuro. Scilicet ludos castissimae Dearum Minervae sacros in ornatu meretricio ac lenonio spectari noluerunt: πορνόβοσκὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τριβά-

ιον apud Dion. Chryf. Or. IV, p. 75 A. Vid. Poll. IV, 119, 120. meretricibus etiam βαπτὰ, βαπτὰς ἐσθῆτας sive ἀνθι-
νὰς φορεῖν per leges licuit, quarum usu matronis interdi-
ctum erat: Sam. Petrus ad LL. Att. p. 476, Kuster. ad Suid.
in Ζάλευκος. Floridas autem eiusmodi vestes Olympionicis
licuisse solis gestare, colligi mihi posse non videtur e Lu-
ciani Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet,
quod cum ea veste, quae virum fortem dedeceret, in pu-
blicum prodire non vereretur: aliud enim est, quando pom-
pa solemni victores in urbem patriam invehebantur floride
picta veste conspicui, qua de re legendus est Ez. Spanhem.
ad Julian. Caes. Preuves des Remarq. p. 129. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος) Legem ex Suida
supra retuli: aliam causam hic assignat. Sed hoc ita acci-
piendum, Athenis ἱταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο
ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἀγεσθαι παρὰ
τὸν ἀγωναθέτην, quod affuissent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων.
haec alibi copiosius explicanda. BOURD.

ead. l. 14. Τοιαύτη ἐσθῆτι) Recte sane, si sequeretur χρώ-
μενος nunc scribendum puto, ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι
θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi
dicam, praepositionis ἐν est nota, sic omitti in hac similive
locutione unquam haud equidem memini. HEMST.

Pag. 40. l. 8. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν) Per dictionem
καλὰ temperat austeritatem dictionis τοῦ ζῆν, lactari, genio
indulgere: de qua dixere viri doctissimi. Cetera huius pagi-
nae in Gallo. BOURD.

ead. l. 11. Μετροῖ) Hoc vitium omnes edd. infedit: μετρεῖ,
quod reposui, structurae ratio postulabat. Demost. pro Cor.
p. 521 C. τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐ-
δαιμονίαν qui locus, cum in Rhetorum esset scholis pervul-
gatus, (vid. Theon. Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice
placuit: totidem verbis Plutarch. T. II, p. 97 D. & saepius
alibi: Herodian. I, 6, τὸ εὐδαιμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχί-
στοις μετροῦσι adde Damasc. apud Suid. in Ψυχῇ accusa-
bat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, quod dubita-
ret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri, teste
Cicer. de N. D. I, c. 40. metiri suis commodis omnia, id. de LL.
I, 14. Phrasin Noster variavit Πατρ. Ἑγκ. § 10, μέτρον εὐδαι-
μονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τίθεμενοι. Sic Muson. Ep. τῷ
ἀργυρίῳ πάντα μετρεῖν. Eius generis in patribus Ecclesiae
plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties

a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Iſtis autem, quae hic tractantur, multa habet affimilia Longin. Sect. ultima. HEMST.

ead. l. 14. λατρεύειν) M. Brunnerus ad Palaeph. c. 45 utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. HEMST.

Pag. 41. l. 1. Διεφθορότων ἀσμάτων) Διεφθορότα ἀσματα, quae aliis κατεαγότα μέλη, in fallor. BOURD.

ead. l. 2. μεσται) Ex Homero. quales perpetuae parodiae in Luciano. BOURD. Ex Arato haec in prooem. de Iove, quae in rem suam, qui mos ei sollemnis, vertit noster. Verfus Arati habes Προμ. c. 9. Confer cum his Plutarch. 1257, 1. SOLAN. Aristid. T. I, p. 98 C. μεσται δὲ ἀγοραί, φασὶν, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων τῶν καθέκαστα ἐξηγουμένων τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων posuit pro ταῖς ἀγυιαῖς. quomodo oraculum apud Demosth. in Mid. p. 611 D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυῖας ἴσταναι ὥραιον Βρομίῳ χέρον ἀμμιγα πάντας editur εὐρυχόρους, ὥραιον, χάριν. Εὐρύχωρος idem est, quod εὐρύχωρος apud Homerum, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem versa vocali longa fregit. Sed ecce apud Aristidem consuetum illud in adagiis usurpandis φασίν. ergo vel a proverbio iam ante communi Aratus sumsit, vel primus paroemiae suis e versibus ductae dedit originem. Cum sequentibus congruit Dion Chryſ. Tarſ. I, p. 408 D. ἡ γὰρ ἀσέλγεια καὶ δι' ὠτων καὶ δι' ὀφθαλμῶν καὶ πανταχόθεν εἰσδύεται & alter Iohannes T. VIII, p. 291 B. ἡ τῶν ἀσέμων θαμάτων κακία, ἡ διὰ τῶν αἰσθητιῶν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἀκοῆς, ὥσπερ διὰ τινων θυρίδων τὸν ληστὴν ἐπεισάγουσα. HEMST.

ead. l. 3. Πᾶσαι μὲν ἀγ.) Ex Arato: πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. BROD.

ead. l. 4. Πᾶσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι) Suet. Lamprid. in Elogab. BOURD.

ead. l. 7. Ὑφ' ἧς δὴ...) Sic recte P. & I. In reliquis δὲ legebatur. SOLAN. Scilicet ἡδονῆς quae lectio si placet, probandum sane δὴ ex ed. I. At structura mihi videtur rudior paululum & incultior, quam ut a Luciano proficiſci potuerit: ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φύλον τῶν ἡδονῶν quanto venustius exhibit & rotundius, τρυφῆς δὲ πεύσης, quod ego quin Lucianum sit, vix dubitare possum. Modo ἀφροδίσια pro verendis partibus videtur posuisse: contra αἰδαῖα, quae pudenda sunt, pro ἀφροδισίοις vel

rebus Venereis usurpavit Homer. Od. O, 372. nam plane sic intelligendum esse poëtam I. Scaligero ad Fest. in *Affatim* assentior: Barnesius ab ista veterum opinione imprudenter discessit. Tum elegantiam verbi παρασύρεται non ceperunt interpretes, nec sane Budaeus C. L. G. p. 727. fluviolum est & torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obstantia secum rapiunt: Aristoph. Equ. v. 524. mallet etiam in Phil. de Mon. p. 814 E. καθάπερ ὑπὸ χειμάρρου παρασυρῶσι pro περισυρῶσι. Arrian. Epict. IV, 9, ὅς ὑπὸ ρεύματος παρσύρησαν. Congruit haec potestas cum ψυχῆς υποκλυζομένης, vel, quod malim, ἐπικλ. HEMST.

ead. l. 8. Ἀνευρόνται ὁδοί) Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus sum ad Petron. & alibi hoc opere. BOURD.

ead. l. 10. Φῦλον) Horat. Carm. I Od. III, 29:

Post ignem aethera domo

Subduellum, Macies & nova Febrium

Terris incubuit Cohors. SOLAN.

ead. l. 12. ἱλῦ) *Limo semper impletus*: forte ὕλαις, ut infra in Prometheo. BROD. Angl. ἱλῶς quod ferri potest, ut & adscripta lectio. quid ἔρημος ὁ χῶρος, dico alibi. BOURD. Ex I. ed. P. & Angl. Codd. haec scriptura. διψῆς in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit, legat, per me licet, ὕλης, ut in Prom. c. 12, ἀγρίον τι χροῖμα καὶ ἀμορφον, ὕλαις ἅπαντα καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσιος. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις) Fuit, cum ex hoc loco publice notarem simul & probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam simpliciter pro abundare dici. Nunc iuvat alia quaedam in hanc rem addere. Noster in Scythia c. 9 urbem quampiam poëtae cuiusdam verbis appellat ἀνθεύσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, omnibus bonis abundantem. Ἀνθεύσαν quoque a Graeco scriptore Philadelpho appellatam fuisse Florentiam testatur Politianus Lib. I Epist. 2. Sic apud eundem Nostrium de Domo c. 9, Οὐρανὸς stellis variegatus elegantissime dicitur ἀνθῶν τῷ πυρὶ. Herodotus initio libri III, Ἀνθεύσης Ἀσίης ἀνδράσι. Item apud Eustathium ad Iliada ex veteri poëta, τοῖς δὲ τέθνης πόλεις, λαοὶ δ' ἀνθεύσιν ἐν αὐτῇ. Quin & apud Latinos florere pro abundare positum. Cato apud Sosip. Charisium: *Postquam Massiliam praeterimus, inde omnem classē ventus auster lenis fert, mare velis florere videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti sumus.* Livius XXI, cap. eodem: *Ita enim haec gentes, non pacis so-*

lum, sed etiam victoriae bonis florebut. Plane ut poëtae illi ἀνθεῦσα ἀγαθοῖς. Livius iterum XLI, c. 11: *Florere* (Persea) praeterea iuventute, quam stirpem longa pax ediderit: *florere* opibus regni; *florere* etiam aetate. Hic in primo & secundo loco quid *florere* aliud, quam *abundare*? IENS. Quid audio, διψης πιμπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico sit ferenda, nedum in Luciano; cui quī potuit in mentem venire, ut verbum laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum tam male collocaret? nam quod apud Aeschylum legitur in Agam. v. 668, ἀνθοῦν πέλαγος νεκροῖς, exponendum est, mortuorum cruore rubens mare, quod & Stanleium praeteriit; vel, si mavis, *spumans*, de qua vocis virtute Berglerum vide ad Alciph. I Ep. 1. neque me fugiunt illa Platon. Polit. p. 538 E. τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος τελευτῶντος ἐξανθεῖ τοῦ χρόνου. de LL. IV, p. 827 F. ὅπερ εὐδὺς παισὶ καὶ θνητοῖς &c. ἑμφορὸν ἐπανθεῖ & similia plura: verum ista huc non convenire, nihil est, ut apud peritos probem. Huius igitur criminis ut Lucianus absolvatur, refingendum puro αὐχμῶν cuius verbi opportunissimi sane fieri vix potest, quin Noster meminerit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χώρος, διψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίας. Διψης, inquam: nam quod ex ed. I. profertur ἰλύος, multum huic scripturae posthabeo. Agris arentibus & longo aestu squalidis διψα tribuitur & διψᾶν. Διψία κόνις, ξηρά. Hefych. quod a Sophocle sumtum in Antig. v. 252. ἀοίκητος καὶ διψίος γῆ, Clem. Alex. Strom. I, p. 317 C. ubi ἔρημος & ἐρημία praecessit: neque obscurum est, cur Λιβύης διψάδα γαίαν dixerit Opiian. Cyn. IV, 320. Eumenius, *Libyae arva sitientia: nam*, ut scribit Mela I, 4, pleraque eius inculta, & aut arenis sterilibus obducta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt: notum est illud Virgilii — ubi hiulca sibi findit canis aestifer arva: praetereo πολυδιψίον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, Horatii *siticulosam Apuliam*, Columellae, *aridum ac siticulosum solum*. Percommode Dionys. Perieg. v. 182 de Libya: Ἡ γὰρ διψήρῃ τε καὶ αὐχμῆεσσα τέτυκται pariter in Aristoph. Nub. v. 440 iuncta reperies διψῆν & αὐχμῆν. Lucian. Δ. πρὸς Ησ. § 7, ἥν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ καὶ διψήσασιν αἱ ἀρουραι &c. τῷ διψῇ αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squalet horretque: Chrysost. T. I, p. 500 B. τῆς δὲ

ψυχῆς ἡμελημένης, ῥυπώσης, αὐχμώσης, λιμῶ διαφθειρομένης &c. neque ex eo plura colligere iuvat. HEMST. CL. Hemsterh. αὐχμεῖ. ac propemodum persuadet, propter iunctum διψης vocabulum, quod αὐχμὸν comitem habere solet, & quia verba διψῆν & αὐχμεῖν alibi iungi, exemplis probat. Verum quando ait, *verbum ἀνθεῖν laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum male collocari*, adeoque ad malas res eius usum non videtur admissurus; ignoscat, si secus sensero. Fateor quidem, exempla ab Iensio prolata ad abundantiae significarum probandum, omnia de re laeta loqui, ideoque ad stabiliendum Luciani vulgatum non sufficere; sed alia sunt, unde satis patet, minime de rebus laetis id verbi semper adhiberi. Ita Medicis principibus Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα & ἐξανθίσματα esse pustulas in cute erumpentes, plus satis notum. Exemplorum copia est apud Foesium in Oecon. Hippocr. Ipsumque verbum ἀνθεῖν ad morbi summum gradum significandum, iidem, aequae ac ἀκμάζειν, est usitatissimum, ut: *σκεπτέον εἰ αὐτίκα ἀνθεῖ (ἢ νοῦσος)* Aphor. 30. L. 2. Epid. & saepe. Sic ἐξανθεύοντα εἰς τὴν χροὴν νοσηματα, morbi, qui in cutis superficiem erumpunt, idem in Coac. praenott. alibique frequenter. Quin & de asperitate (ne dicas semper etiam ad ruborem pustularum sanguineum in hisce respici) *τρηχύτης ἐπὶ νθεῖ ὠχρόλευκος*, asperitas eminebat, efflorescebat in lingua, cum pallore albicans, ex Lib. VII Epid. aliaque affert idem Foef. Sed quod Alciphr. p. 4 ἀφρὸς ἐξηνθήκει de mari tempestatibus agitato dixit, id non adeo plane de re laeta dictum est, quin idem L. III, p. 442, de pustulis ex plagis ortis adhibeat dicens: *τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπεσύρη τὸ δέρμα, καὶ φλυκταῖνας ἐπινωτίους ἐξήνθησε*. Aeschyl. S. C. Theb. v. 958, πολλοῖς ἐπανθήσαντες δόμοι πόνοισι, (quod allegat doctiss. Abresch in animadv. ad Aeschyl. p. 331, ubi & alia eiusd. poëtae habet, qui ut medici, non semel utitur πάθος & νόσος ἀνθεῖ, ac *μανίας ἄνθος* ex Sophocle etiam affert) addo Plutarch. Thes. p. 3 E. αὐθὶς ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, denuo propululabant scelera, quibus similia plura reperiuntur, unde translationem ad res etiam malas haud inusitatam, demonstrem, & quae ad vulgatum Luciani tuendum adhiberi queant. Et quia αὐχμεῖν nondum probatum video sic iunctum ablat. vel dativo, possem ad vulgatum Luciani procedere, dicendo, ἀνθεῖν ἐπιθυμῖαις non adeo repugnare analogiae, si exposueris, sterilem illum animi fundum, ut bonas fruges, i.

e. virtutes, non fert, ita vitii efflorescere, ceu ager sterilis horret spinis; & cum herbae malae aequae suos habeant & copiosos flores, ac bonae, nihil prohibere, quo minus & ἀνθεῖν in malam aequae ac bonam partem trahi queat. Sed nemini id obtrudo, indicasse satis habens, non deesse exemplā, ubi de rebus malis dicatur, aequae ac alia, quae licet de re laudabili frequentissime praedicentur, tamen interdum & de abhorrenda usurpari novimus, ut θεῖος de omni magno ac laudando, generaliter; sed & de morbis humana remedia respuentibus. Ita οὐράνιος Ἄτη de magna perniciē ex Aeschyl. Pers. affert modo laudatus Abresch. pag. 216. ad quae quis excipiat, hoc exponendum, *Pernicies coelitus demissa, immissa*, quod de morbo Epileptico irae Deorum tribuendo pari ratione dictum sit. Est. Interim verborum inde usus probatur in utramque valere partem, & forsan nihil in Luciani vulgato mutandum. nisi ille asperitatis ac propullulandi significatus in compositis tantum ἐπ — & ἐξανθεῖν, non vero in simplici ἀνθεῖν inesse, lucidius probari queat. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιστήσας ἑμαυτὸν) Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, & ἐπιστήσας ἑμαυτὸν positum sit pro ἐπιστάς, quemadmodum in principio Platonici Convivii, καὶ γὰρ ἐπιστάς περιέμεινα· & ἐπιστάντες σιωπῇ καὶ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες apud Plutarch. T. II, p. 548 B. sic τὴν πορείαν ἐπιστήσας Eunap. p. 117, v. 11. & ἐπιστῆσαι τὸν στόλον, τὴν φυγὴν. Plutarch. T. I, p. 527 A. 549 D. Aristot. Top. V, p. 353, v. 7, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τὸ σὺμπαν βλέψας, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸς αὐτὸν ἐπιστήσας· quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere Lucianum interpretes ceperunt; Micyllus intricatius, revocans me ipsum, & quasi verbis compellans: Benedictus, constitui &c. At ego, distinctione mutata ἐπιστήσας, ἑμαυτὸν λόγον ἀπ. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam.* Illam vim habet ἐπιστῆσαι per se: Euseb. P. E. I, καὶ τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπιστήσαντας· mox: ἰδοὺς ἂν ἐπιστήσας. Dion Chrys. p. 404 B. καὶ ἐπιστῆσαντες διατραπῶσιν· ubi ridiculum interpretis errorem recte castigavit Casaubonus. Ammonio restitue, ubi quid differant ἐννοεῖν & ἐννοεῖσθαι docet: Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἄφρων μὴ ἐπιστήσας· in edd. quas vidi, ἐπιστῆς. Apollon. περὶ K. I, c. 50, ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πρᾶγμα, dignα

res, quae animadvertatur: dixerat c. 48, ἄξια δ' ἐστὶν ἐπιστάσεως τὰ εἰρημένα. Plena locutionis forma ἐπιστήσας τὴν δῖανειαν, ut Theophr. Praef. Char. vel, quod apud Gale- num est in Protr. εἰ γὰρ ἐπιστήσας τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, si mentem rebus adhibeas. Plura dabunt Budaeus C. L. G. p. 478, Duport. ad Theophr. Ch. Eth. p. 221. Hanc potesta- tem M. G. Raphelius parum mihi commode visus est, ce- teroquin Graecae linguae peritissimus, adinbuisse ad expli- candum illud Pauli 2 ad Timoth. IV, 2, ἐπίστανθι quod, me quidem iudice, sine controversia valet, *instā atque in- cumbe*, ut solent ἐργοδιῶνται, qui nullum intermittunt tem- pus, quin institutum opus urgeant: diverſa significandi vir- tus in Aor. 2, quae multum ab Aor. 1 diffidet. Multo gra- vius errat Olear. ad Philostr. V. A. T. I, c. 34, n. 2. HEMST.

Pag. 42. l. 2. Τὰ τοῦ Ὁμ.) Homerus Od. Λ, 92: Τίπ' αὐτ', ὃ δύστηνε, λιπὼν φῶς ἠελίοιο ἥλυθε. BROD.

ead. l. 3. Τίπτε) Imitatio est Homeri Odyss. Λ. verba Ti- resiae ad Ulysiem. BOURD.

ibid. Αῦ) Hom. & Fl. αὐτ'. sed Lucianum mutasse cre- do. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερφήνου) Καὶ προσαγορεύ- σεῖς ὑπερφήνους. MARCIL.

ead. l. 10. Καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἑκ.) Allusit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, extra telorum iactum; quod est, in tuto citraque pe- riculum. Est autem apud Homerum II. Ξ, 130: Ἑκ βελέων, μὴ που τις ἐφ' ἑλκεῖ ἑλκος ἀρπται, Extra tela, uti ne quis vul- nus forsitan addat ad vulnus. — Hoc proverbio usus est Lu- cian. in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rursum in Votis: sed in Baccho alio huic contrario. COGN. Locus est Iliad. Λ. 163: Ἑκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπάγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Ἑκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ δ' αἱμάτος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. BOURD.

ead. l. 13. Οἰκουρεῖν) Philo Iud. de Abrah. p. 352 D. Ὁ δὲ ἀστείος ἐμπάλιν ἀπράγμονος ζηλωτὴς βίου ὑποχωρεῖ, καὶ μόνωσιν ἀγαπᾷ δις. συγκλεισάμενος οἶκοι τὰ πολλὰ κατα- μένει, μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίρων, ἢ διὰ τοὺς ἐπιφοι- τῶντας συνεχέστερον ἔξω πόλεως προσελθὼν ἐν μονογυρίῳ ποιεῖ- ται τὰς διατριβάς, ἥδιον συμβιωτὰς χρόμενος τοῖς ὑπαντος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰ μὲν σώματα διέλυ- σεν ὁ χρόνος δις. HEMST.

ead. l. 17. Προστιθέμενος) Absurdum scholium: recte in textu legitur προτιθέμ. SOLAN.

Pag. 43. l. 1. Μετέωρος ἐπισκοπῶ) Hinc dialogi de Charonte, sive Contempl. titulus & occasio. BOURD.

ead. l. 5. Ὑπολάβης) Rectius legatur ὑπολάβοις. SOLAN.

ead. l. 8. Θεάμασι) Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpabant ὑπομινέσκοντες αὐτὸν τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς, θεάματα τε καὶ ἀκούσματα τερπνὰ διηγούμενοι &c. ut tradit Herodian. I, 6. HEMST.

ead. l. 11. Μὴ δὲδ. τὸ χ.) Homerus Od. M. BROD.

ead. l. 12. Τὰ ὅτα κηρῶ φραζάμενον) Sic in Croniis sive Saturnal. Iulianus Imp. Liban. Omnes ex Odyss. M. BOURD.

ead. l. 16. Ὑπερήφανον) Ex G. C. ad § 26 postquam enotavit Solanus: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον) Ὑπερήφανον θαυμασίας ἐνταῦθα κεῖται, hanc insuper annotationem adiecit: *Corruptis usus est Scholiasta Codd. in nostris enim non comperit; nisi forte respiciat c. 19, ubi ea vox occurrit.* Obsecutus sum recte monenti; sed praeterea iuncte lego: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον ὑπερήφανον δ. ἐ. κ. ut hoc totum sit Scholiastae, dicentis, quam accommodatissima vox ὑπερήφανον egregie hic posita est. Existat quidem § 14 ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον, & § 26 τῆς διανοίας τὸ ἡρμοσμένον sed ad ea loca quid faciat hoc scholion, nemo ne suspicione quidem assequatur. HEMST.

Pag. 44. l. 1. Ἐξ οἰκέτου δεσπότην) Hanc crebro repetit comparisonem. vide quae diximus ad illud Petron. *Grex agit in scena.* BOURD.

ead. l. 6. Τῆς τύχης) Dei. sic saepissime Lucianus τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος usurpat, ut monui multis exemplis ad lib. 1 Heliod. BOURD.

ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων) Sic res humanae τῇ τύχῃ λογιστέα, τῆς τύχης παίγνιον. Legend. Marcil. ad Horat. Aur. Victor in Ael. Pert. BOURD.

ead. l. 7. Ὁμολογούσης) Non video, quo pacto satis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον, cum hoc ad ipsos potius homines pertineat, qui rerum suarum incertam conditionem quotidianis experimentis discunt, ac fateri coguntur: quamobrem, nisi quid maioris vitii subsit, legerim, ὁμολογούσας, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαρτυρουμένης, hoc sensu: illud enimvero mirandum est maxime, & gravissimum, quod, licet testatissimum sit fortunam res humanas habere ludum, (nam perperam interpp. *licet fortuna ipsa testetur*, quasi scriptum foret μαρτυρούσης) ipsique fateantur, nihil istorum esse firmum, tamen,

cum ista quotidie videant, divitiis inhient &c. Παιζειν iocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare. Heliød. V, p. 209, ἐπαιζε δὲ ἄρα τι τὸν Κνήμωνα δαιμόνιον, ὃ καὶ τὰ ἄλλα χλευῖν ὡς ἐπίπαν τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν πεποιήται. Suidas in Ζήνων ὁ βασιλεὺς. HEMST.

ead. l. 10. Ἐν τοῖς) L. ἐπί. Dixi ad § 7. IDEM.

ead. l. 12. Οἱ) Ex ed. I. est; reliquae non agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες) Καὶ τοὺς δακτυλίους πρ. δακτυλίους, ut ante καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες. MARCIL. Probo Marcilii δακτυλίους: quod neque interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis ostentandis ineptia. Quintilian. I. O. XI, 3, p. 1031, dum oratorem suum informat, cavere necesse habuit, *Manus non impleatur annulis, praecipue medios articulos non transeuntibus*: ne scilicet nihil invalescenti consuetudini concederet. Hanc stultitiam Seneca severe reprehendit, Martialis saepius irridet: neque in Christianis vanissimam luxuriam antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex Clementis Paedagogo, & Chrysostomo, qui locis pluribus in annulorum pretia & multitudinem acriter invehitur, satis constat. Vid. Kirchmann. de Ann. c. XVII, & H. Valesium ad Amm. Marcellin. XXVIII, 4, p. 578; ubi pro eo, quod in Codd. est scriptum, *digitis & metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & oneratis*: idque confirmare licet e Luciani Gall. § 12, δακτυλίους βαρεῖς &c. HEMST.

ead. l. 15. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) De hac divitis fastuosi nota Aristophan. Plut. Ipse Lucianus alibi. BOURD.

ibid. Ἀλλοτρίᾳ φωνῇ) Nomenclatoris voce. BROD. Per nomenclatorem, qui eam in rem sequebatur, & nomina civium norat. Vid. Laur. Pignorium de Serv. p. 282. CLER.

Pag. 45. l. 2. Ὡς Πέρσαι νόμος) Quia longe prostrati regem venerantur. BROD. Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Persica locus dicendi ad lib. 7 Heliød. BOURD. Zenob. C. V. n. 25: Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι· καὶ οἱ μὲν ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῶν παρειῶν τῶν μειζόνων μόνον τυγχάνουσι· scio, quam explicationem recipiat τυγχάνειν τῶν παρειῶν, admitti ad genas osculandas; praefendum tamen videtur διγγάνουσι· quod visum an Schottus insuper habuerit monere, non dixero: vertit sane, *genam modo contingunt*: utitur autem hoc Luciani loco, ut iam ante B. Briff.

Lucian. Vol. I.

R

son. de R. P. I, p. 11. Potestatem istius locutionis *προσκυνεῖσθαι περιμένοντες* satis recte declaravit Ier. Hoelzlin. ad Apoll. Rhod. III, 434, reprehensa Benedicti versione, *adorari se patiuntur*: nam Micyllus melius ad eius mentem, *adorari etiam cupiunt*. HEMST.

ead. l. 5. Τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιάν) Idem Dial. Mortuor. & in Pseudom. patet apud Martial. BOURD. Huius moris exempla vide apud Plutarch. in Bruto. Steph. ed. 181, 3 C. καὶ στέρνα καὶ κεφαλὴν κατεφίλου, *pectus & caput deosculabantur*. & apud Nostrum iterum Men. c. 12. SOLAN. Appositissimus est Ammiani locus XXVIII, 4, p. 574: *Ex his quidam, cum salutari pectoribus oppositis coeperunt, osculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes*. Manum soli olim servi osculabantur: ut arrogantes ac superbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum est crimen: quomobrem τὴν χεῖρα καταφιῆσαι καὶ δωπεῦσαι δι' ἐπαινοῦ, ut sapiente & forti viro indignum aspernatur Epictetus apud Arrian. III, c. 24. Hunc factum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleste tulerunt: ideo Plin. in Pan. Traiani laudibus illud non infimum annumerat, quod Senatum osculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus similes promerent. Similiter plane Lucianus eos divites, qui praebitam osculo manum imputabant, describit. Vid. Ramiref. de Prado & Des. Heraldum, quem hic Luciani locus non praeteriit, ad Martial. II, 21, sed imprimis Lipsii Elec. II, 6. HEMST.

ead. l. 6. Περίβλεπτον) Τὸν προσελθόντα δηλονότι εἶναι videretur deesse. BROD.

ibid. Τοῖς μὴδὲ τ. τ.) Quibus manum osculari non licet. BROD.

ead. l. 9. Ὅτι μὴδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται) Cum Micyllus vertisset, *quod neque ore nos approbant aut compellant*, Benedictus duo posteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellare nihil ad προσίενσαι. Verte, *quod ad ora salutanda vel osculanda non admittant nos*. Nota illorum oris obsoenitas. GRON.

ibid. Τοῖς στόμασιν) Ore, id est, osculo. BROD. Paucos enim osculo excipiebant, eosque iunimae demum dignitatis viros. V. Capitol. in M. Aurel. III, & Sueton. Ner. c. 87.

Quod autem sibi gratulatur Nigrinus negatum osculum, eo spurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. ἡ πορφ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 11. Νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι) Sic in μελέτῃ de Merced. conduct. & in Gallo. BOURD. Molestias marutinarum salutationum describit, & quam vilium essent animorum multis docet Seneca de Brev. Vit. c. XIV, qui cum Luciano conferri poterit. CLER. Salutationes & officia Romae fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet If. Casaub. ad Sueton. Aug. c. 53. Confer, quae plura Noster habet de Merc. cond. prorsus his similia. HEMST.

ead. l. 12. Πρὸς τῶν οἰκετῶν) Quanta fuerit vilium ceneratorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime constat, quod gravissimi viri temperare sibi non potuerint, quin de ista indignitate acriter conquererentur. Senecae loca dabit Herald. ad Martial. I, 71. Columella, vir avitae libertatis memor, Praef. lib. I, p. 5: *An putem fortunatius, a catenato repulsum ianitore saepe nocte sera foribus ingratias adiacere, miserrimoque famulatu &c.* Tacit. Ann. IV, 74: *Iuxta gratiam aut fastus ianitorum perpetiebantur.* Hi igitur Luciani οἰκεταί, ianitores sunt, ostiarii, θυρωροί, ut ipse vocat περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. Ciceroni ducitur laudi, quod domus eius aperta ianitorem non haberet: ἡ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχε. Plutarchus. HEMST.

ead. l. 13. Κύνες καὶ κόλακες) Eleganter hoc apud Demosth. ἐν τῷ περὶ στεφάν. ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, ἃ τά τε ὀνομάζοντο ἡνίκα ἐδαμοδόκουν, νῦν κόλακες καὶ θεοὶ ἔχθροί καὶ τ' ἄλλα & προσήκει πάντα, ἀκούουσι. BOURD.

ibid. Ἀκούειν) Ut loco Demosthenis proxime citato. Sic ἀκούσης apud Theocrit. in Charit. & κλύειν apud Aeschyl. in Prometh. sic apud Latinos *audire*. Horat. Sat. 7, lib. 2, *audis*. Hunc Luciani locum profert Casaub. ubi de officiis salutantium apud Suet. BOURD.

ead. l. 15. Τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον) Idem de Merced. conduct. & in Gallo & saepe alibi. De his incommodis sportulae causa perceptis interpretes Martial. & Iuvenal. BOURD. Sportulam intellige clientibus & salutantibus exhiberi solitam. SOLAN. Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur. Iul. Firmicus VIII, p. 216, *per omnium limina matutinis semper salutationibus discurrent.* Manilium ex-

preffit V, 64: *Inflar erit populi, totaque habitabit in urbe Limi-
na pervolitans, unumque per omnia verbum Mane salutandi por-
tans communis amicus.* luculentissime Iuvenalis Sat. V, Stat.
IV Silv. IX, 48. Vid. Def. Heraldum ad Martial. VII, Ep.
38, qui hunc ipsum Luciani locum adscripsit totum. Neque
philosophi aliarumque artium professores, οἱ τὸ δοκεῖν μάλ-
λον ἢ εἶναι σπουδάζοντες, in ditiorum aedes ac gratiam irre-
pere detrectabant hac via, quam sane muniverat Simoni-
des: rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis
divitem fieri an sapientem, divitem respondit: τοὺς γὰρ σο-
φοὺς ὄραν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις διατρίβοντας, teste
Aristot. Rhetor. II, p. 89. Eo respexit Plato de Rep. VI, p.
675 A. Alia Galeno mens, qui saepius in has verae doctri-
nae maculas invehitur: περὶ τοῦ Προγινώσκειν. Ἡσκηται δὲ,
ἐξ ὧν ἂν τις εὐδοκιμήσειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι καὶ
πράξαι πρὸς ἡδονὴν, κολακεύεσθαι, δωπευτικῶς προσαγορεύειν
ἐκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς
πόλεσι, συμπρόερχεσθαι, παραπέμπειν προερχομένους οἰκί-
αδε, δορυφορεῖν ἐν τοῖς δειπνοῖς, βωμολοχεύεσθαι &c. Aper-
tius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I, ubi, Amici, inquit, me iden-
tidem obiurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes,
nisi ab isto quaerendae veritatis intento studio paululum de-
flectam, προσαγορεύοιμι δὲ περιερχόμενος ἔωθεν, εἰς ἐσπέραν
τε συνδειπνοῖμι τοῖς δυναμένοις· lege cetera, in quibus τοὺς
ἐπὶ τῆς Ῥώμης πλουσίους nominatim memorat: aliam vero,
qua ad laudem eniterentur, veteres Ἀσκληπιάδας· instituisse
viam: ἀλλ' οὐδεὶς τούτων οὔτε ἔωθεν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων
ἐφοῖτα θύρας προσαγορεύσων αὐτοὺς, οὔτ' εἰς ἐσπέραν δειπνη-
σόμενος. At in istis coenis homines famelici sapientiam sola
specie ac nomine mentiti cibis & vino se distendebant, quod
Lucianus false ridet, Galenus in fine libri serio indignatur:
Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐστὶν ἀλήθειαν ζητεῖν ἔωθεν μὲν
ἐν ἀσπασμοῖς διατρίβουσιν, οὓς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμούς,
εἰς ἐσπέραν δὲ ἐμπιπλαμένοις καὶ μεθυσκομένοις. Ergo mini-
me mirum, eos, quod Noster affirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφ-
ορμὰς περιόδων· Galenus certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. salu-
brem vitae modum sese praefscribere illis dumtaxat testatur,
ὅσοι βίον ἡσυχίον εἴλοντο μῆτε πρὸ ἡμέρας ἀνάγκην ἔχοντες
ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπιέναι θύρας, μῆτε λουόμενοις
τισὶ παρестάναι, μῆτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένους αὐτοὺς παρα-
πέμπειν, εἴτα μετὰ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς
τὸ δειπνῶν ἐπείγεσθαι. nam hoc qui Romae saxum volve-

rent, ut firma sanitate frui possint, nullam esse spem. Porro vocati tesseras accipiebant, ne a ianitoribus repellerentur. Liban. Decl. VII, p. 317 B. ὡς ἐδεξάμην τὸ σύνθημα· quod si quis invitatus excusasset, vel non adfuisset, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320 B. Οἶδα πηλικά τοῖς καλοῦσιν ἔργα προσιζάνουσι, ἐπεὶ δὲ τῶν κεκλημένων τις ἐκλίπη τὴν συνοδὸν· οἶδα πηλικά βρενθύεσθαι συνηθὲς αὐτοῖς, καὶ ἀνάγκην καὶ συμφορὰν οἱ κεκλημένοι προβάλλονται· idem constat ex Amm. Marcellino XXVIII, pag. 577, ubi Valefium Libanii locus non fugit. HEMST.

ead. l. 16. Πῶσα) Ὅσῳ sequentes lineae crebro repetuntur in Luciano. BOURD.

Pag. 46. l. 1. Ἀποαλύσαντες) Ἀποαλήσαντες. MARCIL.

ead. l. 6. Ἱατροῖς παρέχουσιν ἀφ. περιόδων) Hinc ἱατροὶ δῖσσι περιουθεταί, ut patet in excerptis Glossar. cap. de Medic. Recteque apud Hesychium interpretatur περίοδος, ἡ παρὰ τοῖς ἱατροῖς. Nam voluit Hippocrates τοὺς τὰς πόλιν φοιτοῦντας μὴ λόγῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἱπτροὺς νομίζεσθαι. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι) Cogitatione se refert ad Thesmopolidem, qui iam moriturus Eucratis conviva venerat, ut patet in Gallo. IDEM.

ead. l. 9. Ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας) Ἐξωλεστέρους τοῦ τοὺς κόλακας. MARCIL.

ibid. Ὑπεύληφα) Censeo. BROD.

ead. l. 10. Ἐκείνους) Placet ἐκείνης. IDEM.

ead. l. 15. Κοινῷ δ.) Communi decreto ac consensu. IDEM.

Pag. 47. l. 2. Ἀθέατον) Euripid. Med. 542: Εἴη δ' ἔμους γε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις, μήτ' Ὀρφῆος κάλλιον ὑμῆσαι μέλος, εἰ μὴ πῖσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι. SOLAN.

ead. l. 5. Διὰ τὸ πλουτεῖν) Flor. ceteraque omnes edd. διὰ τοῦ πλουτεῖν· manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum, καὶ οὕτω δὲ, non δέ. HEMST.

ead. l. 6. Εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι) Εἶναι περικαλλοῦς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. MARCIL.

ead. l. 8. Εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι) Cicer. in Parad. eod. sensu ipse Gallo. BOURD.

ibid. Ταύτη τοι) Aliqua huiusmodi ratione. BROD.

ead. l. 9. Ἀπειωνίζεῖν) Vile reddere: vox satis infrequens. BOURD. Εὐωνος parvo pretio parabilis, adeoque vilis. Usu rariore Aristoteles initio lib. II Οἶκον. de nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, πᾶν, καὶ τότε τίμιον ἢ εὐωνος ποιητόν.

Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur. Polyb. IV, 35, p. 423, cum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praefinitus, historiam retulisset, addit: οὕτως εὖωνα πανταχῇ τὰ καλὰ γέγονε. Isidor. Pelus. IV, 181, μὴ ὡς εὖωνόν τινα καὶ εὐπόριστον ῥίπτετε τὸν λόγον explicat Christi dictum, μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί. Macar. de Libert. Ment. § 33, οὕτως εὖωνον ὄντως καὶ ῥᾶδιον εἶναι, ὥς πόνων ἐκτὸς καὶ καμάτων κατορθοῦσθαι τῷ βουλομένῳ. Gregorius eleganter Stel. I, p. 8, eos Christianos, qui a Iuliano illecti salutem vili hucro donaverant, vocat ἐκ περιουσίας πονηροὺς τε καὶ εὐώνους. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit Pollux V, 163, εὐωνότερος τῶν ἀποκεκηρυγμένων, & μοx ἐπευωνισμένος. Hinc ductum ἐπευωνίζειν dispari quidem paululum, & ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικὸς ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τῇ ἀγορᾷ apud Plutarch. in Gracch. pag. 837 A. arque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπευωνίζονται Dion Cass. ἐπὶ δὲ τῷ πλήθει τῶν δεδημοσιωμένων πολὺ πάντα ἐπευωνίστο. in Polluce I, 51, ἐπευωνισμένων τῶν πυρῶν, cui iunctum est, τῆς τιμῆς τοῦ σίτου καταβεβηκυίας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut Arnobius ait II, p. 71, ἐπευωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud Poll. III, 125, ἐπευωνίζων, ἄξια πιπράσκειν. Philoni Iud. p. 870 D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπευωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774 E. ἀνδράποδάς πρὸς τὰς τῶν σωμάτων εὐεξίας καὶ εὐμορφίας, ἣ τούναντίον προσεπευωνίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt. Dion Cass. p. 335 C. τῶν δὲ δὴ λογικωτέρων τοὺς μὲν τοῖς κτήμασι τοῖς τῶν ἀπολλυμένων ἐδελέαζον (triumviri) τὰ μὲν ἐπευωνίζοντες, τὰ δὲ καὶ προῖκα σφίσι χαρίζομενοι. recte Basil. Hom. II in Ps. XIV, p. 160 A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis; quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί οὖν ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλος αὐτὰ προκομίσει καὶ ἀποκηρύξει τὰ σὰ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπευωνίζων αὐτὰ διαθήσεται: similiter de foeneratore Plutarch. T. II, p. 828 E. δανείστην, καὶ πωλῆς, ἐπευωνίζοντα. Xylan-

drum non probo: si quid vendis, pretium diminuit. Graviter autem Demosth. adv. Aristocr. p. 758 turpem perditissimorum rhetorum avaritiam inculcat, οἱ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεποιήνται τῆς αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεάς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδὴν φαῦλα ἀποκρύπτοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες, καὶ πολλοῖς ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων (ut sententiae consularur scribendum censeo, ἀντὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες πᾶν ὃ, τι ἀνβούλωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienses bene de rep. meritos ornabant, tantum evilerant, ut quibusvis nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est Philo lud. de Gigant. p. 289 D. Πῶς γὰρ οὐκ ἐναργὴ καὶ πρόδηλα τὰ ὀνειδῆ τῶν λεγόντων μὲν εἶναι σοφῶν, πωλούντων δὲ τὴν σοφίαν καὶ ἐπευωνίζοντων, ὥσπερ φασι τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ ὄνια προκρύπτοντας, τότε μὲν μικροῦ λήμματος &c. In promptu mihi longe plura sunt huius verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quamquam ἐπευωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in Luciano legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, Stephanus protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευωνίζειν τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae iam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemptu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. HEMST.

ibid. Ἐπιτειχίσαντα) Hanc vocem interpretatur Ulpian: Demosthenis Schol. ad Phil. 1. dixi ad illud Petronii, *pariete interiecto*. BOURD. Lege ἐ—ς, quo facto limpidior sententia evadet. SOLAN. Ἐπιτειχίζειν & ἐπιτείχισμα, nisi quod ex compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque *τειχίζειν* & *τείχισμα*: ut quando philosophiam Alcidas vocavit ἐπιτείχισμα τῶν νόμων, teste Aristotele Rher. III, p. 124; poeticeam Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 298, ἐπιτείχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτείχισμα τοῖς ἀνθρώποις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus est usitatus,

munimentum ad coercendos animi affectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt: frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν, & notum e Thucydide VI, 93, VII, 18. vide Lucian. Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit Synes. Ep. 79, p. 225 D. imperitissime quidem a Petavio versam, sed Scholiastae veteris ope melius in Notis explicatam. Strab. V, p. 328 A. Arrian. An. Ἀλ. IV, c. 27, & alibi saepius in utroque. Hinc ἐπιτειχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem exstructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursionibus depopuleris: quam virtutem satis explanarunt Schol. Thucyd. ad I, 122, ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ, & 142. Harpocr. & Suid. in v. Ulpian. ad Demosth. Phil. I, p. 48 B. ubi legendum censeo ἐπιτειχίσματα τῇ αὐτοῦ χώρᾳ, & Access. e Lutec. Cod. p. 1161, 1167. locus, quem proferunt e Demosthenis Orat. pro Ctesiphonte, exstat p. 486 F. Philippus Euboea expulsus ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐζήτει (quomodo Philoni p. 1114 C. ἐπιτειχισμὸς δὲ κατὰ τῆς ψυχῆς βαρὺς οὗτός ἐστι) & p. 483 F. ὁ τὴν Εὐβοίαν &c. κατασκευάζων ἐπιτειχισμὰ ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν. Dionys. Halic. A. R. I, p. 16, προύριον καὶ ἐπιτειχισμὰ κατὰ τῶν Ὀμβρικών· quam structurae formam hic quidem saepissime sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui tam salebrosus Kustero fuit visus, ut versionem omiserit, emendare apud Suid. in Κατακωχή· Ἐπιτειχισμὰ ἢ πρὸς κατακωχὴν τῆς χώρας, non τῆς ὥρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis est fons: Demosth. Phil. IV, p. 97 B. τυραννίδα ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπιτειχισεν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ· placuit inprimis Philoni lud. de Pr. & Poen. p. 919 D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτετειχικὸς τῷ λογικῷ. p. 921 A. 1049 C. & variata structura, ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814 C. 945 E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione saepenumero est peccatum. Sext. Empir. V, § 2, ἐπιτετειχίζοντες τῷ βίῳ, μεγάλην δ' ἡμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν· sensum evertit interpretes, & in nobis magnam struentes superstitionem. His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter personis adiungi solet. Apud Philostr. in Her. p. 710, Ulysses a Palamede superatus ἐπατειχίζειν αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔσχεν ἐπιτειχίσαι τῇ συναμοσίᾳ βαρὺν καὶ δύσμαχον πολέμιον· Plutarch. in Brut. imitatur Isidor. Pelus. II Ep.

146. Ioh. Chrysoſt. ed. Par. T. VII, p. 423 D. τὰς πορνευο-
 μένας γυναῖκας ταῖς σωφρονοῦσαις ἐπιτευχίσωσιν· & p. 500
 D. quae utraque peſſime vertuntur: paulo quidem aptius
 T. I, p. 241 B. δεῖ τῇ τῶν οἰκετῶν κακουργίᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς
 ἐπιτευχίσεσθαι τῆς παρθένου, ſed ita tamen, ut vim locutio-
 nis minime perſpectam fuiſſe pateat: verum in Antiftite di-
 fertiſſimo ſaepius ad hoc verbum offenderunt. A. Dounaei
 nota ed. Eton. T. VIII, p. 237, & correptione prava & er-
 rore non uno laborat; cuius generis plura cumulare non
 lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in Lu-
 ciano formulae venuſtae poteſtatem abunde conſtate arbi-
 tror. Nonnulla dedit Budaeus C. L. G. p. 559. HEMST.

ead. l. 11. ἰδιώτας) Ed. I. ἀγραμμάτους, quod minime
 ſpernendum, quamvis glosſema ſapiat. SOLAN.

ead. l. 13. τῶν φιλοſοφεῖν προση.) Omiſſum τινὰς, quod
 Atticis & Platoni frequens. Diogen. L. II, 133, Luc. A. A.
 XXI, 16. vide Iſ. Caſaubon. ad A. A. VI, 7, quamquam
 is locus, meo iudicio, non indiget hoc ſubſidio. Cum ho-
 rum autem hominum, qui titulo tenus erant philoſophi,
 deſcriptione compara Dion. Chryſoſt. Or. LXXVIII, pag.
 660: καὶ τοι τί ποτε βούλονται τῶν μακαρίων τινὲς θρα-
 πεύεσθαι πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθέρων εἶναι φαſκόντων, καὶ τοὺς
 καλουμένους φιλοſόφους ἐπὶ δύραις αὐτῶν ὀρᾶσθαι ταπεινοὺς·
 multi beatorum igitur honori ſibi duxerunt, ſi philoſophos
 in comitatu haberent aſſectatores; mox: ὅταν ἴδῃ τις τῶν
 φιλοſόφων τινὰ καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς καὶ πρόθυρα ſαί-
 νοντα καὶ ταπεινόν. Ariſtid. Plat. III, p. 511, 512: τοὺς δὲ
 τῶν πλουſίων ἐφοποιούς καὶ ſιτοποιούς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις
 τάξεσι πόρρωθεν εὐθὺς ἀſπάζονται πρὶν εὖ καὶ καλῶς ὀφθῆναι,
 ὥς περ τοῦτου χάριν ἐξ εὐνῆς ἀναſτάντες· καὶ τοῖς προθύροις
 κυλινδοῦνται πλείω τοῖς θυραῖς συνόντες ἢ τοῖς δεſπόταις·
 denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαι-
 ſτίνῃ δυſσεβέſι παραπλήſιοι τοὺς τρόπους· quibus Chriſtia-
 nos designari minime dubito. Haec belle conveniunt ad Lu-
 ciani τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον· vo-
 catores ſignificat aut nomenclatores, de quibus egregie Valeſ.
 ad Amm. Marcellin. XIV, c. 6, p. 28. HEMST.

Pag. 48. l. 2. τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ) Eorum aliquem, qui ma-
 giſtratum gerunt. BROD.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ σχήματος) *E pallio*, quod philoſo-
 phiae profectorem ſectatoremque decet. BROD. Pallium in-
 telligit, quod philoſophi ne Romae quidem deponebant, ut

inter togatos insigniores essent. V. *μισθ.* cap. 24. SOLAN.

ibid. Καὶ ὁ μάλιστα) Verba non satis cohaerent, nisi responas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum fede, ὁ καὶ μάλιστα ἀγ. ut § 31. HEMST.

ead. l. 5. Τὴν σκευὴν) *Philosophi pallium.* BROD.

ibid. Μεταλαμβάνωσι) Μεταλαμβάνουσι. MARCIL. Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνωσι, ex Scholiastae & Coll. auctoritate restituimus, uti ante me volebant Marcilius & Vorstius. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ δράματος) Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. BROD.

ead. l. 7. Τίτι) Repetendum est τίτι, vel, si quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τίνα, secus atque interpretes fecerunt: cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac parafitis committuntur, comparabimus? HEMST.

ead. l. 8. Οὐκ ἐμφοροῦνται) Repetit hanc philosophorum ἀπειροκαλίαν Vitar. auct. Pisc. Lapith. & passim. BOURD.

ead. l. 10. Πλείω δ' ἀποφέρειν) Quae enim supererant e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. BROD. Hunc morem & alibi tangit Noster. Vid. Τιμ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 13. Τῶν ἐπὶ μισθῷ) De quibus tractatum edidit, qui de Mercede conductis. BOURD.

ead. l. 14. Τὴν ἀρετὴν ὄνιον) In hos aretalogos plenae satyricorum paginae, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri. BOURD.

ibid. Ἐξ ἀγορᾶς) Iunge hoc ordine, προτ. τὴν ἀρ. ὦν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: πρὸς Ἀπαιδ. § 4, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι. & Ἀναβ. § 4, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφούς ἀνδρας· sic ἀρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior & in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Atheniis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad Alciphronem Berglerus p. 83, scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἐμποληθέντα κρεάδια Aelian. de Anim. II, 47. Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς· hoc enim non minus usitatum. Liban. Decl. XI, p. 381 A. καὶ εἰ τε πολὺ χαρίεν ἦν τῶν ἐδωδύμων ἐπ' ἀγορᾶς. nam paulo ante alio sensu, οὐ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἦμην, non unus eram forensium tabularum. Philostr. de V. S. II, p. 603, τῆς οἰκίας διακηρυτομένης ἐπ' ἀγορᾶς· prorsus ad Lucianum Philo Iud. de V. M. p. 685 A. οὐχ ὥστε μεθοδεύουσι οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὡς ἄλλο τι τῶν ὀνίων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ

λογους confer p. 289 D. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεία Nigrinus, a Platone sumtum, apud quem saepe Socrates καπήλων & καπηλεύοντων nomine Sophistas infamat: vide L. Bos in Ep. II ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damascenus οὐκ ἔστιν ὅτι τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο οὐδὲ ἐκαπήλευσεν, ut testatur ipse in Exc. Vales. p. 417. Κάπηλον etiam, quamquam ratione paulum diversa, Lysias apud Athen. XIII, p. 612 D. Aeschinem appellat Socraticum: αἱ ὑπόλοιποι τῶν ἐράνων φοραὶ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ στήλιν διασβεῖρονται ut περὶ ἔρμα περιβραγῆται apud Dion. Cass. LII, p. 475 A. aliud agebat vir summus, cum sententiam exponeret, *universa illa pecunia, quanta quanta est, apud proximum cauponem perit*: κάπηλος iste, & illa στήλη impactam navim diffringens ipse est Aeschines, quod alio loco clarius ostendam. Proferunt autem, & pluribus illustrant hunc scriptoris nostri locum P. Faber ad Tit. I de Iust. & Iur. p. 154, D. Herald. de Rer. Iud. Auc. II, c. 12, § 12. HEMST.

ibid. Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεία) Primam vocem Benedictus reddidit *tabernas*, Micyllus *ergastula*. Ludov. Cresfollius libro v theat. rhet. c. 3, amplius & propius *meritorias officinas*. Nam talem aliquam supponere debemus, ut p. 153. GRON.

Pag. 49. l. 3. Ἀμέλει καὶ πράττων &c.) Redit ad Nigrinum, quem ut veri philosophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, sic & hic doctrinam eius & vitam commendat. COGN.

ead. l. 6. Δέων) Edd. omnes praeter l. δέων mendose. In L. etiam recte δέων. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ πόρρω τῆς π.) Suburbana praedia maximi erant pretii & usus, quod fessis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo Lucianus, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, sed suburbanum. CLER.

ead. l. 9. Οὐδ' ἐπιβῆν) Legendum ἐπιβῆναι & διειληφώς. BROD.

ead. l. 10. Τὴν ἀρχὴν) Scopulus interpretum, quem, qui monuerant ipsi, saepius vitare non potuerunt. Vid. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 14, n. 4, L. Bos Obs. Crit. p. 59, inprimis accuratissimum Sylburgium Praef. Pausan. p. 928. HEMST.

ibid. Αὐτοῦ εἶναι) Sic apud Euripid. Phoen. 557: — Οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτινται βροτοί, τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα. Grot. Flor. 381: *Non possidemus propria mortales bona. Sed ius Deorum nostra dispensatio est.* Horat. Lib. II Sat. 2: *Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli Dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum Nunc mihi, nunc alii.* VORST. Unde & II Carm. Od. XIV, 24, eleganter admodum *brevem Dominum* vocat. SOLAN.

ead. l. 11. Τούτων μὲν φ. οὐδενός &c.) Aut similia prorsus cogitarunt, aut ex eodem fonte hauserunt Horatius & Lucianus. Ita claudit Venufinus vates Sat. 2 libri II, ut nihil possit similis Lucianeis dici:

*Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam statuit. Nos expulit ille;
Illum aut nequities, aut vafri inscitia iuris,
Postremo expellet certe vivacior heres.*

*Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli
Dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum
Nunc mihi, nunc alii: quocirca vivite fortes,
Fortiaque adversis opponite pectora rebus.* CLER.

in Schol. col. 1. l. 6. Τρούσης) Leg. ὑπαρχούσης. SOLAN. Retineo: sic solent, praesertim recentiores. vid. Eunap. p. 34, v. 9; p. 82, v. 12. Herodotum imitantur: βίος τε ἀρκίων ὑπὸν I, c. 31. Pro τῆς πατρ. male C. V. τὰ τῆς ante κτήσεως abiciendum. HEMST.

ibid. l. 8. Ἄλλο) Leg. ἄλλως. SOLAN. Proxime C. V. ἄλλω, HEMST.

ibid. l. 9. Ὡσπερ οὐ) Leg. ὥσπερ. HEMST.

ibid. l. 10. Περισσῆς) In ed. A. inserta hic erant verba textus: περισσῆς. [καὶ τὸ ἡμέρον τοῦ τρόπου] Insulse; unum enim est scholium. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀγρὸς) Reposui pro ἀργὸς, & modo τοῦ ἀγροῦ pro ἀργῷ. Vitium pluribus adhuc locis insidens. In Servio ad Ecl. IV, 34, correxit G. Voss. ad Valer. Fl. I, 310. HEMST.

ibid. l. 4. Ἀδίκως) Leg. ἀδεκάστως. SOLAN. Praeclaram emendationem adiuvat C. V. HEMST.

ibid. l. 7. Λουκιανοῦ) Est inter Epigrammata Luciani inscriptum *εἰς τυχάν* unde mendosissime hic descriptum emendavimus: sed & debuit post πόντ' addi καὶ τὰ ἐξῆς, & cetera, cum desit finis hexametri versus & totus pentameter. CLER.

ibid. l. 9. Ἀγρὸς) In C. V. erat ἄκος & γεύμην. recte vero πάλιν. HEMST.

Pag. 50. l. 1. Νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ) Sic in Timone, five Misanthr. μετοικισθῆναι δὲ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, five Contempl. τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. haec apud Lucianum passim. Lucianus five is five alius poëta:

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμεν πότε, νῦν δὲ Μενίππου,

Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.

Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με πὸτ' ὤετο, καὶ πάλιν οὗτος

Οἶεται, εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενός, ἀλλὰ τύχης. BOURD.

ibid. τὴν χρῆσιν &c.) Nostra sunt usu, non mancipio, ut loquebantur Iurisperiti. Vitaque mancipio nulli datur, omnibus usu. CLER.

ead. l. 2. Ὀλιγοχρόνιοι δεσπότες) Ea passim in Luciano, sed praecipue in Charont. five Ἐπισκοπ. BOURD.

ead. l. 4. Παραλαβὼν ἄλλος) Cicer. ad Attic. XII Ep. 19: In omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri possunt in infinita posteritate. HEMST.

ead. l. 5. Παρέχει) Nigrinus, ut ex orationis ferie manifestum est: lapsi sunt interpretes, dum coniungunt, ἐκεῖνα παρέχει. HEMST.

ead. l. 10. Μὴθ' ὑπερτίθεται) Restituo ὑπερτίθεσθαι ac προθεσμίαις. BROD.

ead. l. 14. Ἀμέλλητον εἶναι) Dignum philosopho praeceptum, quod & Persius tractavit V, 66. ubi a Casaubono Luciani locus hicce est adductus, nec non a Gatakero ad Marc. Antonin. II, § 4. Epictet. Ench. c. 75, ἀν' αἰεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεων ποιῆς, vel, ut Simplicius ait p. 323, προθεσμίας ἐκ προθεσμιῶν, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὀρίζης, μεθ' ἃς προσέξεις σεαυτῷ. hoc Epicteto dicitur ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχὴν. Idem vitium in Christianis corrigendae vitae curam ad solemnia festa differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est ψυχῆς καθάρσιν ταμιεύεσθαι scriptoris incerti apud Suid. in Ταμιεύω, animae purgandae, & recte vivendi, ut ait Horat. I Ep. II, 41, horam prorogare. Atque ita fere contingit, ut, qui ad constitutum vitae deterioris emendationem reiciunt, vitiis suis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant. Elegantissime Manilius, etsi in re non prorsus eadem IV, 5: dum quaerimus, aevum Perdimus, & nullo votorum fine beati Vislurps agimus semper, nec vivimus unquam, HEMST.

ead. l. 17. Τοῦτο μὲν δεῖν) Exponere licet διὰ τοῦτο, *eam* ob rem, ut dolores & incommoda tolerare discant: quomodo § 37, τοῦτο τοι sed tum oratio est paululum impeditior, & habet nescio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲν ita solet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel semel vel saepius etiam sequatur: exemplum mox ipse Lucianus praebet, Demosth. *Ερωτ.* p. 253 A. B. Dion Pruf. p. 214 A. quare parum abest, quin scribendum putem, καταγυμνάσασιν, οὔτοι μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Philosophi vero ac Sophistae verbis discipulos ac flagellis castigabant: Xenoph. Ἀπομν. I, p. 415, v. 44, οἶδα δὲ κακείνῳ σωφρονούντες ἔστε Σωκράτει συνήστην, οὐ φοβούμενός μὴ ζημιοῖντο ἢ παίοιντο ὑπὸ Σωκράτους eoque pertinet, quod in Aristoph. Nub. v. 440 Strepsiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρέχει τυπτειν, πεινῆν, διψῆν, ἀρχμειν, ριγοῦν, ἀσκὸν δερεῖν. Libanius etiam Or. περὶ τοῦ Τάπ. p. 577 C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲν διὰ πληγῶν καὶ μαστίγων πειράσθαι νοθετεῖν ἔφυγον· & περὶ Συνδικῶν p. 613 C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praesertim apud philosophos, genuinis auditoribus fuerunt iniuncta, quo durato per haec supplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque infitae libidinis intemperantiam extirparent: sane Pythagoras βασάνους τε ποικιλωτάτας καὶ κολάσεις καὶ ἀνακοπὰς πυρὶ καὶ σιδῆρῳ συντελουμένας διαθεσμοθετῆσαι dicitur a Iamblichō S. 68. Xenocratem laudat Diogen. L. IV, 7: οὕτως εἶναι ἐγκρατῆ, ὥστε καὶ τομάς καὶ καύσεις πολλάκις ὑπομείναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων & καύσεων, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam Arrian. in Epict. istius philosophicae probationis. Superianus, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra sibi ipse admoveere non dubitavit, teste Damascio apud Suid. in Σουπριανός. Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae Lucianus merito deridet, praepostera formandae pietatis instrumenta non spreverunt: quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & Cassiani Institutionibus. Multa notant, sed admodum perturbate, Crescoll. Th. Rhet. V, c. 6, 7, Boilav. Hist. Flag. c. IV, p. 78. quorum errores persequi non iuvat: neuser hunc ipsum Luciani locum praetermisit, HEMST,

Pag. 51. l. 1. Δεῖν) Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini: an eo tamen respiciat, pro certo affirmare non ausim. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων) Talis est βδελυρὸς ille apud Theophr. Charact. περὶ βδελυρίας, qui solet τῷ ἀκολούθῳ ἐπιθεῖναι μείζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. BOURD.

ead. l. 9. Ἐπιταθέντας) Castiga ἐπιταχθέντας. BROD.

ead. l. 11. Ἀμεταστρεπτι) Sic Horatius: Oculo irretorto Spectat acervos. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ τὸν ὀθισμὸν αὐτῶν) Haec παραγκωνίσματα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν ἱππόδρομον) Hanc ἱππομανίαν multis verbis describit auctor de causis corruptae eloquentiae. Iuvenal. Achil. Tat. lib. 2. Tangit Longus lib. 3. Liban. parafr. omnes passim. BOURD.

ibid. Τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας) Putavi aliquando, hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet τοὺς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam & mihi haec lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait παραχρᾶς διεξήκει, & ne dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitarint, adeo ut saepe milite opus fuerit, ut fedarentur rixae & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romae magis celebre, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agitarum, quam Circensium eventus, & Praefinorum, Venerorum, Russatorum, & aliorum victoriae vel infortunia. Non possum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam Marialis lib. V epigr. 96, ubi de Scorpi nobilissimi agitatoris imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo

Spargere, & effuso permaduisse croco?

Quam non sensuro dare quadringenta caballo,

Aureus ut Scorpi nasus ubique micet?

Et Capitolinus in Vero testatur, equo Circensi, cui nomen erat *Volucris*, ab Aelio Vero Imperatore factum aureum simulacrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuisse autem in Circo posita ea simulacra, ex hoc loco conicere licet, & rationi consentaneum videtur. PALMER.

ibid. Εἰκόνας) Vide Inscript, Sponii. SOLAN.

ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα) De quibus quam cupide sermones habuerint, egregius ostendit Ioh. Chrysostomi locus T. V, ed. Et. p. 315: καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς τῶν ἵππων ἀμίλλης ἐπτοημένοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ πατρίδα καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἔχουσιν εἰπεῖν μετὰ ἀκριβείας ἀπάσης, καὶ ἐπὶ ζωῆς καὶ ἐνεργείας δρόμων. Equi praestantiores suis nominibus insigniti iam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. Pausan. VI, pag. 507. Plura dabunt Lindenbrog. ad Amm. Marcellin. p. 385, I. Gothofred. ad Cod. Theodos. XV Tit. X, I. A. Fabric. ad Sext. Empir. p. 19. Equus Hadriani Borysthenes est apud Dion. Cass. p. 792 D. & in Epigr. Pith. p. 121. Phosphorus Ausonii Epit. 35. HEMST.

Pag. 52. l. 3. Ἐπεῖν ἵππται) Haec ultima verba male vertit Micyllus. Vertendum erat: multos, qui graves esse videntur, occupavit. PALM. Male Micyllus: Iam & multos eorum, qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat. — pari lapsu Benedictus: Quin etiam multos, qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat. Nam & versio Lucianum non assequitur, & male periodum hanc maiore distinctione ab praecedente separant. Sed nec bene Palmerius: multos, qui graves esse videntur, occupavit. At mens Luciani est: Multus enim profecto est in equis furor, & multos, qui graves videbantur esse, redarguit; eos cum graves videri vellent, probavit vanos, & cum deberent contemptores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit. Quia autem in praecedentibus ait Lucianus de equorum nominibus, non potui, quin ad eius illustrationem hic apponerem inscriptionem, quam ex schedis Peirescianis depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex Iac. Sponius, cum ad auctores interpretandos haec vetustatis imago vivam fere vim afferat. Ea sic habet:

.. II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

SANIPPO CINIS. X		HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I
EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I

PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIII	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER. AF.	XXX XXX		
INGEN. ING.	XXIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT

C CALLID. AF. BALLIST. AF. ☞

QUOS EQUOS C.

GRONOV.

Vere asseruit Palmerius huius vocabuli sensum. Metaphora est a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic αλ. c. 23, ἢν ποτε κούφος πυρετὸς ἐπιλάβηται. & συμπ. c. 47. quo fere sensu etiam inferius usurpat καταλαμβάνομαι συγχύσει καὶ ἰσχυρῶ κατεπιλημένος. c. 21. V. etiam de hac ipsa re, Έν. Δ. IX. Tacit. An. XIII, 25. Consule etiam, si lubet, Σκ. c. 5, & Δ. Δ. XVII. SOLAN.

ead. l. 6. Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες) Hic cogor instituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obicuum, ut multi, ita ego iudicem. B. Briffon. vir clariss. longe hoc de loco disserit, & postea vir doctissimus Guther. lib. de

Lucian. Vol. I.

S

lure man. Horum interpretationem aequissimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προίενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. Iacob. Micyll. interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem aetatem veram emittant, eam intelligens, quae in testamentis usurpatur, qua petunt, ne a sua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem sentio, vult interpres Lucianum intelligi de liberis exheredatis, variis modis patris testamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiae, prodigalitatis, & luxuriae. Quam licentiam non solum in exheredatis, sed in omnibus olim Solon, eumque secuti, legibus suis inhibuerant; scilicet τὸν τεθνηκότα μὴ κακῶς ἐγορεύειν. Hanc interpretis mentem esse, facile quisvis iudicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλίσμους Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipsis Romanis. Ingemiscunt Romani, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, scilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quidquam elogii alterius famam laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Graeci Romanique κακοήθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & simultates habuerant, testamento laceessere, & hac licentia nullius existimationi & famae parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia principis sub nominibus exoletorum, feminarumque, & novitate cuiusque stupri praescripta & obsignata missa* Neroni apud Tacit. annal. 16. hanc tamen antea testamentorum licentiam senatus saepe in Principum gratiam inhibuerat. Sueton. Aug. c. 50: *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quidquam constitueret, intercessit.* Huius loci cum mentem quaererem, consului Isaaci Casaub. Animadversiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. BOURD. *ead. l. 7. ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι &c.) Ne e veris suis sermonibus quidpiam incommodi capiant: nam veritas, iuxta Terentium, odium parit.* BROD. Sensus huius loci, quem interpres affecutus non est, explicat Brissonus form. l. VII, mox ab initio. VORST. Non melius profecto hunc locum intellexit Bourdelotius, quam Micyllus, quem deserit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiscere Romanos, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo consistit, quod prohibiti sint legibus illis,

quibus cautum, ne in tabulis testamenti quidquam elogii famam alterius laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio? Quae species prohibitionis in Graecis, nedum talis? immo quae fortasse nunquam contigit? Nam quod de consensu Il. Casauboni iacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inspexerint luctubrationes magni eius viri. Sed neque Benedictus bene, *ne ex sua veritate damnum capiant*. Plane enim Lucianus vult contrarium, nempe Romanos tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edere in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant: hoc est, ne post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem patefactam (quod fit aperiendo testamento, neque id contingit, nisi post mortem testatoris, ut non videat, non sentiat, quid animi sit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) laetari possint eo facto, quod inimicum uli sint ac laeserint malo voto, neque si ille propterea doleat, illi eum dolentem spectare possint. Haec simplex & ipsa Luciani sententia. Nam cur ἀπολαύειν sumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc iactationem ambiguum tangam, qui est in Timone § 2, qui sic ad Iovem: οὕτω δαλὸν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἶσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτε ἀναπλησθίσονται τῆς ἀσβόλου· ubi Erasmus, *verum hoc solum vulneris inferri posse iudicent, ut fuligine compleantur*. Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*. Quam interpretationem est alius, qui praeter duas postremas voces reperit, & sub titulo observationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, cum fuliginis fiat mentio, unde etiam statim se legere ait καύματος, fulmenque & fulgur adurere & ustulare dici notat. Sed mirum, si vel sententiam vel elegantiam huius loci ullo genere assequatur. Cur enim & ille & priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut passim solet, ac mox vidimus, & rursus in ipso hoc Timone, ubi pari modo ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, atque ipsi Iovi attribuunt, ut prorsus debebant? sic enim elegantissima ironia accipiendum: *hactenus autem (vel in hoc solo, ad hoc solum) existimant te frui vulnere, (voluptatem capere ex iactu fulminis, quo stolide putas, o Iuppiter, illis grave vulnus a te infer-*

ri) *ut operiantur fuligine*, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, cum sit simplex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbones & fenum resolutum, cum ad homines deveniat. Qui perfectissimus sensus. GRONOV. Locus difficilis, sed minime corruptus. De testamentis sermo est, deque codicillorum Romae licentia; quae, aliis omnibus per dominationem suppressis, integra semper mansit. Cuius rei apud Tacitum aliosque luculenta exstant exempla. Sed unicum afferre sufficiat, Fulcinii Trionis, (Ann. VI, 38.) qui accusatus, & mori iam certus, *supremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac praecipuos libertorum Caesaris composuit; ipsi (Tiberio) fluxam senio mentem, & continuo abscessu velut exsilium obiectando. Quae ab heredibus occultata, recitari Tiberius iussit: patientiam libertatis alienae ostentans, & contemtor suae infamiae &c.* Nigrini ergo iam facile mentem perspicis, omnia Romae praeter testamenta, adulatione aut metu falsa. Sueton. etiam in Aug. 56: *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia ne senatus quidquam constitueret, intercessit.* Vide etiam apud Valerium Max. quomodo illuserint ea aetate hominibus Romani, heredes se eos scripsisse per totam vitam professi; quos aut praeterierant, aut probris, ut ex Tacito abunde constat, lacebabant VII extremo. Conf. Guth. de iure manium III, 27. De ἀπολαύω vide H. Δ. X, XXI, & Τιμ. I &c. SOLAN. In his verbis eorumque sensu difficultas haeret praecipua. Sed operae pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. Barn. Brissionius de Form. lib. VII postquam monuerat, accuratam fuisse veterum in testamentis scribendis diligentiam, testamenta specula esse morum cuiusque, testamenta denique ex Quintiliani Declam. 332 esse, quibus omnem affectum fatemur, haec subiungit: *Quod & sensisse videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait, Ὅτι μὲν φ. &c.* Quibus verbis, quorum sensum interpreter affectus non est, hoc significabat, Romanos veras demum voces tum cum suprema sua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in testamentis patere, nec, dum vivunt, sua ipsos veritate uti, sed ad alios eius fructum pervenire. Aliam omnino viam est ingressus Iac. Guthrieus de Iur. Man. III, c. 27. is, prolatis & Luciani verbis & Micylli interpretatione, hunc in modum pergit: *Non praetermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τῆς σφ. ἀλ. ne veritatis suae detrimentum patiantur. Nam ἀπολαύειν in malam quoque partem*

usurpari, Grammatici docent. Verit interpret Luciani, ne a veritate sua depellantur, quem auctoris sensum non affecutum, Briffonius Praefes asserit. Hoc enim significabat, inquit, Romanos veras demum voces &c. Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit interpret. Ego quidem veritatis suae damnum capere, idem puto, ac bonis avitis, aut iusta hereditate privari, quae lege obvenit, & iure quodam naturae liberis defertur. Tum probat, ἀλλήες pro δικαίων, verum pro iusto poni: quibus an quid excogitari potuisset absurdius, equidem nescio: sed Gutherius erroribus gravissimis obnoxius plerumque, & caute, si quisquam, legendus, nihil est causae, cur nos magnopere moretur. Maiorem utroque longe maior lucem attulit If. Casaubonus, ad Suetonii Aug. notans: Romanorum mos fuit in testamentis increpare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuscunque vellet vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud Lucianum, Μία φ. &c. ex quibus, virum magnum illud ἀπολαύσειν non aliter ac Brodaeum accepisse pro incommodum aut detrimentum pati, non obscure colligitur. Frustra consensum, ut recte notatum Gronovio, iactat Bourdelotius, qui nescio quam observationem ex lecto Torrentii ad eundem Suetonii locum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipse fatis intellexerit. Tandem mirifica quaedam est oratio, quam Gronovius confixit. *Romani, tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edunt in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant, neve post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem laetari possint eo facto &c.* (post mortem opinor) qualem sententiam ab homine, qui, quid scribat, cogitet, nedum a Luciano potuisse proficisci, ego mihi non persuadeo. Ad me quod attinet, si vera est, quam cuncti Codd. tumentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὴν νεκρίαν τε καὶ τὰς διαθήκας καλινδουμένους captatores intelligo tam graviter a Luciano praefertim exagitatos, quorum sane studium omne in funerum iustis & testamentorum tabulis versabatur. De isto insidiatorum genere cum ageret Nigrinus, hoc quin adderet insuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hiantibus delusis pro hereditate sperata restim cum dignissimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, sed abditam ultimae voluntatis testimonio consignent: cur hoc autem? ne scilicet ex apertis animi veris sensibus, quos commodi cau-

fa dissimulare cogebantur, magnum ad eos malum redundaret: nam hereditariae non omnes vilis quaedam hominum faex, sed potentiores quoque & in principum aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum bonis inhiebant, de se iudicia scirent, pro blandissimis assentatoribus inimicos se gererent infestos: erat igitur causa satis iusta, quare patetfactionem arcani, si, dum in vivis erant, in publicum efflueret, damnosum, post mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipso *καλινδεῖσθαι*, cuius usus fere frequentissimus in rebus inhonestis ac turpibus: exempla petere licet a Budaeo C. L. G. p. 828, Berglero ad Alciph. p. 95. Hoc autem modo fieri plane non potest, quin *ἀπολαύειν τῆς σφετέρας ἀληθείας* in deteriore partem sumatur. Verumtamen nexu orationis expenso inducor pae- ne, ut in aliam plane sententiam discessionem faciam. Primum exigua mutatione scripturae vulgatae subveniendum putem: *ἵνα μὴ ἀπολαύουσι τῆς σφετέρας ἀληθείας*, ubi, id est, quibus in testamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὴν νεκρίαν τε καὶ διαθήκας καλινδύμενοι, quos tum interpretor Romanos, quae sollicitam curam ac diligentiam condendis testamentis adhibebant, ea propemodum virtute, qua de Cyro Xenophon scripsit K. Π. I, p. 8, v. 38, ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι αὐ- τοῖς βέλτιον ποιεῖν. *Ἰσοκρ.* περὶ τῆς Ἀντιδ. p. 316 B. τῶν περὶ τὰ δικαστήρια καλινδουμένων. Alciph. I, p. 108, οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι. Deinde *μίαν φωνὴν ἀληθῆ προῖεσθαι* ita fere, quomodo fecit Brissionius, accipio, *veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad severum examen adductis profiteri*: cum Lucetio dicas, quamquam ille alia paululum in re III, 58, *Nam verae voces* (φωναὶ ἀληθεῖς) *tum demum pectore ab imo Eliciuntur, deripiunt* (sic legendum arbitror) *persona, manes res*. Eximius inprimis Senecae locus, quem Brissionius quoque advocare non praetermisit, de Benef. IV, c. 11: *Quid cum ipso vitae in fine constituimus, cum testamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis consumitur, quamdiu secreto agitur, quantum & quibus demus? Quid enim interest, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis iudicia nostra torquemus, (hoc est illud καλινδεῖσθαι, & modo, quantum temporis consumitur) quam ubi remotis utilitatibus solum ante oculos honestum stetit: tamdiu officiorum mali iudices, quamdiu illa depravat spes ac*

metus, ac inertissimum vitium voluptas. Ubi mors intercluserit omnia, & ad ferendam sententiam incorruptum iudicem misit, quaerimus dignissimos, quibus nostra tradamus, nec quidquam cura sanctiore (vides *μὴν ἀληθῆ φωνήν*) componimus, quam quod ad nos non pertinet. Nihil ad hunc Luciani locum accommodatius proferri potest: sic autem continua serie cohaerebit oratio tota, dum testamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cuius cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excusso sinu & nudato patefiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia stuporem mentis & rerum inanissimarum studia voluntatis ultimae chartis mandata testificentur. *ἵνα μὴ ἀπολαύουσι* vero pro *ἐν αἷς οὐκ ἀπολαύουσι* non est, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in testamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui servientes utilitati suae sub persona vivunt, & saepe, ne aliorum in offensionem incurrant, carissimos affectus procul a se habent. Haec qualiacunque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipse coniecturae meae fidens, ut suspicer etiam impositum esse gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina sine meliorum Codicum ope non sit parata. De testamentorum licentia praeter alios Lipsius egit ad Tacit. Ann. VI, 38, XIV, 50. Micyllus vel legit, nescio: quo pacto delusus, vel legendum putavit, *ἵνα μὴ ἀπελαύνονται τῆς σφετέρης ἀληθείας*. HEMST. *ἵνα* illud *ἐκβατικῶς* positum hoc sensu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, sed eo eventu, ut non fruantur sua veritate. Hanc lo. Matthei Gesneri aetam explicationem dignam iudicavi, quam cum erudito lectore communicarem. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 11. Ἐσθῆτας ἑαυτοῖς) Cetera huius paginae copiose exsequitur *μελέτη* de Luctu: & dixere nuper viri doctissimi. BOURD.

ead. l. 12. Συγκαταφλέγεται) De funebribus caerimoniis & earum irrisione plura reperies in de Luctu & in Charonte. Has funebres expiationes submovit Lycurgus, nec concessit, ut quidquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo carissimum, id mortuo addebant in sepulcrum, damnosa simul & ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu & oleae foliis ex aequo positos omnes sepeliri iussit. COGN.

ibid. Οἱ δ' ἄλλοι) Haec verba, quae in reliquis deerant,

ex ed. I. & V. 2. supplevimus. Agnoscit etiam Briffon. de form. VII, teste Vorstio. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ τὴν τελευτὴν) Ut in Tyrannic. § 1, ubi perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευτῇ Chrysippus apud Athen. IV, p. 159 B. Rectum hoc quidem, ac non plane abiiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*. quod si subieceris, convenient utique multo melius ἔτι καὶ & διαμένοντες & μοχ μετὰ τὴν βίον. Perf. VI, 41: *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide If. Casaubonum. Haec duo vocabula saepe confusa: pro παρὰ τοῦ μετρίου apud Sozomen. VI, c. 1, in Cod. Fuketiano H. Valesius invenit πέραν τοῦ μετρίου, quod solum sine controversia verum est. Strab. XIV, p. 942 B. παρρησιασάμενος πέραν τοῦ μετρίου, vel πέρα, quod ἀττικώτερον in Mss. existat. Prave legitur in Hesych. Βοῦς ἐπὶ γλώσση, τοὺς παρὰ τοῦ δέοντος παρρησιαζομένους: restituendum ex Zenobio πέρα. HEMST.

ead. l. 16. ἤξιον) Vorst. ἡξιού. Ego vero ἄξιον a Luciano scriptum fuisse existimem. SOLAN. Verissime Vorstius ἡξιού: quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra § 25, 27. HEMST.

ibid. Τί πέπρακται τούτοις) Qui vana haec & ridicula esse omnia nunquam didicerunt. BROD.

Pag. 53. l. 2. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρότων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντάς) Sic Dialogo Panopes & Galenes, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων. MARCIL. Haec male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito, debere legi μετὰ κρόκων vel κρόκου καὶ ἀρωμάτων: ea enim optime coniunguntur, ut & crocus vino. Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mixtionem, testis est Plinius lib. 21, cap. 6, ubi de croco loquitur: *Usus eius in coronis nusquam, herba enim est folio angusto paene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum &c.* Haec Plinii verba omnino firmant nostram coniecturam. PALM.

ead. l. 3. Μετὰ κρότων) Sic legit interpres, quod ex fide Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus. Monebat tamen Cod. Flor. meus, in cuius margine docti cuiusdam manu scriptum κρόκων: quod etiam reperi in Petri Golmani Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis Godofredi Maluyni Primetii calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe Lucianus repetit, non ausus sum to-

Ierandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative κρόκον efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit Dioscor. cap. 25, l. 1. Hac de re viri doctissimi ad Propert. & Martialis Amphitheat. BOURD. Μετὰ κρόκων P. etiam. Vide Plutarch. συμπ. Probl. III, 1, ed. St. 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumti narrat. Adi etiam eundem VI, 7, 1253, 2. quibus confirmantur, quae de hoc more Palmerius habet. A. Gell. X, 144. Vide etiam Sueton. Ner. 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκρομάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, praefertim Romae. SOLAN. Nihil erat, cur Bourdelotius κρόκων rescribere videretur: audi Cresollium Th. Rhet. III, c. 20, § 9. *De conviviiis* (ibi plausus dari consuevisse) probare Luciani forte locus videatur in Nigrino, cum luxum & divitum profusiones describit. Hos, inquit, illos esse, qui pretiosa ac cara opsonia emere solent, καὶ τὸν οἶνον ἐν τ. σ. μ. κρότων τε κ. ἀ. ἐκ. verunt, vinumque in conviviiis cum plausu & odoribus effundunt. *Mihi dubium nullum est, quin mendosus sit iste locus, & legendum μετὰ κρόκων intelligit enim Lucianus quam sparsionem vulgo vocant, sive imbrem odoratum, qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviiis: κρόκον φαίνόμενον Graeci vocant, Ovidius liquidum crocum, Corycium imbrem Martialis. De huiusmodi croco & aromatibus vino mixtis est splendidus locus Plutarchi in Symposiis VI, 2, VII, qui Lucianum maxime illuminare potest: sic enim ille, τὸν οἶνον οἱ μὲν ἀλάσις χρωτίζοντες, καὶ κινναμώμοις καὶ κρόκοις ἐφθύνοντες, vinum aloë aut cinnamomo vel croco inficiunt &c. Sed hoc obiter, ut plausum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus.* Viden, ut Plutarchus κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviiis frequens aderat crocus. Liban. Decl. XXXVII, p. 803 C. de nuptiis: λαμπτήρων δὲ τόσων, παραπόμπης, οἶνου πολλοῦ, μύρου, κρόκου. Aristoph. Nub. v. 51. Longolius, quem nulla vitii in κρότων suspicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adiungeret, ἀρωμάτων mutandum censuit in ἀκρομάτων: est enim haec nuda tantum coniectura, non libri cuiusdam scripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid sit οἶνον ἐκχεῖν μετὰ ἀκρομάτων. Potes autem vel seiungere οἶνον, κρόκον δὲ ἀρώματα, vel οἶνον μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non solum οἶνος διὰ, sed & μετὰ ῥόδων pro ῥόδινος. HEMST.

ead. l. 4. Μέσου χειμῶνος) Mamertin. Grat. Aët. c. 11: *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus sanciebat, cum quaestissimae dapes non gustu, sed difficultatibus aestimarentur, miracula avium, longinqui maris pisces, alieni temporis poma, aestivae nives, hibernae rosae.* Ibi I. Livineius ista Luciani non praetermisit, ab aliis etiam eandem in rem saepe producta. Confimilis Pacati Drepanii & elegans locus a Laev. Torrentio notatur ad Horat. I Od. 38., v. 3, sed gustu calami vitio scriptum pro sumtu. Plura dabit Def. Herald. ad Martial. V Ep. 66. HEMST.

ibid. καὶ τὸ σπάνιον) Invehitur sapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελεῖς ὑπερφηανούντας, qui communia naturae munera fastidiunt, μόνον ἀγαπῶντες παράκαιρον. Tangit hoc Horat. in Satyr. Sic apud Iuvenal. Sat. II: *Magis illa iuvant, quae pluris emuntur.* Sic apud Petron. *Quidquid quaeritur, optimum videtur.* Coripp. lib. 4: *Quidquid latet exstat honorum.* BOURD.

ead. l. 5. Παράκαιρον) Capitolinus in Vero 5: *Alieni temporis floribus coronae intertextae.* quo forsan Lucianus respexit: nam nobile hoc fuit convivium. Menander γυνμ. p. 161 ed. Hemst. ea voce utitur: ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τίπτει βλάβην. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ μύρα πίνοντας) Vinum unguento perfusum. BROD. Οἶνον μυρίνην. Vide Hesych. Aelian. V. H. XII, 31, & Comm. HEMST.

ead. l. 12. Παρὰ θύραν) Neglecto per fores apertas ingressu, alio in aedes aditu perrumpunt. Cum enim liceat vino aut aqua sitim explere, quid aromata aut unguenta potui miscere convenit? Erasim. in Prov. *Ita fugias, ne praeter casam,* hoc aliter explicuit. BROD. Lucianus Erasmo respexisse visus est ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione, *Ita fugias, ne praeter casam:* quo quidem admonemur, ne sic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud maius incauti devolvamur. COGN. Quid de hoc adagio sentiat Erasmus, iam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut similitudo ducta sit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipso limine ita se ipsos premunt, ut sibi ipsis sint impedimento. Hos sic videtur describere Phaedrus Fab. 5 lib. 2: *Est ardeliorum quaedam Romae natio. Trepide concursans, occupata in otio, Gratis anhelans, multa agendo nihil agens, Sibi molesta, & aliis odiosissima.* BOURD. Lucan. II, (p. 44 B.). — *Non tam portas intrare patentes, Quam fre-*

gisse iuvat. V. Plutarch. *συμτ. πρεβλ. II, 2, 1096, 1: μὴ δακῶμεν τῇ αὐλείῳ τὸν τύφον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ.* Ex quibus verbis emendandus hic locus, & legendum τῇ παραθύρῳ, quam vocem in lexicis frustra quaeras, quamquam proba est, & *posticum* notat. SOLAN. Erasmus vertens, iam & praeter casam incitati, Terentianum illud adagium, *Ita fugias, ne praeter casam*, quo Lucianum respexisse opinatur, minime percepit: eius enodati laudem debemus, cui tot alia, I. Fr. Gronovio Obs. III, c. 9. nihil ergo inter istud proverbium & Luciani verba est commune. Quamobrem recte quidem H. Steph. animadvertit: *vereor, ut nimis violenta sit* (Erasmii) interpretatio, & hic Luciani locus obtorto, quod aiunt, collo ad Latini proverbii sensum trahi videatur: sed ipse, cum haud scire se testatur, an referri possit ad id, quod saepe legitur apud historicos, qui describentes magnam hominum turbam certatim properantium irrupere in aliquem locum, dicunt eos *ᾠθίζεσθαι περὶ τὰς θύρας* vel *τὰς πύλας*, vehementer fallitur: nam quod addit, fateor quidem non περὶ θύραν hic legi, sed παρά: verum nisi errorem librarii hic esse suspicabimur, παρά θύραν hic ita accipere poterimus, ut apud Aristophanem παρά τὴν εἰσόδον pro κατὰ, nequaquam responderet ad illam, quanta erat in H. Stephano, literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a Bourdelotio recoctum. Verissime Brodaeus explicuit, nec quidquam omnino est mutandum. De Plutarchi τῇ παραθύρῳ Torrentium vide ad Horat. I Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. HEMST.

ead. l. 13. Σολοικισμὸν) *Soloecismus* per translationem late accipitur, ut quidquid perperam fit, nec recte, nec ordine peragitur, dicatur *soloecismus*. De hoc affatim ad Lucian. de Saltat. scripsimus. COGN. Soloecismus non solum in verbis, sed etiam in factis, & sic aliquando usurpat Aristotel. unde miror, Gellium c. 20, l. 5, scribere, se apud Graecos hanc vocem non legisse. BOURD. Sic Plutarch. II, p. 520 B. *σολοικισμὸν βίου* dixit. KUSTER. Vide etiam Ὁρχ. cap. 80, & quae ibi a me notata sunt. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ Μώμου) Aristot. de Part. Anim. III, c. 2, meminit Momi, qui naturam incusarit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius possint ferire. Ad quod allusisse videtur idem Lucianus; cum in II Ver. Narr. libro scribit, se vidisse boves quosdam, quibus cornua inessent non in fronte, quemadmodum reliquis, sed sub oculis, idque ita visum esse Mo-

mo. COGN. Hanc Momi accusationem saepe repetit. In quibusdam Codd. vice huius orationis liberae legitur hic Iambus: Μέμφοτο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν. BOURD.

ead. l. 16. Τοῦ ταύρου τὸν δ. θ.) Neptunum. BROD. Fabula notissima est ex eiusdem Luciani Hermet. quam compendio recenset: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. COGN.

Pag. 54. l. 2. Στεφάνου τὸν τέκον) Utebantur quidem veteres coronis, seu fertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt Plutarch. & Athen. loca a Palmerio citata; sed non iis solis. Nam & caput coronare Graecis etiam usitatissimum. Ne longius abeam, Anacreon ipse, quem ab Athenaeo laudatum in Palmerii nota legas, apud ipsum Athenaeum p. 674 C. & in Odario XXI ed. Tan. Fabri, morem hunc Graecum fuisse testis est luculentus: Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνων Στεφάνους δ' οἴους (Casaub. in suo Cod. legit ὅπως) πυκάζω τὰ μέτωπά μου ἵπικαίει. Sic apud Lucianum ipsum *δικ. c. 16* Polemo describitur τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηρησμένος. Vide Praefecti ad M. Aurelium apud Volcat. in Cass. 5 epistolam: flores de CAPITATE, collo, & sinu militi excutit. ubi hi ipsi milites Graecanici dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, describere piget. Consule Paschal. de Coronis. Carpit ergo non Graecus, ut hic Palmerio visum, sed Philosophus, morem Graecis aequae ac Romanis familiarem: cuius originem assignat Athenaeus, quod potu nimio cum incaluisset caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisque refrigerantibus mederi coeperint; quae omnia tandem floribus mutata sunt, odore, praeter usum primum, etiam insuper gratis. Idem autem sentiebat Nigrinus cum Diogene, qui non caput unguento, sed pedes delibutus, aiebat odorem inde sursum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. Diogen. Laërt. p. 147 B. quam in rem adducit ad eum locum Menagius Minucii Felicis & Septimii verba coronas e floribus capiti aptatas ridendum. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπὸ τῇ βινί) Octavius apud M. Felic. huius loci erit commentarius. BOURD. Ex Apophthegmate Diogenis. MARCIL. Suggillat homo Graecus Romanorum imperitiam. Nam Graeci & praecipue Aeoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet Plutarchus Sympos. 3, c. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius censere videtur Athenaeus l. 15, p. 678, his verbis: ὑποθυμῖς καὶ ὑπο-

θυμιάδες στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, οὗς περὶ τοὺς τραχήλους περιετίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστὶ μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id est, *hypothymis & hypothymiades coronae sunt apud Acoles & Ionas, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet discere ex Alcaei & Anacreontis versibus.* Scilicet *hypothymiades* dicebantur ἀπὸ τοῦ ὑποθυμιάζειν a suffitu vel suffumigatione, quoniam infra nasum positae cerebrum suo suffitu iuvabant, ut ait Plutarchus dicto loco. PALM. Menagii locus est ad Diogen. L. VI, 39. adde Wouwer. ad Minuc. Fel. pag. 43. Ὑποθυμιάδας Graeci vocant corollas collo circumplexas: in Hesychio pro Ὑποθυμῖος propius repones Ὑποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ὑποθυμῖς. Vid. Athen. XV, p. 678 D. Plutarch. Symp. II, p. 641 E. Ὑποθυμίδες cur dictae fuerint, exponit. HEMST.

ead. l. 5. Ἰν' ὡς πλ. ἀνέσπων) Ἀπὸ τοῦ ἀνασπῶεν, inquit Bud. C. L. G. p. 46, 953. eamque structuram in ἴνα, qua Indicativum rarius adsciscit pro Subiunctivo, exemplis probat: assentitur H. Steph. App. de D. A. p. 137. Quidni veritas? ubi quamplurimum attraherent voluptatis, servata vulgari forma. Utrum malis, haud sane multum interest. HEMST.

ead. l. 11. Τεσσάρων δακτύλων) Quo spatio e cibo ex ore in stomachum delabente voluptatem capiunt homines. BROD. Sermo est de voluptate gulae, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τοῦ του μὴδ' ἐπὶ δ' δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου. Breve iter huius voluptatis tangit saepe alibi, ut Suet. Athen. alii. BOURD.

ead. l. 12. Πονεῖσθαι τὸν πόνον) Ut sequentibus dialogis μῶμον μωμάσθαι, πομπὴν πέμπειν, & similia, quibus etiam Latini gaudent. BOURD.

ibid. Ἐφ' ὅσους &c.) Chrysost. H. XXXIX in I ad Corinth. pag. 513: Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τῆς τρυφῆς λέγοις, μέχρι τῆς φάρυγγος εὐρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρῆλθε καὶ ἀπέπτυ &c. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in hanc sententiam fuerunt dicta, coacervare non iuvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior sensum voluptatis produceret, collum sibi gruis optabat. Modo pro ὑπέβαινε praestat ἀπέβαινε, ut § 14, 16. Haec saepenumero confusa. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἐκτεινομένου) Ἐκτεινομένου scriptum fuit, sed legendum ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic sonum τοῦ I & EI. CLER.

Pag. 55. l. 1. Ἐν τῇ παρ.) In stomachum ingressu. BROD.

ead. l. 4. Φιλοσοφία) Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλὺς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere possunt. BOURD.

ead. l. 5. Ἐν τοῖς βαλανεῖοις) Novam ingreditur narrationem eorum, quae in balneis fiunt: de quibus dixere ad Senecam, Athen. Apul. BOURD.

ead. l. 7. Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις) Sic in dial. mortuor. de Terpsione & Plutone. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφόμενα. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμάσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. BOURD.

ibid. Μικροῦ ἐκφερομένου) Iocus ex ambiguo, qualis ille apud Plaut. Amphitruo. act. 1, sc. 1: Merc. *Faciam ego hodie te superbum, nī hinc abis.* So. *Quonam modo?* Merc. *Auferere, non abibis, si ego fuisse sumfero.* Voluit Plautinus Mercurius *ecferere*: quam vocem, quoniam non ad salivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla constat, nec iocus ullus, si librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum humeris & cervicibus insultent: mortui superbi sunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferrī* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi potest. BOURD.

ibid. Ἐκφερομένους) Ab elatis ad gestatos & servis innixos, quasi suis ipsi pedibus ingredi non possent, iocum petunt: id hoc etiam Luciani loco illustrat I. Fr. Gronovius Obs. II, 15, p. 334. Posidonius apud Athen. XII, p. 550 B. de Ptolemaeo Euergete: ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν οὐδὲ πατεῖν οἶός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπερειδόμενος ἐπορεύετο. Is tamen idem in symposiis ad saltandum citatissimo cursu ferebatur. HEMST.

ead. l. 9. Προϊόντας γὰρ τινάς) Hunc locum interpretatur Casaub. ad lib. 3 Suet. BOURD. Utitur hoc loco Casaubon. ad Sueton. Tiber. c. 60. Adde Clem. Paed. III, p. 253 A. Larenis apud Athen. VI, p. 272 E. cum dixisset, multos Romanorum decem, immo viginti mille servos & ultra possidere, subiungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπρόϊοντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. Amm. Marcellin. XIV, c. 6, p. 29, & H. Valef. Mox legendum omnino ὑπερβαίνειν parum abfuit, quin in Luciano reponerem. Paulo post malo: ταῦτα γοῦν αὐτὰ π. HEMST.

ead. l. 10. Ἡ παραγγέλλειν) Castiga παραγγέλλειν. BROD. Pag. 56. l. 2. Πεπηρωμένοις) *Excaccatis.* BROD.

ead. l. 7. Τὸ τῶν Φαίάκων πάθος) Tangit hos versus Home-

ἢ Ὀδυσ. Α, v. 332: 'Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένετοτο σιωπῇ, Κληθμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρον σκυέντα. BOURD.

ead. l. 15. Βαθεΐα) De qua pag. seq. & de Merc. cond. sic apud Petron. *vulnus ingens. utitur crebro* Lucianus hac translatione. BOURD.

Pag. 57. l. 8. Τῆς ὁδοῦ) Sic omnes. Sed mendum latere suspicor, excidisseque τοῦ σκοποῦ. SOLAN. Immo τοῦ σκοποῦ, ut ex seq. patet: οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδός, ἢ πορεία τοῦ βέλους, nullum est dubium. Sic enim Antiphon Ἀπ. φόκ. ἀκ. p. 121, v. 28, ἀκόντιον ἔξω τῶν ὁρῶν τῆς αὐτοῦ πορείας ἐξενεχθέν· & p. 124, v. 27, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθών· neque aliter ipse mox Lucianus, ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Verum ad huius quidem loci sententiam minime congruit haec lectio. HEMST.

ead. l. 12. Ἀπεναντίας) Sic in omnibus scribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίας. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπιλίγδην) Ex Homer. Il. P, v. 599: Ἄκρον ἐπιλίγδην ἠγάγεον δὲ οἱ ὀστέον ἄχρη. BROD. Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ' ὥς ἐπιφάνειαι τρώσαντα ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκ τοῦ λείχου. quale vulnus Menelai lib. 4 Iiad. Sic ipse ἐπιλίγδην postea interpretatur βαθεΐαν οὐκ ἐργάζεται πληγὴν. BOURD.

Pag. 58. l. 1. Ἐπ' ἰσχυρῆς) Lege, ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐμβ. hoc malo, quam, quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὁφεται τὸν σκοπὸν pro ὁφεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. consueta loquendi formula, ut notavit Livinei. ad Nazar. c. 36. HEMST.

ead. l. 7. Ἰῶ) Veneno, taxo, ut tradunt nonnulli. BROD. Mirum est, Lucianum tribuere hoc loco Curetibus sagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam, scutum & hastas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. Orpheus seu Onomacritus Hymno 1 & 2 in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod sagittandi significet. Immo contra eos ὀπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντας. Callimachus etiam Hymno in Iovem: Οὐλα δὲ Κούρητες γε περὶ πρύλιν ὄρχησαντο Τεύχεα πεπλήγοντες. Idem ait Apollodorus lib. 1: οἱ δὲ Κούρητες ἐνόπλιοι ἐν τῷ ἀντρω τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. Dionysius Halicarnass. lib. 7: ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενον δέλγειν ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὅπλων καὶ κινήσει μελῶν, id est, quando Iovem latentem delectare volebant armorum strepitu

& *membrorum motibus*. Strabo lib. 10, ubi de Creta: *τούτους δὲ ὀνόμαζον Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσκησάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς γενήσεως*. Plinius lib. 7, c. 56, *saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta*. Idem ait & Pindari Scholiaſtes ad Pythiorum 2; &, ne te morer, Lector, innumeris citationibus, quicumque de Curetibus scripserunt, iis tympana & armorum strepitum & saltationem in armis tribuerunt; nullus sagittarum infectionem. Aetoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenses Curetas volunt, funda, non sagittis gloriabantur, & eorum dux Pyraechmes Degmenum Elaeum sagittarium funda prostravit. His ductus auctoritatibus apud Lucianum hoc loco pro *Κουρήτων* lego *Κρήτων* minima mutatione. Nec mihi Diodori locus libri 5, ubi de novem illis Cretensibus Curetibus, scrupulum iniicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurimum rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: *τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κυνηγίας εἰσηγήσασθαι*. Nam ultra quod solius Diodori auctoritas contra omnium antiquorum turbam & consensum mihi parum valere videtur, recantat ipse Diodorus, & contra se ipsum pugnans; ait ex Cretensium traditione Apollinem in Creta natum, *εὐρετὴν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν*. At certe si Apollo primus fuit arcus & sagittarum inventor, & eius usum docuit Cretenses, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipso Iove antiquiores in Creta habitabant. Iure igitur Luciani lectio hoc loco mihi suspecta est mendi, & *Κρήτων* cenſeo debere legi. Nam Lucianus, qui de Scytharum sui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis opposuisse novem homines e fabuloso seculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter, &, si mihi credis, leges, *καθὰ περὶ τὰ Κρήτων*. Sed & Micyllus etiam hoc loco castigandus, qui *ὁ πῶ* interpretatur *resina*; nunquam enim legisse me memini, resinam utilem fuisse ad sagittarum infectionem, aut *ὁ πῶν* dictam resinam *κατ' ἐξοχὴν*, cui nomen proprium est *ρητίνη* pro Silphio certe ob plantae excellentiam fumitur *ὁ πῶς*, & pro papaveris succo ob vim medicamenti; unde *ὁ πῶν* diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum succo*: opponit enim *ὁ πῶν* succum herbarum *τῶ ἰῶ* veneno, quod ex serpentibus *ιοβόλοις* colligitur, quorum ferox est Creta, & indiga Scythia, regio frigida. PALM. Scy-

tharum hunc morem saepius apud Ovidium in exilio memorari videas, qui sibi Romae de eo non satis credi conqueritur. SOLAN.

ibid. Ὅπω) *Quodam stirpium succo.* BROD. Quo *succo*, certo dicere non possum; neque unde hoc habeat, mihi compertum est. Malo tamen *opium* vertere, quam, ut ante me fiebat, *resinam*. SOLAN.

ead. l. 8. Κουρήτων) Mitto, quae de Curetibus contra Diodorum disputat Palmerius: de hoc certe loco bene meruit restitutis Cretensibus, qui sine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi sagittarum arte non tantum, sed ipsa inventione nobiles. a natura regionis, quam incolunt, rationem petit Plato de LL. I, p. 769 E. quem Iulianus sequitur Or. VII, p. 205 D. Vid. Sil. Ital. II, 96. alia dabit I. Meurs. in Cret. p. 178. Obstare tamen videtur, quod venenata Cretensium spicula fere nusquam memorentur: quin immo vel Iovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & bestiis Creta caruit. Excerpta Theodoti: καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἀγρον εἶναι θηρίων ὀλεθρίων. plura Meursius in Cret. II, c. 8. ita sane veteres; nam quae contra Brodaeus affert Misc. III, c. 11, nihil in hac quidem causa moror: nec probandum, quod scripsit Palmerius in annotatione extrema, *quorum ferax est Creta, & indiga Scythia, regio frigida*, si modo haec vera sit eruditissimi viri manus. Attamen Virgilius, paene dixi solus, Aen. XII, 856: *Non secus ac nervo per nubem impulsa sagitta, Armatam saevi Parthus quam felle veneni, Parthus, sive Cydon telum immedicabile torfit.* Schol. etiam Nicandri ad Alexiph. v. 395, fide Praxagorae Pharicum esse appellatum tradit ἀπὸ Φαρικῶν τινος Κρητὸς τοῦ ἐξευρόντος αὐτό. quod si exponamus, a *Cretense quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis*, effugiet hicce Commentator reprehensionem Salmasii ad Solin. p. 170 E. sed hoc, ut ex ipso Scholiasta patet, non minus incertum, quam quale fuerit, & quomodo confectum Pharicum, fatentibus I. Gorraeo ad Nicandr. Rhodio ad Scribon. Largum p. 282. De Scythis res nota — *inxere sagittas Errantes Scythiae populi* — Lucan. III, 266, & VIII, 304. quem admodum autem admixto sanguinis humani liquore saniem viperinam praepararent, exponitur ab Aristot. περὶ Θ. A. p. 118, Plin. H. N. XI, 53, & Aelian. de Anim. IX, 15, loco corruptissimo. Nec veneno solum usi serpentum, sed & succis letiferis: ἐν Αἰθιοπία γὰρ ἡ τοὺς διστοὺς χρίουσι ῥίζα
Lucian. Vol. I. T

τις ἐστὶ θαλατηφόρος· ἐν δὲ Σκύβαις αὐτὴ τε καὶ ἑτέραι πλείους, ut testatur Theophr. H. Pl. IX, 15. ubi vide Bod. a Stapel. HEMST.

Pag. 59. l. 1. Βάλλ' οὕτως) Homericum carmen Il. Θ, v. 282. BROD.

ead. l. 3. Τῇ 'Ρέα λαμβάνονται) Matris Deum sacerdotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu non venit. Senec. Ep. 109: *Quidam ad magnificas voces excitantur, & transeunt in affectum dicentium, alacres vultu & animo; nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri & ex imperio furentes.* Per semiviros Gallos, matris Deum sacerdotes intelligit. COGN. Sub voce λαμβάνονται mendum latere arbitror. De re ipsa Lucretium legito II, 621, & Ovid. in Ibin: *Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes.* SOLAN. Interpretes, a Rhea corripuntur: eos secutus est G. Cuperus Obs. III, p. 308, addens, *eleganter dicere veteres λαμβάνεσθαι hoc vel illo Deo Deave. operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτος, κυμφοληπτος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνεσθαι τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte memini, quibus λαβὴ & λήψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ νόσῳ vel τῷ πυρετῷ λαμβάνεσθαι solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ* perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud Ioseph. A. I. VIII, c. 2, § 5, τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cautius ad Senec. Ep. CVIII, p. 531, posita Luciani verba sic vertit Lipsius: *Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; sed qui Rhae sacra additque sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus: quasi voluisset, qui Rhae capiuntur, & lecti Galli sacrantur: sensum perspexit vir acutus, sed qualem contumax vocabulum aspernatur: scribi debuerat, nisi forte quid interciderit non nisi verustiorum Codicum ope reparandum, καθιέρωνται, ἀνείνται, ἀνάκεινται, vel aliud simili potestate verbum.* Rem ipsam illustrat Brodaeus Misc. V, c. 13. Philostrati, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In Lucio § 37, ὁ δὲ αὐλητὴς ὁμιλος ἐφύσα ἐνθεον. οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες &c. Mox lege οὔτοι δὲ non δέ. HEMST. Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum est; ut apud Harpocracionem Theopompus tradit Artemisiam Mausoli mariti eiusdemque fratris desiderio contabescentem φθινάδει νόσῳ ληφθεῖσαν ἀποθανεῖν nec quidquam obstat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ

ῥέα λαμβάνεσθαι, haud secus atque ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι Antonin. Liber. c. XXX; τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι Lucian. Διαλ. Νεκρ. XIX; κατεχόμενοι τῷ Πανί in Bacch. Liban. Decl. IX, p. 348 C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγεῖσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν aliaque istius generis non pauca. Herodot. IV, 79: Ἡμῖν γὰρ καταγελάτε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλεα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίνεται. Quare non temere vulgatum lectionem esse sollicitandam nunc existimo; praefertim quod colorem a Platone traxisse Noster videatur, cuius hic est locus in Ione p. 365 E. Οὐ γὰρ τέχνη, οὐδ' ἐπιστήμη περὶ Ὀμήρου λέγεις, ἀ λέγεις, ἀλλὰ δεῖα μοῖρα καὶ κατακωχή· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ἰδέσθαι, δ' ἂν ἢ τοῦ θεοῦ, ἐξ οὗτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐπορεῖσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira Porphyrio fuit visa, ut obortam inde difficultatem a Iamblichō sibi voluerit expediri: τῶν ἐξισταμένων ἐνιοὶ τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλλον, ἢ τυμπάνων ἢ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν, ὥς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβαδίῳ κάτοχοι, καὶ εἰ μπηρίζοντες· ille autem quid responderit, vide de Myster. p. 69. Dicuntur vero οἱ μπηρίζοντες sive μπηρωάζοντες propria ratione τῇ ῥέα μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquissimi, teste Arriano apud Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 809, μαίνονται τῇ ῥέα, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται in Philostrati Ep. XV, οἱ τελοῦμενοι τῇ ῥέα μαίνονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ ῥέα iungi debeat, nisi potius utrique sit aptandum. Hinc perspicui potest, quam bene sit meritis de Seneca Cod. Mediceus, ex quo Io. Fr. Gronovius restituit in Agam. v. 688, *Quae turratae turba parenti Pectora rauco concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat Aetna*. Non aliter τῷ Διονύσῳ μαίνεσθαι Heraclit. apud Clem. Alex. Protr. p. 30, Διονύσος, ὅτεμα μαίονται καὶ ληναῖζουσιν Pausan. X, p. 812, ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕστερον, ὅσαι τῷ Διονύσῳ μαίονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua solent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοισι τῇσι ἐξ Ἰππεβορέων, τῷ ποταμῷ, in honorem virginum Hyperborearum, *fluvium, tum sacro cines ponere*. Rem dixit Iulian. Ep. XLI, pag. 421, καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν ὕρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἀνέτοι φέρονται. adeundus etiam Aretaeus I, pag. 33. Quod si legeretur in Luciano, ἀλλ' ὅπόσοι αὐτῶν τῇ ῥέα

μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem respondere, ut aliter fuisse scriptum vix mihi persuadeam. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 10. Τοῦ λωτοῦ) Homer. *Odyss.* I, v. 93. BROD. Sic in *Apol. de Merc. conduct.* BOURD.

ead. l. 15. Κἄν τις ἐτέρους) Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicio ego δακῶσι post μανία inferendum, & pro διαθῶσι legendum πᾶσχοι. Vide tamen γυμν. cap. 6, & ἀποφρ. c. 25. Consule finem φιλοφ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι) Nihil est causae, cur sanissimae lectioni status controversia moveatur. Graeci διαθῆναι accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ita singulari, ut vim Graecae phrasios interpretatione Latina, vix assequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, οὕτως διαθεῖναι, ὥστε &c. Lyf. apud Athen. XIII, pag. 612 E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. Lyf. in *Agor.* p. 130, v. 37, νομίζων, εἰ διαθεῖν ὑμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διέθηκεν, si vos ad inopiam redegisset, ut fecit. Aeschin. in *Tim.* p. 5, v. 8, τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθέσειν, eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur: similiter Lyf. in *Philocr.* p. 181, v. 27, κακῶς διαθεῖς τὰ τῆς πόλεως. Demosth. in *Timoth.* p. 1074 F. 1106 A. I. in *Stephan.* p. 969 C. οὕτω διέθηκε τοὺς δικαστὰς, ὥστε φωνὴν μηδ' ἡντινοῦν ἐθέλειν ἀκούειν ἡμῶν· cum quo convenit illud Xenophontis *Hell.* V, p. 319, postquam narrasset, milites abeuntem Teleutiam omnibus honorum favorisque signis fuisse profecutos, addit, quamquam nihil a se praecipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, τί ποτε ποίων ὁ Τελευτίας οὕτω διέθηκε τοὺς ἀρχομένους, qua tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tantopere sibi conciliarit. Idem K. Π. V, p. 86, v. 15. Diversa paulum ratione Plato *Charm.* pag. 468 C. ὥσπερ ποιητὴς (ὀργίζεται) ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἐαυτοῦ ποιήματα· Marf. Ficinus aut non Latine, aut male, (haud enim facile, utram in partem peccaverit, statuas) histrionem inepte sua poemata recensentem: tu cape, ut poeta succenset actori male sua poemata (in scena) recitanti: quo certe morbo quidquid unquam fuit

poëtarum laboravit: pari modo de LL. II, p. 791 A. ῥαψ-
 ῳδὸν δὲ καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδυσσεΐαν ἢ τι τῶν Ἡσιοδείου
 διατιθέντα. Ita spectatae veterum elegantiae principes, a qui-
 bus eundem usum recentiores acceptum servarunt: inprimis
 Artemidorus: eum vide I, 58, 62. ὅπερ γὰρ ὁ παλαιστὴς
 βούλεται τὸν ἀντίπαλον διαθεῖναι, τοῦτο καὶ ἡ νόσος τὸν κά-
 μιοντα. III, 11 &c. Appian. de B. M. p. 316, αὐτὸν (Op-
 rium a Laodicens traditum) ὁ Μιθριδάτης οὐδὲν διαθεῖς ἐπ-
 ἤγετο πανταχοῦ λελυμένον. Apollodor. I, p. 13, ἵνα ὁ νικῆ-
 σας ὁ βούλεται διαθῇ τὸν ἡττημένον. Alciph. II, Ep. I, pag.
 200, ὅμοιαι τί με διαθήσει; ubi vide Bergler. Nec Iudaeo-
 rum, qui Graece scripserunt, auctoritate destituimur. Phi-
 lo de LL. Spec. p. 791 D. 793 C. ὁ παῖσας θνησκέτω, τὰ
 ἴσα οἷς διέθηκε, παθὼν de Vit. Cont. pag. 895 E. πᾶσχευσι
 οὐκ ἐλάττονα ὧν διατιθέασιν ubi πᾶσχειν illud oppositum;
 propterea solent etiam rariore compositione, οἱ κακὸν τι πα-
 θόντες ἀντιπράσσουσι τοὺς προδιαθέντας, &c., τοὺς κακὸν τι
 πράξαντας ἀντιδιατιθέντες: quae Suidas ex melioribus habet
 in Ἀμύνασθαι & Ἀμυνόμενοι Ioseph. A. I. VI, c. 9, § 3,
 ταυτὸ δὲ καὶ ἄρκον ἀμυνόμενος διατιθέμαι, similiter ac leonem,
 impuentem ursum repellens interfeci: nequidquam in eius loci sen-
 tentia interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Va-
 ticano exstare, διατίθημι: hoc genuinum est; quippe nullis
 exemplis, longe autem plura sunt ad manum, verbi medi
 usum in hac phrasi Graecis placuisse constat, ratione satis
 manifesta. Perperam quoque versa fuit apud Nostrium haec
 locutio in Anach. uti recte monuit L. Bos Anim. c. XIV, p.
 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocu-
 larum detrimento facile sanetur: ita lege, οὐκ αὐτοὶ μόνον (si
 quis μόνος, quod editum est, maluerit, non valde repugna-
 bo) λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινὰς ἐτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦ-
 το διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ (vel οὗτοι) ἔκ. γ. cur enim Lucianus
 rotundam orationem isto insiticio καὶ αὐτοὶ dedecoraret? Est
 autem imitatus Platonem in Conv. p. 1104 A. τὴν καρδίαν
 γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγεῖς τε καὶ
 θνητὴς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἱ ἔχονται ἐχιδνῆς ἀ-
 γριώτερον &c. quam a viperæ morfu similitudinem duxit
 Plato, eam Noster ad rabiosum canem transtulit: vide Mer-
 Casaubon. ad Marc. Antonin. X, 34. HEMST. Δακῶσι etiam
 Solanus Iuntinae adscripserat; sed satis tuetur vulgaram
 Hemsterh. Confer & Pseudol. c. 25. REITZ.

Pag. 60. l. 4. Ἡμῖν ἐρᾶν) Locus sine dubio corruptus, in

quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia paret: nimirum voluit, Ergo & ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse & vulneratum fateris: at verba non respondent: vereor, ne versus unus & alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet coniectando, καὶ τῶν αὐτῶν ἡμῖν &c. quae sensum quidem, sed non huius loci, habent. HEMST.

ibid. Ἐρᾶν) Μαλινεσθας. BROD.

ead. l. 7. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου) Mira traiectio, quam a Luciano esse non puto; atque adeo lege τὸ ἄρα τοῦ — Telephi historia nota, qui ab Achille vulneratus &c. Ovid. SOLAN. H. Stephan. App. de D. A. pag. 182: *Apud eundem* (Lucianum) *altam traiectionem habemus, quae durior videri possit, interiecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum habente: in fine eiusdem dialogi, τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam possit fortassis, an ita scripserit.* Me quidem non admodum offendit haec, quam Stephanus vocat, articuli traiectio, haud sane magis, quam quod in Herodoto frequens, τῶν τις Περσέων, τῶν τι ἄλλο στομάτων τοῦ Νείλου, τῶν τινος οἰκετέων εἶναι, cuius generis plura notavit Iac. Gronovius ad Herodot. p. 35, 7, 357, 12. Athen. III, p. 108 D. Alciphro. III Ep. 20, τῶν τινι γνωρίμων ubi monuit etiam Berglerus. Emenda Longum pag. 87, τῶν τίνε πλουσίων perperam τινῶν. In Homeri Schol. ad II. Ξ, 295, τῶν εἰς γιγάντων, vetustiores edd. quod male postea mutant. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα) Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama est, sanavit. BROD. Res pervulgata: vide, si tanti est, B. Martin. V. L. III, 24, Torrent. ad Horat. Ep. XVII, 8, Passerat. & Broukh. ad Propert. II El. 1, v. 65, P. Keuchen. ad Seren. Samon. p. 259, quem Luciani locus non fugit, Th. Muncker. ad Hygin. F. Cl. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes sunt versati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypothefin enarratam legere licet in Access. ad Ulpian. pag. 1167. Versus est ex Euripidis Telepho, quem Plutarchus protulit Περὶ τοῦ ἀκούειν p. 47 F. locum, quia hisce Lucianis simillimus est, praetermittere non possum, quin ponam: οὐ γὰρ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πριστοῖσι λόγχης δέλγεται ῥινήμασι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφύσει νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λά-

γος ἰᾶται. Hinc paene fumfisse credas Schol. Theocriti ad Eid. XII, 25. quamquam ibi legendum potius videatur, τὸ τοῦ λόγου, ὃ τρώσας ἰάσεται. Huc pertinet illa a Philostrato conficta de Apollonio fabula in eius Vita VI, c. 43, & sophisticum acumen Aeliani de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo Publii Syri spectaverit haec sententia: *Amoris vulnus sanat idem, qui facit.* HEMST.

IN IUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 61. l. 1. Δ. Φ.) Quo tempore scriptum hoc fuerit, incertum est. A iuniore profectum incuria indicat. Res est ludicra. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ ἀρχόντος) Argumentum illud deest in Mss. auctoris tamen censendum est. BOURD. Hanc formulam accusationis Schol. V. etiam notis praescripsit, nihil ab editis dissidens, nisi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι λέγον· praestitit ἀφαιρεῖσθαι. Sed illud καὶ, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας καὶ ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς. Polyb. IV, c. 17, ἀρπαγὰς ὑπαρχόντων atque ita is idem & alii saepius: expectabimus autem, dum quis producat, βίαν ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accusationis libello alibi dicendum nobis erit. HEMST.

ibid. Ἀριστάρχου Φαλ.) Alexandrinum civem fuisse Aristarchum, sed in Samothracia natum, tradunt omnes. Phalereum Aristarchum nemo novit. Vide ergo, num Lucianus de Grammatico summo locutus, Aristarcho tribuerit, quod Demetrio, alii iidem Grammatico summo, debebatur. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐβδόμη) Septimum mensis diem alibi etiam Noster iuri dicundo in eiusmodi ludicris causis assignat; ut in δικ. c. 12. ἐκλ. c. 14. quod ideo fastidatim ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. ἀποφ. cap. 16. Erat autem Apollini sacer. SOLAN.

ead. l. 4. Βίας ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς) Non capio acumen Benedicti, qui has voces alligat proximae antecedentibus, vertitque, *apud septem vocales iudices vi & raptui praefectas*, non secus ac Athenis quoque certi iudices certis actionibus praefuissent, ut Romae praetoribus certae causae attribuebantur. Ne dicam ridiculum esse, has vocales isti iudicio praefuisse, non alias literas, quae cui iudicio praesede-

runt, oro? Nescio, an bene Bolerus, *constitutis iudicibus VII vocalibus de vi & rapina*. Certe sensus est & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorsus iudicium. Nam ὑπαρχόντων (unde causa erroris) est secundus casus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. GRON.

ead. l. 5. Λέγον) Fl. B. 2. & P. λέγων. Reliquae cum Schol. & P. hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. SOLAN.

ead. l. 9. Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ) Scribendum videtur, *καθαίρουντος ἔνθεν μὴ δεῖ*. GUIET. Interpretum errorem in hac locutione castigavit L. Bos ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium est de navibus in portum investis: *καταίρουσαι τε καὶ ἀφιεῖσαι ὁκάδες* apud Philostr. de V. S. II, p. 606. ἐκείθεν δὲ κατάραντες εἰς λιμένα Dionys. Halic. A. R. I, p. 42. Grammatici per κατὰπλεῖν exponunt: Hesych. & Suid. in *Καταίροντες* ex quo facile est priorem emendare in *κατέροντες*, quamquam tantilla labes Guietum deceperit in hoc quoque Luciani loco parum felicem. Portus autem his clausi, aliis aperti, quod saepe foederibus & pactis cautum; non enim quosvis pari iure λιμέσι καὶ ὁρμοῖς δέχεσθαι volebant. Iam si quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie *καταίρει*, ἔνθα μὴ δεῖ. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cuius criminis & ἀρπαγῆς liteta T incusatur. Hinc latius se porrigit *καταίρειν* pro *venire aliquo*. Hesych. *Κατήραμεν, ἤλθομεν*. Ad aves ratione quadam singulari pertinet aliquorsum devolantes. Aristoph. Av. v. 1288. Plutarch. T. II, p. 41 F. *μέλισσαι ἐπὶ τὸν τραχύτατον καὶ δριμύτατον θυμόν καταίρουσι* parique modo in Philop. p. 364 D. Pomp. p. 635 E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore potestate: non invenuste Cyrill. contra Julian. p. 206 B. *τοὺς ἀπαίροντας μὲν ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθορμιζομένους δὲ πρὸς ἀλήθειαν* Plutarch. de Garrul. p. 514 E. *ἐπὶ τι δὲ ἡ γλῶσσα ἀπαίρει*; Hic etiam Hesychius est corruptus: Ἀπῆυραν, ὠδευσαν lege, Ἀπῆραν, & μοχ: Ἀπηρεῖσατο, ἐπῆξεν. Ἀπῆρε, μετέστη· confer Ἀπαίρει &c. HEMST.

ead. l. 11. Φυλάσσοντα) Non dubito, quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, scribentes *φυλάσσοντα* pro *φυλάσσον*, & paulo post ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι &c. pro ἀγαγόν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de se in neutro genere, ut cap. 8, καὶ τίμπραμαι, δεδιὼ μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκα

ἀνομάση. & ipsum Σ, καὶ γὰρ μὲν τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opusculo de T, nisi in neutro genere, mentio fit, ut passim videre est. Rectissime itaque, ubi c. 7 legitur μέχρη μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ, τετταράκοντα λέγειν &c. Gronovius, eruditissimi filii pater eruditissimus, adscripsisse suo dicitur libro λέγον· sensus namque postulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, observari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi subsequenter, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπόμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν &c. Pessime. Lege λέγον. IENS. Monet Ienius de φυλάσσον, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opusculo legatur, contra fidem Codd. mutare consultum non duxi. SOLAN.

ead. l. 12. Συλλαβὰς) Syllabas hic elementa vocat, quae in unum sonum coalescere apta nata sunt; & cap. 5, quasi cives aut colligas designaret. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνοίας) Repudiare quidem non ausim: Isocr. Or. Areop. in initio, opes, inquit, & potentiam sequitur ἀνοία, καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία, quibus σωφροσύνην & μετριότητα mox opponit. Attamen in hac gravissimi criminis accusatione convenientius puto ἀπνοία, non illa prorsus, quam Theophrastus describit Char. Eth. cap. VI, & Casaubonus egregie declarat, sed genus eius quoddam; ista nimirum perdita violentorum hominum audacia, per quam spretis legibus in aliena nihil pensi habentes involant. Sic ἀπνοίαν summi satis constat, notavitque H. Vales. ad Ammian. Marcellin. XX, 4, p. 262, iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodissime praecedit, ex qua velut gradu facto ad ἀπνοίαν perveniatur. Eadem menda Diodorum occupavit XX, p. 736 C. ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς Ἀγαθοκλέους γοντείας καὶ ἀνοίας παρалоγοισθέντες. Rhodomannus auferri iubet καὶ ἀνοίας; scilicet alicuius infartum: ego leniore medicina repono καὶ ἀπνοίας erat sane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incensis omnem salutis spem militibus suis praecidere. Amentiam ita Latini ponunt: Liv. XXIII, 9, alique saepe. HEMST.

ibid. Οὐκ ἀγαπῶν) Mss. οὐκ ἀρκούμενος. BOURD. De hoc idem, quod supra ad φυλάσσοντα, dictum puta; ut & de sequenti ἀγαγόντα. SOLAN.

Pag. 62. l. 3. Με — ἐπέρχεται) Mei legendum esse, supra diximus ad Πρ. εἰ ἐν Δ. § 2. HEMST.

ead. l. 6. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου) Angl. $\psi\phi$. mendose. patet postea verbo φόβου saepius repetito. post φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα quae dictiones scriptae in margine unius Mf. sic & in sequent. BOURD. Excidit fortean aliquid, ut ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον οὖν. MARCIL. Haec aliena & addititia videntur. Sed ἐπέχω. GUIET. Hunc locum facile quisvis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Afferam & ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot & tantis laceffita iniuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* eiciatur, & voce in totum ademta, inter literas non nisi calculi gratia numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, aeterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse Lucianum; exstareque adhucdum huius sensus non obscura vestigia in lectione, quam Codd. Mss. & *l. ed.* praeferunt. Angl. enim apud Bourdelotium habet $\psi\phi\phi$. P. autem L. Coll. & *l. ed.* integram vocem $\psi\phi\phi\phi$. quae facile a voce $\psi\eta\phi\phi$, festinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut coniiciam saltem, quaeenam Luciani verba fuerint, ignoscat, si in tam foedo & mutilo loco nihil proponam. Forfan leg. ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου. ut Thucyd. VI, 78, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἁμα ἐν τῇ ἐμῇ μαχοῦμενος. De *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut Scaligerum adeat in Dissertatione de literis Ionicis, quam inter eius notas ad Eusebii Chronicon inveniet, p. 110 ed. post. SOLAN. Fr. Viger. de-Gr. Dict. Idiot. c. III, S. V, § 5, hunc in modum vertit: *Ita dum quiescerem parum absuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur; atque adeo meus iste metus ad omnes literas aequaliter pertinet.* Liquet eum probasse Bourdelotium & Marcilium supplentes, καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα: ad quale remedium excogitandum haud sane magna mentis contentione est opus. Phrasis insolentior ἐν ἴσῳ τοῦ φόβου vel τοῦ κινδύνου κεῖσθαι certioribus exemplis, non solo Luciani dubio loco, a Vigero debuerat firmari. Ego Codicum & ed. *l. lectionem*, dummodo mutando casu parumper adiuvetur, satis opportunam censeo: ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ $\psi\phi\phi$. Primum $\psi\phi\phi\phi$ consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus φωνή: literarum divisio primaria, καὶ ἢ τὰ μὲν φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ $\psi\phi\phi\phi$ φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα φωνήεντα, $\psi\phi\phi$

φους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor Aristoxenus apud Dionys. de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronuntiatione φῶρος pertinet ad Σ. Plato Theaet. p. 147 E. καὶ γὰρ δὴ, ὃ Σακρατες, τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, φῶρος τις μόνος, οἷον συριττούσης τῆς γλώττης. Aelius Dionysius apud Eustath. ad Il. K, p. 813, v. 45. Deinde ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro, ἴσον εἶναι, *pari loco esse & conditione*, non aliter ac Latini solent, *in facili, in aperto, in dubio, in incerto, in parato &c.* Thucyd. IV, 10, ἀποβάντες δὲ ἐν τῷ ἴσῳ ἦδην. II, 60, ὃ, τε γὰρ γρούς καὶ μὴ σαφῶς διδάσας ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθην. IV, 60, 61, & saepe alibi. Euripid. Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν εὐμαρεί, ἐν εὐσεβεί Hel. v. 1243, 1293. &c. quae frequentiore usu feruntur, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἐτοίμῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναι τινι. Scriptor Orat. in Neacr. p. 879 F. ταύτας (τὰς σφόδρας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλᾷς πολλοῖς ἐκάστης ἡμέρας συγγεγενημένη· modo dixerat, ἐξ ἴσου φαῖνται ἐκείνας τιμωμέναι ταύτῃ τῇ πόρῳ· cuius locutionis haud dispar est ratio: Lys. p. 168, v. 23, εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν διανοίαν ἔξω. & verbis simillimis Antiphon περὶ τοῦ Hρ. φ. Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν τοῦ λέγειν καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι καθίσταται τῇ τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς &c. Liban. T. I, p. 805 A. ἐν ἴσῳ τοῖς γονεῦσιν ἀγειν. T. II, p. 227 C. μὴ μὴ τοῖς πολλοῖς ἐν ἴσῳ δέωρον ἀφώνον ἔστησεν ἡ τύχη. Ut alios praeteream, Grammaticis etiam haec loquendi formula non displicuit: Hesych. in Ἀντοξενεῖν. Schol. Aristoph. ad Av. v. 17. Quin hoc ipsum ἐν ἴσῳ κεῖσθαι Erotianus habet in Οὐρεῖ αἱμαλώδες· in quibusdam Hippocratis exemplaribus αἱματώδες, in plurimis, inquit, legitur αἱμαλώδες, ὃ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματώδει. nescio, an Hesychius simili modo sit emendandus: Ἀντιγραφῇ, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντωμοσίᾳ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀντιποιεῖσθαι κλήρου. haec vulgo feruntur corruptissima. Apparet, quae mihi constiterit ratio, cur in Luciano voluerim τῷ φῶρ· nisi quis praeponat, me non invito, τῷ, id est, τινι φῶρ. Sensus ex dictis itidem est manifestus: ita ut parum absit, quin, si quietus iniuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis, vel, sibilus. Keῖσθαι etsi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contempta iacent: φῶροι quoque res abiectae & vilissimae, quarum pretium, si sonum quendam verborum inanem excipias, est nullum. HEMST.

ead. l. 7. Οὐχ ὑμᾶς) Si sic interpungatur, necessario post ὑμᾶς inferendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud νῦν expungendum videtur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀλλὰ καὶ) Omissum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis ostendit I. Davis. ad Ciceron. de N. D. p. 239. HEMST.

ibid. τῆς πείρας) Attici πείραν ἀντὶ τοῦ δόλος καὶ τέχνη, pro dolo malo accipiunt. VORST.

ead. l. 11. Ὡν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται) Bolerus, sine quibus nihil omnino scribitur. Benedictus, sine quibus plane nihil scribitur. At multa possunt scribi, sed sine sensu. Veri debuit, sine quibus perfecte & integre nihil scribitur, ὧν προσθήκης εἰς τὸ γράφεσθαι πᾶσι δέεται, ut ait infra. GRON.

in Schol. col. 1. l. 2. Κεκτῆσθαι) Pro κεκτεῖσθαι, quod nihil est, lege κεκτῆσθαι. Ceterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires supplementum istud, quod inculcant hic Marcilius & Bourdelotius, legentes, ἐν ᾧ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. IENS.

ibid. col. 2. l. 2. τῆς ψήφου) An voluit τῆς ψήφου & ψήφος; non puto, legendumque potius τοῦ ψήφου. HEMST.

Pag. 63. l. 2. Καθυψήσετε τὸν ἀγῶνα) Locutio iudicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praenavari*, tamen in Gloss. ad id verbum explicandum adhibeatur. Demosth. in Mid. p. 609 C. thesmotheta quidam a Polyzelo verberatus ἰδία πεισθεὶς ὅπως δῆποτε ἀργυρίῳ καθυψεῖς τὸν ἀγῶνα· qui hunc diligenter imitatur Dion Cassius XLVI, p. 299 C. καθυψείκηναι τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. Poll. VIII, 143, eius generis cognata iungit verba, unde potestas τοῦ καθυψεῖναι facile possit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut intercідat, & adversario causa prodatur. Nost. in Prom. § 3. Demosthenes extra forenses controversias περὶ Παραπρ. p. 295 A. πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρῶν εἴαν τις ἐκὼν καθυψῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ. ubi iunctum vides προδοῦναι. Olynth. III, p. 36 B. εἰ καθυψείμεθα τι τῶν πραγμάτων pari modo Ioseph. de B. I. II, c. 16, p. 191, οὐδὲν τῶν σωτηρίων ὑμῶν καθυψηκάμην. A. I. VI, c. 3, § 3, de Samueli filiis a paterna virtute longe desciscientibus: δῶρον καὶ λημμάτων αἰσχυρῶν καθυψέοντο τὸ δίκαιον, id est, ἀντηλλάττοντο, κατεπροδίδουσαν, ut loco hoc prolato Suidas interpretatur. Quare legendum censeo de B. I. VI, c. 3, § 3, καθυψέμενος τὸν λόγον; ὧν πέποιθε (ἢ πατρὶς) τὰ ἔργα, ut in Eusebio H.

Ε. III, p. 97, scribitur. H. quidem Valesio, quod Mazarinus C. praefert τῶν λόγων, magis placet; sed multo minus expedite fuit sententia, neque huius loci est vel verbi secundus casus. Quid autem in his locutionibus distet Aëivi Mediique usus, non est ut pluribus ad peritiores exponam. Hesychium emenda: καθυφεῖναι, ἐνδουναί, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν editur, καθυφαίνειν. Alia Budaeus C. L. G. p. 25. HEMST.

ead. l. 4. Καὶ οὐκ ἂν) Illud καὶ amotum mallet, & ordine continuo legi: ὡς εἶθε &c. παρανομεῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inserta, qui istam periodum a priore divellebant. HEMST.

ead. l. 6. Τῆς κίσσης) De pumice, & re ad exterendos expoliendosque libros apta. Κεφαλαργίαν Attici vocant κεφαλαργίαν. COGN. Apud Atticos κίσσηλις & κεφαλαργία, & literae invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. BOURD.

ibid. Κεφαλαργίας) Vide H. Stephanum de hac voce disputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργεῖ apud Hesychium est in Ὠτοκοπεῖ. Κίσσηλιν aequè ignoro, ac Bourdelotius, nisi quod blaesus genuinam vocem κίσσηλις vel κίσσηλις eo pacto fit pronuntiaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit Aristoph. Eq. v. 79, Vesp. v. 45. de quibus Eustath. ad Od. E, p. 1764. Vid. Plutarch. Quaest. Rom. p. 277 D. HEMST.

ibid. Γάμμα) In nummis etiam has literas frequenter permutari, observat rei nummariae cultor & ornator summus Ez. Spanhem. p. 119. SOLAN.

ead. l. 8. Κναφεῖω) Atticorum sunt, & quidem veterum, ut scribunt Harpocr. in Γναφεύς, & Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 166, κνάπτειν, κναφεύς, κναφεῖον, κνάφαλος sive κνάφαλον vel potius κνέφαλος, ἄκναπτος &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre. Moer. & Thom. Mag. in Ἄκναπτον. Κνέφαλος. Poll. X, 39, 41. ubi nonnulla Commentatores. In Corintho de Dial. Att. ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι nimis laborat in hac parte H. Stephan. App. p. 56. Saepe Galenus unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. Nunn. ad Phrynich. p. 34. Quod in Philoxeni Glossis, Τomen-
tum, κνάφαλον, κνάφαλλον scribitur, vetus Onomasticon exhibet γνάφαλον hoc Alcaeus utitur, ἀμφὶ κόρσῃ μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud est apud Strabonem, qui tradit XV, p.

τοῖς B. quibusdam Indicarum arborum ἐπανθεῖν ἔριον, quæ Macedones usi sint ἀντὶ κναφάλων. Atticis κνέφαλον dicitur ipsa cukita: Hesych. in v. unde κλίνη ἀμφικνέφαλος, cuius meminit Poll. X, 36. HEMST.

ead. l. 9. Μαχόμενον τὸ μόγῃς ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μά-
λιστα παρακλέπτον) Voluit sic forte Lucianus: ἐπέπαυτο
δὲ ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάρμῃ, τὸ μόγῃς
ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μαγίδα παρακλέπτον. Latine dixe-
ris, cessant vero etiam Lambda pugnans cum Gamma, propter
surreptum sibi μόγῃς, atque id ipsum etiam surripiciens μαγίδα
sive magidem. &c. Intelligi vult, utrumque & lambda & gam-
ma esse fures ac furari inutua. Gamma surripit μόγῃς, quia
id μόλῃς rectius dicitur, sed maluerunt οἱ Ἀττικῶντες, μόγῃς:
Lambda surripuit μαγίδα, quia corruptione Attica tunc
μαλίδα dixere. MARCIL. Helladius etiam Besantinous eos
damnat, qui μόλῃς pro μόγῃς dicunt, quod Ionibus & Aeol-
ibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus
uterque. Vide tamen Τιμ. c. 13, & Ἑρμ. c. 71. SOLAN. Si
ridendo verum dixit Lucianus, antiquum erit & genuinum
μόλῃς, quod postea degenerarit in μόγῃς. Antiquitati τοῦ
μόλῃς favent Aeoles, quorum vetustissima est dialectus: iis
enim hoc vocabulum adscribit Helladius apud Phot. p. 866.
τὸ μόγῃς, inquit, ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται, ἐπὶ τῷ
μετὰ πόνου γινομένῳ ταπτόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς
παραλόγως διὰ τοῦ λ μόλῃς λέγοντες ἐκφέρουσι καὶ γρά-
φουσιν deduxit a μόγος, & utrumque pro eadem habuit vo-
ce. Alii non origine tantum, sed & potestate distinguunt,
hoc a μέλλω vel μολῶ repetitum exponentes βραδέως, il-
lud a μόγος vel μογεῖν, μετὰ βίας vel μετὰ πόνου vide Ety-
mol. & Thom. Mag. quod significandi discrimen etsi non
plane-repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix
mihi dubium est. In nostris Homeri edd. utrumque repe-
rias: in priscis alterutrum existisse tantummodo, prout huic
illive scripturae Grammaticorum natio studebat, a vero
non abhorret. Haec est causa, cur Apollonium Rhodium,
cum posuisset μόλῃς I, 674, Scholiastes, iniquiore quidem
censura, notare non sit veritus: κακῶς διὰ τοῦ λ. ἔδει γὰρ
διὰ τοῦ γ μόγῃς παρὰ τὸν μόγον. secutus nimirum eos, qui
tum in Homero, tum alibi semper istum in modum scribi
volebant. Corinthus inter Attica reponit τὸ μόγῃς. Alia lege
apud Ios. Wasse ad Thucyd. I, 12, I, 69, VII, 40, VII,
44. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ μάλιστα) Locus corruptus, sed cui non medeor. BOURD. Merito reiectis Bourdelotio & Marcilio I. Gronovius ad Arrian. IV, p. 166, emendat μὰ Δία: quod eo probabilius est, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati μάλιστα praeserunt. Proderit haec observatio ad alia Luciani loca. Quamquam coniectura minime sit spernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα saepius usu concinniore vim habet asseverandi: e Nostro exempla suppeditabit Index. Harpocrat. in Ἀσυνετώτατον ἐν μάλιστα οὐκ ἂν δύναίτο τις συνιέναι, τί πότε φρονεῖ. Suidas: Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει sumtum e Schol. Thucyd. ad I, 17; qui perinde III, 92, σταδίους μάλιστα τεσσαράκοντα explicat, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκριβείαν sed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. HEMST.

ead. l. 13. Ὑπερβ. εἰς ἃ μὴ χρῆ) Usurpat Feder. Morell. ad Dion. Chryf. p. 13, sed parum apposite. Demosth. in Mid. p. 613 D. οὐδ' ὅλως προσιόντα, ὅποι μὴ προσήκεν αὐτῶν. Adversus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντας dabatur ἐνδεξις. Suid. in ea v. Ovid. I Pont. VII, 23, nec tamen irritum, quo non licet ire. Valer. Maxim. VI, c. 2, de libertate dictis pariter ac factis testata, quae inter virtutem vitiumque posita, si salubri modo se temperaverit, laudem; si, quo non debuit, profuderit, reprehensionem meretur; εἰ ὑπερβαῖν εἰς ἃ μὴ χρῆ. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξ.) Adde καὶ γναφ. vel cum excerptore G. lege φαμέν γνάφαλλα δέ. SOLAN. In ed. A. γναφεῖον, & omisium δέ: utrumque restituit doctiss. Solanus. Γνάφαλλα notaverat in suo libro Matth. Sladus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Μόγισ) Atticistes hic est Helladius Besanti-nous, cuius locum in annotationibus protuli; ex quo patet, legendum esse διὰ τοῦ Γ γράφεται & Αἰολαῖς. HEMST.

Pag. 64. l. 2. Κάδμος ὁ νησιώτης) Phoenix fertur suae aetatis hominibus ingenii acumine praecelluisse, ut qui & sedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His Palamedes Nauplius Troiano bello quatuor adiecit, ζ. ξ. φ. χ. & totidem Simonides Syracus. medicus, ζ. η. ψ. ω. COGN. Hac de re copiose Iust. Lipsius ad Tacit. Claud. qui haec omnia diligenter exsequitur. BOURD.

ibid. Ὁ νησιώτης) Cadmus secundum quosdam Tyrius fuit.

Insulam autem olim fuisse Tyrum, docet inter alios Ovid. Met. XV, 288. Vide Bochartum Geogr. II, l. 2, c. 27. Alexandri M. oppugnantis operibus continenti iuncta est. A Cadmo autem inuenta in Graeciam literarum elementa constans & vera traditio est. V. Lipsi. ad Tacit. Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditissimam Scaligeri, supra laudatam, Dissertationem. Sed XVI tantum ab eo illatas veteres volunt. V. Spanh. 83. SOLAN. Tyrius, ut Cadmum Cinna vocat apud Sosp. Charif. p. 99: *Iam inde a Belidis, natalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non *Cecropis*: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque alta Tyrii ab origine Cadmi.* De insula Tyro praeclare Relandus Palaest. III, p. 2052, hoc Luciani loco non praetermissio. Tyrum Euripides appellat *ἤσσαν* in Phoen. v. 212, *Φοινίσσας ἀπὸ νάσου*. Schol. *τινὲς δὲ Φοινίσσας νάσου τῆς Τύρου ὑποτάσσεται γάρ.* hoc rectum atque ex veterum sententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius sunt pretii. Eiusdem fabulae versum sextum, *ἐκλιπὼν Φοινίσσαν εἰς ἐλάν χθόνα*, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, cum debuissent, *Phoeniciam urbem*, sive, *Tyrum mari cinctam*. *Χθόνα, χώραν, γῆν* pro urbe poni, praesertim a poetis, docet Kuster. ad Aristoph. Thesmoph. v. 115. nobis adstipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212, & meliore fide repraesentatur: delendum autem ἢ *Φοινίαν* hominis indocti assumentum. Meleager Anthol. III, c. 6, Ep. 17, *Νάσος ἐμὴ δρέπτειρα Τύρος*. Apud Ioseph. A. I. VIII, c. 2, § 7, Hiram Tyri rex ad Salomonem scribit, ut sibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, *οὗ διὰ τὸ ἤσσαν οἰκεῖν δεόμεθα*: quae repetuntur c. 5, § 3. Diaconus e Festo: *Sarra, insula Tyrus*. Consentiunt eruditi post magnum Scaligerum, Sarram & Tyrum ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, si, quod H. Vossius ad Scylac. p. 101 contendit, accipimus, non esse dubitandum, quin Sarra proprie sit Palaetyrus, erroris absolvi nequit Festus, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen & Servius ad Georg. II, 506, *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur*: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud Gell. N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe post Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, & iam ante Salomonis aetatem opi-

bus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Saram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. HEMST.

ibid. Παλαμήδης) Παλαμήδης εὗρε τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Χ. στοιχεῖα. Hesych. περὶ σοφῶν. VORST. Quatuor a Palamede additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide Tacit. A. XI, 14. SOLAN.

ead. l. 3. Σιμωνίδης) Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas Plinius VII, 56, facit Z. H. Ψ. Ω. Sed pro Z. Suidas & Salmasius Ξ. ab eo additam statuunt, Not. ad inscript. Herod. p. 224. Consule Spanhem. p. 41 & 84, 85. SOLAN. Repertis, vel potius inventis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in huius partem laudis vocarunt: testes quidem in eius causa sane quam multi, qui simpliciter literas illum invenisse perhibent: Gorgias & Alcidamas personati Declamationibus adversis, Hygin. F. 274, Dion Chrys. Or. XIII, p. 225, Philostr. de V. A. T. IV, c. 33, Her. p. 708, 710. ubi gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter S. Bochartum Hieroz. P. II, lib. I, c. 11, Raderus ad Martial. XIII, 75, ex Philostrato notans, quod & alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil attinet. Themistius Cadmum & Palamedem itidem adiungens Or. IV, p. 60 A. librarios eleganter vocat τοὺς τῆς Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργούς. Nescio, an Euripidem pro huius opinionis auctore fuerint secuti: videntur certe. eius ex Palamede locum egregium servavit Stob. p. 469; in quo minus miror, tot homines eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspicionem, postquam Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad Manil. IV, 206. praeclaram posterioris partis emendationem viro maximo hora melior suggessit, ut discimus ab H. Grotio ad Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, cum hactenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τῆς γε λήθης φάρμαχ' ἄρμόσας μόνος Ἄφωνα καὶ φωνήντα (φωνοῦντα, quali Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβὰς τε θεῖς ἄρμόσας dedi pro ὁρμώσας, utpote, me quidem iudice, convenientius: tamen, si quis illud tueri velit pro in commodum rectumque ordinem digerere, quomodo

fere Iph. in A. v. 24, τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντα, id est, ὀρθῶς διοικηθέντα, διατεθέντα, non valde sim repugnaturus: tum porro σάφα Δέλτος διαιρεῖ restituo pro κακὰ, quod, utcumque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem folis, quod veteres videntur fecisse, fecerunt certe recentiores I. Meursius alique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud sane conficias: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem commonstraverit; quemadmodum Aeschylus Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroï suo donat, etiam assignavit v. 459 γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνδεσιν Μνήμης ἀπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην. sic enim reponendum censeo: is tamen idem, ut scenae ferviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheum dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat Schol. ad v. 457. Sophocles vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras eius laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad Manilium, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat: nam sic Achilles Tattius p. 122, Σοφοκλῆς δὲ Παλαμῆδει ἀνατίθησι. λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσάγει* unde nec colligi potest, sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplium, non alium quendam, ista commemorasse. Praeterea quatuor versus, quos Scaliger annectit, postremi optime quidem ad sensum respondent; sed, si verum est, ut sane videri non diffiteor, ex Nauplio Πυρραῖ priores esse depromptos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, coniungi non debent: exstiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diserte testatur Eustath. ad Il. B, p. 228, Od. A, p. 1397. A vero igitur non abhorret, propagatam esse ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam cum refuteret, sapiebat sane Tzetzes, in illis etiam, ubi sapit, ineptissimus Chil. V, 804, XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin eius non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compositas adstringunt. Serv. ad Aen. II, 86, fatis circumspecte: *secundum*

quosdam ipse reperit literas: quae res si forte sit dubia, tamen certum est δ , ϕ , χ ab hoc inventas cum aspiratione. Ξ addit cum aliis Schol. Gregor. Nazianz. ad Steht. I, p. 66. hic quam parum veteres inter se consentiant, expositum leges tum ab aliis, tum a I. Meursio ad Hesych. Illust. p. 159, & I. G. Vossio Art. Gramm. I, c. 10. Loquitur autem ne Lucianus quidem de literis inventis, sed per certas leges ad commodum ordinem atque usum dispositis: ceteroquin post Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidisset, qui trium tantummodo, vel quatuor ad summum compositarum haberetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit Diodor. III, p. 140 B. prava Rhodomanni versio, quod Lino Diodorus adscriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadversum a I. Perizonio Aelian. V. H. III, 32, n. 5, fraudi tamen fuit ampliff. Bouhier. Diff. de Pr. G. & L. L. § 14. Apud Plutarchum etiam τάξις γραμμάτων & προεδρία Symp. IX, Qu. 2, ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem similiter atque a Luciano commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅπως καὶ ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἔχειν νομοθετῆται, Tatian. Orat. ad Gr. § 29. Mox placet Codd. lectio, οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ quod posterius retineas, an μόνον, etsi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ sequens. In Nigr. tamen § 1, ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ. § 38, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ &c. Haec saepius a librariis confusa. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ τῇ τάξει μόνον) Mss. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. BOURB.

ead. l. 9. Ἡμισφόνους) De his & mutis consule Dionys. Halic. de Str. Or. XIV, p. 96 ed. Uptonianae. SOLAN.

ead. l. 11. Καθ' αὐτὰ) Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν οὖν τὰ φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admissa, omnia iam plana sunt. Sola I. τὰ ante μὲν οὖν habet, quod adiumento fuit. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ ἔχω) Utitur hoc loco Sam. Petrus, vir doctrina quam recto iudicio melior, Misc. III, c. 9, ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illustret. HEMST.

ead. l. 15. Καθήκοντες ὁραθῆναι) Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem usum τοῦ καθήκον probet, & desistam huic scripturae litem movere. Interea corrigo.

mutatione non ita magna, καλοῖντες ὁραθῆναι quae usitatissima est loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν Euripid. Rhéf. v. 380. κάλλιστος ὁφθῆναι Cornut. de N. D. c. 32, p. 225. Eupar. Prisc. p. 114, v. 15. εὐπρεπὴς ὡς ἰδεῖν Aeschin. in Tim. p. 22, v. 25. In Platonis Parmenide p. 1110 B. Parmenides ipse καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης καὶ χαρίεις ἰδεῖν sicut in Luciani Prom. in verb. § 3, ὁφθῆναι χαρίεντα contra αἰσχιστος ὁφθῆναι τὴν ὄψιν de Hist. conscr. § 9. Rarius illud Aeschinis in Tim. p. 7, v. 34, εἰς φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ὁφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν quo loco si quis vulgatam Luciani lectionem defendere conetur, is, meo quidem iudicio, multum errabit. Ὁραθῆναι autem ne fede sua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι coniecturae sane parum felici, non vetusto Codici debeat. Sunt enimvero A & T specie ad videndum pulchra, si ad literam T comparentur, quae crucem referat: tum animadvertite, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἠκούσθῃ μόνον. HEMST. *ibid.* Ἀκουσθῆναι) Ex Cod. L. haec scriptura est. reliqui libri ὁραθῆναι. SOLAN.

Pag. 65. l. 2. Ἀπελᾶσαι) Melius congruere ἀπελᾶσαν & ἐκδιῶξαν nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμενον legatur, an βιασάμενων, non multum interest. HEMST.

ead. l. 3. Συνδέσμων) Quo respexerit, mihi non liquet: neque enim in lingua vulgari quidquam est, quod huc faciat. Dialectos non moror. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐκτοπον) Mss. ἔκπτωτον, ἥτοι βίαιον καὶ ἀφῶρητον. BOURD.

ead. l. 5. Κυβέλη) Dico ad Pausan. BOURD. Bourdelotio solemne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybello Atheniensium colonia, & Lyfimacho Comico nihil habeo quidquam, quod in medium afferam, certi. Berkelius ad Stephan. in Κυβέλεια illud oppidum esse censet, quod genere feminino dicatur a Stephano Κύβελλα, idemque *Cuballum* Livii, Gallograeciae castellum, XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De Stephani loco aliter sentit L. Holstenius, existimans esse scribendum, ἔστι καὶ Κύβελα Φρυγίας scilicet ὄρος. Κύβελα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deum religione & sacris. Hesych. Κύβελα, ὄρη Φρυγίας

καὶ ἄντρα καὶ θαλάμαι ita lege, non θάλαμοι. Schol. Homer. ad Il. Z, 135, ex vetustioribus: ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας vide Marqu. Gudium ad Phaedr. p. 77, Th. Reinesf. ad Insc. Ant. Cl. II, n. 68. Quo minus assentiar, interpellat me non Tzetzes quidem, quis enim eius hominis auctoritate moveatur? sed quod e Scholiis ad Lycophronis Alexandram veterioribus ad v. 1170 videtur excerpisse: ὁ Ἰππὼταξ κύβηλιν τὴν ῥεῖαν λέγει παρὰ τὸ ἐν Κυβέλλα πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac Κυβέλλια κόμη post Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum sita Strab. XIV, p. 954 C. de qua mihi non probantur, quae notat If. Vossius ad Mel. I, p. 119. Haec me inducunt, ut credam, in Stephano sic esse reponendum: Κυβέλλεια, πόλις Ἰωνίας. Ἑκαταίος Ἀσία. Ἡρωδιανὸς δὲ Κυβέλλην φησὶ πόλιν Φοινίκης ἔσθι καὶ Κυβέλλα Φρυγίας. (πόλις nimirum ex praecedentibus) καὶ Κυβέλλα, ὅρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἢ ῥεῖα λέγεται. Neque tamen eo magis affirmavero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quamquam Neldas etiam in Cariam & Phrygiam pervenisse satis constet: Schol. Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κυβέλλα prope Hebrum fluvium, cuius praeter Stephan. in v. meminerunt Appian. de B. Mithr. p. 349, Polyæn. IV, c. 16. facili quidem errore Κυβέλλω (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari, nemo nescit) migrare poterat in Κυβέλλω sed haec an Atheniensium fuerit ἀποικος, iuxta cum ignarissimis scio. Quidquid est ferme veteris memoriae Lyfimachorum, ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, convenient; nam Lyfimachus iste, cuius e Lycurgo tanquam εὐτελοῦς μελοποιοῦ meminit Harpocraton, huc pertineat, necne, quis affirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca soli, huius etiam Lyfimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σα, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in ττ commutare sustinuit, ideo Βοιωτίας ἀνέκαθεν dicitur, quem iocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comoediae poeta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos rem illustrandam pervenisse. Egregius exstat inprimis ad hanc rem illustrandam Aelii Dionysii locus apud Eustath. ad Il. K, p. 813.

quem totum describere non gravabor: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ πᾶν εὐρηται χαίρων ὁ ποιητὴς τῇ προφασί τοῦ τ ἀντὶ τοῦ α κατὰ τοὺς ὕστερον Ἀττικοὺς, οἱ Ὀμήρου σήμερον λέγοντος, τήμερον αὐτοὶ φασιν. ὥς καὶ τὴν κοινὴν σύρβην τὴν βῆν λέγουσι, καὶ τὸ σεῦτλον τεύτλων. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κομικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὰ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήγησιν καὶ φόρον, ἃ τῇ τραγωδίᾳ μάλιστα ἂν ἀκριστοί διδ καὶ διασύροντες τοὺς τραγικοὺς ὥς μὴ τοιαύτους προσπαίξουσι ἐν τῷ, ἐσώσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. (ex Ἑρταῖς Platonis Comici versus, ut ostendit Schol. Euripid. ad Med. v. 476, ubi melius ἡμᾶς, quod hic legem iambi violat, omititur) λέγει δὲ καὶ ὅτι Περικλέα φασὶ πρῶτον ἐκκλίνειν τὸν διὰ τοῦ σίγμα σχηματισμὸν τοῦ στίματος ὥς ἀπρεπὴ καὶ πλατύν, γυμναζόμενον αἰεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον καὶ ὅτι Θέτταλοι καὶ Κιτιεῖς, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πόλεις Κίτιον κληθεῖσα οὕτω φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυναικὸς τινος, θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ ματταλίαν καὶ τοιαῦτα, ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τῷ μῆτε Ὀμηρον, μῆτε τραγικοὺς, μῆτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρησθῆαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου &c. Haec talia sunt, ut sequi debuisse putes, quae de Lysimacho refert noster Lucianus. Ceterum, quod observat Aelius, θάλαττα, πίττα, istiusque generis similia rarius ab iis, qui τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα, eamque adhuc innumeratam sectantur, usurpata reperies: quamobrem iure suspicari licet, ubicunque in Thucydide & Platone aliter haec scribantur, librariorum id accidisse culpa: nam Atticorum vetusta dialectus eadem propemodum, quae Ionum frequentem literae τ, praesertim duplicatae usum abhorrebat. Quantum autem Iones sigmate delectantur, tantum Dores ac Boeoti refugiunt: nec desuere, qui totas odas, offensi ingrato literae sibilo, fecerint ἀσίγμους· quin Pindarus ignominioso titulo Σαν κίβδαλον appellavit, ut testantur Dionys. Halic. de Comp. Verb. p. 23, & Athen. X, p. 455 C. quae de re iam ante monuit Brodaeus Misc. III, c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inspecto Christ. Wafius inconsiderate scripsit de Lic. Vet. Poët. c. II, p. 17: *Lucianus in Affione Σ adversus Τ iniuriarum & damni dati Lysimachum Comicum poetam Boeotia oriundum inducit, unde illa omnia resciverit.* HEMST.

ead. l. 6. Πολύχριον) Sic Julian. Imp. Misop. de Lutecia Mendose in Mss. πολύχριον. BOURD.

ead. l. 9. Λυσίμαχος) Huius Comici quis alius meminerit, nescio. SOLAN.

ead. l. 12. Μέχρι μὲν γὰρ) Restituere plene non possum: alii, si lubet, tentent. Ed. I. σ. ὅμην τὸ σ. γρ. & πόστ λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie suo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam Bourd. Ms. praeferebat) videtur locus totus sic legendus: ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων καὶ συντετραφημένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν συνήθειαν ὅμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praecessit, mutandum non videtur, ob ἀποστεροῦν participium sequens. V. Eur. Tr. p. 501 A. ἀλλ' αὐδὲ πῶλος ἦτις ἂν διαζυγῇ τῆς συντραφείσης, ῥαδίως ἔλκει ζυγῶ. SOLAN. In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriat, qui difficultatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea coniectandi. Proxime ad Mss. lectionem, quam Bourdelotius annotavit, hunc in modum constitui possunt Luciani verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγον, ἀποστεροῦν τέ με τῶν συγγεγενημένων μοι καὶ συντετραφημένων (alterutrum, ut alterius explicatio, posset omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὅμην τὸ πρᾶγμα, καὶ οἰστὸν ἦν &c. Forte nonneminem offendat λέγον in tam brevi spatio bis repetitum: huic etiam fastidio potest occurrī: M. μ. γ. ὁλ. ἐπ. τῶν τετταράκοντα ἀποστεροῦν με, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὅμην τὸ πρᾶγμα τῶν συγγεγενημένων καὶ συντετραφημένων γραμμάτων, καὶ οἰστὸν &c. Ut liberales simus, tertium aliquod remedium addere placet: M. μ. ὁλ. ἐπ. τοῖς τετταράκοντα ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὅμην τὸ πρᾶγμα τῶν συντετραφημένων γραμμάτων, καὶ οἰστὸν ἦν &c. Quomodocunque statuatur, hoc certe affirmare posse videor, συνήθειαν recte mutatum esse in εὐήθειαν, sive apertam quandam ipsius literae T simplicitatem intelligas, sine dolo corripientis, & ad se trahentis, quae propria putabat, quod sane paulo magis ferendum, quam si per vim & iniuriam eadem facere deprehenderetur; sive, ut in secunda tertiaque coniectura sumi necesse est, stultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deserro Σ paene contubernali, ad violentissimum illud T sponte se applicarent. Συνήθεια profecto, in quamcunque partem veritas, quem sensum habere possit, non video: nisi forte consuetudinem ac familiari-

tatem interpreteris, per quam licuisse sibi censuerit T, ut vicinae amicissimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινὰ, pro suis usurparet: huic autem potestati, modo cuiusquam calculum ferat, extra primam coniecturam locus esse non potest. HEMST.

ead. l. 13. Λέγειν) Pater adscripsit λέγον. GRON.

ead. l. 14. Συνήθειαν ὅμην) Defunt in Ms. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Κατατολήσας) Levis menda: lege κατατολήσας, Lyfimachus scilicet. IENS. Ita restituerant Solanus, & Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 66. l. 2. Ταυτὶ λέγειν) Post λέγειν in Ms. συνήθειαν ὅμην τὸ πρᾶγμα. BOURD.

ead. l. 6. Βασιλιτταν) Quae ante commemorantur, sic satis praesertim apud Comicos & Sophistas sunt pervulgata: βασιλιτταν qui dixerit ex iis, qui supersunt, scriptoribus, necdum reperi, nisi forte librarium vitio alicubi obscuratum lateat; quare tanquam gravissimum literae T facinus exagitur, quo prorumpere non potuerit, nisi pudore omni excusso. Sic autem existimandum est, Lyfimachum, cum hoc inter alia primus in Attica scena novasset, horum indignationem, risum aliorum commovisse. Verum est porro, quod initio diximus de usu duplicis τ a Boeotis recepto: Strabo IX, pag. 619 A. cum Mycaleffi Tanagricae meminisset, monere non praetermisit, καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαληττὴν quod repetitum ab Eustath. ad Il. B, p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo Aeolum ἀνάζω pro ἀνάσσω, πλάζω pro πλάσσω contra quae ab aliis efferebantur per ζ, isti mutabant in σα veluti μύζω, μύσσω σαλπίζω, σαλπίσσω φράζω, φράσσω in his etiam Boeoti duplex τ subiiciebant, σαλπίττω, φράττω hoc quidem eo insolentius, quod alias diversa longe potestate φράσσω vel φράττω a Graecis usurparetur: ideo Heraclides, cuius eximium locum invenies apud Eustath. ad Od. K, p. 1654, verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc scribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorsus fuit aspernata, maxima saltem ex parte, sicut observatum quoque viris eruditissimis I. Wasse ad Thucyd. I, p. 16, n. 7, C. A. Dukero p. 83, n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adscivit; neque tamen ita promiscue nulloque discrimine, ut non multum & aurium iudicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam ἤττα, ὀρᾶττα (Ἀθηναῖοι δὲ ὀρᾶττα λέγουσι, Ety-mol. p. 454, v. 24.) & huiusmodi innumera: at raro, &

modo unquam, Κίλιτται, Κρήτται, ἄνατται leges. Λυκαβητ-
 τες, Ὑμηττες constantissimus usus sanxit, & ad ipsos Lati-
 nos transmisit: contra cedo mihi vel unum, qui scripserit
 Ἀλικαρναττὸν aut Ἀλικαρνηττὸν, Παρναττὸν aut Παρνηττὸν,
 quamquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat
 situs. Ista monendi causa, quae latius deducere per notarum
 leges non licet. Βασίλισσα autem, unde formatum βασιλι-
 τα, ne Polybium, Diodorum Siculum, Graccos Hebraei
 Codicis interpretes, Iosephum atque alios usurpem, Alcaei
 ipsiusque Aristotelis auctoritate defenditur: non negat Phry-
 nichus; verum ex eorum sententia, qui strictam nimis At-
 ticae dialecti regulam condiderunt, tantopere averfatur, ut
 hoc etiam argumento pag. 42 Demostheni Orationem in
 Neaeram abiudicet, quod in ea regis sacrorum uxor βασι-
 λισσα nominetur, non βασίλις vel βασίλεια: quo iure, nunc
 non disputo: at Pollucem certe non retinuit illud Gramma-
 ticorum decretum, quin scriberet, τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῇ
 (βασίλει) βασίλισσαν καλοῦσι, VIII, 90. consentit Aelius
 Dionysius apud Eustath. ad Od. A, p. 1425: τοῦ βασιλεὺς
 τὸ ἡπλυκὸν οὐ μόνον βασίλεια, ὡς ἱερεὺς ἰβραῖα, ἀλλὰ καὶ βα-
 σίλισσα κατὰ Αἰλίον Διονύσιον Ἀττικῶς· βασίλινα δὲ φησι
 Μένανδρος λέγει. hoc iam plane Doricum, aut, si mavis,
 Macedonicum, simili forma, qua scribuntur Ἡριννα, Κόριν-
 να, Μύριννα, Φίλινα, pluraque talia. Menandri, pro quo Nun-
 nesi ad Phrynich. pag. 45 Alexandrum male posuit, locus
 ab Aeliano servatus apud Suid. in Παισῶμεν & Τριχορυσία·
 καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παῖσω, Τριχορυσία βασι-
 λινα· fastu elatam, ut puto, & quae cristas tolleret, intel-
 ligi voluit: qui meminerit ἐμπίδος Τριχορυσίας in Aristopha-
 nis Lysistr. v. 1031, is, unde haec appellationis Comicae
 facietia sit derivata, statim persentiet. HEMST.

ead. l. 7. Τὰ σῦκα τῦκα) Alludit ad notum proverbium,
 quo qui libere & audacter vitiiis sua nomina ponunt, dicun-
 tur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic de Hist. Scrib. c. 41, inter
 alia, quibus ornatum sibi dari vult virum, qui sese ad scri-
 bendam historiam accingat, hoc numerat, παρρησίας καὶ
 ἀληθείας φίλος. ὥς ὁ κωμικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν
 σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσων. Peracuta itaque veretur hic
 Sigma, ne, grassante adversarii licentia, eo res tandem de-
 veniat, ut συκα non amplius σῦκα, sed τῦκα, dicantur; at-
 que adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano
 intercidat. SOLAN. Iure metuebat pro ficibus, arbutei ge-

neris fructu suavissimo, ne Tau tam grati saporis delicias sibi surreptum veniret, adiutore Lysimacho, quippe Βοιωτίῳ τὸ γένος ἀνέκαθεν nam Thebani revera τυκά pro σύκοις efferebant: docet Strattis in fabula Phoenissis apud Athen. XIV, p. 621 A. Alexidis quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τεῦτλον & τευτλίον dixisse constat: hinc insula Τευτλίεσσα, Τευτλοῦσσα, Τεύτλουσα, quod scilicet foetu betaceo abundaret: atque ita sine dubio scribendum apud Thucydid. VIII, 42. HEMST.

ead. l. 12. Γραμμάτων) Lege χρημάτων. Certe de literis fermo esse non potest, cum mox aves, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Usurpat alibi vocem πραγμάτων, Τιμ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκ μέσων τῶν κόλπων) Hoc proverb. etiam in Achill. Tat. lib. 2. dico ad Heliod. lib. 4. BOURD.

ead. l. 14. Φάσσαν) Multitudinis numero aptius dictum foret φάσσαι. SOLAN.

ead. l. 15. Κοσσύφοις) Φάτται, νήτται, (quas miror Boeotum in Acharn. Comici v. 875 νάσσαι vocare, cum debuisset potius νάτταις) κίτται semper in Aristophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Aristotele περὶ Ζῴων, apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter, quam κοττύφους, reperias: κοσσύφους habet Athen. VII, p. 305 B. Harum avium singulare quoddam genus Cyllene mons Arcadiae nutriebat: Stephan. in Κυλλήνη· ἐν τούτῳ δέ φασι τῷ ὄρει τοὺς κοττύφους λευκοὺς γίνεσθαι in eadem historia similiter Aristot. IX, 19. verum κοσσύφους dederunt Aelian. de Anim. V, 27, & Pausan. VIII, p. 634: quem perperam intellectum cum descripsit Commentator, quisquis est ille in Anthol. p. 314, pessime lapsus est: nunquam aliter, si recte memini, Aelianus: vide XII, 28, & simillimum plane Clementis locum Paed. II, p. 188 D. Arcadas autem ipsos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, κοττύφους enuntiasse, perquam fit verosimile, quia Cottyphus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab Aeschine in Ctesiph. pag. 71, v. 40, & Demosthene pro Cor. p. 498, 499. Hoc quidem apud Atticos iridem usitatum: sed ii tamen proprios sibi κοττίφους vindicant, notante Moschopolo περὶ Σχεδῶν p. 61. quare in Moeride Atticista malo legere: Κόττιφος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κοσσύφους Ἑλληνικῶς. Sic sane plus una vice Aristophanes in Avibus, & apud Athenaeum saepe veteres Comici: vid. p. 65 D. 558

D. VI, p. 238 D. Aristophon in Pythagorista de parasito perquam facete, Ὑπαίθριος χειμῶνα διάγειν, κόψιχος ὅπερ ἐστὶ κόσσυφος, inquit Eustathius ista proferens ad Od. Ω, p. 1951. Philostratus Attici moris observantissimus de V. A. T. VI, c. 36. ubi quae notavit Olearius, Index H. Stephani ad Thesaurum haud paulo meliora subministrabit. In Longo scribitur κόψυχος III, p. 96, 99, 102. nec secus. Suidas: Κόψυχος, ἐπὶ ὀρνέων. Κόσσυφος ἐπὶ ἰχθύων· quod ego discrimen Grammaticorum commentis annumerandum censeo. Hesychius, nisi & hic etiam, ut plurimis in locis, fode truncatum accepimus, quando Κομψεία reddit inter alia τὰ τῶν κοσσύφων κρέα, errorem non levem commisit: praeponendum fuerat Κοψίχεια· quod fieri potest, ut corrupto scriptum invenerit Κομψίχεια, quemadmodum in Moeridis membranis legebatur κομψυχός. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. τῶν συνέτων) Perperam in Scholiaſte pro συνήθων ponitur συνέτων. Mox ubi ille interpres τὸ ἀφαιρουμένῳ exponit, verba eius ita concinnanda: Ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελέσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεὶ μὲν ἀφέλεσθαι γὰρ αὐτὴν. Vulgo ἀποστερούμενον & ἀφελέσθαι excusum, & punctum post συντάσσεται omisſum. IENS.

ibid. l. 3. Ἀφελέσθαι) Ἀφελῆ V. Homeri locus II. A, 299. ubi nunc pro αὐτὴν vulgo δόντες. SOLAN.

Pag. 67. l. 2. Ὑμηττὸν) Mons est satis notus. SOLAN.

ead. l. 3. Συλλαβῶν) Ὑμῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβὰς intelligo vocis Ὑμηττός· alioqui pro ipsis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit Hesychius συλλαβὰς, & paulo diverse Aeschylus γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. sed hic usus quomodo possit inverti, nulla constat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, est sensus: apibus etiam me fraudavit non paucis sane: quin ipsum Hymettum mihi subductum ex Attica media sublimem rapuit, idque vobis inspeſtantibus: Hymettus enim, ut notum est, μελιττοτροφῆς, mellificio praestantissimo affluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum interpretum cepisse. HEMST.

ead. l. 5. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλασσαν.) Mf. ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν. BOURD. Sic restituimus secuti ed. I. & Mf. L. & Bourd. In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. SOLAN. Dedimus ἀποκέκλεικέ μοι, ut congrueret cum ἐξέβαλεν. Hi-

historicis frequens. Dion Cassius XLVII, p. 345 A. ἀπέκλει-
σε οἱ καὶ τὴν θάλασσαν & variata structura, ἀποκλείειν τοὺς
πολεμίους τῆς θαλάσσης apud Suid. in Ἑρμα. Hinc patet, iu-
re Kuhnium in Pausania VIII, p. 598, voluisse legi, Ἄρ-
καδες τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειδόμενοι θαλάσσης πανταχόθεν
nam θαλάσση, quomodo vulgatur, valet, *maris interiorum ab*
omnibus aliis seclusi: quod a Pausania mente longe distat.
HEMST.

ead. l. 9. Τῷ ζῆτα) Utraeque literae Z & Σ multis in vo-
cibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζαμβύκη, Ζά-
μολξις, Ζεῖρα, Ζιβύνη utrovis modo saepe scribuntur. At ubi
literis B vel M praeiiciendum erat Σίγμα, vicem eius, in-
vitante pronuntiandi suavitate, subsidere coepit Ζῆτα: tan-
ta quidem iuris specie, ut apud Grammaticos in discepta-
tionem venerit, ζύρνα scribendum esset an σμύρνα, ζμίλιον
an σμίλιον, ut patet ex Sexto Empir. adv. Gramm. I. S. 169.
ubi vide eruditissimae diligentiae virum I. A. Fabricium. In
Gloss. Cyrilli, Ζμύρνα, *murra*. Scalpellum, Scalpulus, ζμίλιον
in aliis istius generis alia. Rem pluribus exemplis illustrat
Eustath. ad Il. B, pag. 217, 228, ea tradens, quae, si vera
sunt, causam literae nostrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν
(παλαιῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζμύρνα καὶ τὸ ζμικρὸς διὰ
τοῦ ζ' κατήχετο καταργηθέντος παρὰ τῶν ὕστερον τῇ ἀντι-
θέσει τοῦ σ'. His ergo testibus habebit, quod conqueratur de
pristina possessione deiectum Ζῆτα, & Sigma nostrum eo-
dem implicabitur crimine, cuius vicinum T insimulabat. Ve-
rum ne sic quidem, me iudice, nihil erit, cur causae suae
diffidat: quibus enim argumentis persuadebimur, ut Z lite-
rae duplicis, duplicis, inquam, quidquid obnitatur I. Pier.
Valerianus ad Aen. VII, 648, priores in huius usus possessione
fuisse partes statuamus? Latini, sed, ut puto, recentiores
pari modo: in Catullo *Zmyrnam* praeferre libros veteres mo-
net If. Vossius p. 321; itaque nomen illud scribi iussit Marr.
Capella III, pag. 57. *Zmilus* vel potius *Zmilis* Plinio H. N.
XXXVI, c. 13, qui Graecis Σμίλις. *Zmaragdus* in duobus
Lucretii Codd. reperisse se testatur Lambinus ad IV, 1119.
in Propertio II, 13, v. 43, edere non dubitavit cultissimus
Broukhufius: invito certe Prisciano & multum reclamante
lib. I, p. 564: *S quoque sequente m, ut, Smyrna, Smaragdus:*
nam vitium faciunt, qui z ante m scribunt. Idque adeo verum
est, ut vetustiores Grammatici illius apud Latinos scribenda
moris omnino nullam fecerint mentionem. HEMST.

ead. l. 10. Σμύρναν) In nummis hodieque saepe ZMTPNA. V. Spanhem. 116; quem, cum haec observaret, locus hic non latuit. SOLAN.

ead. l. 11. Τῷ ξῦ) Nos vulgo Xi vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides, quid usus faciat. SOLAN. Atticis, & quidem solis, est proprium ξῦν scribere pro σύν· verum illa literae mutatione non aequae omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀτθίδα secutus est Thucydides, singulis propemodum habet paginis ξῦν, ξυμβάλλειν, ξυντιθεσθαι, σύμμαχος, συμφορά &c. Aristophanes etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In Platone autem, Demosthene atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam usurparunt, tantum non semper legas συνίεναι, συντιθεσθαι, σύμμαχος &c. In Sophistis recentioribus tanta apparet in utramque partem scribendi diversitas, ut certa quaedam iniri ratio non possit. Credibile quidem est, in istis haud sane magni momenti librariorum a vera scriptorum manu saepius aberrasse: sed de Thucyde dubitare nos Lucianus, cui principum Criticorum observationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero asperior est τοῦ ξῦ pronuntiatio, non absurde coniecit Salmasius de L. H. p. 432, a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiore litterae durioris usum remansisse. Versatur in illustrando hoc Luciani loco & quibusdam proximis H. Stephanus Anim. in Ioann. Gramm. p. 13. HEMST.

ead. l. 14. Μυρρίνας) Notant Moeris Attic. Thom. Magister & Moschopol. περὶ Σχεδῶν pag. 140. Vide H. Stephan. Anim. ad Ioann. Gramm. & Corinth. p. 16, 55. In Aristophane semper Μυρρίνας scribuntur: nam quod in Equit. v. 59 μυρρίνη, & v. 447 τῶν Μυρρίνης τῆς Ἰππίου, quasi ex μυρρίνη, ridiculi causa fictum, ut bene Schol. exposuit, ad Cleonis opificium & βύρσαν spectat; in quo quidem vocabulo licere sibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad posteriorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab Hefychio in Μυρρίνης. Apud Thucydidem saepius legi δάρρος & δαρρεῖν, quam δάρρος & δάρρεῖν, observat C. A. Dukerus ad V, 4. HEMST.

Pag. 68. l. 4. Μικροῦ δεῖν) Vel καὶ μ. δεῖν vel μ. δὲ δεῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem, alterum ob similitudinem syllabae sequentis excidere facile potuit: alterutrum certe ad nexum orationis continuandum requiritur.

Tum in istis, αὐτά μοι κάλει, aut deesse dixero μάρτυρας, aut eum in modum debere scribi pro αὐτά· quod illis me non magno negotio persuasurum esse confido, qui perspexerint, quam recte iungantur, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, μάρτυρας, tam incomposite cohaerere, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γρ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero forensis, μάρτυρας κάλει, qua nihil est in Oratorum scriptis frequentius: Synes. Φ. E. p. 77 A. αἰτία, ἐφ' ἣν ἡμεῖς τὴν πείραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρα. HEMST.

ead. l. 6. Ἐντελέχειαν) De qua quaestione inter Grammaticos Philosophosque Budaei aetate summa contentione certabatur: vide eum de Affe. Luciano assentire videtur Cicer. Tusc. I, 10. ubi vide cl. Davissii notas. SOLAN. Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de ἐντελέχεια Aristotelica sunt commentati: is tamen evincit, tum disputationem illam esse perquam vetustam & philosophorum in scholis iactatam, tum Luciano placuisse ἐντελέχειαν ceteroquin, etsi homo facetus in omnes se formas induere soleat, hoc nomine parum apte Δ testimonium dicere iussisset adversus T. Igitur Ciceroni, a multis propterea reprehenso, suffragatur Noster: vide T. D. I, c. 10, & Davissium p. 20. HEMST.

ead. l. 7. Ἐντελέχειαν) Corinthus de Attica dialecto agens proprium fuisse Atticorum ait ἐντελέχειαν ἐντελέχειαν vocare his verbis: τὰς μυρρίνας μυρσίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐντελέχειαν ἐντελέχειαν. Ἐντελέχεια per τ pluribus probatur, de quo Budaeus de Affe lib. I, qui dici putat quasi τοῦ ἐντελούς συνοχήν, perfecti corporis comprehensionem. Aristot. II de Gener. Anim. c. 1, Gaza I, c. 16, de Caus. Plant. COGN.

ead. l. 8. Κρούοντος) Non debuerat contra loquendi consuetudinem in ista doloris significatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαίοντος pro κρούοντος· deinde potius mihi videbatur, translata in suam sedem voce, κρούοντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς τρίχας τίλλοντος· quam locutionem postremam veteres onerare non solent inutili adiectione τῆς κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας καὶ κόπτειν δαι Schol. Aristoph. ad Ran. v. 426, & Pac. v. 545, ubi lege λαβόμενον pro λαβόμενον. Lucian. in Peregr. § 6, τὰς τρίχας ἐτίλλετο· quod ipsum bene restituit in Ctesiae verbis apud Hesych. v. Σάραπις Guyetus: τὰς τρίχας καθειμένη ἐτίλλετο τε καὶ βοὴν ἐποίησε. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν similiter ac κλύπτειν, τύπτειν, πλῆττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον.

πον Libanius πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας. § 25, τὸ τε μέτωπον ἔπληξα, καὶ τὰν τριχὼν ἔτιλα. *Pectoris, seminum, capitis percussiones*, Cicer. T. D. III, c. 26: *Qui saepius aliquo dolore percussi & caput plangunt, & pectora pugnis obtundant*, Firmicus V, c. 6. HEMST.

ead. l. 9. Κολοκύνθης) Κολοκύνθης enim quidam scribunt. GUIET. Καὶ τῆς κολοκ. *ed. I. & Coll. SOLAN.* Cum Graecis usurpetur κολόκυνθα, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντην, ut monet Athen. II, p. 59 C. Vid. Phrynichi Ecl. p. 80, & Nunnes. p. 82, Petr. Pantinum ad Mich. Apostoli C. IX, n. 73, Maittair. Alphab. Dial. ad Aretaeum in T. Notum proverbium Ὑγιέστερος κολοκύνθης Demetr. περὶ Ἑρμ. § 163. Aelian. Ep. X. Corinthus, vel potius Gregorius de D. A. Τὰς μυρσίνας μυρρίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν, καὶ κολόκυνθαν, κολοκύντην ita legendum. Hunc unicum exstare puto, qui ἐνδελέχειαν & ἐντελέχειαν solo dialecti discrimine separavit: sequitur eam sententiam Ios. Scaliger Anim. ad Euseb. pag. 1186. HEMST.

ead. l. 10. Τὸ συρίζειν καὶ σαλπίζειν) Συρίττειν, σαλπίττειν. GUIET. In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola I. τοῦ. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦτον τὸν τρόπον) Sententiam non admodum iuvat. An scriptum fuit? μεταβέβληκε τοῦτον τὸν τρόπον, ad humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quae contra phrasin potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadverte, μάλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interiici, cursu orationis institutae interruptio ad reprehendum, quod ante memoriae non succurrerat: est autem μάλλον δὲ, immo hoc etiam, o iudices, priusquam pergat, cuius me mentio illatae hominibus iniuriae commonescit: alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo, κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι στρεβλοῦν &c. HEMST.

Pag. 69. l. 4. Ὡ γλ. ἀλ. νόσημα) Ἀκόλαστον ἔσχε γλώσσαν, αἰσχίστην νόσον de Tantalo Euripid. Orest. v. 10. ad notissimum versum respexit, puto, Lucianus: quod magis etiam pateret, si scriberetur, ὧ γλώσσης αἰσχίστον νόσημα ταῦ. HEMST.

ead. l. 7. Δεσμοῖς) Permutatio illa τοῦ K in T Doribus frequens, uti a Moschopulo aliisque priscis Grammaticis observatum esse notat Spanhem. 350. SOLAN.

ead. l. 9. Παρεισπεσόν) Mf. παρεῖς πεσόν. Cetera huius dialogi interpretantur auctores libri de Cruce. BOURD.

ead. l. 14. Ὡ καὶ γῆν καὶ θάλλ.) Hoc veterum aliquis scriptorum, forte Dinon in Persicis, de Cyro dictum retulerat, rege summo & ad omne genus virtutum admirabili: nam apud eorum, qui nunc quidem supersunt, ullum exstare non recorder. Cyro tribuerunt, quasi naturam ipsam in potestate haberet, quod de se Deus Cyrum designans praedicat in vaticiniis Iesaiæ XLIV, 27, XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non solis Orientalibus propria: notissimi sunt Claudiani versus de III Conf. Honor. v. 97: — *cui militat aether, Et coniurati veniunt ad classica venti.* istam habuerunt adulandi ansam Sophistae: vid. Liban. T. II, p. 141 C. Hinc, si quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem evenisset, ad omen prosperrimi successus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus superfedeam, cum praeter spem Euphrates vias nunquam ante humano vestigio initas aperuisset, ἐδόκει δεῖον εἶναι, καὶ σαφῶς ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμὸν Κύρῳ ὡς βασιλεύσουσι. Xenoph. K. A. I, p. 151, v. 29. Quid autem in eo, quod pro καλῶ nonnulli ταλὸν, alii pro Κύρῳ satis ridicule τύρον dicebant, maxime Lucianus spectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuisse vix credo, quippe quae certis legibus circumscripta mutationem litterae κ in τ in quibusdam semper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admisit.

- An vitium linguae significavit? quale in infantibus saepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronuntiandi difficultatem a Κάππα deflectant ad Ταῦ. id mihi probabile videtur. Ceterum observat Schol. Sophocl. ad Oedip. in Col. v. 1316, qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellasse Calaum: ἐνιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης Παρθενopaῖον φασὶ στρατεύσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἐνιοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσιν· συγγραφέων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος. HEMST.

Pag. 70. l. 1. Κύρον αὐτὸν ὄντα) Et cum ei Cyrus nomen inditum sit, in τύρον quendam ferum animal transformare nititur. COGN.

ead. l. 3. Αὐτῶν) Coll. pro αὐτὴν, quod in impressis est. SOLAN.

ead. l. 5. Τῷ γὰρ τούτου σώματι) Apud eos, qui de Cruce

scripserunt, nobilissimus locus. ita vertit Lips. I, c. 8: *Huius enim corporis filium tyrannos aiunt secutos, eiusque speciem imitatos, simili deinde figura ligna fabricasse & homines in iis fixisse.* Vid. Isidor. I, c. 3, & I. Grialum, Douglæ Anal. Sac. P. II, pag. 156. Tertulliani locum, *ipsa est enim litera Graecorum Tau, nostra autem T species crucis*, tetigit Salmas. de Cr. p. 239. HEMST.

ead. l. 6. Σώματι) Hinc est, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum *ταῦ* Gallicum pro cruce festive dixit & symbolicos. Galli enim assueti sunt cruces & patibula in similitudinem *ταῦ* literae formare. COGN. An *σῆματι*; GUIET.

ead. l. 10. Ἐπωνυμίαν) Id est, *σταυρός, σταυρώσας*. GUIET. Verissima vocis *σταυρός* origination: *ταῦ, ταυρός*, hoc est, in modum *tau* efformatus: & per contractionem *ταυρός*: & praeposito sigma, ut fieri solet, *σταυρός*. MENAG. Volueritne, *ταῦ* Graecis *crucem* notasse, an vocem *σταυρός* ex *ταῦ* deductam, mihi non liquet; nec tanti res est. De *Tau*, figuram crucis referente, vide apud Spanhem. 73. Hieronymus eam similitudinem mysticam alicubi facit. SOLAN.

ead. l. 13. Τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ) Baronius ad A. Ch. 34, § 93: *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari consuevisse fures, apud Lucianum (Iud. Vocal.) testatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: scilicet in hoc libello T litteram furti rapinaeque ream *τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν*, id est, quomodo ille intellexit, *sua figura iniustam notatamque poenas luere debere*. Haec sane sunt absurdissima, & a Luciano longe distant: sed obscuram eius mentem ne Casaubonus quidem cepit Exerc. XVI, c. 76. HEMST.

ead. l. 14. Ὁ δὲ σταυρός εἶναι) *Τὸ εἶναι* abundare videtur. GUIET. Mens Luciani satis aperta; verborum compositionis nescio quomodo intricatior est. SOLAN. Nihil hic intricari, quantum video. Verum est, quod scribit Guietus, *εἶναι* abundare, sed Attico more. Plato in Protag. p. 221 D. *ἐγὼ δὲ τούτοις ἅπασιν κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ συμφέρομαι* apud eum saepe. Aristot. Polit. VII, p. 219, v. 29, *νῦν δὲ τοσούτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὁδοῦ γέγονεν* plura praebebit Index Luciani. Usus est hoc loco S. Petrus Misc. III, 9, p. 153. HEMST.

IN TIMONEM.

Pag. 71. l. 1. TIMON) Aetas huius unde certo assignetur,
Lucian. Vol. I. X

nihil est. Sed inter Luciani optima merito censeatur. Comœdiam habes elegantissimam, in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias spectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opusculum qui cum Aristophanis Pluto contulerit, palmam, si mecum sentiat, huic Nostro multis de causis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi, facile concedet. SOLAN.

ead. l. 4. Ζεῦ φίλιε) Exordium ab attonitis poetis. οἱ συνοικοῦντες colunt τὸν Ἐφέστιον, φίλοι Φίλιον, οἱ ἐν τῇ μιᾷ τάξει Ἑταιρεῖον, ξένοι Ξένιον, ἐν ὄρκοις συμφωνίας ποιῶντες Ὀρκιον, οἱ δεόμενοι Ἰκέστιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὀμόγνιον. Interp. Sophocl. ad Aiac. Mastig. nomina collecta ex variis Iovis officiis, de quibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 5. Ὀρκιε) Poëticarum harumce vocum exempla adducere supervacaneum, cum pleraeque tales sint, ut nulli, qui poëtas Graecos vel a limine salutarit, ignotae esse posse videantur. Sola haec mihi negotium aliquamdiu faceffivit de Iove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἔρκεις vel ἔρκιε legendum; (V. Suid. & Euripid. *Trag. v. 17.*) at nunc ex Euripidis *Med. 169* video nihil mutandum. Adde Schol. ad *Hecub. eiusdem v. 345.* SOLAN. Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic & iurisiurandi, cuius summa fuit apud veteres religio, curator & praefes Iuppiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina non tantum Φιλίου, Ξένιου, Ἑταιρεῖου, Ἐφέστιου, Ὀμόγνιου, Γαμηλίου, sed & Ὀρκίου est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praesidii ac tutelae significatio. Ita cultus Iuppiter ὄρκιος & dedicatus in Eleorum curia, teste Pausania V, p. 441, ea specie, quae ἐς ἐκπληξιν ἀδίκων ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare existimandum est, Lucianum infra § 4, ubi δεκάπηχυν κεραυνὸν memorat, non de Phidiaci Iovis signo, (hoc enim plenissima propitiae maiestatis facie altera manu praeferebat sceptrum, victoriam altera) sed de hoc ipso Διὸς ὄρκιου cogitasse: idque tanto argutius, quod Timon Iovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis iam non amplius commissorum impune scelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem simulacrum illud ostentabat. Plura protulit I. H. Meibomius ad *Iusiur. Hippocr. c. II, § 4*, ubi Ζεὺς ὄρκιος reperitur. Apud Phurnutum, quem Cornutum dicere malim, c. 9, p. 150, pro ἔρκιον e Mf. notavit, si re-

θε capio, Th. Galeus ὄρκιον & ἐρκείον ut, quin illae voces inter se commutentur, dubitari non possit: in Luciano tamen ὄρκιε plane retinendum, utpote quod ceteris Iovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis sit consentaneum, quam Ἐρκείος ea Cornutus pleraque, quo dixi loco, explanavit, & inprimis ex philosophi persona Dion Chrysost. Or. XII, p. 216. Haec Luciani attigit Ez. Spanhemius ad Callim. H. in Dian. v. 7, ubi de Deorum πολυνυμίας vere Xenophon in Symp. p. 522, Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπανυμίας ἔχει. Hymnus in Iovem, quem sub Cleanthis nomine vulgavit H. Steph. in Poëf. Philos. Κύδιστ' ἀθανάτων, πολυνύμια, πάγκρατες αἰεὶ Χαῖρε Ζεῦ. — Vide B. Martini V. L. III, 13, Sranl. ad Aeschyl. P. V. v. 210. HEMST.

ead. l. 6. Ἐμβρόντητος) Ἐνθεοί, θεόληπτοι, μουσόληπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, & voce Comica, μουσοπάτακτοι sunt poëtae: eos facete Noster in Iovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβρόντητους, quasi iisdem illis telis, quae tam liberaliter Iovi donant, ipsi tangerentur. In re diversa similem elegantiam adhibuit Dion Chrys. p. 286 C. ἅτε διθύραμβος ὢν ὁ Διόνυσος καὶ ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ βροντῆς γενόμενος, ὡς φασὶν οἱ ποιηταί, τοὺς ἀμαθέστερον χρωμένους ἀτεχνῶς πυρὸς πιμπλήσι, καὶ τῷ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβρόντητους ἐποίησαν. Hefychius quidem, Κεραύνιος, ἐμβρόντητος (male legitur ἐμβρόντιστος) sed proprie tamen distinguuntur, ut patet e Xenoph. E. IV, pag. 312, v. 42, πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ μὲν τινες πληγέντες, οἱ δὲ καὶ ἐμβρόντηθέντες ἀπέθανον interpretis vicem agat Pausan. III, pag. 217, καὶ τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ καὶ ἔκφρονας ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro stupido, infano, & cui communis sensus est excussus: simul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, cum Timonem ita facit poëtas appellare. HEMST.

ead. l. 8. Ὑπερεῖς τὸ πῖπτον τοῦ μέτρου) In Virgilii vita, quem Tan. Faber indicavit, hic est locus: quippe qui, dum scriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia levissimis versibus veluti fulsit, quos per iocum pro tigillis & tibicinibus interponi a se dicebat ad sustinendum opus, donec solidae columnae advenirent. Haec Suetonio non sunt indigna: apparet autem, non plane commode tibicines istos ad eum sensum, quem volebat Faber, quadrare. Aristoph. in Ran. v. 1209 eleganter στοιβὴν vocat ἔξω τοῦ λόγου, qualem stipatores, qui merces in navibus componunt, insulcire solent: re-

ſte Schol. περιττον καὶ παρέλκον ἐν τῷ λόγῳ, ἀπὸ τῆς ſτοι-
βῆς τῶν φορτίων ibi haec Lucianeae Kuſterus non praetermi-
ſit. Par eſt ratio, quando παραπληρώματα dicunt. Schol. ad
Med. v. 665 notat, Euripidem eſſe valde proclivem ad uſur-
pandam vocem ſοφῆς, etiam cum nihil ad ſenſum ornandum
prodeſt: ὥς περ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει utriuſque
propriam vim diſcere licebit ab H. Valeſio ad Harpocrat. p.
150. Apollon. Alex. de Synt. III, pag. 264, ubi de coniun-
ctionibus agit, quibus nomen eſt παραπληρωματικοῖς, veram
eſſe negat eorum ſententiam, qui cenſuerunt μόνους αὐτοὺς
ἀναπληροῦν τὸ κέχρητος τῆς ἐρμηνείας ipſam vides Luciani
phraſin. HEMST.

ead. l. 10. Ἐρισμαράγος) Epith. Iovis ipſius apud Heſ. Θεογ.
Annotatum margini Timonis a Tan. Fabro editi penes Ioh.
de la Faye: manus annotantis ignoratur, ideoque Anony-
mum deinceps in hoc opusculo vocabo. SOLAN.

ead. l. 11. Βαρύβρομος βροντῇ) Reſpicit hic inter alia ſocum
Euripidis, quem margo indicat: Ἰὼ Νέμεσις, καὶ Διὸς βαρύ-
βρομοι βρονταὶ κεραυνίον τε πῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραυνὸν
habet Heſ. Θ. 504. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ πατάγου
τῶν ὀνομάτων) Reſte cl. Faber, ac ſumum plane poëticum, po-
minum ſtrepitum ſi demas. ultra quod tentare quidquam erſor
eſt. GRON.

ibid. Ἐξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομ.) Nugae canorae, Horat.
SOLAN. Imperfectam orationem ſupplendam putavit Bar-
laeus. Nihil hic imperfectum: vertendum enim, ut Faber
rectiſſime convertit. Is uſus particulae ἔξω familiaris apud
optimos ſcriptores: Tim. περὶ Ψ. Κ. οὐ πόκα φθαρσάμενον
ὑπ' ἄλλω αἰτίῳ ἔξω τῷ αὐτὸν συντεταγμένῳ θεῷ. Demoſth.
περὶ Παρατρ. p. 309 A. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἡ εἰρήνη
ἔξω τοῦ ἀδόξως γεγενῆσθαι; Longinus, ſtructuræ non mi-
nus, quam verborum locutionumque diligentiffimus, S. 24, §
2, Ὑπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τῆς συνθέσεως, μιμείσθαι
τὰ Δημοſθένεια κατορθώματα. vid. Thom. Mag. in v. Con-
cinne poſitum ὁ πάταγος τῶν ὀνομάτων, quia πάταγος, ut
aliarum rerum, ſic præcipue tonitruum fragorem interrup-
tum exprimit: § 3, ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο & ſæpius in Ari-
ſtophanis Nub. iam quod fulminis eſt proprium, ipſis poë-
tarum epithetis tribuit, tanquam ſi ſenſu prorfus vacua ina-
nem tantummodo ſtrepitum ederent. Lucrifecit eorum ex
veteribus opinionem Lucianus, qui cavillabantur apud Ho-

merum pluribus in locis epitheta velut iniecta temere manu correpta sic inferciri, ut nullum inde sententiae lumen accederet novum; quin saepius etiam epitheto praepostere collocato proximorum obscurari nitorem & corrumpi: quod crimen obiectum ut diluerent poetarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt comminiscenda, quae tacuisse fuisset melius. Haec sane perquam sunt venusta, & ingenium Luciani in hoc elaboratissimo scripto elucens summo opere commendant: quae singula tironum in gratiam explananda si sumerem, grandi commentariorum mole foret opus. HEMST.

pag. 72. l. 2. Ὀπλον) Fulmen. BROD.

ead. l. 3. Σπινθήρα ὄργης) Proprie Dionys. Halic. A. R. II, p. 103, v. 41, ἐκ τῆς κατεφυγμένης πρὸ πολλοῦ, καὶ οὐδένα φυλαττοῦσης σπινθήρα τέφρας. Facete Aristoph. de bello Peloponnesiaco, a Pericle parvis ab initiis fuscitatio: ἐξέφελε τὴν πόλιν Ἐμβαλὼν σπινθήρα μικρὸν Μεγαρικῷ ἰηφίσματος. Quasdam vitae reliquias exiguas σπινθήρα τῆς ψυχῆς vocat Philostr. de V. A. T. IV, cap. 45. Cornuto de N. D. c. 20, p. 189, opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile est fuisse violentum, & mutuis in se invicem odiis saeviisse, διὰ τὸ μηδέπω δύνασθαι διακρίνεσθαι, μηδὲ ριζῶσθαι τὸν ἐνόντα αὐτοῖς σπινθήρα τῆς κοινωνίας debuerat quidem ἐρριζῶσθαι vel ριζοῦσθαι sed concoquat, qui stomacho sit tam ferreo, durissimam ἀκυρολογίαν, σπινθήρα ριζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐρριπίζουσι nota sunt ριπίζειν, ἀναρριπίζειν, ἐκριπίζειν alterum illud verbum si scripisset, addidisset utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τῆς κοινωνίας. HEMST.

ead. l. 4. ὅαττον γούν &c.) Profert Adr. Turnebus Adv. XXV, c. 9, itaque vertit: Itaque eorum, qui peierare aggrediuntur, citius quispiam exstinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis istius omnium domitoris flammam. Docet ibi, a Virgilio sancire foedera fulmine dici Iovem, qui fulmine vindicat id, quod contra formulam & religionem iurisiurandi commissum est. Similem in modum Diotogenes Pythag. apud Stob. p. 332 Iovem esse ostendit eundem & χραστὸν & δεινὸν διὰ τὸ κολάζειν τὼς ἀδικούντας καὶ κρατὲν καὶ κυριεύειν πάντων ἔχει δὲ καὶ τὸν κεραυνὸν μετὰ χειρὸς σύμβολον τῆς δεινότητος. HEMST.

ead. l. 5. Θρυαλίδα) Copiose de hac voce doctissimus Christian. ad vesp. Aristoph. Pollux. BOURD. Vid. Aristophan. VORST.

ead. l. 7. Δαλόν τινα) Manifeste declarat *titionem* in *Timonis* *Luciani* principio, Ier. Hoelzlin. ad Apollon. III, 291. videtur sane: sed propria vis est, quam origo vocabuli postulat, *titionis* ardentis & accensi. Grammatici veteres ad Od. E. 488, *διάπυρον ξύλον*, & pluribus Hefychius: *δαλός ἀπὸ τοῦ βωμοῦ* Antonin. Liber. c. XVIII. *ambustum torrem Chori-veus ab ara Corripit*, Virgil. Aen. XII, 298. *Δαλόν* Glossae *titionem* & *torrem* exponunt. *Titionem* vulgus appellat *extraustum* *foco torrem semiuustum, exstinctum*: Lactant. IV, pag. 394. Vid. Pric. ad Apul. Met. p. 392. Ludit Arnob. VI, p. 209, *riciniatus Iuppiter, atque barbatus, dexterā fomitem suslinens per-dolatum in fulminis morem*. HEMST.

ead. l. 9. Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος) Sunt, qui haec verba, *μόνον καὶ τοῦτο οἶσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος*, intelligunt de iis, in quos Iuppiter ignes suos intentet; eos nimirum dici existimare, se in eo tantum affici ab immisso igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, Iac. Gronovio, (cui pro digno & iusto *διδάκτρῳ* nihil maius reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque eius nomini devotissimum) haec verba ad ipsum Iovem referenti. Liceat tamen nobis varios τοῦ ἀπολαύειν usus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicuius rei*, passim sumi, res est notissima. Est tamen non semel, ubi ἀπολαύειν de malo usurpatur. Apud Nostrum in Deorum dial. X Sol querens multa incommoda ex trinoctio Iovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris confessuros; tandem ait, *Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων*. Respondet paulo post Mercurius, *Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων*. Clarissime quoque D. D. XXI, *Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγει τὰ τριαῦτα, μή καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας*. In Necyomantia § 17 de Mausolo, qui dicitur *τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος*, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτον ἀχθος ἐπικείμενος. Hic sicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem sumitur ἀπολαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus Noster, Mausolus ab superbo sibi posito monumento afficitur, quantum gravatus est, tanto ponderi succumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluso, ὁ μὲν δίκαια ἐπάσχειν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας. Acerbissima profecto haec & letifera ἀπέλαυσις. In Pseudologista: *Οἷς ἰκα-*

τὰ ἢν ἐκεῖνα μόνον τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν. In ma-
 lum quoque clare habet Aelianus II Ποικιλ. c. 34: Ὡρα πᾶ-
 σιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγεσθαι, πρὸ τοῦ τινος καὶ ἀπολαύ-
 σαι κακοῦ πρεσβυτιδίου. — Est ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδι-
 ᾠστον, & in bonum & in malum, simpliciter notans *affici ab*
re aliqua, seu id, quod ex re quapiam proveniat, sive gra-
 tum, sive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius lo-
 quentes, maluisse saepe aliquid addere, unde bonum vel ma-
 lum, quod quis ἀπολαύῃ, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν
 τῆς φλυαρίας, Lucianus: κακοῦ πρεσβυτιδίου ἀπολαύσαι,
 Aelianus. Aristophanes in Pluto v. 236 adiecit ἀγαθόν. Ἀγα-
 θὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πρόποτε. Ellipsin amant Graeci
 in usu τοῦ ἀπολαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim
 ἀπολαύειν τινὸς dicunt, subauditur τὶ, vel ἀγαθόν, vel κακόν.
 quae, ut vidimus, aliquando adfunt. Sed nec vel tunc, ubi
 dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena est oratio; intelligitur
 autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; sine quo genitivo vix
 utuntur τῷ ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, supprimitur: quam
 praepositionem reperio additam apud Nostrium in Mortuor.
 Dialogis p. 224 C. ὥς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. ubi iterum
 τὶ relinquitur intelligendum. LENS. Vulgatam retinui, quia
 in Dial. Xanthi & Maris, τραύματα iterum vocat, quae igne
 iniusta fuerant: ἀπολαύειν etiam satius visum est ad homines
 referri, quam ad Iovem, quia ad eos reliqua pertinebant, &
 vox eo sensu apud Nostrium non infrequens, uti supra obser-
 vatum a me est ad Nigr. c. 30. Vide & Arrian. Epict. pag.
 286 A. ἀμύχανον, τὸν συνανατριβόμενον τῷ ἡσβολημένῳ μὴ
 καὶ αὐτὸν ἀπολαύσαι τῆς ἡσβολῆς. Virgil. VI, 593: — non ille
 faces nec fumea taedis Lumina &c. de vero Iove. SOLAN. Haec
 quidquid est interpretum ad contemtores Iovis pertinere
 censuerunt: diversus abit solus fere I. Gronovius ad Nigr. §
 30, rogatque satis confidenter, cur accipiant in malum, non in
 propriam notionem voluptariamque, atque ipsi Iovi attribuant? re-
 spondebo pro aliis, quia ipsa Luciani mens explanatissime
 proposita, & structura verborum huic explicationi palam
 refragatur: quare per me non stabit, quo minus semper so-
 lus hanc causam defendat Gronovius. Ἀπολαύειν verbum
 apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter usur-
 pari solet & per se simpliciter & constructe. Aristoph. Av. v.
 1358, Ἀπέλαυσ' γὰρ ἐλθὼν ἐνθαδὶ quod ludendo perinde est
 positum, atque ἀνάμην vel ὀναίμην ἂν praeclare enimvero me-
 cum agatur. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαυ-

ρον, Isocr. Συμμ. p. 175 B. saepius omittunt. At frequentissime genitivus accedit eius vel personae, vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expresso. Dionys. Halic. A. R. I, p. 74, v. 16, τοῦτο μόνον ἀπολαύσαντες ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιμίξων· ubi mediae significationis est. Plato Phaedr. p. 1227 F. ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελυκώς, qui ab alio oculis laborante vitium contraxit: eleganter Synes. p. 18 C. ταρτῆν ἀπολελυκότα τοῦ χρόνου, quae a vetustate vitium contraxerunt: Euripid. Iph. in T. v. 526, Ἀπέλευσα δὴ τι κέργῳ τῶν κείνης γάμων· nonnihil ad me quoque male ex Helenae nuptiis pervenit. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse participem, Plutarch. T. II, pag. 837 A. Apud Platon. de LL. p. 961 D. καὶ πᾶσα οὕτως ἡ πόλις ἀπολαύη τῶν ἀσεβῶν τρόπον τινὰ δικαίως, Serranus vim phrasios Ficino longe melius expressit: atque ita impiorum hominum supplicia in universam civitatem quodammodo iuste redundent. Platoni sine dubio Hesiodum illud in mente fuit E. καὶ H. v. 240, Πόλλακι καὶ ζῦμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήνη· ubi ut rem ipsam & sensum recte, sic naturam locutionis secus intellexit eruditiss. Graevius. Aristot. Polit. V, p. 135, v. 5, αἱ τῶν γνωρίμων στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι καὶ τὴν ὅλην πόλιν, nobilium seditiones contagione quadam totam civitatem corripunt: parum distat, quod legimus in Mich. Apostolii C. XV, n. 78, ἐμελλε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν· quod, nisi fallor, ex vetustis Scholiis excerptum ad Aristoph. Plut. v. 174. Maxim. Tyr. D. II, pag. 24, si quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπεπλησμένῳ colluctetur, eum maculari necesse est, οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ συναναμίπλεσθαι τῆς μαρίλης· ibi iunctum a Luciano verbum itidem apparet, similiter atque in Amat. Plutarchi p. 765 B. ἔνιοι φίλων καὶ οἰκείων σβεπνύναι πειρωμένων βία καὶ ἀλόγως τὸ πάθος, οὐδὲν ἀπέλευσαν αὐτοῦ χρηστόν, ἀλλ' ἢ καπνοῦ καὶ ταραχῆς ἐπέπλησαν ἑαυτούς. Vide Suid. in Ἀπολαύειν· Isocratis, quem profert, locus, quamquam verba parumper varient, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit Gronovius, ita iure optimo G. Cuperi (hunc enim designat) coniecturam repellit, qui Obs. III, c. 2, cum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα nullus assequeretur, legebat καύματος· huic loco, verba sunt Cuperi, τὸ τραῦμα

minus videtur convenire, cum ἀσβόλου seu fuliginis fiat mentio: quare lego καύματος, id est, adustione; quomodo fulmen & fulgur adurere, ustulare dicuntur: ita ante dixit φλόγα κεραυνού. Haec pluma leviora: melius est, ut Lucianum audiamus in Iove Conf. § 15, οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίνει ἂν αἰτιὸν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος. Perquam apposite Euripides: Πολλοὺς δὲ βροντῆς τραῦμ' ἀναιμον ὤλεσε istum versum Theon Smyrnaeus περὶ Μουσικῆς c. 2, p. 75, cum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὥς τις ἔφη pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in solum accipiat Plutarch. Symp. IV, p. 666 C. apud quem perverse scribitur, πνεῦμα ἀναιμον quamquam Latinis usitatum afflari fulmine, at Graecis, ut puto, plane est insolens πνεῦμα βροντῆς deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἀναιμον cum τραῦμα, prorsus ineleganter cum πνεῦμα. Observationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, summus L. Kusterus communicavit. Denique Lucretius VI, 419, ubi, dum Iovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum Luciano comparari possunt: *Cur suis Demit imaginibus violento vulnere honorem?* Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem teli dicuntur & βέλη: saepe Lucretius eo, quem dixi, loco: — *patris cur telum perpetiuntur Obtundi — teli determinet ictum.* Herodot. IV, 79, εἰς ταύτην θεὸς ἐνέσκηψε βέλος. VII, c. 10, § 5, εἰς οἰκήματα τὰ μέγιστα &c. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει τὰ βέλεα: cuius apud multos praeter Lucretium imitationem loci invenire licet. Sophocl. Trach. v. 1103, Ἐνσεισον, ᾧ ἦναξ, ἐγκατάσκηλον βέλος, Πάτερ, κεραυνού: notavit ad eum locum H. Stephanus. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπίθανος ὢν) Olim arridebat, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανως, ὥς πρὸς οὕτω &c. nihil muto. Plutarch. T. II, p. 595 A. ἐξηγητοχέαι πιθανὸν ὄντα τὴν πράξιν ὑπὸ δέους. Argian. A. A. II, c. 12, εἴτε πιθανὸς δοκεῖ τοῖς ξυγγραφεαῖσι Ἀλέξανδρος, ὥς καὶ ταῦτα ἂν πράξας &c. Porphyg. de A. N. pag. 250, ὅτι δὲ πλάσσαν ἄντρον ἀπίθανος ἦν Homerus. Plutarch. T. I, p. 91 E. T. II, p. 291 A. ὥστε μὴ παντελῶς ἀπιθάνους εἶναι τοὺς λέγοντας. Aeschines sub initium orationis περὶ Παραπρ. κατηγορικῆς δωροδοκίας, ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec ostendunt, quomodo cum personis vox ista coniungatur. Salmonei nescio quam bene Noster meminerit in hac scena: in eo certe sui contemptus Iuppiter exemplum statuerat satis grave; qualia si adversus

alios sceleribus ac flagitiis insignes edidisset plura, non erat profecto, cur tantopere Timon inertiam vetuli Iovis incusaret. De Salmoneo versus sunt Manilii V, 91, post multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, perfanati: quid molitus sit vir primarius I. Fr. Gronovius Obs. III, 15, non me fugit; hunc tamen in modum si constituentur, propius ad priscam poëtae manum accedi posse censeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impositis (nisi malis, Pontibus ac positis) missisque per aera quadrigis Expressisse sonum mundi sibi visus, & ipsum Admovisse Iovem terris de fulmine finxit: Sensit at immensos ignes; super ipse secutus Morte Iovem didici)* generatus possit haberi. Sensus, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit I. Scalliger: de fulmine capiendum est ea fere potestate, quam Salmasius explicuit ad Tertullian. Pall. p. 139, etiam ipsum se Iovem terris admovisse finxit, quod ad fulmen attinet, iactato fulmine: Euripid. apud Dicaearch. B. E. p. 22, — ὅστ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Θεοῦ μανεῖς ἔρριψε Σαλμωνεύς φλόγα· plura, quae ad firmandam coniecturam valent, persequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus posuit Heraclit. Alleg. Hom. p. 408. Vid. Maxim. Tyr. D. XXXVI, & Hadr. Iunii Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex Eunapio profert, legitur apud Suidam in Εὐτρόπιος & Χρῆμα. HEMST.

ead. l. 13. Πῶς γὰρ) Omnino legendum πῶς γὰρ οὐ; quod Graecis frequens. V. Eurip. Rhel. p. 472 C. SOLAN. Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat doctiss. Solanus, πῶς γὰρ οὐ; eum in modum sane legendum foret, si tali ratione sententiam expleres: πῶς γὰρ οὐκ ἀντιβροντήσαιέ σοι ὁ Σαλμωνεύς; quidni enim Salmoneus adversum te fulmina iacularetur? vel, quid enim obstat, quo minus tuum fulmen Salmoneus aemuletur, (nam utramque explicationem recipit ἀντιβροντῶν, ut alio loco dicam) ubi tu, velut perduella mandragorae potione altum stertis? Verum nihil moveri debet, intelligendumque, si ad superiora velis connectere, πῶς γὰρ φοβηθεῖν ἂν τῶν ἐπιτορκεῖν τις ἐπιχειροῦντων τὴν τοῦ κεραυνοῦ φλόγα· sin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεύς· utrumvis ad sententiam Luciani aequè commodum. Πῶς γὰρ οὐ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, καταφατικὸν ἐστίν, aut, κατάφασιν δηλοῖ contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν. Lucian. Ἀλεκτρ. § 14, αὐτός ζῶν μὲν οὐδὲ ἔβαλον ἔδοκε τῷ Σίμωνι πῶς γὰρ; ὅς οὐδ' αὐτὸς ἤπτετο τῶν

χρημάτων hic, dum vivebat, ne obolum quidem dedit Simoni: neutiquam sane, ut qui ne ipse quidem divitias suas attingeret. Lyf. p. 94, v. 17, πῶς γὰρ ἂν, ὅστις &c. p. 178, v. 31, πῶς γὰρ, οἷς οὐδὲ ταῦτα &c. Ifaeus p. 72, v. 11, πῶς γὰρ; οἱ μὲν γὰρ ὀνομάζονται συγγενεῖς. Gorg. pro Palam. p. 189, v. 35. nam sub initium eius orationis p. 187, v. 32, H. Stephano assentior pro πῶς γὰρ, ὅσῃ σῶζει πατρίδα &c. repomendi πῶς γὰρ οὐ; ὅσῃ σῶζει. Alciph. I, p. 92, πῶς γὰρ ἢ πῶθεν; ibi vide Steph. Berglerum. Athen. VI, p. 265 E. πῶς γὰρ; ὅποτε &c. In his, minimis quidem, sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni sane momenti, mirum est, quam saepe fuerit offensum. HEMST.

ibid. ὑπὸ μανδρ. καθ.) Sub mandragora dormis: qua etiam epota somniculofi sunt homines. Demosth. Phil. Δ. ἀλλ' οὐδὲ ἀνεγερῆναι δύναμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκόσι, ἢ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, εἰκάμεν ἀνθρώποις. BROD. De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, Dioscorid. Hefych. BOURD. Ubi tu perinde ac sub mandragora stertis. Ita vertit Erasmus, bene secundum vulgatam lectionem; male secundum rationem. Henr. Stephanus in v. Μανδραγόρας videtur legisse ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta factis est sententia versionis Erasmi, qui mandragoram herbam lactucae non absimilem, ut ex Theophrasto & Plinio pater, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita scripsit, non ita intellexit Lucianus. Lege meo periculo ἀπὸ μανδραγόρου, id est, post mandragoram sumtam, vel, post mandragorae potionem. Sic & ad eundem sensum infra in Demosth. Encom. οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας, id est, a mandragorae potu vel esu. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ πλησμονῆς, ἀπὸ φαρμάκου, id est, statim post repletionem, statim post pharmaci potionem. Mandragoram vero esse ταρακτικὸν φάρμακον, & somnum inducere, notum est vulgo. PALM. Viderit Palmerius in Erasmo lapsum; sed an non maiore ignorantia ipse corrigit ἀπό; An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat causam efficientem: utque idem sit prorsus voculae ἀπό; Vertit sane Erasmus sub mandragora: an ideo ille adspiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret? Sed opinor scribebat nobilis ille Gallus haec, cum comes Luciani venit ad Ἀλεκτρυόνης ἱερὸν, viditque illic ὕλην ἀνεστηκυῖαν, ἧς δένδρα ἦν μήκωνες ὕλην καὶ μανδραγόρας in libro 1 Verae histor. & tam vere nunc in Erasmo sic divinando coniicit, ac illi, qui vaticinari sole-

bant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragorae, in qua similitudinem somniabant corporis humani. Sic igitur & cum sub corona vendi aliquem dicit, creditur interprete Palmerio ex coetu militum circumstante vel ferto facere arborem; & speciosius cum veles dicitur sub vi-tem fumicere hastas, stare censebitur in vinea. Iocosa hominum ingenia! an Erasmo unquam exciderit illud ὑπνωτικὸν ὁ μανδραγόρας? Lenius fodes. GRON. Iam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas eruditos advertit: quidquid in Luciano, ubi mandragorae fiat mentio, studiose collectum ab H. Stephano Sched. VI, cap. 6. operae pretium est eius verba proferri. Postquam hunc ipsum posuisset locum, & alterum ex Demosth. Encom. § 36, ἀλλ' ἀνίστησι μὲν ἀκοντας οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτοῦ πολίτας, ita pergit: *Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse Lucianum dicemus? Haud crediderim: sed quemadmodum dicuntur hic καθεύδειν ἐκ μανδραγόρου illi, quos Demosthenes μανδραγόραν πεπωκότας dicit, idem & de illis, quorum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo ὑπὸ μανδραγόρα in dandi casu legendo intelligi poterit? Ego vel retineas μανδραγόρα non subscribam: literae α, ut talis sit genitivus, qualis Πυθαγόρα: vel in μανδραγόρου mutabo, ut in posteriore loco ἐκ μανδραγόρου habemus. Sive autem hoc sive illo modo genitivus scribatur, dixerim ὑπὸ μανδραγόρου sonare prae mandragora, pro eo quod est, prae nimio mandragorae potu: sicut dicitur ὑπὸ οἴνου & ὑπὸ μέθης. Denique nullo modo interpretationem illam admiserim, sub mandragora dormis. Mirum est autem, apud Erasum eo ipso in loco, ubi male hunc locum interpretatur, (eius enim illa est interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem sequens ὑπὸ μανδραγόρα, tamen recte (meo quidem iudicio) legi ὑπὸ μανδραγόρου. Haec enim lectio cum in aliis editionibus exstat, tum vero in duabus Frobenianis anni 1533 & 1540. Illas easdem editiones secutus etiam Leo Allat. ad Eustath. Hexaëm. pag. 57. Stephani observata Palmerium fugerunt, quando Erasmi versionem tam false irridet, ipse propterea vicissim a I. Gronovio irrisus: cuius equidem rationes Erasmus defendentis me non capere, lubens profiteor: hoc saltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in ἀπό: quamquam enim nihil alienum dixerit Palmerius, (est sane is usus, quem vult, voculae ἀπό non apud Graecos tantum, sed & apud Latinorum Medicos in α vel ab perquam receptus, ut I. Rhodii Lexicon Scribonianum ostendit) minime tamen isto auxilio indigemus: plane*

autem ipsi non concedendum, quod in Demosth. Encom. similiter ἐκ μανδραγόρου accipiat. Miror Fabrum, qui dederit, veluti sub mandragoris recubans, quasi non arborem quidem mandragoram cogitasset, sed Iovem mandragorae foliis, ut rosarum delicatuli solebant, contactum, quorum vim somnificam intimis penitus medullis hauserit. Neque admodum probō Stephani *prae mandragora*, vel, *prae nimio mandragorae potu*: rectius vim locutionis perspexit I. Tollius in Notulis Rondellii Expositioni Vet. Signi subiectis p. 294, a cuius sententia non discrepat I. Gronovius. Sane καθεύδειν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentissimum illud, ἀποθανεῖν ὑπὸ τινος. Eam ob causam fieri omnino non potest, quin secundum casum praeponamus. Stephani ὑπὸ μανδραγόρα, demto ι, Florentina liquido praefert: id sequentes editores videntur immutasse pro suo quisque captu, hic in μανδραγόρῃ, quod iam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου: neque diffiteor, eam esse formam longe usitatissimam, sic ut alterius exemplum adhuc mihi in promptu sit nullum: non tamen idcirco spernenda videbatur principis editionis auctoritas, praesertim cum & Stephanus, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute soporifera complures: Seren. Samon. *Nec non mandragorae gustu sopor additur altus*: ibi vide Rob. Keuchen. p. 282, & Seberum ad Poll. V, 132, n. 73. Xenoph. Symp. pag. 512, v. 28, ὁ οἶτος ἀρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει ἀνθρώπους servant Athenaeus & Stobensis: Artemidorus I, c. 68, ἀνδρὲς, vel, ut Tollius etiam posuit, ἀνδρῆς: pro quo Cornarium animadvertimus in versione longe aliud expressisse, nimirum ἀνίας vel ὀδύνας. HEMST.

ead. l. 15. Δημῆς) Haec illustrat Erasmi. Adag. in *Saturniae lectae*. Proxime sequitur, τὰ ὄτα ἐκκεκώφωσαι de Iove, cui prae senio aures obsurduerunt: ipsa locutio Platonica, sed paulo diversa potestate, quando quis frequenti & molesta paene rei commemoratione alium obtundit atque exfurdar: in Lyf. p. 497 E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὄτα, καὶ ἐμπέπληκε Λυσίδος: quae cum imitaretur Aristaeon. I Ep. 24, p. 110, scripsit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὄτα. Nihil interest, utram formam usurpes, ἐκκώφῃ an ἐκκώφῳ: prior in Aristophan. Equ. v. 312, ubi prorsus displicet Suidae lectio ἀνακεκώφηκεν, quippe, nisi fallor, linguae Graecae genio contraria:

posteriorem Athenaeus habet V, p. 188 C. πρὸς τὸ περιβόητον (τῆς Ἑλένης) ἐκκεκωφόμενοι κάλλος attoniti & stupore capti, dum celebratissimam illam Helenae formam spectabant. Ingeniosissime Salmasius apud Achill. Tat. III, p. 195, restituit, τοσούτον ἡ λύπη με τῆς συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφησε, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. Clem. Alex. Str. V, p. 551 C. ἐκκεκωφόμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Thes. in Ἐκκωφέω. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Παρακεκινημένος) Blandiebatur παρακεκινδυνευμένος sed non valde opus est hac mutatione. Noter περί τοῦ μὴ Ρ. Π. Δ. § 5, ὑπόθερμον καὶ παρακεκινημένον. Vid. Suid. in Θερμός & Παράθερμος. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ὑπὸ) Lege ἐπὶ. HEMST.

Pag. 73. l. 4. Οὐδέποτε ἦγες &c.) Ad ea sine dubio respexit, quae fabulantur de Lycaone, filiisque eius improbiis, quos fulmine Iuppiter percussit, καὶ τὴν Ἀρκάδιαν συνεχῶς ἐκεραύνωσαν, ἕως ἡ γῆ παρακαλοῦσα τὸν Δία τὴν χεῖρα ἐξέτεινε διὸ φασὶ πρώτως ἐν Ἀρκάσιν ἐπεχειρίαν γενέσθαι Tzetz. ad Lycophr. v. 481. ibi plura, quae ex Apollodori Bibl. III, pag. 201, 203, descripsit. Eorundem etiam scelera impulisse dicuntur Iovem, ut diluvio Deucalioneo, cuius mox meminit Lucianus, genus humanum obrueret. HEMST.

ead. l. 6. Ἡ αἰγίς) Sic in Dial. Iovis & Cupid. & Θεῶν χρισ. & Bis accus. passim denique. BOURD.

ead. l. 7. Καὶ ἡ ἀστραπή συνεχῆς &c.) Interp. Iaculorum in morem densissime ex edito loco devolantium. Barlaeus dicit, alios reddere, in morem levis & velitaris pugnae; additque, vocem utrumque significare; non tamen affirmat, utro hic fumen- dum sit modo. At posteriore omnino hic intelligendum videtur: vult enim Lucianus, fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedat pugnam: atque ita similiter infra in Abdicato § 3, ταῦτ' εἶναι νομίζοντες ἀκροβολισμὸν οὐκ εἰς μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ. VITRING.

ead. l. 8. Κοσκινῶν) Cribri instar frequentes. BROD. Hoc apud Suidam exstat & πετρῶν, σωρῶν apud Hesychium. Praeceptum autem & abruptus vocum illarum sonitus artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos versus similia Philo Iud. iungit in Flacc. p. 978, παντευχία σωρῶν ποσειδίζοντο — συνδεδεμένων δорάτων φορηδῶν — ἀρμαμάξαι στοιχηδὼν ὑπὸ μίαν ὄψιν. Pari modo Apul. Met. IV, p. 146, Esur ac potatur incondite: pulmentis acervatim, panibus aggeratim, po-

culis agminatim ingestis. Acutum illud Fabri de Luciano ὁ-
 τὸς ῥαγδαῖος in oratione prosa φορτικῶς dici iudicante non
 laudo: quid probabilius, quam, quod suspicatus est Ien-
 sius, haec esse e veteri poëta Tragico desumta? sunt sane
 verba Tragica, & grande quiddam sonant: sed praeterea
 horridum aliquid ac paene insultum in istis, ποταμὸς
 ἐκάστη σταγὼν, qualia Longinus, ut puto, in castigato
 scriptore nunquam ferret: neque abhorret utique, si haec
 de ipso diluvio Deucalioneo a quocunque demum fuisse
 posita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per io-
 cum a Comico quopiam videri dicta: eamque in partem
 porissimum inclinarem, nisi me retineret illud Luciani φορ-
 τικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro ποιητικῶς vel τραγι-
 κῶς sit positum, vix dubitandum videtur. Iam mihi cum il-
 lis compara dictum Basilii Seleuc. Or. I de Noë, & dilu-
 vio sacro: ἀνθὲν οὐρανοῦ χειμάρρους ἠκόντιζε &c. hoc sci-
 licet vel Lucianus vel Longinus probare potuissent. non lu-
 bet alia proferre plura, ubi in hac ipsa re boni Patres, ni-
 mis saepe in tumorem orationis indecorum prossi, para-
 tragoediant. Iure merito Photius in Eunapio reprehendit
 ποταμῶδες δάκρυον, quod in dithyrambo vix, ac ne vix qui-
 dem, condones, p. 100, ubi rectissimam, qua erat optima
 iudicandi facultate, de scriptoris huius filo fert senten-
 tiam. HEMST.

ead. l. 10. Ὑποτίθετε ῥαγδαῖος) In his verbis Faber delet τε.
 nec certe ad sensum requiritur, cum praecedat καί; debuif-
 set etiam post ῥαγδαῖος esse collocatum. Sed suspicor, haec
 verba ex antiquo aliquo Tragico esse desumta, & quam-
 vis superfluum, maluisse Nostrum retinere illud τε. & certo
 si adsit, verba grandius sonant; ac propter eandem causam
 existimo, idem illud τε ita initio orationis positum, ac legi-
 mus statim cum principio opusculi de Astrologia, Ἀμφὶ τε
 οὐρανοῦ, ἀμφὶ τε ἀστέρων ἡ γράφη. Ceterum ῥαγδαῖος ὕπο-
 τίθετε iterum leguntur apud Nostrum Philop. § 24. IENS. Cuius
 haec verba sint, nescio. Certe Tragici esse, non obscure in-
 nuit. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ) *Temporis momento.* BROD. Ita
 Noster saepe § 23. ad Atticorum elegantiam magis conve-
 nit ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod Aristophanes habet in Plut. v. 244.
 ibi vide Ez. Spanhemium. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ Aristid. Quin-
 til. de Mus. III, p. 162. HEMST.

ibid. Ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος) Vid. Sup. c. 12, ubi fuse

describit inundationem sub Deucalione factam. VORST. Mirifice haec illustrant Marmor Arondelianum, & vicissim inde lucem capit Lucianus, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ... ΟΥΑΦΟΥ. ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΘΥΜΒΡΟΥΣ ΕΦΤΕΝ ΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ... ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ.. ΥΟ... ΔΔ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ.. ΟΝΙΔ... Ο.. ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi sic supplet Palmeritus: πρότερον καὶ τοῦ διὸς πανομένου δι' ἑαυτοῦ τὸ ἰρὸν Ἀπόλλωνι δομήσατο καὶ τὰ σωτ. Ubi miror, illum Δία πανόμενον in chronico & sermone pedestri poni pro ὕμβρων πανομένων. Primo ipsa rei ratio non patitur. Quid enim? cum ipse esset Athenis, cur Δία πανόμενον expectare debuit? & eo cessante demum aedificavit templum? Deinde non Graecus sermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, sed κατακλυσμός· adeo licet dicatur Iuppiter pro imbre, non poterit hic bono sensu dici pro cataclysmo: nec cataclysmus cessavit cessante pluvia. Sed nec per pluviam contigisse cataclysmum, auctor ante supposuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ potest ea suppletio ferri, licet ipse videns, Seldenum, cum id ponit caractere communi, facere sex puncta, coniecerim ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein suppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΡΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Iovis Olympii erecto ab Deucalione testatur clare Pausanias in Atticis p. 32. GRON.

ead. l. 13. Κιβώτιον) *Deucalionis naviculam.* BROD.

ead. l. 14. Τῷ Λυκωρεῖ) Lycori oppido prope Delphos, quod etiam *Lycoria* dicitur. BROD. Ad Parnassum appulisse alii tradunt. V. Apollod. I, p. 10 B. C. SOLAN.

ibid. Ζώπυρον) Recte observat Thomas Magister, dictum hoc a Platone esse desumptum; quem vide de Legg. III ab initio fere, ed. Lugd. p. 585 C. D. ἐν κορυφαῖς που σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασσεσασμένα. Sic passim Origenes c. Cels. locutus. Vide p. 194, 216. SOLAN. Platonem imitatus etiam Dionys. Halic. A. R. p. 36, v. 39, μικρὰ ἅττα διασώζουσαι ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους. p. 35, v. 34, ζώπυρα ἅττα περιλειπόμενα τοῦ παλαιῦ γένους· plures alii; ne de Patribus ecclesiae dicam, qui saepius in Noacho, ad cuius familiam arctis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide I. Fr. Gronovium Obs. IV, p. 42. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Εἰ ποτ' ἄλλοτε) Per haec Scholiastes, quisquis ille est, nequissimam aetatis suae conditionem per-

stringit, cuius gravia delicta nunc non minus atque olim iratum Iovem & fulmina vibrantem deposcant. Μοχ ἐκάστη πληγὴ sunt ὁ κεραυνὸς, ἡ αἰγὴς, ἡ βροντὴ, ἡ ἀστραπὴ &c. quibus statim ἡ ἐκβάσις ἐπιφέρεται, ἐνεργὸς ἦν, ἐπεσεῖτο, ἐπαταγεῖτο, προκλοντίζετο &c. Quam hic πληγὴν, istum orationis dixit Quintilianus. HEMST.

Pag. 74. l. 1. Κακίας μαιζονος) Deteriores enim postea abierunt homines, quam prius fuissent. BROD.

ead. l. 2. Τάπῃχειρα) Solent haud raro, quemadmodum μισθόν, per illusionem ponere: vid. Suid. in Τάπῃχειρα quod in Aeschylo legitur P. V. v. 28, Τοιαυτ' ἀπὴνυρό του φιλανθρωπου τρόπου, vetustior Scholiastes non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπῖχειρα τοιαυτὰ σοι ἐγένετο ex ipso Tragico v. 319. Philo Iud. de Somn. p. 1119 D. ταυτ' ἐστὶ τῆς ἀκείρου παρρησίας τὰ ἐπῖχειρα prave legitur ἐπὶ Diodor. XIII, p. 387 B. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπατηθέντες ἐπῖχειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum est illud Euripidis apud Clem. Str. IV, p. 496 B. Sola rerum humanarum virtus οὐκ ἐκ θυραίων τάπῃχειρα λαμβάνει, αὐτὴ δ' αὐτὴν ἄθλα τῶν πόνων ἔχει. Poll. III, 143, & Iungerm. HEMST.

ead. l. 3. Εἰ μὴ τις ἄρα παρέργον &c.) Quasi defungendi causa, νόμου, δόξας, ἀφοσιώσεως χάριν, ut monuit Des. Her. Anim. in Salmaf. Obs. ad I. A. & R. V. c. 3, § 3. Eadem Nostri verba de Sacrif. § 11. Simulatam illam in obeundis sacris & histrionicam religionem acriter insectatur Plato de Rep. II, & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα ἐν παρέργῳ τίθεσθαι. HEMST.

ead. l. 6. Κρόνον) Prov. i. e. ἀνόητον καὶ μωρόν, λῆρον, ἀναίσθητον. VORST.

ead. l. 7. Ἐὼ λέγειν, ὅποσάκις &c.) Ex sententia Gisb. Cuperi Obs. III, p. 298, his verbis sine dubio Lucianus ad Dionysii sive patris sive filii historiam respicit, teneturque adeo eodem errore, si is error est, cuius Ciceronem accusavit P. Victorius V. L. XXI, c. 10. Ego de Dionysio utrovis ne cogitasse quidem Lucianum, cum ista scriberet, credo. Haec a Nostro paululum, ut scenae ferviret, in maius aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus aliquando fuerint experta? quamquam, si facinoris auctor fuisset deprehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur: vide Plutarchi Quaest. Graec. p. 302 B. ubi proverbii originem explicat Σαμβίκου δεινότερα πάσχειν. De fanis Deorum sacrilegis violationibus appetitis, ipsisque Diis vadenibus
Lucian. Vol. I. Y

in antra praedonum, similia non pauca facete pernumerat Aristob. VI, p. 207, 208 &c. HEMST.

ead. l. 8. Τὸν νεῶν) V. Iustin. XXI, 3, & XXXIX, 2. Plut. V. 839 C. ed. St. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀλυμπιάσιν) Eo accentu plerumque scribitur. Κεχρημένος πρότερον Ὀλυμπιάσιν Aristot. Rhet. II, p. 106. δρόμον ἀγωνίσασθαι Ὀλυμπιάσιν Demetr. περὶ Ἑρμ. § 191. τοῦ γενομένου ἀγῶνος Ὀλυμπιάσι Apollon. de Synt. III, p. 249. Apud Demosthenem autem adversus Theocr. p. 659 D. Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας στάδιον consideranda est optimi Codicis Augustani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quamquam vulgarem lectionem tueatur Isocrat. de Big. p. 351 C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357 B. pro vetustissimis tamen membranis facit Antipater Anth. I, c. 1, Ep. 5: — ἀνδρας ἡνίκα Πυγμῆν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια & Simonides Ep. 8, & Lucianus infra § 53. Verum in Aristophanis Lys. v. 1133, Ὀλυμπιάσιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ ubi sane versus ratio produci syllabam istam postulat: contra in Vesp. v. 1375, Ὀλυμπιάσι γὰρ ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγὼ, ad metrum perinde est, pro brevi habeas, an longa: sed Scholiastes plane praecipit Ὀλυμπιάσι, secus atque hoc in loco plurimisque aliis editur: sic enim ille, νῦν προπαροξύνεται λέγεται γὰρ περὶ τόπου rationem affert, tum προπερισπᾶσθαι, quando Olympiades significantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, nisi secundum casum ostendendae formationis ergo ponat) τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι. Sequitur aliud ex Grammatico nescio quo excerptum, quod, ut in istis Scholiis saepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ἰ λήγοντα τῶν ἐπιρρήμάτων ζητεῖ τὸν πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον οἶον, Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι (hoc omnino cum instituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπιάσι nisi malis Ὀλυμπιάδι, quam formam annotavit Etymol. p. 25, v. 16, ut proxima sane videntur suadere) πλὴν τῶν διὰ τοῦ οθεν ἐκεῖνα γὰρ ἐνῆλλαξεν. οἶον, ἵππος, ἵπποθεν σεσημειῖται τὸ οἰκοθεν. Illud ἵπποθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, est Homeri Od. Θ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratissimum Dukerum ad Thucyd. VIII, 92. HEMST.

ead. l. 10. Ἀναστῆσαι τοὺς κύνες) Nullus hic Barlaei canibus οἰκουροῖς locus est: vigilacissimum animal ad templorum custodiam veteres adhibebant. Aetnae in Vulcani tem-

pl'o canes excubasse mirifica quadam bonorum improborumque dignoscendorum sagacitate praeditos, refert Aelian. de Anim. XI, c. 3. Idem alium illum commemorat sane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, Aesculapii donariorum expilatorem detexisset, publico demenso grati Athenienses remunerarunt, VII, c. 13. Aliquanto plenius etiam Plutarch. T. II, p. 969 E. inter alia: ὁ δὲ φρουρὸς κύων ὄνομα Κάππαρος nam operae quidem erat pretium, ad firmandam historiae veritatem, rarissimae bestiae nomen memoriae mandari. Philostratus quoque de V. A. T. VIII, c. 30, canes ad valvas templi Dictynnae in Creta custodes egisse narrat. Nolim porro nimis virtutem aestimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hospiti Deorum ipsiusque Iovis & familiari canes nunquam allatrarent: vide Gell. N. A. VII, 1, de Vir. Illustr. c. 49. Aliud sunt φύλακες Ἡφαίστου κύνες Eubuli apud Athen. III, p. 108 B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re satis protrita? HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. τὰ ἐπιχειρήματα) Interpretatio sane mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate, quae conveniat τοῖς ἐπιχείροις, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. HEMST.

ibid. l. 5. τοῦ Εὐ. M.) Locus exstat Matth. XXVIII, 17; Et videntes eum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίστασαν. Sic habent omnes Codd. Attamen Beza voluit emendari οὐδὲ, neque, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum sit omnino illud οἱ δὲ isto significatu, hoc est, pro quidam. Verum & sic fumitur οἱ c. XXIV, 3, ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum est apud bonos scriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, si vertamus, quidam vero dubitaverant, uti observavit H. Grotius. CLER. Usus est hoc Scholiastae loco L. Bos Exerc. Phil. ad Matth. HEMST.

Pag. 75. l. 1. τοὺς πλοκάμους περιχειρόμενος) Aurei pleurumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis est in isto περιχειρόμενος: hoc enim ignominiosum, & cum magna contumelia coniunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit Erasmus in Circumtondere comam. Paulum distat, sic tamen ut cum Luciano comparari possit, illud Persii Sat. II, 28: Idcirco stolidam praebet tibi vellere barbam Iuppiter? HEMST.

ead. l. 2. Δεκάπηχυν κεραυνόν) Atqui Pausanias auctor

est, Iovem Olympicum dextra non *fulmen* sed *victoriam* gestasse, sinistra sceptrum. Mensuram autem statuæ idem auctor nobis, quia minorem iusta tradi censebat, invidit El. I, pag. m. 565. Hyginus pedes LX sedenti tribuit. Fab. CCXXIII. SOLAN.

ead. l. 5. Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες) Orbis terrarum incendia aut eluviones. BROD.

ead. l. 6. Ὑπέραντλον) Operæ nonnihil huic est voci impendendum, tum ut explorati quid de ea constet, tum ut Lucianeæ locutionis elegantia, quæ sane fugit interpretes, illustretur. Ἀντλος, ἄντλον, ἀντλία, quemadmodum Latinis *sentina*, & aqua fordida, sive ex mari in naves ingesta, sive per tenues rimas & iuncturas hiantes sese insinuans, & ipse locus navis inferior ad carinam, quo confluit hæc aquæ illuvies, foetoremque gravem & molestum contrahit. Eustath. ad Od. M, p. 1728, v. 56, ἄντλον, ὁ τόπος ἔνθα ὕδωρ συρρέει τότε ἀνωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἁρμονιῶν &c. Etymologum emenda: is ἀντλῶ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ἐκ τοῦ ἀντλᾶν (immo potius ἀνατλᾶν) καὶ καρτερεῖν ἐκείσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐσχισμένων ὀπῶν εἰσερχόμενον· vulgo legitur ἐσφισμένον τῶπων· prius certum; de altero non contendam, si quis τῶπων retineat: sed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. Aeschyl. VII ad. Theb. v. 802, Πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε, καὶ κλυδωνίου Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο· aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: significat reiectos oppugnatores & depulsos, quantocunque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuisse: sic recte Scholiastes primus, qui, tamen si haud magni pretii, secundo tamen longe melior. Ambiguum est, utro modo capi conveniat in Euripid. Troad. v. 686, Ὁ δ' ἄντλον εἰργὼν ναὺς. ἦν δ' ὑπερβάλη Πολὺς παραχθεὶς πόντος — vertunt: *Alius vero sentinam hauriens*: cur spernas, præsertim accuratius servata τοῦ εἰργεῖν proprietate? *undam insultantem a navi arcens*: caute nimirum despectendo, & subterfugiendo molem fluctuum imminuentem. Praetermitto dissensionem veterum in explicandis Homeri locis Od. M, 411, O, 478. quem posteriorem protulit Pindari Schol. ad O. ③, 79. Apud Zenob. C. I. n. 23, ἐμπόρου γὰρ τινος τὴν ναὺν ἄλων πληρώσαντος, καὶ καθυδόντος, τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι συνεβη καὶ ἐκτῆσαι τοὺς ἄλας, Schottus non optime, ut solet fere vir literas iuvandi studio praeclarus, sed in vertendis Graecis haud sane pari

solertia, *aquam sentina hauriente*: at voluit Zenobius, sentinam, quae per inertiam dormitantis naucleri evacuata non fuerit, tantum increvisse, ut irrumpens in ipsam navis alvum sales liquefaceret. In Diogeniano C. II, n. 34, perperam, ut arbitror, exstat ἐπαναστάσης, quod ostendit Mich. Apostol. C. II, n. 39, 40. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit ὑπέραντλον σκάφος, ναὺς ὑπέραντλος· nempe cuius sentina, vel aqua per fatiscientes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne merfa navis intreat; quod postremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae potestatis ratione. Pauca dumtaxat, & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem Philonis locum, quia corruptus vulgo fertur, apponam, de Somn. p. 1119 E. χειμῶνά τις ὄρων ἀκμάζοντα καὶ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον καὶ λαιλαπα καταϊγίζουσαν καὶ κυματούμενον πέλαγος, ἐγκομίζεσθαι δέον, ἐξορμίζεται καὶ ἐξατάγεται· τίς ἢ κυβερνήτης ἢ ναύκληρος οὕτω ποτε ἐμεθύσθη καὶ παρόνησεν, ἵνα, ὅσων εἶπον κατασκευάστων, ἐβελήσας πλεῖν, ὑπέραντλος ἀνωθεν ἐπιχυθείσης τῆς θαλάσσης ἢ ναὺς γενομένη πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκαταποθῇ· panteem vidit D. Hoeschelius, male quidem mutans ἐγκομίζεσθαι. ἐβελήσας absolute positum rariore structura, quamquam Philo saepius utatur, turbavit librarios. Idem p. 884 D. Hercules μόνος· πλήρωμα καὶ ἔρμα ὃν ἐναυβάρει, θεός παρασχῶν τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται· ne tanti viri pondere depressa navis aquas hauriat & submergatur: & sane Antimachus in Lyda ideo Herculem ab Argonautis expositum tradiderat διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὰ ὑπὸ τοῦ ἥρωος, teste Schol. Apoll. Rhod. ad I, 1289. Similem in modum usurpavit Plutarch. Lucull. p. 499 E. ἐλκάδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἥδη βαρείας καὶ ὑπέραντλου γενομένης· & Dion. Cass. LII, p. 473 A. elegantissimo loco, ubi Maecenas rem Romanam cum navi procellis iamdudum agitata componens Augustum, quam potest acerrime, adhortatur, ut eius gubernacula capeffat: μήτ' οὖν χειμαζομένην ἐτ' αὐτὴν περιίδης· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλος ἐστὶ· μήτε περὶ ἔρμα περιβραγῆναι εἴσης· qua quidem in comparatione mirum est, ni versus Alcaeii nobilissimos in mente habuit, qui post D. Heinsii conatus ad Sil. Italic. X, 325, necdum sunt perfanati. Diphilus usu paululum insolentiore navicu-

larium ipsum, cuius ratis in hoc periculum sit adducta, ὑπέραντλον dixit γενέσθαι: afferam locum ex Athen. VII, 292 A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναύκληρος ἀποθύει τις εὐθύς ἀποβαλὼν τὸν ἰστὸν, ἢ πηδάλιον συντρίψας νεὼς, "Ἡ φορτὶ ἐκρίψας ὑπέραντλος γενόμενος: fallatur autem, meo saltem iudicio, si quis emollire tentet refingendo ὑπέραντλου γενομένης. Non invenit Heraclitus, vel potius, qui nomen eius mentitur, Ep. V, εἰαν δὲ φθάσαν ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ εἰμαρμένον: *fin, antequam possim mederi, aquae intercutis copia quasi sentina corpus fuerit obrutum, mergetur in destinatam fati sortem*; cum quibus omnino conferendus est Seneca Ep. XXX. Suidas exponit, Ὑπέραντλον, πλήρη, additque incerti scriptoris verba: οἱ δὲ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸν πλοῦν, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον: *en mirificam versionem, illi autem vento pleno navigantes*; vulgatum ego non expedit, nisi corrigas τὸ πλοῖον, tali sentu: *illi autem, cum navim ultra modum onerassent, tuto tamen ad insulam appulerunt*: rectene coniectarim necne, inventus olim locus ostendet. Verum ea ipsa potestate, quam notavit Suidas, & alia quidem longe in re vocem adhibuit Themistius Or. XVIII, p. 221 B. οὐκουν αἱ σιτοθῆκαι μεσταὶ εὐρύτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχειλεῖς καὶ ὑπέραντλοι: quid audio? σιτοθῆκαι ὑπεράντλους; equidem valde vereor, ut Themistius, si veteres illos auctores purae & elimatae dictionis capiamus arbitros, durissimam iis figuram approbet: me si appellet advocatum, vadimonium deferere sum paratus: satis erat audacem fuisse in ὑπερχειλεῖς. Quanto verecundius tralationem instituit Euripid. Hippol. v. 767, Χαλεπᾷ δ' ὑπέραντλος οὐσα Συμφορᾷ: gravi pressa ac tantum non merfa calamitate, sic ut nullae resistendi vires ultra suppetant. Etsi nihil singulare doceat, causa tamen est, cur Scholiastae verba sint producenda: ἐκ μεταφοῆς, inquit, τῶν ἐν τῇ νηὶ μικέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπερβαρῇ νοσήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο: apparet, eos dici μικέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum Virgilio dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiscit, exuberantem sentinam superare & vacuefacere nequeunt. Iam mihi confer Aristophanem in Pac. v. 17, Οὐ γὰρ ἐθ' οἶος τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας: hoc scilicet indicat, ego enim tantum offatum subigendo παρὰ κενὸν valeo, quantum ad istum scasa-

*baeum explendum sit satis: rectius, nisi fallor, quam Scholiaſtes, cui aliquid alienum eſt aſſutum e Suida, eumque ſecutus Flor. Chriſtianus: ſi tu, quod iſti volunt, admit-
tas, id certe ſecundum illam, quam dedi, explicationem
conſiſtere neceſſe eſt. Apud Comicum Suidas exhibet in
'Αντλία undecunque depromptum, οἷος τ' εἰμι πέρανέχειν,
ipſe tamen ſervans vulgarem ſcripturam in 'Υπερέχει, quam
ego vel propter Euripidae Scholiaſtem repudiare nolim.
Non ſecus autem ac Phaeram χαλεπᾷ ὑπέραντλον συμ-
φορᾷ, dicere quoque licet συμφορὰν ὑπέραντλον, tam vehe-
menter ingruentem, ut hominem obruat. Igitur Luciani
ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου tanta eſt humanae vitae tamque
gravis protervia atque iniuſtitia, quae cogat eam ſubſidere;
velut occupatam a ſentina ratem, ſecundumque aliquod di-
luvium flagitet, nec, niſi ſubmerſis hominibus, expiari
queat: hoc perquam venuſte ſequitur poſt, πόσοι Δευκα-
λίωνες ἱκανοί; § 18, quamvis viariata figura: μὴ ὑπέραντλος
εἰσπεδὼν ἐπικλύσω αὐτόν. Faber iteravit priorum *inexhaus-
ta*: id tamen in Pollucis interprete merito reprehendebat
Kuhnii ad I, 92, quem, qua erat Graeci ſermonis peri-
tia, vim vocabuli habuiſſe perſpectam non diſſiteor. Heſy-
chius: Ὑπέραντλα, πολλά· immo ſane: ſic expone, ſi lu-
bet, ὑπέραντλον ὕβριν, πολλήν ſed idem agnoſce, nihil hoc
ad ſignificandi valere proprietatem. Et huic iam vocis ſatis
eſt ſuperque faſtum. Ceterum multa ſunt apud alios hiſce
Luciani prorſus aſſimilia: tu vide de malitia generis huma-
ni, quod nullis ſe vel exuſti orbis vel aquis obruti poenis
coërceri emendariſque patiatur, Iovem ipſum conqueren-
tem apud Stat. Theb. I, 215. addendus eſt Lutatius. Iure
quidem metuebat Ovidius, ne Iovem brevi inermem habe-
remus, ſi quandocumque peccant homines, fulmina mit-
teret. Verum haec talia colligere non lubet. HEMST.*

ead. l. 8. τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας) Eadem locutio in
Kron. § 36. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. § 26. Hoc multo fre-
quentiſſimum: Iſocrat. Arch. p. 130 A. Demoſth. pro Cor.
p. 517 B. Eusebius apud Stob. p. 20, v. 51, τοῖς δεομένοις τὰ
δέοντα ἐπαρκέομαι. Hierax p. 106, v. 38. Philoſtr. V. A. T. V,
p. 220, v. 19, de V. S. II, p. 547, 605, v. 13. Eodem mo-
do Paulus I ad Timoth. V, 10, 16. Paraphr. Enchirid. § 37,
& Mer. Caſaubon. Uſurpari a ſcriptoribus Eccleſiaſticis pro-
ſumtus, viaticum ſubminiſtrare, vel ſlipem conferre, monuit
Henr. Valeſ. ad Euseb. H. E. VII, 5. Ariſtoph. Plut. v. 831, —

ἐπὶ ἵκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων quem locum nisi cum Luciano contuleris, minus habebis elegantiam eius perspetam. HEMST.

ead. l. 12. Ὑποπτήσσοντες) Advocat Def. Heraldus ad ista Arnobii VII, p. 221, *Tum deinde salutes acclinis, ancillatum servuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum existimo: quin opportunius etiam advocasset, quae Nigrinus commemorat § 21. HEMST.

ead. l. 14. Ὅδῳ —) Euripid. Med. 561: Πέντα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος. Menander: Ἄνδρες κακῶς πράσσοντες ἐκποδὼν φίλοι. γν. p. 168. SOLAN.

ibid. Στήλην παλαιῶν νεκρῶν) Proverb. Idem de Merced. Cond. § 28, & alibi. BOURD. De columnis sepulcralibus intelligendum, & cippis. ANONYM. Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, haec attulit Fr. Luifin. Par. III, c. 8. Rufinus Anth. VII, Ep. 146, — ὡς δὲ τάφον, νῦν σε παρέρχόμεθα: te nimirum vetulam & iam capularem, quae cum rugis & deflorescente forma pristinos amatores amissisti. HEMST.

Pag. 76. l. 3. Ἑτέραν) ὁδόν. BROD.

ibid. Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον) Valde Luciano familiaris locutio, ut notatum I. Brodaeο Misc. IV, c. 1. Theophyl. Ep. 23, *ἵνα σε πάντες ὥσπερ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφεύξαιτο*. Infaustos malique omnis Latini dicunt: Ammian. XIV, 6, p. 28, *Eruditos & sobrios, ut infaustos & inutiles vitant*: ubi paene mihi persuasi legendum esse, *infaustos & multos*: eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait Seneca, malum omen faciebat occurfus: facile tamen dissentientem feram. Charisius apud Rutil. Lup. de Fig. Sent. II, p. 11: *Hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur*. HEMST.

ead. l. 5. Σωτήρα καὶ εὐεργέτην) Voces quae iungi solitae, de quibus ad Heliod. lib. 2. BOURD.

ead. l. 6. Ὑπὸ τῶν κακῶν) malis oppressum. BROD.

ibid. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατίαν τρ.) Hoc loco notanda est insignis maximi viri hallucinatio, Erasmi dico, qui τὴν ἐσχατίαν pro ultima desperatione sumsit, & hoc modo vertit: *ad extrema redactus consilia*. At nihil aliud est ἐσχατία, quam praedium rusticum longe ab urbe situm, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus*. Deus bone, quis ab erroribus homo se vindicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis suae

indicia. PALM. Ἑσχατὰ, παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, τὸ ἀπλῶς ἑσχατον, κατὰ τόπον μέρος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἐρημίων τινὰ ἢ λέξις δημοῖ. Eustath. ad Il. I. VORST.

ead. l. 7. Ἐναψάμενος διφθέραν) Aristoph. Nub. v. 72. Eccl. v. 80, διφθέραν ἐνημμένος. περιβεβλημένος, inquit Suidas. Myron Prienensis apud Athen. XIV, p. 657 D. constituisse Lacedaemonios refert Hilotas κυνὴν τε ἕκαστον φορεῖν καὶ διφθέραν περιβεβλησθαι. Alciph. III, Ep. 70, p. 446, στεῖλας ἑμαυτὸν ἀγρικῶς, νάκος ἐναψάμενος καὶ σμινύην λαβών· νάκος & διφθέρα hoc quidem usu non differunt. Philostr. Her. p. 664, v. 27, διφθέραν τε προσαρμοσάμενος (nescio, an praeponi debeat binorum Codicum ἐναρμοσάμενος) καὶ σμινύην φέρον· uterque iungit σμινύην ad opus rusticum faciendum, quomodo Lucianus δίκελλαν. ideo Timon § 7, ὑποδιφθερός· σκάπτει δὲ, οἶμαι &c. §. 8, δίκελλίτης καὶ διφθερίας· & § 42, δίκελλαν καὶ φιλάτην διφθέραν iam novis opibus auctus Pani consecrat. Est autem διφθέρα, ἰμάτιον γεωργικόν, στερεόν, πρὸς ὄμβρων μάλιστα ἀποφυγὴν ἱκανόν, ut recte Scholion illud insertum Dioni Or. IV, p. 70 C. quod, post Casaubonum tamen, animadvertit etiam Kuhn. ad Poll. IV, 119, n. 31. Porro de rusticorum διφθέραις apud Atticos If. Casaubon. ad Theophr. Char. c. IV, p. 41. HEMST.

ead. l. 9. Προσφιλοσοφῶν) Seberus ad Poll. X, 129, n. 100, observat pro Luciani phrasi magis proprie Phocylidem dixisse v. 149 σκάπτειν δίκελλαν· multum abest a nostri scriptoris elegantia. Ego iam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos pessime odi, consortio, cum solitudine atque isto ligone philosophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel suas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quasi proverbio αὔραις καὶ ἀνέμοις διαλέγεσθαι· γῇ καὶ οὐρανῷ λαλεῖν, ut illa nutrix in Euripid. Med. v. 57. quem locum facete alio deflexit Philemon in fabula Milite. Noster, ut Timonis sui personam tueretur, lignonem & solitudinem substituit. HEMST.

ead. l. 12. Ὑπνον) Vide Celsum apud Origenem VI, 329: ὁ θεὸς ὥσπερ ὁ παρὰ τῷ κομῳδῷ Ζεὺς ἐκ τοῦ μακροῦ ὕπνου διυπνίσας &c. SOLAN.

ead. l. 13. Νήδυμον) Ex Homeri Il. B, 2: Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. BROD. Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen Aristophanis multum inest. BOURD.

ibid. Ὑπὲρ τῶν Ἐπιμενίδην) Erasim. in Proverb. Epimeni-

dis somnus. BROD. Varie traditur annorum, quibus dormiit Epimenides, numerus. Alii LVII, alii L, aut XL faciunt. Plin. VII, 52, & Diog. Laërt. 29 A. LVII. Varro de L. L. VII, quinquaginta. Plut. an seni gerenda sit Resp. Tertull. & Pausan. in Att. quadraginta. Vide Menag. ad Diog. Laërt. p. 39. SOLAN. Cui non dictus Epimenidis somnus? Argute is, & personae suae convenienter, quippe homo rusticus, apud Alciphr. III, Ep. 38: ὕπνοι δὲ, ὅσον ἤκουσα τετυφωμένου σοφιστοῦ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κρήτα κοιμῆσαι. Vid. P. Victor. V. L. XXIV, c. 1. A. Schott. ad Prov. App. Vat. C. III, n. 97. Menag. ad Diogen. L. I, 109. Faber in Epimenidis aetate scrupulos movet, hunc nullius, alterum alicuius momenti. Niciam Nicerati filium, qui ad Epimenidem arcessendum fuit missus, quis illum docuit eum esse, quem Sicula clades nobilitavit? non Diogenes certe: nam is quidem tempus, sextam sive septimam & quadragesimam Olympiadem, accurate perscribit. Athenienses Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipsa familia, possem, si hoc ageretur, ostendere: quid ergo prohibet, quo minus unum aliquem ex istius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, maioribus intelligamus? Verum difficilior est nodus in Platone, qui disertis fane verbis Epimenidem Athenas advenisse refert πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρότερον de LL. I, p. 780 F. *hoc est, ut opinor*, inquit Aldobrandinus ad Diogen. L. nam operae pretium erit eum audire, antequam Persae in Lydiam venirent: τῇδε γὰρ ἴσως &c. in quo cum Laërtio consentit Plato: nam Cyrus rex Persarum Sardis ingressus est victor annis decem postquam Epimenides urbem Athenas purgaverat. Callidum utique commentum, sed quod, si propius inspicias, in irritum cadit: primum calculos male posuit vir eruditus; pro decem annis dixisset Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot dispendium; quamquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evanescat. Deinde, communi nunc etiam, sed pessimo tamen nimis inconsiderate scribentium vitio, in eo peccat gravius, quod post posita quaedam philosophi verba sententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpenis, quae proxime consequuntur: καὶ δὴ καὶ φοβουμένων τὸν Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν ὅτι δέκα μὲν ἔτων οὐχ ἤξουσιν ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγῇσονται πράξαντες οὐδὲν ὧν ἠλπίζον, παθόντες δὲ ἢ δράσαντες πλείω κακά. Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam,

aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant, nullus est dubitandi locus: igitur Plato intercedit ipse, ne πρὸ τῶν Περσικῶν explicemus, *antequam Persae in Lydiam venirent*, statuitque plane, Epimenidem Athenis affuisse secundo tertiove anno Ol. LXVIII, hoc est, sex & triginta plus minus annis post occupatas a Cyro Sardes, aut, si mavis, sub initium Olymp. LXX. tum praeterea III LL. p. 804 D. hospitem illum Atheniensem ita loquentem facit: Ἀρ' οἷσθ', ὦ Κλεινία, τὸν ΦΙΛΟΝ ὅτι παρέλιπες τὸν ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γενόμενον· is Epimenides est, ut mox patet. Haec pro notarum modulo sufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes istas de legibus illigavit, longior est disputatio, quam ut hisce terminis circumscribi possit. Porro quod Plutarch. narrat de If. & Osir. p. 378 E. Φρύγες δὲ τὸν Δεῶν οἰόμενοι χειμῶνος καθεύδειν, Δέρους δ' ἐγρηγορέναι, τότε μὲν κατευνασμούς, τότε δὲ ἀνεγέρσεις βακχεύοντες αὐτῷ τελοῦσιν, id quidem vere Phrygium, & istorum, quos ipsa natura paene brutos finxerat & servos, ingenio dignum; quod Demochares apud Athen. VI, p. 253 C. de abiecto Atheniensium erga Demetrium studio, ὀρχούμενοι καὶ ἐπ' ἄδοντες, ὡς εἰν' ἑνὸς θεοῦ ἀληθινός, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσὶ, luculentum pristinae virtutis in foedissimam adulationem versae specimen. Probabilius & figurate dormire Deos conquerruntur, & alto velut sopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis cursu bene est, dum boni non communes tantum aerumnas, sed istorum etiam iniurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad Diophant. Arithm. V, Qu. 33, n. 21, a fratre frater iniqua hereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facerum Iovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit Lucianus, Celsi locus apud Originem dubitare nos non patitur: Themistius eodem respexit Or. VII, p. 91 A. Ridet etiam, sed acerbior ioco, Baalem dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa iam veritati sinceræ sacrisque literis propiora, cum apud Stobaeum Tragicus poeta dicit, Οὐχ εὐδῇ Διὸς ὀφθαλμός· Aelianus apud Suidam in Βραγχίδαι, οὐ μὲν ἐκάθευδεν ἢ τοῦ θεοῦ πρὸ-

νοια. Hinc πρόνοια ἀνύστακτος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀσύστατος. Rex vates Psalm. XLIII, 23, Ἐξεγέρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε, significans, Deo neutiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Ξ' ἔτη) Prave apud Suid. in Ἐπιμενίδης, & Apostolium C. VIII, n. 84, τὰ δὲ ἕξ ἐκάθευδε. Vide Kusterum. HEMST.

Pag. 77. l. 1. Ἀναρρίπισας). Non putem cum Barlaeo verbum hoc in *vibrandi* significato accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam ignem prope extinctum statu excitare, quod Aelian. Hist. Anim. IX, 20, dixit ῥίπιδι ὑπερεξάσαι, alias ἀναζωπυρεῖν. Translate Plutarch. in Amatorio p. 785, τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐξώρμησε καὶ ἀναρρίπισεν & Lucian. in Gymnas. § 21. quare in versione huius loci prodenus vibrato fulmine ponendum erat, fulmine statu rursus excitato. In principio huius Dialogi dixerat, extinctum esse fulmen Iovis: τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σου, καὶ ἐκηβόλον ὕπλον, καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη &c. L. Bos Obs. Crit. cap. IX, pag. 48.

ibid. Ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος). Ex Oeta monte: ex Herculis scilicet busto. BROD. Offendit Graecus interpretes ad Oetam montem, unde, quia nullas flammās vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Hercule, qui in summo vertice (τῆς Οἴτης Ζητὸς ὕψιστον πᾶγον appellat Sophocl. Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam & casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πυρὰν Graeci plurimum vocant: frequenter Sophocl. in Trach. Theocrit. Eid. XXIV, 81. Clem: Protr. pag. 19 C. κατέστρεψε τὸν βίον διὰ τῆς ἐν Οἴτῃ πυρᾶς κεκηδευμένος Hygin. F. XXXVI. Serv. ad Aen. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco resedit: Theophr. H. Pl. IX, 11, τῆς Οἴτης περὶ τὴν Πυρᾶν. vide Liv. XXXVI, 30. Itidem Φρυγία ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφύχθαι τὸν Ἡρακλέα Stephan. in v. alia notant Muncker. ad Hygin. p. 83, Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra Lutat. ad Stat. Theb. IV, 158, Oeta, in qua effect concrematus Hercules eo loco, cui Prestion nomen est: melius, ut puto, Πρηστῶν. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τοῦ πρῆσαι, quod de rogo Herculis succendendo posuit Sophocl. Trach. v. 1211. Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si per-

petuum aliquod ignis egesti monumentum Herculis pyra reliquisset: speciose poterat ex eius herois, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis extincti reintegrari: verum apud veteres nullum existat ardentis Oerae vestigium. Non me praeterit, stare pro vulgata lectione If. Vossium ad Catull. p. 287, 288, & credere insuper, *nonnunquam flammās & incendia, etiam cum accolarum damno, eruffare hunc montem*: sed, ex quibus hoc conficiat, Catulli, Statorii Maniliique loca perperam exposuit; quod cum lectorem paulo peritiorum fallere videatur non posse, nihil est causae, cur in pravis eius interpretationibus refellendis operam infusam. Placet ergo Tan. Faber, pro *Οἰτῆς* reponens *Αἰτῆς*: nihil verius vel arbitro Luciano § 19, ubi Cyclopes ἐκ τῆς Αἰτῆς Iuppiter arcessi iubet ad acuendum fulmen: § 40 Mercurius ὑπὲρ τὴν Αἰτῆν, inquit, ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι: tum quid apud poetas est vulgatius, quam haec fulminum Iovialium officina? Idem Faber pro *ἐναυσάμενος* libenter legerit *ἀναυσάμενος*: non assentior: *ἐναύειν* hac significatione notum; alterius auctoritatem desidero: quamvis *ἀνάπτειν* & *ἐνάπτειν* pro succendere, ignem immittere, illud frequentissime, rarius hoc usurpari non ignorem. HEMST.

ead. l. 4. Τὸ Κρητῶν) Qui te iuxta Gnosum oppidum sepultum praedicant. BROD. Callimach. *εἰς Δία*, & tangit illud alibi Lucian. BOURD.

ibid. Τῆς ἐκεῖ σῆς τ.) Restituimus ex ed. I. vocem ἐκεῖ in aliis omissam. Vid. 3. Θυσ. c. 10, Z. τρ. c. 45, & φιλοφ. c. 3. Lactantius ipsum sepulcri titulum exhibet I, 11, ZAN KRONOY. Vide & Chrysost. Hom. III in Ep. ad Tit. Not. ad Porphy. n. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Τποδίσθερος) Caprina pelle amictus. BROD.

ead. l. 9. Φιλόσοφος) Ex eorum philosophorum familia, qui de Diis male sentiunt. BROD.

ead. l. 10. Οὐ γὰρ ἂν) Excidisse videtur ἄλλως, vel simile quid. SOLAN. Nihil excidit: οὐ γὰρ ἂν, οὐ γὰρ ἂν πότε, οὐ γὰρ ἂν πού, ceteroquin, alioquin non, ut Budaeus alique docuerunt. HEMST.

ead. l. 11. Καθ' ἡμῶν) Τῶν θεῶν. BROD.

ead. l. 12. Τὸν Ἐχεκρατίδου) Echekratidae filium, e Colyto vico Atticae. BROD.

ead. l. 13. Κολυττω) Quid monuerit Sponius de hoc nomine, scio. Sed scripturam omnium, quos vidi, librorum sequi malui. Monendi tamen quibus Mss. Codicum copia est,

ut videant, num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille inspexit, ΚΟΛΑΥΤΕΥΣ legatur. Certe ΚΟΛΑΥΤΕΥΣ scribitur in vita Platonis apud Diog. Laërt. p. 70 D. Vid. A. G. IV, 733, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. Καθ' ἱερῶν τελείων) Quae Homer. Od. Δ. & P. τελήσας εκατόμβας vocat. BROD. Sic Thucydid. V, 47. SOLAN. Formula loquendi haud sanequam frequens: hunc solum Budaeus locum protulit C. L. G. p. 625, ubi ἐστιᾶν ita constructum appareat: usitatus, quod ibidem ostendit, καθ' ἱερῶν τελείων ἡμέσαι paulo diversum κατὰ βοδς, καθ' εκατόμβης εὔξασθαι, de quo Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 657. In Philop. § 21 dedimus ex sententia Graevii, ἣν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, cum prius esset in plerisque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίῳν ἡμέσαι utramque structurae formam ad ἐστιᾶν traduxit Lucianus, haud satis scio, an praeter usum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus est Dukerus eruditissimus ad eum Thucydidis locum, quem indicavit Solanus. HEMST.

ibid. Ὁ νέοπλουτος) Atqui mox paterna bona fuisse indicabit cap. 8. Tamen sic iterum usurpat Τοξ. c. 12. Mortuo ergo subito patre. SOLAN.

ibid. Ὁ τὰς ὕλας ἐκ.) Θύων subauditur. BROD.

Pag. 78. l. 1. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια) Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διὸς, μὴνδς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνέυς διακρίνει τὰ Διάσια, ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς ὀνομάσθαι λέγων. Vide hac de re Scholiaf. Aristoph. ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud Long. ποιμεν. lib. 2, & Lucian. alibi, quod aliis notatum. BOURD. Vid. Scholium, & T. Fabri notam. Adde etiam Thucydid. I, 126, & Scholia. Meminit Noster Ἰκαρ. c. 24, ubi neglectum ab Atheniensibus hoc festum innuit; &, si foetus est genuinus, Charid. c. 1. SOLAN. Meminit huius loci I. Meursius Graec. Fer. in Διάσια, sic vertens: Ille est, qui crebro nos per integras vicimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem solemus splendide epulari festum Iovis: satis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diasia Munychionis die nono & decimo acta putat: diserte Schol. Aristoph. ad Nub. v. 407, μὴνδς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut Castellano iam observatum. longe alia est ἱππέων illa πομπή, quam memorat Plutarchus in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diasiis Lucianus, quasi victimas eo festo Iovi immolassent: hoc negare

videtur Thucydides I, 126. si paulo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Δίδς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι πολλοί, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· si πολλοί, non omnes utique, sed illi nimirum, quibus instituti veteris, cum solis frugibus faciebant, maior erat religio. Iam olim nonnihil in isto loco fuisse turbatum, non Scholiastes solum, sed vel maxime Pollux I, 26, suspicionem movet: utrosque in consilium si adhibeas, hunc in modum videri potest scripsisse Thucydides: ἐν ᾗ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, θύουσι δὲ πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα, ἀγνὰ δὲ θύματα ἐπιχώρια. Postquam illud ἀγνὰ semel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum est interiisse δὲ confer Porphyr. περὶ Ἀπ. II, § 16. possem multis firmare, quibus nunc supersedeo. Hoc probabilius fit, an memoriolam Polluci vacillasse, quod Camerarius Kuhnii-que contendunt, arbitrentur eruditi. HEMST.

ead. l. 7. Οὐτωςὶ μὲν εἰπεῖν) *Ut ita dicam: ὥς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, ut vere dicam, at revera.* BROD. Eodem redit cum his in Ἀρμ. ὥστε λόγῳ μὲν, ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπεδεικνύμην τοὺς λόγους. V. etiam Dial. Iun. & Iov. οἶνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ. Vide Tan. Fabri notam. SOLAN. Vid. L. Bos ad Harmonid. § 3. Formula quaedam loquendi solemnis: similes notant Bergler. ad Alciphr. p. 36, Ios. Waff. ad Sallust. B. I. c. XIV, pag. 261, Duker. ad Thucyd. VIII, 92. Τῷ μὲν γὰρ ὀνόματι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Theon Progymn. pag. 97. λόγῳ μὲν καὶ τῷ δοκεῖν, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθές p. 138. Illam χρηστότητα & φιλανθρωπίαν, quae saepe mera sit stoliditas, tetigit Herald. de R. I. A. I, c. 5, § 6. HEMST.

ead. l. 10. Κόραξι καὶ λύκοις) Idem passim Dial. Mort. Sic vocat παρασίτους καὶ κόλακας. dictum antea ex Demosth. ad Nigrin. § 22. BOURD..

in Schol. col. 1. l. 1. Ἑορτῆς Ἀ. οὐ. καλουμένης) L. ἑορτὴ — καλουμένην & sic V. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Διασιναίνειν) Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς (quibus Iovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἀσας· ita Suid. ex Aristoph. Schol. ad Nub. 407, apud quem perverse legi ἀτας monuit Kusterus. idem vitium ex Sapphus Oda deterfit H. Stephan. ad Erotian,

p. 158. Brevius Etymolog. παρὰ τὰς ἄσας τὰς ἀνίας. Non quaero, quam recte: sed hinc saltem patet, quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τοῦ διαθεῖσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἢ γοῦν τὰς ἀνίας. Quod si ab ἀσαίνω compositum exstiteret unquam διασαίνω, longe diversa foret eius potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod huius Grammaticorum inscitiae reperiri suspicor, Διασία οὖν, ἡ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare femininum esset: tametsi fateor, eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque, ἐρπὴν ἡ ἀποτρέπουσα &c. sed citius inepti hominis assumentum esse dixerim. De voce ἄσαι multa Foef. in Oecom. Hippocr. Istius στυγνότητος (minus recte ed. Α. στυγνότητος) Hesychius meminit, sed plane mutilus in Διάσια: tum scribe in C. G. ἀποτρ. τὰς ἀνίας. Noster locus in Icarom. § 24. Vide quae notavimus ad Schol. ad Dial. mort. X, c. 9. HEMST.

Pag. 79. l. 1. Ἐκμυζίσαντες) Hanc perelegantem nudati spoliatiue Timonis picturam exquisita phrasium luce ornavit Lucianus. Ἐκμυζᾶν, sugendo exinanire: ἐκμυζᾶν τὸν ἀέρα, Hero Spirit. p. 147 plus una vice, ubi iunctum itidem ἀνασπᾶσθαι, sicut apud Sotionem Geop. VII, 15, διεκμυζῶντες ἀνασπᾶσι μέρος τῆς τρυγός. Feris sanguinem medullasque exsugentibus tribuitur: Aelian. de Anim. I, 32, alibique saepe: Testam. Patriarch. p. 204, ὡς πᾶρδαλις ἐκμυζει ἐρίφον: haec enim vetusta verbi forma (μυζειν Hippocr. habet de Carn. p. 250, v. 41. ἀμύζειν Xenoph. K. A. IV, p. 196, v. 18. vid. Hesych.) in recentiorum usum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & translata iunxit Themist. Or. XXII, pag. 282 C. μετὰ νοῖα βραδεῖα καὶ οὐ σφοδρὰ εὐκαιρὸς δαίμων ὅμως (ita lege, ne sensus nutet, non ὅπως) δὲ τινὰς οὐκ εἰς πᾶμπαν ὑπὸ τῶν ἐρπετῶν ἀπομυζιθῆναι: ista ἐρπετὰ sunt eiusdem generis, cuius & illae ferae, quae Timonem exhauferunt. Aristid. T. II, p. 312 C. δεινὸν γὰρ ἢ στάσις πανταχῇ καὶ δορυβῶδες, καὶ τῇ φθόῃ παραπλήσιον: ἔλκει γὰρ (dilacerat enim: nisi forte malis ob mentionem τῆς φθόης, ἐλκοῖ γὰρ, nam exulcerat) ἀπάσας τὰς δυνάμεις, καὶ προσπεφυκὸς ἐκμυζᾷ καὶ κενοῖ. Notum illud Iuvenalis Sat. VIII, 90: *Offa vides regum vacuis exsucta medullis*: cuiusmodi plura dabit magnus Bentl. ad Horat. Ep. V, 37. eam vocem puto restituendam Prudentio Psychom. v. 600: *Mox spolia exsucto de corpore deripit* — id est, extenuato

& prorsus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me stat Egmondani Codicis auctoritas. *Αὐὸν* saepius a Luciano dici *exhaustum bonis & evolutum*, monuit Kuster. ad Aristoph. Thesmoph. v. 853. venuste subditur *τὰς ρίζας ὑποτετμημένον* nam *τὰ φυτὰ τῆς γῆς ρίζης ἀποκοπέντα αὐαίνεται καὶ σῆπεται*, ut est in Demophili Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente Theocrit. Eid. XVI, 12, *Ἐνθ' αὖν σφίσιν ἔδρη* — ibi Gratiis nostris aridum est minimeque locupletatum domicilium, cum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum redeunt, inque cistae fundum tristes se recondunt. Similis etiam in alia voce, quem Hesychius notavit, Comicorum usus: *Κρίνον, τὸ ξηρόν· τάσσεται καὶ ἐπὶ πτωχοῦ*. HEMST.

ead. l. 2. *Αὐὸν*) Metaphorā ab arbore vulgā. BROD.

ead. l. 4. *Πόθεν γάρ*) Phrasis Demostheni familiaris, sed alio sensu. Vide etiam Euripid. p. 260 B. Arrian. ad Epict. p. 103 B. SOLAN. Priorēs interpretes, quasi cum sequentibus una serie cohaereret, *πόθεν γάρ ἢ ἐπικουροῦντες*. Rectius disiunxit Faber, sed parum accurate vertens. Distinguendum, ut bene in ed. *P. πόθεν γάρ; ἢ ἐπικουροῦντες*, intelligendumque haud aliter, atque apud Demosthenem creberrime, *non amplius agnoscentes illum, aut adspicientes (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sane) aut opem ferentes*. Ita solet interponi, praesertim apud Atticos, *πόθεν; πόθεν γάρ*; quando non simpliciter, sed oratione morata negant. Saepe sefellit interpretes; ut apud Liban. Declam. XIV, p. 418 C. *τί οὖν; ἥρκεσέ με βύσασθαι; πόθεν; quid ergo? valuitne ad me liberandum ara? neutiquam*; ubi peius insuper tentatur: Dion. Chrysost. p. 395 D. 421 C. ad quem optime monuit Casaubon. Diatr. p. 49. Grammatici exponunt *οὐδαμῶς*. Schol. ad Euripid. Phoen. v. 1614, ad Aristoph. Ran. v. 1503, quem Suidas descripsit: Euripid. apud Plutarch. T. II, p. 107 B: Corruptus Hesychius: *Πόθεν, ἀπὸ τίνος μέρους, ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὕτω* lege, *Πόθεν, ἀπὸ τίνος μέρους· ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὕτι*, vel *οὕτοι* hoc posterius ad *πόθεν* pertinet; nam accentus significandi facit discrimen: illud autem *μεθ' ὑποκρίσεως* est; quod diximus, in oratione morata. Vide Etymol. in *Πώ*, qui perinde Atticis norat usurpari *πώμαλα*. Haec satis est tēgisse; nam ubivis obvia sunt exempla. Adde, si lubet, Pezizon. ad Alian. V. H. XIII, 2, Kuster. ad Ecclez. Aristoph. v. 968. HEMST.

ead. l. 5. *Ἐν τῷ μέρει*) *Vicissim*. BROD.

ead. l. 6. *Τὸ αἶτυ*) *Urbem, Athenas*. BROD.

Lucian. Vol. I.

Z

ead. l. 7. Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς) Micýllus, Benedíctus: *adversus ingratos atra bile stomachatur.* hoc si verum foret, scribi debuerat, omisso οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ &c. Sed multum sudabunt, dum probent Graecos usurpare μελαγχολῶν τινι, pro *atra bile percitum stomachari alicui.* Recte Faber: τοῖς κακοῖς est ὑπὸ τῶν κακῶν neque aliter H. Stephan. Thes. T. IV, p. 555 A. quem dum describit Barlaeus, invitum onerat assumento deterioris versionis, *ob mala vel malos.* HEMST.

ead. l. 11. Ὑγανάκτει) Duo hic mutat Tanaq. Faber, ἀγανακτοῖ pro ὕγανάκτει, & ποιήσοιμεν pro ποιήσοιμεν. quae utraque mutatio ex non satis perspecto Graecae linguae, hoc in casu, genio orta est. Verba autem, sicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda: *At vero homo hic neutiquam fastidendus & negligendus; iure enim indignaretur suam infelicitatem, cum & nos similes foremus execrandis illis adulatoribus, obliti virum, qui nobis &c.* Ὑγανάκτει tritissimo Hellenismo positum est pro Fabri ἀγανακτοῖ, indignaretur. ποιήσοιμεν vero inidem pro ποιήσοιμεν vel ποιήσωμεν; plane ut in Revivisc. § 10, ubi Socrates reliquos Reviviscentes Philosophos percellere studens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, paulisper νεκρῶν κενθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπόντες, venissent, causam suam dicere sinerent, ait, Παρέχομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακῇγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἀνδρά μὴδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic sensus est, si παρέχομεν intelligatur pro παρέχομεν, praeberimus. Manifestissime iterum apud Nostrum de Saltatione § 3: Ὅπερ οὐ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεὰ τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνίθεις διατριβὰς ἐπανάξομεν &c. ubi recte interpretes, *Quae non modo tua, sed etiam nostra foret culpa, si non Ulyssis in morem te a loto abstractum, ad consueta literarum studia reducerimus.* — Sed nec solus Faber in hanc usitatissimam, si quaequam, loquendi impingit formulam. Interpres Luciani Latinus, ubi tamen alibi bene se in eo gerat, labitur in Hermotimo § 3, dum ὅσα γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ, πάσαι ἀνεσπάσμινα ἄνω, καὶ συνὴν αὐτοῖς, vertit, *Et enim quantum ad illius operam attinet, iam dudum trahor sursum, & cum ipsis versor; cum debuerit, Dudum attractus fuisset sursum, cumque iis (Virtute & Magistro, quique praeterea ἐν τῷ ἀκρῷ fuerint. Vide superiora.) versarer.* Idem errat in Scythia § 3, ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πῶθεν ἂν ἐκείνον ἔγνω ὁμοεθνή ὄντα, vertit *ἔγνω agnovit pro novisset,* ut iam animad-

vertit Graevius. Insulsa quoque est interpretatio, qua haec verba ibidem § 8, [καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύδας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur, *Sed neque, ut puto, nisi mortuo Solone, rediit ad Scythas Anacharsis.* Tu verte: *Quin ne revertisset quidem, puto, in Scythas, si non mortuus fuisset Solon.* Nec minus insulse vertitur & hoc in Phalaride I, § 5, Ταῦτ' οἷδ' ὅτι συνεβουλεύσατ' ἂν, hoc *sat scio, consilium mihi dedistis.* Lucianus voluit, *Id, sat scio, consilium mihi dedissetis.* At quid diutius his interpretis inficetiis immoror, quae passim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatissimam terfissimi scriptoris versionem exhibent. Vel hinc etiam discimus, quam tuto stetur saepe versionibus. Non perpexit hunc Helenismum etiam Corn. Tullius, qui, ubi in Palaephato Incredibilem c. VI, post memoratam fationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exstiterunt, legitur, Εἰ δὲ αὐτὸ ἦν ἀληθές, οὐδεὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἔσπειρεν ἄλλο τι ἢ ὀδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem si verum esset, nullus quidem hominum aliud conseruit, quam draconum dentes.* Sed debuit, *nullus hominum quidquam aliud, quam dentes draconum, ferret, vel severit.* Non debuit in hac sola huius loci mente fluctuari eruditus ad Palaephatum commentator; cum ea sit simplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum fasciculo, quem typis Wetstenianis edidit Th. Gale. IENS.

ibid. Ὁμοίᾳ ποιήσομεν) *Eorum ingratitudinem imitaturi sumus.* BROD.

ead. l. 13. Τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πιότατα) Barbarum hic pronuntiat Faber τοσαῦτα πιότατα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε &c. Nec certe aliter videtur scripsisse Noster, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis § 3, Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκλυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν. & in Philopatrīde § 8, Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καίνομεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν. Nimium tamen immite videtur Fabri dictum, τὸ, τοσαῦτα πιότατα, esse barbarum; cum ferme simili modo legatur in Demonaste; Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μύθῃ τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν. IENS. Vocis μηρία ex Regio C. restitutae gratiam habemus Tan. Fabro: sine hoc enim adiumento oratio vitiosa male claudicat. Priores interpretes secutus est inconsiderate Barlaeus, in istis αἰγῶν πιότατα pro αἰγας πιότατας etiam constructionem Atticam nobis imputans. Quin rectissime dicantur αἰγῶν πιόταται, nemo dubitabit: αἰγῶν πιότατα, hoc qui-

dem sensu, multum vereor, ut pro Barlaeo quisquam idoneis exemplis confirmet; nam si proferat τῶν κολάκων τὰ πρῶτα, τὰ ἀκρα τῶν Ἑλλήνων & similia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commissus ad Sallust. B. C. c. 52, ubi *effoeta parentum pro parentibus effoetis* nonnulli capiebant, castigavit acutissimus Latinae proprietatis iudex I. Fr. Gronovius Obs. I, c. 2, p. 21, 22. Nihil huc faciunt *strata viarum*, & quae plura praeter alios collegit de la Cerda ad Virgil. Aen. I, 426. Verum est, hunc structurae morem, ut adiectivis secundos adiungant substantivorum casus, libenter usurpare Graecos, idque tum potissimum, cum res aliqua potest in varias separari species, ut οἱ σπουδαῖοι τῶν γονέων, οἱ μεγαλοφρεῖς, οἱ πολυπείροι, οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ πρακτικοὶ τῶν λόγων, τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τῶν ἀκροάσεων apud Nostrum in Πρ. εἰ ἐν λ. § 2. cuius generis, si quaeras, plura contulit I. Iens. ad Tragop. v. 9, illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuisse imitatos, qua de re notant Salmas. ad Tertullian. Pall. p. 311, Drakenborch. ad Sil. Italic. I, 564. sed ostende vel unum, qui genere mutato scripserit τὰ σπουδαῖα τῶν γονέων, τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀνθρώπων. Aliquantulum discrepat, quando singulari numero frequentant: τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο, Thucyd. I, 5; τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβοντα, Herodot. I, 24; τὸν ἥμισυν τοῦ χρόνου, Demosth. in Leptin. p. 542 B. πολλὴν τῆς Ἀσίας, Plutarch. T. II, p. 211 A. quomodo saepe πολλὴν τῆς γῆς, τῆς ἱερᾶς χώρας apud Thucydidem & Diodorum Siculum, πολλὴν τῆς στρατιᾶς ἀπολέσας Ioseph. A. I. XI, c. 8, § 3. Ex his autem necdum mihi fatis est apertum, an vulgata Zosimi lectio I, pag. 7, Τιβέριος — εἰς ἐσχάτην ὁμότητα ἐκτραπείς, adversus Stephanum defendi possit scribentem ἐσχάτον ὁμότητος vel ἐσχάτην ὁμότητα. Porro, si dicere licet, quod sentio, non nimis videtur immitte Fabri dictum ad solos relegantis barbaros τοσαῦτα πιδάτα: huc minime quadrat, quod Fabro doctiss. Iensus opposuit, τὰ ἀρχαῖα μόνον τῶν παραδειγμάτων. HEMST.

ibid. Μηνία) Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mss. inveniri testetur Tan. Faber, in textum Iubens recepi. SOLAN.

ibid. Ταύρων τε καὶ αἰγῶν) Ex Homer. 1 Iliad. quae repetit multoties. BOURD.

Pag. 80. l. 6. Καὶ λόγων ἔριδες) Sic in omnibus dialo-

gis: haec enim Luciano subiecta materies. BOURDELOTIUS.

ibid. Ἐπεπόλησαν) Nullum verbum aeque Luciano frequens. Sic Catapl. § 1, de Merc. Cond. § 23, & passim. ἐμπολὴ τὸ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων ἀναγόμενον, ἐπεμπολοῦν, κερδαίνειν. Interp. Sophocli. ad Aiac. Flag. Hesych. Suid. Poll. BOURD. Absurdissima annotatio, quam consuetum Bourdelonio festinanter & inconsiderate scribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac si exstaret in Luciano ἡμπολόησαν, ἐπημπολόησαν, vel ἀπημπολόησαν haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa sunt in observationibus eius haud sane magni pretii peccata; quae quidem singula mihi notare non lubet, neque operae est pretium. HEMST.

ibid. Μαχομένων) Τῶν φιλοσόφων. BROD.

ead. l. 8. Ἐπιβυσάμενον) Procopio verbum hoc reddidit D. Hoeschel. de Aedif. Iustin. pag. 17, v. 18, attulitque hanc ipsam Luciani nostri locutionem. HEMST.

ead. l. 9. Ἀρετὴν τινα) Hic Stoicos pungit Lucianus. BROD.

ead. l. 10. Μεγάλη τῇ φωνῇ) Sic passim inducit Pseudophilosophos suos μεγάλη τῇ φωνῇ κεκραγότες, magna & tragica voce sibi invicem obstreperantes. BOURD.

ead. l. 11. Πρὸς ἡμᾶς) Poruit Tan. Faber opportuniorem locum reperire invehendi in lectores incuriosos & editores. Licet enim pro certissimo sit, hanc lectionem sic stare non posse, non tamen ideo discedendum ei fuit ad mutationem eius omnino non necessariam, immo prorsus vanam. Benedictus est, qui ad hanc lectionem concinnavit ista Latina, *hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non sit despicibilis.* Sed & Benedictis his & Fabris longe perspicacior Erasmus noster, *haec in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritis.* Unde patet, divinum virum ita censuisse distinguendum, διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα, quae ipsa manus & mens Luciani est, ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem sententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adstricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. GRON. Monet Tan. Faber, locum hunc aliter in Mss. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, οὐ φ. ο. Et sane in L. ita legi, Excerpta penes Perizonium docent; ut Προμ. c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat

interpungendum, ut ad ὅντα referretur, ut mox ὡς πρὸς ἐμῆ. & ὁ. εἰκ. c. 8. Aliter tamen in Διχ. c. 17, ὃν τρόπον διακείται πρὸς ἐμοῦ. SOLAN. Si retineas, omnino probanda est I. Gronovii sententia: sin minus, iungi convenit ἀμεληθῆναι πρὸς ὑμῶν, ut § 5, οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. § 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem Luciani, & iam olim secutus sum, & adhuc sequendum puto. HEMST.

Pag. 81. l. 6. Ἡκόντισα) Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit Diog. Laërtius p. 36 A. Sed quod de fulmine habet noster, frustra apud alios quaeras. Nempe ficta sunt, iniquies; neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est, ut, quod de incensa aede Dioscurorum fulmine dicitur, verum esse deceat. De eo tamen nihil Meurfius. Pericles autem, cuius tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam eius discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερέχειν χ. peti- tum videtur ex II. Δ, 249, & E, 433, I, 420, Od. E, 184. Euseb. Praepar. Ev. XIV, 5, & Plutarch. 583, 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡμᾶς τοὺς θεοὺς) Ead. in Iove Confut. & Tra- goed. BOURD.

ead. l. 9. Ὑπερέσχε αὐτοῦ τὴν χεῖρα) Etsi minime sit au- diendus, Cuperum tamen audiamus Obs. III, c. 2: Iovem in- troducit dicentem, se fulmen vibrasse in Anaxagoram philosophum, eumque tutatum esse a Pericle: ὑπερέσχε, inquit, γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, protenta namque manu tutatus eum est Pe- ricles. Quod interpretandum de iudicio; nam in eo impietatis accu- satus Anaxagoras a Pericle defensus est discipulo suo: ὑπερέσχε τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra movebatur, & accommodabatur eius motus ad verba pronuntiantis. Te- statur id locus elegans Aristophanis ἐν Ἐκκλησιάζ. v. 263, ubi sa- lax mulier: Ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ τὰς χεῖρας αἶρειν μνημονεύσομεν τότε. Εἰδισμέναι γὰρ ἐσμεν αἶρειν τὰ σκέ- λη, illud autem non praevидimus, quoniam modo manus tol- lere tunc meminerimus: quippe non manus, sed pedes tolle- re assuetae sumus. Isque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exferrent. Praxagora ibid. Καλεπὸν τὸ πρᾶγμ', ὅμως δὲ χειροτονητέον Ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βρα- χίονα, res illa difficilis est, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. Quare unius tantum manus men- tionem facit Lucianus. Haec Cuperus: quae talia sunt, ut a ti- rone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudi-

menta publico commendabat, profecta esse facile existimes: eo certe capite, quidquid in Luciano conatur, excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod I. Gronovius etiam attigit, locutionem illam *ὑπερέχειν τὴν χεῖρα*, vetante Graeci sermonis genio, ad motum gestumque oratorum referre; praesertim in Pericle, cuius aetate, quemadmodum Aeschines testatur in Timarch. tam composita rhetorum erat modestia, ab omni orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Est autem in ea loquendi formula, *ὑπερέχειν τὴν χεῖρα*, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, inprimis si velut obiecta manu imminencia mala propulsent avertantque. Ita quidem Homerus semper, II. Ω, 374, in Cammino: Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου. Nec poëtae solum poëtarum principi, sed & orationis prosae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt. Philostr. de V. A. T. VII, p. 302, ἡμῶν ἐς ἀμύχανά τε καὶ φοβερὰ ἐμβαβηκῶτων, θεῶν τις οἶμαι ὑπερέχει χεῖρα, ὥς μὴ ἐκπέσοιμεν σωτηρίας πάσης. Aristid. T. I, p. 302 D. κατελέλειπτο τὰ πράγματα ἐν τούτῳ Λακεδαιμονίοις, ὥστε δεῖν ἢ θεῶν τινὰ χεῖρα ὑπερέχειν. Philo Iud. Leg. ad Cai. p. 1024 B. θεοῦ μοι προνοία δοκῶ τὴν χεῖρα τῶν ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερέχοντος. Maxim. Tyr. Δ. XXVI, p. 267, ταῦτοις καὶ τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνίστασθαι τε καὶ ξυνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου ὑπερέχον χεῖρα καὶ κηδόμενον. In Euripidis Iph. in Aul. v. 915 Clytaëmnestra difficillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum aliquod ac tutelare numen: — ἦν δὲ τολμήσῃς σύ μου Χεῖρ' ὑπερτεῖναι, σεσῶσμέθ'. — Nicol. Damasc. in Exc. p. 433, εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτοῦ ὑτέροσχοι τὴν δεξιάν. Hinc festivissime iocum duxit Aristoph. Equ. v. 1170, ὦ δῆμ', ἐναργῶς ἢ δεὸς σ' ἐπισκοπεῖ, καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν' obscure Scholiastes unus: ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζει σοῦ. (ista descripsit Suidas in Ὑπερέχει) ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν περιεφάλασαν, εἶπε χύτραν, ὥς μάγειρος' alter optime, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα. Horum tamen leporem frustra sis, si capere te putes, nisi, quo respexerit Comicus, ante habeas exploratum: sunt Solonis versus apud Demosth. περὶ Παραπρ. pag. 333 A. Τοῖν γὰρ μεγάλθυμος ἐπίσκοπος Ὀβριμοπάτρη Πάλλας Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεν ἔχει proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, sequitur in Aristophane Ὀμβριμο-

πάτρα. Simul ex his patet, perquam facete Lucianum Olympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae Iovem ceterisque Deos eximie decebat. HEMST.

ead. l. 10. Eis τὸ ἀνάκειον) Vide Suid. & Hesych. verbo ἀνακας. BOURD. Templum Castoris & Pollucis: ἀνακοί enim Διόσκουροι παρὰ Ἀττικοῖς. VORST. Addendus & hic locus illis est, quae ab Maussaco perdocte notantur ad hanc vocem in Harpocrate. Quod propterea moneo, ut vites cum prioribus interpretibus vertere in *Castoris & Pollucis templum*, aut cum Fabro in *Castorum aedem*, quo nil nasutius. Vera enim esse, quae observat Maussacus, censeo, & plane illos Ἀνακτες ex Cicerone intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Graecorum aut Latinorum Castore & Polluce vel Castoribus; quos sane cum innuere vult auctor, novit ille Διοσκούρους, ut apparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in Reviviscentibus c. 42, ubi rursus dicuntur οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀνάκειον προθέμενοι κλίμακας. Miror autem ea, quae observari video ad praecedentia ὑπερῆσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, quasi id respiceret ad orationis pronuntiandique gestum, & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentissime id notavit familia Aemilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemaei exhibente. GRON. Cum I. Gronovius Maussacum laudabat ad Harpocr. in Ἀνάκειον, nondum viderat, quae adversus sententiam eius confidenter, ut solet, venditam erudite disputata sunt ab Henr. Valesio p. 225. Eundem errorem notavit etiam Iac. Oizel. ad Minuc. Felic. pag. 126. De Διοσκούροις ἀναξί studiose Davis. ad Ciceron. de N. D. III, 21. de Ἀνακείῳ Meurf. Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem, Luciani loca fugerunt: hunc ipsum attulit Menag. ad Diogen. L. II, 12. Fuit autem Ἀνακείον vetustum, quod hoc proprio nomine sic dicebatur, in aegy, ut liquido patet ex Thucyd. VIII, 93. Andocid. περὶ τῶν Μυστ. p. 7, v. 9. Lucian. Ἀναβ. § 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκούρων ἱερὸν in Piraeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab historia sumserit Lucianus, cuius memoriam ex tot Comicorum, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conservasse. Eiusmodi sunt apud artis Rhetoricae magistros non pauca, de quibus, etsi prima specie ficta videri queant, idem statuere licet. Veluti quod legimus in Hermogene de Inv. I, p. 86, de hoc nostro Pericle: ἀνέχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὴν Περικλέους εἰκόνα, καὶ

συμβουλευέ τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν fulminatum vere Periclis simulacrum ingenia rhetorum excitavit. HEMST.

ead. l. 12. Ἐν τοσοῦτῳ) Interim dum fulmen instaurō & exa-
cuo. BROD. Interpres: Quamquam vel id supplicii satis magnum
in istis fuerit. Ego malim: verumtamen satis magna interim &
haec ipsis erat poena. Omisit interpres illa ἐν τοσοῦτῳ, quae
significant interea. Auctor noster in Dial. Panopes & Galen.
Ὁ γὰρ Ποσειδὼν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύκνυτον ἐν το-
σοῦτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος nam me Neptunus iusserat, Pano-
pe, tranquillum interea servare pelagus: & paulo post, ἡ Ἐρις
δὲ ἐν τοσοῦτῳ &c. In Contempl. § 14, ἐν τοσοῦτῳ δ' ἐπαίρε-
σθων ubi perperam interpres: verum adeo in sublime attollan-
tur. Debebat: interim autem in sublime evehantur, i. e. dum ad-
huc vivunt, ante mortem: habet iterum in Symposio, ubi
Schol. exponit, μεταξὺ. L. Bos Anim. c. XIII, p. 58. Eun-
dem vide de Ellip. p. 200.

ead. l. 14. Κεκραγένας) Sic enim vociferatus est Timon: ὦ
Ζεῦ φίλε καὶ ξένιε, & reliqua. BROD.

ead. l. 15. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον) Pater
adscriptis τοῦτοις legere Pricaeum ad Matth. 6, 7. quod sane
nec necessarium; & convenientior vulgata scriptura. GRON.

Pag. 82. l. 5. Ἀμελούμενος) A Iove neglectus ac pro ni-
hilo habitus. BROD.

ead. l. 12. Δικράνοισ) Absurdum est, quod hic vides, Scho-
lium. Δικράνα sunt furcae; & proverbium est apud Graecos
tritum, quod & Horatius Latine dixit naturam expellas furca,
tamen usque recurret &c. Sed haec iam Barlaeus occupavit.
SOLAN. Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed ta-
men iure voluit Faber καὶ interiungi ante καθάπερ. Timonis
sollicitam illam & male sedulam festinationem domo extur-
bandi Plutum duplici figura Lucianus exponit, tantum non
furcillis, &c, velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de
manibus excutiant: haec sane, ut oratio recte procedat, se-
parari debent. Est autem Δικράνοισ ἐξωθεῖν, vī maxima eiicere
atque exturbare, quod docuit Turneb. Adv. XIII, 3. Tu vi-
de Scaligerum ad Fest. in Furcillis, ubi vir maximus Cedre-
ni locum adduxit peropportuno. HEMST.

ead. l. 13. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.) Ut verum fa-
tear, non assequor hic acumen T. Fabri, ἀνακλόουθον in his
verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quae-
so & ego, quae ἀνακλόουθον species in his? Et tantum non fur-
cillis me eiicit domo, velut qui ignem e manibus abiiciunt. Tam

propere, & ne minimo quidem morae interiecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico deiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, si adforet, δικάνοισ ἐξωθητέον. IENS.

ead. l. 14. Ἐταίροις) Scribe, ἑταίραις, scortis. BROD. Ἐταίραις primae edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit Cuperus Obs. III, 2: *Emendo ἑταίροις neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emunctae natis homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios & amicos Timonis. Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem ed. A. 1 W. At vide, quantum iudicia discrepent: invenerat Brodaeus in nescio qua five editione five membrana scripta ἑταίροις is reponi iubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento Cuperi ficulneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in Alciphronis III, Ep. 34, de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας* ibi commode Berglerus verba Luciani protulit: vid. Plutum Aristoph. v. 243. Ioh. Chrysof. Οἱ μὲν πορναῖς διδάσσι, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαξιν, οἱ δὲ τέρασι. Diogenes apud Stob. p. 506 elegantissima divitiarum cum vitibus arbutisque, quae praeruptis & inaccessis rupibus innascuntur, comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam fordido comitatu ἑταῖροι, amici sodalesque; & tamen nonnusquam. Heraclid. apud Athen. XII, p. 537 C. ποῖος γὰρ οὐ κόλακες, ἢ τί πλῆθος οὐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν vertit Dalecampius, quasi legisset ἑταιρῶν: quod quidem necesse non est. Philostr. de V. S. II, c. 25, § 3, Hermocrates paternas opes dissipavit ἐς ἄκρατον καὶ ἑταίρους οἷους παρασχεῖν καὶ κομψδίᾳ λόγον, οἷον παρέσχον οἱ Καλλιᾶν πότε τὸν Ἰππονόμου κολακεύσαντες. Ad eum locum Olearius & diversos Callias confudit, & prorsus ignoravit, in mente fuisse Philostrato notissimam Eupolidis fabulam Κόλακας, qua Calliam cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex Athen. p. 506 F. & Schol. Aristoph. ad Av. v. 284. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἡ κατὰ δύο) Transpone: διηρημένα ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. οἷς ἐφάπτονται. HEMST.

Pag. 83. l. 3. Οἱ λάροι) Stolidi & obsonatores: adagium a Lari, id est, gaviae ingenio sumtum. BROD. Quid voluerit

Scholiaſtes, cum exponit per ἡδεῖς, ego nescire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδδηγάγοι. Vorſtius ἀνότητοι reddit, & ad Adagia Eraſmi nos amandat. Certiſſimum eſt, quod Barlaeus monet, avem eſſe non voracem tantum, ſed quae etiam celeriter, quidquid in ventrem demifit, egerit; quod & in anatibus obſervatur. SOLAN. Stolidos talique ingenio praeditos, ut inſidiis aliorum ac fraudibus ſint expoſiti, ſignificat: iidem Atticis κέπροι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae oſtentata maris ſpuma inefſcari ſe patitur & capi. Schol. Ariſtoph. ad Plut. v. 913 exponens, ὃ κέπρε· εἵληπται οὖν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίſτων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. Euſtath. ad Od. E, p. 1522, v. 52, λάρους τοὺς εὐήθεις φαμέν· οὗτω δὲ καὶ κέπρους· ibi lege plura. Hoc in Timonem ſimiliſque ingenii homines quam apte conveniat, facili intelligitur. Longe aliud eſt, & ab origine manat diverſa de voracibus & paraſitis uſurpatum, *Larus hians*, de quo Eraſmus in Adag. deſcriptus ab H. Stephano Ind. Theſ. v. Λάρος, Suidas in Λάρος κεχνηνός, quod ab Ariſtophane fluxit in Equ. v. 952. Heſychius: Λαρὸν, ἡδύ, προσηνές, γλυκὺ, ἀπολαυſτικόν, καλὸν, ſπάνιον, ἀπληστον, λαβρόν. Λαρὸν & λάρον confuſa: poſterius interiice ante ἀπληστον. Aliud etiam in Aeliani Ep. XVIII, λάρου βίον ζῆν, *omnem in ſuſſibus & navigando vitam degere*: par eſt ac paene idem — ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν Κύμασιν αἰθνύεις μᾶλλον ἐσωκίσατο· Callimach. Fragm. Bentl. n. CXI, & Epigr. LXII. HEMST.

in Schol. l. 1. Oi ἡδεῖς) Error ridiculus. Λαρὸς eſt *dulcis, ſuavis, expetendus*. Frequens apud Homerum inprimis & poëtas: inde vulgatum illud μέθυ λαρὸν Apollon. I, 456, 473, 659. ubi vide Schol. v. 968. Orph. Arg. v. 1235. Haec noſter ille putavit ad Luciani λάρους pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur. Cyrillus, vel quiſquis eſt, de Voc. acc. diſtinctis: Λαρὸς, οὐ, ὁ, *Dulcis, acuitur*. Λάρος, λάρου, ὁ, *larius avis, penacuitur*. Paulo melius E. G. nam Suidas de laro vel gavia, ὄρνεβν ἐſτιν ἀρπακτικὸν καὶ ἀδδηγάγον. HEMST.

ibid. l. 2. Ἀμεληταὶ) Scribi iubebat Solanus ἀμελητὶ, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedat προῖέμενοι*. Ego, quid ſibi voluerit Scholiaſtes, haud ſane video: forte omiſſa interpretatio in cauſa fuit, ut, quae coniungi debebant, ſepararentur. HEMST.

Pag. 84. l. 1. Ἐπιβολαῖς) Antiquiores edd. omnes ἐπιβολαῖς, quod obſervatione haud indignum viſum eſt. Nihil tamen haecenus reperi. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀποπνίγεσθαι) *Strangulari*: illud enim optime potest cum hoc verbo comparari, cuius apud Latinos elegantiam cum explanaret I. Fr. Gronov. Diatr. Stat. c. XXVII, mirum est, eum, qui proxima Luciani loca in medium afferebat, praetervidisse τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & splendidus, ἐκάλει τοὺς θησαύρους, εἰς οὓς ἀποτίθενται τὰ χρήματα ἔνιοι, πλούτου δεσμωτήρια, narrante Philostrato in eius Vita c. I. Dion Chrysost. Or. IV, p. 75 C. ἀνέξοδον καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸν πλούτον τῷ ὄντι, κατὰ κλειστον ἐν τισὶ κρυπτοῖς καὶ ἀφεγγέσι βαράθροις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae scriptoribus larga seges est ad manum, constipare, Lucianeis hisce sensu verbisque quam simillima. HEMST.

ead. l. 4. Συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους) Primum probō I. Fr. Gronovii συλλογιστῶν neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae series postulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique interpretes accipiunt, quasi dicat, ex consuetudine supputandi vix unquam intermissa digitos obriguisset, curvatosque vitium contraxisset, quemadmodum fere in Gall. § 31, ὅρᾳς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδαν, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα perperam, me iudice. Paulo rectius, ut quidem videtur, Benedictus: contractis contortisque digitis, ut fieri solet in rationum collectionibus: nam solebant mobili digitorum gestu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae sunt τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις Alciphronis p. 108. ubi vide Bergler. & inprimis Ioh. Wouwer. de Polym. c. VII. Firmic. Astron. I, p. 6, Vides ut primos discentes computos digitos tarda agitatione defleant: dixit etiam in eadem re digitos agitare Plin. 2, Ep. 20. Est ergo συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis sedet constrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes suas atque explicet. Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, per gymnasia pingi refert Chrysippum digitis propter numerorum indicia constrictis, Euclidem propter mensurarum spacia laxatis: vide Savaronem. Martian. Capell. VII, p. 236: Quae (Arithmetica) mox ingressa septingentos decem & septem numeros, complicatis in eos digitis, Iovem salubribus subrexit: habes ibi συνεσπασμένους δακτύλους: neque omitendum est, quod proxime praecedat: Digiti vero virginis recurvantes, & quadam incomprehensae mobilitatis scaturigine vermiculati: id est, si modo tumidam Afri scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam

implexi. Addam Zenonis Veronenfis locum Serm. I de Avaritia: *Hinc* (Ἦν) *unus pecuniam suam tanquam hamum proponit, ut facultates ad se attrahat alienas: quam peregrinantem ferali supputatione nutrire* (mox Lucian. ἀνατρεφόμενον) *non desinit, ut summam quaerat, non quam commodatio dedit, sed quam ei pepererint armati numero dies, menses & digiti.* Haec admodum esse corrupta, qualia in istius five Zenonis, five cuiuslibet sermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis sunt fane permulta, nemo diffitebitur: etiamsi quis posteriora sic refingat, *armati numero, vel, arctati in numeros dierum mensiumque digiti,* ab auctoris ipsa manu abesse tamen procul credo: certius a vetustis Codicibus expectandum est auxilium. HEMST.

ead. l. 5. Τῶν συλλογισμῶν) Adscripsit pater, forte συλλογιστῶν. Quod quidem manifestius, sed potest retineri quoque alterum. GRON.

ead. l. 6. Ἀποδράσασθαι) Sic recte Scholia. In omnibus impr. ἀποδράσασθαι, minus apte. SOLAN.

ead. l. 8. Δανάην παρβένευσθαι) Sic postea Δανᾶς παρβένευσις. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibusdam edition. Δαν. διαπαρβένευσις imminutio, infloratio. BOURD.

ead. l. 12. Ἐξὼν δὲ) Cum autem liceret. BROD.

ead. l. 14. Ἐς τὸ σημεῖον) Quo obfignata erant domi omnia. BROD.

ead. l. 15. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας) Ἀσκαρδάμυκτος, μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτεῖν τὸ σκαίρειν καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰλλωπεῖν ἢ ἰλλωπιζειν. Schol. Arist. ἱππ. Hesych. Suid. Poll. aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua postea. BOURD.

ead. l. 16. Ἀπολαύειν ἔχειν) Mira dictio. sine Mss. auctoritate mutare nolui. SOLAN. Sensus minus attento paulum intricatior, sic tamen, ut haud difficulter expediri possit. Avari ἐξὼν ἀπολαύειν οὐ τολμῶσι, ut modo Lucianus: magnos acervos oculis obire ipsis votorum finis est, congestisque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat usum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat ἰκανὴ ἀπόλαυσις, copiam bonorum possidere satis largam, quibus, modo animum inducerent, possent frui: hoc est, τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, reconditis thesauris defossisque non quidem frui, id enim sapientis esset, sed dumtaxat posse frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiae credas sufficere, con-

tenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipsi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abest, ut contra illam demum *ἰκανὴν ἀπόλαυσιν* existiment, si ceteros omnes pariter ab usu rerum suarum omni prohibeant, in eos non minus atque in semetipsos iniqui, haud secus ac canis ad praesepe &c. In his nihil est, ut arbitror, quod quis iure mutatum velit, nisi ipsos avarorum mores. HEMST.

Pag. 85. L. 1. *Τὴν ἐν τῇ φάτῃ κύνα*) Erasmus in Paroem. *Canis in praesepe*. BROD. Sic alibi Proverb. *κύων ἐν φάτῃ*, sic saepe vocat Philosophos & praecipue Cynicos, obvios insequentes. Repetit illud, adversus Indoctum. BOURD. Aludit manifeste ad Aesopi fabulam, quae in Aesopo hodierno non exstat: eandem iterum tangit extremo *ἀπαιδ*. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ προσέτι γε καὶ κατ. &c.) Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quin etiam ridebas istos, qui parcerent, aservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam & oris angustae lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare.* Praeterquam quod illud quem postea de suo addidit, nihil minus hic fecit bonus interpres, quam cepit mentem Luciani, sive Iovis. Agitur nempe, ut diximus, de sordidissimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipsi non fruantur honeste bonis suis, sed ne aliis quidem quidquam impertiant, eoque vesaniae abripiantur, ut dum tenacissima cura opibus suis parcant, easque conditas servant, sibi ipsi quasi invideant, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis servus, vel dispensator, vel pueris erudiendis praefectus, clam subrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata servantur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum est) intemperanter se ingurgitet, ac basilice agat, infelicem & morosum herum ad fuliginosam & oris angustae lucernulam usuris suis invigilare sinens. Hoc, & nihil aliud, vult Lucianus, Servos furtim quibusdam hero suo subiectis, hilariter ac temulente vivere, dum miserimus herus, ut ad iustam sedeat lucernam, ab avarissimo animo impetrare nequeat. *Ἐμπαροινήσει* (pro quo multo potius legerem *ἐμπαροινήσει*, ut significetur, furacem servum id iam perpetrasse, & in secreta aedium parte etiamnum

temulentum lascivire) non coniungendum cum κακοδαίμονα, & iis quae sequuntur, sed commate dividendum. Neque vero quarti casus illi, qui subiiciuntur, ab ἐμπαροινήσει pendent, sed ab ultima voce εἰσας: quod interpreti fraudi fuit, eumque, ut supra monui, coëgit de suo duas voces allinere. Sed nec ἐμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tertio casu construi, doceat nos ipse Lucianus infra in Deor. Dialog. V, ubi Iuno ad Iovem, Μέμνησο γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἶνο-
χόον τοῦτον (Γανυμήδην) ἐμπαροινεῖς. & in Cataplo § 26, Πάντα τρέπον τοῖς ὑπηκούοις ἐμπαροινῶν. Scio, aliter ibi ἐμπαροινεῖν sumi, nempe pro ὑβριζειν, ut vulgo ab omnibus glossographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινεῖν simpliciter esse intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde lascivire; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem auctoris exponendum esse, non purem, alicui attentamente totam hanc Luciani periodon lustranti, visum iri dubium. — Ceterum quod avarus ille herus dicitur sedere πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρότομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro sermo fit in Nostri Gallo § 29: Ὅρῳ νῦν Δία πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα. Quae de Strepfiade habet Aristophanes, notarunt alii. IENS.

ead. l. 6. Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμναστάς: καὶ παιδοτρίβης ἢ εὐθεία: καὶ παιδοτρίβ. παρὰ Λουκιανῷ ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρόπῳ. Miscet παιδοτρίβην & παιδοτρίβα, a quo errore nec Stephanus sibi cavet in Thef. T. III, p. 9. παιδοτρίβης est magister exercitor: παιδοτρίβ. in familia servulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. H. Stephanus, quando e Platonis, vel potius Aeschinis Axiocho p̄fert, καὶ γυμνασταὶ, καὶ παιδοτρίβες, lectorem frustratur: exstat ibi c. 7 παιδοτρίβαι, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰκότριβ. HEMST.

ead. l. 8. Πρὸς ἀμαυρόν τι) Lege ἀμαυρόν τι. BROD. Hunc locum imitatus est Apul. lib. 2 Miles. ubi de Milone hospite suo. Lucian. in Gall. § 29. BOURD.

ead. l. 9. Διψαλέον θρυαλλίδιον) Cui prae avaritia oleum parce infunditur. BROD. Vid. I. Gronovium ad Harpocrat. in Ἀδδηφάγους p. 11. HEMST.

ead. l. 10. Ἀδικα &c.) Sic optime ed. I. In omnibus impressis pessime ἄδικον, π. μ. σου ταῦτα αἰ. Unde doctorum coniecturae, quae plerumque corruptum quidem locum esse demonstrant, raro absque codicum ope veram restituunt

scripturam. Coll. & P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲν ἐκεῖνα. L. σοι. SOLAN. Nihil admodum iuvat ed. Iuntinae lectio, quae ut ipsa possit consistere, mutatione habet opus: πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα, σε πάλαι μὲν ἐκείνων αἰτιᾶσθαι &c. Sed in eo, quod a Fl. ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σοὺ rescribas, ut in re facili plerique iam viderunt, σε, nihil est, quod quemquam morari possit aut offendere. Quae I. Gronovius hic argutatur, nullius sunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμέ eam ob causam interferitur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effusissima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem attinebat, specimen: saltem istam in partem τοῦ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦτο ἀνεκείμενον, quod Pluto tantopere displicet, interpretaturi erant adulescentes, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo restringi debuit illud οὐκ εὐνοϊκόν, appposito ὡς πρὸς ἐμέ. Paulo post ἐν Σύραις, quod certatim impugnant, rectissimum est: vim praepositionis ἐν in istiusmodi multis loquendi formulis alibi satis munitam praestabo. HEMST.

ibid. Πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι) Scribo σε. BROD. Non unique significabit, te in his accusare vel harum rerum, ut rebatur cl. Faber, & ideo scribit σε. Poteest enim intelligi haec tui vel hanc tuam rationem olim accusasse. ut in Hermotimo, ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκηκοας οἶμαι ἅτινα ἠτιάσατο τοῦ Ἡραίστου. Ita hoc loco vides eosdem rei & personae casus, in quo reticetur quartus casus agens, quia ipse is erat. Codici Academiae adscriptum πάλαι μὲν σου. Sed non necessarium. In duabus sequentibus notulis apparet, eundem Fabrum sibi fecisse fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem nescio unde voces, quae in ipso contextu sunt integerrimae & plenissimae. GRON.

ead. l. 13. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος &c.) Pulchre vidit & monuit Iac. Gronovius, Fabrum in duabus ad haec verba (τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν ἀνεκείμενον ἀμελές, καὶ οὐκ εὐνοϊκόν ὡς πρὸς ἐμέ ἂν δοκοῖν) notulis, fraudem sibi fecisse, qui decurtata & imminuta spectarit verba. Priora certe nemini, vel leviter his literis tincto, possunt non censerī elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμέ (Faber has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμέ) attinet, non male id vulgatus interpret quod ad me attinet reddidit: estque locutio alibi ab Nostro amata. Ipse Timon posthac § 42, ὦ Μίδα, ὦ Κροῖσε, καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἀρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τίμονα καὶ τὸν Τίμωνος πλούτον. Nihil erat is ad Timonem (sic namque

Latini etiam loquuntur) sive, cum Timone eiusque opibus non fuisset comparandi. In Contemplat. § 7, Τυφλὸς ὁ Λυγκεύς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me*, sive, ut interpres, *si tecum comparatur*, caecus est ille Lynceus. In Hermotimo § 4, Καὶ τοῦτο ἄλγος ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκησιν. *Et hoc, si ad virtutis exercitationem referas*, exiguum. Ibid. § 13, Παιδας εὖ ἰσθι οἴσῃ πάντας ὡς πρὸς σε. *Persuasum habeas, te putaturum omnes, si tecum comparentur, esse infantes.* § 81, Ἀγροῖκος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ υμετέρα. *Agrestis homo & rudis, cum vestris rebus collatus.* paulo post, Τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομίζεσθαι ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia & riacula prae me censere.* Apud eundem Nostrium in Imaginibus § 13, Ἀμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. *Prae illa enim omnia a Musis abhorrentia.* In Philopseude § 16, Ἀμαυρόν τε δάμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. *Res spectatu tenuissima, quantum ad nos obtusa acie laborantes.* In Hippia § 5, Εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρόν, ἀναγκαιὸς δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχὴν. *Deinde continua illis domus, longe quidem praestantior, quam ut balneo conveniat; sed necessaria ad excipiendo opulentiores.* De non temere cred. Calumn. § 27, Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim iustus quidem erat, si cum aliis compararetur, Aristides.* Xenophon quoque I Κυροπαίδ. Ἰωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτὸς ἰδὼν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. *Non satis accurate Leunclavius, eamus in hostem, quem ego visum a me antehac, certo scio pugnandi adversum nos rudem esse, vertit.* Praeterquam quod ὑμᾶς, non ἡμᾶς, legitur, atque adeo vos, non nos, in versione dicendum fuerat, debuit quoque ita, *pugnandi rudem esse, si vobiscum comparetur.* — Saepe omittitur ὡς, eadem significationis vi manente. Noster in Halcyone § 3, Νεογυῖδς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. In Hermotimo § 7, Οὐδὲν γὰρ ἐστὶ ταῦτα πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμῖς ἤμεν πρὸς αὐτοὺς; In Pseudomanti, Παις ἂν εὖ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. De Parasito, τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παταρεὺς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κόρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτοὺς. In Pseudologista, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως τριβὸν, τὴν Διδὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio seu Votis, οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμέ Ἱπιοι. Ex tot itaque in uno Luciano exemplis patet mira doctissimi ceteroquin Fa-

bri oscitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertisse, credibile est. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio est elliptica; ut, cum dicitur, οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, subaudiendum sit ἐξετάζεσθαι. Ita enim plene hanc phrasin effert Noster in Saturnialibus § 4: Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς. Non omnino exigua, neque prorsus facile abiicienda, si ad vim universi imperii exigantur. Intelligi potest & παραβάλλεσθαι, id quod addit Iosephus contra Apionem p. 1070 D. ed. Genev. Λυκοῦργοι καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθροὶ δὲ καὶ πρόνῃ, ὡς πρὸς Μωσέα παραβαλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες. IENS.

ead. l. 14. Ὡς πρὸς ἐμέ) Aut non vidit Tan. Faber illud πρὸς, aut non satis attendit, cum videret. ὡς ἐμέ aliud longe est, quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam nostram ad c. 6, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα. Adde Ὑπ. εἰκ. c. 8, τὰ πρὸς τοὺς Θεούς. Ego nihil muto. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν Δίβαις) Restituo ἐν Δήκαις nec Δήραις (Δύραις) placet. BROD. Patet, iam olim fuisse variam hic lectionem. Brodaeus enim IX Miscell. c. 7 videtur legisse Δίβαις & Δύραις: at reiiciens utrumque, reponit Δήκαις. Cl. quoque Faber ita emendat; qui non raro cum Brodaeo convenit. Sic in verbis apud Nostrum praecedentibus (πάλαί μὲν σου ταῦτα αἰτιασθαι) Brodaeus pariter ac Faber legunt σε pro σου. (sed istum locum aliter exponit Gronovius.) Ita infra § 28 in verbis (οὐ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς) Brodaeus pro δεῖ legit δὴ, item Faber. IENS. Brodaeus Δήκαις. alii Δίβαις, quod probō. V. Athen. 129 E. & Casaub. SOLAN.

Pag. 86. l. 1. Παχύτερος) Unde Horatius festive dixit nummos alienos pascere. ANONYM.

ead. l. 3. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας) Hoc omne Pluti mutuatum ab Aristophanis Pluto. tu consule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi, BOURD.

ead. l. 6. Ἀπίασιν) E vita migraturi sunt. BROD.

ead. l. 11. Τὸ ὅλον) Prorsus, penitus. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Συνεχῶς) Nimirum vult, rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore sit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ & πρὸς τοῦ Διός. Sed illa demum ratio, quae sequitur, vera est, & commode mentem Luciani exponit. HEMST.

Pag. 87. l. 2. Ἀπάγω) Tanaq. Faber concoquere ait se

non posse illud ἀπάγοι, cum in sequentibus non legatur
educta foras ab marito uxor, sed domi cuiuslibet libidini vul-
gata: quare legit προάγοι. Mitis scilicet haec & plausu digna
crisis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν
inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum.
Quamquam non revera foras educta hic intelligenda est fe-
mina, satis tamen commode Lucianus utitur verbo in per-
ductionibus ad stuprum usitato. Ita enim ipse illud iterum de
hac re usurpat in De Gymnasiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας,
καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὅρῳ οὐδενὸς μεγάλου ἐνεκα παρα-
πολυμένας ὑμῖν, οὔτε πατριδὸς κενδυνοσύνης, οὔτε χώρας
πορθουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. Vir-
tutes, corporum bonas habitudines, & pulchritudines, & audaciam,
nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur
patria, neque devastetur regio, aut amici, vel domestici ad stuprum
rapiantur. Ita quoque in Caraplo: αἱ δὲ, νύκτωρ πρὸς ὕβριν ἀπα-
γομένων ἀγανακτήσαντες. Illi vero liberos ad stuprum raptos
indignati. In Fugitivis § 18, Ἐνιοὶ δὲ, καὶ ξένων τῶν σφετέρων
γυναικας ἀπάγουσι μοιχεύοντες. Alii vero hospitum suorum
uxores rapiunt, eas stupraturi. & § 30, Οὐ τὴν γυναῖκα ὄχρετα
ἀπάγον. Cuius uxorem rapiebat. Antoninus Liberalis c. 13 de
Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro: Οὗτος εἶ-
τις διαβονθεῖν παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχωρίων, ἀπῆγεν αὐ-
τὴν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. Hic si qua virgo inter
populares formae praestantia ferretur, abducebat eam, & ante nu-
ptias violabat. Iterum ibid. τότε δ' οὖν εἶρητο (ὁ Τάρταρος)
πρὸς τοὺς Δέραπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδαν &c. Tunc vero dice-
batur ad ministros Aspalidem perducere. & iterum, ἡ δὲ παῖς,
ὡς ἐκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάγοντας,
ἀνῆρτησεν ἑαυτήν. Puella vero, simul rumor differebatur, ante-
quam abducenti ipsam venirent, suspendit se. Aelianus in ele-
gantissima illa Aspasiae historia lib. XII Ποικιλ. cap. 1: Ἡ δὲ
Φωκαῖς τῷ προστάγματι οὐδὲ προσεῖχεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπά-
γων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκάθισεν. Phocais vero non iussui pa-
uit, donec eam Sattapa, qui perducebat eam, considerare cogere.
Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aspasiam non foras eduxit,
quippe quae iam erat in aula Cyri: quare eo magis frustra
Lucianum hic refingere tentat Faber. Ita & γυναικῶν ἀπα-
γογαὶ leguntur in Nostri Phalaride. In eodem hoc sensu,
quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν sumtum ab Nostro in Ty-
rannicida c. 5: Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γά-
μοις, ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο. Ad eum, qui ephebos ad se

trahebat, qui nuptis vim inferebat, virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, si quis & hic maluerit ἀπὸ γοντο. Dixerunt id Latini *perducere*. Suetonius in Tiberio cap. 45: *Feminarum quoque, & quidem illustrium, capiti bus quantopere solitus sit illudere, evidentissime apparuit Malloniae cuiusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati constantissime recusantem, delatoribus obiecit*. Sic Lollia Paullina *perducta* Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. 25. Sic *perductus*, haud dubie ad stuprum, dicitur Pausanias, interfecto Philippi Macedonis, ab Iustino IX, c. 6, ubi vide Berneccerum. Apud Ciceron. lib. I in Verr. 12, *lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat*: & V in Verr. 12 dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem *perducta*. IENS.

ead. l. 6. Ἐπ' ἀρότῳ) *Ad liberos procreandos*. BROD. Εἰς τὸ σπερμαίνειν γενεάν, ut ait Hesiod. εἰς σπέρρον τῆς γονῆς. BOURD. Consule Not. ad Iamblich. n. 210. SOLAN. Legitima quaedam apud Athenienses haec erat formula: Isidor. Pelus. III, 243, παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάρησις ἢ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων ἐλέγχετο γίνεσθαι: quamquam in Artemidoro II, c. 24, ἀροτρον dicatur esse ἀγαθὸν πρὸς γάμον καὶ παίδων γονὴν, si hoc visum somnianti obveniat, hic tamen satis est certum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Vitium frequens fefellit Sam. Petritum ad LL. Att. p. 436, & Lindenbrog. ad Donat. p. 643. animadverterunt Gataker. de N. T. Styl. c. XI, ubi veredundas honestioresque de re venerea locutiones pluribus illustrat, & L. Kuster. ad Iamblich. de V. P. § 210, cui γενήσεις memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιίᾳ σώφρονί τε καὶ νομίμως γενομέναι. Aristaeen. I Ep. 19, καὶ ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίῳν ἐρωμένην ἢ γάγχετο γαμετήν: mireris sane, elegantissimi Iosiae Merceri perspicaciam non minus hic cessasse, quam Lambecii in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin Desid. Heraldus, tametsi ad Arnob. VII, p. 263, hunc ipsum protulisset Luciani locum, p. 119 scripsit, *contrahitur matrimonium ἐπ' ἀρότῳ παίδων*. Multo gravius corruptum in Alciphro, I Ep. 6 peritissimo linguae Graecae Berglero non obstitit, quo minus certam emendationem pervideret: parentes, inquit, οἱ μὲ ἐγγυητήν ἐπὶ κληρὸν ἐπὶ παίδων ἀραρότων γνησίῳν συνήλαν σοι γάμῳ non aliter exstabat in duobus Bibliothecae Heidelbergensis Codicibus, quorum a Neveleto instituta collatio penes me est. Audi Platonem in Crat. p. 279 C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, nescio an nimis ridiculam, adiungit: τάχα δ' ἂν καὶ ὡς τὸν ἀροτρον μισήσῃ.

της τὸν ἀνδρὸς ἐν γυναικί. Ad Amorem sic Oppian. Halieut. IV, 26, Πρῶτος δ' εὐναίοις ἀρτοῖς ἐπεθήκαο τέκνωρ. (paulo ante simili ratione Lucian. μέτρον ἐπιθήσοντας) ubi Rittershufius, ut solet, plena manu. Immo liberos ipsos Euripid. Med. v. 1281 vocat τέκνων, ὧν ἔτεκες, ἀροτον. Hefych. ἤρῳσεν, ἐγέννησεν inde ἀροτῆρ, pater legitimus. Ceterum utriusque vocis ἀροτος & ἀροτρον invicem commutatae, si quis quaerat, exempla repetire licet in Theophr. H. Pl. VI, 5, & Dionys. Halic. A. R. I, p. 9, v. 44, Plutarch. T. II, p. 495 E. Suid. in Προηροσίας. HEMST.

ead. l. 9. Κατακλείσας παρθένοις) Vid. Budaei C. L. G. p. 691, ubi ex hoc loco docet, παρθενύειν esse virginem custodire. Eodem pertinet κατακλείσας: nam castae virgines, & honestiores matronae, quae publicum virorumque conspectum fugientes thalamum servabant, κατάκλειστοι & θαλαμειόμεναι. Salmaf. ad Tertullian. Pall. p. 177. utrumque iunxit Philo in Flacc. p. 977 E. γυναῖα κατακλείστα μηδὲ τῆς αὐλείου προερχόμενα καὶ θαλαμειόμεναι παρθένοι. Plutarch. περὶ Πολυτρ. p. 519 E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς καὶ δεδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ὠθείσθαι καὶ πολυτελῆ &c. hoc fane vel Horatio iudice vincet Plutarchus. Clem. Paedag. III, p. 232 C. ἔξοστι δὲ τοῖς βουλομένοις τὸν ἄλλων οἶκοι τὰς κατακλείστους γυνῆδας ἐν τοῖς βαλανείοις θεάσασθαι. Vid. Hieronym. ad Ies. c. 7. HEMST.

ead. l. 11. Ὁφθαλμῶν ὑποδευκόντων) Ὁφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. BROD.

ead. l. 12. Παραπαίειν) Non desipere videretur. Recte vim verbi explicuit Barlaeus. Addam tantummodo, Lucianum hoc verbum ab Aristophane desumfisse, qui coniungit ληρεῖν & παραπαίειν in Plut. v. 308: Δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν. Vos duo vetuli, pargarum & vesaniae focii. VITRING.

Pag. 88. l. 1. Ἰέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ) Cereri. BROD. Aeschines, Demosthen. Aeschyl. quales Vestales. BOURD. De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de virginibus enim loqui videtur Lucianus, quae quasi Cereris Vestales essent. Bourdelotius nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. Lucianus alibi etiam meminit; Dial. matris & Musarii: καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἰέρεια τις οὔσα. At nullibi, inquires, legimus apud auctores de eiusmodi Sacerdotibus. Fateor. Sed Scholiastes Theocriti ad Id. IV, p. m. 328 C. virginum

meminit, quae caedem videntur cum ea, quam hic Lucianus *ἱέρεϊαν* vocat. Adi etiam Hesych. (v. *πρυτανείον*) ubi tales publice ali solitas docet. V. Pott. 360. Ceres *legifera*, Virgil. IX, 58. Ovid. Met. V, 343. V. Plutarch. V. 1576, 2. SOLAN. I. Meurf. Graec. Fer. in *Θεσμοφóρια*. HEMST.

ead. l. 4. *Στιγματίας δραπέτης*) Frontem literatus hoc caractere ΦΦ. ἀπλῶς pro servo, ut Catapl. BOURD. His usus est Des. Heraldus ad Martial. III, Ep. 21. Clem. Alex. Paed. III, p. 220 A. ὡς γὰρ τὸν δραπέτην τὰ στίγματα, οὕτω τὴν μοιχαλίδά δείκνυσσι τὰ ἀνθίσματα. HEMST.

ead. l. 6. Ἀμφῶ) Sic Il. B. 124, πρὸ ἀμφοτέρων. SOLAN.

ibid. *Τάνταλος*) Horatius: *Tantalus a labris sitiens fugientia captat Flumina* — Quid rides? mutato nomine, de te *Fabula* narratur. *Congestis undique saccis Indormis inhians, & tanquam parcere sacris Cogeris, aut pectus tanquam gaudere tabelis.* SOLAN.

ead. l. 15. Ἐς τὸν τῶν Δαναϊδῶν πίθον ὕδρ.) Plato scribit, Danaïdas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas assidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi nimirum & inutili labore. Ovid. IV Metam. *Molirique suis letum patruelibus ausae Assidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.* Huius fabulae mentionem facit rursus Lucian. in Hermot. item de Dipsad. & in Dial. Crat. ac Diog. Alciphron in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc allusit: καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναϊδῶν τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθους. Plautus in Pseud. *In pertusum ingerimus dicta dolium: operam ludimus.* Catullus: *Dolia virginis idem ille repleverit urnis.* COGN. Accentuum etiam ad nos cura pertinet, si quid inde redundet ad Lucianum detrimenti. Δαναϊδῶν edd. quotquot inspexi, omnes: scribi tamen debebat sine controversia Δαναϊδῶν, ut recte monuit Berglerus ad Alciphr. p. 10. Quod paulo ante praecessit, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετραπημένου, quem usum in hac oratione praestet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: si ab ipso Luciano, quod infitias ire non ausim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratissimos stili exactores, sic scripserunt existimo, ut quaedam tamen emendatius, si diligentem adhibuissent limam, potuerint scribi: lubens in Horatii, iudicis acerrimi, sententiam concedo, *Ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura.* HEMST.

Pag. 89. l. 2. Τοῦ κύτους μὴ στ.) *Fundo vasis liquorem non continente.* BROD.

ead. l. 3. Σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπὶ ῥέοντος οὕτως εὐ-
νότερον) Sic distingue has voces, ut recte Latina praeve-
runt, & nuper fecit quoque Faber. Mox διφθέραν inepte
verterunt Salmurii *sagum*, & ineptius nunc impressum *sa-*
gum. Faber *rhenonem* transtulit. GRON.

ead. l. 6. Εἰ μὴ ἐμπαζῇται &c.) Verto, *nisi hiatus istum,*
& perpetuo *aperiam fissuram obturaverit*: quod hic est τὸ ἀνα-
πεπταμένον, id in Dial. Mort. IV τὸ ἀνεωγὺς dicitur. Passim
apud Lucianum τὸ ἀναπεπταμένον sumitur pro *apertura*, sive
pro eo, quod *apertum est*. Ita de Domo § 3, 6, Merc. Cond.
§ 3, Abdic. § 27. VITRING.

ead. l. 7. Εἰς τὸ ἄπαξ ἄν.) Tan. Faber aliter haec conii-
cit transponenda. Sed profecto *eis τὸ ἄπαξ ἀναπεπταμένον*
sensu commodissimo, & huic loco satis conveniente, dici-
tur; quem non absurde expressit interpretes, *perpetuam per-*
fillationem. Adde, quod Th. Magister, voce ΚΑΘΑΠΑΞ,
haec verba eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine dis-
posita, in dictionibus Atticis allegat. IENS. Dem. (77 C.)
Tan. Faber *εἰ μὴ* — ἐμπαζ. — &c. Th. Mag. cum Codd.
nostris facit in *καθάπαξ*. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκ τῆς Αἴτης) Illic enim fabrilī arti dare ope-
ram feruntur. BROD.

ead. l. 14. Τί τοῦτο ὑποσκάσεις) Distingue: τί τοῦτο; ὑπο-
σκάσεις; τί οὖν; τί τοῦτο; sic solent usurpari. HEMST.

ead. l. 15. Οὐ τυφλὸς μ.) Caecus a Graecis divitiarum Deus
figitur: Posidonius in subterraneis Hispaniae locis huius do-
micilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecundi-
tate reliquis antecellat. Battus apud Theocrit. in Messor. non
solum caecum esse Plurum, sed & Cupidinem dicit. COGN.

ibid. Καὶ χῶλός ἐν) Lege ὦν. BROD.

Pag. 90. l. 3. Χῶλός ἀμφοτέροις) Lucianus hic imitatus est
Aristophanem in Pluto, qui consimilia quaedam de Pluto
divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, ad-
rum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur,
alias pedibus pernicissimis. COGN. Ἀμφογυήεις. Ut Vulcan.
Homericus. Aristoph. in Plut. BOURD.

ibid. Ἀμφοτέροις) Ποσὶν addi non solet. BROD.

ibid. Ἐλθεῖν) P. L. & ed. I. προῖ τελεῖν. SOLAN. Τελεῖν reti-
nendum omnino videbatur cum Fabro: talia sunt τελεῖν ἐπὶ
vel *eis τὸν σκόπον, τὸ προκείμενον, τὴν ἐλπίδα*. HEMST.

ead. l. 4. Τὸ τέρμα) Metaphora a cursoribus. BROD.

ead. l. 6. Ὀνειρών) Alii Codices ὀνέων. BROD. P. & ed. I. ὀνειρών, quod etiam in Mf. R. G. reperiri testatur Faber, quodque ego verum puto. Vid. Odyss. A, 221. SOLAN. Euripides quidem in Meleagro πλούτου ὠκείαν esse πτέρυγα dixit apud Stob. p. 448, sed valde tamen languet vulgata lectio, si compareretur ad ὀνειρών, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffuxerunt, quasi somnium aliquod opulentiae felicitatis praetervolasse. Ὀνειρους quoque veteres alii instruxerunt: ταυσιπτερε οὔλε ὀνειρε Orpheus H. 85. πᾶντος ὄνειρος. Basil. Seleuc. in V. Th. p. 78, ὀνειρου φύσις &c. ἀποπτῆναι πάλιν ἀφανῶς. Ad ὀνειρους conferri solent, quae ita dispereunt, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquant. Apollon. Rhod. IV, 385: — δέρος δέ τοι ἴσον ὀνειροῖς Οἰχοῖτ' εἰς ἔρεβος μεταμῶνιον —. HEMST.

ibid. Ὑσπληγξ) Allegorice haec dicta a celeritate equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernecitate certabant. ANONYM.

ead. l. 10. Πρίασθαι βρόχον) Sic fine huius dialogi. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Sic de Merced. cond. dixi ad Heliod. fine operis. BOURD. Horat. *Sisennas, Barros ut equis praecurreret albis.* ANONYM. Hoc inter praecipuas pretiosasque splendorum hominum delicias annumerat inprimis Lucianus, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius, quam οἱ ἐξελαύνοντες ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, οἱ ἐξυπτιάζοντες ἐπὶ λ. ζ. Chrysostom. περὶ Τελείας ἀγάπης: ζεύγος λευκῶν ἡμιόνων χρυσῶ καλλωπιζόμενον ex eo longum foret familia congerere. Vid. Bocharti Hieroz. II, c. 7, § 2. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὸν συνέχοντα) C. ὅτι κατὰ τ. σ. τοῦ κυκλίδος. L. τῆς. SOLAN. Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνέχοντα τῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. καὶ τὸν συνέχ, τ. κ. μοχλὸν, καὶ delevit Solanus, auctoritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur eiiciendum videatur. HEMST.

ibid. l. 3. Λαμναν) Id est, *laminam*; sic σίτλαν situlam apud Trallianum. Ita recte M. Sladus. Retinui ὕσπληξ & ὕσπληγα formam scribendi consuetam in vetustis Codd. & edd. Non aliter apud Phrynich. p. 12, & Th. Magistrum in v. HEMST.

Pag. 91. l. 1. Χρυσόχειρες) *Annulos aureos manibus gestantes.* BROD. Quibus manus auro sunt annulisque oneratae: ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν λαμπρῇ ἐσθῆτι Epist. Iacob. II, 2,

ubi notavit Luciani locum L. Bos. Πορφυροί, purpureis induti: similiter αλουργοί res in plerisque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit. Simmias in Securi: Δαρδανιδᾶν χρυσοβαφεῖς τ' ἐστὺν φέλιξ' ἐκ θαμέθλων ἀνακτας hoc video tentari in nuperrimis ad Philen Animadv. p. 181. scilicet vix dubitatur, quin legendum sit, χρυσοβαφεῖς, opulentos & longe ditissimos. Non bene, si quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipsos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοβαφεῖς, quia vestibus χρυσοβαφεῖσι auro variegatis induuntur. Vox autem ipsa ne scrupulum iniiciat, ἐμβάδας χρυσοβαφεῖς dabit Callixen. apud Athen. p. 200 D. Quam Calaubonus ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσογράμμους, illud interpretamentum est lectionis priscae. Helych. Χρυσόγραυς, χρυσοβαφεῖς prius vocabulum unde sit ductum, discere licet ex ipso Helychio in Πήγαι, Etymol. in Πήγος, Schol. Homer. ad Il. I, 657. HEMST.

ead. l. 2. Ὀναρ) *Per somnium.* BROD.

ead. l. 5. Πλουτοδότης) Constantinus πλουτοδότης exhibet ex Hesiodo, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. SOLAN. Exstat illa vox in Hesiodi E. καὶ H. δαίμονες Πλουτοδοταί, in quos post mortem abierunt auri generis homines. Orpheus δαίμονα sive Genium Πλουτοδότην vocat H. 72. Cererem Eleusiniā Πλουτοδοτειραν θῆαν H. 39. De Plutone H. 17, Πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτῆν καρποῖς ἐνιαυτῶν, quod a vetusta τῶν πλούτος, quam bene D. Heinsius ad Hesiodum exposuit, potestate pender. Tradit Schol. Aristoph. ad Ran. v. 482, cum Daduchus in Lenaeorum festo praelata face diceret, Καλεῖτε θεόν, respondisse magno clamore, qui sacris intererant, Σεμελίη Ἰάκχε Πλουτοδοταί. Iacchus Diis χθονίοις accensetur: Artemid. II, 44. Σεραπῖς etiam πλουτοδότης in quibus omnibus appellationis ratio non est obscura. Lucian. D. Meretr. VII, δέσει στεφανῶσαι καὶ τὴν Πλουτοδοτειραν. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες) Tabulae testamenti sive lignee cerataeque, sive cuiuscunque generis apud veteres. quidem Atticos, nisi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτοι. In Hieroclis Ἀστέιοις § 22, πινακίδες Scholaisticus in naufragii periculo πινακίδας ἔχει, ἵνα διαθήκας γράφῃ. Merito autem Lucianus κατασημνήμενοι ἐπιμελῶς quanta enim in obsignando cura debuerit adhiberi, ex iure notum. Hac tota de re testamentaria.

cum multi diligentissime tractaverint, huius loci, digni profecto, cuius haberetur ratio, mentionem a quoquam esse factam, non succurrit. HEMST.

ead. l. 10. Πρόκειται) Ad mortui πρόθεσιν vel collocationem proprie pertinet: Noster de Luct. § 12, 13. Proclus ad Platonis X de Rep. ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρὰν ἐν τῇ πατρὶα προκειμένην οἰκίαν alibi, si quid diligentiam hominum eruditissimorum effugit, sedulo colligemus. Quandoquidem vero collocatio in celeberrimis aedium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inspicere posset, quid est rei, cur Lucianus addiderit, ἐν σκοτεινῇ που τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox post animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis est χαμαὶ κατατίθεσθαι, χαμαὶ κεῖσθαι malo tamen existimare, haec ad veram πρόθεσιν esse referenda, sed invidiosius a Luciano describi, ut amicorum familiariumque contemptum & in curando divitis iam emortui corpore gravem incuriam perstringat: eodem spectant παλαιὰ τῇ ὁδῷ & περιμάχης ταῖς γαλαῖς. HEMST.

ead. l. 12. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες) Cum alibi active fere hanc vocem usurpari apud alios, & hunc nostrum constet, videtur requiri ἐπελπισθέντες sed praeterquam quod Basilium sic etiam usurpasse video (in Constantini lexico), contra fidem Codd. non placet temere coniecturas pro Lucianeis obtrudere. SOLAN. Ἐμὲ coniungi non debet cum ἐπελπίσαντες, sed cum περιμένουσι tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. M. V. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Διασπείροντες) Sic legendum, non, ut editum, διασπείροντας. Χρυσόχειρες, sive aureis annulis undique splendentes, vel ob affluentissimam copiam, plena manu aurum profundentes. IENS.

ibid. col. 2. l. 1. Ταύτη) L. ταυτῇ pro ταύτῃ, φησὶν pro φασὶν, κρείττωα pro κρείττωνα. SOLAN.

ibid. l. 5. Τὸν ἐν εἰλήσει β.) Τὸ ἐνεληθὲν βιβλίον. HEMST.

Pag. 92. l. 1. Τετρίγυτες οἱ νεοῦτοὶ) Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchantis. BOURD.

ead. l. 2. Ἀφαιρεθῇ) Anglic. ἀφαιρεθῇ & ἀναχθῇ. Tangit autem veterem testamentorum formam & literarum, de qua alibi. BOURD.

ibid. Τὸ λινόν) Quo tabulae testamenti ligantur. BROD. Tabulae, quae publici vel privati contractus scripturam continent, adhibitis testibus ita signantur, ut in summa marginis ad mediam partem

perforatae triplici lino constringantur, atque impositae supra linum cerae signa imprimantur: haec Paulus V. Sent. Rec. T. XXV, § 6. proinde recte Lucianus, primo loco posuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud Demosth. est in Phaen. p. 1023 E. altero τὸ λῖνον ἐντμηθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. Kirchmann. de Ann. c. VII, qui Nostri verba produxit. Haec autem scena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abest Lucianus, multa nihilominus intermiscet, quae in pravos sui temporis mores praecipue conveniant. HEMST.

ead. l. 3. Ὁ κοινός) Placet κοινός. BROD.

ead. l. 4. Ἐκ παιδικῶν τίμιος) Id. Dial. Mort. interpretes Martial. & Petronii. BOURD.

ead. l. 5. Ὑπεξυρμημένος) An ut pubertatem vixdum ingressus videatur? An vero notatur hoc ut barbarum? Vide Δ. N. IX, & Σκν. c. 3. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξωρος) Vide Dial. Simyli & Pol. ubi aetas discrete additur, & si clarius velis, finem Galli; & ἴστ. β, c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7, & Ἀλεξ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 9. Πυρρῆιον ἢ Δρομ. ἢ Τιβίου) Dixerunt ad Persium viri clarissimi: de his nominibus copiose Aristophan. BOURD. Nomina servorum, quorum ultimum a regione ductum est; est enim in Phrygia mons *Tibius*. Emenda obiter apud Theophrast. Eth. Char. π. ἀναίσχ. — p. 30 B. Τίβιε. Vid. Stephan. Byz. & Salm. Plin. Ex. 34 G. & Μισθ. c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cuius ut & *Dromonis* etymologia in proparulo est. V. Graev. ad περὶ Ὀρχ. § 29. SOLAN. Servorum apud veteres nomina variis ex causis ducta, ut exponunt Donatus ad Terent. Andr. A. I, Sc. 3; ubi vide Lindembrog. p. 635. Hellad. apud Phot. p. 870, v. 20. Strabo VII, p. 467 A. a qualitate corporis & specie formae, ut *Pyrrhias*, *Thylacus*: a moribus, ingenio, itidemque, quod ominis ergo fieri solebat, serviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Onesimus*, *Molo*, *Parmeno*: creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Cation*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*: Λυδὸς ὁ Φερικλέους, *Lydus* Pheclis servus apud Andocid. de Myster. p. 3, v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum essent usitata, *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum *Tibius* quoque referri debet, nonnihil enim hac in parte discedunt. Aliis tantundem est, ac *Phryx*: nam tota Phrygia, si Suidae fides constat, dicta quondam *Tibia*: sumsit a

proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II, n. 71. locus paululum intricatior, quem sic lego: Μάνης (hoc recte viderat Canterus) καὶ Τίβης· ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγιακά· διδὸ καὶ ἐπιφωνεῖται, εἰς Μάνης ἐν Φρυγίᾳ· (quasi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiat) τὸν δὲ Τίβην ὁ Μένανδρος συνηῶς (an συνήθως; quamquam non valde necessarium. Th. Reinseus V. L. III, c. 6; p. 467, Glaferi praeceptoris sui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in Menandri reliquiis saltem exstare vocabulum illud non recorder) καὶ ὅλη ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc superesse, quod me moretur, lubens fateor. *Tibium* ex Stephano multi notarunt, Phrygiae montem, a *Tibio* quodam, ut ait, appellatione deducta: ἐκ τούτου καὶ Τιβίους τοὺς δούλους καλοῦσι. At Strabo disertis verbis significat, in Paphlagonia tritissimum Tibii fuisse nomen, arque ideo servis indidem apportatis tributum. Haec Casaubono ratio constitit, cur XII, p. 830 B. ubi nomina Strabo non pauca recenset Paphlagonica, quorum usus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro *Τίβηρος* reponi voluerit *Τίβιος*· neque multum refragor; nisi parum interesse putes, utrum legatur, quia videri possunt eadem origine profecta *Τίβος*, *Τίβης*, *Τίβιος*, *Τίβηρος*. Minimum tamen abest, quin lib. IV, p. 298 A. ἐνθένδε οἱ Ὀσίσμιοι εἰσιν, οὓς Τιμίους ὀνομάζει Πυθείας corrigendum censeam *Τιβίους*· postquam commemoraverat Belgarum παρακαλιτῶν, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos sibi videri οἰκιστὰς εἶναι τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines esse Paphlagonas opinentur: διὰ δὲ τὴν ὀμωνυμίαν Παφλάγονας φασὶν αὐτοὺς· inde sequuntur in productiore promontorio Οἰσμῖι, quos si Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, sed nec rationem: si Tibios, fateor equidem neminem a me posse proferri alium, qui nomen hoc usurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio coniecturam suggerit haud absurdam, Pytheam existimasse, derivatos simul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, sic Οἰσμίους seu Tibios a Tibiis. Hoc utcunque sit, nam aliorum industriam provocare potius volui, non certi quidquam constituere, peraeque vitiata fuit haec vox in Theophrasti Char. Eth. c. IX, p. 44, εὐωχὸν Τίμιν, iudice Salmasio P. E. pag. 34, cui praeter Menagium accessit Needhamus: tamen si hoc quidem in loco patrocinium Casaubono parari, & satis commode vindicari posse lectionem vulgatam arbitror. Hic

autem qualiscunque de Tibio dissensus ad concordiam redigi potest, si sumas plura fuisse, quod sane verum est, nomina virorum propria, quae & gentium sint, olimve fuerint: sic Σέλλος, Ἕλλην, Λάκων, Ἀττικὸς, Ἀθηναῖος, eiusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca servis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi consuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII eorum, quae Bachetus edidit ad Dio- phant. V. Quaest. 33. Synes. Ep. III: τοῦτον (Harmonii) τὴν θυγατρὶδ' ἢ δ' εἰς Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τίβιον ἀπέδοτο, id est, ut ego quidem intelligo, vilissimo man- cipio desponsam velut vendidit, atque in manus tradidit: mitto, quae aliis iamdudum observata: saepe Noster, ut Index osten- det: huius autem loci plerique, quos supra memoravi, me- minerunt. Quae vero in usu quotidiano frequentissima fue- runt servorum nomina, ad scenam eadem sunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Getae, Sacae. Schol. Aristoph. ad A- charn. v. 242: Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ κομῳδίᾳ οἰκέται, Ξανθίας, Τί- βιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Porro nominibus olim liberi servi- que distinguebantur: postea discrimen illud sic confusum est, ut ista nota non amplius possent dignosci. Insignis est Olym- piodori locus ad Alcib. I Platonis a Casaubono productus ad Perf. V, 116: πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκρίνοντο οἱ ἐλευ- θεροὶ τῶν δούλων καὶ ταῖς θρίξι. Γέτας γὰρ καὶ Δᾶοι καὶ Φρύ- γες ὀνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Hinc iam pa- tet, ob quam causam Lucianus mancipium infame, post- quam obsequio flagitioso luculentam hereditatem crevit, re- pente mutato nomine scribat in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio salutari Megaclem, Megaby- zum aut Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversas murandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politis- simus exponit idemque doctissimus Ios. Mercerus ad Aristaen. I, Ep. 14. Ad Lucianum optime conveniunt, quae ponit The- ophrastus in Maledici descriptione p. 110. Illius, sic iste ne- quam, in cuiuscunque mentionem inciderit, patri nomen pri- mitus erat Sosias: deinde in castris militavit Sosistratus: ἢ μέντοι μήτηρ εὐγενὴς Θράττα ἐστὶ τὰς δὲ τοιαύτας ἐν τῇ πατρίδι εὐ- γενεῖς εἶναι φασίν· haec ego sanissima iudico, neque digna, quae, cum eruditiss. Needhamo, ullam in partem solliciten- tur: perquam maligne & ἠθικῶς loquitur maledicentissimus

veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem sonantes dictabant, inter suos nobili se loco natos esse; fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces inprimis: unde notum illud Menandri apud Zenob. C. II, n. 12, Θράξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἡγορασμένος, vel, ut Apostol. habet C. II, n. 59, ἐωνημένος: sed ex eodem Comico quae leguntur apud Strabon. p. 455 C. omnem dubitandi ansam amovent: Πάντες μὲν Θράκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται· ἡμεῖς ἁπάντων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὐχομαι Ἐκείθεν εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronuntiasse. Hoc illud est, quod Aeschini Demosthenes obiecit pro Cor. p. 494 F. cum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Atrometum vocasse; matrem Empusam, eo saltem cognomine notissimam, satis magnifice Glaucotheam. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitarum: de haereticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e Photio I. contra Manich. § 3, 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cuiusdam viri adscisciebant, Euseb. de. Martyr. Palaest. p. 429. quae totidem paene verbis ab eo repetuntur ad Ies. c. XLIV, p. 527 B. HEMST.

ead. l. 10. Μεγακλής) Studio Lucianus ea delegit nomina, quae grande quiddam & superbum sonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum Κοισύραν feminam potentem: Aristoph. Nub. v. 46, ubi ἐγχεκοισυρωμένην intelligo longa Coesyrarum serie superbam: Hesychius e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc pacto constituendus: Ἐγχεκοισυρωμένη, διὰ Κοισύραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαιωνίδου· ἐστὶ δὲ, σεμννομένη τῷ γένει. Ἐγχεκορυλλημένη, ἐνειλημένη καὶ ἐγχεκαλυμμένη· plura sine dubio plenius annotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex Platonis Philebo notus. De Megabyzo vir magnus ad Diogen. L. II, § 1: Sic vocabantur Ephesiae Dianae sacerdotes, ut observavit doctiss. Turnebus. Sed & alios ita solitos appellari, coniicio ex hoc Luciani loco in Timone, Ἐκείνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε (loquitur de servo, quem herus instituit heredem) ἀρπασάμενός με &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem scio; sed tum Persarum multos, eosque

nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites Ephesiae Dianae ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter Persas qui orti memorantur ex illustri familia & regibus coniuncta, nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet Herodotus; secundam semper Ctesias, in Photii saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit Stephan. in *Κυρταία*, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat Berkelium non ignota scripturae discordia: vide exactissimae virum doctrinae C. A. Dukerum ad Thucydid. I, 109. Corruptum arbitror literis traiectis in Xenoph. K. Π. VIII, p. 136, v. 25, ubi Cyrus in Arabiam misit *Μεγάζυβον*. Liban. T. II, p. 490 C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείναντες ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκφερομένους εἰς ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τῆς μέθης· interpretes, qui *Megabazum interfecerant*: nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix Libanius effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste Herodoto V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane lenissima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγαβάζου, missi a Megabazo. Idem homo Ctesiae Megabyzus, sed Dinoni, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud Athen. XIII, p. 609 A. ἡ Βαγάζου γυνή, ἥ τις ἦν ὁμοπάτριος Εὐρῆς ἀδελφῇ ὄνομα Ἄνους τις καλλίστη ἦν τῶν ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν καὶ ἀκολαστοτάτη· scio, Casaubonium haec eum in modum reformare, ut cum Ctesia consentiant: verum cur viro maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emollivisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronuntiatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere fatagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum diffidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixero: eos certe, seu *ἱερεῖς* sive *νεωκόρους*, appellatos fuisse *Μεγαβύζους* tam luculentis veterum testimoniiis est firmatum, ut nullus dubitationi relictus sit locus: diserte Strabo XIV, pag. 950 A. ἱερεῖας δ' εὐνούχους εἶχον, οὓς ἐκάλουν Μεγαλοβύζους, καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντας αἰετῶν ἀξίους τῆς τοιαύτης προστασίας, καὶ ἡγοῦν

ἐν τιμῇ μεγάλῃ συνιεῖσθαι δὲ τοῦτοις ἐχρῆν παρβένους. Strabonem in hac causa testem quis prudens aspernetur? qui & ipse, quando Ephesi verfabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit sciscitari, & Appianum habet suffragatorem de B. C. V, p. 676 B. καὶ τὸν ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερέα, ὃν Μεγάβυζον ἠγοῦνται, ὑποδεδάμενον ποτε τῇ Ἀρσινόῃ ὡς βασιλίδι, ἀχθῆναι μὲν ἐκέλευσεν, Ἐφεσίων δὲ αὐτὴν Κλεοπάτραν ἱκετεύσαντων μεθῆκεν Antonius: ex quibus simul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iste, tum quam carum habuerint Dianae suae sacerdotem Ephesii. Verum in Strabone, nisi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μετιόντες, etiam aliunde accessentes: nam fieri potuisse saepius existimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis amplissimam amissae virilitatis damno cuperet consequi: quare eunuchus aliquis, sed tamen ἄξιος τῆς προστασίας, aut talis certe, qui corporis integritatem splendidissimo muneri postponeret, alicunde fuit conquirendus. Heraclit. Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exsecat, ut vos Deae sacerdotem exsecuistis Megabyzum, metu ne virgini vir consecretur: & quo pacto impii adversus naturam, pii sitis adversus simulacrum. Principio enim id agitis, ut Dīs primus imprecetur sacerdos amissa virilitate.* Haec & plura Latine dedit Politianus Obs. & Em. cap. LI. cuius fidem ut in dubium non voco, sic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, nescire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epistolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero Menandri locum apud Suid: in Ζάκορος — αὐτὸ Μεγάβυζος ἦν, ὃς τις (forte melius ὧς τις) γένοιστο Ζάκορος — ubi plane videtur positum pro Eunuchō: nam de Quintiliano I. O. V, 12, p. 456, quin ita voluerit intelligi, nihil est cur dubitemus, praesertim cum lateri iunctus haereat Bagoas. At Plauto quid facies in Bacch. A. II, Sc. III, 72: *Nos apud Theotimum omne aurum deposuimus, Qui illic sacerdos est Dianae Ephesiae.* Nic. *Qui istic Theotimus est?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheso est, Ephesus carissimus.* I. Meursius primum legit *Megalobuxi*, vel *Megabyxi*; quod iam praeceperant Turneb. Adv. XVIII, 31, & Lambinus; deinde nodum hunc neētit: *Sed hoc quid est, quod Plautus dicit, Theotimum filium Megabyzi, si ille Megabyzus Eunuchus?* quem ut solvat, operae pretium est audire. *Explico: Megabyzi filius idem valet, ac si dixisset Megabyzus: nam appellativum illud nomen fuit: quomodo ἱατροῦ πᾶσις pro eo, quod est ἱατρός.* Vide, quo

possit prolabi, qui nativam Graeci sermonis indolem non penitus perpexerit; quod Meursio defuisse scientissimo ceteroquin universae Graecorum antiquitatis, affirmare non vereor: falli se passus est vir egregius isto vulgari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἰατρῶν παῖδες, putavitque nihil ob stare, quo minus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in singularem: hoc si vel Graecis licuisset ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuisse. Ut autem motae difficultati occurratur, quid si *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius respondet) *filius* retineas; non sacerdotis, sed viri clari, cuius filius sacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam sententiam eruditi viri propendent, *Megabyzi filius*, statuendum est, Megabyzum istum, antequam imminuta virilitate dignitatem susciperet antistitis, liberos, Theotimum saltem, procreasse, qui Theotimus sacerdos quidem Ephesiae Dianae, non princeps sive Megabyzus, (hoc patris erat munus) sed inferioris gradus. Suspiciari tamen potius lubet, vitii quiddam in hoc Plautino loco residere, quod vide, an sic curari possit: *Megalobyzus fidius*, pro, *medius fidius*: quo pacto optime sane sententiae consultum erit. Ipsum vero nomen fueritne dignitatis, & splendidum hominem apud Ephesios ac magnificum proprie significarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui summa cum laude in hoc munere sit versatus, ad successores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres silent, definire non sustineo: hoc tamen docet memoriae vetustae fides, saepius usu venisse, ut primi sacri ordinis auctoris nomen ad posteros demanaret. In Olba Iovis templum Αἴαντος ἱδρυμα τοῦ Τεύκρου unde οἱ πλείστοι γε τῶν ἱερευσαμένων ὀνομάζοντο Τεύκροι ἢ Αἴαντες. Strab. XIV, pag. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab usu tamen communi, sed a Comoedia, sic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in ista voce non potestas solum, ut arbitror, viri divitis & splendidi, verum praeterea divitiarum ostentatoris inepti. Sic fere Crates apud Athen. VI, p. 248 A. eximie restitutus a Casaubono: ῥῆγῶν δ' ἐν Μεγαβύζου δέξεται ἐπὶ μισθῷ σῖτον Apollon. Tyan. Ep. II: ἢ προικὰ γε χρηστέον αὐτῇ (σοφιστεία) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐπέπερ ἥδη σοὶ καὶ τὰ Μεγαβύζου quoniam tibi iam partae sunt opes ingentes, quae supercilium tollant. Vim comicam ipsa nominis forma Graeca multum adiuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint,

Lucian. Vol. I. B b

& βυζόν, id est, ut Hesychius exponit, πυκνόν, συνεπὸν γαῦρον δὲ καὶ μέγα. Etymol. in Βύκτης· τὸ γὰρ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο· καὶ Σώφρων βύβα (an βυζά; quamvis apud Hesych. Βυβὰ (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάττεται) ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα· βύζειν εἰς τὸ νῆμα· hunc in modum iste locus distingui debet: posteriorum sensus, de verbo βύζειν quaerenda est vox νῆμα, quam vide p. 603, v. 38. Ex scena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos Hesychius interpretatur, sed ita, ut facile sit intellectu, diversos abiisse veteres Grammaticos, unde ratio significatio- nis sit derivanda, a Persicis Megabyzis, an ab Ephesiae Dianae sacerdotibus: hoc mihi verosimilius videtur. Multa repe- ries de Megabyzis ad Quinctilianum notata, sed parum ac- curate cogitateque, ut virum doctissimum satis appareat festinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum me- ditandi tempus digerendique sibi non indulgisse. HEMST.

ibid. Μετονομασθεῖς) Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. ANONYM.

ead. l. 12. Ἀληθές — πένθος) Juvenal. *Ploratur lacrimis amissa pecunia veris.* ANONYM.

ead. l. 13. Θύνος) Proverbium: piscis est marinus, in portu Lusitano magno numero capitur ad Lysibonam & iuxta mare Herculeum. De eo Plin. IX, c. 15, Athen. VII, Eustath. ad II. E, & Od. M. X. COGN. Aelian. Hist. animal. Proverb. sic id. Piscat. inde σαγηνεύεσθαι. BOURD.

ead. l. 14. Τὸ δέλεαρ) *Magna ad eum inescandum munera.* BROD.

Pag. 93. l. 1. Παχύδερμος) *Rerum imperitus, crassoque ingenio praeditus.* BROD. H. Stephan. Th. T. III, p. 11: Παχύδερμος, qui est cute crassa. Affertur autem ex Timone Luciani profatuo seu stupido &c. sed Budaeus exponit, rusticus & illotus squalidusque. Crassa cutis & rigens ad indicium trahebatur stuporis ac stoliditatis: huic enim hominum generi subtiliter sentiendi facultas videtur occalluisse; ideo παχύδερμοι καὶ ἀναίσθητοι. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 1239, ὡς παχύδερμον δὲ αὐτὸν χλευάζει. Vid. Aelian. V. H. XIII, 15, ibique Kuhnium. Philoponi locus ad Aristot. περὶ Ψυχ. II productus etiam a Suida in Μαλακός inter alia: διὸ καὶ τοὺς ἀνοήτους παχύδερμους καλοῦμεν in Plautinis quoque salibus corium bubulum & elephantinum. Hoc sine dubio voluit Lucianus; sed praeterea significat mancipium nequam, cuius corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque vestigiis cicatri-

ces duxit creberrimas & obduruit: hoc suadet mentio τένος, μαστίγων, μυλῶνος. Recte Faber, εἰ παρὶν αλλως pro αλλος. Conferendus autem cum Luciano locus egregius Philonis Iud. p. 888 C. D. Quomodo Noster τὸν μυλῶνα προσκυνῶν, sic & Demosth. περὶ Παρατρ. p. 343 C. ὁ τέως ἔτι προσκυνῶν τὴν Θέλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus Aeschines. Poena servorum μυλῶν vel pistrinum: Demosth. in Stephan. I, ὥστε ἐν τῷ μυλῶνι προσήκειν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τῶν λοιπῶν κύριον γενέσθαι & Isaeus. Lys. Or. I, p. 93, v. 24, μαστίγῳθεῖσαν εἰς μύλωνα ἐμπέσειν, ex quo loco Luciani elegans usus eorum, ἐμπέσων εἰς ἐμὲ, patet: venuste Liban. T. II, p. 632 C. ἀπὸ μυλῶνων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀγρυπνιῶν ἀγεσθαι ἐπὶ δυνάμει τε καὶ ἀρχῶν λαμπρότητας, a fordidissima servilique conditione ad honores tolli. Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi recessus, & propterea Castorum etiam: proprie vero Cereris Eleusinae: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον ταῖν θεῶν. Notat H. Steph. Th. T. I, p. 424, hic pro ἀνάκειν quoidam poni velle: male. HEMST.

ead. l. 3. Τὸν μυλῶνα) In pistinis enim trusatilem molam egredi. BROD.

ibid. Ἀνάκτορον) Idem est cum Ἀνάκειον (Harpocr.) ubi mancipia venundari solita. Demosth. Or. I in Steph. f. fin. p. 106, 2. Vid. Meurs. AG. IV, 842, & Suid. in Ἀνάκαιον, & not. ad Συμπ. c. 9 & 32, unde satis liquere arbitror, de Castore & Polluce intelligendum. SOLAN.

ead. l. 8. Ἰπποτροφίας) Vide L. Bos Obs. Crit. p. 62. Heraclides tradidit, Empedoclem fuisse λαμπρᾶς οἰκίης ἰπποτροφικῆτος τοῦ πάππου apud Diogen. L. VIII, 51. HEMST.

ead. l. 9. Ἡ μὲν εὐμορφότερον) Id. Dial. Mort. & copiose in Somnio, ubi de Simonide. BOURD.

ead. l. 10. Κέρκωτος) Cestrops & Codrus Atheniensium reges fuerunt. BROD.

ead. l. 14. Συνειλεγμένα) T. Fab. sibi pepererit. Male, cum de quaesitis ab eo, cuius heres est, intelligi debeat. SOLAN. Expressit fere eadem, quae Horatius Sat. de Ulyssē & Tiresia, Qui quamvis periturus erit, sine gente, cruentus Sanguine fraterno &c. ANONYM.

Pag. 94. l. 1. Αὐτόπους) Quia antea dixerat οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐ γὰρ Ἀριστ.) Aristidem, Iustum cognominatum. Plutarch. in eius Vita. BROD. Hac de re oratores Grae-

ci. Idem Iove confutat. BOURD. Cui sumtus funeris defuit.
Corn. Nepos. SOLAN.

ead. l. 6. (Ἰππονίκῳ καὶ Καλ.) *Hipponicus* pater fuit *Calliae* prodigi nepotis, de quo alias complura. BROD. Atheniensis uterque. *Calliam Laccoplutum* dictum, Suidas ait. Fuit utique Atheniensium ditissimus, Plut. π. φιλοπλ. *Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille scelestus, ut, cum Solon consilium ei suum de nominibus novis faciendis aperuisset, ingentes pecunias mutuatus, agros emerit; quo facto creditores, mox lege de novis tabulis lata, frustratus est. V. Plutarch. Sol. 158 & 935 f. Pericl. & in Arist. 612. *Callias* munera a rege Persarum accepisse creditus. *Calliae* huius divitis matrem viduam duxerat primo Pericles, qua repudiata Aspasiam deinde duxit. Vide Plutarchum in v. Pericl. 301 A. ed. St. Vid. Aristoph. Av. pag. 554, & Ran. pag. 233, & Ἑκκλ. SOLAN. Ista gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari posse videbatur, proverbio locum dederit: Καλλίου τοῦ Ἰππονίκου πλουσιώτερος Aeschin. D. II, § 9. Vid. Maximī Tyr. Diff. XXIII, p. 238, 239. Lysias pro Aristoph. p. 156: Καλλίας ὁ Ἰππονίκου, ὅτε νεώστ' ἐτεβήκει ὁ πατήρ, ὃς πλείστα τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι &c. Andocid. περὶ Μυστ. p. 17, v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt: quare a Comicis acerbius exagitati saepe in exemplum ponuntur talium hominum, quibus indignis amplissimae opes contigerunt: Maxim. Tyr. Diff. XXX, p. 309: μηδὲν τῶν παρὰ τὴν ἀξίαν φοβηθεὶς, καὶ πλουτήσεις καὶ Ἰππὼνικος ἦς, νικήσεις καὶ Κλέων ἦς, (vid. Nostrium § 30.) αἰρήσεις καὶ Μελίτος ἦς. Recte vero Lucianus atque ex historiae veritate Aristidem, ut vita dissimillimum, opposuit: nam *Calliae* daducho capitis postulato hoc inimici gravissimum obiecerunt crimen, quod cum bonis afflueret, Aristidem ἀνελεῖν in summa paupertate vivere pateretur: cuius invidiam, quae iudicum animos vehementissime commoverat, quemadmodum ipsius Aristidis interventu depulerit, legere licet in Plutarch. T. I, p. 334. Eam historiam respexit Teles apud Strob. pag. 516. Ordinem illustri familiae contexuit Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. XIV, 16, in haud paucis lapsus: liberalius & apparatus doctrinae copia I. Fr. Gronovius Obs. IV, c. 7, p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. HEMST.

ead. l. 9. Ἄνω καὶ κάτω) Tetigit hunc locum Fr. Luifinus Par. III, 18. HEMST.

ead. l. 11. Ἐχει σε &c.) Vid. supra Ἐνυπν. c. 7, ἔρμαιον ὄν. & hoc ipso Τιμ. c. 24. I. haec aliter habet, nempe πρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deestque σέ. Minus commode. SOLAN.

ibid. Τὸν Ἑρμῆν) Scribe σε τὸν Ἑρμῆν. BROD. Sic post hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῶος. § 41. BOURD.

Pag. 95. l. 1. Δυσεύρετον οὕτω χρήμα) Τοὺς τοῦ πλούτου ἀξίους. BROD.

ead. l. 3. Οὐδ' ὁ Λυγκεύς) Aristoph. in Plut. v. 210, Βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον Λυγκέως. Ὁξύπτερος Λυγκέως Philo περὶ Προγ. apud Euseb. Προπ. Εὐαγ. VIII, pag. 387 A. Plotin. Ennead. p. 545 D. saepe Noster, ut Erasmus observat in Lynceo perspicacior: G. Cognatus in Lynceus. HEMST.

ead. l. 7. Σαγηνεύομενος) L. σαγηνεύομαι circumdor. BROD.

ead. l. 13. Εἰρήσεται γὰρ) Dicendum est enim. BROD.

Pag. 96. l. 2. Σοῦ δυσέρωτας) Δυσέρως, qui modum amoris statuere non potest, sed eius violentia se totum abripi patitur. exposuit illam vim D. Heinf. L. Th. c. IV, non quidem ignotam H. Stephano, cuius in Thesaurο hic ipse locus adducitur. Luciano frequens, ut notavit Iungerman. ad Poll. VI, 189. Epigramma editum a Kustero ad Suid. in Ἀκροτήσας· Τὸς τρητὰς δόνακας, τὸ νάκος τέδε, τάνδε κορύναν Ἄνθεσο (ita legendum pro Ἄνθετο) Πάνι φίλῳ Δάφνι γυναικοφίλῳ. Ὡ Πᾶν δέχυνσο δῶρα τὰ Δάφνιδος· ἴσα γὰρ αὐτῷ καὶ μοὶ Πᾶνφιλέεις καὶ δυσέρως ταλθεῖς. Sumfit a Theocrito Eid. I, 85. Similiter δυσάνιος vel δυσήνιος apud Hippocratem, de quo Foef. in Oecon. HEMST.

ead. l. 3. Εἰς βαθυκήτεα πόντ.) Ex Theognide: Ἦν (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον ῥίπτειν, καὶ πέτρων, κύρρε, κατ' ἡλιβάτων. BROD. Alludit ad Theognidis poëtae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. Aphthonii in sententiae exhortatoriae exemplo exstat: Χρὴ πεινίην φ. &c. Ad hoc item allusit Lucian. de Merc. Cond. Theodoretus quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II adducit. COGN. Ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem est. BOURD. Vana est haesitatio Fabri inter hanc lectionem, & eam, quae in Theognidis editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit se inde expedire, cum id posset, non auxilio Stobaei & Plutarchi, qui poterunt aliter citare, quam Lucianus; sed Lucianus se ipse defendit, ostenditque in libello de Mercede conductis cap. 5, &

apologia eius libelli sequente c. 10, & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυκῆτα dicens, & ipsum nomen Theognidis adiiciens. Unde inprimis apparet, ab Bourdelotio temere notari ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem sit. Nihil falsius. Etiam paulo post negare nequibit Faber, verius vertisse Erasmus, & ex eius imitatione Benedictum, illa verba ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτοὺς, quod illos nullo pacto respexisses, quam ipsum, quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Sed vice versa queri debeo, cum sic loquatur etiam Lucianus in Saltatione, ἀμεινὸν ἔστιν οἶμαι ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομηκῆναι, vertisse Opsopaeum, neque sub initium fatearis, aliquid tale te flagitiose deliquisse; Benedictum, nec initio, te tale quid deliquisse, fatearis. GRON. Apud Theognidem hodie aliter legitur in hunc modum:

Ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ πάντων δάμνησι μάλιστα

Καὶ γήρως πολιῶ, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου.

Ἦν δὲ ἡ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτα πόντον

ῥίπτειν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων.

Ed. I. cum Ms. T. Fabri βαθυκῆτα. Sed eadem sibi non satis constans alibi vulgarem sequitur scripturam, quae in Colk. etiam invenitur. Vide Μισθ. c. 5, & Ἀ. μισθ. c. 10. SOLAN. Editus Theognis meusque scriptus, μεγακῆτα: quam vocem servant Aphthon. Progymn. p. 14, Schol. Thucyd. ad II, c. 43, Eustath. ad II. E, p. 998, v. 25. Apud Stob. p. 518 ad marginem additur βαθυκῆτα, quasi varia vetusti codicis lectio: utrumque reperias in Plutarcho, hoc T. II, p. 1039 F. illud p. 1069 D. Cum Luciano consentit Clemens Str. IV, p. 483 C. ut difficile sit diiudicatu, utrum ab ipso Theognide fuerit profectum. Μεγακῆτης post Homerum Odyss. I, 158, ponto vel mari frequenter adiungunt, Apollon. Rhod. IV, 318, Dionys. Perieg. v. 1087, alii: longe rarius est βαθυκῆτης. Ut plurima sunt in Homero, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habere potestatem μεγακῆτης, opinionum dissidio Grammatici dubium relinquunt. Qui μεγάλα κῆτη ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum esse non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi possit ad μεγακῆτῃ νηὶ μελαίνῃ II. Θ, 222, Λ, 5, 599. Hoc alios compulsi, ut exponerent μεγάλως κοίλην, vel εὐρύχωρον καὶ πλατείαν, vel, quod habet Dionysii Schol. μεγαλόπλευρον immo in Ety-

mologo legas, μέγα κύτος ἔχουσαν, ὅ ἐστι πλατεῖαν p. 574. unde, quae sit origo diversae lectionis βαθυκύτα, manifesto colligi potest. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedaemone κητώεσσι Il. B, 581. Equidem existimo, κύτος olim in compositis magnitudinem immensam indicasse: quod si sumseris, planus erit ubique vocabuli istius intellectus. Nunc H. Stephanum audiamus in Thes. Ind. Βαθυκύτα πάντων Lucianus dixit; vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: est enim & piscosum mare & profundum. Mallem haec indicta, quae prorsus ab ingenio linguae Graecae abhorrent: ad compositorum enim rationem se minus attendisse satis declarat: ego veram, profundissimum vel immensae profunditatis mare. Amm. Marcell. XXIX, 1, p. 600: angustis formidandae paupertatis attriti, cuius metu vel in mare nos ire praecipites, suadet Theognis poeta vetus & prudens. HEMST.

ead. l. 4. Πιτρῶν) Ac se e scopulis praecipites dederunt. BROD.

ead. l. 5. Ὅτι περ) Viderur Lucianus scripsisse aut ὅσπερ, aut ὅτε περ: quamvis libri omnes habeant ὅτι περ. De ὅτε vide ἐν Δ. VII extremo. Ἑρμ. c. 23. De ὅς Σκυ. c. 2. SOLAN. In Timone, quem Tan. Faber iis notis illustravit, quibus si in reliquos similes exstarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conscriptae, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitore suo reddi posse videtur. Novi, inquit Mercurius, adeo perditae (Plutum) amantes, ut mortem sibi consciverint, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὍΤΙ ΠΕΡ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτοῦς hoc est, Benedicto interpreti, rati fastidiri sese abs te, PROPTEREA quod illos nullo pacto respexisses. Sed iocus, quem in voce ὑπερορᾶσθαι captat, nisi aliter & legas & vertas, perit. Scribo itaque ὕ. γ. ὑπὸ σοῦ, ὍΣΠΕΡ οὐδὲ τ. α. ε. α. & verto, despici se a te rati, quos ne aspexisti quidem. Sic enim aliquo modo servatur iocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus aspiceret? Ridet itaque querentes se superciliose ἀσπεῖλος a caeco; quae vis est vocis ὑπερορᾶσθαι. SOLAN. in Specimine. ibid. Οὐδὲ τὴν ἀρχὴν) Nunquam, prorsus. BROD.

ead. l. 7. Κορυβαντιᾶν) Corybantiare, ut ex Plinio docet μακαρίτης Scalig. ad Catull. BOURD.

Pag. 97. L. 1.) Εἰόμενοι) Placet οἰόμενοι. BROD.

ead. l. 4. Αὐτῶν) Lege αὐτῶν. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐρῶντες ἀνθρώπων &c.) Profert Thom. Mag. in Ἀνθρώπους. HEMST.

ead. l. 6. Ὅτι καὶ &c.) Sic edi curavimus; cum in vulgatis edd. legatur tantum καὶ &c. auctoritatem secuti Mf. a Fabio memorati, & ed. I. quae ὅτι habet sine καὶ. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτὸ) Legendum αὐτοῖ. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ δεῖ) Emenda δὴ. BROD. P. L. & Coll. δὴ. Emendaverat & Vorstius in suo codice, cuius pars prima penes me est. In omnibus impressis legitur δεῖ, nullo prorsus sensu. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπίχριστος) *Fucata.* BROD.

Pag. 98. l. 2. Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ) Paucis rem totam complectitur Plutus Aristophaneus v. 107. Cum istis plane concordant, quae Longinus περὶ Τ. J. c. 43, p. 236, 238; neque hoc Tolleium praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Φευκτῶν) Legendum est φευκτέων, quia φευκτὸς mere Tragicum est, & inevitabilis significat, non vitandus. SOLAN. Apud philosophos αἰρετὰ & φευκτὰ inter se pugnant. Cebes p. 77, αὐτῷ γὰρ καὶ ἀφελίμον καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἰρετὸν καὶ φευκτὸν ἅμα δεῖ; saepissime Plato: quare nihil hic mutandum. HEMST.

ead. l. 8. Τέθηπε) *Miratur.* BROD.

in Schol. col. 1. l. 7. Τύφῳ γὰρ) Ὁ prioris ed. mutaverat in τὸ Solanum, induxeratque φασί. Si absit a scripto C. legendum est τ. γὰρ δ φ. καὶ κ. HEMST.

ibid. l. 10. Τῷ μὴ δεῖ δένε ἔχειν οἱ χρήσονται) Verba profecto inquinatissima in posteriori parte. Τῷ μὴ δεῖ δένε ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monstrum? Doctissimus Clericus, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum ἂ μὴ δεῖ ἔχειν. ut sensus sit: Qui volunt habere, quae non oportet, eos importuna invadit superbia. Quid ergo τοῖς, οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς fiet? Sed & ἐπαισέρχεται statim legendum fuit. Non piget nostram hic conferre symbolam. Ita nempe haec ultima legenda putem, Σύνδρομος γὰρ τούτῳ (τύφῳ) καὶ ἡ ἀνοία. ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγνηνευμένοι τῷ μὴ δεῖν εἰδέναι ἔχειν, ὃ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαίρος ἐπαισέρχεται μεγαλοφυχία &c.* Vides, quam ferme nihil mutem, vestigiis modo corruptae scripturae inhaerens. Expono autem: Huic fastui adiuncta est desipientia. Namque quos fastus constriktos tenet (qui fastu fascinati sunt) desipiunt eo, quod nesciunt, (sive, quod scientiam non habent, vel, quod scire nequeunt) quemadmodum sese gesturi sint. In hos intempestiva insuper se insinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia. Ἐχειν εἰδέναι eodem modo Scholiastes hic dicit, quo infra in Her-

motimo § 7 ipse Lucianus, ὡς πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; unde scis, propterea esse omnia subeunda? Ibid. § 27, Οὐ μάντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀλήθῃ φησιν. Neque tamen scio (vel scire possum) num vera dicat. § 38, Καὶ εὐρόντες, ἔχωτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός; Et ubi invenissetis, sciretisne, illud esse ipsum, quod amissum fuerat? Porro pro οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius reposui ὃ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Sic Noster in Scythia § 3, οὐκ ἔχων ὃ, τι χρῆσαιτο ἑαυτῷ. In Imaginibus § 5, Ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὃ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς. Isocrates in Panathenaico p. 281 D. Ἀπορεῖν ἔφασκεν ὅτι χρήσται τοῖς παροῦσι. Emendatius scribes, ὃ, τι χρήσται τ. π. Quae post haec apud eundem Scholiasten sequuntur, non minus spurca, & lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. IENS. Malim μὴδ' εἰδέναι ὃ, τι. C. G. τῷ μὴ εἰδέναι ἔχει ἢ. SOLAN. Pro οἱ Solanus ἢ praetuli I. Iensii ὃ, τι. M. Sladus διὰ τὸ μὴδ' εἰδέναι ἔχειν minus recte. HEMST.

ibid. l. 13. Μεγαλαυχία) Prave antea legebatur μεγαλοφυχία. Vide textum Lucianum. SOLAN. Obtemperavi doctiss. Solano. Attamen prope mihi persuadeo, invenisse Scholiasten in corrupto Luciani Codice μεγαλοφυχία, quam liberalitatem intellexit: ea cum per se sit valde laudabilis, cavere voluit adiecto ἢ ἀκαιρος, ne quis in meliorem partem acciperet. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλόανθρωπον ὑποδύεσθαι dicatur: hoc ad μεγαλοφυχίαν illo, quem indicavi, sensu sumtam optime, ad μεγαλαυχίαν minime convenit. Sequentia vero, quae viris eruditissimis tam spurce foedata, & Oedipo quodam indigere sunt visa, solius fere distinctionis ope sanari possunt atque in integrum restitui: τῇ ἀπὸ τοῦ πλούτου περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλόανθρωπον. ἀλλὰ γε δὴ καὶ μαλακία συνέστιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς scripserat Solanus) ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν δρυφίν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Mox sensus erit dilucidior, si interferas, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφορονεῖν ἐχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocto, qualium in his Scholiis non rara sunt vestigia, declamatorie nec castigatissime esse scripta. HEMST.

Pag. 99. l. 1. Ἐγχείσεις) De multiplici forma numeri pluralis in hac voce, ἐγχείλυνες, ἐγχείλυνες, ἐγχείσεις agit H. Stephan. Th. L. G. T. I., p. 1931, huius etiam loci non immemor. HEMST.

ead. l. 3. Ἐξώδης) Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum,

ἔξωδης tamen legit interpres. BOURD. Mendose plerique libri ἔξωδης. Vera scriptura ἔξωδης, quam expressimus, ex *I. B. r.* & *S.* est: agnoscunt etiam *P.* & *L.* In uno tamen *L.* ἔξωδης τε. SOLAN.

ead. *l.* 6. Ἀπολυθῆναι) Post vocabulum hoc expuncto Πλοῦτος scribe ἀλλὰ μεταξύ &c. διέλαθε. Post vocem hanc loquitur Πλοῦτος, τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸν θησαυρὸν & reliqua. BROD. Male hic notata Pluti persona: loquitur enim haec idem, qui superiora, Mercurius. MARCIL. Nomina personarum antea perturbata restituit iam ante nos Benedictus. SOLAN. Locum in cunctis edd. excepta *Salm.* prava personarum distinctione laborantem adiuvit, praeter Brodaeum, Franc. etiam Luifinus Par. III, c. 2. HEMST.

ead. *l.* 8. Ἑρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τὸν θησ.) Male notata etiam hic persona Mercurii, & omissa Pluti. esse debet: Πλουτ. τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸν θησαυρὸν. MARCIL.

Pag. 100. *l.* 1. Ἐχόμενος τῆς χλαμύδος) *Laciniam ducens.* Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. τὴν ἐσχατίαν) Aeschin. in Tim. p. 13, v. 43, τούτῳ γὰρ κατέλειπεν ὁ πατὴρ &c. ἐσχατίαν δὲ Σφρηττοῖ, Ἀλωπεκῆσι δὲ ἕτερον χωρίον ad ea, quales fuerint Atticorum ἐσχατιαί, optime docuit antiquus Scholiastes & nondum editus, cuius verba ex Harpocrate & Suida paululum emendata describere non gravabor. Ἐσχατιαί εἰσι τόποι ἐσχατοὶ τῆς χώρας περατούμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν τὰ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τῶν δήμων ἐσχατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἄλλως ἐν τοῖς χωρίοις ἐναπελαμβάνοντα ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικὴν παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶν, οἱ ἐσχατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἐσχατιαὶ singulorum agri suis finibus distincti & separati, ut monuit Casaub. Lect. Theocr. c. XIV, eorum errorem castigans, qui de nescio quibus agrorum extremitatibus interpretantur; sed tamen remotiores, & ad cuiusque demi fines positi, vel mari montibusve proximi: meminit Demosth. in Phaenipp. p. 1023 B. ἐπορευόμενῃ Κηθῆραδε (lege Κυθῆραδε) εἰς τὴν ἐσχατίαν αὐτοῦ καὶ πρῶτον μὲν περιαγαγὼν τὴν ἐσχατίαν αὐτοῦ πλέον ἢ σταδίων οὖσαν τετταράκοντα & compluries in sequentibus, ad quae pertinet Harpocratonis observatio in Ἐσχατιά. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici sive demi fines ἐσχατιαὶ significant, dubitari non potest: vide Xenophont. E. II, p. 276, v. 20. Hesych. in Ἀλμυρίδες. eum in modum historici non raro: ut Diodor. Sic. XVII, pag. 576, τῆς Λυκίας περὶ τὰς ἐσχατίας illudque proverbii vice positum a Constantio

Ep. ad Antioch. in Athanasii Apol. καὶ τοὶ τῆς ἀγνοεῖ καὶ τῶν τὰς ἐσχατίας οἰκούντων. Quamobrem merito Lucianus Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali prosequeretur, occurſu ingrato abesset, ἐσχατίαν colendam commisit, ὁρεῖνον καὶ ὑπόλιθον γήδιον non aliter, quam Libanius Δυσκόλῳ suo, quem pinxit Declam. XXXVI, p. 793 B. 795 B. 799 C. HEMST.

cad. l. 4. Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι) Hoc est, *Pessimo cuiusdam Atheniensis*. Cleonem & Hyperbolum Aristophanis Comœdiæ infamant. BROD. Aristophan. in Pace. BOURD. Adde gravissimum de Ὑπερβόλῳ Thucydidis testimonium, qui μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat, VIII, 73. SOLAN. Nobile par hominum improbiſſimorum, quos vitiis vitæque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna præditos auctoritate, quia solent plerumque Comici, iunxit etiam Lucianus: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utrosque in administranda rep. versatos provectior ætate videre potuit Timon. Cleon Cleaneti filius iam vivo Pericle, cum is odio civium atque invidia laborare coepisset, viam ad remp. affectavit. Plutarch. Per. p. 170 D. ἐπεφύετο δὲ καὶ Κλέων ἢ διὰ τῆς πρὸς ἐκεῖνον (Periclem) ὀργῆς πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν eo defuncto sine controversia primas tenuit, ὧν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαίτερος τῶν πολιτῶν, τῷ τε δήμῳ παραπολὺ ἐν τῷ τότε πιθανώτατος, teste Thucyd. III, 36, IV, 21. Postquam ad Amphipolin pulsus a fortissimo duce Brasida, & in fuga caesus interiisset Cleon, deterior Hyperbolicus aliquo tempore inter demagogos præcipuum in rep. locum occupavit: ad Aristoph. Pac. v. 680 Scholiastes: μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπερβόλος ἐπολιτεύσατο· μοχ, οὗτος μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita solent aliquando potentiam civis eminentem, qui factionis sit caput, vocare: δυοῖν οὖσῶν ἐν τῇ πόλει δυναστειῶν, τῆς Θεουκυδίδου καὶ Περικλέους. Plutarch. T. I, p. 155 A.) διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν donec Alcibiadis consilio sociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipse nihil minus metuens poenam subiret, testularumque suffragiis ex urbe eiiceretur. In hos utrosque Comici certatim impetum fecerunt, ut ostendit testis inprimis fide dignus Aristoph. Nub. v. 549, 558. ubi vide Ez. Spanhemium: neque mirum est, qui præclarissimis viris nequaquam parcebant, in eos stili acerbantem exercuisse, qui tot veris criminibus oppugnari possent. Plutarch. T. II, p. 826 D. τὴν Περικλέους πολιτείαν ἐπαινοῦμεν καὶ τὴν Βίαντος· ψέγομεν δὲ τὴν Ὑπερ-

βόλου καὶ Κλέωνος. Egregie Dion Chrys. p. 282 A. Atheniensis populi quasi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti, numerat Pisistratum ac Themistoclem: tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μὲν τινὰς ἐπιεικεῖς τυχεῖν, τοὺς δὲ πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεπούς. p. 541 D. οὐδεὶς πώποτε οὕτως ἐγένετο θρασὺς δημαγωγὸς οὐδὲ Ὑπέρβουλος ἐκεῖνος ἢ Κλέων. Cleonem & Cleophonem in hoc genere sociavit Demetr. περὶ Ἑρμ. § 315. Hyperbolum & Cleophonem Isocr. de Pac. pag. 174 B. plures Himerius Prop. ad Flavianum apud Phot. p. 615: Ἐσυκοφάντες Περικλῆα Κλέων ἔφυγε Νικίας Ὑπέρβουλον Δημάδης δ' ἔκρινε Δημοσθένην Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὅς ὠστρακίσθαι) Legendum ὠστράκισται. Quid sit ὠστρακίζεσθαι, dudum ostenderunt eruditi. IENS. V. ὃν ὠστράκισθαι. EXC. G. ὃν ὠστρακίσθαι. C. Περιθῦδ. ὃν καὶ ὠστρακίσθαι. SOLAN. Dedi lectionem C. V. restituerat Solanus ὃς ὠστρακίσθην. Haec autem optimae sunt inprimis notae, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alterius Comici Scholiaſte deprompta. Commentatorem nostrum de Hyperbolo testem citat I. Wasse ad Thucydid. VIII, 73. Quod e C. affert Solanus Περιθῦδ. integrandum est Περιδοίδης. hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit I. Meurfius de Pop. Att. in Περιδοῖσαι quare Scholion sic potest suppleri: Ἀντιφάνους ἢν Περιδοίδης, ὃν ὠστρ. &c. HEMST.

ibid. l. 5. Καὶ — Ἀνδροκίδης) Lacunam prioris editionis ex C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδροκίδης legebatur: sed nihil mutavimus. Vid. Schol. Aristoph. ad Vesp. p. 1001, ad Pac. v. 680. SOLAN.

ibid. l. 9. Ὅς Θεόφραστος) Haec omnia in impr. manca ex C. & supplevimus & refinximus. SOLAN.

ibid. l. 11. Φρύγα) Prior editio, κατελύθη, καὶ Φρύγα δὲ αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in V. exstat φασ), sed scribendi compendio, quod qui descripserat, affecutus non fuit, nonnihil obſcuratum) εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτοντες. HEMST.

ibid. l. 14. Παρελθόντος) Προσελθόντος. hoc enim postulat τῷ βήματι παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter usitatum. HEMST.

ibid. l. 17. Ὑπερβόλῃ) Fabulae nomen ab hoc ipso Hyperbolo: quod non animadversum in Scriptorum Indice, quos nominat Athenaeus, alios itidem in errorem traxit: recte I. Meurf. in Att. Biblioth. recenset etiam Suid. in Πλάτων Ἀθηναῖος, κωμικός. Eiusdem generis inter eius comoedias Pisander & Cleophon. Cum autem Lydum dixit Hyperbolum,

nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum Polyzelus Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notissima servorum nomina. HEMST.

ibid. l. 20. Χρέμιτος) Χρέμιδος Schol. Aristoph. ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari licet, Antiphanem iocosa Comoediae libertate transformatum abiisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni maior est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῶν. HEMST.

ibid. l. 26. Ριφῆναι) Exc. G. ριφῆναι & C. SOLAN. Neque aliter in V. scriptum est: idcirco reposui. HEMST.

ibid. col. 2. l. 19. Θουκυδίδης) Lib. III, c. 36 & seq. cuius verba nonnulla Scholiastes expressit. HEMST.

ibid. l. 23. Ἀριστοτέλης δὲ) Sic Exc. G. & V. In impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. SOLAN. Exstat in V. tale scripturae compendium Ἀριστοτλ'. quomodo philosophi nomen plerumque solet in membranis exhiberi, & mox vitiose δημηγορήσας. In his plura sunt corrupta & alieno loco posita: illud ἀποσκόπτων Aristophani melius quam Aristoteli conveniat: veluti modo προσδεῖς ἀρχοντα Εὐθυον aptius post Φιλόχορος interferantur: Philochorum enim notum est historiam Atticam per Archontes digestam literis mandasse; quamquam ne sic quidem haec verba difficultate vacent: nam eius anni, quo Cleon obstitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, nisi forte ἐπιλαχὼν, & subfortitione Stratocli defuncto suffectus: eam rationem credi potest habuisse Scholiastes, cur de Philochoro moneret, illum huic anno, secus atque alii, non Stratoclem, sed Euthynum inscripsisse summum magistratum. Quare melius erit, si mutatis quarundam vocum sedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος προσδεῖς ἄ. Ε. καὶ Ἀριστοτέλης (in Ἀθηναίων πολιτείᾳ nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc postremum annotavit etiam Scholiastes ad Aeschin. Orat. in Tim. Mss. λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἡθους σχῆμα (scilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν χεῖρα λέγοντα) περιζωσάμενος δημηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. HEMST.

ibid. l. 28. Βυρσοδέψιν) Βυρσοδέψην corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς eum hoc femineo nomine fuisse appellatum, quoquam modo liquet. Aristot-

phanes certe in Equit. hunc *βυρσοδέψην* nominat. IENSIUS.

ibid. l. 32. *Μανίας*) Lege *μανία*: Plutarch. T. II, p. 855 B. historici malignum animum hoc indicio deprehendi statuit, *ἡ δυσχερεστάτοις ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιεικστέρων παρόντων* utatur; veluti quando *θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος* μάλλον ἢ *κουφολογίαν* dicit. Cleonis *κουφολογίαν* perstringit Thucydid. IV, 27. sed idem quoque c. 39, *καὶ τοῦ Κλέωνος καίπερ μανιώδης οὔσα ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη*. HEMST.

ibid. l. 35. *Ἀμεινίου*) Consentit Schol. Aristoph. ad Nub. v. 552. Androthion tamen, eodem teste, scriptum reliquerat, interiisse Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam excepit. hoc Diodorus firmat, multum in istius pugnae narratione discrepans a Thucydide V, c. 10. HEMST.

Pag. 101. l. 3. *Ὀρεινόν*) Male Basil. edit. ult. *ὄνειρδον*, ut & quaedam aliae edit. BOURD.

ead. l. 5. *Ἐκείνος*) Non ignoro, quam vim saepe pronomen illud habeat, velut, quod paulo ante protulimus e Dione, *ὑπέρβολος ἐκείνος* neque tamen non hic malim *ἐκείνῳ*, scilicet *Τίμωνι*. HEMST.

ead. l. 10. *Περὶ συχημένον*) Adducit Thom. Magist. in *Κατέσχημαι*. HEMST.

ead. l. 12. *Ἀργυρόντα*) Homeric. Patet Dial. Iovis & Merc. postea. BOURD.

Pag. 102. l. 3. *Ἄρα*) Anne ἄρα; ut volunt distingui Grammatici, quando est interrogantis. REITZ.

ead. l. 4. *Εὐαδίκητος*) Quem alias Graeci *ἐπιτήδειον*, Latini *opportunitum* & *obnoxium* vocant. Eleganter Hipparch. apud Stob. pag. 573, v. 39, *θνατοὶ καὶ σαρκεῖνοι, εὐαδίκητον καὶ φθαρτὸν κекτημένοι σῶμα*. Cum his compone, quae Paupertas de se praedicat in Aristoph. Pl. v. 558. HEMST.

ead. l. 7. *Ἐγχειρίσας*) Securi sumus emendationem Tan. Fabri, cum tamen in omnibus legatur *ἐγχειρήσας*. SOLAN.

ibid. *τῷ πάλαι*) Qui dudum fuit Timon. BROD.

ead. l. 9. *Ῥάκος ἤδη γεγενημένον*) Iam laboribus exercitatum atque attritum. BROD. Male Brodaeus: melius Erasmi. Ad in Pannus lacer, hominem fastiditum & reiectum exponit. Hic divitiis & voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius usus idoneum intellige. Receptam vulgo fuisse proverbii formulam Lucianus indicat Pseudol. § 18: *ἀχρεὶ δὴ σε, τὸ τοῦ λόγου, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος ἐξέωσε* iisdem verbis *περὶ τῶν ἐπὶ μ. σ.* § 39. Hinc sumfit Scaliger in Strom. Proverb. v. 1337. Antiphilus I Anth. LVI, Ep. 3: *Μυριετής, ἀλίοιο βίου*

ῥάκος — qui piscatione corpus ad ultimam senectutem contriverat. Proximum est Euripidis in Autolyco primo de athletis apud Athen. X, pag. 413 E. cum aetate florent, incedunt πόλεως ἀγάλματα — όταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν Τριβωνες ἐκβαλόντες οἷχονται κρόκας. Cadaver Crinagorae ῥάκος dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad Callimach. p. 470. Similes alias usurpare veteres solent figuras: quale mihi visum fuit Aristophanis illud apud Polluc. X, 33, Τί μ' ὁ πόνηρ' ἐξώρισας ὡς κλιντήριον ita si legas, iambus erit tolerabilis; ceteroquin eius loci integritatem non praeisto. Aristophanes etiam in Equ. v. 529 Cratinum effoetum & prae senio paene delirantem leſtulo comparat Ἐκπιπτουσῶν τῶν ἡλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνότος &c. Paulo aliter Seneca, teste Gell. N. A. XII, 2, Qui huiusmodi versus amant, liqueat tibi, eosdem admirari & Soterici lectos: vilissimos puta, nullaque artis admiratione dignos. Ion apud Hesych. in Σάρον, ὡς παλαίδν ἀγεις σάρον' sic enim emendandum videtur: Δέλει δὲ λέγειν, inquit Hesych. ὅτι ἀχρηστοί εἰσι, διὰ τὸ γῆρας ac si diceret, tanquam scopas ducis vetustate absumtas. Petron. cap. 114, p. 525: Si quid ingenui sanguinis habes, non pluris illum facies, quam sportam. HEMST.

ead. l. 12. Οὕτως) Legendum οὗτος. BROD.

ead. l. 13. Ἀπολείπει, ἀγαθὴν σύνεργον) Legendum ἀπολείπει, ut iam Faber recte monuit. Hic vero continuo intelligit, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praestantissimam magistrat. Ceterum Scholiaſtes ex Mf. in fol. legit hic ἀγαθὴν σύνεργον, idque observari iubet, cum Πενία, quae loquitur, sit femina. Sed mirum, ni in malum codicem incidere interpret ille, ubi vitio librariorum, ignorantium σύνεργος & διδάσκαλος etiam in genere femineo dici, ἀγαθὴν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. IENS. Si ἀπολείπει, auctore Tan. Fabio, in ἀπολείπει mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scripsere, loca erunt mutanda. Sic noster in Prometh. c. 5, ὡς μείρακιον τὸ τοιοῦτον ἐργίσεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήσεται. quem locum itidem Ienius, ut & sequentem sollicitavit. Sic in Dial. Terps. & Plut. seu N. D. VI, μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνεις ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. In Dial. Min. & Sostr. ἀλλ' ὅρα εἰ δίκαιος κολασθήσομαι. Sic Philostratus in vita Apoll. IV, p. 146. Vide etiam in Asino cap. 4, εἰ μὴ τις ὑπακούσει αὐτῇ &c. 11, εἰ δέ μοι χαίρῃς ἐπιτρέψει in Δικ. c. 30, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ. SOLAN.

ibid. Ἀγαθὴν σύνεργον) Synesf. Ep. 100, p. 239 C. φιλοσοφούμεν, ὃ γὰρ, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες σύνεργον. HEMST.

Pag. 103. l. 2. Αὐτόν) Leg. αὐτόν. SOLAN.

ead. l. 8. Τοῖς βώλοις) Qualis gleba Aegyptia: de qua copiose Achill. Tat. in Clitoph. BOURD. Alciphro. III, Ep. 34, p. 348, de Timone nostro: ταῖς βώλοις τοὺς παρίοντας βάλλει· ibi recte Berglerus monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus exstat Luciani edd. Peritissimi Bergleri iudicium sum secutus, etsi non ignorem in Apollonio legi III, 1392, — οἱ μὲν ὁδᾶς τετρήχوتا βῶλον ὁδοῦσι λαζόμενοι πρηνεῖς —. Τοῖς βώλοις Gesnerus ediderat in Aelian. Ep. XIII. bene Ald. & Gen. ταῖς. HEMST.

ead. l. 12. Τῶν εὐχῶν) Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae saepius commutatae. HEMST.

ead. l. 13. Δέχου τὸν ὄλβον) Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua Casaub. ad Theophr. Char. 59. Adde Ἀλεξ. c. 14. SOLAN.

Pag. 104. l. 1. Ἀνθρώπους μισῶ) Inde cognomen μισάνθρωπος· c. 44. Interp. Aristoph. ad Aves & Lystr. BOURD.

ead. l. 7. Μὴδὲν σκαῖον) Ποιήσεις subauditur. BROD.

ead. l. 8. Τὸ ἀγρίον) Τὴν ἀγριότητα. BROD.

ead. l. 10. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) Princeps, primae classis homo. BROD. Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat Faber ad Lucret. I, 87. Lucian. Baln. § 3, ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὢν τὰ πρῶτα· Euripid. Hec. v. 794, — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων· Aristoph. Ran. v. 424, Κάστι τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας· Liban. T. II, p. 211 C. Τοῦτῳ Μένανδρος μὲν ἦν πατὴρ, τὰ πρῶτα Κορινθίων· Herodot. IX, 77, Ἐν δὲ Πλαταιῆσι ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Αἰγινητέων ἦν Λάμπων ὁ Πύθεω, Αἰγινητέων τὰ πρῶτα· nam supervacuum illud φέρων, quod edd. trahunt, optime iudicavit Jac. Gronovius, auctore Med. Codice, refecandum esse, observans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέροντα· sic & Xiphilinus e Dion. p. 796 A. Cornelius Fronto ὁ τὰ πρῶτα τῶν τότε Ῥωμαίων ἐν δίκαις φερόμενος. Pari modo Philostr. de V. S. II, c. XXVII, § 5, Megistias οὐ τὰ δεύτερα φυσιογνωμορουντῶν νομισθεῖς. Olearium probo itidem § 1, praeferentem ex Cod. S. μὴ δὲ δεύτερα (nisi forte praestet μὴ τὰ δεύτερα) τῶν προειρημένων σοφιστῶν μὴ δὲ ἱπποδρομῶν τις ἡγείσθω. In multis eandem loquendi formam sectantur. Sophocl. Philoct. v. 435, Πάτροκλος, ὅς σοι (repono, ὅς σου) πατὴρς ἦν τὰ φίλτατα· ibi Camerarius ex Euripide profert Herc. Fur. v. 1428, Τὰ μέγι-

στα φίλων ὀλέσαντες, id est, Herculem. Phrynich. Ecl. D. A. p. 78, οὕτως ἄρα μέγιστόν ἐστιν ὀνομάτων γινῶσις, ὅπου γε δὲ καὶ τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων πταίοντα ὁράται· quin scripserit πταίων ὁράται, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophistarum principe modo fuerat locutus: structurae rationem exempla, quae posui, satis confirmant; ὃν τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα νομισθεῖς· exquisitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatissimis obsecuti: tale erat in Somn. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de uno homine, aut certis saltem & designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cuius mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicunque sunt Atheniensium praecipui. Excusamus Basilium in V. Thecl. p. 54, Thamyris γένει λαμπρύνεται, καὶ πλούτῃ κομᾷ, καὶ τῆς πόλεως ἐστὶ τὸ κράτιστον· debuerat potius, καὶ πόλεως ἐστὶ τὰ κράτιστα· idem accuratius pag. 86, αἱ μὲν γὰρ (γυναῖκες) ἐφύδοντο τοῖς πραττομένοις κατὰ τῆς Θέλης, ἔσον ἀσελγές καὶ ἀκόλαστον ἦν ὅσον μέντοι γὰρ σωφρονοῦν καὶ κόσμιον &c. Diversum est, quando Sophocl. in Phil. v. 449, τὰ πανουργὰ καὶ παλιντριβῆ & τὰ δίκαια καὶ τὰ χρηστά pro hominibus ponit πανουργοῖς καὶ παλιντριβέσι, & δίκαιοις καὶ χρηστοῖς. Ex Latinis similia notat P. Burm. ad Quinct. Decl. I, p. 13, hunc ipsum quoque Luciani locum proferens. HEMST. *ead. l.* 16. Τὸνδε φέρω &c.) Homer. Il. O, 202. BROD. Tenuit, ut plurimi principis poetarum versus, quasi proverbii locum. Sostratus eo quam opportune fuerit usus ad Antigonom regem, narrat Sext. Empir. adv. Gram. p. 276, § 276. HEMST.

Pag. 105. l. 3. Πλείστη χάρις) Loquendi formula testificantis gratum animum, tum quoque, si quid oblatum honeste recuset: § 37. Contra, οὐδεμία σοὶ χάρις, nullam in partem tibi sum obstrictus: quod impudenti tribuit Theophrast. Char. Eth. p. 46, qui, cum lavisset, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco καὶ κεῖ si vertas, & ibi, & tum porro, potestate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil est, cur quidquam aliud desideres. Atticae venustatis est, quod Aristoph. habet in Lysistr. v. 865, 869, οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν τοῖς δὲ σιτίοις Χάριν οὐδεμίαν οἶδ' ἐσθίων· vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his est, quod me possit oblectare. Lys. in Andocid. p. 105, v. 34, καίτοι τίς χάρις τῷ βίῳ &c. HEMST.

Lucian. Vol. I.

C c

ead. l. 11. Οὕτως) Erunt forte, qui hac sint lectione contenti. Mihi multo magis placet, ἄφνω καταλιπὼν οὗτος ἀπίστως ubi magna cum invidia repeti vides illud οὗτος. Alia res est § 38 οὕτως ἀτίμως. HEMST.

Pag. 106. l. 1. Ὁν οὔτε κόλαξ θωπεύων) Similes sententiae a multis congestae ad Matth. Evang. VI, 20. Ceterum egregius est Teletis locus apud Stob. pag. 69, ubi causam suam Paupertas agit adversus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. HEMST.

ibid. Θωπεύων) Κολακεύων, ἀπατῶν, Interp. Aristophan. Acharn. Hefych. BOURD.

ead. l. 9. Ἡβηδὼν οἰμῶζειν π.) *Ne puberibus quidem exceptis.* BROD. Omnes interpretes ad Iovem haec pertinere sibi persuaserunt; ac si diceret Timon: Plutem suum sibi Iuppiter habeat: hac re sola mihi poterat gratificari, si homines universos infortunio mactaret: ac tum sane liquidior oratio procederet ita constituta, ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢν π. ἀ. ἢ οἰμ. ποιῆσαι, vel, ποιήσεις, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur; nescio tamen, an satius fuerit ad ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego hac in solitudine aversus a conspectu malorum, quae nostra fert aetas, paupertate mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil esse commune volo, hinc te quamprimum aufer ad Iovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit satis, si cunctos mortales plorare non quidem iussero, sed re vera fecero. Formula solennis & nota, μακρὰ κλαίειν, οἰμῶζειν σοὶ λέγω, σὲ κελεύω id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbissimo, nisi pessimos ad lacrimas eiulatusque compelleret, ac pessimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κελεύσαι vel λέξαι. Convenit ad hanc mentem responsio Mercurii, quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum sunt facti: quin tu mitte potius iracundum istud & iuveniliter ridiculum, ac Plutem recipe. Heracliti dictum sine dubio respexit, qui Ephesios, cum Hermodorum, civem omnium excellentissimum, urbe expulissent, ἐκέλευσεν ἡβηδὼν ἀπάγξασθαι. B. Πρ. § 14, ἐγὼ δὲ κέλωμαι πᾶσιν ἡβηδὼν οἰμῶζειν ibi vide plura. Vel sic tamen in Luciano praetulero: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὼν οἰμῶζειν ποιήσω. Vera sunt, quae de voce ἡβηδὼν notat Tan. Faber: Barlaeus ad hunc locum paene dixeram prorsus nugatur. Vid. L. Bos Anim. c. VI. HEMST.

ead. l. 12. Οὗτοι ἀπόβλητά εἰσι) Ex hoc Homeri Il. 3 verfu: Οὐ γὰρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Heliod. lib. 5. Apul. Apol. 1. Casaub. ad Athen. c. 25, lib. 1. BOURD.

ead. l. 14. Δικαιολογῆσθαι) Unde apud Graecos τὰ δίκαια. Demosth. initio περὶ στεφάνου. Vertit Terentius in Eun. iussu, quod interpp. neque Donatus notarunt. ANONYM. Scribe δικαιολογῆσθαι nam ἵνα intelligitur. HEMST.

Pag. 107. l. 1. Μακρὰν) Ῥῆσιν subaudio, ut & in μακρὰ, ῥήματα. BROD. Ex more & lege iudiciorum, in quibus reo plus aquae quam auctori concedebatur, quem hic tangit. ANONYM. Restitui μακρὰ; quod in ed. Fl. sola, a qua reliquae omnes male discesserunt: ita mox § 38, μακρὰ εἰπεῖν. HEMST.

ead. l. 13. Ἐπιβουλεύουσί μοι) Fabrum, qui σοι legendum arbitratur, iuvat Timon § 36, conquestus Plutum, infinitorum sibi malorum causam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν. cur tamen hic quidquam mutandum sit, ratio ista non est satis gravis: hic Plutus iniurias sibi factas expostulat, se scilicet obiectum esse, quasi nullius pretii, pestibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, sibi omni modo insidiarentur. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἐπενέγκας) Ita scripsi pro ἀπενέγκας. Inepri hominis observatio, cui tanquam usitatus obvertabatur ἀνέχεσθαι genitivo iunctum: quid enim aliud sibi velit ἐνῆλλαξε τὴν σύνταξιν, exputare nequeo. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Εἰσδέξομαι) Solanus reposuit προσδέξομαι, & pro παραχωρήσαι prioris editionis παραχωρήσω. posterius etiam vidit M. Sladus: prius an Codici debeat, ignoro. HEMST.

Pag. 108. l. 3. Μαλακῆς χλαμύδος) Parum abest, quin melius legi putem χλανίδος. Χλαῖς delicatulorum indumentum opportunius tum iunctum habet μαλακῆ, tum τὴν διφθέραν oppositam: ita χλανὶς & τριβων Teleti apud Stob. p. 523. Nihil est in scriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad Amores. HEMST.

ead. l. 5. Μικέθ') Ed. I. & Mss. R. G. & L. Reliquae edd. μήθ', quod ut minus venustum exfulare iussimus. SOLAN.

Pag. 109. l. 1. Ὑπόσθη) Thom. Mag. in Ὑπόσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφοι Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι ὑπόσθη, ὁ Τίμων, δὲ ἐμέ. Ceterum in hac sententia L. Bos Ell. Gr. p. 247 statuit vulgarem illam omissionem τοῦ ὅρα vel σκόπει ante particulam ὅπως, castigatoque interprete sic vertit: Sustine

& fac, ut adulescentes illi dirumpantur prae invidia. Mihi secus videtur. sensus est, nisi valde fallor, talis: Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei causa, tum, quamquam durum sit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate iam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adulatores isti invidia rumpantur. Si forte auctoritati suae minus tribueret Timon, telum secundae rationis adhibet certissimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim spectaculum Timoni gratius, quam si adulatores pessime de se meritos rebus suis opimis non macrescere videat, sed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod supplementi alicuius indigeat, modo ὑποστυθε repetitum iungas cum ἔπως οἱ κόλακες &c. Verum interseri debet καὶ καὶ, εἰ καὶ χαλεπὸν τοῦτο &c. HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ οἶστών) Ferendum non est. BROD.

ead. l. 3. Διαρρήγῳσι) Eunap. Aedes. p. 37, οἱ δὲ παραδυναστεύοντες ῥηγνύμενοι τῷ φθόνῳ. Luciani verba protulit Des. Herald. ad Martial. IX, Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, significat. Aristoph. Equ. v. 339, & Kuster. Aristides de Momo T. III, p. 679 B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διερρήγνυτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται. Hoc quoque Latinis usitatum. Cicero ad Quint. Fratr. III, Ep. 9: ut his malis reip. licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem. HEMST.

ead. l. 6. Τῇ εἰρεσίᾳ) Virgil. Aen. VI, 19, alarum remigium etiam vocat. BOURD. E veteribus huiusmodi multa collegerunt I. Meurs. ad Lycophr. v. 25, quaedam tamen inconsulte scribens, Nic. Heinf. ad Ovid. A. A. II, 45, Arn. Drakenborch. ad Sil. Italic. XII, 98. HEMST.

ead. l. 9. Σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθ. κ. ἐγὼ δὲ ὑμ. ὑποστ.) Verba ultima nec interpretes, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus est, immo ne Thomas Magister quidem intellexit. Sciendum est, Plutum assumere hic personam thesauri sui, atque adeo dicere, Fode, mi Timon, alte penetrans, vel impingens; ego vero vobis suppositus ero, hoc est, ego a vobis effodiar. Non aliter haec intelligenda esse, patet ex praecedentibus § 39, ubi Mercurius ad Timonem, Καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὥς ἔχεις ad Plutum autem, σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ: ὑπακούσεται γὰρ ἐμβόησάν τι σοι. hoc est, ubi te, Thesaure, tetigerit Timon suo ligone, tuque tactus inclamaris, parces tibi. Quae notanda inprimis sunt; quippe ubi clarissime pa-

tet, Plutum cum thesauro suo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certissimum est. Et quis, quaesio, alius Plutus, quam thesaurus? Ecce, fôdit Timon, & continuo thesaurum ipsum, sive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πότεν χρυσίον τοσούτον; Patet ergo satis evidenter, superiora Pluti verba, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι, non significare ego vero a vobis *discedam*, quemadmodum vertunt & intelligunt omnes; sed, ego vero vobis *suppositus ero*, sive, ut ita dicam, *substabo*. Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus est, memoratur vel abiisse, vel abitum adornasse; cum non ut abiret, sed ut de integro copiam sui Timoni faceret, fingatur venisse. Frustra ergo Faber (praeter ieiunam admodum, quam movet τῷ ὑμῖν, controversiam) tentat ἀποστήσομαι, ubi, licet abitum Pluti significaret hic locus, tamen ex Th. Magistro potuisset discere, ipsum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus, Lucianum in hoc loco legisse; quamquam ipse Thomas Nostrium non satis percepit, ac Barlaeum in errorem induxit. Ait autem Thomas, Ὑφίσταμαι καὶ ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἵσταμαι. Λουκίανός ἐν Φιλο-Λευδεί· Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. Male, ut probavimus, haec Thomas in ultimis: immo iam ipse aliquo modo veram, quae hic poscitur, τοῦ ὑφίσταμαι dedit significationem; nempe κρυφίως ἵσταμαι. Sed longe planius in sequentibus, Ὑφίσταμαι καὶ τὸ, ὑποκάτω τινός ἵσταμαι. καὶ Ὑφίστημι, τὸ, Ὑποβάλλω τι. quae omnia nostrae expositioni huius Lucianei loci sunt convenientissima. IENS.

ead. l. 10. Βαθείας) Πληγὰς. BROD. Intelligendum πληγὰς, infer ictus profundos, ligone alte in terram demisso. Sic § 53, κατοίσω καὶ τρίτην, impingam tertium ictum. CLER. Intelligunt πληγὰς ego γῆς mox ἐκ τοῦ βάθους utrum maluerit, non patefecit Budaeus C. L. G. p. 412, tria Timonis loca proferens, ubi καταφέρειν valeat allidere, incutere, adigere. In Somn. § 3, σκληρότερον κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, scilicet τὸν ἐγκοπέα in Prometh. § 2. Aelian. de Anim. XI, 32, εἴτα τὴν σμινύην καταφέρων δίοκολε &c. Achill. Tat. I, p. 15, καὶ ἀνατείνουσα τὴν ἄρπην καταφέρει τῆς ἰζύος prorsus eodem modo atque hic τὴν δίκελλαν καταφέρειν βαθείας τῆς γῆς, ligonem adigere in profundam terram. HEMST.

ibid. Ὑμῖν ὑποστήσομαι) Alii Codices ἀποστήσομαι. BROD. Lectio genuina haec, quam sola tamen habet ed. I. in reliquis

enim impressis, & ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποστήσομαι, (nisi quod P. & L. agnoscunt ἀποστήσομαι) duplici mendo, uti acute viderat Tan. Faber, quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquo modo posset: Hellenismus enim est frequens apud Graecos & Latinos. Terent. Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes*; quod & annotatum est. In P. vero & L. ὑ— ἀ— Iensii commenta ad hunc locum adeant, quibus subtiliora placent. Chrysostom. ad Pop. Ant. 348, 2, εἰ δὲ καὶ διανεκῶς ἀπολαύσωμεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντως ἀποστήσμεθα, ut recte Eton. ed. quamquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὑπ—. De ἡμῖν, unum hunc Livii locum adducam, l. XXII, c. 60, *Haec VOBIS ipsum militia fuit*. V. Nryp. c. 5, & Θυσ. c. 6. SOLAN. Omnium edd. excepta Iunt. lectionem tuetur Thom. Mag. in Ὑφίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶν. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. De verbi potestate consentiunt Suidas, Ὑποστήτω ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶν, &, paulo tamen aliter, Hesychius, εἰξάτω, παραχωρῶν. Perquam rara sunt, quae huc convenient, exempla: multo tritius ὑπεκστήσομαι ut in Achill. Tat. VI, p. 375, Νῦν μὲν αὐτὴν δεράπτουσιν ὁρᾷς γὰρ ὡς ἔχει λύπης· ὥστε ὑπεκστήσομαι, καὶ μάλα ακῶν, ὡς μὴ ὀχληρὸς εἶναι. quod ipsum si legeretur hoc in loco, (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποστήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutissimi Fabri coniectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo. Euripid. Hec. v. 1054, Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, καὶ ἀποστήσομαι θυμῷ ῥέοντι Θρηκὶ δυσμαχωτάτῳ quod plane congruit. Plato Euthyd. ἀφίσταμαι ἀμάχω τὸ ἀνδρε. Quod ὑμῖν tentaverit Faber, non probo: ὑμῖν, tibi Timoni & Thesauro, qui personam in hac scena gerit. Quod I. Iensius arbitratur, sic exponenda esse haec verba, *Ego vero vobis suppositus ero*, aut, *substabo*, ignoscat, si dixerō, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi praesidium petit vir doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Thesauro suo confunditur, aut eius personam assumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quae Lucianus explicuit § 29, 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adscivissent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmer, siquidem ipsum in ter-

ra relictum intus iusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat, Ἐγὼ δὲ τοῦτον ὑποστήσομαι, ego vero hunc *Thesaurum tibi sub ligone constituam*, vel, *sponsorem pro me dabo*: quod nunc damno: nam & scribendum foret ὑποστήσω, & locus Hefychii longe diversum habet sensum: ὑποστήσαι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcunque ob causam, vicarium substituit. HEMST.

ead. l. 13. ὦ Ζεῦ τέραςτιε) Prodigialis Iuppiter invocabatur, ut prodigia bene verteret iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium, ictu ligonis thesaurum effodere. CLER.

ibid. Φίλοι Κορύβαντες) Estote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon sibi κορυβαντιᾶν, hoc est, *furere*, cum sibi visus esset cum duobus viris colloqui, qui se Deos dicebant, deinde thesaurum invenire. Vix nimirum in re tam inusitata credebatur oculis suis, & sanus ne esset ipse addubitabat. Ideo invocat Corybantes furoris praesides, ut sibi faventes sint. *Corybantes* & *Curetes* erant satellites Iovis, qui instar infanorum circa eum saltasse armati dicuntur clypeos hastis tintentes: qua de re vide Callim. H. in Iov. v. 52, eiusque interp. τῶν δὲ Κορυβαντῶν ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιᾶν φαιμέν verba sunt Strabonis X, p. 326. CLER. Quia Corybantes metallarii. ANONYM. Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, si quod portentum aut prodigium subito fuisset oblatum, stuporemque excitaret. Similiter exclamat juvenis ille Aristophaneus inter vetularum, quas supra portenta quaevis averfabatur, manus prope direptus — ὦ Ἡράκλειε, ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρων, Ecclez. v. 1061. Notat ibi Faber: *Ex Luciani Timone apparet (sed & aliunde constat) Corybantas bonis & secundis rebus praevisisse*. Nimis, credo, festinabat, cum ista scriberet: nisi testes adfint certiores, nihil ipsum Lucianus iuvabit; apud quem ut Ζεὺς τέραςτιος invocatur, sic & φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inusitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδῶν, palam est: vid. Alciph. III, Ep. 47, & Berglerum. Liban. T. I, p. 367 D. ἦλθον εἰς Διὸς Κτησίου καὶ Ἑρμοῦ Κερδῶν ab his thesauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De versu Euripidis ad Luciani Gallum dicemus. HEMST.

ead. l. 14. Κερδῶε) Mercurio, ut supra visum est ad c. 15, acceptum referebant, quicumque thesaurum inveniebant. inde ἔρμαιον toties Nostro memoratum, καὶνδς Ἑρμῆς, & si quae ta-

lia. Κερδαῖος apud Lycophronem v. 208 etiam legitur. SOLAN. in Schol. col. 2. l. 2. Τῷ συγκρούματι) V. συγκυρήματι. C. τῶν συγκυρημένων. SOLAN. Helych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suspectum μανιώδεις an σπανίῳ τινι δίδεν τῷ σ. quamquam respicere potuit ad Corybantas, qui furorem immittere credebantur. HEMST.

Pag. 110. l. 1. Μὴ ἄνθρακας) Erasim. in Prov. *Theaurus carbones erant.* BROD.

ead. l. 2. Ἀνεγρόμενος) Quasi hoc somnium esset. BROD.

ead. l. 4. Ὡς χρυσὲ) Iambus: cetera ex Pindaro i Olympionicarum. BOURD. Euripidis versus, qui apud Stobaeum legitur. VORST. Exstat etiam inter Eurip. fragmenta ex Bellerophonte v. 64, p. 461 ed. novissimae in hunc modum:

Ἔα με κερδαίνοντα κεκληῖσθαι κακόν.

Deinde desiderantur sex versus. & mox:

Ὡς χρυσὲ δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὡς σὺ δὲ μήτηρ ἤδονας τοίας δ' ἔχει,
οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατήρ,
οἷας σὺ, χ' οἱ σε δόμασιν κεκτημένοι.
Εἰ δ' ἢ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὄρῃ,
οὐ δαῦμ' ἔρωτας μυρίου αὐτὴν τρέφειν.

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.

An dives, omnes quaerimus; nemo, an bonus.

Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.

Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.

Quid habere nobis turpe sit, quaeris? Nihil.

Aut dives opto vivere, aut pauper mori.

Bene moritur, qui, dum moritur, lucrum facit.

Pecunia, ingens generis humani bonum,

Cui non voluptas matris aut blandae potest

Par esse prolis, non sacer meritis parens.

Tu, compotesque tale gaudebunt tui.

Tam dulce si quid Veneris in vultu micat,

Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Exstat etiam huius fragmenti pars apud Stobaeum. (Grot. Flor. 367.) Senec. Ep. 115: Cum hi novissimi versus in Tragoedia Euripidis pronuntiati essent, totus populus ad cūciendum & actorem & carmen consurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipse profiliuit, petens, ut expectarent, viderentque, quē admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in sua quisque dat. Henr. Stephanus cohaerere hos versus inter se, licet alioquin argumento conveniant, non putat. Sed

& hosce duos illi subiunctos alicubi legere se ait meminisse:

Κρεῖσσον γὰρ ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους

Πένητα ναίειν δόξαν ἡμποληκότα.

p. 27 tract. de habendo delectu sententiarum, quem Comic. Sententiis praemisit. V. Athen. IV, p. 159 B. SOLAN.

ibid. Δεξιόμα κάλλιστον) Haec Euripidis. BROD.

ead. l. 5. Αἰθόμενον) Pindarus Hymno Ol. primo. BROD.

ead. l. 7. Γενέσθαι χρυσόν) In aureum imbrem mutatus Danaë vitium obtulit. BROD.

ead. l. 10. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) De quibus in Charonte, dissertatione Solonis & Croesi. BOURD. Vid. I. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, 9. HEMST.

ead. l. 13. Τῷ Παρὶ τούτῳ ἀναθεῖναι) Longus lib. 1 & 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνακεῖσθαι, ut notavit Isaac. Casaub. ad Athen. BOURD. Mutato vitae genere prioris insignia Diis praesidibus suspendebant; quam consuetudinem Epigrammata veterum inprimis celebrarunt. Long. Pastor. IV, p. 175. Daphnis iam dominus ex pastore & servo τῷ Διονύσῳ μὲν ἀνέθηκε τὴν πήραν, καὶ τὸ δέριμα τῷ Παρὶ τὴν σύριγγα καὶ τὸν πλάγιον αὐλὸν &c. Vid. Iungermann. p. 213. Conferendus Aristoph. in Plut. v. 843. HEMST.

ead. l. 15. Πυργίον) Pausan. in Attic. φαίνεται πύργος Τίματος, ὃς μόνος εἶδε μὴδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἰδρύσθαι) Solanus ἰδρύσθαι ego vulgatum retinui. HEMST.

Pag. 111. l. 2. Δεδόχθω) Ex formula ψηφισμάτων, quam passim imitatur. BOURD.

ead. l. 5. Ἐλέου βωμὸς) Pausan. in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλὰ ἐστὶν οὐκ εἰς ἅπαντας ἐπίσημα, καὶ ἐλέου βωμὸς. BROD. Ara Clementiae Athenis, quam Stat. L. XII Theb. divine describit. ANONYM. V. Δημων. c. 58, & A. G. IV, 995. De ara illa ex instituto Meursius Ceramico gemino c. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. Κατάλυσις) Sic B. πρ. c. 10, & Plut. in Catone 641, 1. Apud Clem. Alex. p. 32 C. ἀλλ' ἐκ πατέρων, πατέ, παραδεδωμένον ἡμῖν ἔθος ἀνατρέπειν οὐκ εὐλογον. SOLAN.

ibid. Μονήρης ἢ δίαίτα) Sic postea in Saturnal. μονιοὶ λύκοι, quorum victus, ut suum, μονήρης. BOURD. Conf. Κρον. Epist. ad Div. c. 4, & notam Bourdelotii. Atqui & res nota est, & ab Aeliano prodita, συννόμους esse lupos, quamvis ille binos tantum tradat, sive lupum cum lupa, (de anim. IV, 3.) ad

pastum prodire. Ego proverbialem esse phrasin puto, quæ non semper severe pensitanda ratio est. Aliter Bourdelotius, cuius notam, si lubet, vide ad Epist. ad Div. inter Κρον. c. 4, ubi disertè noster *leones & lupos solitarios vesci* vulgo tradi ait. SOLAN. Liban. T. I, p. 320 C. ἀλλ' ἤδεις καὶ μονήρη καὶ μόλις ἀρκοῦντα. Sæpe aliis in locis utitur. Hippocr. Ep. ad Philopoem. Melancholici σιγηροὶ ἐνίοτε εἰσὶ καὶ μονήρεις, καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσι. Ex Scriptoribus Ecclesiasticis sumtum illud Hefychii, Μονήρη βίον, μοναχικὸν βίον iis enim οἱ τὸν μονήρη βίον ἐπανηρμημένοι sunt *monachi*. Lupi, cum quorum moribus hæc vita comparatur, sunt μόνιοι, μονοποιῖται. Vid. Bochart. Hieroz. III, c. 10, p. 823, Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Dian. v. 84, Menag. Etymol. L. G. in Lougarou. HEMST.

ead. l. 9. Αὐτὸν) Castiga αὐτῶν. BROD.

ead. l. 10. Ἰδὼ μόνον) Dumtaxat aspexero. BROD.

ibid. Ἀποφρᾶς ἡ ἡμέρα) Nefastus & inauspicatus dies. Vide Ψευδολεγ. VORST.

in Schol. col. 1. l. 5. Ἔστι — λόγος) Hæc interponi iussit Solanus, procul dubio ex G. Exc. vel C. deprompta. HEMST.

ibid. l. 11. Ἐπεμύγνυτο) Prius edebatur ἐπιμύγνυτο. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Φεβρουάριον) Matth. Sladus Φεβρουάριον sed nota recentiorum scribendi forma, quam corrupta pronuntiatio invexit. Mox auctius Solanus, τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. De Februarii mensis lustrationibus Plutarch. Rom. p. 31 A. Quæst. Rom. p. 280 B. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐτερον) Corruptam hanc vocem censeo. SOLAN. Quid si ἐνέρων τρόπον; *inferorum more: inferos imitati*: sic ἐνεργῶτες, pallidi. Confer de Diafiis Hefych. in v. HEMST.

ibid. l. 10. Ὁ δὲ φράσαι) Exc. G. & V. ὃν μὴ δὲ φρ. SOLAN. Idem Matth. Slado venerat in mentem. HEMST.

Ps. 112. l. 3. Φυλάται δὲ καὶ φράτορες) Sic in Catapl. Demosthen. Thucyd. Heliod. BOURD.

ead. l. 4. Ψυχρὰ) Frigida & inania. BROD.

ead. l. 6. Τρυφάτω μόνος) Appositissimus est Quintiliani locus de C. C. Eloqu. c. IX, § 9: *Pulchrum id quidem, indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulchrius, si ita res familiaris exigat, se ipsum colere, suum genium propitiare, suam experiri liberalitatem.* HEMST.

ead. l. 8. Εὐωχεῖτω (recte Faber εὐωχέσθω) μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορος ἐκείνων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιῶσασθαι δεδόχθω, ἣν δὲ ἀποθαλεῖν, ἢ αὐτῷ ἀτέφανον ἐπενεγ-

κείν) Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum eius sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute & splendide; semel genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; & ut apud Catullum,

Vivamus, mea Lesbia, atque amemus.

Soles occidere & redire possunt:

Nobis, cum semel occidit brevis lux,

Nox est perpetua una dormienda.

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod cum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. Faber τὸν στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos solerent coronari. Dicitio quoque ἢν δὲ ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιαικῶς sumpta; sed tum dici solet καὶν δὲ ἀποθανεῖν ubi quis, quamvis homo & mortalis sit, tamen se aliquid quodcunque praestiturum iactat. Sic in Aristophanis Pluto, versu 216: Ἐγὼ γὰρ εὖ τοῦτ' ἴσθι, καὶν δὲ μ' ἀποθανεῖν, Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα. & in Lyfistrata v. 123: Ποιήσομεν, καὶν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δὲν. IENS. Εὐωχεῖται) Nihil mutandum; in eo enim est ἡμοφασίς & elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me sibilat, at mihi plaudo ipse domi*. Sequentia eiusdem sunt venustatis, ἐαυτὸν δεξιῶσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. ANONYM. Rescripsimus εὐωχεῖσθαι, ut emendavit T. Faber: quamquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐωχεῖται. V. Athen. 663 D. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκσεῖων τῶν ἄλλων) Prius si serves, reponendum foret τοὺς ἄλλους. Verbum probum, etsi apud Stephanum nulla munitum auctoritate, notat eiicere, excutere. Plutarch. T. I, p. 922 A. Τούτων μέντοι τάχῃ τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἢ παρὰ τῶν ὅχλων δόξα. Arrian. Epict. IV, c. 9, p. 413, ἡγωνίας μητίς ἐκσεῖσθαι σε τούτων τῶν λόγων καὶ ἔργων ἰδοὺ ἐκσεῖσαι ὑπ' ἄλλου μὲν οὐδένος, ὑπὸ σαυτοῦ δέ· similis usus in ἐκτινάσσειν & ἐκπλήττειν. Apud Chrysost. Hom. XXVIII prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαιῶν ἐκκόψαντες ἐκσεῖουσι τοῖς βασιλεῦσι διὰ τοῦ φυτοῦ ἑλέου αὐτοὺς καὶ φιλανθρωπίας ἀναμιμνήσκοντες· sed Montfauconius dedit ἐπισείουσι utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκσεῖων τοὺς ἄλλους, expellens &

proturbans a me alios omnes. Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam Luciani manum affecutus sit ingeniosissimus Faber. HEMST.

ibid. Ἀπαξ ἑαυτὸν δ. &c.) Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum sc. ad eos, qui fatalem horam sibi adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis valedicentes, & si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Vid. Terent. Andr. A. II, Sc. 5. Apud Euripid. in Alcest. v. 191 moritura Alcestis δεξιὰν προὔτειν ἐκάστω. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud Xenoph. K. Π. VIII, c. 43, ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἰ τις, inquit, οὐν ὑμῶν ἢ δεξιᾶς τῆς ἐμῆς ἄλυσσαι, ἢ ὄμμα τοῦ μὲν ζῶντος ἐτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω· ibidem postquam mandata dedisset filiis, Καὶ χαίρετε, inquit, ὧ φίλοι παῖδες &c. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum, quod apud Lucianum) συνεκαλύφω, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. Lucian. de Luēt. § 16, Clem. Alex. Paedag. II, Aristoph. Ecclez. & Lysistr. Si iam ad utrumque illud attendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis, neque ex vicinis affore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, cum animam efflasset, imponeret: eo innuens, se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, cum esset mortuus. L. Bos.

ead. l. 10. Ἦν δὲ ἀποθαγεῖν) Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. Porphyr. de Antr. Nymph. p. 270: ἀφ' ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τοῦ βίου δίδονται καὶ τῶν πολλῶν πόνων τὸ ἄκος. Quae Suidas habet in Μελιττοῦτα, στέφανος (ἐδίδото τοῖς νεκροῖς) ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις, sumta sunt ex Aristophanis Schol. ad Lysistr. v. 601. Plura dabit Kirchm. de Funer. I, c. 11. Ceterum, quantumcunque dissimulante interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & dissolu-

ra. Me nondum poenitet pristinae coniecturae: ἦν δὲ δέη ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum formula quaedam usitata & elegans ἦν δέη, si res & usus ita prorsus ferant; si eo descendere sit necesse. Xenoph. K. Π. I, p. 19, v. 34, ἦν δὲ δέη μοχθεῖν, τῶν πόνων (τὸν ἀρχοντα δὲ πλεονεκτοῦντα φανερόν εἶναι.) Thucydid. VIII, 81, μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς, οὐδ' ἦν δέη τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρίσαι. Sopater apud Stob. p. 312, v. 10, τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν τινα, ἦν τι καὶ δέη, παθεῖν, αἰρετώτερον τῆς λεγομένης εὐπραξίας πολλάκις. Antonin. de Reb. suis XI, § 3, Οἷα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἑτοιμος, εἰ ἢ δὴ ἀπολυθῆναι δέη τοῦ σώματος: quam facile vero potuerit interciderē dē ob sequentem syllabam similem, opus non est, ut moneam. Deinde Timon sensum fortunae praesentis cum odio generis humani miscens ita ratiocinatur, quasi post mortem ipse sibi solus advocato nemine iusta funeris curare atque exsequias ire cu-peret: quod si in hoc tam felici rerum mearum statu moriendum sit, debitumque fatali naturae necessitati omnino solvendum, mihi-met ipse quoque coronam ut imponam, decretum esto: animus in-festus Timonem abripit in faceriam sane venustam & salis comici plenam. Neque multum distat § 46, φόβου τάχα προ-κεκλήσῃ με· scilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demissus dicam erat Timoni scripturus. Forma loquendi non-nihil diversa Seneca Ep. XXX, p. 113: Bassus noster videtur mihi prosequi se & componere & vivere tanquam superstes sibi, & sapienter ferre desiderium sui. HEMST.

ibid. Στέφανον) Coronam, qua olim mortuū coronari soliti erant. BROD.

Pag. 113. l. 1. Ἐπὶ κεφαλὴν πίπτοντα) Aliud exemplar, βαπτίζοντα. BROD. Πίπτοντα ed. I. Coll. & Mf. R. G. In reliquis edd. βαπτίζοντα. Lege πτίσσοντα, & vide Ἑρμ. c. 79, & quae ibi a me annotata sunt. SOLAN. Tan. Fabro, qua erat recte iudicandi facultate, merito displicuit πίπτοντα· quod si reperiretur in contextu Luciano, sedes mutare ius-sissem. Nihil est certius, quam βαπτίζοντα· non satis erat Timoni in caput istum dare praecipitem, nisi protinus etiam submergeret, nulla relicta fugiendi periculi spe. Plane po-stulat illam lectionem, quod sequitur, ὥς μηδὲ ἀνακύβας δυνθεῖν. Porro usitatissima phrasis in Luciano ὄθειν ἐπὶ κε-φαλὴν, quae, quo sustentetur, illo πίπτοντα nequaquam in-diget. HEMST.

ead. l. 3. τὴν ἴσιν) δίκην, τιμωρίαν. BROD.

ead. l. 4. Ἐχεκρατίδης) Scribe Ἐχεκρατίδου. BROD. Li-
quidam Tan. Fabri emendationem, invitis omnibus libris,
admisimus. SOLAN. Verum est, Ἐχεκρατίδης praeter hunc lo-
cum nusquam in hoc libello scribi: quia tamen defendi por-
est, a Luciano refingendo manum abstinui. Primum Ἐχε-
κράτης & Ἐχεκρατίδης inter se convertuntur; neque inso-
lens est, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem
persona locum obtineant: ita Λευκόλοφος & Λευκολοφίδης.
Ἀδείμαντος ὁ Λευκολοφίδου, quemadmodum legi debet in Xe-
nophontis E. I, p. 258, v. 15, atque Aristoph. Scholiasta ad
Ran. v. 1561, ut patet ex eo Platonis, quem profert, loco
Protag. p. 220 F. hic tamen ab Aristophane dictus & Eupo-
lide Λευκόλοφος. Hippocr. Ἐπιδημ. I, p. 951 E. Ἐπαμίνωνα
vocat, qui p. 957 B. est Ἐπαμίνωνδας. Apud Harpocr. in
Ἐπιβολή ὡς καὶ παρὰ Λυσία ἐν τῇ κατὰ Νικομαχίδου atqui
haec ipsa est oratio, quae exstat, κατὰ Νικομάχου γραμμα-
τέως εὐθυῶν κατηγορία in ea Νικομαχίδην uno loco p. 184,
v. 10, nominat Lysias, quem alibi semper Nicomachum.
Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet Eustath. ad Il. Ξ, p.
989, v. 47. Euripides filius Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου Sui-
dae. Hinc apparet, non esse de nihilo, quod pro *ab Agnonti-*
de quidam Codices in Corn. Nep. Phoc. c. 3 praeférant, te-
ste Hier. Magio, *ab Agnone*: quomodo in Argum. Pythion.
Pindari idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de
hoc genere in medium proferre possem, quorum ignoratio
errandi ansam saepe praebeuit. Deinde filio nomen patris ra-
ro quidem, sed tamen aliquando aptatur; ut Diogenem Laër-
tium dici censuit Valesius, Laërtii filium: quod nunc plu-
ribus persequi non vacat; interea vide Burm. ad Grat. Cy-
neg. v. 103. Utrouque modo Timon Ἐχεκρατίδης Echecratis
vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, si vel unus
Codex accessisset, reddere non fuisset veritus Ἐχεκρατίδου.
HEMST.

ibid. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ) Interpretum errores perse-
qui non iuvat. Egrege de hac loquendi formula meritis est
L. Kufterus de Verb. Med. p. 133 & seq. longoque interval-
lo industriam superavit Budaei C. L. G. p. 167, 168, & H.
Stephani in Thef. T. IV, p. 730, tamen si nonnulla sint, quae
mallem mutata. Aemilium Portum nihil hic vidisse in Lex.
Ion. pro hominis ingenio non valde mirum est. Otium aliis
fecisse potuerat H. Valesius, si, quae collegit ad Harpocr.
p. 74, 284, disponere licuisset ipsi atque in ordinem redige-

ré. Νόμον εισηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύτανης sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψήφισεν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν, ut Thucydid. I, 87. Emendandus Diogen. L. VII, 10, ἐκκλησίᾳ κυρία τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἰππων Κρατιστοτέλους Εὐπεταίων concionem legitimam in suffragia misit ex Proëdris Hippon F. Cratistotelis, demo Xypetaeon: istorum mirifica circumfertur versio: neque boni interpretis munere funguntur apud Tucyd. VIII, 15. melius Hudsonus in Psephismate, quod Iosephus habet A. I. XIV, 8. sed prava loci distinctio virum doctissimum fefellit: scribendum est, ἐκκλησίας γενομένης ἐν τῷ θεάτρῳ, τῶν προέδρων ἐπεψήφισε Δωρόθεος ἀρχιερεὺς καὶ οἱ συμπρόεδροι τῷ δήμῳ, perinde atque apud Diogenem L. In Aeliani editione curatissima H. V. III, 17, p. 234, exhibuit e Mss. Abr. Gronovius, καὶ διὰ ταῦτα οὔτε ἐψήφισεν Ἀθηναίοις τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον quae simulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum coniecissem, οὐτ' ἐπεψήφισεν Ἀθηναίοις τὸν τῶν δ. &c. sententia non minus liquida, quam expedita. In ipso hoc Socratis facto referendo eiusdem verbi usus est apud Xenoph. Ἀπομν. I, p. 414, v. 16. structura variata Themist. Or. XX, p. 239 B. οὔτε ἐπιψήφισαι κατεβιάσθη κατὰ τῶν ἀμφὶ Περικλέα &c. στρατηγῶν non intellexit Petavius. Male nonnunquam mutari solent ψήφισεν & ἐπιψήφισεν hoc pro altero restitui debet Hesychio in Αἰξ οὐρανία e Suida: is in κατεχειροτόνησαν αὐτοῦ nescio cuius antiqui scriptoris locum attulit, qui ad eandem sine controversia pertinet historiam Socratis: ὁ δὲ οὔτε ἐψήφισετο, οὔτε κατεχειροτόνει, καίπερ Ἐπιστάτης ὢν in quo ne credideris quidquam esse praesidii ad tuendam Aeliani vulgatam lectionem: multum differunt ψήφισσθαι, quod hic sumtum e Platonis Apol. p. 25 B. & ἐπιψήφισεν. Eius vice Socrates in Aeschinis Axiocho § 12, ποῦ δ' οἱ πρῶν δέκα στρατηγοί; ὅτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπηρώμην τὴν γνώμην omnino perperam haec acceperunt Ficinus, ab eoque praeunte deceptus Clericus: quod recte quidem animadversum a doctiss. Horreo; sed idem gravius commisit, quando locutionem sanissimam & Attici fori propriam sollicitat, & talem substituit, quae Graeci sermonis ingenio prorsus repugnat. Demosth. adv. Androt. p. 699 F. ταῦτ' ἐπῆρετο ὁ Ἐπιστάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος. p. 700 C. οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψήφισαν Ἐπιστάτης

ἡρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδουσαν· nam & ἡρώτων similiter usurpari solet, Schol. Aristoph. ad Pac. v. 664 ex Philochoro, προτιθέναι διαψήφισιν Xenoph. E. I, p. 263, v. 39, προτιθέναι, ἀναδιδόναι ψήφον, χειροτονίαν· quorum diversam rationem explanandi tempus non est; haec enim extremo digito tetigisse nunc contenti sumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facetum, quod solus & legem suadeat, & sententias perroget, & se quasi totam populi concionem aspiciat. HEMST.

ead. l. 8. Ἀγχόνν) *Ingens dolor*, propter quem laqueo vitam finiant. BROD. *Inde laqueus illis paretur*: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi observamus. BOURD. Aristoph. Ach. v. 125: — ταῦτα δὴτ' οὐκ ἀγχόνν; ibi Schol. accentu distingui docet ἀγχόννν & ἀγχονήν· ὁξυτόνως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ πάθους· βαρυτόνως δὲ τὸ σχοινίον καὶ ὁ βρόχος· quod praeceptum non huius tantum, sed aliorum etiam, si verum est, saepissime violatur. Aeschin. περὶ Παραπρ. p. 33, v. 18, τοῦτο δὲ ἄρα ἦν ἀγχόνν καὶ λύπη τοῦτο. Ita βρόχος apud Nostrum Pseudol. § 19. Heliodor. VII, p. 339, πνιγμός τινος εἴχες τὴν γράνν. Expresit Fulgent. Mythol. p. 7, moerorum improbiior angina. HEMST.

ead. l. 10. Κεκοιμμένοι) *Pulvere conspersi, fessinantes*. BROD. Saepe Lucianus, cuius loca Kusterus indicavit ad Aristoph. Ecclez. v. 291. Polyae. IV, c. 2, p. 313, Φίλιππος ἰδρωτι ῥέομενος, κεκοιμμένος ex palaestra: prave legitur p. 387 στρατιώτην ἐκδραμεῖν πνευστιῶντα (idem vocabulum Lucianus adiunxit) κεκοιναμένον. Correxerunt in Hesychio: Κεκοιναμένος, κεκοιορτωμένος· perinde est, utrum probes κεκοιμμένος an κεκοινισμένος· κοινορτοῦν frequens in Theophrasto περὶ Φ. I, pro pulverem plantarum radicibus adspargere. Addenda, quae perdocte notat Wesselingius noster Obf. II, 23. HEMST.

ibid. Ὀσφραίνόμενοι τοῦ χρ.) Pariter in Ἀναβ. § 48, ὁσφραίνεται τοῦ χρυσίου. Aristid. T. III, p. § 12 C. de philosophorum istius aetatis impudentissima natione: καὶ προσιόντων (τῶν πλουσίων) εὐθὺς ὁσφραντο· καὶ παραλαβόντες ἀγοῦσι, καὶ τὴν ἀρετὴν παραδῶσιν ὑπισχνοῦνται· quae belle conveniunt cum perpetua fere Luciani querela. Cicer. Or. I contra Rull. § 11: Nunc quisnam tam abstrusus usquam nummus videtur, quem non architecti huiusce legis olfecerint? Amm. Marcellin. XXII, c. 4: lucra ex omni odorantes occasione: meminerat credo, dicti Iuvenalis — *lucri bonus est odor ex re Qualibet*. His promodum inducor, ut venustius scribi credam in Aristoph.

Pl. v. 783, Βάλλ' ἐς κόρακας ὡς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι Ὅσφραι-
νόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττῃ τις εὖ, quam, quod vulga-
tur, Οἱ φαινόμενοι. Paulo aliter Arrian. Epiſt. I, c. 10, p.
112: ἀλλ' ὅσφρανθεις μόνον τῆς Ῥώμης, ἀπάντων τούτων ἐπι-
λήση. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκροβολιζόμενος) E loco altiore atque opportu-
no lapidibus e longinquo impetens: Xenoph. E. IV, p. 901,
v. 27: τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλοντες μάλα κα-
κῶς ἐποιοῦν. Ἀκροβολισμὸς est lapidum coniectus apud Phi-
loſtr. de V. A. T. IV, p. 147, in quo haeret Olearius: diver-
ſa loquendi figura VIII, c. 3, p. 324: τοιαῦτα ἡκροβολι-
σαντο πρὸ τῆς δίκης. HEMST.

ibid. Παρανομήσωμεν) Scholia παρανομήσωμεν, quod placet:
πότερον ἀπελαύω, ἢ τύγῃ τοσούτον παρανομήσωμεν. Παρανο-
μεῖν vero, quia omne cum hominibus commercium velut
lege lata ſibi Timon interdixerat: ſaepius autem illi παρανο-
μεῖν dicuntur, qui praeter ordinem conſuetum & vitae in-
ſtitutum faciunt. Liban. T. I, p. 806 D. ὁ ἐλπιζόμενος πλου-
τος ἀνέπειθε καὶ παρανομεῖν. HEMST.

in Schol. l. 2. Ἡ ἀντὶ — παρανομήσωμεν) Haec addidit So-
lanus. HEMST.

Pag. 114. l. 2. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ) Hoc nomen paraſiti-
cum. Terent. Liban. Long. BOURD.

ibid. Ἐρανον) Copioſe Caſaub. ad Theophrasti Char. p.
281. BOURD.

ead. l. 3. Ὁρέξατο) Emendo ex coniectura, ὠρέξατο. BROD.
Cur ex coniectura, vel qualicunque cauſa alia, ſuſpicetur
Brodaeus IX Miſcell. c. 7 legendum hic ὠρέξατο, pro vul-
gato ὀρέξας, ne coniectura quidem aſſequor. Quin ſi ὠρέξα-
το eſſet ſcriptum, locus haud dubie foret vitii poſtulandus.
Quid enim, quaeso, ὁ πρῶν ὠρέξατο foret? Deberet δὲ ὠρέ-
ξατο. At vulgata ſunt plana & rotunda; quod qui non pror-
uſus infans in his literis eſt, abunde perſpicit. Ceterum lepi-
diſſime in fine dicit Lucianus ἐμμηκεῶς. pro quo lector ex-
ſpectaret ἐκπεπωκῶς, qui epotavit ſaepe domi meae integra do-
lia. At id, quod conſequitur, ponens loco eius, quod ne-
ceſſario praecedit, miram quandam captat iſthoc ἀπροσδο-
κῆτος elegantiam; ſimul lurconis illius & bibonis ſpurciſſi-
mam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo
ingentem vini vim in unius domo exhauſerit, ſed & ibidem
evomuerit. IENS.

ead. l. 4. Ἐμμηκεῶς) Diog. Laërt. 139 F. ἐμμηκέει. SOLAN.
Lucian. Vol. I.

ead. l. 9. Νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναβ. γυπῶν ἀπάντων βορώτατε) Nisi hic excidit Δία, ut legendum sit Νῆ Δία, notandus est usus τοῦ νῆ simpliciter pro *revera*, sine Dei alicuius adiuncto nomine. IENS.

ead. l. 10. Βορώτατε) Vide diligentissimi Mairairii Ind. Aretaei in Βορός. HEMST.

ibid. Ἐπιτριπτότατε) Sic antea ἐπίτριπτοι ῥήτορες, quod epitheton philosophis passim accommodat. BOURD.

ead. l. 12. Νεοδιδάκτων διθυράμβων) Assentior in huius vocis explicatione Tan. Fabro. Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit Barlaeus, vide Plat. de Rep. IV, p. 634. Xenoph. K. Π. I, p. 21, v. 21, σφόδρα μὲν καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκίμει. Clem. Alex. Strom. VI, p. 685 C. Ἐπτατόνω φόρμιγγι νέους κέλαδ' ἤσμεν ὕμνους· ποιητής, inquit, οὐκ ἄσημος γράφει eum esse Terpandrum, ostendit Strabo XIII, p. 919 B. & Euclid. Introd. Harm. p. 19, ex quo Terpandri locus apud Strabonem est emendandus. HEMST.

ibid. Διθυράμβων) De quibus fuse Marcil. ad Horat. Alii ad artem poëticam. Gl. Mff. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. BOURD.

ead. l. 14. Ἐλεγεία) Lugubre carmen. BROD. Unde Elegi miserales, quorum usus maxime in threnis. ANONYM.

Pag. 115. l. 1. Προκαλοῦμαι σε) Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόνου, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων, in Amor. § 29; qui locus fugit I. Meurs. in Areop. c. IX, ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de Areopago Noster hinc inde commemorat. His Luciani verbis utuntur praeter Meursium Heraldus Anim. in Salmaf. Obs. ad I. A. & R. V, c. 3, § 8, Perizon. ad Aelian. V. H. V, 15. HEMST.

ead. l. 6. Ἰσχαίμον) Sanguinem sistens. BROD. Sanguinem sedans. Vox medica. Hippocr. Galen. ut θυμός, θυσίμος, Tzetz. ad Lycoph. BOURD.

ead. l. 11. Ὁ ἀναφαλάντις) Meminit huius loci I. C. Scalliger ad Aristot. H. An. p. 344. Exstat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud Poll. II, 26. ubi vide Comment. IV, 144, 149. Istum, quem describit, e scena οὔλον θεράποντα, οὔλον μὲν τὰς τρίχας, εἰσι δὲ πυρῆαι, ὥσπερ καὶ τὸ χρώμα, καὶ ἀναφαλάντιαν, Latini proprie vocant *rebutrum*. Gloss. veteres: *Rebutrus*, ἀναφάλαντος· in iisdem *Calvaster*, *Recalvaster*, ἀναφαλάντιας. Rariore forma, quam vix in antiquio-

ribus invenias, ἀναφάλας. Ioh. Malela Chron. P. I, p. 133, P. II, p. 151. φαλαντίας in Philop. § 18. Alciphroni restituo I Ep. 28 τρίκουρον καὶ φάλαντον, vel, φάλανθον (utroque enim modo scribitur) γερόντιον, pro τάλαντον prioris vocabuli potestatem pete ab Hesychio in Τρίκουρος. HEMST.

ead. l. 12. Βδελυρότατος) Impurissimus. Legend. Casaub. ad Char. Theophr. BROD.

ead. l. 15. Ἐπομοσάμενος) Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπωμ. Iensius de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte scribitur in edd. ut in Hermot. & in Apol. pro Merc. cond. c. 6. SOLAN.

Pag. 116. l. 1. Ὠδικότερον τῶν κύκνων) Eodem proverbio passim utitur. Sic in Cycnis. BOURD.

ead. l. 8. Ἐπιπεδᾶν) Lego ἐπιπεδᾶν. BROD.

ibid. καὶ ὅπως) Ὅρα subaudi. BROD. Vide Προμ. c. 5, & Θ. κρ. c. 1. Sic Eurip. Κυ. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ. Sic Xenoph. Cyrop. V, p. ed. St. 72 C. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ τῆς τραπέζης μ.) Theogn. 115: Πολλοὶ τοὶ πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι. SOLAN.

ead. l. 11. Πιστευτέα) Pro πιστευτέον. BROD. Ad eandem fere formam, qua Homerus Od. Δ. 455, ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν. SOLAN.

Pag. 117. l. 2. Τὸ δέον) Si opus sit. BROD. Idem est proemodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα παραινεῖν τινι, quod mox τὰ συμφέροντα συμβεβηκέναι τινι. Errat Brodaeus: recte Faber. HEMST.

ead. l. 5. Κατέαγα τοῦ κρανίου) Commixta est mihi calvaria. BROD. Adducit Thom. Mag. in Καταγῆναι & Κεφαλὴ. Vid. H. Stephan. Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον structura minus Attica, ut quidem lanciunt Grammatici, Alciph. III, Ep. 54. HEMST.

ead. l. 8. Ψήφισμα) Plebiscitum, decretum, de quo mox. BROD.

ibid. Συγγενὴς &c.) Perquam apposite Niceratus apud Xenoph. in Symp. p. 518, v. 19: ἐμοὶ γὰρ αὖ τῶν φίλων οἱ μὲν εὖ πράττοντες ἐκποδὸν ἀπέρχονται, οἱ δ' ἂν κακὸν τι λάβωσι, γενεαλογοῦσι τὴν συγγενεῖαν, καὶ οὐδέποτε μοῦ ἀπολείπονται. HEMST.

ead. l. 9. Παρ' ἐμοῦ) Sicuti Latinis ab aliquo solvere, numerare, dare, sic & Graecis παρὰ. Theophrasti Testamentum apud Diogen. L. V, 54: εἰ τι αὐτοὶ ἐκτήσαντο, καὶ ἂ νῦν παρ' ἱππάρχου αὐτοῖς συντάξα δισχιλίας δραχμᾶς. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ἐδέδετο) Et in vinculis erat. BROD.

ead. l. 12. Ἐπειδὴ πρῶτον ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ διατέ-
 μειν τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ προσήλθον αὐτῶν τὸ γινόμενον) Haec
 ultima verba in mendo delitescunt. Lege, αὐτῶν τὸ γε νόμι-
 μον, & videtur bene legisse Erasmus, qui vertit, *id quod ad*
me redibat. Sed non tam bene ei successit, quando θεωρικόν
 interpretatus est *aerarium.* Debebat potius interpretari *donati-*
ivum. Erat enim τὸ θεωρικόν pecunia, quae ex publico po-
 pulo tribuebatur ad spectaculorum impensas Panathenaico-
 rum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc
 loco emergit non mediocris difficultas. Timon supra non se-
 mel Κολυττεὺς dictus est. At Κόλυττος demus seu pagus At-
 ticae, vel potius pars Athenarum Harpocratiōi & Suidae
 Aegeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit se
 accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theo-
 ricum distribuebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui
 cum esset Colyttensis domo, non erat Erechtheidis tribulis.
 Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falsus est Harpocra-
 tion, & qui eum sequitur Suidas, & male Colyttum pagum
 accensuerunt Aegeidi, (quod magis puto) vel male Lucianus
 Timonem Colyttensem facit; quod non est verisimile,
 cum id non semel dixerit. PALM.

ibid. Ἐλαχε — διατέμειν) V. Plaut. Afin. I, 2, v. 29. Tur-
 nebus τριττῷ ἀρχῇ dictum ait, qui hoc munereungebatur.
 SOLAN.

ibid. Τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ) Ἐρεχθίδια δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς
 Αἰγνίδος φυλῆς. Steph. Byz. Ad. A. G. IV. 1083; nec quid-
 quam muta. SOLAN. Quam difficultatem eruditissimi viri
 Palmerius & Faber moverunt, qui tolli possit, non video.
 Legi quidem iubet Faber Αἰγνίδι, tempore Suidae nondum
 locum hunc Luciani corruptum fuisse putans: sed ex Suida
 quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum
 est. Ego iniuriam Luciano fieri nullam arbitror, si culpam
 tribus perperam positaē in eius incogitantiam conferamus:
 qualia praestantissimis etiam scriptoribus excidisse nonnun-
 quam imprudentibus, palam est. In Stephano Byzant. vitio-
 se scribitur Ἐρεχθία, ut iam Meursius animadvertit in Rel.
 Att. nullo tamen iure Stephanum ipsum accusans, & cor-
 ruptissimum, in quod inciderit, exemplar: obiecti criminis
 eum absolvit ordo literarum, qui satis clare testatur legi de-
 bere Ἐρχία vel Ἐρχεῖα. Tum porro totus locus hunc in mo-
 dum est constituendus: Ἐρχεῖα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰ-
 γνίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἐρχέως τοῦ ξενίσαντος Δήμητραν τετρα-

συλλάβως δὲ τοὺς Ἑρχίεας φασίν· ὁ δὲ δημότης Ἑρχειεύς· καὶ Ἰσοκράτης Ἑρχειεύς ἦν τὰ τοπικὰ, Ἑρχειᾶθεν, Ἑρχεῖαζε, Ἑρχεῖασιν. Diphthongum in istis vocabulis adsciscas, an simplex i, parum refert. HEMST.

ibid. Διανέμειν τὸ θεωρικόν) Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἑορτὰς διδόμενα ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. Hefych. haec autem pecunia dividebatur in solos cives, ut pararent sibi πεπλώματα, & alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet lin. seq. distributio videtur μνάς. ἐπέδωκε τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωρικοῖς εἰς ἕκαστον μνάς, εἰς δυσίας. Demosth. ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ θεωρικόν, sed τοῖς θεωρικοῖς. Vocabant autem θεωρικούς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπάγοντας, ἐστεφανωμένους. Hefych. sive θεωρικοὶ ἢ θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad sacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. Sept. Flor. Christian. ad Pac. Aristoph. Locus alius hac de re fusius dicendi. BOURD. Luculenti commentarii vicem huic loco praestabit Demosth. adv. Leochar. p. 1047 B. C. καὶ μετὰ ταῦτα ἦκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ διαδόσει (interponendum videtur ἐν τῇ διαδόσει) πρὸς τὸ θεωρικόν· καὶ ἐπεὶ δὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἡξίου καὶ αὐτῷ διδοῖσθαι &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehensionem incurrit: Plutarch. T. I, p. 156 E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τὸν δῆμον ἐπὶ κληρουχίας καὶ θεωρικὰ καὶ μισθῶν διανομὰς προαχθῆναι. Plura dabit de διανομαῖς, etiam τοῦ θεωρικοῦ, Herald. Anim. in Salmaf. Obs. ad I. A. & R. VI, c. 3. Attulit hunc Nostri locum D. Heins. Lect. Theocr. p. 321. τὸ γιγνόμενον Budaeus interpretatur, virilem portionem ex eo, quod distribuebatur, poscens. C. L. G. p. 84. vid. Kuhn. ad Pausan. p. 466. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 6. Θεωρητικόν) Pro θεωρητικόν legitur in Luciano θεωρικόν, & quidem melius, ut apparet ex Suida, & notis Bourdelotii & Barlaei. CLER.

ibid. l. 7. Ἐσπουδάζετο ἀρχαῖον) Divisi voces male coniunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. HEMST.

ibid. l. 11. Προβάσαν) Ante legebatur προβάσασαν quod Graecia non agnoscit. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Μῆπω δὲ τοῦ θεάτρου καταλ.) Hiat oratio: versus unus librarii culpa videtur intercidiisse, quod vulnus

hunc in modum refarcio: μήπω δὲ τοῦ θεάτρον οἰκοδομηθέν-
τος, πολλὰ τῶν τὰς θεᾶς, vel τοὺς τόπους καταλαμβάνον-
των ὄχλ. &c. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis Ety-
mologum & Suidam adhibeat: sed, quod dedi, accommoda-
tissimum puto. HEMST.

ibid. l. 3. ἔδοξαν) Ita scripsi pro ἔδοξαν. HEMST.

Pag. 118. l. 1. τὸ θεωρικόν) Duos aut tres obolos, qui ad
spectandos ludos singulis Atheniensibus dabantur. BROD.

ibid. Αἰτῶν τὸ γιγνόμενον) *Ratam partem.* BROD. Bene Bar-
laeus praemunivit has postremas voces, ut contra Palmerii
mutationem essent stabiles. Sed debuit ipse Lucianus sua vin-
dicare, qui utique in principio somnii sic locutus fuit, οὐκ
εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφραεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γι-
γνόμενον, ubi advertit Bourdelotium. Sed sic elegantissime
Graecis dictum, nemo melius docebit Theophrasto, in ca-
pite περὶ ἀναισθησίας οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ κε-
φάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷ τὸν παρακαθήμενον, τί γίνεται; De-
nique Noster in Pseudomanti c. 54: Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτή-
σας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τοῦ δαίμονος χρησμοδ-
οκτῶ, ψευδόμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὁκτῶ δραγμὰς καὶ τὸ
γιγνόμενον ἐτι πρὸς ταύταις πέμψας. Ita proprium id est in
pecuniariis rationibus. GRON.

ead. l. 2. Πολίτην) *Civem esse.* hi autem oboli peregrinis
hominibus non elargiebantur. BROD.

ead. l. 3. Μέγα ὄφελος) *Decus tui generis & praesidium cum*
Horatio dicas. Aeschin. περὶ τῆς Παραπρ. p. 31, v. 22, riden-
do Demosthenem vocat τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως. Theodo-
tus ἀγωνιστὴς τῶν πολιτικῶν λόγων καὶ ῥητορικῆς ὄφελος Phi-
lostr. de V. S. II, p. 567. Vid. Kuster. ad Aristoph. Eccl. v.
53, ' & quae dicemus ad § 55. HEMST.

ead. l. 4. τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων) Ex Pindaro, στήρισμα.
BOURD. V. Plut. 414, 1; 623, 2; & Aristid. Panath. & no-
strum ex Pindaro Δημοσθ. c. 10. SOLAN. Pindari celebratissi-
mum encomium Athenarum, αἱ λιπαραὶ καὶ αἰδίμοι Ἑλλά-
δος ἔρεισμα Ἀθῶναι, cuius praeter alios meminerunt Aeschin.
Ep. IV, Liban. Socr. Apol. 657 D. Schol. Aristoph. ad Nub.
v. 298, ridendi materiam Comicis suppeditavit. Idem est
principum virorum, qui civitatis sunt columnina, titulus. Li-
ban. Decl. XXXVI, p. 813: προσκυνεῖν σωτῆρα καὶ εὐεργέ-
την, καὶ ἔρεισμα, καὶ ὁσθαλμὸν καὶ κρητίδα καὶ τὰ κάλλιστα
ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam Luciani loco non praetermis-
so, collegit Rittershus. ad Oppian. Cyn. I, v. 1. HEMST.

ead. l. 6. Αἱ βουκαὶ ἀμφ.) Confule Libanium in hypothesi Orat. κατὰ Ἀνδρотиάνου. BROD. Areopagum intelligit, & Senatum, qui singulis annis legebatur, Athenienſium: τὴν ἀνω βουλὴν, & τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους, vel postea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque distingui solent: τὸν Ἀρειὸν πάγον ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους Dion Chrysost. p. 541 D. Quid praeter istius aetatis, qua Timon vixit, morem Lucianus in hoc libello Athenienſium reip. tribuerit, alibi disputabimus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ Τίμων &c.) Menag. ad Diogen. L. III, 4, p. 136. HEMST.

ead. l. 8. Κολυττεύς) Suidas: Κολυττεύς παρὰ Λουκιανῷ εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττεύς, ὁ δῆμος τῆς Αἰγνίδος. GUIET.

ead. l. 10. Διατελεῖ τὰ ἀρίστα πράττων) Consueta quaedam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohonestantur. Exempla, si lubet, quaeri possunt in Demosthen. pro Cor. p. 481 D. 486 C. 487 D. 492 E. F. Aeschin. in Ctesiph. p. 435 D. Diogen. L. VII, 10, Grutero p. 1159 Inscr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288 & seq. HEMST.

ibid. Νενικηε) Ead. narrat. de Merc. cond. § 13. BOURD.

ead. l. 11. Ἐν Ὀλυμπίᾳ) Εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, cum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet Cuper. Obs. III, 14. HEMST.

ead. l. 12. Τελείῳ ἄρμ.) Quadriga ab equis perfectae adultaeque aetatis trahē. BROD. Euseb. Chr. Can. p. 24, 205, de Nerone: ἄρματι πωλικῷ καὶ τῷ τελείῳ καὶ δεκαπώλῳ. HEMST.

ibid. Συνώριδι πωλικῇ) Biga pullorum. BROD. Πωλικῇ cui addiderit, ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide Pausan. El. II. 178, 7 & 35. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν) Hunc loquendi morem illustrat Duker. ad Thucyd. III, 104. Lyſias p. 103, v. 35, δύνει εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. HEMST.

in Schoł. col. 2. l. 2. Τόινυν) Ante legebatur τῇ νῦν. HEMST.

ibid. l. 4. Τότε) Reponi malo πότε. HEMST.

Pag. 119. l. 3. Πρὸς Ἀχαρνέας) I. Gronovius ad Harpocr. p. 22: Non dubito, quin etiam Ἀχαρνέας dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse Ἀχαρνέας pro Ἀχαρνέᾳ & sic fecit fortasse Lucianus Timon. ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας. Haec parum ad eximendum huius loci scrupulum profunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adiungi accusativum necesse est, adversus quos res forti-

ter atque egregie sint gestae: ita postulat usus huius praepositionis apud historicos frequentissimus. Iam vero Acharnenses hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validissima, quorum inprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positis ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa Fabri coniectura plerosque sit habitura suffragatores, *περὶ Ἀχάρνας*, ut respiciat Lucianus illam historiam, quam Thucydides memoriae mandavit II, 19, 20 & seq. Ego tamen nondum a me possum impetrare, ut dimittam illud *πρὸς*: atque adeo perlibenter restituam Ἀκαρνᾶνας: ita duplici victoria Timonis virtutem, caesis & Acarnanibus & Peloponnesiis, fuisse potitum mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui & belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem suscepit: Plutarch. T. I, p. 163 D. quo pertinent haec Aristidis T. I, p. 302 C. τῶν ἂν Ἀκαρνανία (ὑπὲρ τῆς ἐκεῖ πρᾶχθέντων Ἑλλάδος) & T. II, p. 48 B. οἶδα δὲ εἰς Οἰνιάδας Ἀκαρνάνων διαβάοντας: vide Diodor. Sic. XI, p. 286 B. iam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit Faber, haud omnino necessarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicunque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utrasque voces sedem inter se mutare: Senecae in Hippol. v. 21 pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus* I. Fr. Gron. & I. Meursius in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. Ἐτ. VII. HEMST.

ead. l. 4. Δύο μοῖρας) Complures *μόρας* scribunt. BROD. T. Faber vocem Graecam in versione retinet; idem (M. viros) inserit. Alius vir doctus *cohortes* mavult, ego *agmina*. SOLAN. Facinus illustre, si spectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi solemnem veteres usurpant Iphicratem *κατακόψαι τὴν μοῖραν* vel *μόραν*. Demosth. in Aristocr. p. 757 D. Plutarch. Agel. pag. 607 F. Harpocr. in *Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ* ex Androtione & Philochoro: mihi dubium non est, quin hoc ipsum Luciano fuerit in mente. Nullum est discrimen inter *μοῖρα* & *μόρα*, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat causae, cur pro *τὴν μοῖραν* in Pausania III, p. 228, *μόραν* reponeret

Kuhnii: vid. Poll. I, 129. De mora bene iamdudum notaverat ad Iphicr. Corn. Nepotis Lambinus n. 17. obiter etiam Langbaen. ad Longin. p. 112. A Cragio reprehendendo, qui *μόρας & λόχους* recte distinxerat, melius abstinuisset I. Meursius, ut ostensum ab Henr. Valesio in Not. Mauffaci ad Harpocr. p. 309. HEMST.

ead. l. 5. Διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα) Quod nulla arma possideam. BROD.

ibid. Προσεγράφη) Προσεγράφη. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐν τῷ καταλόγῳ) Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est *προγραφή* *ἐν καταλόγῳ*. Marcilio redonamus, quam male addidit, literam: vid. Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad statuas τῶν ἑκωνόμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut idem docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi causas attulisset gravissimas: is litium in populo litigandi iuxta & bellandi studiosissimo fons perpetuus. Tolmides apud Diodor. Sic. XI, p. 285 D. κρείττον ἐφησεν ἐθελοντὴν στρατεύειν μᾶλλον, ἢ διὰ τὸν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δοκεῖν. Vide porro Kuhn. ad Aelian. V. H. XIII, 12, S. Petit. ad LL. Att. p. 546, 549. HEMST.

ead. l. 11. Τῇ Ἡλιαίᾳ) Ἡλιαία δέ ἐστι τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. Etymol. VORST.

ead. l. 12. Χρυσοῦν ἀναστῆσαι) Alciph. I, p. 126, τότε ἂν ὥς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἑταῖραι σε στήσαιμεν ibi vide Berglerum. Στήσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatus apud Atticos est receptum; sed ἀναστῆσαι τινὲ χρυσὴν, χαλκὴν εἰκόνα Aelian. H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. § 11. HEMST.

ead. l. 13. Ἐν τῇ ἀκροπόλει) Dixi ad illud Petron. *ridet Tritonidis arces*. BOURD.

ead. l. 14. Ἀκτῖνας) Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi, & vide Ἀλεξ. c. 27. SOLAN. Μηνίσκοι, *lunulae, nimbi radiati*, statuarum capitibus apponi solebant, ut monuit ex hoc loco L. Kuster. ad Aristoph. Av. v. 1114, & diu ante, productis Aristophanis versibus Scaliger ad Catal. p. 211, Hug. Grotius ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper avibus conspurcarentur, quae Scaligeri fuisse videtur opinio, verum etiam ho-

noris divinitatisque significandae causa: quam ob rem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum sortem excedere videbantur, quod recte docuit Th. Bartholin. de Luc. Hom. I, c. 12, p. 72, afferens haec ipsa Luciani verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit Schegk. ad Vell. Paterc. II, c. 59, § 6. Hic autem turpissimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Iovis Solisque formam complectatur. Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: Pausan. VI, p. 514, τοῦ δὲ (ἀγάλματος Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνέχουσι saepe duodeni: notum illud Martiani Capellae II, p. 43, — *radiisque sacratum Bis senis perhibent caput aurea lumina ferre*. Artemidor. IV, 51, visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτῖνας ἑνδεκα' στρατηγὸς ἀπεδείχθη τῆς αὐτοῦ πόλεως καὶ μῆνας ἑνδεκα ἐπιζήσας τῇ ἀρχῇ ἀπέθανε· apparet somniatorem istum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum explendi mensium numerum potestas fateretur concessa. Plerumque septeni; unde Sol ἐπτάκτις, quae vox Proclo restituenda in Tim. Plat. p. 11, pro ἐπτάκτις· cuius rei non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed & mysticam tradiderunt. Hinc ἐπτάτονοι ἀκτῖνες Nonno Dionys. XXXVIII, v. 303. eodemque relata fuit ἐπτάτονος vel ἐπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, soli sacer, septem radiis circumdatus. Galen. περὶ τῆς τῶν Ἀπλ. Φαρμ. δυν. IX: ἐντιθέασί τε καὶ δακτυλίῳ αὐτὸν (χλωρὸν ἰάσπιν) ἔνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὸν τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ καὶ ὁ βασιλεὺς Νερχεῖδης ἔγραψεν ἐν τῇ τεσσαρακαιδεκάτῃ βίβλῳ· ut legendum credam τὸν ἐπτά ἀκτ. ἔχ. δρ. persuadet mihi Marcell. Empir. p. 147: *In lapide iaspide exsculpe draconem radiatum, ut habeat septem radios, & claude auro, & utere in collo*. Tales haecenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse Lucianum, καὶ ἀκτῖνας ἐπτά ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra lectione est manifesta. HEMST.

Pag. 120. l. 2. Τραγῳδοῖς καινοῖς) Καινοῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. BROD. Apud Demosth. pro Cor. ea formula passim occurrit. SOLAN. Formula non ignota: maioris operae videtur rationem eius certam reddere. P. Victorius V. L. IX, 20, novas fabulas a Terentio dici observat, ut a Graecis καινὰ δράματα· Graecos autem non fabulas solum novas appellasse, sed

histriones etiam novos; unde καινοῖς τραγωδοῖς apud Plutarchum. Per ista non multum profici satis patet. Kuhnii in Aelian. Ind. v. Καινός, apertius exponit, *tempore, quo novi Tragoedii spectantur; novis Tragoedis certantibus*: quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. I. Perizonius ad Aelian. V. H. II, 13, ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a Kuhnio sibi discedendum putet. Scripserat Eusebius in Chron. p. 205, Νέρων κιθαρωδῖαις, τραγωδῖαις κατὰ Ῥώμην &c. ἐστεφανοῦτο κήρυξιν (addendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξιν, si recte Scaliger interpretatur, *sub praeconibus vel praeconio*: sed κήρυκες est *praeconum certamen*, ut in Philostrati V. A. T. IV, c. 24, de Nerone: αἱ δὲ νῖκαι ἦσαν κιθαρωδῖαι καὶ κήρυκες: ipse Euseb. p. 44: Νέρων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο, τραγωδοῦς, κιθαρωδοῦς, ἄρμα παλικῶν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ δεκάπῳλον.) Istorum pravam Hieronymi versionem postquam castigavit vir maximus Anim. in Euseb. pag. 196, haec mox subiungit: *Malim vero, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur sub praeconio. Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta, τραγωδοῖς, Διονυσίοις, hoc est, Spectaculis tragicis aut Liberalibus, ut est apud Demosthenem in oratione pro Corona, in Ἐγκρίσμασι, quae ibi producuntur, & in Decreto Atheniensium in gratiam Hyrcani Iudaeorum Ethnarchae apud Iosephum.* In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disiungere videatur Scaliger, *spectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aequae ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma coniungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est Scaligero, per τραγωδοῦς ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cuius generis similia multa paulo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit Faber, *tragoedis novis*: nam quod priores interpretes expresserant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, sed praecones in theatro solebant ἀνειπεῖν, ἀνακηρύττειν, ἀναγορεύειν στεφάνους, nisi quis forte tragicus actor idem esset & praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum addu-

cantur, in hac formula quomodo veteres variant. Aeschin. in Ctesiph. p. 433 C. commemorat νόμον τὸν δεδωκότα ἐξουσίαν ποιεῖσθαι τὴν ἀνάρρησιν τοῦ στεφάνου τραγωδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. & pag. 434 E. μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγωδοῖς. Diversa sunt apud Demosth. περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occur- rat, ἀναγορεύσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγω- δοῖς καινοῖς. p. 486 C. p. 492: στεφανῶσαι Χαρίδημον καὶ Διό- τιμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεύσαι Παναθηναίοις τοῖς με- γάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγωδοῖς καινοῖς. & 493 A. in eo psephismate, quod Ctesiphon in gratiam De- mosthenis suaferat: mox in lege posterius omittitur ἐν τῷ θεά- τρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύεσθαι, prius ab Aeliano V. H. II, c. 13. sed in ipso accusationis libello, quem Aeschines adversus Ctesiphontem detulit p. 481 D. auctius, ἀναγορεύσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγωδοῖς καινοῖς. Aliquan- tum hinc divertit Plutarchi. T. II, p. 603 C. Academia do- micilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ Ξενοκράτης καθ' ἑκάστον ἔτος εἰς ἄστυ κατῆει Διονυσίων καινοῖς τραγωδοῖς, ἐπικοσμῶν, ὡς ἔφασαν, τὴν ἑορτήν. ita distingui debent, ne quis errore interpretis im- plicetur. Contra Scriptor Arg. ad Aeschinis Orat. conditum a Ctesiphonte decretum iussisse refert ἀναγορεύσαι τὸν στέφα- νον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγωδῶν καινῶν. mutat iterum hanc formam, modo scriptura vitio careat, Anonym. in Hy- poth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγωδιῶν ἀγομένων και- νῶν, ἵσως ὅτι πλήθι συντρέχει ἐπιθυμουντα καινὰ δράματα βλέ- πειν. optimum Victorium memoria fefellit, quando notat, *In plebiscito etiam quodam, incluso nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, scriptum est, τραγωδιῶν ἀγομένων καινῶν* extra Hypothefin illam, cuius auctor se non doctissimum satis pro- dit, nusquam invenias. Cum his iam tempus est ut compona- mus, quae in Aeschinis παρανήμων γραφῇ reperiuntur apud Demosth. p. 481 D. ἐτι δὲ μὴ ἀναγορεύειν τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δεῖ τραγωδῶν τῇ καινῇ. offendit lectio tam inusitata: Wolfius adsciscit εἰσόδῳ, haud inepte: Perizonius, si verum dicere licet, absurde ἡμέρᾳ. quis enim auribus exer- citatis inaudibilem loquendi genus ferat, τραγωδῶν τὴν καινὴν ἡμέραν; Ego, cum praestantissimus Cod. Aug. suppeditet και- νῶν vel τῶν καινῶν, non video, quid ob stare possit, quo mi- nus auctoritati eius obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro solent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγωδῶν Plutarch. Symp. p. 710 F. Aeschin. in Ctesiph. p. 433 B. εὐδὲ

ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγωδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, οὐδ' ἐναντίον τοῦ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Idem p. 434 B. rariore forma scripsit, quam alibi exstare non sane memini: γινομένων γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγωδῶν ἀνεκέρυττον τινὲς &c. quod si sanum, qui potest aliter explicari, quam, *facilis enim, qui celebrari solent in aſty, ludis tragicis?* Ἐν ἄστει vero, quia Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄστν, sive μεγάλοις ista fieri solebat fabularum commissio: sic & p. 435 A. τὸν χρυσὸν στέφανον, ὃς ἂν τῷ θεάτρῳ ἐν ἄστει ἀναρρήθῃ. Tandem in illo populi decreto, cuius Scaliger meminit, ad Hyrcanum misso apud Ioseph. A. I. XIV, 8, pag. 699: ἀνειπεῖν δὲ τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγωδῶν τῶν καινῶν ἀγομένων, καὶ Παναθηναίοις, καὶ Ἐλευσινίοις ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι eum in modum postrema constituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγωδῶν in Anonymo Hypotheseos auctore revocandum esse τραγωδῶν eo magis, quod inſolens quiddam & vix usitatum sonet, τραγωδῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multo mihi phrasin expeditiorem videri, si corrigere concedatur utrobique τραγωδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, &c, τραγωδῶν τῶν καινῶν ἀγωνιζομένων: nam licet τραγωδούς in hac formula capias pro ludis ipsis scenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod secundum Scaligeri mentem prolata a nobis exempla satis adſtruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum usurpantur ἀγομένης τῆς ἑορτῆς, ἀγομένων τῶν Διονυσίων, Παναθηναίων, Ὀλυμπίων, sic perinde dici posse τραγωδῶν ἀγομένων est enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos usus, quantacunque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo iudicio multum discrepabit, si quis in ipſo Aeschine τῷ γινομένων anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγωδοῖς καινοῖς dici consueverit, ratio est, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in scenam darent, ut disertis verbis docet Schol. Aristoph. ad Nub. v. 311, praesertim Tragici tetralogias suas, quam in rem egregius est, at parum haecenus, ni fallor, intellectus Diogenis L. locus III, 56, sed etiam actores scenici forte ducti suis quisque poëtis attribuerentur. Atque haec est illa νέμσις ὑποκριτῶν, de qua Hefychii verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere iuvat: Νέμσις ὑποκριτῶν οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρῳ νεμηθέντας, ὑποκρινουμένους τὰ δράματα. ὧν ὁ νικήσας εἰς τοὺς πέν ἀκρίτως παρελάμβανεν ἔστιν οὖν ὡς ἂν (vel οἷον) διαί-

ρεσις eadem fere in Suida: quod initio dicitur, neminem morari potest: deinceps sequentia sic interpretor: *quorum poetarum qui superior discessit, in posterum sine sortis discrimine suos sibi a flores legebat*: nam in notas Mauflaci ad Harpocr. p. 294 summi Valesii subitanea quaedam est, & non meditata coniectura refingentis *εἰς τὸ πλεῖν ἀκρατον παρ.* quam attentiore cura repetitam ipse sine dubio primus abieciisset: *ἀκρίτως χωρὶς κλήρου* pari modo sumitur a Schol. Aristoph. ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expediri debet proverbium aliquod ab Harpocrate & Suida commemoratum, quod postquam Erasmus perperam accepit, haud scio, an quisquam alius feliciore cura fuerit aggressus. Primum Harpocratonem ita restitue: *Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Λυκούργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶ* (ita Mediceus Codex: hoc autem probes, an Suidae, ὡς *Δίδυμος φησὶ*, nihil interest) *ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων πρὸς τὰ ἐπὶόντα, καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς.* Talem, si cui forte difficilior videatur, habent sensum: *Aliis* (pone, in sequentem annum) *tragoedis vel ludis tragicis decertabit. Lycurgus Orat. contra Demadem.* Proverbium ad eos spectat, qui sese comparant ad res venturas suscipiendas, & largis promissis magnificos se faciunt. Sic nimirum existima, Demadem, ut iudicium effugeret, operam suam in posterum luculentissimam Atheniensibus venditasse; perfecturum se multis & egregiis meritis, ne eos sui accusatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, Lycurgum respondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem suum tenetis, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos finite; scilicet *τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται.* Coniecturae fidem facit usus τοῦ ἀρμόζεσθαι πρὸς τι certissimus hac structura: Sext. Emp. adv. Gramm. p. 265, *πρὸς τὰ παρόντα ἀρμοζόμενοι πρόσωπα.* contra *σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐναντία*, aut simili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Iam Erasmus lege in *Alios tragoedos provocat*: nam de Schotto, homine literarum studiosissimo, ad Suidae Prov. C. XIII, n. 86, non magnopere miror, si nihil extricet. Nunc teneri non possum, quin Mich. Apostolii locum proferam ex C. XIX, n. 41. *Τοῶν Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πολλοὶ εἶναι ἐν Θράκῃ.* Ex iis, quae dixi, dubium esse nemini potest, quin ista *Δίδυμος* — *τὰ ἐναντία* ad paroemiam illam commemoratam eiusque declarationem pertineant: tum animadvertendum, in Harpocrate prae-

cedere, *Τορώνην Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῶ, πόλις ἐν Θράκῃ &c.* His perpensis quid planius est, quam ut colligas, duos articulos disparatos vel ipsius Apostolii culpa, vel Codicis, unde sua descripsit, perverse in unum coaluisse? Porro si suspiceris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuisse scribi, quandoquidem tale est Michaelis institutum, id quoque non est, ut longe quaeras: sponte enim offert se, literarumque ordini commode respondet *Τορωναίου λιμένος κωφότερος*, cuius meminit Zenob. C. IV, n. 68, hunc in modum restituendus: *Κωφότερος τοῦ Τορωναίου (vel Τορωναίων) λιμένος*] *Λιμὴν ἐστὶν ἐπὶ Τορώνῃ τῆς Θράκης· ταινίας δὲ ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καταίρουσας* (vel *καθήκουσας*, vel potius *κατατείνουσας*) *ὥς μὴ ἀκούεσθαι τοῖς ἐν αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἦχον*· cui emendationi tanto minus diffido, quod Petri nostri Wesselingii calculum tulerit: haec in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem cum in Hesychio v. *Λημνίσκους* prave legeretur *στενὰς*, eruditus homo ad marginem refinxit *ταινίας*. Vide iam, quomodo mirifica molliatur in Apostolio vir primarius Th. Reinesius V. L. I, c. 24, & proverbium excudat *Τορωναῖοι*, vel, *Τορώνης σπύργοι*, quale nulla Graecorum memoria putem existitisse: subscripsit tamen eius sententiae Reinesio non inferior L. Holstenius ad Stephan. in *Τορώνῃ* praeterea, ut error saepe errorem trahit, pro Isocrate Socratem, quippe *Θρακικῶν* auctorem, substituendum arbitratus est; de quo, si ad manum habuisset Harpocratonis locum, nunquam cogitasset. Ceterum ut *τραγωδοὺς ἀγωνίζεσθαι*, sic & *τραγωδοὺς νικᾶν* Andocid. in Alcibiad. p. 34. *Ἰάεος* p. 54, *οὗτος τῇ μὲν φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγῆσας τέταρτος ἐγένετο, τραγωδοῖς δὲ καὶ πυρρίχισταῖς* (ineptum est *πυρρίεταῖς*, quod vulgatur) *ὑστάτος*. HEMST. Ad proverbi, quam dedimus, explicationem confirmandam pertinet illud Alciphronis III, Ep. 71: *Διονυσίοις τοῖς ἐπιούσι*, proximis *Liberalibus*. Ceterum emendatio Zenobii quamquam valde sit probabilis, haud tamen adsperner, si quis, duce Suida, refingi malit: *στενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις*: sunt enim *κατάρσεις* οἱ ἐπιτήδεις *εἰς καταγωγὴν τόποι*, καὶ *εἰς τὸ προσορμιζέσθαι*, ut monet Scholiast. Thucydidis ad IV, 26. *παραπλεῶν δὲ τὴν χώραν, ἣ κατάρσεις ἀναγκαίας καὶ καταφυγὰς ἑώρα τοῖς πολεμίοις*. Vide notata de verbo *καταίρειν* supr. p. 296. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 6. Τουτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα) Cl. Faber in his ver-

bis manifestum errorem agnoscit, quia σοι, non τοι vulgatum sit. Sed ne parum Faber & hic audiendus sit, vereor. Etenim neutriquam debuit, ut saepe alias solet, separatim spectare Faber haec σοι παρά σε at σοι eo, quo locatum est, ordine spectatum, elegantiam & consuetudinem loquendi Nostro frequentissimam exhibet. Παρέλκει nimirum σοι, ut in Nigrino § 5, Οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθους καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. Ita tibi & ipse, plenus numine atque ebrius sermonibus circumteo. In Deor. Marinor. Dial. II, § 2, Τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον; & III, Ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥέει; In Necyom. § 21 similiter post ψήφισμα apud Inferos κυριωθέν legimus, Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ. In Contempl. § 1, Οὕτω δὴ καὶ γὰρ σοι πάλιν ἀμβλυώττω. & § 5, Σὺ δέ μοι ἥδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων, ἐπισκῶπει ἅπαντα. & passim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctissimum Fabrum, quod usus huius voculae σοι, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem ostendit, sed & ad Mortem Peregrini § 31, ubi cum rectissime legatur, Ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἡλίδι, Faber continuo leg. ait, Ταῦτα μὲν τοι. — Sicut σοι, ita & μοι saepe παρέλκει. Timon Noster § 41, Ἄγε δὴ, ὦ δίκαια, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυτὴν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyomant. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι. In Contempl. Κἄτα οἰμώζεται ἡμῖν δηλαδὴ. In de Sacrific. Ἐτεθρήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἡφαιστος. In Hermot. Ἐξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί. Non satis ad hunc pleonasmum etiam τοῦ ἡμῖν videtur attendisse, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, Aeg. Menagius, dum in verbis Luciani adv. Indoctum § 3, οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιεῖ, non locum habere τὸ ἡμῖν sibi videri ait, legendumque censet ἢ μὴν. Plane autem nihil ibi putandum: nam vel ex hoc, quem ostendimus satis esse frequentem, pleonasmu usu potest & illic locurus esse Lucianus; vel intellexisse ἡμῖν tanquam σὺν ἡμῖν, nobiscum. Dialogum enim istum videtur Lucianus scripsisse contra popularem quendam & aequalem suum. Paulo quoque ante dixerat, Τί οὖν φῆς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur considerasse interpretes, potest esse παρέλκων. — Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud Lucianum redundare in Contempl. Εἰ μάθοι, ὅτι ἢ μὲν, ἔξει τέλος αὐτῷ. Apud eundem in De luctu: Λοιπὸν οὖν ἐστὶν αὐτὸν τῶν παρόντων ἐνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐθ' ὅ, τι (sic enim divisim, non iunctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδόμενα. Reliquum igitur est, cum talia nugari ob eos, qui adsunt, plane ignarum quid filio

suo acciderit. Apud Latinos quoque *mihi, tibi, vobis*, aliquando παρέλκειν, quis ignorat? IENS.

ead. l. 9. Ὅσαυτε) Ἀντὶ τοῦ, ὅσωντε. BROD.

ead. l. 11. Ἀλλὰ γαμῶ) Ego, quamquam ceteroquin singularis huius libelli venustas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterimi assentatoris atque incredibili blanditia, quae cum nihil habeat ingeniose ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a Luciano ac sine ullo elegantiae dispendio praetermitti. HEMST.

ead. l. 15. Πληγὴν λαμβάνων) Vid. Def. Herald. Anim. in Salmaf. Obs. ad I. A. & R. II, c. 9, § 11. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀγχιστεῖς) Exc. G. ἀγχιστεῖα. SOLAN. Ita correxerat etiam M. Sladus. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e Suida in Ἀγχιστεύς, nisi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντος, ubi τοῦ hinc est restituendum, & συγγενεῖς μόνον, & τοῖς οἰκοῖς, quae utraque hic peius leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω sic οἱ ἀνωτάτω, κατωτάτω &c. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐγγυτάτω) L. ἐγγύτατοι. SOLAN.

Pag. 121. l. 1. Τυραννίδι) Cives tuos ultro pulsans. BROD. Invidiose & odiose supra modum Athenis praefertim. Terent. in Phorm. & passim alibi. ANONYM.

ead. l. 2. Τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους) Def. Herald. Obs. & Emend. c. 48. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas iniurias promptis obiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidiosius: Comicis frequens. Aristoph. Vesp. v. 415, Ταῦτα δὴτ' οὐ δεινὰ, καὶ τυραννὶς ἐστὶν ἐμφανής. v. 462. HEMST.

ead. l. 4. Τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας) Commode notavit Stephan. Bergler. ad Alciphro. I Ep. 32: αἰτησὼν τι παρ' αὐτοῦ (τοῦ σου ἐραστοῦ) καὶ ἄλει σεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπεπρηκυῖαν ἢ τοὺς νόμους καταλύουσιν. Poll. IX, 156 ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ νεωρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχείων ἐμπυρισμὸν, (ἐμπρησμὸν in quibusdam libris olim fuisse lectum, e Polluce colligi potest) ἢ κατάληψιν ἄκρας. Haec erant talia, ut crimen apud Athenienses nulli gravius potuerit impingi. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν ὀπισθόδομον διωρύξας) Opisthodomus, locus est Athenis in arce, ubi aerarium. BROD. Ἀπλῶς interpret effosso aerario. Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixisset τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, subiungit τὸν ὀπισθόδομον διωρύξας.

Lucian. Vol. I.

E e

Nam ὁπισθόδομος locus erat ὅτις τοῦ νεῶ τῆς καλουμένης Πολιάδος ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. Interpres. Aristoph. ad Plut. Lucian. Herod. BOURD. Haud dubie διορύξας pro participio ponitur: scribe ergo διορύξας. Immo vero dives es, effosso aerario, sive, ut qui aerarium effoderis. Scholiaſtes legit ὀρύξας, minus recte. IENS. Secuti fumus Iensii emendationem omnino necessariam. In omnibus διορύξας prave legitur prae-ter I. quae habet διαρρήξας. Vide initium 'Ιστ. β'. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὀρύξας) L. ut in textu est διορύξας. SOLAN.

Pag. 122. l. 1. Μικρὸν) Ex ed. I. arripui: reliquae μικρὸν, quod minus arridet, quamvis alibi a nostro usurpatum videam, καταπλ. c. 12; quia hic robur, non iustitia, Timonis requiritur. SOLAN. Μικρὸς & μικρὸς saepe confunduntur: illud huius vice restituit egregie summus Bentleius in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam cenſeo ſcripturam editionis Iuntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Atticis perquam familiare. HEMST.

ead. l. 4. Ἐκπετάſας τὸν πώγωνα) Character philoſophi, quem paſſim proponit, ut βίων πρ. in Piſc. in Catapl. BOURD.

ead. l. 6. Τιτανῶδες βλέπων) Eraſm. in Adagio, Titanicus aſpectus. BROD.

ead. l. 8. Αὐτοβορέας) Ipſemet Boreas, aut Triton: Deus marinus ac buccinator. BROD. Sic Αὐτοθαΐδα in Πητ. cap. 12. SOLAN. Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non ſunt hae Zeuxidis tabulae, neque Iunius in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit teſtem. Αὐτοβορέας autem verus & ipſiſſimus Boreas: αὐτοανθρώπων ὁμοίος quale ſit, videbimus ad Philoſf. § 18. Alciph. III, p. 446, ſτείλας ἐμαυτὸν ἀγρικῶς &c. αὐτοσκαπανεύς ἐδόνουν. Ο, τε βασιλεὺς τὸν τρέπον ἦν αὐτοαπλότης apud Suid. in v. Vid. Simpl. Verin. ſive Salmaſ. de Tranſubſt. p. 534. Eius generis apud philoſophos frequentantur, αὐταρχία, αὐτοſοφία, quibus appellationibus Deum afficiunt. HEMST.

ibid. Ζεῦξις) Zeuxidis hanc tabulam, quaenam fuerit, haud facile eſt ex hoc loco coniicere. In Poecile poſitam fuiſſe ſuſpicor. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ τὸ σχῆμα εὐſταλὴς) Tangit hunc locum Oſt. Ferrar. de Re Veſt. P. II, lib. IV, c. 6. HEMST.

ibid. Κόſμιος τὸ βάδιſμα) Sic in Harmon. βαίνειν ἐν ρυθμῷ. Dixi ad illud Petron. Inceſſus tute compoſitus. Sic in tractatu de Saltat. & in Démonaſt. vita, & antea. BOURD.

ead. l. 10. Σωφρονικός) Scholiastes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκος in quo nullam prae vulgata lectione perspicio elegantiam. IENS.

ead. l. 12. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν) Φιλοχρήματοι isti philosophi καὶ ῥυπαροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant, quam τὸ ὀλιγαρκὲς. Sic pag. seq. & passim, quibus tamen nihil usquam satis. BOURD.

ead. l. 13. Μεγάλην τὴν κύλικα) Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ amariore: amabant calices amariores: μεγάλην autem videtur esse κύλικος ὄνομα, ut apud Virgil. 1 Aen. Achil. Tat. lib. 2. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι) Haec Suidae debentur in βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in ed. A. fecus atque oportebat: est enim, iram, speciem irati prae se ferre. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Οἷον τοῦτο π.) Prava lectio Scholio huic an-
fam dedit. Socratem autem intelligit Sophronisci filium. SOLAN. Distingue Οἷον τοῦτο πέπαιχεν. Intelligi voluit Scholia-
stes οἷον Σωφρονίσκος, tanquam Sophroniscus aliquis. HEMST.

Pag. 123. l. 2. Ὡς περ ἰκτίνος) Vid. P. Burm. ad Petron. p. 193. Plato de Rep. I, p. 589 E. ἀλλ' ὥς περ ἢ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται ἀρπάζοντες &c. Testimonium est coqui non nimis honorificum de philosophis apud Athen. IX, p. 404 D. Τῷ φιλοσόφῳ παρεβηκα κωλέαν, πίδακ'. Ἀδδὲ φάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολὴν ἔστιν —. HEMST.

ead. l. 3. Τὸ γένειον ἀνάπλεως) Ut in Lapith. & Merc. cond. quod in Nigr. § 25 dixit ἐμφορουνται. BOURD.

ead. l. 6. Τὰ τρυβλία) Generaliter pro catinis apud Aristoph. ubi tamen interpretantur τὸ τρυβλίον εἶδος ὄξυβάφου, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Hesych. BOURD.

ibid. Τῷ λιχανῶ) De indice digito, sive λιχανῶ, Casaub. ad Athen. c. 13, lib. 1. BOURD.

ead. l. 7. Μεμψιμοῖρος &c. ὄφελος) Ita vertenda haec verba: Semper querulus, ut totam placentiam, vel suam totum inter alios accipiat, quod dacitatis & insatiabilitatis culmen est. Testatur H. Steph. vocem οφελος verti culmen, fastigium in vulgatis Lexicis, sed sine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti potest. Quo sensu sumitum ὄφελος deducendum ab ὀφέλλω, quatenus significat, augeo, accumulo. Hinc ὄφελος inter alia ab Hesychio dicitur significare αὐξησιν, augmentum. CLER.

ibid. Πλακούντα —) Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. Nigr. c. 25. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅ, τι περ λιχυείας καὶ ἀ. ὕφελος) Ad sequentia referunt Erasmus, Benedictus, &, quod miror, Tan. Faber, contra primas edd. in quibus maior est distinctio post ὕφελος posita. Clerico si locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuisset perspecta, res melius successisset. De eo, quod in quoque genere praestantissimum est atque excellit, istam loquendi formulam usurpant Graeci. Xenoph. Hell. V, pag. 328, v. 32: παμπληθεῖς ἀπέκτειναν ἀνθρώπους, καὶ ὁ, τι περ ὕφελος ἦν τοῦ τοιούτου (male τούτου τοῦ) στρατεύματος. Arrian. A. A. V, c. 15, p. 214: τῶν πεζῶν ὁ, τι περ ὕφελος ἐς τρισμυρίους, *præditum strenuissimos ad triginta millia*. Aristid. T. I, p. 5 A. Musas alloquitur, invitans, ut sibi Iovis hymnum peracturo propitiae subveniant: εἴτε ἐν Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτίῳ χορεύετε, τῶν Διὸς ἔργων τε καὶ δῶρεων ὁ, τι περ ὕφελος, *Vos, o Musae, operum Iovis & donorum decus atque ornamentum*: Canterus in his vertendis prorsus aberravit. Arrian. de Venat. c. XX, καὶ τοῦ θεάματος ὁ, τι περ ὕφελος ἀπολλύοιτο, & *spectaculi quod iucundissimum est*, vel, & *iucundissima spectaculi pars intereat*: Holstenius non accuratissime, & *spectaculum, maximum operae pretium perit*. Similis usus in ὁ, τι περ ἄνθος ἦν. Thucyd. IV, c. 133, ὁ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει· imitatur Dion Cass. XLVI, p. 313 B. πᾶν ὁ, τι περιῖν (non muto: quamquam videri possit, ὁ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἔξω τῶν δρώντων (lego τῶν διαδράντων) σφᾶς, ἐφθειραν L, p. 428 C. καὶ γὰρ πλεῖθος πολὺ ὑμῶν ἐστὶ πᾶν ὁ, τι περ ἄνθος καὶ παρὰ τῶν ὑπηκόων καὶ παρὰ τῶν συμμάχων ἐξειλεγμένον. Igitur in Luciano, si lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inserviunt, delicatissimum, vel caput coenae intelligetur: sed vereor equidem, ne ante ὁ, τι περ exciderit ἢ, quod reprehendi malim, tali sententia: *Querulus semper, & portione sua non contentus, ut placentam totam, aut porcum solus prae aliis accipiat, aut quodcunque aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit appositum*. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Solent ἐπὶ τῆς κύλικος. Diogen. L. II, 82, ἕως ἂν τις ἡμᾶς ἐπὶ τῆς κύλικος φλυαρῶν διαλλάξῃ· sed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι Arrian. A. A. VII, cap. 27, ὁδύνην τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ὀξείαν. Aristaen. I Ep. 3, p. 18, οὓς (Διόνυσόν τε καὶ Ἀφροδίτην) ἐπὶ τῇ κύλικι συνάγοντες ἐβελγόμεθα· minus opportune Mercerus, quos in pateram coactos delibavimus: debuerat, quos inter pocula consociantes delectabamur. Aliter Appian. de B. M. p. 363, Χρυσίον ἐπὶ τε τῇ κύλικι καὶ τῇ τροφῇ &c. προτιθέναι, *aurum illi, qui*

calicibus eductis & cibi ingerendi multitudine superior est, praemium ponere. Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, sermones ad vinum, ut Cicero dixit *ad vinum desertos* pro Coel. § 67; vel, qui *ad mensam solent suboriri*, ut Atta in Megal. apud Serv. ad Virgil. Ecl. VII; 33. Idem λόγοι ἐπικυλίκειοι Athenaeo initio libri I, ubi vide Casaub. ἐπικυλίκειοι ἐξηγήσεις Diogen. L. IV, 42. Vox corrupta in Plutarcho de Mus. pag. 1148 D. Ἐχεις τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους. Interpr. *circulare de musica dissertationem*; Lysim. Par. III, c. 11, melius ad sensum, *sermones de musica ad mensam habitos*: sed quod Aldus imprefferat ἐπικυκλίους adiecta litera iuvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν Athen. XI, p. 461 E. p. 480 C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τις ἀγορεύῃ. Poll. VI, 29, ἄλος, λίπος, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φορτικός. Commoda distinctione sententiam Luciani dilucidiorē dedi. Τότε δὲ ἡ saepe apud Nostrum: Duker. ad Thucyd. V, 16. HEMST.

ead. l. 14. Ὑποτραυλίζων) Ψελλίζων καὶ μηδὲν ἑναρβρον λαλῶν. Interp. Aristoph. ad Nub. BOURD.

ibid. Γελοῖως) In omnibus Luciani operum editionibus γελοῖος, mendose, haud dubie. Hemsterhusius recte in sua emendavit. SOLAN.

ibid. Εἴτα ἔμμετος) Idem Lapith. de his vomitibus copiose alibi. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Βρῶμα Λύδιον) Ex Suida in Καρύκη, & Hesychio, in quibus tamen multo plura. HEMST.

ibid. l. 5. Καί τι) Interposuit Solanus, & mox νῦν. Aristophanis locus in Pac. v. 272. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Τριβλίω) Emenda τρυβλίω. IENS. Si tanti est monere, idem visum fuit M. Slado & Solano, qui praeterea pro περικάθηται ex V. & C. notavit παρακάθηται. HEMST.

Pag. 124. l. 1. Τῆς αὐλητρίδος &c.) Utraque manu tibicinae adhaerentem. BROD.

ead. l. 2. Τῶν πρωτείων) Nulli primas concesserit. BROD.

ead. l. 4. Τὰ πρώτα) Primum locum tenens. BROD.

ead. l. 5. Γοντεία) Hanc passim nugonibus istis exprobrat, ut in Piscat. in Catapl. BOURD.

ead. l. 6. Πάνσοφον τὸ χρῆμα) Faber legendum monet πάνσοφον τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, saepe τι poni, ut alibi apud Nostrum, παρβένος πάγκαλόν τι χρῆμα, & similiter saepe apud Aelianum, Aristophanem & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praepotat; intelligendum enim est, quasi diceret, *Denique ut sum-*

*matim dicam, τοῦτο τὸ χρῆμά (Thrasycles nempe) ἐστὶ πάν-
σοφον, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές &c.* Id enim hic Articulum τὸ
valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in
Βίων πρέσει. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς πολυτελές τὸ χρῆμα, καὶ
πλουσιῶν δέόμενον. *Age vero, advertat quilibet animum: id, quod
videtis, est lautum aliquid, & divites (emtores) postulans.* Sane
non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo aspe-
ctu videtur recedere a vulgari loquendi consuetudine; cum
omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo.
IENS. Aristoph. Pac. v. 38: Μισρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον,
καὶ βορόν. HEMST.

ead. l. 8. Οὐκ εἰς μακρὸν) Brevi. BOURD.

ibid. Χρηστὸς ὢν) Ironia. BROD. Ironiam Brodaeus inter-
pretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est:
utcumque tamen exprimere conatus est Faber. Mihi, quam-
quam remedium nullum succurrat, displicet illud *χρηστὸς ὢν*
debebat sequi ἄξιος ὢν, aut aliud quiddam argutius. Non me
fugiant ταυτησί τῆς χρηστῆς Δ. Ἐτ. XII, & huius generis alia
non pauca: neque tamen propterea sententiam de hoc loco
muto. HEMST.

ead. l. 11. Ὡς περ οἱ &c.) Faber deleri hic vult ὥς περ. Uti-
que si quid mutationis hic opus, legerim pro ὥς περ οἱ, οἱ περ-
οὖν, sensu convenientissimo, qui nimirum divitiarum tuarum ad-
miracione capi &c. At maximam quidquam hic follicitandi ne-
cessitatem non video. IENS. Si interponas, οὐδ' ὥς περ οἱ &c.
omnis orationis intricatioris difficultas fuerit sublata: sed cum
Iensio, non maximam esse quidquam hic follicitandi necessi-
tatem sentio. HEMST.

*ead. l. 14. Ἀπλοῖκον) Recte simplicitas cum liberalitate con-
iungitur, quod simpliciores soleant esse liberaliores. Hinc ἀ-
πλότης sumitur pro liberalitate in N. T. Vide, quae notavi-
mus in Addit. ad Hammond. ad Rom. XII, 8. CLER.*

*in Schol. col. 1. l. 2. Ἡ καὶ) Notaverat Solanus οὐδὲ, ne-
que tamen addiderat, unde sumtum sit. Mihi satis facit ἡ καὶ.
HEMST.*

*ibid. l. 3. Δ. φ. φιλόσοφον γοντείας καὶ τερατείας) Id vult
Graeculus commentator, philosophorum veneficia & praeesti-
gias exemplo Thrasycles bellius effingi, quam coloribus fieri
posset a Zeuxide vel Parrhasio: sed lege & tria tolle menda,
δ. φ. φιλοσόφων γοντείας καὶ τερατείας γρ. IENS. L. φιλοσόφων
γοντείας καὶ τερατείας. C. φιλοσόφων γοντείαν καὶ τερατείαν.
SOLAN. Hoc sequendum duxi. HEMST.*

ibid. l. 5. Οὗτος) Ita pro οὗτος emendavit Solanus. Ἀπαλλάκτως intelligo, *quam simillime*, vel, quemadmodum apud recentiores nonnunquam usurpari solet, *eum in modum, ut sumperari non possit*. HEMST.

Pag. 125. l. 1. Μάζα) Pro quovis genere panis. tenuiorum cibis, unde mirum, Carionem μάζαν accepisse pro delicatiori cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis, sed compositae. Aristoph. Hesiod. Athen. Hesych. Suidas. BOURD. Idem plane Thrasyclis temperantiam simulantis victus, qui Persarum, de quo vide Briffon. de R. P. H, p. 213, 214. Salem pauperioris fortunae hominibus obsonium fuisse, res nota: *salem delingere*, ἀλα λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus, quam παρὰ Κρατέρῳ τῆς πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν Diogen. L. VI, 57. Egregia quaedam est Apollonii Tyanensis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum expressa Ep. VII, Πάντα φασὶ δεῖν τὸν ἐμπόρον κάλων σείειν ἐμὸν δὲ εἶη τὴν ἑλίαν τρυπᾶν ἐν Θέμιδος οἴκῳ. Mercatorem (Euphratem fugillat ex sapientiae studio lucrum turpissime captantem, quales philosophos Socrates κατήλους appellabat) oportet omnem, ut aiunt, rudentem commovere: *mihī contra sit in honesta pauperie nullas opes venientem iuste temperanterque vivere*. Haec recte iam pridem intellexit Casaubonus ad illud Persii Sat. V, — *reguſtatum digito terebrare salinum*; itemque Gatakerus A. M. P. c. 43, p. 879, ne de me dicam ad Poll. X, 169. quo magis mirificus est in his explicandis Olearii error, qui indicari tantum debet, non refutari. Τὸ θυμόν apud Lucian. & ἡ ἐννεάκρουτος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet. Aristoph. Pl. v. 253, ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταῦτ' ὃν θυμόν φεγόντες optime Schol. τῆς αὐτῆς πενίας μετασχόντες. HEMST.

ead. l. 2. Θύμον) Male θυμόν antea, qua loquendi formula passim utitur. BOURD.

ibid. ἡ κάρδαμον) Dixi ad illud Petronii *Nasturcū succum*. BOURD.

ead. l. 3. Ἐννεάκρουτος) Fons Athenis, qui ab aliis dicitur Καλλιρόη· de quo interpr. Aristoph. male apud Hesych. εἰνεάκρυνος dicitur. hac de re legendus Thucydides, qui rem totam indicat, & Portus interp. BOURD. Κρήνη Ἀθήνησιν, novem venis saliens; unde & hoc nomen isti impositum. Vid. Hesych. & Etymol. M. VORST. Appositus est Alciphronis locus III, p. 386. *Si nemo me beatorum vocet*, inquit paraſtus, ἀνάγκη με σκάνδικας ἐσθίειν καὶ τίθεα, ἢ πῶας ἀναλέγειν, καὶ τῆς Ἐννεακρούτου πίνοντα πᾶσι πλάσσαι τὴν γαστέρα. ibi Berglerum

haec Lucianeae non praeterierunt: p. 392, ἐρῶν τῆς Καλλιρρόης. Aristippus ad Antisthenem in Epp. Socraticorum p. 25: καὶ ἀπὸ τῆς Ἐννεακρούου λούου τε καὶ πίνει, καὶ τὸν αὐτὸν τρίβωνα θέρους τε καὶ χειμῶνος ἔχει ὑπὸντα, ὥς πρέπει ἐλεύθερον καὶ ζῶντα ἐν Ἀθάναϊς δημοκρατικῶς. De Enneacruno vel Callirrhoe Athenarum fonte multa commentatores eruditissimi ad Thucyd. II, 15. HEMST.

ead. l. 9. Εἰς τὴν θάλ. ἐμβαλεῖς) Hoc Diogenis est monitum in Bίων Πρ. § 9, cuius suasu Crates id ipsum fecisse dicitur. Diogen. L. VI, 87, & Menagius: eam historiam ob oculos habuit Hieronym. Consol. ad Iulianum: *Contemnis aurum: contemserunt & multi philosophi; e quibus unus, ut ceteros fileam, multarum possessionum pretium proiecit in pelagus, Abite, dicens, in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar a vobis: philosophus gloriae animal, & popularis aurae vile mancipium totam simul sarcinam deposuit.* Improbatur, & merito quidem, Plut. de Nobil. p. 218, § 11: οὐχ ἥττον δ' ὥς ἀχρηστα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καταποντισθήσεσθαι τις κελεύη. Paulo aliter Isocr. in Archid. p. 130 A. οἱ μὲν κεκτημένοι τὰς εὐσίας ἥδιον ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερ' αὐτῶν βάλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειαν. Phoenicidis apud Stob. p. 80, & Gellii N. A. IX, 2, loca non dissimilia inter se comparavit Bern. Martin. V. L. I, c. 8, recte explanans illud Musonii, ἀξίος οὖν ἐστὶν ἀργυρίου, quod interpretum nemo fuit assecutus. Talia vero Lucianus adscripsit Thrasycli, quae recentioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. HEMST.

ead. l. 12. Ἐπεμβὰς) I. ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam firmant haec verba Dial. Enip. & Nept. ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λονομένη. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς κυματώδους γῆς) Audio Mff. & Tan. Fabrum. Sed quid Lucianus amaverit, colligere etiam possumus ex fine Herimotimi, ut sic scribit: Ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊάνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. GRON. Κυματώγης) Vide etiam nostram & Graevii notam ad Hermot. c. 84, ubi eadem vox occurrit, quae & illic in impressis in κυματώδη mutata est. SOLAN. Codice Regio sponse κυματώγης restitui: frustra Gronovius obducit locum ex Herimotimo: addidisse poterat Long. Past. III, p. 95, καὶ ἐπὶ τῆς ψάμμου πλησίον τῆς κυματώδους γῆς ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας. Quamquam e Codicibus nihil a Iunggermano sit notatum, Mollius tamen hic etiam κυματώγης debe-

re legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. HEMST.

Pag. 126. l. 1. Αὐτῷ) Καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτοῦ ἀνῆς· αὐτοῦ, αὐτόθι, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive οἶκοι. MARCIL. Perspicue legendum σεαυτῷ, vel σαυτῷ, vel ἐαυτῷ, cum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrasycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat. Idque iam consideravit interpretes, vertens: Tu eas alio potiore modo, confestim ex aedibus eiicito, (potius, confestim eum foras effer) ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est. Marcilius legit αὐτοῦ, illic. IENS.

ibid. Ἀνῆς) Proba scriptura, vide Ἀναβ. c. 1. Ed. I. ἀνείς. SOLAN.

ead. l. 2. Ω δὲ μνᾶν, φ δ' ἡμισ.) Variant hic libri. τάλαντον vulgarum non agnoscit I. ed. nec reperitur apud Thomam Mag. qui hunc locum adducit v. "Α μὲν, ἂ δέ· neque in Scholio, quod vide in Πητ. Διδ. Sed pro eo hi omnes habent ἡμισ-τάλαντον, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut philosopho, quem duplo donari auctor est, conficit. Reliquarum ergo edd. talentum reiecimus. Sed in eo secuti auctoritatem ed. I. potissimum, in alio respuimus, quod μνᾶν non agnoscit, quod probum & in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam captat, ascenditur. SOLAN.

ead. l. 7. Δύο μεδ. χωρ. Αίγ.) Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, Aegineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset eiusmodi pera, ut viginti camelis opus fuisset ad eam baiulandam. Infaniam pseudophilosophi gravice describit Lucianus. CLER. V. Leon Porcius AG. IX, 1483. Drachma etiam Aeginetica dupla fere Atticae drachmae fuisse traditur. Attica VII solidorum sive denariorum Anglicorum, Aeginetica XII seu unius Schilling. SOLAN. Modios etiam Faber: medimnos transferre debuerat: vid. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, cap. 12. Eodem nomine Strabonis interpretem reprehendit Hostus de Mens. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum est, Graecos recentiores μέδιον & μέδιμον nonnunquam confundere. Medimni, aliisque aridorum mensurae Aegineticae nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos Aeginetae praecesserunt, sic & mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de ponderibus & nummis erat certum, ridicule Lucianus ad

mensuram traduxerit. Mox φιλοσοφούντα contra ed. I. auctoritatem servavi. Noster in Peregr. § 30, Χρυσῷ σαζάμενις πήρην —. HEMST.

ead. l. 8. Φιλοσοφον) Ex edit. I. Reliquae φιλοσοφούντα. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπιμετρήσας τῇ δικάλλῃ) Recte quidem interpretes: sed malim ἐπιμ. τὴν δικάλλην, caput tuum pugnis implebo, atque insuper ligonem admetiar. Olim in mentem venerat: τὴν κεφ. ἐμπ. κονδυλῶν vel κονδυλῶν, ἐπιμετρήσας τῇ δικάλλῃ, caput tuum implebo tumoribus ligone admetiusus: sunt certe κονδυλαὶ vel κονδυλαί, ἀνοήσεις in Hesychio, tubercula, tumores, etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 1180, ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδυλὴν ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Λάμαχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut Lucianum deceat. HEMST.

ead. l. 13. Ὡδημοκρατία) Vid. Herald. Obs. & Emend. c. 48. HEMST.

Pag. 127. l. 7. Ἐπιχалаζῶ) Noster in Gall. § 22, κατεχалаζήσας αὐτῶν ἀφρόνους τοὺς λθους. Saxa grandine plura: Ovid. Ib. v. 470. De telorum, lapidum &c. nimbis, imbris, quae valde sunt Latinis usitata, Franc. Iuret. ad Paulin. de Vit. Martin. III, v. 453. HEMST.

ead. l. 8. ΑΝΔΡΕΣ) Sic ex coniectura scribere lubuit. In quibusdam enim nihil erat; in Fr. vero P. S. & A. Βλ. quasi unus hoc clamaret Blepsias; cum una omnes exclamare terribitos & trepidantes, magis comicum sit, & simul verbis ἀπόμεν consonum. SOLAN.

in Schol. Ἡπαίων) Quid sit ἡπαίων, ignoro. Lege ἡπάτων, decipiebant. IENS. Lege ἡπάτων sed reliqua huius scholiū absurda sunt: agitur enim de pugnis. SOLAN.

IN HALCYONEM.

Pag. 128. l. 1. ΑΛΚΥΩΝ) Halcyonem hunc Luciano adscriptum Leonis philosophi Academici esse, testantur Athen. II, & Laërt. in Plat. Nec Platoni hic dialogus elapsus est, sicut nonnulli putant, quos Socratis persona in errorem pellexit. Occasio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum est commentum, in quo splendide de immensa summi atque aeterni principis potestate differitur, deque divinis rebus. COGN. Non est Luciani, sed Leonis Academici, si Antonio Mureto.

sua fiat fides Or. IV. Luciani quidem prorsus non esse, tum dictio lenta & oscitans, tum sententiarum levitas, & argumentorum frigus, & delirationes arguunt satis. MARCIL. Halcyon quidem non est Luciani ex animi sententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina coniungebant: sed posset esse Luciani animi causa Platonium agentis. Profecto haec elegans est Platonis imitatio, sed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod serio narretur putidissima fabula, eique aptetur, quidquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuisset. Sed si dictorum ineptam occasionem demseris, & sententias de divina potentia spectaveris seriosim, fatebere, vix quidquam de ea melius posse dici. Ceterum de Halcyonis fabula vide Steph. Clerici Acad. Quaest. V. CLER. Halcyonem dialogum fuerunt olim qui Platoni tribuerent; sed inter aperte nothos numerat Diogenes Laërtius Platone p. 84 C. Hunc autem ipsum Dialogum ex Galaei Collectaneis aliisque satis constat, eum esse, qui Platoni tribuebatur; cum ibi inter eius opera, quamvis notatus, reperitur. Leoni cuidam a Phavorino philosopho, teste eodem Diogene, tribuebatur; unde satis liquet, non posse Lucianum habere auctorem, qui Laërtio coaevus, Phavorino iunior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaensis apud Athenaeum XI. Muretus etiam Or. IV, & Tan. Faber in Notis ad Phaedri fab. p. 173 C. Et sane etiamsi haec testimonia non suppeterent, vix credibile fit, Lucianum de Deorum vi & potentia tam recte sensisse & tam magnifice locutum. Vide Biblioth. Caesar. VII, p. 3. Platoni autem minime tribuerim, tum quia veteres reiecerunt, tum ob ea praecipue, quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφωνα) Causam affert Aristoteles, quod his neque pulmo sit, neque arteria, neque guttur. Horat. in Odis: *O mutis quoque piscibus Donatura cygni, si libeat, sonum.* Lucian. in Gallo: *πολυ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων* adv. Indoct. *μᾶλλον τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ.* COGN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ποικίλην) Lege *ποικίλην*. Haec ex variis auctoribus collata: vide Aristotel. *περὶ Ζ. I. IX, c. 14.* HEMST.

ibid. l. 10. Πηγνύσα) *Πηγνύσι*. Modo pro *ἐκ βλένης* legendum est *ἐκ βελόνης*, quemadmodum ex Aristotele liquet. HEMST.

ibid. l. 19. Ἐν χειμῶνι &c.) Vid. Aristot. *Hist. Anim. V, c. 8.* SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Τῶν πετρῶν) Ταῖς πέτραις nisi maius vitium lateat. HEMST.

ibid. l. 17. ὃν μόνων &c.) Scribe: ὃν μόνων εἴτις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει παν. quamquam μόνων retineri potest. HEMST.

Pag. 129. l. 3. Παλαῖος ἀ. μεμύθευται λόγος) Occasio disputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud Ovid. *Metam. lib. XI, 420.* Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Halcyonem habuit uxorem; a qua cum prohibitus isset ad consulendum Apollinem Clarium de statu regni, naufragio periit: cuius corpus cum ad uxorem delatum fuisset in Trachinem, doloris impatiens illa in mare se praecipitavit. Postea miseratione Thetidis & Luciferi conversi sunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait Varro de L. L. lib. III. Hae, referente Plinio X, c. 32, ex Aristotele, paulo ampliores sunt passere, colore cyaneo, collo gracili ac procerō. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, nisi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem septem ante brumam diebus nidos, & totidem sequentibus pariunt: unde Mantuanus, *Producit Ceycis aves ubi frigida bruma.* Hi dies & nautis sunt noti: nam in his tempestatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam angusto, grandium spongiarum similitudine, ex spinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut spuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum Lucianus hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει. Hinc ductum est adagium istud Aristophanicum in *Avib. v. 1593*, Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἡγεῖ ἡμέρας ἀεὶ. id est, *Atque halcyonicos egeritis assidue dies*: hoc est, *tranquillam atque otiosam vitam.* Plautus in *Poenulo Aët. I, Sc. II, 142*: nisi mihi illam tam tranquillam facis, *Quam mare est olim, cum ibi halcedo pullos educat suos.* Idem in *Casfin. Prol. v. 26*, *Halcedonia sunt circa forum*; id est, tranquillitas & silentium. Virgilius inter prognostica futurae tempestatis hoc quoque refert *Georg. I, 398*: *Non tepidum ad solem pennas in litore pandunt Dilectae Thetidi halcyones.* — Meminit harum & Theocritus *Eid. VII.* Homer. *Il. K.* Servius ad *Virgil. Georg. I.* Ceryli maris halcyonum Theocritus in *Bionis* morte: qui, ubi consenuit, a coniuge alis impositus gestari dicitur: & talis coniugii amor est in his aviculis, ut, cum altera ex eis interiit, quae superstes est, longo tempo-

re amissam sociam lugubri voce depleoret. Alii *cerylum* ab *halcedone* discernunt, sed tamen de eodem genere esse statuunt. Aristot. de Histor. Anim. VIII, c. 3, etiam videtur discernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utrique tribuit. Gaza *carulum* vertit. COGN. De Halcyone & Alcedoniis copiosissime Ulyss. Aldrovand. Ornith. XX, c. 60. Is p. 511, ubi de hoc scripto mentionem facit, cum ista chartae mandabat, (*Varinus eiusdem* (Halcyonis) *Pausaniam auctorem facere videtur: nam in voce Κήρυλος Pausaniam scribit condidisse Halcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile potest deprehendi, si quis meminerit, ex Eustathio ad Il. I, p. 776, esse depromta, quae Pñavorinus Camers in Lexicon retulit in Ἀλκυονίδες ἡμέραι nam ad vocem Κήρυλος nihil horum simile. Ansam autem labendi haec dederunt verba: Ἰστέον δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Πausανίαν ἐν ἀλκυόσιν ἀρρένεις &c. Pausanias ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cuius etsi permulta, vellem tamen pro suis multo plura descripsisset verbosus Homeri Commentator. HEMST.

ead. l. 4. Αἰόλου τοῦ Ἑλλήνος θυγατέρα) Augustinus Datus cum Benedicto, *Aeoli Graeci filiam*. Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel Luciani sententiam, qui volebat *aiunt mulierem quondam, Aeoli filiam, Hellenis septem*, vel ex Ovidii libro XI Metam. ubi Halcyone vocatur *Aeolis*, vel ex Dicaearcho, cuius verba sunt: ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν οὐσά περὶ πόλιν ἀφ' Ἑλλήνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη quae locutio non minus notat, patrem Aeoli fuisse Hellena, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo § 39 verba Graeca Εὐανδρίδου τοῦ Ἡλείου interpretantes *Evandrida, Elei filio*, cum patria, non pater describatur. GRON. Aeolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti & Apollodorus p. 11, l. 16. Vide etiam Iambl. n. 242. Hygin. F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. SOLAN. Aeolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiastae veteres Theocr. ad Eid. III, 45, Pindar. ad Pythion. Δ. 190, Apoll. Rhod. ad I, 143, Procl. in Hesiod. p. 46. Plin. H. N. VII, 56, p. 480. Aeolus Hippotae filius ab hoc est diversus, ut liquet ex Diodoro Sic. IV, p. 188; ad quem Rhodomannus contextuit Aeolidarum seriem. Dicaearchi, quem Gronovius attulit, locus est corruptus: Salmaf. de L. Hell. p. 355, Ἑλλήνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum fancit: Palmer. Gr. A. p. 8, Gronovio praeiit, intelligendumque statuit Ἑλλήνος πατὴρ τοῦ Αἰόλου verum,

ut Dicaearcho fecum conveniat, legendum est ἀφ' Ἑλλήνων τοῦ Διὸς· μοχ ἰπφε: Ἑλλὰς μὲν οὖν ἔστιν, ὥσπερ μικρῶ πρότερον εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διὸς Ἑλλήν ἐκτίσεν· si literis grandioribus ΔΙΟΛΟΓΥ scribatur, origo vitii statim patet. Vid. Clem. Strom. VI, p. 679 A. HEMST.

ibid. Κουρίδιον ἀνδρα) Vid. Reines. ad Inscr. Cl. XIV, n. 3. Ceyx Hesperī sive Luciferi & Philonidis filius: Hygin. F. LXV; ubi vide Munckerum. Clem. Protr. p. 35 D. Κηϋξ μὲν Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς, Ἀλκυὼν δὲ αὐθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἦρα προσαγορευομένη· cum ceteris in gratiam redibit Clemens, si modo unam vocem sedem mutare iusseris: Κηϋξ μὲν Ζεὺς ὑπὸ τῆς Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. Schol. Homer. ad Il. I, 558, Schol. Aristoph. ad Av. v. 251. Huic in transcurso foedissimam labem eximemus: ἡ δὲ (Halcyon) ἄγχι περιπαθῶς ὠδύρετο τὸν τοῦ ἀνδρὸς θάνατον παρὰ τῷ Σίλλῳ· immo vero παρὰ τῷ αἰγιαλῷ. Noster etiam in initio, ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν, & plerique alii halcyonem ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. HEMST.

ead. l. 5. Κήϋκα) Rex erat Trachine. Cum nostro sentit Hyginus f. 125. Clemens Alex. Ceycem Aeoli filium facit, non Halcyonem, p. 22 A. de regibus verba faciens, qui sibi Deorum nomina assumerunt. Κηϋξ μὲν, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς. Ἀλκυὼν δὲ αὐθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἮΡΑ προσαγορευομένη. Sed & Theocriti Scholiastes cum Luciano facit p. 287 B. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ ἀστέρος) Sic legendum, ut edidimus, litera minuscula. V. Hesiod. Θ. 381, & Schol. Homer. ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium est, ut somniarunt illi. V. Ovid. Met. XI, 271. Aurorae is filius. Apud Apollodorum tamen Ἐωσφόρος dicitur Ἀστράϊου. eiusque filius Ceyx dicitur p. 11, l. 20. SOLAN.

ead. l. 16. Περὶ θεῶν) Forte legendum παρὰ. Ad hanc fabulam allusit Euripid. Iph. in Taur. v. 1089. COGN. Turpissime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ pro παρὰ obtrudunt; cum tamen proclive sit ex similibus Luciani locis hunc etiam emendare. Vide finem huius ipsius dialogi: τιμὴς οἴας ἔτυχες παρὰ θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II ver. hist. c. 3, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τὴν τιμὴν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33 errarunt iterum plerique: in Fl. tamen, uti & hic, & in P. recte est ταύτης — ΠΑΡΑ τοῦ Ὑπνὸς λαχὼν τῆς τιμῆς. Notandum autem, in Aldina saepius reperiri π (quod proprie

est περι) positum pro παρὰ, ut in hoc postremo loco, & in Dial. Diog. & Herc. ubi γεγάμηκε τὴν Ἥβην π' τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta Fr. lectum aut emendatum est in παρὰ τ. θ. ut in fine eiusdem παρὰ τοῖς νεκροῖς. Cum haec scriberem, nondum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit παρὰ. SOLAN. Παρὰ pro περι certissimum est: in multis explorata linguae ratio contra quidquid est Codicum Mss. valet. Simillime Plato de cicadis in Phaedr. p. 1230 B. ὁ γέρας ἔχουσι παρὰ θεῶν & μοχ, γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβόν· quae plus una vice Aelianus de Anim. est imitatus. Euripid. Hel. v. 15, Προγόνου λαβούσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his egraeus locus est Phitarchi comparandus de Sol. Anim. p. 982 F. τίνας δὲ γενέσεις καὶ τόκους καὶ ὠδῖνας ὁ θεὸς αὐτὰς ἐτίμησεν; μοχ, τῇ δὲ ἀλκύνι τικτούσῃ περὶ τροπὰς πᾶσαν ἰστοῖσι θάλασσαν ἀκύμονα καὶ ἀσάλευτον· τὸν φίλανδρος μὲν οὕτως ἐστὶν &c. De Halcyoniis quid aliis indictum superfit, sunt sane non pauca, nunc operosius investigare non lubet: vide Suid. in Ἀλκυονίδες ἡμέραι & Kuster. Varro apud Nonium p. 145, Dies deinde illos, quibus Halcyones hieme in aqua nidulantur, eos quoque septem esse dixit. HEMST.

ibid. Ἐπὶ γὰρ τῇ τ. νεοττεῖα) H. Stephan. Thes. L. G. T. II, p. 1040 B. profert, ἐπὶ γὰρ δὴ τοῦτου νεοττεῖα· quod alicubi repererit, an ita scribendum iudicarit, haud equidem scio. Particulae certe γὰρ δὴ μοχ § 3, alibique a Luciano coniunctae, & ad hunc locum apte satis conveniunt. HEMST.

Pag. 130. l. 1. Ἀλκυονίδας) Ἀλκυονίδες, ἡμέραι τινὲς τὸν ἀριθμὸν ἰδ'. γαληναί, ἐναῖς νοσσεύει ἡ ἀλκύν. Hesych. VORST.

ead. l. 2. Κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς εὐδαίαις) Certe non debuerunt haec intelligi & verti aut cum Dato tranquillitatis differentis, aut cum Benedicto modica hieme ab aliis serenitate differentes, sed eminentes, eximias, quod putidum fere est monere, cum ut passim, tum in Luciano millies occurrat. GRON.

ead. l. 3. Παντὸς μᾶλλον) Plato p. 53 A. Variant autem hic libri. P. L. & I. πάντων habent. Reliqui impressi παντός. Neutrum probo. SOLAN.

ead. l. 4. Γαλήνιον) Adducit haec verba Andr. Rivin. de Ven. Sal. & Mal. § 35. Modo παντὸς μᾶλλον an πάντων scribas, nihil interest: utrumque aequè commodum; formula quaedam solemnis absolute sic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceres, hic scribi debuisset πάσης vel πασῶν, scilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In Pla-

tone & Xenophonte nihil est frequentius: μοχ, παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται. HEMST.

ead. l. 8. Τῷ ποτε) Ante τί ποτε. GUIET.

ibid. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς) Benedictus: *quomodo priscis hominibus habenda est fides?* a quibus scilicet haec fabula fuit propagata: neque disliteor dici posse τοὺς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις: sed melius ad sententiam congruit, quod dedi: atque ita fere Solanius, qui verterat, *quid est, quod iis fidem faciat, quae a te dicta sunt, o Socrates?* Idem vir doctissimus, quae paulo post sequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρώπινην &c. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & invisibilem aestimamus.* Multum dissentio; quippe cui placuerit is verborum sensus, quem iam ante priores interpretes Datus & Benedictus probarent. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa potestate satis sit Graecum: tum scribendum fuerat, τὴν ἀγνωστον οὖσαν &c. scilicet δεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἀγνωστος, ἀπιστος, ἀόρατος huiusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide Thom. M. in Ἀθέατος. Ἀμεμπτος. Ἀνέραστος. Ἀπρονόητος. Ἀσύνητος. Ἀσθονος. Ὑποπτος. quaedam notavit Ier. Hoelzlin. ad Apollon. Rh. II, 956; plura Aem. Portus Lex. Ion. in Ἀκριτος: fit tamen nonnunquam, ut interpretes fallant: sic in Phalarid. Ep. 98, τὸ ἀνεξέταστον πλῆθος, vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aestimat. In utriusque autem loci versione non erat, cur vel minimum amplius haesitarem, postquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatissimum Petr. Wesselingii iudicium. HEMST.

ead. l. 12. Ἐοίκαμεν) Hic εἰκόκαμεν εἶναι perinde est, ac ἐσμέν, sumus: nam interdum εἰοικε non est dubitantis, sed asfirmantis. Vid. Aegid. Menag. ad Diog. Laërtii lib. IX, S. 73. CLER. Ad similem Isidori Pelusiotaе sententiam II Ep. 117 haec notavit Rittershusius: eius generis alia Pricaeus ad Apul. Miles. I, p. 8. HEMST.

Pag. 131. l. 2. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιος εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶν γέρον) Ineptissime Benedictus, *revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex;* cum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute proventus,* quae verissima Luciani mentis expressio. GRON. Expressit illud Aegyptiorum Soloni dictum apud Platonem, *Graecos semper pueros.* Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic &

Seneca apud Lactantium II, 4, *Non, inquit, bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod maiora nos ludimus.* SOLAN.

ead. l. 4. Νεογιλδς) Vox Polluci improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8: τὸ δὲ νεογιλὲς ἢ νεογιλδν, εἰ καὶ Ἰσαῖος εἴρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, οὐ δοκιμον. Νεογυλαῖος per me licet exfulatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum Iungermannus. Sententia perfimilis Hipparchi Pythag. apud Stob. p. 573: Ὡς πρὸς τὸν ζυμπαντα αἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τὰς ζωῆς χρόνον. HEMST.

ead. l. 11. Ἡδῆ) Ex P. & L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. SOLAN. Καὶ δὴ minime mutandum. Aristoph. Pl. v. 227, Καὶ δὴ βαδίζω. Themosph. v. 221. Apud Platonem saepissime. HEMST.

ead. l. 14. Ἀνυπόστατος) Ἀνυπόστατος χεῖμαρρος Julian. Or. I, p. 34 C. Agit de hac voce If. Casaub. ad Athen. III, c. 20. Mox in illis εἰς ὄρνιθος τινος abesse potest εἰς. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Νεογέννητος, νεογ.) Has utrasque voces adiecit Solanus, monens praeterea reponi debere νεογιλδς. HEMST.

Pag. 132. l. 3. Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν) Vid. Gataker. ad M. Antonin. VII, § 23. HEMST.

ead. l. 5. Πολλὰς ἰδεῶν φύσεις) *Maltas specierum naturas: immo πολλῶν ἰδεῶν φύσεις, multarum specierum naturas: quamquam impropria hic est ea locutio.* CLER.

Pag. 133. l. 6. Τεχνῶν) Recte viderat Benedictus, uti & Marcellus & Vorflius, sic legendum, non τευχῶν, quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant ed. I. & Codd. Mss. P. & L. SOLAN. Recepi, quod in I. V. 2. S. A. fuit expressum, itidemque in margine A. 1 W. reliquae τευχῶν. In Exc. P. haec notantur: διὰ τῶν τευχῶν] γρ. τυυχῶν ἢ τεχνῶν. Aliud reperiō in Exc. ex Christoph. Longolii Luciano cum Mss. collato: διὰ τῶν χειρῶν (festinantis, ut auguror, descriptoris errore pro τευχῶν, ut legitur in A. 1. anni MDIII, ad cuius oram adlita fuit haec vetusti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν. τεχνῶν τῶν. Praeterea χειρῶν habebant C. teste Solano: eoque pacto iampridem, antequam haec vidissem, legendum esse statueram: neque me poenitet sententiae pristinae: licet enim τεχνῶν aspectu primo satis videatur accommodatum, si tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praestantiam alterius lectionis comparari

possit: nam primum *καὶ κατὰ τὸν βίον πράξεις artes*, quas homines exercent, iam simul complectebantur: deinde *τούτων* appositum prorsus languet, ac vigorem orationis inturbat: denique *ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμηχανῶν ἐργάζονται*, ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in scripto perlucet, admodum respondeat, valde vereor. Contra *χειρῶν* adoptaveris, mox istae difficultates non solum evanescent, sed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. *Τῶν χειρῶν τούτων*, extollere manus & monstrare Socratem crede, tanquam testes rei, quam proferebat, luculentissimas: sunt autem revera manus, & vocantur *πολυμήχανοι* tum ab aliis, tum a Galeno de Ufu partium corp. hum. lib. I & II. quia, ut ait Aristot. περὶ Ζ. Μ. IV, p. 106, ἡ χεὶρ εὐοικέν ἐῖναι οὐχ ἓν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἔστι γὰρ ὡς περὶ ὄργανον πρὸ ὀργάνων propterea quod manus habeat, idcirco hominem esse sapientissimum censebat Anaxagoras; quamquam melius, Galeno suffragante, rationem illam Aristoteles invertat, quia inter universum genus animalium sapientissimus est, ideo datum esse homini a natura, ut manibus sit praeditus. Hinc eadem opera patet, frustra fore, si quis obijciat, praeteriri potuisse facile manuum mentionem, cum mox sequatur *διὰ τοῦ σώματος*: ratio enim non est in obscuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris solae commemorarentur. HEMST.

ead. l. 10. Ἀμέτρητον ὄσων) H. Steph. App. de D. A. p. 82, ubi de pleonasmō nominum ὄσος & ἡλίος disputat. HEMST.

ibid. ἔχει) B. 2. Reliquae ἔχειν. SOLAN.

Pag. 134. l. 3. Τηλικαύτην — αὐτός) Ex ed. I. est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe *τηλικαυτον — αὐτοῦ*. SOLAN. Multum vereor, ne quod Iunta suppeditat, prava sit Ant. Francini, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, *πιθανὸν οὖν δόξει, ὅσων ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς δις. τηλικαυτον καὶ τὴν δυνάμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως*. HEMST.

ead. l. 4. Αὐτοῦ) Nempe mundi, quem Deum esse statuit Plato in Timaeo. CLER.

ibid. Φρόνησιν) Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. VORST.

ead. l. 8. Ἀναγνώσαι) Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνώσαι. Contra peccatur in Hesychio: Ἀναγνώσαι, ἀναπείσαι Ionum est, & Herodoti, apud quem saepius hac potestate ἀναγνώσαι, nunquam ἀναγνώσαι. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράφαι sit adiungendum, eo tamen referri debet. HEMST.

ead. l. 12. Παραβάλλουσα) Ἀν καταβάλλουσα, id est, instituens. GUIET. Sine librorum auctoritate mutavi παραβαῖουσα; habent enim omnes παραβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. SOLAN. Eadem, quae doctiss. Solano, mihi quoque se iamdudum obtulit coniectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus aridebit Guieti καταβάλλουσα. Immo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congeffa temere materia velut proiciens animal informe. HEMST.

ead. l. 15. Μέλιτταν σοφὴν) Eodem epitheto gaudet etiam apud Philostr. p. 889. SOLAN.

ibid. Θείου μέλιτος) Hinc Virg. IV Georg. Protinas aërii mellis coelestia dona. Varro de R. R. II, c. 5, Denique ex hoc (bove) putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres. COGN.

ead. l. 16. Ἐκτε ὄν) De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur Cael. Rhodigin. Ant. Lect. XXVII, c. 17. Aristotel. de Gener. Anim. lib. V. COGN.

Pag. 135. l. 2. Τινῶν) Ἀν τισίν; GUIET. Legendum τισὶν cum interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte Empedoclis, qui Physica versibus scripserat. CLER. Τινῶν, τέχναις) Vorstii strictura suadende, hanc vocum ordinem in libris perturbatum sic restitui. SOLAN. Et si transponas, incommode cadit. Deinde ὅς λόγος pertinet ad sequentem sententiam προσχωμένη τέχναις ἱσραῖς, quem nexum subiecto τινῶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud Platonem saepe, ut veteris sapientiae doctrina tradit: ita λέγειν Democritus: τάδε λεγὼ περὶ τῶν ὑμῶν πάντων. Vix me retinui, quin redderem in Luciano τισίν, orationis structura liquida: tum etiam recte τισίν, quoniam artes quidem aetheris magni sacras, sed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. HEMST.

ibid. Αἰθέρος μεγάλου) Summi Dei. Lucret. lib. I: Postremo pereunt imbres, ubi eos pater aether In gremium matris terrae praecipitavit. & Virgil. II Georg. Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether. COGN.

ibid. Τὰς οὖν ἀθ. δ. μεγάλας οὔσας) Si locus est integer, nec quidquam desideratur, quae suspicio non immerito posset suboriri, nihil est reliquum, quam ut accusativos absolute positos agnoscamus: quae structurae ratio satis alioquin apud Graecos obvia fecellit interpretes tum hoc in loco, tum saepius alibi: exempla dedit ex Pausania Sylburgius in Praef. p. 930. Vide praeterea Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 13, ubi quae pleraque notat Perizonius sunt aliena, & diversi generis. Strab. I, p. 7, πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνωμότους ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀνωμόμων ὄντων Menodotus apud Athen. XV, p. 672 B. πεπεισμένους τοὺς Ἀργεῖους. In Diogen. L. IX, 42, ita nunc legitur: φησὶ δὲ Ἀθηνόδωρος ἐν ἡ Περιπάτων, ἐλθόντος Ἰπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κελεύσαι κομισθῆναι γάλα· Suidas in Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης aliud ostendit, ἐλθόντα Ἰπποκράτην πρὸς Δημόκριτον· quod quo minus in Diogene conspiciatur, liberiorum imperitiae deberi non dubito: II, 48, τοῦτον ἐν στενωπῷ φασι ἀπαντήσαντα Σωκράτει, διατεῖναι τὴν βακτηρίαν, ibi recte Kuhniius. HEMST.

ead. l. 7. Ἀνδρόν) Lusciniarum propter Philomelam meminit. SOLAN.

ead. l. 8. Κλέος δὲ μύθων) Vertit interpres: *praeclaram hanc fabulam*, quasi vertendum ad verbum esset, *gloriam fabularum*: sed κλέος hic est, ut saepe apud Homerum, pro *fama* auditu accepta: II. B, 486. Alia loca indicabit Index Eustathianus ed. Rom. ut & quae de hac voce habet Eustathius. Itaque Socrates hic inducitur dicens, traditurum se liberis, quae a parentibus de priscis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonium, non quasvis fabulas, sed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris esse proponendas: qualis fabula Halcyonis, quae ad commendationem fidei coniugalis pertinet. Consulendus Plato lib. II de Rep. ubi multis probat περὶ παντὸς ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούουσιν ὅτι κάλλιστα μεμβολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν· dandam omnino esse operam, ut haec fabellae, quas primas audient, elegantissimae fistulae ad virtutem sint. CLER.

ead. l. 9. Θρήνων μελωδὲ) Ὡ ὄρνι θρήνομέλωδε legendum est. BROD.

ead. l. 11. Γυναῖξί τ' ἐμαῖς) Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus Lucianus, aut quisquis huius opusculi auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi; quos errare Panaetius firmissimis, Plutarcho iudice, argumentis evicerat. De hac doctorem controversia plura qui volet, adeat Bentleii de Phalaridis Epistolis dissertationem. Nos de his feminis hoc mo-

do lectorem monitum hic volumus: Xanthippen morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuefcens compararet. Myrto autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, & ea quam supra dixi controversia, consule Plutarch. in Vita Aristidis sub finem. SOLAN.

ibid. Ξανθίππη τε καὶ Μυρτοῖ) Socrati Hieronym. in Iovian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam Laërtii etiam testimonio & Plutarchi in Arist. COGN. Iunguntur etiam in Epist. Socratic. 27, p. 57. Observanda, quae Cyrillus ex Porphyrio scribit contra Iulian. VI, p. 186 D. δύο δὲ σchein γυναῖκας ἄμα, Ξανθίππην μὲν πολιτίν, καὶ κινωτέραν πῶς, Μυρτῶ δὲ Ἀριστείδου θυγατρίδην τοῦ Λυσιμάχου· καὶ τὴν μὲν Ξανθίππην περιπλακείσαν λαβεῖν, ἐξ ἧς ἐαυτῷ Λαμπροκλῆς ἐγένετο· τὴν δὲ Μυρτῶ γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκος καὶ Μενέξενος. Xanthippes folius, non itidem Myrtus meminerunt Plato & Xenophon. Vid. Diogen. L. II, 26, ibique Casaub. & Menagium. HEMST. Plato in Phaedonis initio p. 45 E. Xanthippen nominat ἔχουσαν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην non procul a fine pag. 86 A. cum iam tempus appeteret educendi poculi cicutamixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδιά, δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σμιχροὶ ἦσαν, εἰς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκείαι γυναῖκες ἀφίκοντο· & μοχ, τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά ἀπέναι ἐκέλευσεν tum p. 87 A. ἐγὼ μέντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥκιστα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixisse superstitem. Ille natu maior filius & μέγας Xanthippes est Lamprocles, quem bene restituit in Epp. Socrat. pag. 57 Leo Allatius: sed monere simul debuerat, id nominis abuisse violatum librarii culpa in ἄμα Τυροκλῆς· nam illud ἄμα ex priore syllaba ΛΑΜ conflatum nullius usus est, & orationi nocet. Idem peius ex Myrto prima uxore sublatum esse scribit: etenim apud Xenophontem Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore castigatus, quod matri vehementius succenseret, cum respondet Ἀπομν. II, p. 432, v. 20, οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, eiusque notos mores designat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam Platonis auctoritatem, equidem ignoro. IDEM in Addendis.

Pag. 136. l. 1. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν) Duplam exhortationem, & quod Halcyon pia in virum sit, & quod is in uxore

rem. Haec notantur ad marginem *A. 1 W. HEMSTERHUSIUS.*
ead. l. 4. Φαλ.) Φάληρος λευκὸν αἰθῆρος Ἀθήνησιν. *VORST.*
 Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, λμήν. *SOLAN.*

IN PROMETHEUM.

Pag. 137. l. 1. ΠΟΜ.) In hoc & seqq. Deorum tam coelestium quam marinorum dialogis duplex Luciani institutum esse videtur: primum ut fabulas elegantiores enarraret; secundum, ut quae in his poetarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude praestitum est, quae ipsis propemodum Christianis vix quidquam reliqui fecit. Inest certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica coniuncta, ut ab homine non Christiano desiderari, nedum sperari amplius quid non possit. *SOLAN.*

ead. l. 4. Ὁ μὲν Καύκασος) Quid legerit Ottomarus Luscinus, huius dialogi interpret, non video: omnino aliud legisse statuendum est: sat monuisse. *BOURD.* Huius montis descriptionem apud Arrian. in *V. A. lib. III* reperies. Prometheus vero affixum fuisse ad Caucasum tam multi affirmant, ut vix negari possit. Hoc imprimis testatur Cicero lib. II *Tusc.* Quaest. Hoc etiam Apollon. *Arg. II* in fine asserit, quod eius interpret affirmat: illud ipsum Pausanias, Servius & alii multi. *COGN.*

ead. l. 10. Ἐπαμύνειν) In edd. vulgatis *ἐπαμύνειν*. Sola *I. δύνανται* addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quae *ἐπαμύνειν* exhibeat, quod verum & Lucianum puto. *SOLAN.* Verissima *Fl.* ed. lectio: Iuntinam interpolatam esse clamat illud *ἐπαμύνειν δύνανται*. Putaveram olim insititum esse οἱ ἄνθρωποι, & cum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuisset adscriptum, post in contextum venisse: nam commode procedunt, ὥς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc receptae lectioni lubens acquiesco. Aeschilo, cuius fabulam, antequam haec scriberet, a Luciano lectitatum fuisse, facile deprehendi potest, Prometheus λευργός, ἀνθρωποποιός Tatiano Or. ad Graec. pag. 42. αὐτοῖς vulgi fidei Tatiano *Phaedro IV, 14.* Ideo homines ab ipso ficti πλάσματα πηλοῦ Aristoph. *Av. v. 687. πηλόπλαστον σπέρμα* Aeschyl. apud Procl. ad Hesiod. p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Christiani scriptores Latini: Dracont. *Hex. v. 311, Proicere nec plasma suum vult conditor aevi, HEMST.*

ead. l. 13. Ὑπὲρ τῆς φάραγγος) Philostratus in Apoll. Tyan. (II, c. 3.) refert duo esse Caucasī cacumina stadio inter se disiuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuisse referunt. COGN. Aeschyl. Pr. Relig. v. 15, Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρην. ubi Stanleus ista Luciani non praeteriit. — *adspicite reliq̄atum asperis vinctumque saxis* — apud Ciceron. T. D. II, c. 9. HEMST.

ibid. Ἀνασταυρώσω) *Crucifigatur*: inde Caucasus dictus crux; monuit Lips. tract. de Cruce: σταυρὸς postea. BOURD. Infra saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est L. Bos in Ep. ad Hebr. VI, 4, ut ostendat ἀνασταυρῶν perinde atque ἀνασκοποῦν Graecis esse in crucem agere, cruci suffigere, secus quam scriptoris sacri interpretes existimarunt, verentes *rursus crucifigere*. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Αὐτοῦς) L. ἀνθρώπους & sic C. abb. & K. ἀνούς. SOLAN. Idem notaverat pro πλαστὰ corrigendum esse πλάσματα mihi varia videtur, sed peior lectio. HEMST.

Pag. 138. l. 1. Ἀπὸ τούτου) Ab hac in contrariam partem. BROD.

ead. l. 3. Ἀπότομοι) Ἀπόξυροι Angl. ut *exesi scopuli* apud Senec. Hercule fur. BOURD. Ἀπόξυροι praeter Angl. etiam P. & L. uti Πητ. cap. 7. In impressis autem omnibus ἀπότομοι. SOLAN.

ead. l. 5. Ὡς ἀκροποδῖ που) Scribe, ὥς ἀκροποδῖτί του μόλις ἐστάναι. BROD. Ὡς ἀκροποδῖτι μόλις ἐστάναι) Ἄττοντες inde *attae*, qui inter ambulandum stare nesciunt. Casaub. ad Suet. Tiber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι. Lucian. Dial. Mort. XXVII, § 3. In Ms. legitur μόγῃς, quod idem est. BOURD. Ed. Iunt. ἀκρω ποδί. Reliquae ἀκροποδῖτί, quod non tam apte huic loco visum est convenire; ne dicam, iam alibi solere ἀκροποδῖτι legi, non ἀκροποδῖτί. SOLAN. Nullam video rationem, cur mutandum sit ἀκροποδῖτι; nisi, quod alibi Noster solet, ἀκροποδῖτι malis: alia Luciani loca, ubi hoc ipsum vocabulum inveniatur, annotavit H. Steph. Th. III, p. 515. tum porro sic scribit: *Quibus in locis quidam exponunt, suspensio gradu: cum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus, en pas de larron. Suidas ἀκροποδῖτι exponit ἀκροῖς ποδί, summis pedibus: alii, summis seu extremis pedum digitis, quod Luciani locis non convenit. Quam ob causam non convenire putet Stephanus, plane non perspicio: hic certe nihil aequae sententiae respondet: sic ut summis pedum digitis insistere vix li-*

ceat. Praeterea malo στενὴν ταύτην ὁ κρ. ἔχει τὴν ἐπίβασιν, propter illud πον, ἀκροποδῆτί πον. HEMST.

ead. l. 12. Τοῦτ' ἔφη) Sunt vitrea fracta, & conati sunt evitare interpretes. Sed annotavit pater, τὸ κατελεήσαντας ἀντὶ σοῦ ἀνασκολοπισθῆναι, ut Mercurius Charonti in Contempl. τουτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστήσεται μοι. GRON.

ibid. Τὸ κατελεήσατε) Ingeniose I. Fr. Gronovius. Melius tamen, ut arbitror, locus habebit resectis, tanquam inutili assumento, τὸ κατελεήσατε. Unde natum sit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τοῦτ' ἔφη, τὸ κατελεήσατε, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, iam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τῷ scribatur σοῦ. Dial. Deor. I: τοῦτο φῆς, ἐκπεσεῖσθαι με τῆς ἀρχῆς. HEMST.

ead. l. 15. Καὶ ἄλλους δύο) Nos ambos. BROD.

in Schol. Ἀποτέμνεται) L. ἀποτέμνεται. C. abb. ἀποτεμνέμεναι & V. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Τὴν ἑτέραν) Χαῖρα subaudio. BROD.

ibid. Κατελήφθω) Vide eruditiss. Dukerum ad Thucyd. VIII, 63. HEMST. Pag. ed. Bip. 261 sq. Vol. V.

ead. l. 4. Πάντα) Legerim ταῦτα, ut haec habeas: nam πάντα nihil hic significat. CLER.

ead. l. 5. Πλαστικῆς) Quod homines e luto finxeris. BROD.

ead. l. 11. Ὅστᾱ καλύψας ἀργέτι δημῷ) Idem de Merc. cond. habet autem accusationem omnem hanc ab Hesiod. i ἐργ. BOURD. Theog. 540: Τῷ δ' αὖτ' ὅστέα λευκὰ βόδι δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ. Monendus autem lector, Pausaniam IX putasse hoc opus Hesiodum non esse. V. Kennet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀργέτι δημῷ) Alba pinguedine. Vide Higinum in Sagitta. BROD.

ibid. Ἡσιόδου) Hesiod. in Theog. 541: — κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῷ. BROD.

ead. l. 15. Ἐκλεψας) Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quemquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expers. Vide Θ. Δ. I. SOLAN. Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quidquam tentare. Benedictus etiam vertit, quasi voluisset ἐκλεψας furatus es, & hominibus dedisti: debuerat, ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti. § 6. Artemidor. III, 17: καὶ γὰρ

τὸν Προμηθεῖα λέγουσι ἐπὶ τῷ πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸ πῦρ κλέψαι κακῶς ἀπολέσθαι. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Καὶ θεῶν) Θεῶν, καὶ V. uti conieceram. SOLAN.

Pag. 140. l. 2. Δεδέσθαι) Vinculis constringi. BROD.

ead. l. 4. Ἀναίτιον αἶτ.) Homerus Iliad. N, 775. BROD. Ut Dial. Mort. ex Homero. BOURD.

ead. l. 5. τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτ.) Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. BROD. A Platone in Apol. Socrat. εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμῶμαι τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. Dionys. Halic. l. 5. BOURD. Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praestantissimos. Vide Demosth. 327, & Etym. M. Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus iam, cum de poena ageretur, ἐνεκα μὲν, εἶπε, τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμῶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Diog. Laërt. 43 D. V. Plat. Apol. Socrat. SOLAN. A Socratis aestimatione suae litis sumtum esse monet Menag. ad Diog. L. II, 42. Suid. in Σακράτης· ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσατο. Hac de re plura congeffit Leo Allat. ad Epp. Socrat. p. 192. HEMST.

ead. l. 6. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.) Hac me poena dignum censuissem. BROD. Vorstius & Constantinus (in v.) τιμησαίμην. SOLAN.

ead. l. 11. Πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν) Profert hunc locum, & de Caucaſo, cui Prometheus affixum fuisse veteres fingunt, pluribus agit Stanl. ad Argum. Aeschyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheus Lucianus dicat οἰκτιστὸν θεῶμα πᾶσι Σκύθαις· vid. v. 417. Varro apud Nonium in Vastitas p. 417: Mortalis nepo exaudis, sed late incolens Satharum inhospitalis campis vastitas. Scytharum Iulius probante Mercero: dubito, an propius ad priscam scripturam Sacarum. Fabulae vetustae fama tantum valuit, ut rem vere gestam crediderint accolae, & vestigia miserandi casus ostentarint: Diodor. Sic. XVII, p. 606 A. Strab. XV, p. 1009 A. Arrian. A. A. V, p. 199. P. P. E. p. 7. Refert Philostr. de V. A. T. II, c. 3, τοὺς τῷ Καυκάσῳ προσοικούντας odisse vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis succendere: θήρα τρά τε ἐπ' αὐτοὺς ἴστανται τιμωρεῖν τῷ Προμηθεῖ φάσκοντες· ὧς γὰρ τοῦ μύθου ἦντινται· tantopere sunt fabulae dediti veram credentes; haec posteriorum mens, quam interpres non

percepit. Adde Scholiast. Apoll. Rh. ad II, 1252. HEMST. *ibid.* Κασπίων) Caspiis populis Scythici generis vicinae sunt Tauri montis angustiae, ad 8000 passuum in longitudinem extensae, latitudine tam exigua, ut vix plaustro sint perviae, quas idcirco Caspias portas scriptores appellant, quod per eas ex Babylonia & Perside ad mare Caspium pateat transitus. COGN. Ὅρη δὲ εἰσὶν αἱ Κασπιαί πύλαι, μᾶλλον δὲ πέτραι ἀπερρώγυιαι καὶ κοῖλαι, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, ἀπὸ τῶν Κασπίων ἀνδρῶν, ἢ τῆς Κασπίας θαλάσσης οὕτω καλούμεναι, ὡς καὶ κλειδὰς Ἀσιαδος γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. Eustath. ad Dionys. Per. v. 1039. VORST.

ead. l. 13. Ἀγωνικῇ) Lego ἀγωνῇ. BROD.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὰς σιτήσεις) L. τῆς σιτήσεως ἀπέλανον, & μοχ καλῶς pro καλῶν. Post ταύτη Solan. addebat τῇ. HEMST. *ibid. col. 2. l. 1.* Ψυχρὸν) Lege ψυχρὰν καὶ ἀνωφελή. SOLAN. *Pag. 141. l. 1.* Ἐς οὐδὲν δέον) Frustra ac temere. BROD.

ead. l. 2. Ἐπιμελισόμενος) Malim ἐπιμασασόμενος, quae mandet: ab ἐπιμασάομαι, mando. CLER. Videtur Lucianus scripsisse ἐπιμελισόμενος. Vide notas ad Dialog. Ai. & Ag. qui XXIX, & ultima dialogi huius verba. SOLAN. Cave, quidquam mutandum putes: obscuraveris omnem loci venustatem. Aquilam mox esse devolaturam, quae iecoris eius curam sit susceptura, facete Mercurius ait: interea dum Iovis ales ad curam istam aggrediatur, nihil obesse, quò minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroasin sophisticam. Bellum enimvero curatorem iecinoris Promethei, & per sane quam iucundum! HEMST.

ead. l. 5. Σοφιστικὴν, οἶος &c.) Non recte dictum putabunt, qui grammaticorum regulis religiose insistentes, ab iis ne tantillum quidem discendi fas putant. SOLAN. Ideo σοφιστικὴν vocat Prometheus § 20; ut & Aeschyl. P. V. v. 62, ubi haec utraque Luciani loca Stanleum non fugerunt. HEMST.

ead. l. 7. Καὶ ὅπως) Ὅρα subaudio. BROD.

ead. l. 8. Καθυψῆς) Interpr. Nec ius tui patris prodas. Malim propriam significationem sequi: nec quidquam praetermittas eorum, quae ad iura patris tui pertineant. Brevius Gallice: n'omettez aucun des droits de votre pere. CLER. Vide, quae notavi ad Δικ. Φων. §. 30. Illa ὅπως μου ὥς δεῖν. κατηγορήσεως attulit L. Bos in Ellipsi verbi σκοπεῖν. HEMST.

ead. l. 9. Τοῦ πατρὸς) Mercurius Iovis est filius. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἐξαιτῆται) Leg. ἐξαιτεῖται. Soni τοῦ H & EI confusi fuerunt. CLER.

Pag. 142. l. 5. Τῶν τοιούτων μεμέληται) Haec scriptura ex ed. I. est, quam firmat P. Codex ab ea tantum diversus, quod μεμέλειται habet. L. autem μεμελετήκ. τῶν τ. SOLAN. Μεμελετήται) Eo minus haec movenda, quod rhetorum sit proprium μελετᾶν, etiam tum, quando secum meditantur, quae in auditorio sint pronuntiaturi. I. lectionem nunquam admifero, nisi prius Graece dici, τούτων μοι μεμέληται, fuerit probatum. HEMST.

ead. l. 9. Τοιούτων) An τοιούτος; nimirum ὁμότεχνος ὑφίστασθαι saepe casu destitutum per se significat rem aggredi & sustinere, provinciam subire: vel certe τὸ τοιούτων, ut in fine §. seq. Ex Prometheo Liberato Varronis profert Nonius in Quaesli p. 492: Aemulum illius artis, atque obstrigillatorem, qui per aliquot annos quaesli nihil fecerit: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. HEMST.

ead. l. 14. Οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνᾳ &c.) H. Steph. in App. de D. A. p. 105, ubi de pleonasmō adverbii μόνᾳ agit, post ἀρκεῖ & ἀπέχρησε quamquam nimis subtilem illam Stephani disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum accusationis instituit, videturque partium inter se connexio paulo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάνν γοῦν, ὃ Προμηθεῦ, μακρῶν ἔδει λόγων &c. νυνὶ δὲ ἀπόχρη μόνᾳ τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τ. ἀδ. ut in Tim. § 38, ἐχρῆν μέντοι ἰσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν. sane οὐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. HEMST. Clariss. Gesnerus non opus esse arbitratur emendatione, modo meminimus, ironicum esse totum exordium, cuius haec sit vis: Quasi vero opus esset longa oratione — nec satis foret sola capita exponere &c. IDEM in Addendis.

ead. l. 16. Τὸν βασιλέα) Τὸν Δία. BROD.

Pag. 143. l. 1. Οὐδὲν δέον) Hanc formulam explanat, & simul haec Luciani verba, H. Stephan. App. de D. A. p. 160. HEMST.

ead. l. 5. Ῥῆσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν) Sumtum a Platone de Rep. X, p. 755 E. καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείναντας ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς in Protag. p. 250 C. περὶ οὗ ἐγὼ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἐκάτερος ἀπετείνουμεν. HEMST.

Pag. 144. l. 5. Τὸ τῆς ὀργῆς κεφάλαιον ἡλίκον ἐστίν) Ita Mff. Codd. P. & L. pro, αὐτὸ τῆς ὀ. τὸ κ. ὅ ἐστιν, quod in impressis est. SOLAN.

ibid. Ὡς μισρακίου) Sic in Tim. & Toxare. BOURD.

ead. l. 7. Τὸ μείζον) *Maiorem partem.* BROD.

ibid. λήφεται) In Graecis verbis naevus quidam est. Ait; μειραχίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήφεται. Sine ullo dubio λήφεται legendum; nec aliter videtur accepisse interpretes. IENS. Dictum supra ad Τιμ. c. 19 de huiusmodi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. SOLAN. H. Steph. App. de D. A. p. 148 observat, futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens itidem, aut praeteritum perfectum resolvi posse videtur; cuius usus exemplum hoc proferat: tum, videtur enim εἰ μὴ λήφεται esse pro εἰ μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praes. opt. aut etiam pro εἰ μὴ εἴληφε non enim loquitur de eo, quod eventurum erat, sed de eo, quod iam venerat: & alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἡλικὸν ἐστὶ nam αὐτὸ nolim mutatum in αὐτὸ: sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. HEMST.

ead. l. 8. Συμπότικας) Hinc veteres illud usurpabant, μισῶ μνάμονα συμπόταν. de quo vide συμπ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπομνημονεύειν) Μισῶ μνάμονα συμπόταν. Id. in Lapith. BOURD.

ead. l. 12. Ἐωλὸν τινα μν.) H. Steph. Thes. T. III, p. 1239, in Ταμειῶς hunc locum proferens scribit ἔγχολόν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἔγχολος, quamquam forma non discrepet ab ἔγκλος, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem H. Stephano contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter afferat, quam in edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. HEMST.

ead. l. 16. Διασιλλαίνειν) Sic P. & ed. I. In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum haec vox in Δεξ. c. 24, & ibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in I. & P. legitur. Enarrat autem Aelianus Var. H. III, 40, dum Σιληνούς vult dictos ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν. SOLAN. Σιλλαίνειν verbum ποιητικώτερον est Polluci IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλοῦν & διασιλλοῦν adiungit Pollux: posterius in Dione Cass. p. 875 B. ὅτι καὶ ἄκων διασιλλῶσαι τι αὐτὸν σκωπτόλην ὡς προήχθη habet Hesych. in v. & διασιλλαίνειν in Διολουφείν. Κατασιλλαίνειν Hippocr. in Παραγγ. p. 27, v. 41. Apparet autem nihil referre, utrum σιλλαίνειν legas, an διασιλλαίνειν. HEMST.

in Schol. Τρόπον) Τροπὴν emendavit Solanus: itaque restituendum esse satis patet ex Etymol. in Σίλλοις huic enim priora istius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte *τιλλαίνειν* τινὲς hic ponatur, posteriora Suidae in *Σιλλαίνειν* apud eum pro ἡ ἀκολασία, quod nihil ad explicationem vocis *σίλλος* pertinet, recte legitur ἡ *κακολογία*: tum praeterea, ὁ ταῦτα γράφων *σιλλογράφος*, quomodo Matth. etiam Sladus reposuerat. HEMST.

Pag. 145. l. 2. Ὅσπερ ἐγὼ οὐδὲ μὲν.) Interp. *Ideoque Iovem facti postridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam stomachaturum.* Non expressit vim locutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit. debuisset enim hoc modo: *Itaque putabam, ne recordaturum quidem Iovem eius facti postridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum.* οὐχ ὅπως est nedum. VITRING.

ead. l. 3. Οὐδὲ μνημονεύω) Castiga οὐδὲ μνημονεύειν. BROD.

ead. l. 4. Οὐχ ὅπως &c.) Verte, nedum ut propterea usque adeo *transceretur*: quod non expressit interpres. CLER.

ibid. Τηλικαῦτα) Id est, *τηλικούτως*. GUIET.

ead. l. 7. Τὸ χαλεπ.) Quod longe quidem *gravius* esset. BROD.

ead. l. 9. Τὸ τοῦ λόγου) Quod proverbio *iaſatur*. BROD.

ead. l. 10. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμ.) Hic locus Erasmus non fugit in *Mare coelo miscere*. HEMST.

ead. l. 13. Εὐτέλειαν καὶ ἀγέννησιαν) Εὐτέλ. ex L. & ed. I. est. In reliquis impressis pro eo *μικροψυχίαν* legitur. De ἀγέννησιαν leve est quod moniturus sum, in omnibus mendose scribi ἀγέννησιαν, nisi quod sola Fl. ἀγέννησιαν mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. SOLAN. *Μικροψυχίαν*) Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλεια, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγεννῆς & ἀγεννής, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια & ἀγέννησια promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos & rationem in nostris edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, necne: quamquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus eiusque sordes, alterum ad animum proprie pertineant. HEMST.

Pag. 146. l. 2. Τοιαῦτα ἐργάζεται) Angl. *τηλικαῦτα ἐργάζεται*. BOURD. Omnino ex Codice cum Angl. tum alio, cuius excerpta penes me sunt, legendum, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα *τηλικαῦτα ἐργάζεται*, si parvae carnis causa tantopere indignatur.

Et statim cur non, ut iusserat Bourdelotius, & ipsi canones τῶν γραμματικῶν παιδῶν iubent, rescripserunt sequentes editores, praesertim Mss. volentibus, περιελιχθήσαστο; est enim α περιελιχμάξω. GRAEV. Genuina lectio est τηλικαῦτα ὀργίζ, quam exhibent L. Angl. & Mf. Gr. quam iterum habet Noster Ἀποκ. cap. 8. quamquam ferri etiam aliquo modo posset vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra iam dixerat τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν, c. 5. SOLAN. Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur & iram Iovis, & quae postea, Prometheo perquam sane gravia, sunt consecuta: praesertim si attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ὀργίζεται, illud dedi iudicio I. G. Graevii & Solani, ut in Lucianum redire sim passus: innumera sunt exempla, ubi ἐργάζεσθαι & ὀργίζεσθαι fuerint confusa. HEMST.

ead. l. 5. Μαγείρῳ) Hor. Serm. I, 3: Si quis eam servum, patinam qui tollere iussus Semefos pisces, tepidumque ligurierit ius, In cruce suffigat; Labeone insaniore inter Sanos dicatur. SOLAN.

ead. l. 7. Περιελιχθήσαστο) Scribe περιελιχθήσαστο, ut in Anglic. Cod. & ita rescriperam. tangit coquos catillones, quorum supplicium flagella, crux, candens lamina, dixerunt interp. Martial. & Hor. BOURD. F. Περιελιχθήσαστο. GUIET. Recte eruditi correxerunt περιελιχθήσαστο. Ipse quoque Noster infra in Deor. Dialog. XII περιελιχθησάμενοι. Mox scribendum omnino ὀπταμένων ab ὀπτᾷ. Nemo coquum cruce multarit, quod carnes elixans, immissum iusculo digitum visus sit circumlambere, aut nonnihil costarum carniū avulsū deglutierit. Idem mendum irrepsit in Nostri opusculum, Fugitivi inscriptum, ubi ὀπταμένων ἀνθρώπων σωμάτων, non ὀπτομένων, legendum. Melius scriptura haec observata in Epist. Saturnal. καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφᾶκια μετὰ τὸν ὀπταμένων &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπταμένων. Similis spurcicies foedavit Antoninum Liberalem c. 35, Λύκοι δὲ συναντόμενοι καὶ σηναντες, ὑψηλήσαντο τῆς ὁδοῦ. Corrige συναντόμενοι est enim ab συναντάομαι. Lupi autem obviam facti, & adulantes, ductores se viae prae buerunt. Mirum, id fugisse diligentiam duorum, qui novissime scriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam secundas huic scriptori impendit curas. IENS. Recte in ed. I. erat. Aliae omnes mendosae. Recte etiam in Cod. L. SOLAN.

ead. l. 9. Κονδύλους ἐνέτριψαν) Hoc admodum ignominiosum & servis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat I. Tollius ad Longin. p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα στερεόν apud Aelianum est V. H. XIII, 38) & κατὰ κόρρης πατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum usu teruntur: ad quem census vix referri licet κονδυλίζειν & ραπίζειν. 'Επὶ κόρρης' πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιρραπίζοντες Alciphron habet III, p. 368. καὶ ἐπὶ κόρρης σε πατάξῃ τις Liban. T. I, p. 238 D. Vide Harpocrat. in 'Επὶ κόρρης. HEMST.

ead. l. 15. Τοῦτο — ἔχον) Iudicent alii. ego τοῦτου — ἔχοντος scriptum fuisse arbitror. SOLAN. Τοῦτο — ἔχον omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, eruditi viri impeerint. Apud Suidam in Εὐρύβατος male sollicitat Kusterus, itidemque in Ῥαστώνουσις, tamen si ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad v. Σολοικισμὸς, & ad Aristoph. Plut. v. 277. Revocandam censeo lectionem Mss. in Strabone VI, p. 397 D. εὐνομηθέντες pro εὐνομηθέντας. Hac de re iamdudum praecepit I. Scaliger Castig. in Hippocr. de Vulner. p. 32. Vide Davis. ad Clem. Ep. I, c. 11, & quae notavi ad Halcyon. § 8. Καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Κόνδυλος) Haec, quae totidem paene verbis leguntur in Etymologo, inde corrigenda sunt: παρὰ τ. κ. τ. δ. οἰονεὶ κόνδυλος tum, ἢ κόνδυλός τις ὢν εἰς τὰ κενὰ δυόμενος &c. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Restituere facile erat, si quis modo ad futilissimas Grammaticulorum originationes attenderet. HEMST.

Pag. 147. l. 1. Ὀπότερον) Pro hac voce, quae in P. & ed. I. legitur, reliquae habent δ πρότερον, quod minus probum visum. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀν.) Commode interpretes. Adscriptit tamen pater, αὐτοῖς γῆν ἄλλως οὔσαν ἀνέργαστος. GRON. Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus I. Fr. Gronovius haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finxisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστος, ipsique adeo homines sine motu temere iacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique for-

mae decore nudatum: § 13, ἐκ πολλοῦ ζῶα ποιοῖναι, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον εἰς κίνησιν ἡγαγον hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλὸν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem Luciani verba talem habent sensum: *utrum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquiescerent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata.* Error interpretum in eo versatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcunque rudem intellexerint. Propert. III, 3, v. 29, *o prima infelix fingenti terra Prometheo.* Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur Gronovius, scribendum omnino fuerat; ἀτρεμεῖν ἂν τὴν γῆν ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον. HEMST.

ibid. ὄντας) Mallem ἐόντας. ut simile sit ei, quod in Ἑρμ. adhibet, c. 35. fed in libris nihil hic subsidii. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τῶν ἀνθρ.) Καὶ abundat. BROD.

ead. l. 10. Ἀπάνθρωπον) Ab Aeschylō sumfit in P. V. v. 20, ut recte Stanleo est observatum. HEMST.

ibid. Ἦν τοίνυν πάλα) Ὡς ἦν τοίνυν πάλα; patet ex § 9. MARCIL. Hac interpungendi ratione, quam & ed. I. praefert, omnia sana, neque Marcilii medela opus est. Nos tantum parenthesin, quae antea non notabatur, post πάλα addidimus. SOLAN.

Pag. 148. l. 2. Ἀεὶ γὰρ τι) Parenthesis in voce καὶ κάλλος terminatur. BROD.

ibid. Προβουλεύω) Alludit Prometheus ad nomen suum: nam προμθεῖν & προβουλεύειν sunt idem. CLER.

ead. l. 7. Ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα) Ea fuit Epicuri sententia, Θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι sentientis, quod in eam tantum formam ratio caderet. BROD. Epicurus statuerat Deos ἀνθρωπομόρφους. Prometheus fingit homines θεομόρφους. Est autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακρίουθον Grammatici vocant: istum ordinem conceperat Lucianus, τὰς μορφαὶς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα, θνητὰ δὲ μέντοι αὐτὰ εἶναι, καλεῦμην ἀνώτατα ἄλλως &c. verum interveniens sententia seriem hanc abrumpit, mutandaeque verborum structurae occasionem praebet. HEMST.

ead. l. 10. Αὐτὸ εἶναι) Ἔστι scribendum videtur pro εἶναι. GUIET.

ead. l. 12. Κατὰ τὸν ποιητικὸν λ.) Γαῖαν ὕδασι φύρειν. Hesiod. ἐν E. καὶ Hμ. v. 61. BROD. Hesiodus Oper. & Dieb. v. 61; quamquam ibi de Pandora sermo est. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνέπλασα τοὺς ἄνθρ.) Homines se e luto finxisse non negat Prometheus; quem sermonem ex Aeschyli Prometheo decerpfit Lucianus. COGN.

ead. l. 14. Συνεπιβαλέσθαι) Castigo συνεπιβαλέσθαι. BROD. Ex P. & L. haec scriptura est; uti etiam B. 1 editor & Vossius coniecitant. In reliquis συνεπιβαλέσθαι. SOLAN. In vindicanda lectione restituta cum P. & L. ratio linguae Graecae conspirat: neque aliter H. Stephanus Th. T. II, p. 570: Συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro Adiuvno, opitulator. Lucianus, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιβαλέσθαι μοι τοῦ ἔργου, q. d. esse mihi adiutricem operis, pro, Adiuvare me in opere. Cum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manum habuisse ed. B. 1. quo magis mirum, quod idem scribit T. I, p. 687, Αἰ συνεπιβάλλομαι, una aggredior cum gen. rei, & dat. personae. Luc. συνεπιβάλλεσθαι μοι τοῦ ἔργου, una mecum opus aggredi: cuius quidem potestatis aliud praeter hoc nullum affert exemplum. Ego vix dubito, quin συνεπιβαλέσθαι τινὶ τοῦ ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungendum: contra frequentissimum optimis est scriptoribus συνεπιβαλέσθαι. Suam locutionem tuetur Lucian. Eik. § 8, συνεπιλήπεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής. Maxim. Tyr. Δ. I, p. 3, φέρε παρακαλῶμεν τὴν τέχνην ταύτην συνεπιβαλέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος λόγου. frustra fuit D. Heinsius, cum scribi volebat ἐπὶ τοῦ παρόντος λόγου. Δ. XXVI, p. 267, τοῖς καὶ τὸ δεῖον δέλει ξυνίστασθαι τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου p. 278, τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud Pausaniam est II, p. 159, Ἀθηνᾶν δὲ οἱ (Perieo Medusam interemturo) συνεπιβαλέσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου. Parco plura describere, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit Aelian. Ep. XIX, εἰ μὴ τι καὶ αὐτὴ τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ τε καὶ τῇ Θράκῃ συναπολαμβάνη. Idem est συλλαμβάνεσθαι quod in Theophrasti Ep. 59 nunc legitur καὶ τῶν πόνων συναντιλαμβάνου, Codex Pal. exhibebat συλλαμβάνου: hoc certe restituendum est Aristaeneto I Ep. 10, p. 46, παρδένος οὐσα δεδς, Ἀκόντιε, συνελάβετο σοὶ τοῦ γάμου. Mercero nulla fuit vitii in vulgato συνεβάλετο suspicio. Herodot. V, c. 44, Κροτωνιῆται δὲ οὐδένα σφίσι φασὶ ξείνον προσεπιβαλέσθαι τοῦ πρὸς Συβαρίτας πολέμου. Mox a Luciano sic fuisse credo: ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς δ. HEMST.

in Schol. l. 1. τοῦ δείου) L. τὸ δειόν. C. abb. τοῦ θεοῦ. SOLAN. Culpa descriptoris εὐδαιμονέστερον hic praeponi su-
Lucian. Vol. I. G g

spicor, vocesque istas esse iungendas cum praecedenti annotatione: ἀντὶ τοῦ, ἡ παράβεσις τοῦ θείου δηλονότι. HEMST.

ibid. l. 2. Βαρύτητος) L. Βαρύτατος ὁ λ. Vid. Schol. p. 150, n. 8. HEMST.

Pag. 149. l. 4. Οὕτω γὰρ καὶ) Me iudice melius erit, si le-
gas, τοῦτο γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ &c. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπ' αὐτῶν) Ἀπ' αὐτοῦ. MARCIL. Ἐπ' αὐτὸν) Cur veterem hanc & probam lectionem Bourdelotio, paucissima mutanti, libuerit reiicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non satis assequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit. certe ἀπ' αὐτοῦ magis placuit Marcilio & Vorstio. Sed nihil mutandum: aut certe si quid emendandum esse visum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, nisi etiam in H. & A. cernerem. SOLAN.

ead. l. 14. Γεωργίας) Intellige non agriculturas cum inter-
pretibus, sed agros cultos: nisi porius sit, quod malo, li-
teram mutare, γεωργίαις. Theagen. apud Schol. Pindar. ad Νέμεον. Γ, 21, τὴν ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεωργία ἀναφέρειν. Vox Philoni Iudaeo familiaris. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Αὐχμηρὰν) Praefigendum est ἀκαλλῆ.
HEMST.

Pag. 150. l. 3. Μεστὰ δὲ Δ. π.) Ex Arati prooemio. BROD.
Lucianus ex Arato sumsit, quae Virgilius hoc versu reddidit
Ecl. III: *Ab Iove principium, Musae: Iovis omnia plena.* COGN.

ead. l. 8. Προμηθέως δὲ οὐδαμ.) Reperta tamen a Meurfio,
idque Athenis & in Academia ipsa, *Promethei ara.* V. A. G.
IV, 1011; & quidem auctore Pausania in Att. p. 30, 1: ἐν Ἀ-
καδημίᾳ δὲ ἐστὶ Προμηθέως βωμός. καὶ θεοῦσιν ἀπ' αὐτοῦ —
πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. Quod a scholia-
ste Sophoclis confirmatur in Oed. Col. notante eodem Meur-
fio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Ἐρωτ. c.
43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia cole-
batur. Vide ibi datas Anonymi notas sub ficto nomine laten-
tis. SOLAN. I. Brodaeus Misc. I, c. 18, Prometheus a poë-
tis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam
ex Pausania & Schol. Sophocl. ad Oedip. Col. *Falso igitur,*
inquit, *conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam*
sibi aram dicatam esse, nullum exstructum templum: & postea,
nugatur vero Prometheus, aut, si mavis, Lucianus. Haec ille sa-
tis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non
potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo;
nam & ludos Athenienses celebrarunt Προμήθεια, de quibus

Meurs. Gr. Fer. in V. & Λαμπάς, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, & ἱερὸν eius iuxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam Schol. ad v. 56 aliquantulum dissentiens συντιμᾶσθαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνῶν cum Vulcano, ipsique esse παλαιὸν ἵδρυμα καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τῆς θεοῦ & Commentator antiquus ad Theogon. Hesiod. v. 614, modo ne fides eius, usquedum alius adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀκακῆσιον ὄρος Ἀρκადίας, ἐνθα ἐτιμᾶτο ὁ Προμηθεύς ne de Pausania dicam, qui X, p. 806, Panopensis esse testatur πλίνθου ὥρης οἶκημα οὐ μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τοῦ Πεντέλῃσιν ἀγᾶλμα, ὃν Ἀσκληπίον, οἱ δὲ Προμηθεῖα εἶναι φασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores, qualescunque fuerunt, tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Iovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique paene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quidquam amplius de Promethei cultu in medium asferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit Lucianus, quando Prometheum oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum comparatione penitus evanescat. HEMST.

ead. l. 10. Τίθει δὲ) In P. ἐπὶ ἐτι δέ. In L. ἐτι δέ, rectius, sed tum aliter interpungendum. SOLAN. Τίθει δὲ ut commode ponebatur § 9, sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio, ἐτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, οἷον κτήμα ἢ ποίημα &c. οἷον enim aequae, si non magis, placet, quam ἦ. Quod autem in P. ἐπὶ ἐτι δὲ exstiterit, librarii culpa factum fuisse coniecto, qui, cum pravam voculam ἐπὶ scripsisset, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter usu veniat, ignorare non possunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἐτι δέ, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Πρ. εἰ ἐν Λ. § 5. Non repugnem, si quis pag. seq. lin. 13 malit, ἐτι καὶ τοῦτο ἴσως φαίης αν. quod sane notatum quoque video in margine A. 1 W. HEMST.

ead. l. 11. Ἀμάρτυρον ἢ κτ.) Pro his P. & L. οἷον. SOLAN.

ead. l. 13. Τῷ ἔχοντι) Hic aliquid desiderari videtur, quod interpres supplavit. GUIET.

ibid. Πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφη ὅτι, μὴ γιγν.) Anima haec verba interrogatione: πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφη; ὅτι μὴ γιγν. &c. Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, universi pulchritudo testibus careret. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὁρᾶς ὅπως) In ed. Amst. haec Luciani fuerunt prae-notata, Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος) κατ' εἰρώνειαν &c. mutavit doctiss. Solanus: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subiecit idem ex G. ita sunt constituenda: Θεοὺς ὑδίκηκα) βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea Luciani verba § 13. HEMST.

Pag. 151. l. 5. Τῶν ἡμετέρων) Ἀγαθῶν. BROD.

ead. l. 6. Τιμᾶν) Multis me honoribus prosequi. BROD.

ead. l. 7. Πολιτεύματι) Proprie quidem πολιτεύμα sapiens aliquod viri prudentis consilium ad remp. constituendam, aut commoda civitatis augenda: sed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingeniose excogitatum, quod cuius singulariorem aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πολιτεύμα, καλῶ πολιτεύματι περιγενέσθαι τῶν κινδύνων, συμφερόντως ὑπὲρ τινὸς πολιτεύεσθαι apud veteres usitata. HEMST.

ead. l. 9. Κακοῦργοι) Ἄνθρωποι. BROD. Prometheus ubi satis acute per varia argumenta Mercurio demonstrasset, se, quod homines fabricatus esset, rem fecisse non modo culpa aliqua non dignam, sed omnibus Deis utilissimam, maximeque necessariam, per πρόληψιν sibi ultro obicit id, quod a Mercurio sibi obiectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, inquit, φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς (ἀνθρώποις). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, incestas nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos esse ait homines, quam ipsos Deos, apud quos haec quoque flagitia sint frequentia. Hanc de veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem poëtis deberi, Hesiodo potissimum & Homero, sicut verosimillimum est, ita quoque ab ipsis antiquis saepe testatum. Passim Lucianus noster, ubi ridiculum quid, vel flagitiosum de prae-scorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσταγωγοῖς identidem solet repetere. Unus locus fit instar innumerorum. In Necyomantia c. 3 ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἐν παῖσιν ἦν, ἀκούων Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγούμενων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἡδὲ τῶν θεῶν, ἐπὶ δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξέλασεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμενη εἶναι καλὰ &c. Etenim ego adhuc puer cum essem, & audirem Ho-

merum atque Hesiodum narrantes bella & seditiones, non semideorum modo, sed ipsorum etiam Deorum; praeterea eorundem adulteria; violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsiões, fratrum & sororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, istiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianeus Prometheus, Deis & ipse ab Homero & Hesiodo ait esse afficta: Πάντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὅμηρος δ' Ἡσίοδος τε, Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ἐνεῖδεα καὶ λόγος ἐστὶ, κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. Omnia Deis assignavit Homerus & Hesiodus, Quae apud homines turpia sunt & infamia, Furari, moechari, aliosque ab aliis decipi. Ceterum in hoc Luciani loco foedissima labes, quae omnes editiones infidet, emaculanda est. Quae enim, quaeso, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φησ εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι &c. Sed scripsit Lucianus εἰσὶν, non εἶναι quod cuius Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim si per Hellenismi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοί τινες φησ εἶναι, ostendant satis superque sequentia, in praecedentibus requiri εἰσὶ. Ita namque haec Graeca Latine sunt vertenda: *Atenim flagitiosi sunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & sorores suas ducunt, & patribus insidiantur.* Sic, inquam, ipsa verborum textura suadet εἰσὶ legendum. Sed & manifeste in aliis codicibus legi εἰσὶ, testatur Brodaeus IX Miscell. c. 8, in quem, postquam haec nostra absolveram, opportune incidi. Est autem loquendi ratio, interposito verbo φημι, qualis passim obvia est, & statim: Ἀλλ' ἐχρῆν ἴσως φήσεις ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini *inquit* interponunt. Quin etiam non Graece, mea sententia, dicitur κακοῦργοί τινες φησ εἶναι. IENS. Recte hic nominativum a Iensio improbari, Hemsterh. etiam bene monet. Licet aliter senserit cl. Gefner. in differt. ad Philopatr. c. 4, anno 1715 edita; iam aliquantum ab ipso immutata; ubi alia de nominativo illo pro accusativo vide. REITZ.

ibid. φησ εἶναι) Alii Codices εἰσὶν. BROD. Quos Codices, in quibus εἰσὶν reperiatur, Brodaeus memoret, ignoro: hoc certum est, consistere non posse illud εἶναι, ut bene docuit I. Iensius. Mihi placet, φησ vel φήσεις ἴσως, quod occupandae obiectioni intervir; idque probabilius erit, si cogites compendium illud scribendi, quo in vetustis libris ἴσως exprimitur: μοχ ἔτι καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, & § 17, ἴσως φήσεις. HEMST.

ibid. Μοιχεύουσι) Hoc quoque vitio immunes non sunt Iuppiter, Mars, Neptunus. BROD.

ead. l. 10. Πολεμουσι) At insigne est Deorum apud Homer. II. 7. proelium. BROD.

ibid. Ἀδελφὸς γαμοῦσι) An non Iuppiter Iunonem in uxorem duxit? BROD.

ibid. Πατρ. ἐπιβ.) Nonne & ipse Saturno Iuppiter? BROD.

ead. l. 11. Παρ' ἡμῶν) *Apud nos Deos.* BROD.

in Schol. col. 1. l. 1. Αὐτὸ) Scribe αὐτὸν, ut in textu. SOLAN.

Pag. 152. l. 2. Καὶ εἰ τοῦτῳ γε) Καίτοι τοῦτῳ γε. MARCIL.

ead. l. 3. Οὐκ ἀτερπὴς) Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus, curam hominum Diis non magis gravem esse posse, quam pastori curam gregis, καὶ εἰ τοῦτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπὴς ἔχουσα τίνα διατριβήν. Ottomarus Luscinius vertit: quando operosum istud sibi videbitur; cum alioqui cura illa propter coniunctam exercitationem non admodum appareat esse iniucunda. Salmuriensis autem interpolator: Cui si sit hoc operosum, est etiam iucundum, & haec non insuavis sollicitudo quamdam habet exercitationem. sed legendum, οὐκ ἀτερπὴ ἔχουσα τίνα διατριβήν. Verte: & si ei hoc sit laboriosum, iucundum tamen etiam est, & ista sollicitudo suavem habet exercitationem, sive, coniuncta est cum suavi labore. GRAEV. A Graevio non dissentio: atque ita plane legendum fuit, ne a se Noster ipse dissentiret: in Somn. § 3, ἀλλὰ μοι καὶ παιδίαν τίνα οὐκ ἀτερπὴ ἐδόκει ἔχειν (τὸ πρᾶγμα). Ἀλ. ἴστ. I, § 3, Iambulus γινώσκων μὲν ἅπασιν τὸ ψεύδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπὴ τ' ὅμως συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν. Anach. § 6, ἀλλ' ἔχει τίνα χρεῖαν οὐκ ἀτερπὴ τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴ non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laboriosam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo sit: sic ποιεῖσθαι τι διατριβήν Philostr. de V. S. I, p. 490. Ceterum si verba Luciani sunt integra, tali distinctione iuvandus est sensus: καὶ εἰ τοῦτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως καὶ ἡ φροντὶς, οὐκ ἀτ. &c. iam licet isti pastori operosum illud sit, tamen suavis alioqui etiam haec ipsa cura, quippe coniuncta cum occupatione quamdam iucundissima. Verumtamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, si complexionem totam consideres, tali fere modo procedere debuisse, vix est, quin tibi persuadeas: iam licet concedamus pastori laboriosum esse, si pro grege continuo excubet; at nobis certe tan-

to excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non molesta nec gravis, sed potius facilis ac iucunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim fecissemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, postulare videntur eiusmodi sententiam, qualem dedimus. Quod si coniectura nostra non est inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam istam expleant. Facile autem deprehendi potest, ea disputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer Cicer. de Nat. Deor. c. 20, 37. HEMST.

ead. l. 5. Ἡργούμεν) Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua huius Dialogi apud Homerum & dial. seq. cuius tamen finis alius videtur a fine huius dialogi. BOURD.

ead. l. 9. Ἄρτι μὲν ταῦροι) Iuppiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiauit; in olorem, Ledam vel Nemesim. BROD.

ead. l. 11. Ἐξ αὐτῶν) Ex ipsis mulieribus procreatos. BROD. A sensu horum percipiendo longe abfuerunt interpretes. Ut παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam graviter obformatos homines accusent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis consuecant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac suscipere haud dedignentur. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡ διατριβή) Pessime enarrat hanc vocem. SOLAN. Mihi secus videtur, ut notavi ad ipsum Lucianum. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Λύδαν) Sonus τοῦ Ὑ cum sono τοῦ Η confusus: scriptum enim est Λύδαν pro Λήδαν. CLER. Correxerat etiam M. Sladus. HEMST.

Pag. 153. l. 5. Μετ' ἅμ. Αἰθιοπῆας) Alludit ad locum Homeri Il. A, 423. Eustathius ad eum locum recte animadvertit, respici superioris Aegypti incolas, qui Thebis seu Diospoli duodecim dies festos Iovi celebrabant. Similiter Lucianus ita Prometheus de nidore sacrificii loquentem inducit § 19, ὁρῶ δὲ ὑμᾶς &c. Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliisque aromatibus constantium potus, qui dicebatur Νέκταρ. Vid. ad Hesiodi Theog. v. 640. CLER.

ead. l. 8. Κλόπην) Lege κλοπήν. BROD.

ead. l. 9. Ἐσθ' ὅτι) Rescribendum est, ἔσθ' ὅτε ἡμεῖς τοῦ

πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; *unquamne accidit, quod ignis iacturam fecerimus, ex quo ille apud homines est?* Sic Atticos loqui ἐσδ' ὅτε, non ἐσδ' ὅτι, norunt, qui vel primis labris Atticos scriptores degustarunt. In Somnio § 17 itidem ὅτε pro ὅτι scribendum: *χειμαρινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες hibernum somnium, cum noctes sunt longissimae*: inepte interpres, *quoniam noctes sunt longissimae*, quia legebatur ὅτι. GRAEV. I. G. Graevius pro ἐσδ' ὅτι legit ἐσδ' ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium est, quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc scriptore, coniunctum, dividendum sit ἐσδ' ὅ, *τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν &c.* *Quidquamne est, quod ex igne amisimus, ex quo ille etiam apud homines est?* IENS. Recte monuit doctiss. Iensius: neque aliter interpretes, quibus difficile fuisset errare in sententia tam perspicua. Accedit Petr. Horreus ad Aeschin. Dial. p. 84. neque enim ἐσδ' ὅτι, vel potius τὶ ἐσδ' ὅτι, cuius idem meminit, locum hic ullo modo habet. HEMST.

Pag. 154. l. 1. Δωτ. ἐάων) Homer. Od. Θ, 325. BROD.

ibid. Ἐξω φθόνου) Huc spectat proverb. φθόνος ἔξω δαίου χοροῦ ἴσταται. Plutarch. II, p. 679 D. KUSTER. Sic usurpat vocem ἔξω Xenoph. Cyrop. VIII in extrema Cyri ad filios amicosque oratione p. ed. St. 140, ἃ (ἔργα) ἦν μὲν καθαρὰ καὶ ἔξω τῶν ἀδίκων φαίνονται, δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει. & Celsus apud Orig. VIII, p. 392, ὁ δαὶς ἀγαθὸς τε καὶ ἀπροσδεὴς καὶ ἔξω φθόνου. SOLAN. Fluxit a Platone, cuius est in Phaedr. pag. 1222 B. φθόνος γὰρ ἔξω χοροῦ δαίου ἴσταται. Philo Iud. p. 867 A. ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν λιγυρώτατον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω δαίου χοροῦ ἴσταται. idem saepius usurpat, nec minus Plutarchus. Similiter autem solet poni, ac si proverbii vulgaris formam induisset, quod tot veterum poetarum, Platonis etiam & Xenophontis, sententiis accidit: vide Clem. Alex. Strom. V, p. 560 D. Maxim. Tyr. Δ. XXV, p. 253, ibique D. Heinsum. Iam itidem apparet, quid spectaverit Eunap. in Aedef. p. 54: ψεύδος γὰρ οὐ μόνον ἔξω δαίου χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγον ἴσταται. HEMST.

ead. l. 8. Κριστὰν ἀγυῖας) Euripid. sine Alceste. — βαμοῖς. Formula haec non poetis tantum nota & familiaris, sed & pedestri sermoni. Vide Demosth. SOLAN. Scribendumne sit ἀγυῖας, an ἀγυῖās, ipsi veteres in diversum abierunt: utriusque sententiae meminit ad Demosth. Midian. p. 611 C. Ulpian. p. 653 A. pro posteriore stant Harpocr. in Ἀγυῖās, & Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1317; ubi vide Kuster. Priorem

ego amplector, ad quam constabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praescripta: Lucianum in eadem fuisse opinione, ex multis eius locis plane colligi potest. Vid. Demosth. in Macart. p. 1038 C. D. Poll. I, 28. HEMST.

ead. l. 12. 'Ελ. *περὶ καπνῶ*) Homer. Il. A, 317. BROD.

ead. l. 13. 'Ημετέρᾳ) *Ἀν ὑμετέρᾳ*; placet magis, ut ad Deos accusantes Prometheus referatur. GUIET. *Ῥμετέρᾳ*) In omnibus libris legitur *ἡμετέρᾳ*. absurde: probabunt, credo, belli homines nostram emendationem. Postquam haec scripsissem, in B. 2. ita recte emendatum esse vidi. SOLAN.

ead. l. 16. 'Ημῶν) *Ῥμῶν* scribendum videtur. GUIET.

Pag. 155. l. 5. "Οησο) *Gaudeas*. BROD. Adducit Th. Mag. in *Ὠνήσομαι*, monens Atticum esse *ὠνήμην* & concinnius, quam *ὠνάμην*. Idem praeceperat Phrynich. p. 8. "Οησο ubi reperit Brodaeus, ignoro, nisi quod similiter videtur legisse Scholiafles. HEMST.

ead. l. 6. "Εξ καὶ δέκα) Sic Dial. seq. XVI vultures. SOLAN.

ead. l. 9. Μαντῆς ὄν) Non vates tantum, qualem se probat Dial. seq. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator; quod ipse de se praedicat in Aeschyli Prom. V. v. 483. Extā dicitur infpexisse Caucasi pastoris dissecti apud Plutarch. de Flum. in Phaside, sed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & Mauffacus, & Mauffaco longe maior Thom. Reinesius V. L. I, c. 1, p. 4. Ego, si licet reparare, quae mihi videntur intercidisse, sanum praestabo: καὶ εἰς Κροκόδειλον (ὁ Κρόνος) μεταμορφωθείς ἔλαθεν ὁ δὲ Προμηθεὺς ἕνα τῶν ἐγχωρίων ποιμένα Καύκασον ἀναταμών, καὶ κατανόησας αὐτοῦ τὴν διάθεσιν τῶν σπλάγχχνων, εἶπεν (an potius εἶδεν) οὐ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec si quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo post consequuntur. Simul hinc alia quaedam constat causa, cur Prometheus ad Caucasum fuerit affixus: quae si forte vera, iam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidissimo. Sed in fabula Promethei, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum est dissensio, quae in concordiam omnino redigi non possit; quam rem latius pertractare nostrarum non est partium. HEMST.

ead. l. 12. Τῆς) Hercules, a quo etiam solutum eum quidam tradidere. Vide Hes. Θ. 526. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀφίξεται) Hercules: hoc proxime sequens dialogus aperiet. BROD.

ibid. Κατατοξέυσαν) Diodor. Sic. IV, p. 155 D. τὸν μὲν ἀετὸν κατατόξευσε, τὸν δὲ Δία πείσας ληΐσαι τῆς ἀργῆς ἔσωσε

τὸν κοινὸν ἐνέργειαν. Vid. Pherecyd. apud Schol. Apoll. Rhod. ad IV, 1396. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. ὁμοίωσο) Corrupte. SOLAN. Credo legendum ὁφέλησο hoc verbo Grammatici plurimum uti solent ad alterum explicandum. Legit autem, legere saltem se putavit, ὄνησο. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Τοῖς) Τῆς recte reposuit Solanus. HEMST.

Pag. 156. l. 6. Τὴν Θέτιν) Cum Iuppiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum praescius a nuptiis eiusmodi magnopere eum deterruit, quod in fati esse diceret, quicunque ex Thetide nasceretur, patre suo maiorem fore. Memor itaque Iuppiter eius exempli, quod ipse in patrem suum ediderat, veritusque, ne similiter a filio de coeli possessione depelleretur, a Thetidis nuptiis abstinuit; memorque beneficii, quod in se Prometheus contulerat, Herculem ad Caucasum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheus vinculis liberavit. Vide plura apud Servium ad illud Virgilii Ecl. VI, *Caucaseasque refert volucres, furtumque Promethi*: & in seq. Dial. ubi liberationem Promethi ad Vulcanum refert. Fabula exstat apud Pindar. Isthm. Hymn. VIII, Apollon. Rhod. carminis Argonautici libro IV, & Ovid. Metam. IX. COGN. Quod prudenter hic reticet Prometheus, id sequens aperiet Dialogus. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀναπαῖ) Ἀναπαῖ. V. SOLAN. Potius ἀναπαῖσει σσ. Modo εἰς τὸν Δ. pro πρὸς scribigo est recentiorum. HEMST.

TANAQUILLI FABRI

NOTAE ET ANIMADVERSIONES IN

TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint, quae a Luciano finguntur. Κολυττός. 'Αλλὰ duplices. Heliodorus eodem in loco his emendatus. ρυθμός. de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde. σωτήρ, & de illa voce iudicium Ciceronis. ισχυρία. de Epimenidis aevo. Lucianus emendatus. Οἷτις pro Αἰτνῆς. de Iovis sepulcro ex historia sacra Evemerii. Scholiastes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de ἄστυ contra ea, quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.

Pag. 71. TIMON) Quandoquidem libelli huius *πρωταγωνιστὴς* erit Timon, ille cognomento *μισάνθρωπος*, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: καὶ ἡρίστευσε δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆς πατρίδος πύρσαι πρὸς τοὺς Ἀχαρνεῖς, (quem locum infra examinabimus) & strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Achaenenses obsiderent. Achaenae autem *δημος Ἀττικῆς* anno primo belli Peloponnesiaci obsessae sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea, quae hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii urbis Romanae conici debent, qui est ante Christum natum ccccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττός nomen. Indidem oriundus Plato philosophus. Κολυττός autem ad radices montis Hymetti iacebat. Quare non temere est, quod a Luciano scribitur, τίς οὗτός ἐστιν, ὃ Ἑρμῆ, ὁ κειραγὸς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν, ἐν τῇ ὑπερίᾳ; Patrem habuit Echecratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus διὰ παρεκβάσεως in vita M. Antonii absolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso *χρηστότερον*, nihil benignius exstiterit. Nam quod illum *μισάνθρωπον* cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte *ἄθριοι* vocarentur, (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte *μισάνθρωπος* appellabitur. Quid ita? inquires. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus actas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram

Attici ingenii imaginem, ut aiunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv, inter illas, quae non ita pridem a Leone Allatio vulgatae sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephestiadeum migrasse, (Ἡφαιστιάδων debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao *ἡ ἱθνηκός*, non autem Ἐφαιστιάδων) ut ubi ἀποθῆναι τοῦ ἁσπείας vivat, addit: συνέγραψεν ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὗρισκων μίᾱντοί ἀνθρώπους, οὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν. Cognovi ego, Timonem non fuisse μισάνθρωπον sed cum homines nancisci in urbe non posset, belluas amare haud poverat. Exstat eius Epitaphium olim a Callimacho scriptum; & item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθαυτ' ἀπορρίξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κείμαι

Τούνομα δ' οὐ πύσσεισθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plutarchus, sepultum eum fuisse Ἀλῶσι sed cum duae sint Ἀλῶι, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Aexonidibus: nam priores Ἀλῶι ad tribum Aegeida pertinebant, alterae non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem iudico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose & facile compositus est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum spirans, sed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ὑβικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est, editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiae bibliothecae expressam esse.

Νᾶφε καὶ μέμνασο ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

ead. l. 4. Ω Ζεῦ φίλε καὶ ξένε) Haec Iovis cognomina, & plura item alia, diligentissime sunt & ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I de regno, pag. 8 editionis Morellianae. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: & qui κριτικὸι sunt, facile causam videbunt.

ead. l. 8. Ὑπερίδεις) [Ἐπερίδεις erat in ed. Graev. harum nott.] Huiusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco iudicium aperiā; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μαρῶ δὲ τῷ δεξιῷ τὴν ἀγκύνα διὰ τῆς χειρὸς ἐφιδράζουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρεῖαν ἐπιτρέψασα &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicliae descriptio. Iego τὴν παρεῖαν ἐπιτρέψασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare iudico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam auditur dici, ἀγκὼν χειρὸς? Scio quidem, & movent veteres magistri, ἀγκὼν quandoque esse ἐπικαμπής τῆς χειρὸς; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legen-

dum esse, ἀγχιῶνα πατέρου βραχίονος. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπερίσασα ut revertar, non omittendum illud, quod in Milite glorioso Plauti est, os columpnatum; sed καμικώτερον.

ead. l. 10. ῥυθμὸς & μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim ῥυθμὸς ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile fit lib. 111 de Republica, & lib. 11 de Legibus; ex Scholiaste quoque Aeschyli in ἴπτα ἐπὶ Θηβ. qui ait, βαίνοντα δὲ οἱ ῥυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα αὐτὸ βαίνονται. pag. 74 edit. Steph. Ex Luciano praeterea ipso in περὶ τῆς ὀρχήσεως, cum ait de sis, qui inepte & perperam saltant, ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγεται. Atque utinam veteres illos poetas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa μέτρον & ῥυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten Aristophanis legas, ἀρχαία ἡ τῶν μέτρων καὶ ῥυθμῶν διδασκαλία.

Pag. 72. l. 13. (ὑπὸ μανδραγόρα) Illius enim vis ὑπνοποῖς est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Symposio, τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἀρδὸν τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει. Est & tale aliquid in sexto Platonis περὶ τῆς πολιτείας, ubi ναύκληρος dicitur μανδραγόρα ἢ μέθη συμπεσιδιδεῖς.

Pag. 73. l. 8. Κοσκινηδόν) Παίζει χαριστάτος scriptor περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbis scilicet similiter exeuntibus, πατρηνδόν, σωρηνδόν, κοσκινηδόν. Ceterum cum ait σεισμούςς fieri κοσκινηδόν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quae fit, cum grana incernuntur.

ead. l. 10. Ῥαγδαῖος) Notandum hoc Luciani iudicium, qui ὕστερς ραγδαῖος dici φορτικῶς in prosa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem ραγδαῖον, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὄμβρων. Haec & alia huiusmodi sedulo observanda iudico, ut ad proprietatem Graeci sermonis perveniri possit. Ceterum non ὕστοι τε legendum est, sed ὕστοι tantum. Quod autem vocem hanc ραγδαῖος in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

ead. l. 13. Κιβώτιον) Locus apprimè notandus; convenit enim cum historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, male divisa sunt haec temporibus. Quae enim de Noacho scripta a principe historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem suum transfulerunt Graeci. Ceterum quod κιβώτιον Luciano in hac historia dicitur, aliis λάρναξ est, vox eiusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Iosephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de sollertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι, ait, τῷ Δευκαλίονι φασὶ περισσότερὰν ἐκ τῆς λάρνακος ἀφιεμμένην ὀήλαμα γενέσθαι χειμῶνος μὲν εἶσω πάλιν εἰσδυομένην, εὐδίας δὲ ἀποπτάσθαι. id est, Fabulatores quidem pròdunt, columbam ex arca omīssam indicium tempestatis Deucalioni fuisse, cum se rursus in eam conferret, serenitatis vero, cum prorsus avolasset. pag. 968 edit. Paris.

ead. l. 14. Λυκαρρί) Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lyco-

rea, ut ex veteribus Geographis constat, hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 75. l. 3. Ὡς θαυμάσιε) Honeſta appellatio: nihil apud Graecos ſcriptores frequentius. ita ὡς γεννάδα, ὡς γενναῖς, ὡς δαιμόνιε, & alia ſexcenta.

ead. l. 5. Δευκαλίωνες) Eſſi conſtet, plures fuiſſe Deucaliones, eo tamen confugere nihil neceſſe eſt; ſed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates Θελάτους, quibus humanum genus ſub Deucalione paene periit, leviores eſſe, quam ut &c.

Pag. 76. l. 2. Μηδὲ ἀναγνόντες) Verti, ne legentes quidem; nam metaphorā eſt ducta ἀπὸ τῶν ſτῆλῶν ἀνατετραμμένων.

ead. l. 5. Σωτήρα καὶ εὐεργέτην) Fere plerumque has duas voces coniungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σωτὴρ καὶ Θεός. Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror, quod dixit Cicero, σωτὴρ Latino uno verbo exprimi non poteſt: nam ſervator idem facit Latine, quod Graece σωτήρ. Terentius: ſervatrix mea. In Graeco haud dubie erat σώτειρα, quid enim aliud?

ead. l. 6. Ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἐσχατίαν) Cave ſis idem cum illo ſentias, qui vertit, ad extrema redactus conſilia, nihil nequius dici aut fingi poteſt, Dii boni! Saltem meminifſet Homericus illius:

Ἄγροῦ ἐπ' ἐσχατίην. ὅθι δώματα, &c. Odyſſ. 4. item:

Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σπυδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ

Ἄγροῦ ἐπ' ἐσχατίῃς, ὅ μὴ πὰρὰ γείτονες ἄλλοι. Odyſſ. 5.

ἐσχατία hoc quidem loco nihil aliud quidquam eſt, quam ſolitudo, ſecefſus, pars ruris remotior. Heſych. & Harpocration. Lucianus infra vocabit ſimpliciter ἀγρόν.

ead. l. 13. Νόδον) Reliqui vocem Graecam in verſione; eſt enim reſpectus ad Hom. locum.

ibid. Ἐπιμενίδην) Somnus Epimenidis notiſſimus eſt ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed inprimis obſervandum eſt, quod iam dicam. Auctor eſt Diogenes, eum Olympiade XLVII Athenas veniſſe, urbem luſtraſſe, ac peſtilentiam ſedaſſe. Sed id qui fieri potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum miſſum fuiſſe? Quod evenire non potuit, niſi annis poſt plus minus CLXX. Plato autem lib. 1 de Legibus ait adveſtum eum Athenas πρὸ τῶν Περσικῶν δόκα ἔτιſι: id erit circa Olympiadem ſeptuageſimam. Id verò qui pote, cum omnes uno ore aſſerant, fuiſſe ipſum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφοῖν ἴσμεν: nam aut neceſſe eſt, in unum Epimenidem collatum fuiſſe, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod ſaepe uſu veniſſe conſtat in multis) aut verum illud erit, quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCXC vixiſſe. Eſſet hic latiſſimus campus ſcripturienti. Ceterum miror, diligentiffimum Caſaubonum haec ad Diogenem praeſteruiſſe.

Pag. 77. l. 1. Οἴτης) Error maniſeſtus. legendum enim Αἴτης: fulmina Iovis ex Aetna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Octa nil tale legas. At ibi, inquires, Hercules crematus eſt: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons aſſit? Ne dixeris.

ead. l. 2. Ἐλαυσάμενος) Libentius legerim ἀναυσάμενος, maxime

cum Erasmus verterit, *redactensis* &c. quamobrem in suo codice legit non *ἐναυστάμενος*, sed *ἀναυστάμενος*.

cad. l. 4. Σὺς ταφῆς) Locum Callimachi respicit, hymno in Iovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet: Κρήτες αἰεὶ ψεύσται καὶ γὰρ τάφον, ὃ ἀνα, σῖο Κρήτες ἐτεκνήσαντο· οὐ δ' οὐ θάνες· ἐσσι γὰρ αἰεὶ. *Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, o rex Iuppiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es.* Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa: Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μίνως ἐπεγέγραπτο, ΜΙΝΩΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΣ ἀπλησίῃθι, ὥστε περιλειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κρήτες τὸν τάφον τοῦ Διός. *Sepulcrum Minois inscriptum fuerat, MINOIS IOVIS [F.] SEPULCRUM.* lapsu autem temporis illud, MINOIS, deletum est, ita ut relictum sit tantum, IOVIS SEPULCRUM. hinc est, quod ferunt Cretes, esse apud se Iovis sepulcrum. Ceterum in loco Scholiastae legendum est non τὸ τοῦ Μίνως, sed τὸ, Μίνως, ut sit positum ὕλιχός, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeris sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium sese aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: *Iuppiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curetes filii sui curaverunt,* (intellige τὴν περὶ τὸν νεκρὸν θέρᾱ-πειαν) *decoraveruntque; & sepulcrum eius est in Creta, in oppido Gnofo; & dicitur Vesta hanc urbem creavisse,* (ita loqui amat Ennius; isthuc autem creare Graecum est κτίζειν, quod & condere significat) *inque sepulcro eius est inscriptum antiquis literis Graecis, Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.* Ceterum in cod. Reg. legitur καὶ τῆς ἐκεί ταφῆς. unde fortasse legendum τῆς σῆς ἐκεί ταφῆς. verum non est tanti.

cad. l. 7. Πορὰ τὸν Ὑμπτὸν) Ibi enim erat Κολυττὴς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

cad. l. 14. Καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιάσας) Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Pag. 78. l. 1. Ἐκατόμβας) De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβην καμήλων; apud Hom. autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὄνων ἑκατόμβας, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. Hom. in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βά-σεις vocabant: per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

cad. l. 2. Διάσια) Iovis sacra. *Dialia*, opinor, recte veritas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Iovi proprius erat. Emenda Schol. Aristophanis ad νεφέλας; ubi enim scriptum est διάσια dicta fuisse ἀπὸ τοῦ φυγεῖν τὰς ἀσας, legendum est ἀσας, id est λύπας. unde apud Hesychium hodieque legitur ἀσάζειν pro λυπείσθαι, & ἀσθθεῖς pro λυπηθεῖς, & apud Herodotum in Thalia, εὐδίζετο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσθθεῖν ἀπολαμένῳ τῶν χειμερινῶν.

cad. l. 7. Οὐτωςὲν μὲν εἰπεῖν &c. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ) Locus apprimè faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quique haec observat: dicam tamen, quod sentio, οὐτωςὲν μὲν εἰπεῖν hoc

loco est, si quis minus exacte loqui velit &c. quod in versione mea expressi. Itaque οὕτως εἰπεῖν & ἀληθεῖ λόγῳ, quodam modo opponuntur. *ead. l. 10.* Ἀκριβεία περὶ τῆς φήμης) In Mss. Reg. legitur περὶ τῶν φήμων. non placet; neque adeo iniuria.

Pag. 79. l. 6. Ἄστυ) Admonet me haec vocula loci cuiusdam, qui apud Diodorum legitur, lib. I, pag. 24 edit. Rhod. Ibi enim sunt, qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Aegypto sunt Saitae) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄστυ καλεῖται, idque ducta, ut aiunt, appellatione ab urbe seu pago Aegypti, cui nomen Asty (meminit Hermolaus in Ἑθνικοῖς.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam, passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores, reperiri ἄστυ pro πόλις: quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φωκίῳ ἄστυ, in vita Themistoclis. Terentii autem locus, *An in astu venit*, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantundem efficit. nam scena huius δράματος in Attica est. Sique Alexandriae res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tantopere moveamur.

ead. l. 11. Ὑγιακτεῖ) Lego ἀγανακτοῖ, & ποιήσοιμεν.

CAPUT II.

Lucianus sex septem locis emendatus, in Xenoph. coniectura. Proserpina & Ceres Θεομοφόροι. Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis. τελεῖν ἐπὶ τέρμα, recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in Ἑρμῇ. Lucianus emend. διὰ pro δι. Dionis Chrysostomi locus in Ὀλυμπικῷ emendatur διὰ παρεμβάσεως. de hac voce ἡβρῶν, contra Bud. & Vallam. ἡρῶν, & alia quaedam.

Pag. 79. l. 13. Τοσαῦτα πιότατα ταύρων) Aiunt esse Atticismum, πιότατα αἰγῶν; at ego aio, solos barbaros Graece dicere τοσαῦτα πιότατα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τοσαῦτα μυρία ταύρων &c. tot femora tauro-rum &c. notum enim, femora in sacris praecipue absumta. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poetam denique ullum legerit. Itaque supersedebo afferendis testimoniis.

Pag. 80. l. 10. Λήρους μεγάλη) Puto scripsisse Lucianum λήρους μεγάλης μεγάλῃ τῇ &c. Terent. magno conatu magnas nugas. alioqui istud λήρους nullo adiecto nomine non satis efficax videtur.

ead. l. 11. Συνέβη πρὸς ἡμᾶς) Etiam si nullum in Mss. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμῶν. Video sane, plerosque omnes in hac esse opinione, Luciani textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς solocismus est; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. o hominum expromptam diligentiam!

Pag. 81. l. 6. Πρώην — Ἀναξαγόραν) Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

ead. l. 11. Συνετρίβη παρὰ τὴν πέτραν) Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset Lucianus, συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδίωκσαν, feceruntque παρὰ τὴν πέτραν sed longe alius est sensus, si παρὰ τὴν πέτραν legas, alius, si περὶ τῇ πέτρᾳ. Illud enim iuxta petram significat, hoc autem ad petram. Illud ridiculum, fulmen iuxta petram, aut prope petram; hoc non item, ad petram. Hanc emendationem Mf. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 82. l. 12. Καὶ μὲν οὐχὶ δεικνύουσιν ἐξέρχεται με τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῶν χειρῶν ἀποδριπτοῦντες) Locus corruptus. Qui pote, inquires. Quaesio nonne ἀνακλινόμενος sit, si quis dicat, fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiant? Videlicet tota labes ex unius voculae defectu, quae propter similitudinem litterarum facile excidit, καὶ scilicet, καὶ καθάπερ οἱ &c. quae una efficiet, ut omnia constent, sic, me veluti fuscina extrudebat, & ut illic facere solent, qui excussa manu carbonem ardentem amoliuntur. Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exigua res non obfuisse; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politioris studiosum, huius diligentiae pudeat.

Pag. 83. l. 14. Ἄλλοτε δὲ τοῦναντίον ἠγανάκτηεις) Respicit locum, qui in Pluto Aristophanis est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ὄσα. nam ex Aristophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 85. l. 10. Πάλας μὲν σου αἰτιάσθαι) Non potest stare hic locus, nisi legas σε pro σου. Sensus est: numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto obicere? alioqui αἰτιάσθαι σου ταῦτα significabit, te in his accusare, vel, te rerum harum accusare, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

ead. l. 13. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ ἀναιμένον) Melius scribi iudico, τοῦτο γὰρ Τίμωνος τὸ ἀναιμένον.

ead. l. 14. Εὐνοίχον ὡς ἐμὲ) Legerim εὐνοίχον εἰς ἐμὲ, etsi aliter verterim. Si quis autem existimat, εἰς ἐμὲ in lingua communi, & ὡς ἐμὲ in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ὡς ἐμὲ Atticum, semper ad me, vel in domum meam significat, non erga me.

ead. l. 15. Κατάκλειστον ἐν θύραις) Suspicio legendum θύκας, in arca. forte etiam pro θύραις scriptum fuerit θύλαξι, quae vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce θύραις uti voluisset, haud dubie dixisset ὑπὸ θύραις, non ἐν θύραις, quemadmodum scripsit supra, κατακλεισθῆναι ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισί.

Pag. 86. l. 5. Ὑπὸ τοσοῦτοις δεσμοῖς κατασῆποντας) Ita Xenophon de avaris: οἱ μὲν ἐπειδὴ τῶν ἀρχόντων περιττὰ κτήσονται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττουσι, τὰ δὲ κατασῆπουσιν. mox sequitur locus mihi suspectus: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἰσταντες, καὶ διαλύχοντες. libenter legerim διαψήχοντες, eos ut designet, qui pecuniam suam licent, ut aeruginem avertant. Locus est lib. 8 Κύρου παιδείας, pag. 211 ed. postremae Leunclavianae.

ead. l. 9. Μίτρον) Respicit proverbium notissimum, μέτρον ἄριστον.

ead. l. 11. Ὁ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς) Huiusmodi facetia apud Aristophanem est.

Pag. 87. l. 2. Ἀπάγοι μοι χυθισσομένην) Cum sequatur mox ἀνοίγων τὰς θύρας, non possum conquire istud ἀπάγοι; qua voce significatur, puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλη μυστήρια domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγοι, sed προάγοι, unde προαγωγέως, verum talis meriti nomen. Deinde in codice Erasmi ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producat ultro.*

ead. l. 6. Ἐπ' ἀρότα παιδὸν γυνσίων) Tragicum est. Ita in illo maxime inclito oraculo, quod olim Laio datum fuit:

Μὴ σπέρῃ τέκνον ἄλοχα δαιμόνων ξία.

Heus, liberorum ne sulcum seras Diis

Invitis.

Pag. 88. l. 1. Τῇ Θεομοφώρῃ) Virg. *Legiferae Cereri*. Causam explicat Diodor. lib. 5. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεομοφώρης, sed & Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεομοφώραν τίμενος, *Cereri & Proserpinae* &c.

ead. l. 2. Ταῦτα) Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non haec, sed eadem.

ead. l. 4. Στιγματίας) *Notis compunctus*, Cic. A Luciano autem alibi huiusmodi servus καταγράφος dicitur, a Plauto autem *litteratus*. Inde amarus ille Aristoph. in Samios iocus, Σαμίαν ὁ δῆμος ἴσθιν ὅς πολυγράμματος. Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

ead. l. 6. Καλὴν τὴν δίκην) Ut Galli dicunt in sermone, *une bonne amende*. Ubi bona nihil aliud est, quam magna; ut apud Horat. *At bona pars hominum* &c. quae tamen hominum pars minime bona est: nam avaros describit, homines nec sibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in Pseudomanti dixit, χρηστὸν δῶγμα, morsum bonum, pro vehementi & acri.

Pag. 89. l. 1. Διατρίβων) Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus est; ubi enim de his, qui apud inferos aquam vasis pertusis ferebant, loquitur, sic scribit: ἄλλοι τοὺς ἐν ᾧδον μᾶλλον ἢ πολάζεσθαι ἐν ὀλοκλήροις καὶ μὴ τετριμμένοις ἀγγείοις ὑδροφόρου. At pro τετριμμένοις legendum est τετραμμένοις, vel, quod eodem recidit, τετραμμένοις. Nam illud τετριμμένοις, hoc loco nulli rei est.

ead. l. 2. Πρὶν εἰσρῆναι σχεδὸν ἐκχυθισσομένου) Facile sane; prius paene effundetur, quam infusam fuerit. Tale aliquid apud Aristophanem est, ἂν νεφίλ. de servo obtinioso,

Ὅστις σκαλάθυρμά τι ἄττα μετὰ μαθήσαν,

Ταῦτ' ἐπιλέσοντας πρὶν μαθεῖν.

ead. l. 7. Καὶ εἰς ἀπαξ) Forte aliter disponenda verba sunt, ad hunc modum: οὐκ οὐκ εἰ μὴ εἰς τὸ ἀπαξ ἐμφρῆνται τὸ κεινὸς &c.

Pag. 90. l. 3. Ἀμφοτέρω) Σμῶντι videlicet.

ibid. Ὡς μὲν τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα) Istud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud scriptores mere Graecos. hinc itaque est, quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἐλθεῖν. sed eam lectionem cave admittas, quae ab ignoratione exscriptoris profecta sit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciano libello πῶς δεῖ ιστορίαν συγγράφειν, legitur: εὐττοις ἂν καὶ εὐμερίστοις τελείωσι ἄλλοι

καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν, *facilius ad usque scopum pervenerit*. Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305 edit. 2 Stephanianae, de Brasida loquens, dixit: ἐς Φάροαλον ἐτίθεισεν. Quamobrem hoc quidem loco Ms. Cod. lectionem reiciemus, quamvis se facilitate commendet.

ead. l. 6. Ὅρσιον ἀχότερον) Horat. de Fortuna — *si celeres quante Pennas*. sed quod in Ms. Cod. legitur, impensius placet, *ὄνιστον* scilicet, quae & alata finguntur.

ibid. Ἐπιοὶ δὲ ὕσπλῳγξ) Bene ἔπισσι. nam cum parati omnes essent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus obiectum erat, deiiciebatur. Lucian. in libello περὶ τοῦ μηδ' ἁδίως πιστεύειν τῇ διαβολῇ sic habet: καὶ καὶ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀρκεῖται τῆς ὕσπλῳγξ εὐθὺς καταπιστεύσας &c.

ead. l. 9. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς) Ms. Cod. ἐγὼ δὲ τοι.

ead. l. 10. Οὐδ' ὀβολὸν ὥστε πρίασθαι βρόχον) *Aes laquei pretium*, ait ille.

Pag. 91. l. 5. Πλούτων) Nunc de pecunia legataria seu testamentaria acturus est, quae cum nemini nisi morte alterius obvenire possit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

ead. l. 9. Φορῶν) Verti, per baiulos domo effertur; et si scio, vocem hanc Latine reddi, servata proprietate, satis commode non posse.

ead. l. 10. Πρόκεινται) Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere προκείμενος pro θανών.

ead. l. 12. Ἐπιδοῦσάντις) Non temere in hoc significatu vocem hanc reperiās. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam ἐπιδοῦν in spem inducere est: hic autem de iis dicitur, qui ea sperant, quibus alii praeter spem fruuntur.

Pag. 92. l. 2. Λίον) Quo utebantur veteres, ut nos hodie serico, ad vinciendas epistolas, testamenta &c.

ead. l. 9. Πυρρίου, Δρόμοτος) Servorum nomina. Πυρρίας Latino- rum Comico- rum Byrria est, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poetas scribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium scilicet. Tibius servile quoque nomen est; unde in libello περὶ τῆς ἀρχαίας iunxit Davos & Tibios. οἷα Δάων καὶ Τιβίων &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: sed Megabyzus Asianum est.

ead. l. 13. Ὁ Σύνος) Horat. in hacce materia: *Plures annabunt thynni, & cetera crescunt*.

Pag. 93. l. 1. Παχύδερμος) Tardus, hebes, stolidus; ex physiognomonia petitur. qui enim cute sunt crassiore, eos fere plerumque tardiores esse videmus. Neque vero obscura causa est. Potest & aliorum referri hoc loco; si cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

ead. l. 2. Καὶ εἰ παρὶν ἄλλος μαστίζεῖ τις) Error: legendum enim ἄλλας, id est forte, temere, aliud agendo.

ead. l. 8. Ἰπποτροφίας) Ἡμερ νόσος, ut ait Comicus, δεινὴ φασγὶν (id est θάνατον) ἰστίην.

ead. l. 10. Εὐγενέστερον Κόδρον) Vide Suidam in Εὐγενέστερος Κόδρον. Huius proverbii meminit & Themistius ἐν βασιανιστικῇ.

Pag. 94. l. 6. Ἰπποκίνα καὶ Καλλιὰ) Eorum meminit saepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Atheniensium distissimi fuisse.

ead. l. 11. Ἑρμῆν προσχυνῶν) Lucrum enim insperatum a Mercurio obici credebant. Ceterum et si quod dicturus sum, a Luciano nostro alienum est, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Hefychii, qui haecenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim est, Ἑρμῆν ἐπὶ πτώσεως ἰδίας ἔλεγον, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτήρος, ibi emendandum est, Ἑρμῆν ἐπὶ πτώσεως ἰδίας &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Causam apud Homer. habes: Ὡ πῦρά τῳ σπένδοντες, ὅτε μνησάμετο κείτου. His addas licet Iul. Pollucis testimonium. Ἑρμῆς, inquit, γελυταῖα πόσις. Apud Athenaeum legas quoque Ἑρμῆς εἰδὸς πώσεως παρὰ Στράτιδι. Itaque certa emendatio est.

Pag. 95. l. 1. Δυσύρετον — ἐκλελοιπός) Huius διανοίας veluti σπέρμα in Pluto Aristophanis. Terentius autem mirabiliter in his versibus sane quam moratis: *Nae illius modi iam magna nobis civium Penuria est* &c. — item: *Quam gaudeo, ubi etiam huius generis reliquias Restare video! Vah, vivere etiamnum lubet.* His addi & illud potest, quod apud Diogenem Laërtium est, λείψανα τοῦ χρυσοῦ γίνους.

Pag. 96. l. 3. Βαθυκῆτα πόντον) In Ms. Cod. βαθυκῆτα. Videlicet βαθυκῆτες nihil aliud erit, quam qui βαθὺ κῆτος habet, id est, *altas cavitates*. Quod et si verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam, prioris syllabae modum in κῆτος brevem esse; sciam praeterea, allussisse Lucianum ad locum illum Theognidis, qui omnibus in ore est: Ἦν (πενίαν scilicet) δὴ χερὶ φεύγοντα καὶ εἰς μεγακῆτα πόντον ῥίπτειν καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. Videmus, secundum versum paene integrum a Luciano sumtum esse. Legendumne igitur censet, inquis, μεγακῆτα pro βαθυκῆτα? Non ausim sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea, ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυκῆτα scilicet. locus est in libello Στοιχῶν ἐναντιομάτων.

Pag. 97. l. 6. Τί οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἦδη) Ms. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ δεῖ) Mendum est. Nam pro δεῖ legendum δὴ, idque ante videram, quam Ms. Cod. lectiones consuluissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, οὐ γὰρ δεῖ εἰκός; &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 98. l. 12. Δυσκάθεκτος) Ms. Cod. δυσκάτοχος. sed eodem recidit.

Pag. 99. l. 1. Ὡς περ ἐγγέλεις) Ms. Cod. ὥς περ οἱ ἐγγέλεις.

ead. l. 4. Ἐκπεφυκότα) Ms. ἐμπεφυκότα hoc loco male.

ead. l. 6. Ἀλλὰ μεταξὺ ἦδη φλυαροῦν τὰς ἡμῶς) Disponenda verba sunt, ut & ratio & libri scripti monent: ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμῶς πρᾶγμα ἦδη &c.

ead. l. 12. Καταλείπων αἰ, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Pag. 100 l. 4. Ὑπερβόλοι καὶ Κλίονι) Homines sunt sua μοχθηρία nobiles. Plutarch. Aristoph. & scripta in eum Scholia.

Pag. 101. l. 5. Καὶ ἡ ἀνδρία) Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum Dionis Chrysostomi locum in Ὀλυμπικῷ emendem. pretium operae erit. sic habet p. 197: οὐ γὰρ λαμβάνω μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι οὐδένα ἔχοιμι διδάσκειν, ἅτε οὐδὲν αὐτὸς ἐπιστάμενος, ὥστε ψεύσεσθαι καὶ

ἔξαπατᾶν ὑποσχοόμενος, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo praesidio, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue, non esse in se sitam illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiae non processisse. locum ipsum legito, & a me haud diversus abibis. Idque clarissimum & diligentissimum virum Isaac. Casaubon. non vidisse miror.

Pag. 102. l. 7. Ἐγχειρίσας) Legendum hoc loco ἐγχειρίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

ead. l. 9. Ῥάχος) Notanda metaphora; quasi qui vestem recentem & integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

ead. l. 13. Ἀπολείπει) Leg. vel ἀπολείπει, vel ἀπολείψῃ.

Pag. 103. l. 4. Ἡμεῖς δὲ προσίωμεν) Ms. ἡμεῖς δὲ καὶ προσίωμεν.

Pag. 104. l. 10. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) Ita Lucret. *Prima virorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῶν κολάκων.

ead. l. 16. Τόνδε Διὶ) Versus Hom.

Pag. 105. l. 14. Τῶν πολλῶν ἐχέινον) Duobus locis *vulgaria* vertit Erasmus. fallitur, οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est, *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἐχέινον non significat *vulgaria* illa. neque id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 106. l. 9. Πάντας ἀνθρώπους ἤβηδον) Certe hic unus locus per se satis probarit, non semper sumi ἤβηδον, ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab Eustathio vertatur καθ' ἡβῶντας, constat tamen, eam significationem perquamplurimis locis non posse convenire. Ita apud Herodot. lib. 6, ubi scribit, Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta; dolorem suum publico luctu esse testatos: Συβάριος γὰρ ἀλοῦσθαι ὑπὸ Κροτωνιταίων, Μιλήσιους πάντες ἤβηδον ἀπικείμεντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προσθήκοντο. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἤβηδον, nihil aliud est, quam Μιλήσιοι ἀπαξάπαντες, omnes omnino Milesii. Scio Budaicum, scio Vallam, viros undique doctos, aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἤβηδον per καθ' ἡβῶντας, aut κατὰ νεότητα, sed ἀθρόον, vel πᾶσας καθ' ἡλικίας, ut Suidas ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Ms. Goldasti evulgatum est, ἤβηδον conversum per ὄρχηδον; at illud ὄρχηδον legitur apud Herodotum in 7, ubi nil aliud significare potest, quam quod Latini dicunt *viritum*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, *una serie*, uno & perpetuo ordine. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia e reditu metallorum, quae ad Laurium Atticae erant, in aerario esset, cives autem Athenienses viritum ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit Themistocles, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent. Graece sic: τῶν ἀπὸ Λαυρείου μετάλλων ἐμειλλον λάξεσθαι ὄρχηδον ἑκάστος δέκα δραχμὰς &c. Sed ibi iterum Valla ad puberes suos rediit; quia fortasse apud Hefychium legerat vocem illam ὄρχηδον per ἤβηδον conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus Suidas; at illum, monitus, facile emendes.

ead. l. 12. Οὗτοι ἀπόβλητα) Ex Homeri versu: Οὗτοι ἀπὸ βλητ' ἐστὶ θεῶν ἐριχθὶς δῶρα.

Pag. 107. l. 7. Προδρίας) De hoc honore lege, quae ab Isaac. Casaub. annotata sunt ad Theophrasti Character. pag. 161.

ead. l. 12. Ὑπίβαλλας) Ut qui libidini alienae subiiciunt puelli aut puellae teneritudinem.

ead. l. 13. Ἐπιβουλεύουσί μοι) Legendum arbitror οἱ.

Pag. 108. l. 2. Ἐπὶ καφαλὴν ἐξωσθεῖς) Latine, capite prostrusus faras. Phaedr.

ead. l. 5. Μῆθ' ἔχων) MS. μὴθ' ἔχων.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata.

Ἐλίου θεός. Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in ἐκσίῳ τῶν ἄλλων. Pollux & Philostratus emendati; ut & Lucianus.

Ἔρμης. νεοδιδάκτοι διθύραμβοι quomodo intelligendum. διδάσκαλον, διδάσκαλος. discipuli apud Terentium. ἄσπ' ὑπὲρ τῆς διχίλλης quomodo intelligendum. Ἐπιπιδῶν. Lucianus emendatur. Iosephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud Schol. Pindari emendatus. ὄμμα quid. Lucianus duobus locis correctus. καρύκη. Plutarchi locus contra Amionem explicatur in Alex. Glossema ex Luciano eiectum. Plauti locus adversus Palmerium confirmatus.

Pag. 109. l. 6. Εἰρεσία τῶν πτερῶν) Ita Virgil. remigio alarum. Ita γοιμώτατος poeta Lucret. de avibus dixit: Remigii oblita pennarum vela remittunt.

ead. l. 8. Σί φημι) Ita dicere solebant, cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inclamitabant. Aristoph. saepe. Latini dicunt, Heus, heus, tibi dico. Terent. & ante ipsum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

ead. l. 10. Ὑμῖν ὑποστήσεται) Legendum ἰγὰρ δι' οὗν ἀποστήσεται. Nunc vero abibo. nam iam antea abituriebat. deinde istud ὑμῖν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 110. l. 1. Ἀνθρακας αὖρος) Notum proverbium, ἀνθρακας ὁ σπασυρὶς.

ead. l. 4. ὦ χρυσοῖ) Versus Euripidaeus: quae autem sequuntur, αἰδόμενοι γὰρ &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσοῖ διαπρίπτειν ὥς τὸ πῦρ τυχεῖ, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit Pindarus aurum noctu lucere; (quod aliter est, scripsit enim, aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.) Itaque addit Lucianus, aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μῆθ' ἡμέραν διαπρίπτειν, facetia & ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

ead. l. 10. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) Singillatim Pausanias. Quaedam etiam Herodotus.

ead. l. 13. Πανὶ τούτῳ) Recte τούτῳ; quippe cuius imago ibi, in ἰσχυρίᾳ scilicet. Nam ἰσχυρία est χωρίον νομας ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde, quod διωθρίας pingebatur. Iustinus lib. 43: In huius radicibus templum Lycaco, quem Graeci Pana, Romani Lupercum appellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pella (διωθρία est) amictum est, quo habitu nunc Romae Lupercalibus decurritur, itaque non abs re est, quod διωθρίας suam Panī dedicat. Haec

igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem Menagius, praeclararum artium πανήγυρις, & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat, Πλούτῳ τούτῳ, pro Πανὶ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πενία ταύτην, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτην. quid ita? quia iam abierat Penia. Sed cum vir ille, qui ita scripsit, uti audio, is sit, qui personas, διανοίας, iudicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἀνω κάτω vertat, si rogites, cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est, *Mihi sic verum esse lubet. ἰὼ, παπὰ βίμβαξ.*

Pag. 111. L. 4. Ὑπεροψία) Editi quidam habent ὑποψία, sed eodem errore, quo apud Philostrat. in vita Apollon. lib. 3, cap. 9, primulo statim initio, τῆς τε ὑποψίας ἐπιλάβετο. lege fidenter ὑπεροψίας.

ead. L. 5. Ἐλίῳ βωμὸς) Huius arae meminit quoque alibi Lucian. in Demonacte, ἐν δικαστηρίοις; Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, & Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἐλίῳ primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

ead. L. 6. Ἐπικουρήσαι) In Cod. Erasmi legebatur ἐπαρκῆσαι, vertit enim *suppeditare*.

ead. L. 7. Ἐθῶν) Ms. ἰθῶν.

ibid. Μονήρης διαίτα) Hanc vitam qui vivebant, ἱὶ μονήρεις & ἰδιαστοῖς dicebantur. Laërt. in Thalete.

Pag. 112. L. 8. Εὐωχίσθω) Legendum εὐωχίσσθω. nam εὐωχίς significat *aliquem convivio accipere*, εὐωχίσσθαι autem *epulari*. error turpissimus.

ead. L. 9. Ἐξοσίῳ τῶν ἄλλων) Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torset; neque, ut opinor, iniuria. Non enim Graece dici potest ἐκείνῳ τινίς, sed τινά; itaque pro ἐξοσίῳ τῶν ἄλλων, mihi vehemens suspicio est legendum ἐκὰς ὅν τῶν ἄλλων, *longe ab aliis, vel ab aliis remotus*. Non poëtae tantum, sed & Thucydides, & Herodotus, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & favebo.

ead. L. 10. Στέφανον) Mortui enim in Graecia olim coronati. testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulcra & cippos coronare mos fuit.

ead. L. 12. Δυσκολία) Emenda Pollucem lib. I, cap. 2, περὶ τυράννου. Ubi enim legitur, τύραννος ἀνόσιος, εὐκόλος, palam est legi debere δύσκολος. Et miror, postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet Philostrat. lib. 3 Apollon. cap. 8. Nam ubi legitur φειδόμεθα τῶν ἀνοήτων τε καὶ εὐκόλων, haud dubie legendum ἀνοήτων τε καὶ δυσκόλων.

ead. L. 15. Πίττη καὶ ἐλαίῳ) Quo maius incendium fiat scilicet.

Pag. 113. L. 2. Βαπτίζοντα) Male in libris scriptis βάπτοντα.

ead. L. 3. Τίμων Ἐχεκρατίδης) Mendum est. lege Τίμων Ἐχεκρατίδου, Timon Echekratidae filius. quod & supra visum est, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 114. L. 2. Γναθωνίδης) Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

ibid. Ἐραὸν αἰτήσαντι) Qui coenam vertunt, ἱὶ mihi dormire vi-

dentur. Longe enim aliud ἔρανος, aliud δειπνον; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentissime fuerit a viro undique doctissimo explicata in eruditissimis illis in Theophrast. commentariis p. 272, addam tantum ita esse exponendum Philostrat. p. 95 & 127 postremae editionis; ita etiam intelligendum esse locum Dionis Chrysostomi p. 116. Locos ipsos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plinii iunioris iudicium secutus, & inopia linguae Latinae coactus.

ead. l. 12. Νεοδιδάκτων διθυράμβων) Qui nuper evulgati sunt. διδάσκειν enim ad ἐπιδιδάσκεις theatricas pertinet: inde illa frequenter legas, καμωδιδάσκαλος, τραγωδιδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo, qui drama aliquod edit; ut apud Aristoph. in Pluto: Οὐ γὰρ προπῶδες ἐστὶ τῷ διδασκάλῳ. Inde apud Terentium discipuli pro actoribus. Num immemores discipuli? id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut &c. Quo loco qui legunt, Num immemor es discipuli, ποῦ τὰς φρίδας ἔχουσιν; inde est etiam, quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per se solum pro comoediam vel tragoediam docere, (Latini enim usurpant quoque.) apud Diodor. lib. 14, Ἀστυδάμας ὁ τραγωδοῦς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco διθυράμβων νεοδιδάκτοι. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

ead. l. 14. Ἐλεγεία ἄσση) Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est, quod & apud Hesych. ἐλεγεία dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

ibid. Ἀσπὺς ὑπὸ τῇ δικάλλῃ) Ridicule qui vertunt, ab hoc doctus ligone; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur canere, vel saltare ad tibiam, ad citharam, id Graece est ἄδιν vel ὀρχήσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρα; & hinc tota loci huius venustas pendet. Lucian. lib. περὶ ὀρχήσεως sic loquitur: διδάσκουσα πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Aliter quoque dixisse puto, nimirum ἐν ἀλλῇ; ibidem, παιδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῇ καὶ κιθάρα. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Pag. 116. l. 2. Καὶ προσῆλθον) Erasmi codex habebat, καὶ γὰρ &c. scilicet διὰ παρενθέσεως.

ead. l. 7. Ἐπιφθῆσαι) Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda Pollucem lib. 1, cap. 7, ἐπιδιδέτης δὲ, ἡλέσσκων ἢ ἐξ ἐφίβων δύο ἔτη, certissime legendum est unica voce, ἐξεφθῆσαν δύο ἔτη, id est, qui ex ephebis excessit a duobus annis

ead. l. 8. Ἐπιπιδᾶν) Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid appetere. Ita Themistius oratione prima: ἀλλ' ἐμὲ ἐπιπιδᾶν ὑπολήφονται καὶ ἐπιβατεύειν, καὶ ἰφαρνάζειν μὴ ἐχελόντων δίδονται.

Pag. 117. l. 3. Ἔσται ταῦτα) Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῶς καὶ βέβαια τυγχάνει. Latini, sic erit, pro, baud dubie, at alias aliud.

ead. l. 12. Ἐρεχθίδι) Mendum est. legendum enim Αἰγυλίδι; quippe Κολυττός erat tribus Aegeidis, teste Harpocrat. δῆμῳ ἐστὶ τῆς Αἰγυλίδος φυλῆς Κολυττός. Ceterum tempore Suidae nondum hic locus Luciani corruptus erat. Nam ubi ait, Colyttum tribus Aegeidis

fuisse, Timonem Luciani laudat. Miror, elapsum hoc fuisse diligentiae clarissimi viri Ioannis Meursii in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones concessit, quae ad horum locorum appellationes pertinent.

Pag. 118. l. 1. Θωρινόν) De aere theorico diligentissime Harporation, ex quo verbum de verbo transfudit Suidas, quae de hac voce habet. Legendi quoque Demosthenis interpretes.

ead. l. 3. Ὀφελος) Iosephum bis emendo huius verbi occasione, ἐν τῇ τῆς ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Basilienſi editione, & postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, καὶ τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πύτου μὴ παρόντος, οὐδέν. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox οφελος, a nemine sanae mentis verti possit. Initio quoque pro καὶ, legendum ὥς, & totus locus ita concipiendus: ὥς τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πύτου μὴ παρόντος, ὀφελος οὐδέν ὄν. diligens lector Iosephum adibit. Istud autem ὀφελος οὐδέν ὄν, verti ea ratione debet, qua δέον εἰπεῖν, & δέξαν τῇ βουλῇ, id est, κατὰ τὸ δέξαν τῇ βουλῇ. Atque utinam praestantibus ingeniis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem fuscipere; symbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiae bibliothecae frui possent; *Nobis non licet esse tam beatis.*

ead. l. 4. Ἐπισμα τῶν Ἀθηναίων) Magnifice sane. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat Ἐπισμα τῆς Ἑλλάδος, cuius loci meminere Plutarchus, & Schol. Aristoph. Ceterum non possum hic praeterire Iosephi locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἐρίδω, unde natum ἔρισμα est, corruptum fuit. ita habet: ὅτι μὲν νῖος ἐν ἡμαρτε καὶ μήπω τὸ φρονεῖν ἐνηρισμένος, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἐνηρισμένος nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μήπω τὸ φρονεῖν ἐρηρσιμένος, id est, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρόνησιν, *Qui prudentia satis firmus nondum est.*

ead. l. 6. Βουλὰὶ ἀμφοτέραι) Scilicet ἡ ἀνω καὶ ἡ κάτω. Locus est apud Heliodorum, ubi Cnemon casus suos commemorat. est aliquid etiam apud Liban. argumento Orat. κατ' Ἀνδρῶτιανος. eum adito, si vacat.

ead. l. 12. Τελείον ἄρματι) Cum duodecies circa metam currus flectebatur: πολικῶν vero, cum octies tantum. Scholiastes Pindari edit. Rom. in Pyth. φασὶ δέ τινες ὅτι δάδεκα δρόμους ἀνύσι τὸ τέλειον ἄρμα τὸ δὲ παλικόν, ὀκτώ. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἡπια φάρμακα πάσσειν decretum est. sic habet: Δωδεκάχης περὶ δίφρου εἰσάγαγεν ὅθματα δίφρου. Sed quid hoc, quaeso, εἰσάγαγεν ὅθματα δίφρου περὶ δίφρου; Davus profecto sum, inquires, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρου nulli rei esse; scripserat enim Callimachus νόσσαν, (ita metam vocabant:) in illis autem verbis ὅθματα δίφρου nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ὅθμα scilicet. est quidem apud Hesychium ὅθματα, ὅμματα νιολεῖς, (emenda & scribe, ὥς Αἰολεῖς; nam ὅθματα Aeolice ὅμματα sunt;) sed in hoc Callimachi loco ὅθμα nihil est aliud, quam motus, vel agilitas, celeritas, rapiditas. Nata autem haec vox est, (quam nos primi eruimus) ex ὀδισσας, quod κινεῖσθαι aliquando significat, ut ex Eustathio discere est. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, *flaminum celeres lapsus, ἀντὶ τοῦ flamina celeriter.*

labentia, ita Callimachus dixit ὄθμα δίφρου (δίφρου est ἀρματος) ἐντὶ τοῦ, εὐκρινος ἄρμα. Itaque Callimachi verbum Latine sic vertas licet: *Duodecies circa metam egit celerem currum*. In eodem versu lego, ἐσέλασεν pro ἐσέγαγεν· quod improbaturum scio neminem, qui quidem ad has reculas sapiat.

Pag. 119. l. 3. Πρὸς Ἀχαρνίαν) Ἀχαρναί, ut auctor Thacydides ἐν πρώτῃ, erat, χωρίον μίγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δόμων. distabat ab urbe 60 stad. sed non est, quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuisse. Nam equites tantum certavere ἐν Φρυγίᾳ, (locus est Atticae) & quidem ἡπτομαχία βραχύως. itaque hinc facile civis apparet, quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praescripto artis, pingens, cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum ἀπιστεύειν πρὸς Ἀχαρνίαν ὑπὲρ τῆς πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, *fortiter pro patria*, seu urbe, pugnare adversus Achaemeneses, ut πολέμειν πρὸς τινας. Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. Acharnenses enim Attici erant, Timon autem Atheniensis; qui tamen laudatur, quod adversus Acharnenses strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur, περὶ Ἀχαρνᾶς, quomodo in hac ipsa re loquitur Thacydides; περὶ Ἀχαρνᾶς, inquam, cum Peloponnesios, qui circa Achaenas erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

ead. l. 4. Δύο μίρας) Mille armatos. Nam τὴν μίραν ἀναπληροῦσιν ἄνδρες πεντακίσιοι. Ceterum μίρας dicas, vel μέρας, perinde est, & Mss. Codd. variant.

ead. l. 11. Ἥκιστα) Nullum olim Athenis forum maius fuit. Harpocration, Pausanias. Nota autem differre βουλὴν, ἐκκλησίαν, (quod per ὄμιος intelligo) & ἁλιαν; quod diligenter monuit Hesychius.

Pag. 120. l. 4. Συγγενὲς ἀγγιστὺς) Recte. differentiam enim agnoscunt grammatici inter has voces; Hesychius minime.

ead. l. 7. Ἐγὼ δὲ σοι καὶ τὸν οἶδν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σί) Error manifestus. Quid enim hoc sit, σοι παρὰ σί; legendum ἐγὼ δὲ σοι καὶ τὸν οἶδν &c.

Pag. 121. l. 7. Ὀπισθοδόμον) Ubi aerarium. Aristophanes in extremo Pluti.

Pag. 122. l. 8. Αὐτοβορίας) Facete, ficta vox, ἰρσβίνους Boreas, qualis a Zeuxide pictus est.

Pag. 123. l. 3. Καρύκη) Erat Λύδειον ἱδρυμα ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἰδυσμάτων συγκείμενον, Hesychius. sed omnium optime Erotianus; Καρύκη, εἶδος ἐστὶν ὑποτρίμματος ἐκ πλείων ἀρτυμάτων συντιθέμενον· καρυκεύειν δὲ, τὸ ταραττεῖν, ἢν καρύκη φασὶν αἱματώδη τὴν χροὴν ἔχουσαν. ἔνιοι δὲ τὴν παρ' ἡμῶν καλούμενην αἱματίαν, καρύκην ἀνόμισαν, οὐκ ὀρθῶς. ὅτι δὲ τρίμματός ἐστιν εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ καὶ Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματίαν non recte vocari καρύκην, bene sane: nam αἱματία, vel, ut apud Pollucem est, αἱματία, est quod vulgo dicimus, soupe brouillée, ex sanguine asferino, aut leporino, aromatis praeterea, & iniecto aceto, quod ius est nigrum aut certe fuscum.

ead. l. 11. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Unde διαλέξεις & λόγοι ἐπιτολικοῖς· unde etiam λόγιον & ἀδων ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332 edit. Laemarianae. Admonet me hic locus, ut Amiotti errorem in vita

Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, nisi Plutarcho interpretis fui error oheffet: etsi enim Amioto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustris est, & non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quater volebat: pro illo stetit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20 scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus olfecerat, sese purgare cum studeret, nemo audire, immo obstrepere omnes, praeter, nescio quem, hominem sane elegantis ingenii, qui e confesso cum surrexisset, Quid autem, ait, viri Athenienses, eum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece sic pag. 857: *οὐκ ἀκούετε, ὃ ἄνθρωπος Ἀθηναῖος, τοῦ τὴν κύλικα ἔχοντος*; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σκόλια sua caneant, is venustatem huius dicti facile agnoscet. Talis autem ille mos: summo in manum calice, caneant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant *βιωφελῆ*, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellabatur a quoquā. Ceterum hic mos ad oram quorundam codicum notatus fuerat his verbis: *ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις τὴν κύλικα ἔχοντες ᾄδον τὰ λεγόμενα σκόλια*. Haec etsi vera sunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit; sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refusez vous à ouïr un personnage qui a le langage si bien doré?* Quae autem ud oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot κλέιν, qui signifie rejouir par un doux chant, & comme enchanter*; nihilo, inquam, meliora isthaec sunt: nam inter κλέιν & κύλιξ nihil quidquam commune est, non certe magis, quam inter λόγος & φίλια, aut voces quantumvis significatione diffitas; sed tota loci illius venustas ex iis, quae sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Messieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquires. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos scriptores interpretandos Gallice sunt aggressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis, qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quandam Gallice, ut audio, convertit, cuius scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, *καρίαν ὀφλισκάνω δομινίστατα*, idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim. Abhinc autem sex septem annis memini me rogatu amici cuiusdam doctissimi viri, conferre versionem nescio cuius ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctissimum poetam (& quos non? nam nihil istis ardelionibus sacrum est) adeo deformatum, adeo perditum vidi, eum ut agnoscere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis iudicium! mulierculus

& falgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem scriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil est; quod nunc discent propolae tali interprete: Quidni Virgilium denique post tot alios, quidni Aristophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipsum, sat scio, non attingent. Nuper enim vios quidam *φασφόρος* exortus est, qui pronuntiavit, paedagogici ingenii esse, versus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, nisi, *ὄς, ὃ παῖ, ὃς ἐμοὶ λεχάνην, ἐμεσεῖα γάρ?*

Pag. 124. l. 6. Πάνσοφον τὸ χρῆμα) Legendum πάνσοφόν τι χρῆμα.
ead. l. 11. Ὡςπερ οἱ τὸν πλεῦτον) Delendum ὥςπερ, & scribendum οἱ, iungendumque cum συνδεδρομήκασι.

Pag. 125. l. 1. Μάζα) Nihil aliud, quam ἀλφίτα ἐλαίῳ πεφυρμένα. Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis instituto μάζα pro festis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, festis. docet Athenaeus. Σολων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μάζαν παρέχειν καλεῖται, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς παρατίθιναι.

ead. l. 3. Ἐνιέακρονες) Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρρόν vocatus est, ut scribit Harpocraton, & ex eo Suidas. Hefychius autem in hac voce mutilus est. legendum enim apud eum est, Καλλιρρόν κρήνη ἐν Ἀθήναις.

ead. l. 13. Κυματάδους γῆς) Glossēma; vera autem lectio in Ms. Cod. Reg. reperitur, κυματάγης scilicet; quae vox ab Eustathio in Odyss. exponitur ἀκτὴ ἐνθα δηλαδὲ τὰ κύματα ἄγνται. monetque, eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam sexies septies apud nobilissimum illum scriptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidae mirari subit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem scriberet, praeter Agathiae locum. Sed antiquum obtinet Suid. solet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Pag. 126. l. 1. Αὐτῷ) Lege σιαυτῷ.

ead. l. 2. Τάλαντον) Ms. ημιτάλαντον.

ead. l. 7. Αἰγινετικὸς) Ad ridiculum. nam mensura Aeginetica ceteris mensuris erat amplior, certe Attica.

ead. l. 11. Κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων) Locus est apud Plautum in Aulularia, — *Postquam implevisi fustibus istorum caput*, quem frustra sollicitavit ingeniosissimus Palmerius legens, *impluisti in caput*. frustra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, sed in Casina quoque ea loquendi ratione usus est. — *Ego te implebo flagris*. Et certe tale aliquid videor apud Aristophanem legisse.

ead. l. 15. Μῶν) In Ms. est Τίμων. sed dividuum facito, τί; μῶν &c. quid? num te &c.

ERRATUM.

Pag. 94. lin. 16. ὅγαδ' leg. ὅγαθ'.